

Giới thiệu Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại

Nhà xuất bản: NXB Thông Tin Và Truyền Thông

Người dịch: Hàn Vũ Phi

Sau bao nhiêu chồng gai và khó khăn thì đến phút cuối cùng tôi cũng tìm thấy em.

Câu chuyện xảy ra vào mùa hè năm ấy ở một vùng đất chùa Vàng nổi tiếng, ở kế bên dòng Mekong phù sa nặng trĩu bồi đắp. Cũng ở nơi đó có một cô gái với tính cách hơi ngông cuồng lại đang bao nuôi chàng thiếu niên trẻ.

Rồi đến nhiều năm sau, nơi thành phố Tokyo hoa lệ, chàng trai ấy quay trở lại, dùng một xe tải tiền để lập lại kịch bản bao nuôi bi hài khi xưa. Giây phút nhìn thấy bản hợp đồng ấy, Tô Vũ sẽ cảm thấy như thế nào? Liệu công chúa hạt đậu kiều ngạo khi xưa có đồng ý cúi đầu trước tỷ phú Tạ Khương Qua – người khiến cô vừa thương, vừa yêu, vừa không dám nhớ đến này?

Trên đời này tồn tại một loại người khi chia tay tuyệt nhiên không muốn gặp lại, không phải vì không nhớ mà do lý trí biết không thể gặp mặt, đó chính là Tô Vũ. Nhưng trên đời cũng có những người như Tạ Khương Qua, dù có xa cách bao lâu, khi gặp lại nhất định không thể để người kia trốn tránh. Vận mệnh đã đưa họ đi một vòng lớn, đã làm đảo lộn tất cả, vậy thì, vận mệnh ấy sẽ làm cách nào để nối kết họ lại với nhau, dù cho có đau lòng...?

Ngược dòng thời gian trở về vùng hạ lưu sông Mekong, có một nàng tiểu thư váy trắng, hàng ngày leo đèo bám theo một nam sinh trung học về ngoài thành tú. Nam sinh đó dù khó chịu, dù căm ghét cô gái ấy nhưng cậu vẫn kiên nhẫn lắng nghe cô, công cô khi chân cô bị đau, đưa cô đi xem thế giới cô chưa từng biết. Mùa hè ấy, Tô Vũ mới 22 còn Tạ Khương Qua chưa tròn 18...

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Tái ngộ (1)

“Bảo cô ấy qua đây!” Giọng nói êm tai của người đàn ông phá tan sự yên tĩnh đã kéo dài suốt

năm phút đồng hồ vừa qua. Tạ Khương Qua lướt ngón tay qua một hàng gần mười cô gái duyên dáng mặc đồng phục trước mặt, cuối cùng dừng lại ở người phụ nữ đứng ngoài cùng bên trái. Tô Mạt Lệ nhìn nữ nhân viên vừa được anh chọn. Theo đánh giá của cô, ấn tượng đầu tiên về cô gái kia chính là mái tóc ngang vai được chải chuốt gọn gàng, dù cô chỉ mặc một bộ đồng phục vô cùng đơn giản, nhưng vẫn khiến ánh mắt cánh đàn ông nấn ná thật lâu trên người cô ấy. Có lẽ thứ gọi là sự hấp dẫn của đồng phục chính là thế đấy. “Cô, qua đây!” Tạ Khương Qua hồ hững cất lời. Tuy đang đi đôi giày cao gót tam phân nhưng mỗi bước đi của cô gái tóc ngắn vẫn rất thướt tha. Cô ấy đứng trước mặt Tạ Khương Qua, hơi cúi người, nở nụ cười chuyên nghiệp. Tạ Khương Qua nhìn chăm chăm vào vòng ngực của cô, rồi lia mắt đắm đắm từ trên xuống dưới như thể một chuyên gia thẩm định.

“Tại sao cô lại bị xếp cuối cùng? Không có tài ăn nói hay thành tích kém? Không biết lấy lòng khách hàng, hoặc là dạng... ngực to não phẳng?” Tạ Khương Qua nhũn nhũn mà hỏi. Với gương mặt như được tạc khắc từ pha lê cộng thêm giọng nói dễ nghe, anh luôn khiến người ta nhầm tưởng mình hiền lành đến vô hại. Đây chính là Tạ Khương Qua - người có thể thốt ra những lời cay nghiệt mà vẫn nhẹ nhàng, êm tai như đang hát.

Cô gái chấp hai tay vốn đang buông thõng bên hông lại, hơi gật đầu: “Không phải! Thưa anh Tạ, tôi bị xếp cuối hàng bởi vì người quản lý gian hàng không muốn anh chú ý đến tôi. Mỗi khi đàn ông đưa bạn gái đến đây chọn trang sức, họ toàn mãi mê ngắm tôi mà bỏ mặc bạn gái mình, khiến mấy cô nàng ấy khó chịu ra mặt, cuối cùng không còn tâm trạng để chọn trang sức nữa.”

Cô gái vừa nói xong, Tô Mạt Lệ thậm cá rằng chưa đầy ba mươi giây nữa, cô ấy sẽ bị người quản lý đuổi việc cho xem.

Phải biết rằng, đây là cửa hàng Cartier chuyên về trang sức nổi tiếng thế giới, và họ đang đứng ở căn phòng dành riêng cho hội viên kim cương. Chắc chắn những người có thể đứng giới thiệu sản phẩm cho nhóm khách hàng này tại đây đều đã được tuyển chọn rất kỹ càng. Và hiển nhiên, lời đáp trả của cô gái kia chính là hành động cực kỳ thiếu chuyên nghiệp.

Có điều Tô Mạt Lệ phải công nhận cô ấy rất ngẫu, so với vẻ mặt trăm người như một của nhân viên phục vụ ở các cửa hàng flagship, thì cô ấy lại mang đến cho người ta một cảm giác thật mới mẻ. Vì thế mà Tô Mạt Lệ vô thức chú ý đến cô gái này nhiều hơn.

Đó là một cô gái xinh đẹp, tuy nhiên chưa đến mức đẹp từng centimet. Gương mặt của cô ấy không quá xuất sắc, đôi mắt khá to nhưng ánh nhìn lại lạnh nhạt. Chiếc mũi nhỏ nhắn kết hợp với đôi mắt to tròn ấy khiến gương mặt không mấy hài hòa. Hơn nữa đôi môi lúc nào cũng mím chặt mang đến cảm giác hồ hững xa cách. Chính điều này làm gương mặt vốn dịu dàng của cô thiếu đi vẻ đầm ấm của phái nữ, song nó lại rất hợp với mái tóc ngắn trẻ trung, chưa kể đến thân hình đường cong chữ S toát lên vẻ gợi cảm khó mà cưỡng lại được kia. Quả nhiên câu nói của cô gái khiến người quản lý cửa hàng thấp thỏm không yên. Quản lý lập tức đi đến bên cạnh Tạ Khương Qua, đồng thời che khuất bóng dáng cô gái, cầm quyền thiết kế mới nhất của Cartier định giới thiệu nhằm di dời sự chú ý của anh. Tiếc là Tạ Khương Qua không có ý định chọn hàng trong quyền thiết kế, anh ra hiệu cho quản lý

đừng cản trở tầm mắt mình, nhìn thẳng vào cô gái có vẻ mặt lạnh nhạt kia.

Từ phía của Tô Mạt Lệ có thể thấy rõ cổ của người quản lý đã lấm tấm mồ hôi. Khó trách cô ta căng thẳng như vậy, người trước mắt chính là Tạ Khương Qua kia mà.

Tạ Khương Qua, Tiểu Tạ!

Tiểu Tạ, Tiểu Tạ! Các cô gái đều gọi anh bằng biệt danh này. Hễ nơi nào có mặt Tiểu Tạ thì các cô gái ăn mặc lộng lẫy ở nơi ấy đều bị anh thu hút, chỉ chăm chăm đến gần bắt chuyện với anh. Trong số họ có từ người mẫu, minh tinh, tiểu thư đài các đến cả những người nổi tiếng, ai ai cũng vinh quang rực rỡ và có phong cách ăn mặc đều vô cùng hợp mốt.

Ở trước mặt Tiểu Tạ, họ đều giả bộ là mấy cô thô nhõ ngây thơ đáng yêu, lúc nào cũng nói với anh mấy câu đại loại như:

“Tiểu Tạ, sao anh không gọi điện cho em. Từ lúc em cho anh số điện thoại riêng đến giờ, ngày nào em cũng đợi anh gọi đến đây.” “Tiểu Tạ, em có thể mời anh đến dự tiệc sinh nhật của em được không?” “Tiểu Tạ, em có vé vào cửa buổi công chiếu phim điện ảnh XX, em muốn mời anh đi cùng!” “Tiểu Tạ...” Họ đều coi việc được Tiểu Tạ thích là vinh dự, bởi trong mắt mọi người, Tiểu Tạ chính là chàng trai mệnh danh nước hoa “Vĩnh Hằng”.

Thông thường, mỗi khi Tiểu Tạ chế loại nhãn hiệu nào không tốt thì các cô gái đều khẳng khái chê bai loại nhãn hiệu đó là hàng thấp kém, tiếp theo họ sẽ cùng nhau hô hào tẩy chay sản phẩm đó trên khắp các trang

mạng xã hội. Còn nếu như anh khen ngợi nhãn hiệu nào đó, nhãn hiệu ấy nhất định sẽ dẫn đầu sản lượng tiêu thụ của quý tiếp theo.

Chính vì vậy, người quản lý kia căng thẳng là điều hiển nhiên. Chờ người quản lý đứng qua một bên, Tạ Khương Qua lại nói với cô gái: “Cô, qua đây!”

Tuy nhiên cô vẫn đứng im.

Tạ Khương Qua khẽ hất tay, mấy chiếc ly đế cao bằng thủy tinh đựng rượu đỏ bên tay trái anh lập tức rơi xuống sàn nhà trải thảm, gây ra tiếng động khiến người ta thót tim. Người quản lý và những nhân viên giới thiệu sản phẩm còn lại không dám thở mạnh dù chỉ một tiếng.

Cô gái cau mày, thoáng liếc sang người quản lý rồi bước đến trước mặt anh. Tạ Khương Qua thản nhiên nhìn cô, lạnh lùng thốt: “Ai cho cô đứng gần tôi như vậy?”

Thế là cô lùi về sau, cách anh khoảng mười bước.

Anh hài lòng với khoảng cách này. Anh quay qua nói với người quản lý: “Mọi người ra ngoài chờ, còn cô ở lại.” Thoáng chốc, cả gian phòng chỉ còn lại Tô Mạt Lệ, Tạ Khương Qua và người quản lý đang đầu đầu nhúc nhúc kìa.

Điều khiến Tô Mạt Lệ không ngờ chính là cô cũng nằm trong số những người phải rời khỏi đây. Tạ Khương Qua nói hết sức nhẹ nhàng: “Mạt Lệ, em cũng ra ngoài đi.” Vậy là Tô Mạt Lệ cứ thế bối rối bước đi. Bên ngoài là một phòng nghỉ không lớn lắm, mấy cô nhân viên giới thiệu sản phẩm kia vẫn đứng thành hàng như ban nãy. Cô gái tóc ngắn vẫn đứng ở cuối hàng. Tô Mạt Lệ thờ ơ bước thẳng qua họ mà chẳng buồn dè dặt.

Tô Mạt Lệ ngồi vào vị trí gần cô gái ấy nhất, sau đó tiếp tục đưa mắt quan sát đối phương. Phía sau cô gái là khung cửa sổ hướng ra con phố phồn hoa. Tuy cô ấy không phải người đẹp nhất so với các đồng nghiệp của mình, nhưng trong khoảng mười cô gái trẻ tuổi ở đây thì cô lại là người đặc biệt nhất khi mặc bộ đồng phục đen xám kia. Sự đặc biệt này đến từ khí chất của chính bản thân cô khiến Tô Mạt Lệ không khỏi nghĩ: Dù cô gái này có mang một đôi giày thể thao giá rẻ song vẫn có thể ung dung đứng tại cửa hàng flagship nổi tiếng nhất của dãy phố Tokyo Ginza này. Mạt Lệ mặc kệ vẻ mặt mặt kiêu nhân của nhân viên phục vụ, thong thả nâng ngón tay, tỉ mỉ ngắm chiếc nhẫn kim cương cực lớn mình đang đeo thử.

Cô gái kia cũng chú ý đến việc Tô Mạt Lệ đang quan sát mình, nhưng không hề mất tự nhiên mà chỉ hơi cau mày.

Bỗng Tô Mạt Lệ có một cảm giác rất khó tả, giống như đã từng gặp người này ở đâu rồi vậy. Cửa gian phòng được mở ra lần nữa, quản lý đi ra rồi cẩn thận đóng cửa lại, tiến thẳng đến cuối hàng rồi đứng trước mặt cô gái: “Tô Vũ, anh Tạ gọi cô vào!”

Vì bị người quản lý kia cản trở tầm mắt, Tô Mạt Lệ không tài nào thấy được vẻ mặt của cô gái kia, chỉ thấy cô ấy nghiêng người đi ngang qua cô, đẩy cửa gian phòng ra.

Tô Mạt Lệ biết ắt hẳn mấy cô nhân viên còn lại đều đang nhìn mình với ánh mắt thương hại hoặc hả hê, chỉ vì mình muốn đi mua sắm mà bạn trai lại nổi hứng với một cô gái vợ vẫn bên ngoài. Nghe có vẻ gay go rồi đấy.

Nhưng việc duy nhất mà cô có thể làm và cần làm nhất hiện nay chính là yên lặng ngồi ở đây. Bởi vì quản lý chỉ bảo cô gái tên Tô Vũ đi vào chứ không hề nhắc đến Tô Mạt Lệ nào cả. Tô Vũ, Tô Mạt Lệ... Lúc này Tô Mạt Lệ mới nhận ra mình và cô tóc ngắn ấy cùng họ với nhau. Nhìn vào cánh cửa khắc hoa văn vàng, căn phòng này có cái tên rất hay: Lưu Kim Tuế Nguyệt. Không biết liệu chuyện gì đang xảy ra trong gian phòng gọi là “Lưu Kim Tuế Nguyệt” kia nhỉ? Có lẽ, ngay từ lúc Tạ Khương Qua xuất hiện, cô gái tên Tô Vũ đã đoán trước được thời khắc này sẽ đến. Hiển nhiên một cô nàng xinh xắn với cá tính kiêu ngạo luôn khơi dậy ham muốn chinh phục của cánh đàn ông, đặc biệt là người đàn ông tên Tạ Khương Qua này.

Tạ Khương Qua, Tạ Khương Qua!

Đúng vậy, để trở thành bạn gái của anh và được xuất hiện tại Tokyo Ginza - một trong ba trung tâm phồn hoa nhất thế giới, Tô Mạt Lệ cũng đã tốn không ít tâm tư.

Tuy đứng thứ năm trong cuộc thi tuyển chọn người mẫu của New Silky Road hồi năm ngoái nhưng cuộc sống của Tô Mạt Lệ luôn bình bình. Có điều lần lộn lâu trong giới nên cô cũng hiểu được vài chiêu trò. Tại cuộc họp báo xa xỉ bậc nhất vào tháng trước, với danh nghĩa là ngôi sao tương lai của công ty, Tô Mạt Lệ mặc bộ váy trắng, tự tạo cơ hội cho mình bằng cách giả bộ ngã vào người Tạ Khương Qua đang được mọi người vây quanh. Lúc ngã cô còn rất khéo để dây áo trên vai tuột xuống, và thẻ tên còn cực kỳ tình cờ rơi ngay bên chân anh.

Tạ Khương Qua nhặt chiếc thẻ ấy rồi đặt vào tay cô. Một tuần sau, cô có được số điện thoại của trợ lý Tạ Khương Qua. Cũng trong tuần ấy, cô thành công đứng trên sân khấu của tuần lễ thời trang Milan. Sau đó, cô trở thành người mẫu trang bìa đặc biệt cho rất nhiều tạp chí thời trang, khiến những người đã nổi tiếng trước cô và nổi tiếng hơn cô đều phải nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ. Ba tuần sau, trên máy bay tư nhân của Tạ Khương Qua, cô theo anh bay từ Milan đến Tokyo.

Tokyo vào cuối tháng Ba là mùa hoa anh đào nở rộ, họ đi men theo con đường rợp bóng cây hoa anh đào đến con phố phồn hoa nơi đây.

Tô Mạt Lệ nhìn xoáy vào cánh cửa phòng “Lư Kim Tuế Nguyệt” như thể muốn thấy được tình hình bên kia cánh cửa. Trong gian phòng yên tĩnh như tờ, giọng nói của Tạ Khương Qua như đóa anh đào khoe sắc trên đường phố Tokyo bắt chợt vang lên: “Công chúa hạt đậu, sao đã cắt tóc rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tái ngộ (2)

Trong gian phòng Cartier với màu vàng kim nhạt chủ đạo, Tạ Khương Qua ngồi trên ghế sofa, chỉ nụ

cười khẽ thôi đã lấn át cả màu vàng tượng trưng cho sự xa xỉ nơi đây. “Công chúa hạt đậu, sao đã cắt tóc rồi?” Anh hỏi Tô Vũ đang đứng cách mình mấy bước, tuy mỉm cười nhưng giọng nói lại mang vẻ lạnh lùng, đùa cợt và hả hê. Tô Vũ cũng chẳng buồn để ý đến anh, tiếp tục làm việc của mình. Cô đặt quyền thiết kế mới nhất của nhãn hàng trên chiếc bàn nhỏ trước mặt Tạ Khương Qua, mở trang web chính thức của Cartier lên rồi nghiêng đầu đứng cạnh màn hình tinh thể lỏng, đợi tải xong trang hiển thị các sản phẩm mới nhất. Có vẻ không quan tâm vào nội dung trên màn hình, anh thẳng tay cầm lấy điều khiển, tắt màn hình đi, nhẹ gõ ngón tay trên quyền sở và cất giọng ra lệnh: “Qua đây!” Tô Vũ vẫn đứng im “Cô không muốn đạt chỉ tiêu lượng tiêu thụ trong một năm, thậm chí là mấy năm trong thời gian ngắn nhất sao? Cô không muốn thành tích ấy giúp cô có được tiền thưởng cuối tháng sao? Theo tôi được biết, thứ cô cần nhất hiện nay chính là tiền!”

“Tiền ư?” Tạ Khương Qua không thể nhịn cười, tự nói tự trả lời: “Đúng, là tiền đấy. Chính là thứ mà trước kia công chúa hạt đậu của chúng ta cho là tầm thường nhất.”

Tô Vũ vẫn không nhúc nhích, chỉ có hai bàn tay siết lại thật chặt. Sự yên lặng này khiến Tạ Khương Qua nổi giận, anh cầm lấy cuốn sổ tay trên bàn, ném phăng vào cô.

Tô Vũ không hề tránh né, cuốn sổ tay đập vào người rồi rơi xuống đất. Tới khi nó rơi xuống chân, rốt cuộc về mặt chuyên nghiệp của cô cũng dần thay đổi, mang chút phần nộ và khó chịu.

Tạ Khương Qua há miệng, một lúc sau mới lên tiếng: “Tô Vũ, chỉ cần tôi gọi điện khiếu nại một cú, thì hợp đồng giữa cô và Cartier sẽ chịu hậu quả nặng nề đấy.”

Nếu như nghe kỹ, có thể nhận ra lúc anh phát âm chữ “Tô Vũ” vô cùng trắc kỳ kỳ lạ.

Ngừng lại chốc lát, anh mới nói tiếp: “Vì vậy, bây giờ cô lập tức nhặt thứ dưới chân cô lên, tôi thích vừa được xem hàng vừa nghe giới thiệu theo kiểu truyền thống hơn.” Về mặt Tô Vũ hơi dẩu tranh, sau đó ngoan ngoãn nhặt quyền thiết kế dưới chân lên, chậm rãi đi đến trước mặt Tạ Khương Qua. Cô gập lại quyền thiết kế cho gọn, hơi cúi người, hỏi rất chuyên nghiệp: “Anh Tạ, xin vui lòng cho biết anh cần tìm món trang sức nào ạ?”

Có vẻ thái độ của cô khiến Tạ Khương Qua hài lòng, anh hồ hững liếc qua mấy đồ vật được chế tạo kỳ công kia, toàn là những thứ khiến mấy người phụ nữ hận không thể trút cạn cả túi ra mua cho bằng được: “Chọn mấy thứ thích hợp cho bạn gái đi cùng tôi đi.”

Cô rút một quyển tạp chí trong đồng loạt tạp chí bên cạnh, mở ra và đặt ngay trước mặt anh, chỉ vào hình ảnh trên trang tạp chí, giải thích kỹ càng: “Đây là series được ra mắt vào năm ngoái, lấy cảm hứng từ hoa lan - vật đính ước giữa Swann và Odette trong tác phẩm *Đi tìm thời gian đã mất* của tác giả Marcel Proust, rất được cái cô gái trẻ tuổi yêu thích. Series này lấy hai màu trắng và đỏ rượu là màu chủ đạo, rất thích hợp để đeo vào mùa hạ sắp tới, nếu như ở...”

“Cô giới thiệu bấy nhiêu đó là được rồi.” Anh thần nhiên ngắt lời, lại ra lệnh cho cô: “Qua đây!” Tô Vũ tiến lên nửa bước.

Tạ Khương Qua chỉ tay vào mấy quyển sổ thiết kế trên bàn: “Tôi sẽ lấy hết mấy thứ này.” Rồi lại giơ tay lên dễ dàng kéo ngã cô vào lòng mình, không để cho cô có cơ hội chạy thoát. Anh khẽ thì thầm bên tai cô: “Tô Vũ, có lẽ những thứ kia phải hơn cả trăm triệu đúng không? Cô nói xem, một trăm triệu này sẽ giúp cô có được bao nhiêu tiền thưởng, có phải sẽ giúp cô không phải lo nghĩ về tiền thuê nhà trong mấy năm tới không?”

Cô nghiêng đầu, quay mặt đi, để môi anh lướt từ cổ đến thái dương của mình.

Tạ Khương Qua cọ mũi trên thái dương cô, lẩm bẩm: “Sao lại cắt tóc? Không phải trước kia nói rằng sẽ không bao giờ cắt tóc sao? Không phải cô từng nói làm gì có công chúa hạt đậu nào để tóc ngắn ư?”

Tiếp theo anh vùi đầu vào gáy cô, vừa cười vừa nói: “Ô tôi quên mất, giờ cô không còn là công chúa hạt đậu nữa rồi.”

Tạ Khương Qua vờ vịt thờ dài: “Haiz, thật tội nghiệp, từ công chúa hạt đậu lại biến thành con gái của tôi phạm kinh tế.” Anh vừa dứt lời, Tô Vũ bắt đầu vùng vẫy, bởi vì sức lực chênh lệch quá nhiều nên sự giãy dụa của cô chỉ là vô ích.

“Suyt!” Tạ Khương Qua cảnh cáo: “Tô Vũ, nếu không có chữ ký của tôi thì tờ ngân phiếu chỉ là tờ giấy lộn thôi.” Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng lại tựa như có sức nặng nghìn cân, Tô Vũ bất động.

Trong phòng, hai người trông giống như đôi tình nhân, cô gái ngồi trên đùi bạn trai mình làm nũng, song nếu nhìn kỹ, có thể thấy tự thể họ hơi kỳ lạ.

Cô ngồi trên đùi Tạ Khương Qua, cảm nhận thứ nóng rực ở đằng sau đang kề sát chân mình, thân thể bắt đầu trở nên cứng đờ, cô cố gắng ngồi im giữ nguyên tư thế, không dám động dậy dù chỉ một chút.

Trái lại Tạ Khương Qua tự nhiên như không, cánh tay càng siết chặt hơn, mặt anh càng lúc càng gần mặt cô: “Tô Vũ, cô phải cố gắng vì tấm chi phiếu một trăm triệu chứ.”

Vậy mà cô vẫn không nhúc nhích. Anh tiếp tục thủ thi: “Di út của cô vẫn trông chờ vào số tiền kia để lo tiền thuốc thang chữa mắt đúng không? Còn nữa, không phải mẹ cô còn rất nhiều chủ nợ sao? Chỉ trong chốc lát là cô đã giải quyết một phần vấn đề khó khăn đó rồi, hình như bệnh viện ở Tokyo rất nổi tiếng, nếu cô không đóng tiền thuốc thì di út của cô có khả năng sẽ bị đuổi cổ ngay đây.”

Cô chậm rãi nghiêng mặt cách xa anh ra, nhưng cũng chỉ kéo gần được khoảng cách vài centimet, sau đó từ từ mở nút áo đồng phục của mình ra.

Nút thứ nhất rồi nút thứ hai, nhưng đến nút thứ ba lại bị Tạ Khương Qua cản lại. Anh nói với cô: “Cô hiểu lầm rồi. Tôi đã có bạn gái, tôi và cô ấy có cam kết với nhau ba điều, à không đúng, không đúng, chỉ hai điều thôi, một là tôi có thể chơi đùa cùng các cô gái khác nhưng không được lên giường với họ, hai là tôi có thể mua rất nhiều nhẫn cho họ nhưng chiếc nhẫn được đeo lên tay cô dâu trước mặt cha xứ thì chỉ có thể thuộc về cô ấy mà thôi. Vì vậy, Tô Vũ, cô nghĩ cách khác đi!” Anh cố ý cọ thứ nóng rẫy kia giữa hai đùi cô, ánh mắt trong veo như hồ nước mùa thu. Cô muốn rời khỏi lồng ngực anh nhưng lại bị giữ chặt.

“Tô Vũ, đừng càn quấy.” Anh nói như thể đang dỗ dành tình nhân của mình: “Cái gọi là ‘Đi tìm thời gian đã

mất’ mà cô vừa nói khiến tôi khá có hứng. Hay là giờ chúng ta cũng chơi trò đi tìm thời gian đã mất đi, ngày xưa toàn là tôi phải lấy lòng cô, bây giờ, đổi lại đến lượt cô lấy lòng tôi vậy.”

Tạ Khương Qua nhú mày nhìn cô gái trong lòng mình: “Nói một cách chính xác hơn là, trước kia, cô là kim chủ, còn bây giờ đổi lại là tôi. Tô Vũ, chỉ cần cô khiến tôi vui vẻ, tôi sẽ làm kim chủ hào phóng nhất thế giới này.”

Anh khẽ hít hà mùi hương tóc cô như chú mèo con, kéo tay cô đặt ở nơi nóng rực của mình. Bàn đầu tay của cô chỉ để yên bất động, hơi thở anh phả vào làn da nhẵn mịn của cô, ròn rợn đến mức khiến cô sồn cả tóc gáy, buộc cô tỉnh táo lại.

Khi màn đêm phủ xuống đường phố Tokyo, cô sẽ trở lại căn phòng trọ nhỏ như miếng đậu phụ của mình, cô hẳn sẽ gặp bà chủ nhà cau có vì cô chậm trả tiền thuê. Vất vả lắm mới trấn an được bà chủ rồi đi, khi cô đang định rót nước sôi vào tô mì gói, điện thoại lại vang lên, đó chính là điện thoại do bệnh viện gọi tới, nhân viên bệnh viện sẽ nhắc cô không thể kéo dài tiền viện phí của di út cô nữa. Cô vừa nghe điện thoại, vừa mở cánh cửa sổ duy nhất của phòng trọ, nhìn về tháp Tokyo đang đứng sừng sững giữa trời đêm, hít vào một luồng không khí mới, sau đó mỉm cười, xin xỏ nhân viên kia. Nếu như đối phương là nữ, cô sẽ khiến giọng mình như đang khóc nức nở, nếu như đối phương là nam, cô sẽ khiến giọng mình hơi nũng nịu. Cuối cùng nhân viên phụ trách kia sẽ cho cô thêm chút thời gian để cô có thể nghĩ cách nộp được viện phí.

Sau khi ăn uống tắm rửa xong, cô sẽ mở chiếc máy vi tính để bàn cũ kỹ, nhận được thông báo có email, mở hòm thư ra, đám người ông Trương, cô Lý, bà Vương sẽ nhẹ nhàng nhắc nhở hoặc uy hiếp cô là lâu rồi tài khoản tiết kiệm của bọn họ vẫn chưa nhận được tiền. Mỗi khi đọc xong cô đều gửi email hồi đáp rằng, thật xin lỗi, dạo này công việc bận quá, không có thời gian đến ngân hàng, cô sẽ tranh thủ thời gian gửi cho họ sớm nhất.

Nhưng thật ra thì, cho dù có thời gian cô cũng chẳng có tiền mà gửi cho bọn họ. Đúng vậy, không có, không có một xu nào hết! Công chúa hạt đậu ngày xưa coi tiền như rác giờ đã nghèo xơ nghèo xác rồi!

HC kia bắt đầu di chung

Cô nhắm mắt lại, bàn tay đặt ở nơi nóng rực kia bắt đầu di chuyển. Cô nhắc tay lên, chạm vào dây lưng của anh, là sản phẩm giới hạn mang tên Florence nằm trong series Tinh Nông vừa mới được nhà hiệu Gucci tung ra. Cô thấy thật buồn cười, buồn cười đến mức muốn cuộn người ở trong lòng anh, nũng nịu bảo, Tiểu Tạ, anh kiểm được cái này từ tay đám người Ý kia bằng cách nào thế?

Thế nhưng, cô không thể cười nổi. Giờ đây cô và anh đang chơi trò kim chủ, chỉ cần trò chơi này kết thúc, cô có thể đến trước mặt quản lý, tạm ứng tiền lương của một năm, thậm chí là hai năm. Cô biết, lần này nhất định quản lý sẽ rất vui vẻ đưa chi phiếu cho cô.

Cô tháo thắt lưng anh ra, chạm vào quần lót bên trong. Cô thầm than thở, Tiểu Tạ đã lớn hơn rồi. Tay cô đang chạm đến thứ có thể giúp cô chống đỡ

được tiền sinh hoạt trong vòng ba tháng.

Cô kéo mở quần anh, nhanh nhẹn luồn vào trong như cá bơi. Cách lớp găng tay thật mỏng, cô chạm vào nơi nóng rực kia của anh, thứ trong lòng bàn tay rực rực ngóc đầu, nhiệt độ nóng bỏng kia như xuyên thấu qua lớp găng tay. “Không, không, không đúng, Tô Vũ.” Anh khẽ cắn tai cô, dụ dỗ cô bằng chất giọng ngọt ngào: “Găng tay của cô thô ráp quá, tháo găng tay xuống đi.”

Tháo găng tay xuống đúng không? Cô ngoan ngoãn gật đầu, đưa tay ra trước mặt anh, tháo từng ngón từng ngón của găng tay ra.

Tạ Khương Qua cũng không vội, cứ như đang thưởng thức một buổi biểu diễn, kiên nhẫn chờ đợi đến khi găng tay màu trắng hoàn toàn được tháo khỏi tay cô.

Bàn tay trần lại lần nữa chạm vào nơi nóng rẫy kia.

Có lẽ quá trình rất ngắn hoặc cũng có lẽ là dài đằng đặc, từ đầu đến cuối ánh mắt của anh vẫn trong veo chẳng nhuộm chút dục vọng, lạnh lùng nhìn thẳng vào cô. Trông anh như một vị thần trong bức họa được treo ở cung điện, hờ hững nhìn các tín đồ dưới chân

minh. Dưới ánh mắt hờ hững đó, cô nhắm hai mắt lại, cả người cứng đờ, chỉ có bàn tay cử động, lúc đầu còn trúc trắc, đến cuối cùng thì càng lúc càng nhanh.

Sau cùng, một thứ chất lỏng nóng hôi hắc bắn vào ngực áo cô. Như thể vừa được đại xá, cô lập tức đứng vụt dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Một bước đổi đời (1)

Tạ Khương Qua nhàn nhã cài lại thắt lưng, chỉnh trang quần áo như thể những việc vừa xảy ra chẳng

khác khác gì một buổi biểu diễn nghệ thuật.

Tô Vũ đứng bên cạnh không nhìn được nhếch khóe môi. Đúng là hoang đường! Mấy giờ trước, cô thật không biết hóa ra giới hạn của mình! có thể được mở rộng đến mức này.

Anh ngừng đầu, đứng dậy khỏi ghế dựa, đưa tay vén gọn sợi tóc xoắn trên trán cô, rồi rút khăn giấy trong hộp, tỉ mỉ lau sạch chất lỏng của mình dính vào trước ngực áo giúp cô. Anh vừa cẩn thận lau vừa dịu dàng nói: “Rất hoang đường đúng không? Tô Vũ, chẳng phải ngày xưa chúng ta còn chơi trò hoang đường hơn chuyện này gấp mười lần hay sao?”

Lau xong, anh cẩn thận giúp cô chỉnh lại cổ áo và đeo lại găng tay.

Hai người đứng đối mặt với nhau dưới chiếc đèn treo trang trí màu bạc. Dường như họ đã trở lại trạng thái của một giờ trước, anh là hội viên kim cương, dẫn bạn gái đến đây để chọn trang sức, còn cô là người giới thiệu sản phẩm.

Anh nhìn cô với ánh mắt thương hại, ngón tay lướt qua từng đường nét trên mặt cô: “Bây giờ cô đã hiểu sức ảnh hưởng của đồng tiền và sự khốn khổ của nghèo khó, cũng như hiểu rõ tâm trạng của tôi lúc đó chưa? Mọi người luôn nói, Thượng Đế rất công bằng, trước đây tôi còn không tin, nhưng giờ tôi tin rồi. Vì vậy công chúa hạt đậu à, những chuyện vừa xảy ra có thể xem như là sự an bài của Thượng Đế đấy.”

Tạ Khương Qua gấp gọn găng tay chỉ phiêu, kéo mở áo đồng phục cô ra, nhét tấm chỉ phiêu vào áo lót: “Baby, đây là tiền boa, tôi rất hài lòng về thái độ phục vụ của cô.” Từ đầu đến cuối, Tô Vũ vẫn đứng thẳng lưng, mãi cho đến khi hai cánh cửa lớn màu vàng kia từ từ đóng lại, cô mới chậm chạp nhấc hai chân, lẻ bước đến chỗ góc tường, dựa lưng vào tường thật sát, giống như nếu không có bức tường kia chống đỡ, cô sẽ tan biến ngay lập tức. Một lúc sau, cô xoay người lại, úp mặt lên tường, mắt nhìn chằm chằm tay mình. Vừa rồi cô đã dùng đôi tay này kiếm được bao nhiêu tiền nhỉ?

Cô rút tấm chỉ phiêu trong áo lót ra, cũng nhiều số 0 lắm! Cô đếm từng con số.

Một triệu, một triệu! Đúng như lời người kia nói, anh chính là kim chủ hào phóng nhất thế giới. Cô nhìn tấm chỉ phiêu rồi bật cười khanh khách, sau đó miệng cô lại nếm được vị mặn mặn, ngón tay cũng ướt ướt.

Khốn kiếp! Lại thật, thứ đang dính trên tay cô là nước mắt đấy sao.

Cô nhìn ngón tay mình rồi ngẩn người, từ từ mở miệng: “Tô Vũ, đã bao lâu mày không rơi nước mắt rồi?” Tô Vũ không nhớ nổi bao lâu rồi mình chưa khóc, có một lần cô khóc nhiều nhất, nước mắt rơi ào ào như vòi nước, đôi mắt nhắm lệ vô cùng đầm đìa đáng yêu. Sau đó, một người đàn ông nói cho cô biết một sự thật phũ phàng rằng: Tô Vũ, sẽ có một ngày cô phát hiện ra rằng, nước mắt cũng chỉ như mấy bó cải trắng lớn bán ở ngoài chợ mà thôi.

Đúng là vậy thật! Dần dần, da mặt cô cũng dày lên, trái tim cũng chết lặng, sau cùng Tô Vũ đã quên mất rằng mắt cô còn có thể rơi lệ. Không ngờ hôm

nay cô lại bị tên nhóc Tạ Khương Qua này đã kích đến mức mắt nhòe đi vì nước.

Tạ Khương Qua, Tạ Khương Qua, đã bao lâu cô không nhớ đến người này rồi?

Khi Tô Vũ còn đang nghĩ ngợi miên man thì Tạ Khương Qua đã ký xong giấy tờ đưa cho quản lý. Tô Mạt Lệ đang đứng cạnh anh, người phục vụ mặc bộ đồng phục được cắt may tinh xảo cầm giấy chứng nhận cho bộ trang sức series Hoa Lan, lần lượt quét qua máy quét điện tử.

Tiếp theo, Tô Mạt Lệ cười như hoa kéo tay Tạ Khương Qua rồi đi trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Tài xế mặc đồng phục mở cửa xe cho họ, chiếc Rolls-royce màu xanh ngọc chạy trên con đường Tokyo Gynza, các cửa hàng hai bên đường đều là các nhãn hiệu khiến người ta ham muốn.

Ngồi trên xe sang, nắm tay người đàn ông có tiền, mang những vật phẩm tượng trưng cho cuộc sống cao cấp, đây chính là cuộc sống về vang nhất trong mắt phụ nữ ở thời đại này. Có rất nhiều người bất chấp tất cả vì muốn một cuộc sống như thế, thật không may, Tô Mạt Lệ cũng là một trong số đó.

Cô lẳng lặng ngồi đấy, mắt nhìn ra cửa sổ. Cô biết mình đang làm đúng, cô không làm nũng, không hỏi xem tại sao anh lại chọn trang sức mà không hỏi ý kiến của cô. Thật ra Tô Mạt Lệ không thích series Hoa Lan chút nào, Đi tìm thời gian đã mất gì chứ, mấy thứ kia chỉ như câu chuyện tình yêu của đôi nam nữ không biết ấu trĩ là gì mà thôi. Nhưng Tô Mạt Lệ sẽ không nói những điều này với Tạ Khương Qua. Có thể cô gái thông minh cũng không thể có được Tạ Khương Qua, nhưng cô gái thông minh sẽ dùng trí tuệ của mình để kéo dài thời gian ở bên cạnh anh lâu hơn.

Trước mắt, cô đã làm không tệ.

Chẳng hạn như lúc này, Tiểu Tạ đang cần suy nghĩ, như vậy cô sẽ tự biến mình thành không khí.

Ánh mắt Tô Mạt Lệ dần mất tập trung, nương theo ánh đèn ngoài cửa xe, gương mặt như ẩn như hiện phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh kia khiến Tô Mạt Lệ không thể dời mắt.

Đó là Tiểu Tạ mà bao người phụ nữ si mê cơ chứ! Lúc hai mươi hai tuổi, Tạ Khương Qua đã sáng lập ra nhãn hiệu nước hoa của riêng của mình tại thành phố Milan.

Giới truyền thông hà khắc phương Tây còn không tiếc lời ca ngợi Tiểu Tạ rằng: Bản thân chàng trai ấy chính là một hương thơm vĩnh hằng, một hương thơm dài lâu.

Có lẽ vào năm mười năm sau, sẽ có tác giả kỳ cựu đến trước mặt Tạ Khương Qua, tự đề cử mình, hy vọng có thể viết nên một cuốn tiểu sử mang tên anh. Chắc hẳn vị tác giả kia sẽ mở đầu cuốn tiểu sử kia như sau:

Trước năm hai mươi tuổi, Tạ Khương qua chỉ có hai bàn tay trắng, anh nghèo đến mức mỗi tháng đều phải đến cơ quan phúc lợi chính phủ để xin tiền cứu trợ và học bổng.

thời đại này, người có chút tiếng tăm đều không có bí mật, dù rằng họ không hề tiết lộ với ai khác, song những người trong giới của họ đều biết rất rõ. Đến một ngày nào đó, họ mới muộn màng phát hiện, thật ra cuộc sống riêng tư của họ đều đã trở thành câu chuyện đầu đường cuối ngõ của mọi người.

Đúng vậy, trước năm hai mươi tuổi Tạ Khương Qua chỉ là một thằng nhóc nghèo xác nghèo xơ, nhưng chỉ vì một tin tức vô cùng nóng sốt mà tên tuổi anh lần đầu tiên xuất hiện trước bao người.

Đó là bản tin gây chấn động một thời, vị phú hào thần bí gốc Hoa họ Tạ qua đời nơi đất khách, nhờ một văn kiện bí mật đã được sửa lại án sai của ông sau nhiều năm. Ông không phải kẻ phản bội Tổ quốc, cũng không hề bị cuốn vào bất cứ vụ bê bối chính trị của quốc gia nào, ông là một thương nhân đóng thuế đúng hạn trung thành với đất nước.

Cũng theo đó, một nhân viên kiểm sát nổi danh đã nộp đơn tự nhận lỗi, tài sản khổng lồ của vị phú hào họ Tạ được giải ngân bao gồm các quỹ dầu hỏa, mỏ khoáng sản, hàng hóa có kỳ hạn, khách sạn, cổ phiếu,... Có nhiều nhân viên quản lý tài sản rảnh rỗi còn tính thử xem số của cái kia có thể mua được bao nhiêu hòn đảo ở các quốc gia. Văn kiện được tiết lộ còn ghi rõ phú hào họ Tạ vốn đã lập rất nhiều di chúc cho khối tài sản khổng lồ này. Các nhân viên chính phủ, luật sư, nhân viên được đặc phái từ ngân hàng Thụy Sĩ tạo nên một phái đoàn hết sức rầm rộ, mang theo tờ di chúc kia đến một khu ổ chuột nào đó tại Bangkok. Chàng trai tan học đạp xe về đến nhà, bất ngờ phát hiện một nhóm người mang giày Tây đứng trước cửa, cung kính xin lỗi mình.

Chàng trai ấy tên là Tạ Khương Qua, con trai độc nhất của phú hào họ Tạ, người thừa kế duy nhất của phần di sản khổng lồ kia.

Cậu mặc áo sơ mi trắng, gương mặt tuấn tú sắc nét trở thành hình ảnh trang bìa các tờ báo khiến mọi người đều xuýt xoa hâm mộ: Đó hẳn là đứa bé may mắn nhất Trái Đất này, bởi cậu không chỉ một gương mặt hoàn hảo mà còn có tài sản tiêu mấy đời không hết.

Khi ấy, Tạ Khương qua chỉ mới hai mươi tuổi, là một sinh viên đại học bình thường ở Bangkok.

Sau khoảng thời gian lộ mặt ngắn ngủi, trong một năm sau đó, Tạ Khương Qua hoàn toàn biến mất trong mắt mọi người, dù giới truyền thông có vắt óc thế nào cũng không thể tìm được tin dấu vết về cậu. Tạ Khương Qua năm hai mươi hai tuổi lại xuất hiện trước công chúng lần nữa, mang theo nhãn hiệu nước hoa do mình sáng lập xuất hiện tại thành phố Milan. So với bản thân hương nước hoa, quảng cáo của nó càng khiến mọi người phát cuồng hơn, quảng cáo chỉ tập trung vào một khung cảnh: Dưới bầu trời xanh trong vắt mênh mông, cậu thiếu niên đi chân trần giẫm trên tầng băng tại Alaska, nhìn về phía bầu trời, thậm chí trên màn hình còn chẳng xuất hiện tên dòng nước hoa mới.

Giới truyền thông phương Tây thôn thức, bản thân chàng trai kia chính là lọ nước hoa đặc biệt.

Thế là Tạ Khương Qua trở thành người khởi xướng của chủ nghĩa cái đẹp mới và vô cùng được yêu thích, mọi người gọi anh bằng một cái tên mỹ miều là “chàng trai nước hoa”.

Tạ Khương Qua không thích mua nhà, chỉ thích ở tầng cao nhất của khách sạn. Tạ Khương Qua không thích giới truyền thông, chỉ thích tiệc tùng, những bữa tiệc được tổ chức càng kỳ quái thì càng hấp dẫn anh. Chính vì tính cách này mà giới truyền thông phương Tây trên anh là “Hilton” (*) phiên bản nam, trùng hợp đây cũng là biệt hiệu mà anh ghét nhất.

(*) Hilton: Paris Hilton – là ngôi sao chương trình thực tế, doanh nhân, người mẫu, và là ca sĩ nổi tiếng với lối sống xa hoa, thích tiệc tùng. Danh lợi và khối tài sản khổng lồ chính là thử thách với mỗi người, đặc biệt là người có cuộc sống từ vô cùng nghèo khổ đến vô cùng giàu sang quý phái. Hollywood có một lời nguyên do với các ngôi sao nhỏ tuổi, rất nhiều minh tinh, thiên tài trẻ dễ bị choáng ngợp trong vàng son, tương tự, những thiên tài nổi tiếng thế giới cũng có thể đánh mất chính mình trong sự nổi tiếng và tiền tài đột ngột từ trên trời rơi xuống.

Một tên nghèo rớt mồng tơi chỉ có hai bàn tay trắng bỗng biến thành một nhà tỉ phú nứt đổ đổ vách, đa số sẽ đi theo hướng này: Sau khi trải qua giây phút ngẩn ngơ không biết phải làm thế nào, anh ta sẽ bắt đầu thường xuyên gặp gỡ với các cô nàng gọi cảm xinh đẹp, tiệc tùng phóng túng hay bài bạc bê tha... những từ ngữ này chính là biểu hiện của sự sa đọa. “Đó chỉ là một thằng nhóc mới hơn hai mươi tuổi thôi.” Tất cả mọi người đều nói về Tạ Khương Qua như thế, trong giọng điệu mang theo chút mong đợi, mong đợi chàng trai kia sẽ xuất hiện cùng những từ ngữ không được tích cực.

Thế nhưng Tạ Khương Qua đã khiến họ thất vọng.

Đúng vậy, Tạ Khương Qua thích chơi bời, Tạ Khương Qua thích tiệc tùng, Tạ Khương Qua thích phụ nữ, Tạ Khương Qua cũng thỉnh thoảng xuất hiện tại sông bạc xa hoa ở Lạc Thành.

Nhưng Tạ Khương Qua không đụng đến ma túy, Tạ Khương Qua không vui thân trong tiệc tùng, các hành động quái đản của Tạ Khương qua chỉ là do đám thanh niên cùng lứa với anh phóng đại mà thôi.

Ví dụ như, Tạ Khương Qua sẽ mặc áo Armani, phối với chiếc quần jeans tự thiết kế lại từ chiếc quần jeans mua ở vỉa hè nào đó. Anh luôn nhặt mấy chú chó lang thang ngoài phố rồi mang vào khách sạn đăng cấp bảy sao. Đôi khi xuống máy bay lại chẳng muốn đến khách sạn đã được đặt trước, mà lại qua đêm trên băng ghế chờ tại sân sân bay. Anh từ chối tham gia một chương trình nổi tiếng trên TV chỉ vì anh muốn đi câu cá, anh thoái thác lời mời ăn tối của một vị chính khách vì anh muốn đi xem trận đấu bóng chày. Có lần đang đi xem triển lãm tranh của một họa sĩ nổi tiếng, anh tự ý lấy đi một bức họa ở buổi triển lãm tranh ra xe mình trước mặt bao người, khi nhân viên an ninh đuổi theo, Tạ Khương Qua còn giải thích rất dừng dưng: “Thật xin lỗi, do mãi nghĩ ngợi chuyện công việc, tôi còn tưởng tôi đang cầm điện thoại di động của mình nữa cơ.”

Trời ạ, bức tranh có thể so với điện thoại di động sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Một bước đổi đời (2)

Hành động của Tạ Khương Qua càng quái đản thì sức hút của anh lại càng mạnh mẽ. Để duy trì ánh hào quang cho anh, fans hâm mộ anh còn in hình ảnh lên áo thun để thể hiện tình cảm, còn lập hẳn một trang fanpage riêng, tạo nên hiệu ứng mạng tên Tạ Khương Qua trên cộng đồng mạng.

Tô Mạt Lệ lên ngắm hình ảnh phản chiếu gương mặt Tạ Khương Qua mờ mờ trên cửa sổ. Tất cả phụ nữ trên thế giới này đều hi vọng được ôm Tiểu Tạ về nhà, cũng như tất cả họ đều ao ước được chính tay tháo chiếc dây nịt bằng da bên hông anh vậy.

Tiếc rằng cuối cùng người đàn ông tên Tạ Khương Qua này sẽ chỉ thuộc về cô gái tên Thẩm Họa, cho dù anh có hẹn hò với bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp gọi cảm đi chăng nữa.

Ai ai cũng biết Tạ Khương Qua có một người bạn gái nhiều năm tên Thẩm Họa, là sinh viên của trường đại học Yale. Tạ Khương Qua bảo vệ người bạn gái này rất kín nên giới truyền thông không cách nào biết được dáng vẻ của Thẩm Họa thật sự thế nào.

Vào ngày sinh nhật của Thẩm Họa, Tạ Khương Qua mua một chiếc du thuyền xa hoa kiểu mới có tên ghép từ chữ cái đầu trong tên của Thẩm Họa. Không biết hai người cãi nhau âm ỉ thế nào, cô ta tuyên bố chia tay với anh. Anh lập tức phóng lửa đốt trụ cả du thuyền, đổi lại Thẩm Họa lại trở về bên cạnh anh, sau cuộc chia tay chỉ kéo dài ba tiếng ngắn ngủi. Vụ việc này là do bạn thân của Thẩm Họa trong lúc tán gẫu vô tình nhắc đến, không rõ tại sao sau này lại biến thành lời đồn trên các trang tạp chí, và từ ấy Thẩm Họa trở nên nổi tiếng.

Lời đồn này khiến rất nhiều cô gái vừa hâm mộ vừa ghen tị với người con gái mang tên Thẩm Họa kia. Họ đoán già đoán non, cô gái có thể khiến Tạ Khương Qua phá hỏng một chiếc du thuyền hẳn phải sánh với thiên tiên. Song khi tận mắt trông thấy Thẩm Họa, ai nấy đều đánh rơi kính mắt.

Trong một buổi đấu giá từ thiện, lần đầu tiên Tạ Khương Qua dẫn theo bạn gái cùng đến dự. Thẩm Họa đang khoác tay Tạ Khương Qua kia có nhan sắc rất đối bình thường, chỉ thanh tú hơn những người khác một chút, nhưng một chút này vẫn là sự thất bại thảm hại khi so với người bạn trai bên cạnh.

Khi biết dáng vẻ không hề khuynh quốc khuynh thành của Thẩm Họa, tâm trạng của các cô gái luôn hâm mộ và ghen tỵ lập tức có sự thay đổi, họ thậm chí toát mồ hôi thay cho cô gái có dáng vẻ bình thường kia. Cô ta giữ chân người bạn trai như Tạ Khương Qua bằng cách nào vậy?

Nhưng thực ra, sự lo lắng của họ dành cho Thẩm Họa là hoàn toàn thừa thãi.

Khi vụ tai tiếng giữa Tạ Khương Qua và một cô người mẫu xinh đẹp giờ đang gây xôn xao dư luận thì anh bỗng tuyên bố trước giới truyền thông rằng, trước năm ba mươi tuổi mình sẽ kết hôn với Thẩm Họa.

Trước ba mươi tuổi ư!

Hiện tại Tạ Khương Qua đã hai mươi sáu tuổi rồi, chỉ còn bốn năm nữa là đến ngày ấy thôi.

Trong lòng Tô Mạt Lệ hơi chua xót, cô lặng lẽ liếc sang gương mặt Tạ Khương Qua. Một tháng qua ở bên nhau, cô luôn cố gắng giữ trái tim mình. Vào khoảnh khắc này, cô vẫn lưu luyến không đành lòng từ bỏ, vẫn muốn mang Tạ Khương Qua về nhà để anh trở thành Tiểu Tạ chỉ thuộc về riêng cô, cho dù cô phải bao nuôi anh cũng được. Tô Mạt Lệ cũng phải buồn cười trước ý nghĩ này của mình.

Nhìn về gương mặt tuấn tú như tác gia, Tô Mạt Lệ ngây người. Dưới vẻ ngoài hoàn mỹ của Tạ Khương Qua thực ra đang che giấu một linh hồn như thế nào? Anh có thể thẳng tay đốt trụi một chiếc du thuyền có giá trị hàng triệu chỉ vì muốn bạn gái trở lại bên cạnh mình ư?

Thế nhưng tại sao anh lại chơi trò ong bướm với những người phụ nữ khác, anh chơi đùa với họ, anh cố gắng khiến họ vui vẻ, anh luôn nói với họ rằng “Cùng à, anh có thể hẹn hò với em nhưng anh sẽ không lên giường với em đâu, anh có thể mua nhẫn kim cương cho em nhưng chỉ vì chiếc nhẫn kim cương ấy đeo trên tay em rất đẹp mà thôi”.

Tô Mạt Lệ nhìn Tạ Khương Qua đến ngày người, lại hơi nhớ đến câu nói của một nhà triết học về “lòng bác ái”. Có một vài người thích làm vui lòng người khác, nhưng lại không biết chung tình là thế nào.

Có phải Tạ Khương Qua là kiểu người như thế không? Dòng suy nghĩ của Tô Mạt Lệ bị Tạ Khương Qua lạnh lùng cắt ngang: “Tô Mạt Lệ, tôi không thích em nhìn tôi như vậy.”

Tô Mạt Lệ cuống quýt dời mắt khỏi gương mặt Tạ Khương Qua. Cô vốn định nói gì đó nhưng lại bị thái độ lạnh lùng của Tạ Khương Qua chặn họng.

Đúng vậy, nên im lặng! Tạ Khương Qua thích phụ nữ biết giữ im lặng!

Tô Mạt Lệ lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đang chạy trên đường phố Tokyo vừa lên đèn, một ngày lại trôi qua! Ngày kia họ sẽ trở về Milan, có lẽ hôm ấy anh sẽ chia tay với cô, Tô Mạt Lệ biết anh đã bắt đầu chán mình, dù mình bỏ ra bao nhiêu tâm tư chẳng nữa cũng không thể đổi lại tình cảm từ anh.

Đừng, bây giờ đừng nghĩ đến Tiểu Tạ nữa, nếu không cô sẽ không nhìn được muốn ngắm nhìn gương mặt anh, như vậy Tiểu Tạ sẽ không vui, mà một khi Tiểu Tạ không vui, rất có thể anh sẽ bỏ cô lại ngay trên đường phố Tokyo này. Phải biết rằng, anh đã từng bỏ lại một cô gái ngay trong sa mạc ở Lạc Thành rồi đấy.

Bỗng lúc này, một gương mặt khác với mái tóc ngắn, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi tươi tắn tự nhiên và ánh mắt rất lạnh lùng đột ngột hiện ra trong đầu Tô Mạt Lệ. Khi các đồng nghiệp của cô gái kia len lén ngắm Tiểu Tạ thì ánh mắt của cô ấy cũng chỉ ngược nhìn đèn treo thủy tinh trên trần nhà. Tuy cô ấy không phải người đẹp nhất trong đám người kia nhưng lại là người mang khí chất đặc biệt với bộ đồng phục bình thường, gương mặt của cô ấy không phải gương mặt đẹp nhất nhưng lại là gương mặt hấp dẫn nhất.

Người quản lý gọi cô ấy là “Tô Vũ”.

Tô Vũ, một cái tên thật hay! Nếu ánh mắt của cô ấy dịu dàng hơn chút thì có lẽ cô ấy cũng sẽ khiến người ta mê muội như tên của mình vậy.

Không biết có phải Tạ Khương Qua cũng nghĩ như vậy không nên mới ở riêng với cô gái ấy suốt nửa tiếng. Tất nhiên Tô Mạt Lệ hiểu rõ, trong nửa tiếng đó, tuyệt đối quan hệ giữa hai người không chỉ đơn thuần là người mua và người bán. Liệu trong khoảng thời gian ấy, Tiểu Tạ có khiến ánh mắt của cô gái giới thiệu sản phẩm tên Tô Vũ kia trở nên dịu dàng hơn không? Sao cô lại nghĩ đến chuyện này nhỉ? Tô Mạt Lệ cũng thắc mắc vì sao mình lại nghĩ vậy và tại sao mình lại có ấn tượng sâu sắc với người phụ nữ mà mình mới chỉ gặp lần đầu như thế.

Lúc trở về khách sạn, đi theo sau Tạ Khương Qua, Tô Mạt Lệ mới phát hiện ra, khí chất ở cô gái tên Tô Vũ kia rất giống anh, đều lạnh lùng và xa cách như đóa anh đào nở rộ nơi đất Nhật.

Dưới ánh đèn rực rỡ, Tô Vũ đứng lẽ đường đợi taxi mà mình vừa gọi. Trong túi xách cô là tám chi phiếu ghi con số một triệu hai trăm nghìn, đơn vị tính là USD.

Một triệu là tiền boa của Tạ Khương Qua, cô còn chưa kịp nói gì thì quản lý đã nhét thêm tám chi phiếu hai trăm nghìn cho cô, ghi rõ là tiền lương ứng trước. Cartier là nhãn hiệu vô cùng nổi tiếng, đương nhiên không thể gọi số tiền đó một cách dung tục là tiền boa được, tuy nhiên thực tế thì hai trăm nghìn kia chính là tiền boa đấy thôi, và đương nhiên quản lý sẽ không trừ số tiền này vào lương của cô.

Một triệu hai trăm nghìn bên trong túi xách khiến Tô Vũ có cảm giác mình lại trở thành người giàu có lần nữa. Cho nên cô hào phóng gọi taxi loại A với người tài xế nói được nhiều thứ tiếng, có hiểu biết rộng rãi, ngay cả văn chương thi pháp cũng tỏ tường, ngoài ra thiết bị âm thanh trong xe cũng thuộc loại cực tốt. Khi đợi taxi, Tô Vũ còn gọi điện thoại báo cho người bên câu lạc bộ biết là cô muốn nghỉ phép, và lần này cô là người ngắt điện thoại trước.

Taxi dừng ở trước cửa bệnh viện, Tô Vũ mua nửa hộp anh đào. Hoa quả ở Tokyo đắt chết đi được, đặc biệt là anh đào mùa này, có điều di út thích nên cô vẫn quyết mua, bởi thứ di út thực sự thích đều rất ít ỏi, không như bà đầm thép mẹ cô.

Tô Vũ đến bệnh viện nộp toàn bộ chi phí, sau đó cầm túi trái cây bước vào thang máy.

Di út đang ngồi xem tivi trong phòng chăm sóc đặc biệt, vừa thấy cô đã vui vẻ ra mặt, gần một tuần hai người chưa gặp nhau rồi. Di út ngắm nghía Tô Vũ tỉ mỉ, sau đó nhủ mày. Tô Vũ xoa mặt mình, cố gắng để gương mặt mình trông hồng hào hơn. Cô biết, dạo gần đây trong mình hơi xúông sác. “Tô Vũ.” Giọng di út có vẻ không vui: “Con phải bỏ thói quen thức khuya của con đi, con cũng biết giờ con đã không còn là...”

“Con biết, con biết rồi, di út!” Tô Vũ cuồng quýt ngắt lời di. Còn nói nữa di út sẽ lại tức giận, mà di út tức giận thì sẽ ho khan không ngừng.

“Con không có, con không có thật mà!” Tô Vũ ôm lấy thân thể gầy như que củi của di, trấn an: “Di út, chỉ là bệnh mắt ngủ của con lại tái phát thôi.”

Tô Vũ không dám ở trong phòng bệnh quá lâu, cô sợ bị di phát hiện ra điều bất ổn ở mình. Di út vẫn nghĩ Tô Vũ cô còn là chim hoàng yến được nuôi trong lồng vàng hay sao mà cho rằng sác mặt cô trông không tốt là vì thói quen xấu ngày xưa kia chứ! Cô tựa vào vách thang máy đang từ từ đi xuống từ tầng bốn mươi, nhớ lại khi nãy ở trong phòng bệnh, di út có hỏi sao A Khiêm lại không đến thăm di. A Khiêm ư? Tất nhiên là anh ta sẽ không đến thăm di rồi. Người đàn ông tên Mai Hữu Khiêm này đã là chuyện của tám trăm năm trước.

Vừa rời khỏi thang máy, điện thoại trong túi xách của Tô Vũ bắt chợt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Chuyện chỉ đơn giản là thế

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Tô Vũ cau mày khó chịu. Cô đã nói là xin nghỉ phép rồi kia mà.

Cô chậm rãi bấm tắt, đi đến vườn hoa của bệnh viện rồi vứt chiếc điện thoại kia xuống dưới chân, lùi về sau mấy bước, dón tất cả nước bọt đến đầu lưỡi, sau đó dốc hết sức lực phun ra.

Tốt lắm, nó đã dính cả đồng nước bọt bầy nhầy rồi. Tô Vũ rất ghét chiếc điện thoại này, tiếng chuông của nó chính là con ác mộng của cô, nhưng tiếng chuông này lại đem đến nguồn thu nhập hậu hĩnh cho cô. Đêm ở Tokyo lấp lánh và thơ mộng, mỗi khi màn đêm buông xuống lại diễn ra đủ loại nghề nghiệp kỳ lạ, trong đó có một nghề bắt buộc phải liên lạc bằng điện thoại. Tô Vũ có một chiếc điện thoại di động kì quái, khi tiếng chuông của nó vừa vang lên, trong vòng nửa tiếng sẽ có một nhân viên chuyển phát nhanh xuất hiện và trao một chiếc hộp bằng giấy cho cô. Cô trang điểm xong xuôi sẽ mở chiếc hộp đó ra, mặc bộ quần áo bên trong chiếc hộp vào. Sau đó có một chiếc xe đứng đợi sẵn ở cửa nhà trọ chờ cô bước vào trong thùng giấy tinh xảo có thể chứa đủ cả một người.

Đêm khuya, thùng giấy ấy sẽ được vận chuyển đến 2 câu lạc bộ nổi tiếng nhất Tokyo, hoặc tới nơi cao nhất nào đó hay khách sạn mấy sao kèm theo tiếng mở chai champagne cùng những lời đại loại như “Surprise”: “Happy birthday to you” của người trong hộp giấy. Đồng thời chiếc thùng được mở ra, những người được chúc mừng sinh nhật sẽ gặp nữ thần mà mình mến mộ.

Nữ thần của họ có đủ thể loại, nào là “Marilyn Monroe”: “Juliet”: “Alice”: “Angelina Jolie”: “Avril”: “Cô bé 4lọ lem”... Họ thích ai thì người trong thùng giấy chính là người đó.

Khi Ngô Vũ Sâm và bộ phim “Xích Bích” giành thắng lợi lớn ở Tokyo, vai diễn Tiểu Kiều của Lâm Chí Linh nhanh chóng trở thành nữ thần trong lòng cánh đàn ông. Thế là người đẹp mặc đồ cổ trang, tóc dài ngang lưng xuất hiện rất nhiều lần trong hộp giấy.

Tô Vũ là một trong những người đóng vai Tiểu Kiều giống nhất. Khoảng thời gian này cô đóng vai Tiểu Kiều nhiều đến mức cực kỳ chuyên nghiệp, đám đàn ông rất thích hình tượng Tiểu Kiều của cô. Mặc dù cô không cao như Lâm Chí Linh nhưng thân hình của cô mượt mà quyến rũ, vóc người chuẩn kết hợp với đôi mắt to, đáng vẻ muốn nói lại thôi cùng với ánh mắt nhút nhát khiến ai ai cũng phải đổ rạp.

Thùng giấy vừa mở ra, mấy người đàn ông cẩn thận quan sát cô, hô to “Surprise, surprise”. Dĩ nhiên những người đó có thể sờ vào thứ “surprise” này, may mắn vì đây là nữ thần trong lòng họ nên cử chỉ của mấy người đó rất dè dặt, sùng bái. Sau khi sờ soạng vài cái, họ sẽ nhét cho cô tiền boa hào phóng.

Cũng có nhiều gã muốn lên giường với cô, những lúc như thế Tô Vũ sẽ không bao giờ giả dụ, bởi cô biết rõ

mình càng giả dụ thì đàn ông sẽ càng hưng phấn. Cô thường nép vào lòng họ, nũng nịu hỏi họ rằng “Anh có thể cho em bao nhiêu tiền?”

Thường thì những gã đàn ông kia sẽ chửi một câu “Ngu ngốc” bằng tiếng Nhật, sau đó mát sặc hứng thú, vội vàng đuổi cô đi. Bọn họ làm như cô vừa gây ra tội ác tày trời, thậm chí có người còn cầm ly champagne hất lên mặt cô, bởi vì cô đã làm vỡ nát hình tượng nữ thần trong lòng họ.

Đây đều là kinh nghiệm mà Tô Vũ tích lũy được trong mấy năm qua. Nếu như bà Tô Đình còn sống trên đời, nhất định sẽ kinh ngạc đến nỗi đánh rơi kính mắt thôi. Từ trước đến nay, bà luôn coi cô là bình hoa di động ngực to não phẳng, nhưng thật ra thì toàn là do cô cố ý lừa bà, làm sao có chuyện phụ nữ nhà họ Tô lại ngu ngốc kia chứ.

Không, không đúng! Trùng hợp thế nào, thật ra người phụ nữ họ Tô ngu ngốc nhất chính là bà Tô Đình mới phải. Tô Vũ khẽ vỗ đầu ngăn mình đừng nhớ đến những thứ kia nữa, những thứ đó chỉ khiến tâm trạng cô xấu đi chứ không giúp ích gì được cho cuộc sống cả.

Không ngờ cô vừa về đến phòng trọ lại gặp chủ nhà. Đó là một bà lão nhỏ con và nhiều nếp nhăn, mang phong cách điển hình của Nhật Bản. Cho dù buổi tối ngồi chờ cô ở phòng khách, bà vẫn tỏ son lên môi, đã hơn sáu mươi tuổi mà cách nói chuyện như cô bé mới hơn hai mươi. Nhờ tính cách này của bà, bình thường Tô Vũ chỉ cần nhanh mồm nhanh miệng khen quần áo bà đẹp là có thể đánh lạc hướng.

Lần này, bà lão lại mở miệng trước: “Cô Tô, đừng khen kiểu tóc hay khen quần áo tôi đẹp nữa.”

Tô Vũ nhún vai với bà, chậm rãi rút tờ chi phiếu trong giỏ xách ra chìa trước mặt bà lão. Khi nhìn thấy con dấu của ngân hàng nổi tiếng nhất thế giới, bà lão lập tức trở nên hớn hờ, vui vẻ rời đi.

Phòng trọ của Tô Vũ ở tầng ba thuộc nhà trọ giá rẻ nhất Tokyo. Cầu thang làm từ các thanh sắt cứng hàn với nhau, bắt lên bức tường bên ngoài nhà trọ. Tô Vũ từng ngã hai lần trên chiếc cầu thang này, từ đó khi cô đi lên cầu thang sẽ toàn mang dép lê hoặc đi chân trần.

Thường vào đêm khuya, Tô Vũ sẽ vừa đi vừa dút tay vào trong túi xách của mình đi lên cầu thang, mỗi khi có khách trọ là đàn ông đi xuống, tay cô luôn nắm chặt bình xịt hơi cay bên trong túi xách. Con gái độc thân ở Tokyo đều chuẩn bị sẵn mấy bình xịt hơi cay như thế này cả. May mà đàn ông trọ ở đây đều làm những công việc rất hao tổn sức lực khiến họ mệt đến mức không thể thẳng lưng nổi chứ làm gì thừa sức để suy nghĩ đến phụ nữ. Lỡ như tình cờ gặp phải người nào còn sức thì họ cũng chỉ biết nhìn hau háu đôi chân cô, huyết sáo hai tiếng rõ vang rồi thôi. Leo hết ba tầng cầu thang, Tô Vũ ngấm tháp Tokyo đứng sừng sững trong bóng đêm theo thói quen, sau đó hít thật sâu, bước đi trên sàn gỗ ngoài hành lang. Cô cực sự sàn gỗ này, chỉ lo không cẩn thận bước hụt là lập tức ngã chết thẳng cẳng.

Trước kia, Tô Vũ sợ chết bởi vì cô có gương mặt xinh đẹp, còn bao nhiêu quần áo đẹp chuyển đến từ khắp nơi trên thế giới cô còn chưa kịp mặc. Cô nghĩ, nếu muốn chết thì cũng phải để cô mặc hết những cái quần cái áo khiến người ta thèm thuồng kia đã. Thật là... Tô Vũ nhếch môi, nở nụ cười nhạt, không biết có phải đang cười nhạo mình của trước đây hay không.

Tuy Tô Vũ của hiện tại vẫn sợ chết nhưng không phải là sợ cái chết, mà là sợ khi mình chết, phải đến mấy ngày thậm chí là một tháng sau mới được người ta phát hiện. Những tin tức phụ nữ sống một mình chết nhiều ngày trong nhà mới được phát hiện ở Tokyo này nhiều nhan nhản, Tô Vũ rất sợ mình biến thành nhân vật chính trong tin tức đó. Cô nghĩ nếu chết như thế thì xấu xí lắm, cho dù rơi vào tình cảnh hiện tại, Tô Vũ vẫn rất đom đống. Về điểm này, đúng là cô thừa kế từ bà Tô Đình mẹ mình.

Cô bước vào phòng trọ, tắm rửa gội đầu, nấu mì tôm, trả lời email. Điều khác biệt là tối nay, cô không cần trả lời email bằng những lời nói dối nữa.

Tô Vũ uống hai viên thuốc ngủ rồi ngủ thiếp đi.

Đêm nay, Tô Vũ mơ thấy Khương Qua, Tạ Khương Qua!

Trên tấm ván gỗ, mái tóc cô dài uốn xoắn, trên tai đeo đôi hoa tai bằng ngọc trai. Cô hôn lên thân thể của cậu thiếu niên đang lùi sát người vào ván tường như chú mèo con, anh càng chống cự cô lại càng thích thú.

Cô trêu đùa với anh, rê đầu lưỡi nghịch vành tai anh. Tiểu Tạ cố khép chặt miệng để cô không thể cạy mở bờ môi của mình, nhưng vô ích. Tay cô ngoay du từ xương cánh bướm mê người của Tiểu Tạ lần xuống. Thực hiện theo từng bước một như đã xem trong phim.

Khi thật sự chạm vào nơi căng cứng của cậu thiếu niên, cũng như khi cảm nhận được nhiệt độ nóng rực kia, cô vẫn hơi hoảng hốt, đẩy anh ra. Nhìn gương mặt đỏ ửng của anh, cô lại hài lòng cười khúc khích, mà trong

mắt cậu thiếu niên cũng phản chiếu gương mặt đỏ ửng của cô. Cô xoay người lại, đưa lưng về phía Tạ Khương Qua, vuốt lại tóc mình. Khi ấy cô vẫn để mái tóc xoắn dài vừa phải, xoắn tung che đi hai gò má đã bị nhuộm hồng. Tô Vũ tỉnh lại, vuốt gương mặt hơi nóng nóng của mình. Chết tiệt! Cô thầm nghĩ, có lẽ mình bị cảm rồi, cứ đến mùa xuân hằng năm là cô lại bị cảm. Ánh nắng màu vàng bên ngoài cửa sổ, buổi hoàng hôn vào mùa xuân của Nhật Bản đều là vậy, khiến người ta vừa buồn ngủ vừa rệu rã tinh thần.

Cô bước xuống giường, chân vừa chạm đến sàn nhà thì bị một đứa bé đang ngồi nâng cầm ngay trước mặt làm giật nảy mình. Phải biết rằng Nhật Bản là quốc gia có lượng phim kinh dị chiếm hơn phân nửa trong danh sách mười bộ phim kinh dị kinh điển của thế giới. Tô Vũ thuận tay cầm lấy gối, ném về phía đứa bé đang ngồi xồm trên sàn nhà kia.

Đó là cháu gái của chủ nhà trọ, tên Sadako. “Em làm gì thế?” Tô Vũ vô cùng tức giận. “Có một anh đẹp trai giao cho em một nhiệm vụ, anh ấy bảo em chờ chị tỉnh lại.” Tô Vũ vuốt mặt. Sadako là một cô bé quái gở, hễ ai mặc quần jeans thì đều được cô nhóc gọi là anh đẹp trai, cho dù là ông lão cùng không ngoại lệ. Sadako không cho Tô Vũ thời gian đánh răng rửa mặt, cứ nhất quyết kéo tay cô đến chỗ ban công rộng chưa đến một mét kia, chỉ tay: “Anh đẹp trai ở đây này.”

Cô nhìn theo hướng Sadako chỉ, lần này đúng là anh đẹp trai thật. Không, không! Tô Vũ vẫn cho rằng, máy tính từ như đẹp trai, tuần tú gì đó vẫn chưa đủ lột tả được vẻ đẹp của Tạ Khương Qua. Rất lâu trước kia, khi Tô Vũ lần đầu tiên nhìn thấy Tạ Khương Qua, trong đầu cô đột nhiên nhớ đến nhân vật Narcissus trong thần thoại Hy Lạp, một người mãi mãi chung tình với cái bóng của chính mình, cuối cùng biến thành một đóa hoa thủy tiên trong trẻo, linh động.

Về sau, có lần Tô Vũ đưa trang phục diễn kịch của một rạp hát Hy Lạp cho anh. Mặc kệ ánh mắt lên án của anh, cô vẫn bắt anh mặc vào để biến thành Narcissus bằng được. Trong buổi dạ hội, cô đã làm chúng sinh điên đảo vì anh.

Đứng trên sân thượng, Tô Vũ chợt nhớ đến câu thành ngữ Trung Quốc: Cực thịnh tất suy. Cũng giống như ánh nắng lúc này. Ánh sáng đỏ au rực rỡ thế kia thật ra lại là ánh tà dương cuối cùng soi chiếu cho cả vùng đất. Cũng như cô vào thời khắc này đang đứng trên sân thượng nhìn phồn hoa tan mất.

Cô nghèo xơ xác, đáng thương nhìn Tạ Khương Qua mặc quần áo sang trọng đứng cạnh chiếc Ferrari đỏ rực đỗ trước cửa nhà trọ. Tạ Khương Qua - người hầu nhỏ khi xưa của Tô Vũ.

Không, nói đúng hơn thì quan hệ giữa Tô Vũ và Tạ Khương Qua chính là bao nuôi và được bao nuôi. Sau này khi mối quan hệ này bị phanh phui đã gây xôn xao lớn cho dư luận. Những kẻ xưa kia coi cô như công chúa, nữ hoàng thì đột ngột thay đổi thái độ, giễu cợt và công kích cô bằng những lời nói ác độc nhất, đến mức như thể cô phạm phải tội ác tày trời không bằng.

Tội danh bao nuôi một chàng trai đang ở độ tuổi vị thành niên quả thật khiến người ta kinh sợ. Nhưng những người đó mãi mãi không đoán được, việc Tô Vũ bao nuôi Tạ Khương Qua cũng chỉ là một ý niệm bông bột nhất thời.

Bởi lẽ Tô Vũ của ngày xưa rất chán ghét Tô Đình, luôn nghĩ ra cách để chọc tức bà. Nếu để bà Tô Đình biết con gái mình bao nuôi một đứa trẻ vị thành niên, chắc chắn bà sẽ nổi cơn thịnh nộ, vì thế sẽ khiến gương mặt bà có thêm vài nếp nhăn xấu xí. Và điều quan trọng nhất chính là cô đã phá hỏng được danh dự của phu nhân Tô Đình cao quý tại vùng đất Thái Lan này! Ban đầu, chuyện giữa họ chỉ đơn giản là thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Giao dịch linh hồn (1)

Tô Vũ bước từng bước xuống bậc thang. Hiện giờ dưới chân cô là đôi dép lê giá một nghìn yên Nhật, trên người là chiếc áo hoodie quà tặng kèm của cửa hàng bách hóa tổng hợp, tóc tại cũng bị cô cố ý làm cho bù xù.

Hiển nhiên Tạ Khương Qua đến đây với mục đích không tốt, vì vậy cô càng làm bản thân nhếch nhác thì có lẽ anh sẽ càng cảm thấy chán cô hơn.

Cô đã không còn là Tô Vũ cao sang quyền quý của trước kia nữa, đàn ông sẽ không có hứng với những con mồi yếu ớt.

Xuống tầng hai, cô thoáng dừng lại. Liều thuốc ngủ đêm qua cùng với cái trán nóng bừng khiến đôi chân hơi bủn rủn, cô phải nghỉ một lát đã. Nhưng sự trì hoãn này lại làm Tô Vũ rung rung nước mắt.

Chết tiệt, ốm đau luôn khiến người ta trở nên yếu đuối.

Mỗi khi gặp khó khăn, người ta thường hoài niệm đến cuộc sống xuôi chèo mát mái trước kia của mình. Tô Vũ rất ít khi như vậy, bởi vì cô ghét những thứ đó. Song vào thời khắc này, cô không thể ép mình đừng hồi tưởng.

Rất lâu về trước, cô cũng bước từng bước xuống trước mặt Tạ Khương Qua giống như bây giờ, nhưng khi đó dưới chân cô đôi giày làm thủ công từ Italy, trên người mặc bộ váy do nhà thiết kế nổi tiếng may riêng cho cô, mái tóc xoăn xinh đẹp vô cùng tự nhiên được nhà tạo mẫu tóc chăm sóc tỉ mỉ.

Trước mặt Tạ Khương Qua, cô luôn chiếm ưu thế tuyệt đối, mà anh chính là món đồ độc nhất vô nhị cô đem ra khoe với bạn bè. Trong khi gắng gượng đi nốt ba mươi mấy bậc thang, Tô Vũ không ngừng đoán xem Tạ Khương Qua xuất hiện tại đây với mục đích gì. Tiếc rằng cô không thể nào đoán ra nổi, bởi trước giờ anh luôn là người lãnh đạm với mọi thứ, với vẻ mặt đó chẳng ai liên tưởng anh với những trò dơ bẩn, vì vậy mãi đến khi trúng đòn của anh, cô vẫn ngây thơ nghĩ rằng mình đã sai ở đâu?

“Tạ Khương Qua, anh muốn làm gì? Hôm qua vẫn chưa chơi đủ à?” Dừng trước mặt anh, Tô Vũ đi thẳng vào vấn đề.

Tạ Khương Qua cau mày, ra chiều khó chịu trước thái độ không phù hợp của Tô Vũ. Anh nắm lấy vai cô xoay góc một trăm tám mươi độ, sau đó kéo tay cô bước tới trước chiếc xe tải đỗ cách chỗ họ mấy bước.

Anh nhướn mày: “Tô Vũ, cô đoán xem bên trong là gì?”

Mặt Tô Vũ không hề thay đổi, đôi môi tái nhợt mím chặt.

Không thấy cô đáp lại, Tạ Khương Qua cũng không tỏ vẻ tức giận, chỉ phui tay ra lệnh: “Người đầu, làm việc đi.”

Đột nhiên có mấy người nhảy xuống khỏi xe tải. Thấy nhân viên vận chuyển tiền ngân hàng xuất hiện với trang bị đầy đủ, Tô Vũ khá ngỡ ngàng. Rốt cuộc họ muốn làm gì? Không, phải là Tạ Khương Qua muốn làm gì mới đúng! Song điều khiến cô sửng sốt hơn còn ở phía sau. Cùng lúc đó, cánh cửa xe tải cũng chậm rãi mở ra, và trong chiếc xe rộng bằng căn phòng của cô... Tô Vũ nuốt khan, dụi mắt nhìn kỹ thứ trong xe. Bên trong chất đầy tiền mặt, có

dollar Mỹ, có đồng Euro và có cả nhân dân tệ. Tạ Khương Qua điên rồi! “Tạ Khương Qua, anh điên rồi, mau đóng lại đi.” Tô Vũ vội vàng giãy tay. Ở nơi này có vô số kẻ thêm tiền đến phát điên đấy. Nhưng anh không hề bị đả động. Anh kéo Tô Vũ tới gần xe tải hơn, gần đến mức có thể người thấy mùi mực mới in thoang thoang bay đến từ đồng tiền kia.

“Tô Vũ, những thứ này có hấp dẫn hơn tám séc thật thật ảo ảo kia không?” Tạ Khương Qua thờ ơ nói. Đúng vậy, ai dám nói không đây? Thứ mà ngày trước cô phi nhỏ thì giờ đang chi phối cuộc sống của cô. Nó là nhà nghệ thuật của cuộc sống, nó là chúa tể của cuộc đời, dần dần khiến lòng tự tôn của bạn trở nên rề rạt chẳng đáng một xu.

“Số tiền này không nhiều không ít, vừa đủ giúp mẹ cô thoát khỏi cái danh lừa đảo.” Tạ Khương Qua chỉ vào trong xe: “Tô Vũ, mẹ cô khoác danh tội phạm kinh tế và tội lừa đảo đúng không...” Anh nhẹ nhàng nở nụ cười thích thú, như thể đứa trẻ đang đọc quyển truyện tranh hài.

“Tạ Khương Qua, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tô Vũ khẽ hỏi. “Cô đoán xem?” Mắt anh từ từ liếc về phía thùng xe tải: “Đối với tôi, chỗ này chỉ là tiền tiêu vặt. Đạo này tôi chán chết được, run rui thế nào ông trời lại cho tôi gặp cô, thế là trò thú vị đã đến rồi. Tô Vũ, nghe hết lời tôi nói đã, khoan hãy tức giận.” “Tôi muốn dùng số tiền tiêu vặt này chơi với cô một trò chơi.” Tô Vũ siết chặt nắm tay, tiến lên một bước, kiễng cao chân hết mức có thể ngang bằng với Tạ Khương Qua. Cô nghiêng người về phía trước, túm lấy vạt áo anh và quát to: “Tên khốn kiếp Tạ Khương Qua này, anh đến đây định làm gì?”

Tạ Khương Qua vui thích, mặc cho cô nắm vạt áo mình: “Tô Vũ, cô vẫn nóng nảy như trước, xem ra cô chưa ném đủ những ngày nghèo khổ nhỉ?”

Tô Vũ nghiêng răng nghiêng lợi. “Cưng à, hình như cưng đã quên mình không còn là công chúa hạt đậu nhà họ Tô nữa rồi.” Anh thân mật vuốt ve thái dương Tô Vũ: “Nghe nói dám gửi email đòi nợ cô mỗi ngày sắp mất hết kiên nhẫn, không chừng ngày mai họ sẽ đổ lên đầu mẹ cô thêm tội danh lừa đảo. Mẹ ruột của cô đấy...”

“Nói đi, khốn kiếp, anh muốn dùng đồng tiền tiêu vặt của mình chơi trò gì với tôi.” Tô Vũ bực bội ngắt lời anh.

Tạ Khương Qua nhếch môi, nhìn xuống bàn tay cô đang túm chặt vạt áo mình. Dưới ánh mắt soi mói ấy, cô đành thả tay ra, sau đó lùi lại hai bước, đưa mắt nhìn chỗ tiền chất như núi ấy lần nữa. Anh nói đúng, những thứ này còn hấp dẫn hơn cả tờ séc thật thật ảo ảo kia, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy đúng là không gì có thể sánh bằng.

Tô Vũ ép mình thu hồi ánh mắt, bấy giờ mới phát hiện nhân viên vận chuyển tiền vẫn ngoảnh mặt chăm chăm. Cô chợt nhận ra khi nãy giằng co với Tạ Khương Qua nên chiếc hoodie cô đã kéo tụt ra sau đang dán sát vào trước ngực. Cô vốn không thích mặc áo ngực đi ngủ, mà Tiêu Tạ xuất hiện quá đột ngột nên chưa kịp mặc vào. Bởi vậy lúc này điểm lồi lên nho nhỏ nào đó đang lộ rõ mồn một dưới lớp áo, cũng hút trọn ánh nhìn của gã đàn ông kia.

Tô Vũ chưa kịp chỉnh lại áo thì Tạ Khương Qua đã lạnh lùng lên tiếng: “Mấy người quay ra chỗ khác.” Anh không nói không rằng lổi thảng Tô Vũ lên cầu thang như kéo chiếc valy, lạng lẽ mở cửa phòng, tông cô vào trong khiến cô ngã đập mông xuống động chân đệm vẫn còn trải trên sàn.

Tạ Khương Qua nghiêm mặt nhìn từ trên cao xuống: “Sao đây? Những ngày nghèo khổ đã tạo cho cô thói quen tùy tiện vậy hả? Ví dụ như ra ngoài mà không cần mặc áo lót phải không?”

Tô Vũ ngó lơ Tạ Khương Qua, dứt khoát ngồi bệt dưới sàn chỉnh lại áo. Anh hạ thấp người, nắm lấy cằm cô: “Ồ, đúng rồi, tôi quên mất trước kia cổ là kẻ cực kỳ tự luyện. Cô muốn đàn ông điên cuồng vì mình. Nhưng dù ở đây cô cũng không thay đổi được tính nết của mình à?” Bàn tay anh nhích xuống, luồn vào cổ áo mở rộng của Tô Vũ, bóp mạnh lấy ngực trái của cô như cách đứa trẻ đối đãi với món đồ chơi mình ghét.

“Anh Tạ, sờ vào chỗ đó phải trả tiền đấy.” Tô Vũ hờ hững cảnh báo, đồng thời thầm cầu nguyện Tạ Khương Qua sẽ tỏ vẻ khinh miệt như những người đàn ông khác rồi rời khỏi chỗ này ngay tức khắc.

Tô Vũ biết, Tạ Khương Qua là kẻ mình không thể đắc tội nhất trên đời này. Ánh mắt anh rất lạnh, bỗng dưng biểu hiện như bùng hiểu ra: “Cưng à, suýt nữa tôi quên mất chuyện quan trọng nhất.”

“Tô Vũ, tôi vừa nói rồi đấy, tôi đến đây để chơi với cô. Nói dễ nghe là trò chơi, khó nghe hơn thì là giao dịch.”

Ngón tay trên ngực trái trở nên nhẹ nhàng hơn, hết như cái mơn trớn dành cho tình nhân. Giọng anh cũng nhẹ nhàng như những ngón tay ấy: “Chúng ta gọi giao dịch này là giao dịch linh hồn đi. Thú vị không?”

“Tô Vũ, cho dù cô cố gắng biến mình thành đứa con gái tùy tiện, tư lợi, đáng thương đi chăng nữa, nhưng tôi biết linh hồn cô vẫn chôn giấu thói kiêu ngạo và bản tính vênh váo di truyền của nhà cô. Mà điều tôi muốn từ giao dịch này chính là khiến linh hồn cô hoàn toàn phục tùng tôi, hoàn toàn si mê tôi mà quên rằng mình xuất thân từ nhà họ Tô, và điều duy nhất cô muốn làm là trở thành người đàn bà của Tạ Khương Qua. Dĩ nhiên, giao dịch thì phải công bằng, đổi lại tôi sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian của cô. Thời hạn trò chơi này chỉ trong vòng một năm, tôi muốn tự cô đi đến trước mặt tôi, cam tâm tình nguyện dâng hiến bản thân từ thể xác đến tâm hồn, điều đó đồng nghĩa với tôi chính là kẻ chiến thắng. Còn trong vòng một năm đó, ai đề nghị ở lại trước sẽ là kẻ thua cuộc. Còn nếu cả hai đều mặc kệ thì coi như tôi bỏ tiền chơi giải, tất cả chỉ là trò giải trí mà thôi.”

Câu nói của Tạ Khương Qua khiến Tô Vũ nhớ lại năm ấy. Vào một đêm mùa hạ, Tạ Khương Qua mặc chiếc quần jeans hàng cũ mềm nói với Tô Vũ: “Cô hãy nhớ kỹ, có một ngày tôi sẽ đòi lại gấp bội những gì cô đã gây ra cho tôi.”

Hiện giờ, cuối cùng anh đã thực hiện lời thề đó. Anh dùng phương thức của mình thể hiện ý định: Anh muốn bao cô! Ý định này hoàn toàn trùng khớp với câu nói của anh năm xưa. Tạ Khương Qua quả nhiên là Tạ Khương Qua, luôn có thể bật thốt ý định tặc tẩn với chất giọng lồi cuồn và vẻ mặt làm điên đảo chúng sinh như trận quyết đấu tao nhã giữa hai vị quý tộc.

Giao dịch linh hồn ư? Tô Vũ thật sự muốn cười nhưng cô không dám. Cô có dự cảm rằng nếu cô cười, nước mắt sẽ tuôn rơi mất. Tạ Khương Qua nói rất đúng, bất kể cô nguyện trang thể nào thì cốt cách cô vẫn in hằn thứ gia đình truyền lại - thứ duy nhất còn tồn tại đến bây giờ chính là thói kiêu ngạo và vênh vao!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Giao dịch linh hồn (2)

Tô Vũ gạt đi bàn tay đang vói vào áo mình, thờ ơ nói: “Dừng lại ở đây thôi. Tôi nghĩ tôi chẳng gây ra tội ác tày trời nào cho anh cả, chẳng qua tính ngang ngạnh và ngạo mạn của tôi chỉ gieo thêm chút rắc

thái hoang đường vào cuộc đời Tạ Khương Qua anh mà thôi. Vậy mà anh lại muốn hủy hoại cuộc đời tôi. Có lẽ mấy năm trước tôi còn trách anh, nhưng giờ tôi không còn suy nghĩ đấy nữa. Tôi hiểu con người trên thế giới này phải trả giá rất nhiều cho những gì mình đã gây ra. Vì vậy Tạ Khương Qua à, hãy bỏ qua cho tôi đi, tôi không còn hơi sức chơi trò đó với anh đâu.”

“Thật không?” Tạ Khương Qua cất giọng tiếc nuối, nhẹ nhàng cọ chóp mũi qua thái dương Tô Vũ: “Nhưng phải làm sao với chủ nợ của cô đây? Hay là, cô cho rằng có lẽ tất cả chỉ đến vậy thôi, dù sao mẹ cô cũng chết rồi, bây giờ bị đổ cho tội danh lừa đảo cũng chẳng hề hấn gì.”

Cuối cùng Tạ Khương Qua vẫn ép giọt lệ trong mắt Tô Vũ lặng lẽ tuôn trào. Ngón tay Tạ Khương Qua khẽ lau khóe mắt cô. Anh hơi nhủm mày, nhẹ nhàng ôm trọn cô trong lòng ngực hết như dỗ dành mèo con.

“Ừm, quả nhiên nước mắt của Tô Vũ đáng thương biết bao, nhưng vì sao vẫn không thể làm Mai Hữu Khiêm mỉm lòng giúp đỡ nhỉ?”

Vừa nghe đến cái tên ấy, thân thể Tô Vũ lập tức cứng đờ.

“Khi nãy cô nói không còn hơi sức chơi với tôi là thật sự không có sức hay sợ bản thân thua cuộc, đánh mất cả thứ sâu trong cốt cách của mình?”

Thật là, thật là... Trong căn phòng nhỏ như miếng đậu phụ, người đàn ông dám nói cả một xe tải tiền là tiền tiêu vật cùng với vụ giao dịch chết tiệt kia khiến Tô Vũ phiền não vô cùng. Tô Vũ đẩy anh ra, đồ dần cởi quần áo của mình: “Tạ Khương Qua, thì ra anh luyện thuyết mấy lời vô nghĩa đó chỉ vì không quên được thân thể của tôi phải không? Mục đích thực sự của anh là muốn ngủ với tôi thôi chứ gì? Sao không nói sớm, dài dòng làm chi?”

Thế là Tạ Khương Qua bỏ đi, anh đã bước chân khỏi căn phòng bé tẹo này chẳng hề ngoảnh lại.

Lúc gần đi, anh đưa cho cô chiếc điện thoại để liên lạc.

“Thật ra tôi cũng không phải là người kiên nhẫn giống cô. Mười hai giờ đêm nay tôi sẽ rời khỏi Tokyo, nếu cô gọi điện thoại cho tôi trước thời gian đó, toàn bộ số tiền trong xe sẽ thuộc về cô, và cô sẽ cùng tôi rời khỏi đây. Nếu cô không gọi, tất cả sẽ chấm dứt như cô mong muốn! Nếu cô cảm thấy cuộc giao dịch này động chạm đến lòng tự ái của cô thì tôi có thể đổi lại cách nói. Ví dụ như đổi thành ván cờ cho hoa mỹ vậy, nếu ai đề nghị đánh tiếp thì người đó thua cuộc.”

Một lát sau, Tô Vũ mới chậm chạp mặc quần áo vào, đứng trong căn phòng tắm chỉ rộng bằng bốn bước chân.

Trên chiếc gương nửa người trong phòng tắm in bóng dáng của cô. Bình thường khi trang điểm Tô Vũ chỉ soi chiếc gương nhỏ nhỏ, cô không thích chiếc gương lớn này vì nó hiện rõ đôi mắt vô hồn kia, khiến cô trông chẳng khác gì con rối cả.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve mặt mình, từ môi đến mũi và cuối cùng là mắt, vẫn là đôi mắt trong suốt nhưng chẳng có lấy chút cảm xúc.

Trước kia, mắt Tô Vũ linh hoạt, sống động, lúng là lúng liếng! Còn bây giờ thì sao? Đồng hồ trong phòng tắm chỉ sáu giờ, còn sáu tiếng nữa Tạ Khương Qua sẽ rời khỏi Tokyo. Cô đứng trước chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng, vén rèm cửa sổ ra xem, chiếc xe tải vẫn nằm ở chỗ cũ.

Trong ánh chiều tà, trông nó không khác gì chiếc xe tải bình thường. Có lẽ những người đi ngang qua có nằm mơ cũng không đoán được thứ gì đang nằm bên trong.

Tô Vũ nhận ra lúc này mà mình vẫn cười được.

Ánh mắt cô chậm rãi lướt tới ánh đèn trên đỉnh tháp Tokyo. Giữa ánh trời chiều, nó lấp lờ như đốm sao sáng.

Đúng rồi, Tạ Khương Qua vừa nhắc tới Mai Hữu Khiêm.

Đã rất lâu rồi Tô Vũ chưa từng nghĩ về anh ta. Mà không đúng, mấy hôm trước cô từng nghĩ tới, bởi vì giới truyền thông vừa tung tin anh ta hẹn hò với người đẹp nào đó, ám chỉ hai người sắp có chuyện vui.

Đọc xong tin ấy, Tô Vũ không có mấy cảm xúc, chỉ động lại trong lòng cảm giác phức tạp.

Như lời Tạ Khương Qua, giọt nước mắt đáng thương cùng cực của cô không khiến Mai Hựu Khiêm cúi lòng đầu. Lúc mẹ cố xảy ra chuyện, cô vẫn tưởng Mai Hựu Khiêm sẽ giúp mình. Khi đó, suýt chút nữa Tô Vũ quyết định sống bên Mai Hựu Khiêm trọn đời. Khi đám phóng viên chữa micro dài micro ngắn về phía cô, điều đầu tiên Mai Hựu Khiêm làm là kéo Tô Vũ ra sau lưng mình. Động tác ấy thuần thục đến mức khiến người ta tin rằng đó chính là bản năng của anh ta, tin rằng Mai Hựu Khiêm thật lòng thật dạ với Tô Vũ. Nhưng thật ra chỉ thiếu một bước nữa thôi. Có điều hình như vào những thời khắc quan trọng không mấy nhiều nhận trong cuộc đời Tô Vũ đều thiếu một bước ấy.

Mai Hựu Khiêm là vậy, mà Tạ Khương Qua cũng thế!

Ở bên bờ sông có thảm cỏ xanh mướt, lòng sông trong veo phản chiếu bầu trời xanh thẳm bông bành mây trắng. Tạ Khương Qua nướng cá trên bờ sông trái đầy đá cuội bóng loáng.

Tô Vũ thích ăn cá do anh nướng, cô dùng áo của anh che đỉnh đầu, còn đôi chân ngâm trong dòng nước mát. Gió hè thổi qua tại cô, thoải mái đến mức nổi hết da gà.

Máy bay bay qua đỉnh đầu, Tô Vũ nhìn theo đến khi nó hoàn toàn biến mất. Cô từng nói với Tạ Khương Qua “Hay là chúng ta mua hai tấm vé rời khỏi chỗ này rồi cùng sống với nhau đi!”

Tạ Khương Qua không hề ngắt đầu lên, chỉ cầm cùi nướng cá. Câu trả lời của anh rất dứt khoát, tiểu thư Tô à, cô đừng quên tiền xe của cô lấy từ túi tôi, bây giờ cô chẳng đủ tiền mua vé máy bay đâu. Và lại, tôi cũng không có khả năng mua cho cô chiếc thuyền tai kim cương và cũng không có Rolls-Royce chở cô đi đây đi đó.

Ngày ấy, những lời Tô Vũ nói với Tạ Khương Qua là thật lòng. Suy nghĩ của Tô Vũ chỉ đơn giản thế này:

Quào, Tạ Khương Qua giỏi quá đi mất, vậy mà lại bắt được cá sống ở dưới sông cơ đấy. Quào, Tạ Khương Qua không những biết bắt cá mà còn biết nướng cá nữa chứ, màu cá vàng óng thế kia cơ mà. Tô Vũ nghĩ có lẽ sống với người đàn ông như Tạ Khương Qua rất tốt, sẽ chẳng phải lo âu mấy chuyện vặt vãnh.

Khi đó, cô còn nghĩ mình đã trưởng thành. Tô Vũ trưởng thành có nghĩa là cô có thể thừa kế tài sản bà nội để lại cho mình. Số tài sản đó không hề ít, đủ để họ mua một vườn nho bạt ngàn ở châu u. Nếu Tạ Khương Qua bằng lòng, cô sẽ để anh làm ông chủ, còn cô sẽ là bà chủ. Sau đó, họ sinh cả một đám nhóc, không đeo thuyền tai kim cương cũng được, không đi xe Rolls-Royce cũng chẳng sao. Chắc hẳn Tô Vũ của lúc ấy không ngờ rằng, Khương Qua đã có hôn ước với một cô gái tên Thẩm Họa. Ở Đông Nam Á, nam nữ có tình cảm với nhau đều đính hôn từ rất sớm.

Tạ Khương Qua, Tạ Khương Qua! Chết tiệt! Tô Vũ vỗ mạnh lên mặt mình, lỗi do bầu trời quá xanh, lỗi do khi đó Khương Qua đứng ven bờ sông quá đẹp, cá Khương Qua nướng quá ngon nên cô mới xiêu lòng đến thế. Chiếc xe tải vẫn lạng lè đồ ở đó, chông tiền như núi trong xe không ngừng đung đưa trong tâm trí khiến lòng cô không sao bình yên nổi. Mùi tiền mới như thoang thoảng theo gió đưa lên vào mũi cô.

Quan trọng nhất là số tiền trong xe có thể rửa sạch tội lừa đảo cho mẹ. Tô Vũ không ngờ có ngày cô sẽ trả lại được trong sạch cho mẹ mình. Cô biết rõ bản thân có bao nhiêu tiền, sao cô có thể trả hết số nợ đó kia chứ. Nhưng nếu không làm gì, Tô Đình sẽ xuất hiện trong giấc mơ của cô, than thở khóc lóc kể tội cô.

Mai Hựu Khiêm từng dạy cô: “Khi em đứng bên vách núi cheo leo không còn đường lui, em sẽ nhận ra rằng bản thân có tiềm năng trở thành anh hùng.”

Đúng vậy, Tô Vũ đã van nài những kẻ đứng trước cửa nhà cô hết nước hết cái, nhưng họ không buồn quan tâm. Tô Vũ bèn vứt điện thoại cho họ, nói thẳng cứ báo cảnh sát đi, dù sao Tô Đình cũng chết rồi, tên tội phạm kinh tế phải gánh thêm tội lừa đảo cũng chẳng sao. Đường nhiên họ sẽ không báo cảnh sát, bởi một khi họ báo, họ sẽ chẳng nhận được đồng nào cả.

Đuổi những kẻ đó đi xong, Tô Vũ những tưởng bản thân có thể đi gặp Tô Đình luôn rồi. Điều duy nhất cô chưa biết là đến bao giờ mình mới xuống tuổi vàng với mẹ. Ba mươi, bốn mươi hay năm mươi tuổi? Dù bao nhiêu đi nữa, Tô Vũ cũng biết nguyên nhân cô chết chỉ có một, đó chính là chết vì tiền!

Tạ Khương Qua cũng từng nói với Tô Vũ một câu: Không bệnh mà chết chính là bệnh của lũ nhà giàu.

Cũng đúng! Đó là căn bệnh đến từ hư vô, bởi vậy trước kia cô luôn sống trong sự oán trách vô cùng vô tận.

Bây giờ thì sao? Bây giờ không được! Cô không còn sức ôm ấp những giận hờn đó nữa! Giờ đây, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Thứ đặt ở chiếc xe tải ngoài kia có thể giúp Tô Đình hoàn toàn được thanh bạch.

Tô Mạt Lệ rất vui, bởi vì hiện tại Tiểu Tạ đang ngồi trước mặt cô, cùng cô dùng bữa tối tại tầng cao nhất trên khách sạn. Nơi đây rất đẹp, có thể ngắm tháp Tokyo lung linh ánh sáng diệu kỳ bên cạnh!

Tiểu Tạ ngồi đối diện đã trở thành Tiểu Tạ đáng yêu cuốn hút trong miệng đám đàn bà con gái hay nói. Anh kéo ghế cho cô, chu đáo cắm bông hoa hồng vào bình hoa trên tầng nhà cao nhất, mỉm cười rót rượu cho Tô Mạt Lệ, ăn cần hoi bữa tối có hợp khẩu vị của cô không.

Bữa tối xa hoa lãng mạn tổ chức tại khách sạn cao cấp, hương rượu vang thêm nồng nàn khi đặt cạnh bông hoa hồng. Vẻ dịu dàng trong mắt Tiểu Tạ và bản nhạc nhẹ du dương như điểm xuyết cho nhau. Tất cả đều diễn ra tốt đẹp, thời gian dần dần trôi qua. Chín giờ rồi mười giờ. Không biết có phải vì đêm khuya hay không, Tô Mạt Lệ phát hiện ánh mắt Tiểu Tạ dần chuyển sang lạnh lẽo, sự hưng tợn trong mắt anh cũng từ từ dâng trào.

Chương 8: Giao dịch linh hồn (3)

Mười một giờ, Tạ Khương Qua yêu cầu đổi nhạc nhẹ thành nhạc Rock khiến Giám đốc khách sạn khó xử. Ở đây còn những thực khách khác, yêu cầu của anh cực kỳ vô lý. Đây không phải là quán

bar, khách đến với tòa nhà chọc trời này để thưởng thức ẩm thực cùng cảnh đêm Tokyo nên chỉ dòng nhạc nhẹ mới hợp với không gian lãng mạn sang trọng, chưa kể ngoài ra còn có các hội viên VIP khác nữa.

Anh không buồn quan tâm, nói rằng nếu không đổi nhạc, anh sẽ chê trách khách sạn bằng danh nghĩa cá nhân của mình trên web.

Mặt Giám đốc tái đi. Thế là mấy phút sau, tiếng nhạc Rock đinh tai nhức óc khiến mấy vị khách bỏ đi ngay lập tức. Tạ Khương Qua vui đầu nghịch điện thoại, mãi sau, hình như ngay cả anh cũng không chịu nổi tiếng Rock ồn ào bên án chuông gọi phục vụ. Giám đốc lại xuất hiện trong trạng thái run lẩy bẩy. “Đổi về nhạc cũ đi!” Tạ Khương Qua bức bối ra lệnh. Nhạc Rock chuyển về nhạc nhẹ, anh cúi đầu liếc nhìn điện thoại rồi đổi mất về phía tháp Tokyo. Rất nhiều biên kịch phim ảnh truyền hình hay tác giả tiểu thuyết đã vẽ nên câu chuyện tình yêu tại đây, hơn nữa hiện thực cũng diễn ra bao khoảnh khắc lãng mạn nên ngọn tháp ấy đã trở thành thánh địa trong lòng các cô gái trẻ.

Tô Mạt Lệ lại lên nhìn anh lần nữa. Hồi chưa đến đôi mươi, cô từng đam mê mỹ thuật. Tạ Khương Qua của giờ khắc này chính là hình tượng nhân vật rực rỡ sống động mà rất nhiều tác giả manga tha thiết khắc tạc. Lúc anh lẳng lặng ngồi đó, khung cảnh xung quanh cũng trầm lắng theo, nhưng chỉ cần anh chớp mắt, gió bắt đầu thổi, lá cây khẽ lay động, côn trùng nằm trên phiến lá cũng lặng lẽ rục rịch thân mình.

Các cô gái trẻ say đắm Tiểu Tạ không phải là chuyện vô lý mà có nguyên do chính đáng hẳn hoi. Tạ Khương Qua đã đáp nện nên hình tượng mơ mộng trong tâm trí họ một trăm hai mươi phần trăm.

Tô Mạt Lệ thăm than thở, cuối cùng Tạ Khương Qua sẽ thuộc về Thẩm Họa - cô gái tâm thường nhưng may

nhấn kia sao? Có lẽ vậy đấy, không phải manga hay phim truyền hình đều viết vậy à? Người con gái bình thường rồi sẽ có được trái tim của hoàng tử. Đường như Tạ Khương Qua và Thẩm Họa hoàn toàn đi theo khuôn mẫu phim thần tượng ấy.

Nếu để ý kỹ có thể thấy quảng thâm nhân nhật dưới mắt Tạ Khương Qua, phải chăng anh mất ngủ suốt đêm qua? Tối qua Tô Mạt Lệ ở chung phòng khách sạn với anh, song cô nằm trong phòng ngủ còn anh ở ngoài phòng khách.

Sau vài lần chung đụng, cô phát hiện Tạ Khương Qua không hề sống xa xỉ như lời đồn gần xa. Thực ra yêu cầu cuộc sống của anh rất đơn giản, mì tôm cũng được, cà phê vỉa hè cũng chẳng sao, thậm chí anh còn xem cả đĩa lậu.

Tô Mạt Lệ cũng có đôi chút tò mò. Cô cảm thấy anh của ngày hôm qua rất kỳ lạ, khác biệt một trời một vực với Tạ Khương Qua thông thả ung dung thường ngày. Anh cực phần khích, cứ thế bấm cúi online để gọi video. Vài âm thanh đứt quãng lọt vào tai giúp Tô Mạt Lệ biết được Tiểu Tạ đang mài mê làm gì.

Tạ Khương Qua gần như đã gọi điện cho tất cả Giám đốc ngân hàng ở Tokyo này! Nhưng mà anh cần nhiều tiền như thế để làm gì kia chứ?

Tối rạng sáng anh đóng máy tính lại, lẳng lẽ ngồi trên thảm trải sàn lẩm bầm gì đó mà cô không nghe rõ.

Sau đêm bận rộn ấy, Tạ Khương Qua biến mất gần một ngày, mãi đến bây giờ tối mới quay lại. Vừa gặp anh đã hôn trán cô, dịu dàng cất giọng mời cô dùng bữa tối.

Nhìn Tạ Khương Qua đang ngơ ngác ngắm tháp Tokyo hiện tại, Tô Mạt Lệ nghĩ có lẽ mình cần phải thay đổi sách lược: Phải làm cho Tạ Khương Qua chán mình mới được. Càng ở lâu bên người đàn ông này giây phút nào, cô sẽ càng lún sâu khó thoát, cuối cùng biến thành cả ngày miệng chỉ biết lẩm bầm “Tiểu Tạ”, trái tim cũng thầm gọi tên anh rồi làm những chuyện điên cuồng vì Tạ Khương Qua như những người phụ nữ khác.

Cô không hiểu tại sao bóng hình Tạ Khương Qua bây giờ lại toát lên vẻ buồn thương đến thế, rõ ràng Tiểu Tạ phải là con người sôi nổi lắm kia mà.

“Anh Tạ.” Tô Mạt Lệ khẽ gọi, cô muốn nhắc nhở anh bây giờ gần mười một giờ rồi, mười hai giờ họ phải rời khỏi Tokyo, đến lúc nên bắt đầu chuẩn bị rồi.

“Câm miệng!” Tạ Khương Qua lạnh lùng quát, chỉ liếc thoáng qua Tô Mạt Lệ rồi lại quay đi. Tô Mạt Lệ ngoan ngoãn giữ im lặng. Quả nhiên phụ nữ khi yêu sẽ trở nên ngu xuẩn, nếu không sao cô không nhận ra sự khác thường của anh.

Hình như anh đang đợi ai đó? Chính xác hơn thì là hình như anh đang đợi điện thoại. Anh từ một tiếng nhìn điện thoại một lần chuyển thành một phút nhìn những mấy chục lần. Trong lúc đó, Tiểu Tạ đã làm hai chuyện cực ngốc nghếch. Một là anh hỏi Giám đốc khách sạn rằng tín hiệu chỗ này có vấn đề gì không, hai là tỏ vẻ bức bối rồi rết khi gọi thử mấy cuộc mà vẫn ngon nghê. Đương nhiên tín hiệu ở đây không làm sao cả, mà điện thoại của anh cũng đâu

phải là đồ trang trí.

Một phút trước mười một giờ rưỡi, cuối cùng điện thoại anh cũng đổ chuông. Anh chẳng kịp đợi nửa giây đã vội vã bắt máy.

Có lẽ người gọi đến không phải là người anh muốn chờ cho nên giọng anh hồ hững, thái độ cũng lạnh nhạt.

Cúp điện thoại, Tạ Khương Qua vẫn ngẩn ngơ như khi nãy. Một lúc sau anh vừa đứng dậy thì điện thoại lại đổ chuông. Lần này, anh không vội vàng nghe máy ngay mà bình tĩnh cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, rồi cầm lấy chậm rãi bước đến bức tường thủy tinh mới bắt máy. Đúng mười hai giờ, Tô Mạt Lệ trông thấy một người phụ nữ xuất hiện trên chuyên cơ của Tạ Khương Qua. Người đó chính là Tô Vũ - cô gái cùng họ với cô.

Máy bay chậm rãi cất cánh, đập lên những ngọn đèn óng ánh của Tokyo với tư thế của kẻ bề trên. Có người miêu tả Nhật Bản là đất nước của kiêu và hoa cúc. Ngọn gió và màn sương sinh ra từ kiêu và hoa cúc ấy khoác vẻ lạnh lùng xa cách lên những ngọn đèn kia.

Tô Mạt Lệ lặng lẽ quay đầu nhìn cô gái ngồi trên ghế giữa hai nhân viên ở hàng sau. Tô Vũ đang nhắm mắt tựa đầu vào ghế, đôi môi mím chặt, mang lại cảm giác tựa tựa cảnh đêm lung linh ánh đèn bên ngoài.

Chuyên cơ của Tạ Khương Qua thuộc cỡ trung bình, có bốn ghế dành cho chủ và tám ghế cho nhân viên, phần không gian còn lại thì lắp đặt thiết bị giải trí. Trước giờ Tạ Khương Qua luôn cấm phụ nữ ngồi ghế chủ, anh luôn đối xử với phụ nữ như thể đối phương chỉ là lữ khách qua đường, cuối cùng mỗi người đi một ngã. Đến điểm cuối, người thực sự rời đi sẽ là mình phải không, người cùng mang họ Tô nhưng tên Mạt Lệ: Trực giác của phụ nữ luôn chính xác. Khi cô gái tên Tô Vũ kia xuất hiện, Tô Mạt Lệ biết tiếp theo mình phải chào tạm biệt Tạ Khương Qua rồi.

“Tô Mạt Lệ, quay đầu lại!” Tạ Khương Qua nhắm mắt khoanh tay, lạnh lùng nói.

“Vâng” Tô Mạt Lệ vẫn rất nghe lời mà làm theo ý anh. Quay lại ngắm khuôn mặt hoàn hảo như được điêu khắc từ cẩm thạch của anh, trái tim cô dường như lỡ một nhịp, cô gắng điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt: “Cô Tô kia có thần thái thật đấy. Trông cô ấy giống Từ Nhục Tuyên. Lúc này cơ phó cứ nhìn cô ấy chăm chăm. Cô Tô xinh lắm, mới cười một cái mà cơ phó kia đã...”

“Câm miệng, Tô Mạt Lệ, phụ nữ các cô...” Tạ Khương Qua vẫn nhắm mắt, nhưng hơi thở dồn dập đã báo động anh.

“Vâng!” Tô Mạt Lệ ngậm miệng. Thật ra ngoại trừ hám giàu, cô cũng thích giờ trò tai quái như những người phụ nữ khác. Thật ra cơ phó không hề nhìn Tô Vũ chăm chăm mà Tô Vũ cũng chưa từng cười với cơ phó lần nào.

Chắc hẳn cô gái tên Tô Vũ kia có vị trí khác biệt trong lòng Tạ Khương Qua đây mà. Càng nghĩ, Tô Mạt Lệ càng phiền muộn âu sầu.

Tô Vũ chỉ mang theo mỗi quyền hộ chiếu đến trước mặt Tạ Khương Qua. Vừa gặp mặt, anh đã ra oai phủ đầu, bắt cô xách vali hộ cô gái đi cùng, sau đó còn bắt cô ngồi ghế nhân viên. Bởi vì uống thuốc cảm nên Tô Vũ vừa đặt lưng lên ghế đã ngủ thiếp, mới chớp mắt một lúc thì lại bị nhân viên ngồi cạnh đánh thức và dẫn tới quầy bar.

Khoảnh khắc Tạ Khương Qua đứng dưới tấm màn trang trí màu vàng nhạt cười với cô, Tô Vũ khẽ giật mình. Nếu người đứng đó thay bộ vest bằng áo phông và quần jeans bạc màu thì trông chẳng khác gì Khương Qua đẹp trai đến mức khiến con gái phải ghen tị - người đã nướng cá cho cô bên bờ sông năm nào.

Tô Vũ đi từng bước về phía anh. Quả nhiên bệnh tật khiến con người trở nên yếu ớt, mà khi yếu ớt thì người ta thường nhớ về thuở xưa cũ. Tô Vũ hồi tưởng về năm tháng thanh xuân, khi mà cô vẫn giữ mái tóc xoăn xinh đẹp và Tô Đình vẫn hay ca cẩm cô hết lần này đến lần khác. Cô ngồi trong căn nhà gỗ nhỏ của Tạ Khương Qua, sai bảo anh làm đủ thứ chuyện và sung sướng khi nhìn vẻ sượng cứng trên gương mặt tuấn tú của anh.

Khương Qua là món đồ chơi độc nhất vô nhị của Tô Vũ cô. Dù anh làm chuyện không tốt với cô thì cô cũng tha thứ. Bởi vì anh đã mang đến cho cô niềm vui bình dị và đời thường nhất.

Tô Vũ muốn cười và nói với anh rằng: Thật ra em rất nhớ anh, không biết tại sao nhưng rất nhớ anh!

Thấy cô cười, ánh mắt Tạ Khương Qua lập tức lạnh đi. Anh nói: “Tốt lắm, Tô Vũ cô cứ cười như thế năm phút cho tôi!” Thế là dòng nước ấm len lỏi trong lòng Tô Vũ lập tức biến mất, thay vào đó là nỗi khó chịu dai dẳng. Cô nghe lời anh, giữ nguyên nụ cười ấy. Dù sao số tiền trong xe cũng không ít, cô phải bỏ công sức chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lần đầu gặp mặt (1)

Trong vòng năm phút, lần đầu tiên Tô Vũ thực sự nhìn kỹ Tạ Khương Qua.

Trước giờ, cô luôn cảm thấy con trai mặc đồ Chanel luôn dị hợm, thế nhưng Tạ Khương Qua mặc bộ vest thời trang cổ viền tối màu trông đẹp chết đi

được. Chính gương mặt anh đã làm nổi bật được nét tinh tế rất riêng của Chanel ấy.

Quả nhiên, trên đời này không có gì kéo dài mãi mãi. Ngày xưa, dù có đánh chết thì anh cũng không mặc kiểu quần áo thiên về nữ tính thế này.

Tạ Khương Qua bước về phía cô: “Khi này cô cũng cười với cơ phở như thế này phải không?” Tô Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười mà Tạ Khương Qua muốn. Hiện tại còn chưa đến năm phút đồng hồ mà anh đã nói một câu khiến cô không tài nào hiểu nổi.

Tay anh đặt lên khoe môi cô, đầu ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve nếp nhăn trên mặt khi cô cười: “Sáng ngày mai, tôi sẽ gọi luật sư soạn một bản thỏa thuận. Bởi vì tôi là bên bỏ tiền cho nên tôi nghĩ tôi có quyền lên tiếng. Tôi phải thêm các điều khoản phụ vào bản thỏa thuận đó giống như thủ tục pháp luật, trước kia cô cũng đưa cho tôi một bản hợp đồng, nhớ không?” Đúng là thời thế đổi thay... Tô Vũ thầm cười khổ!

“Sau này không được tùy tiện cười với những người đàn ông khác, đây là một điều khoản trong bản hợp đồng của chúng ta.” Ngón tay anh mon men trên cánh môi Tô Vũ: “Vui không, Tô Vũ? À đúng rồi, cô đừng làm tưởng điều khoản này là do tôi ghen tuông vợ vẫn gì đó nhé. Còn nhớ thằng nhóc người Thái tên Tu Khiết không? Tôi không muốn gây chuyện phiền toái tương tự nữa đâu.” Tu Khiết nào? Tô Vũ cố gắng nhớ lại. Đúng vậy, từng có một cậu nhóc tên Tu Khiết viết cho cô một trăm bức thư tình với bao từ có cánh, nào là bị nụ cười của cô hút hồn, nào là vì nụ cười của cô như hoa hướng dương nở rộ. Hoa hướng dương nở rộ ư? Tô Vũ dở khóc dở cười với cách so sánh ấy. Ban đầu cô còn đọc thư, nhưng dần dần những lời trong bức thư tình kia càng buồn nôn một cách khó hiểu nên cô không đọc nữa. Và cô không ngờ rằng bức thư tình thứ một trăm lại có nội dung khác. Trong đó nhấn mạnh, nếu cô không lên sân thượng trường trong thời gian cậu ta hẹn thì cậu ta sẽ nhảy xuống tự vẫn.

Dĩ nhiên Tô Vũ không hề xuất hiện. Thế là trong đêm trắng, Tu Khiết nhảy xuống từ sân thượng, còn cô thì mặc áo sơ mi của Tạ Khương Qua, kê bên bậu cửa sổ ngôi nhà gỗ, ngắm bóng trăng cang và đêm cang tròn dập dờn trên mặt nước.

Ngày hôm sau anh trai Tu Khiết tìm đến Tô Vũ. Dưới ánh nắng sáng chói, chiếc dao hắt gấu trong tay áo làm cô hoa cả mắt, cuối cùng chiếc dao ấy không đâm vào người Tô Vũ mà ngược lại đâm vào Tạ Khương Qua, nói chính xác hơn là anh đã dùng thân mình chắn nhát dao kia cho cô. Vì lẽ đó, anh phải ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, đồng thời cũng bỏ lỡ cơ hội bước vào cánh cổng của trường đại học danh tiếng. Nghe nói mẹ anh còn giận đến phát bệnh vì chuyện này. Cũng bởi lẽ đó, cô không thể nào hận nổi Tạ Khương Qua. Hình như bây giờ anh muốn tính sổ với cô rồi. Tô Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười, mặc cho ngón tay Tạ Khương Qua lướt trên môi mình.

“Có muốn uống chút rượu không?” Tạ Khương Qua hỏi cô rồi thân nhiên đến quầy bar rót rượu. Anh cầm nửa ly vang đỏ tới trước mặt cô, chậm rãi ném một ngụm, sau đó cúi đầu áp môi lên môi Tô Vũ. Chất lỏng ngọt ngào lẫn chút chua chát chảy vào miệng cô, một ít rượu chảy theo khoe miệng xuống dưới thành giọt. Đầu lưỡi anh rẽ theo vết rượu, nhẹ nhàng liếm láp như con cún đáng yêu khiến người ta không tức giận nổi.

Rượu vang chảy dọc theo cổ xuống xương quai xanh, đầu lưỡi anh cũng men theo con đường ấy đuổi theo từng giọt rượu thẳng đến rãnh ngực...

Nụ cười Tô Vũ sưng cứng, tay cô giữ chặt góc áo. Dưới sự đùa giỡn của Tạ Khương Qua, cô cảm nhận thân thể mình sắp hóa thành nước.

Đừng vậy mà! Tô Vũ thầm nhắc nhở bản thân: Tạ Khương Qua là tên khốn kiếp, Tạ Khương Qua là tên khốn kiếp, khốn kiếp, khốn... kiếp!

Khi đầu lưỡi anh lướt tới nụ hoa trên ngực cô, Tô Vũ ngẩng mặt lên và khép hàng mi. Hề nhắm mắt lại là không còn nhìn thấy thế giới này nữa, chỉ còn hệ thống trung khu thần kinh còn hoạt động. Tất cả tế bào hân hoan trước những kích thích từ đầu lưỡi khéo léo của anh khiến cô dần thả lỏng. Khi rằng anh cắn mở áo ngực cô, lưỡi ngậm lấy đầu ngực cô, mỗi dây thần kinh trong cô đều trở nên kích động.

Tô Vũ nghe rõ tiếng ngâm nga khe khẽ nơi cổ họng mình. Tiếng ngâm nga ấy khiến dòng suy tư của cô trở nên hỗn loạn, thần kinh như bị đầu lưỡi anh khuấy đảo.

Tiểu Tạ đã hư hỏng rồi, Tiểu Tạ học được cách ve vãn vừa đáng ghét vừa đáng yêu này từ bao giờ vậy? Thật là...

Về sau, bàn tay cô đặt lên hông anh từ lúc nào không hay. Theo trình tự trước kia, cô mở vạt áo sơ mi và chạm đến khóa quần anh. Tâm lý hiếu thắng luôn khiến Tô Vũ muốn giành lấy quyền chủ động đối với Tạ Khương Qua.

Trong cơn mơ màng, Tô Vũ nhăn mày lại. Thứ cô chạm vào không phải là vải jeans thô ráp như dự đoán mà là chất vải mềm mại đất đỏ. Song còn ai quan tâm đến điều này nữa, chắc hẳn bây giờ mặt Tiểu Tạ đã đỏ lựng. Với tính cách của anh, chắc chắn lúc này anh đang âm thầm chịu đựng, cực lực che giấu ham muốn của mình, mặc dù thứ nằm sau lớp khóa kéo đã cứng như sắt.

Tô Vũ mỉm cười kéo khóa quần anh. Nhiệt độ nóng rực trong lòng bàn tay vẫn như xưa khiến nụ cười cô tươi thêm, có điều... đôi tay cô bỗng bị giật ra, thân thể cô cũng bị đẩy mạnh, ngã sõng soài dưới sàn. Mở mắt ra, cô thấy Tạ Khương Qua đứng dưới ánh đèn trang nhã, nhìn cô chằm chằm bằng đôi mắt lạnh lùng như ánh đèn ấy.

Tư duy ủa về, cô giật mình nhận ra họ không còn là Tô Vũ và Tạ Khương Qua trong căn nhà gỗ kia nữa.

Mùi rượu nơi đầu lưỡi trở nên đáng ghét, chắc hẳn tiếp theo điều cô nghe thấy sẽ là lời giễu cợt của Tiểu Tạ đây mà?

Quả nhiên, Tạ Khương Qua chậm rãi cúi người xuống, ánh nhìn rõ ý cảnh cáo: “Tô Vũ, bắt đầu từ bây giờ cô phải nhớ kỹ rằng, tôi là người nắm quyền chủ đạo tuyệt đối trong mối quan hệ của chúng ta. Hiện nhiên cô đã vượt giới hạn rồi.”

Vậy ư? Chết tiệt, Tô Vũ thật sự không chấp nhận nổi tình cảnh này, bởi vì trước kia cô mới là người nói những lời như vậy. Nhưng không sao cả, sau này cô sẽ nhắc nhở mình hằng ngày.

Một năm thì một năm!

Cô đang định đứng dậy thì Tạ Khương Qua lạnh lùng quát: “Cô đứng dậy làm gì, tôi chưa cho phép!”

Vâng, vâng! Kim chủ không cho cô đứng thì đành thôi vậy! Tô Vũ cố gắng nhoen cười thật ngoan hiền với anh, mặc dù bản thân thừa biết mình không biết cười kiểu này, thậm chí cô còn cảm nhận được từng cơ thịt cứng ngắc của mình. Anh chậm chậm ngồi xuống, nhìn cô với ánh mắt đầy thương hại: “Lần đầu tập cười kiểu này chắc không quen hả? Không sao, cô cứ tự nhủ với bản thân rằng đây chỉ là một buổi biểu diễn thì dần dần sẽ quen thôi. Trước kia tôi cũng như vậy mà.” Ngón tay Tạ Khương Qua vuốt khóe miệng Tô Vũ, cười cay nghiệt: “Vậy nên Tô Vũ à, hãy cố gắng lên!”

Đúng là không gì là không quen được cả. Hệt như lời anh nói, đây chỉ là một buổi biểu diễn thôi mà. Cô đã cười như vậy với rất nhiều người đàn ông cả ban ngày lẫn ban đêm. Ban ngày thì cười với những kẻ dẫn bạn gái đến cửa hàng mua sắm, còn ban đêm thì cười với những gã tổ chức sinh nhật giữa chôn xa hoa.

Tuy nhiên người trước mặt cô hiện tại chính là Tạ Khương Qua!

“Sẽ cố gắng, Tạ Khương Qua!” Tô Vũ dịu dàng nói. Tuy nụ cười không hợp cho lắm nhưng giọng nói vẫn tạm chấp nhận được.

Tạ Khương Qua gật đầu, ánh mắt lướt từ gương mặt đến ngực cô. Qua đôi mắt trong veo của anh, Tô Vũ thấy rõ bộ dạng áo quần xốc xếch, nửa vạt áo len bị kéo xuống, để lộ bờ vai thon thả của mình. Làn da trắng nổi bật trên nền đen của chiếc áo len, đồng thời cũng tô điểm cho điểm màu hồng trên bầu ngực. Đây chính là hiệu quả mà những bậc thầy chuyện tình sắc muốn dựng lên.

Tô Vũ lặng lẽ nhìn Tạ Khương Qua, thầm nghĩ không biết Tiểu Tạ có bị mê hoặc hay không. Giờ khắc này, cô như được trở về thời hiếu chiến bốc đồng ngày xưa với một ý nghĩ duy nhất: Chinh phục anh nào! Tiếc rằng Tạ Khương Qua không mấy may dao động. Tư thái anh vẫn cao cao tại thượng như bức bích họa. Trước kia cũng vậy, mà bây giờ vẫn thế. Tô Vũ mở to mắt, toan kéo áo che lại thân thể thì Tạ Khương Qua cản lại. Giọng điệu anh nghe chừng rất thất vọng: “Tô Vũ, nói thật nhé, nếu chấm điểm cho biểu hiện vờ vập đòi coi thất lung tôi của cô ban này thì tôi sẽ cho cô một quả trứng to trứng ấy!”

“Một năm á? Cô khiến tôi nghĩ còn chưa tới một tháng, cô đã ngoan ngoãn bò lên giường tôi, đòi tôi muốn cô rồi.” Tạ Khương Qua hất tay Tô Vũ, đứng lên nhìn từ trên cao xuống: “Tô Vũ, nếu cô làm như vậy, tôi sẽ có cảm giác ném tiền qua cửa sổ mất!” Nói xong, anh cất bước rời đi.

Tô Vũ nghĩ chiều coi áo ngực của anh quá giỏi, giờ đây bàn tay của cô như đã mất hết sức lực, không sao cài lại khóa được nữa.

Tạ Khương Qua khốn kiếp! Tô Vũ đành mặc kệ, dứt khoát cởi giày, cúi đầu gác cằm lên đầu gối, vòng tay ôm lấy chân. Giờ đây trông có chút chứa biết bao bị thương, đau khổ, buồn bã, oán hận và tủi hờn...

Mẹ kiếp, tại sao Tạ Khương Qua có thể đối xử với cô như vậy. Tạ Khương Qua là tên khốn, là đồ vô ơn! Anh không biết vì sự tồn tại của anh mà cô đã trải qua những chuyện gì hay sao!

Nếu hỏi Tô Vũ “Tạ Khương Qua là ai?” thì câu trả lời đầu tiên xuất hiện trong đầu cô: Đây chỉ là tên nhân hiệu thôi mà.

Thời Tạ Khương Qua còn thuộc về công chúa hạt đậu Tô Vũ, anh chỉ là thằng nhóc dám nấu món mì nghèo nàn dinh dưỡng cho cô, dám để cô mặc chiếc áo phong phanh đầy mồ hôi sau khi chơi bóng mà anh mua ở vỉa hè, dám chở cô trên chiếc xe đạp tàn tạ trên đường quốc lộ gập ghềnh, dám để chiếc váy xinh đẹp của cô ám mùi hôi của bụi đất trong kho chứa hàng! Ngày ấy anh là cậu con trai thẳng thắn nhất, là món đồ chơi độc nhất vô nhị mà cô yêu thích nhất, thích đến độ trao cho anh lần đầu của mình.

Khi anh tiến vào nơi sâu nhất trong cô, cô đã khóc. Cô khóc vì cảm động trước trái tim cam nguyện của mình. Nghe nói, sự cam nguyện ấy gọi là hiến dâng. Lần đầu tiên, lần đầu tiên...

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lần đầu gặp mặt (2)

Lần đầu tiên gặp Tạ Khương Qua, Tô Vũ rất kinh ngạc.

Đúng vậy, là kinh ngạc! Tạ Khương Qua đứng tít trong cùm giữa đám mười mấy thằng nhóc, cao nhỉnh hơn chúng, mái tóc vừa đen vừa bóng che hết trán và mắt, đầu cúi thật thấp, và điểm khác biệt nữa nằm ở bộ quần áo trên người. Những tên con trai khác ai nấy đều ăn mặc đẹp l để nhằm phô bày hết những điểm đẹp nhất của họ trước Tô Vũ, ánh

mắt sẽ đại ra khi cô đi ngang qua. Tô Vũ rất thích những ánh mắt đó. Cô đi đôi giày da thủ công in hoa văn ngọc lan trắng, bước qua từng người một, cuối cùng dừng lại trước cậu nhóc đứng cuối hàng chưa từng ngẩng đầu nhìn mình.

Cô cau mày, người đàn ông trung niên họ Đường lập tức giới thiệu: “Cậu ta là Tạ Khương Qua!”

Tạ Khương Qua ư, Tô Vũ không dần được đưa tay vuốt mái tóc bóng loáng dưới ánh sáng chiếu rọi từ ô cửa sổ. Ừ, rất mềm mại, hết như tưởng tượng của cô. Tạ Khương Qua đúng không! Vừa nhìn đã biết chàng trai có mái tóc mềm này không muốn cô chú ý đến

mình. Về sau2phòng đoán của cô đã được chứng thực, quả thật cậu đến đây vì 500 baht Thái tiền công một ngày. Từ đầu đến cuối, đầu cậu vẫn cúi gằm, quần áo lôi thôi lếch thếch, rõ ràng là không muốn bị chọn.

Nhưng tiếc rằng cậu không hiểu tâm lý càng khó nắm bắt lại càng muốn giành lấy bằng được của con gái, nhất là đối với Tô Vũ của4ngày đó.

Giờ cơ? Tạ Khương Qua không nhìn cô á? Ở Bangkok có bao nhiêu cậu nhóc len lén trèo lên tường trường chỉ vì muốn được gặp cô một lần. Tô Vũ học trường nữ sinh, mọi người đều mặc đồng phục giống nhau nhưng điều đó không hề cản trở vận đào hoa đến với cô chút nào.

Vì thế, biểu hiện của Tạ Khương Qua đã kích thích bệnh công chúa của Tô Vũ.

Cô buông tay khỏi tóc cậu, nói với ông Đường: “Chọn cậu này đi, Tạ Khương Qua!” Vừa dứt lời, cậu nhóc vẫn cúi gằm ngẩng phát đầu lên, mái tóc cũng hất sang bên để lộ đôi mắt trắng sáng ngời ở khoảng cách gần.

Tô Vũ thề, đó là đôi mắt trong nhất mà cô từng thấy, khiến cô bản thân mất vài giây. Như bị xui khiến, Tô Vũ chậm rãi vươn tay gạt đi mái tóc che đi một phần ba khuôn mặt cậu. Và sau đó, cô thật sự kinh ngạc!

Khuôn mặt tuấn tú ấy được đôi mắt điểm tô hết như pha lê nơi cung điện, lấp lánh lung linh dưới ánh sáng chiếu rọi. Có lẽ chỉ các bậc thầy mới có thể chạm khắc lên hình ảnh đầy nhí?

Tuy nhiên, sự kinh ngạc mà Tạ Khương Qua mang đến cho Tô Vũ chỉ kéo dài trong khoảnh khắc ngắn ngủi bởi cô đã từng gặp biết bao món đồ tinh xảo xa hoa, Tạ Khương Qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Đám con trai hy vọng trần trẻ đều ưỡn oai rồi đi, mà Tô Vũ cũng muốn họ đi thật nhanh. Cô rất không hài lòng khi ông Đường dẫn cô tới chỗ này. Sân quá nhỏ, sân nhà xước xước, mấy cái ghế trông như từ thời thập cổ lai hy khiến Tô Vũ cảm thấy bầu không khí nơi đây tựa như hoa quả do người nông dân Bangkok hái tới cho cô mà chưa qua rửa sạch hay khử trùng gì cả!

Tô Vũ bỏ lại một câu cho ông Đường rồi rời đi: “Nói với cậu ta điều kiện của tôi, tôi muốn có bản hợp đồng có chữ ký của Tạ Khương Qua trong vòng mười phút.”

Nửa tiếng sau, trong chiếc xe bật điều hòa mát rượi, Tô Vũ thỏa mãn với khả năng làm việc của ông Đường. Ông ta mở hôi nhẽ nhại, dài dòng giải thích Tạ Khương Qua hơi khác những cậu con trai khác.

Tô Vũ chẳng muốn tốn nhiều thời gian nghe ông ta lải nhải, cũng chẳng buồn quan tâm Tạ Khương Qua khác những cậu con trai khác ở đâu, cứ thế ném một bịch tiền gồm năm mươi tệp, mỗi tệp là 10.000 baht Thái cho ông Đường! Nói cách khác, một năm của Tạ Khương Qua có giá năm trăm ngàn, mỗi năm trả tiền một lần, muốn phá hợp đồng hay ký tiếp thì phải tùy tâm trạng của cô.

Ngày ấy Tô Vũ không ngờ rằng sau bao nhiêu năm, anh lại mang một xe tải chất đầy tiền xuất hiện trước mặt mình.

Chiếc Porsche màu xám bạc chạy trên con đường đã bị xe tải nghiền nát, dọc hai bên đường trồng đầy chuối tiêu. Bọn trẻ con rùng rần chạy theo sau xe khiến Tô Vũ phát phì. Xe vừa tăng tốc, họ lập tức dựng phải chiếc xe đạp lao ra từ hàng chuối.

Cậu thanh niên lái xe đạp ngã dập mặt lên cửa sổ xe. Qua lớp cửa kính, khuôn mặt cậu khiến cô kinh ngạc mãi không thôi. Tô Vũ lấy một xấp tiền mặt từ túi của mình, bỏ vào giỏ xe đạp của cậu rồi nghiêng ngang rời đi. Chiếc xe lăn bánh, dần dần bỏ lại cậu bé chống xe đạp sau lưng. Tô Vũ vui vẻ nở nụ cười. Khi cô quăng tập tiền vào giỏ xe, đôi mắt trong veo của cậu ánh về phần nộ, không có sự tham lam.

Cô ghen tỵ với đôi mắt ấy của cậu, nhưng không sao hết, cái danh bị bao nuôi sẽ gắn lên người cậu trong một thời gian dài.

Lý do Tô Vũ bao nuôi Tạ Khương Qua là vì cô có một bà mẹ mắc bệnh công chúa, và nguyên nhân Tạ Khương Qua bị bao nuôi cũng bởi cậu có một bà mẹ mắc bệnh công chúa!

khu vực Đông Nam Á, con trai con gái đến hai mươi tuổi sẽ tổ chức lễ thành niên. Khi đó Tô Vũ vừa đến tuổi trưởng thành. Đối với cô, thời điểm này cô có thể thừa hưởng tài sản bà nội để lại và mẹ sẽ mất quyền giám thị đối với cô.

Di nhiên điều này đồng nghĩa với việc cô sẽ không bị mẹ bắt làm những việc mình ghét. Mà khi đó, Tạ Khương Qua còn ba năm nữa mới tuổi thanh niên!

Tại lễ thành niên của Tô Vũ, tin tức mẹ cô thân mật với ngôi sao Bollywood nào đó gây xôn xao cả giới thượng lưu Bangkok.

Đương nhiên có hai chuyện khiến đám người nọ hứng thú. Thứ nhất, ngôi sao Bollywood kia từng gần gũi với Tô Đình từ thời chưa nổi tiếng, hay nói cách khác là vị kia nổi tiếng nhờ Tô Đình, chưa cần bạn đã biết

mối quan hệ giữa quả phụ giàu có cùng nam nghệ sĩ có tư chất là thế nào. Thứ hai, ngôi sao Hollywood kia đã có vợ. Lúc phỏng vấn, vợ ngôi sao kia ám chỉ cô ta là người bị hại, sự tồn tại của cô ta chỉ để che giấu mối tình khó thể chấp nhận của ông chồng cùng một người phụ nữ khác mà thôi.

Bởi hai điều này, giới thượng lưu tháo bỏ chiếc mặt nạ giả dối, vô cùng nhiệt tình ủng hộ vụ “scandal” này, khiến Tô Vũ tức sôi máu. Thật ra, chỉ có cô

hiếu, đằng sau khuôn mặt bưng bưng tức giận của mình là sự tổn thương sâu sắc.

Tô Vũ rất yêu quý cha mình! Để cứu người, cha đã rời bỏ thế gian, và Tô Vũ mặc định mọi sự tiếp xúc của mẹ với người đàn ông khác là phản bội. Cô điên cuồng bảo vệ quyền lợi của người làm chồng cho người cha đã mất của mình.

Và hậu quả của scandal giữa mẹ và ngôi sao Bollywood là việc tạo nên cuộc gặp gỡ giữa Tô Vũ và Tạ Khương Qua.

Có bản hợp đồng với Tạ Khương Qua trong tay, Tô Vũ vênh váo tự đắc, suy nghĩ miên man. Cô con gái của quả phụ nổi tiếng nhất Bangkok chẳng khác nào mẹ mình cả.

Không, phải hơn chứ! Cùng lắm bà mẹ chỉ bao nuôi mình tính mần bạc, còn người mà cô con gái bao nuôi là cậu nhóc chưa đủ tuổi thành niên. Cô tin chắc tin tức mang tính bùng nổ này sẽ trở thành chủ đề đàm tiếu cho toàn bộ người dân Bangkok. Tô Vũ thực sự mong chờ đến lúc kéo tay Tạ Khương Qua, huỳnh hoang đứng trước khuôn mặt xám ngoét của bà Tô Đình.

Nhưng kế hoạch thường thay đổi khó lường!

Lúc Tô Vũ hưng phấn đến độ không ngủ nổi vì kế hoạch vĩ đại của mình, vụ tai tiếng chấn động ấy lại thay đổi một trăm tám mươi độ chỉ sau một đêm. Một phu nhân quyền quý ở Bangkok đứng ra giải thích, người mà ngôi sao Bollywood thân mật là bà ta.

Ngay từ sáng sớm, mẹ Tô Vũ vút một tập báo vào mặt cô, lạnh lùng nói: “Mẹ không tội tệ như con nghĩ đâu.”

Tô Vũ vốn định đổi trả, chẳng hạn như quý bà bao nuôi mình tính kia chẳng khá hơn mẹ là mấy. Nhưng khi thấy vẻ mõi mệt trên mặt mẹ, cô lại cố gắng nuốt xuống.

Nửa tiếng sau khi mẹ rời đi, Tô Vũ nhận được hai cuộc điện thoại. Một cuộc là nhà tạo hình quen biết hỏi sao cô vẫn chưa tới, còn cuộc thứ hai của ông Đường báo là đã đưa Tạ Khương Qua qua, đang đợi cô dưới cửa.

Đúng vậy, trong kế hoạch đầy dã tâm của mình, bước đầu cô định dẫn Tạ Khương Qua tới phòng tạo hình, chờ Tạ Khương Qua trong đầu ra đấy, huấn luyện mấy ngày mới đưa lên sàn được. Đầu bên kia điện thoại, ông Đường lại hỏi có cần dẫn cậu tới gặp cô trước không. “Trước tiên cứ đưa cậu ta về đã.” Tô Vũ bỗng dưng mất hứng. Cô dự định tạm thời mặc kệ Tạ Khương Qua, dù sao cô cũng đưa tiền rồi. Đợi đến khi Tô Đình gây tai tiếng thì cậu ta sẽ có chỗ phát huy tác dụng. Tuy nhiên cái mặc kệ đó của cô kéo dài nhưng một năm.

Trong một năm ấy, Tô Vũ có rất nhiều chuyện cần làm. Cô thường xuyên cùng với mấy đứa bạn hư hỏng chạy đến những nơi cần xuất trình thẻ căn cước. Cô còn dụ dỗ mấy cậu trai ngoan ngoãn đợi điện thoại của cô trong kế hoạch, để họ không nhìn cô với ánh mắt đầy thành kiến nữa. Ngoài ra cô cũng bận đi học, bận du lịch, bận hẹn hò, bận chơi trò mèo vờn chuột với mẹ. Tô Vũ gần như quên mất người con trai có ánh mắt trong veo nhất trên đời là Tạ Khương Qua kia.

Lần thứ hai gặp lại Tạ Khương Qua, cô phải mất mấy phút đồng hồ mới nhớ ra cậu là ai. Tô Vũ là kiểu điển hình cho chúng bị mù mắt, phải tiếp xúc thường xuyên mới nhớ được đặc thù khuôn mặt của đối phương. Bởi vậy, cô rất bất ngờ khi mình chỉ tốn mấy phút đã nhớ ra cậu.

Tạ Khương Qua mặc đồng phục được hiệu trưởng dẫn tới giới thiệu với Tô Vũ: “Cô Tô có thể gọi cậu này là Tiểu Tạ, con gái chỗ chúng tôi đều thích gọi cậu là Tiểu Tạ.” Tiểu Tạ ư? Thì ra đây là “Tiểu Tạ” mà mấy đứa con gái đi ngang qua cô vừa rồi lải nhải nhắc đến khiến cô sắp điếc cả tai! Hay lắm, hay lắm! Tô Vũ vui vẻ nhìn nét mặt ngượng ngùng của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lần đầu gặp mặt (3)

Đồng Nam Á có một con sông dài và lớn đến mức không thể thấy rõ hai bên bờ, đó chính là sông Mekong, một con sông cổ xưa, huyền bí và toàn năng! Con sông này được mệnh danh là “dòng sông

mẹ” trong lòng mỗi người Đồng Nam Á. Suốt bao năm tháng dài đằng đặc, mọi người đã gửi gắm biết bao tình cảm, tín ngưỡng vào con sông dài tưởng chừng vô tận này. Nó như một người mẹ bao dung hết thảy con người dù là mạnh mẽ, yếu ớt, giàu có hay nghèo khó và thậm chí là lầm lỗi.

Khu vực Tam Giác Vàng nằm trên dòng sông Mekong nổi tiếng với cái ác, vừa nghe đến tên đã khiến người ta sợ mất mật. Đây là một trong những nơi nguy hiểm và phức tạp nhất thế giới, nó gần như được gọi với đại danh từ là đóa hoa anh túc diêm lệ, loài hoa tượng trưng cho tội ác, mà sự nghèo khó lại chính là nguyên nhân thúc đẩy người ta bước vào con đường tội ác này.

Bangkok là nơi được yêu thích nhất của thượng nguồn sông Mekong, địa hình và mạng lưới giao thông phát triển chính là nhân tố giúp nơi này trở nên phồn hoa. Dòng sông êm đềm chảy theo dòng, biến bến cảng này thành “thành phố Nice của phương Đông”. Tại chùa Vàng nằm trên thượng du sông Chao Phraya có một cây cầu xinh đẹp, người đến bái Phật nối đuôi nhau không dứt. Nơi này cũng chính là một trong những địa điểm tượng trưng cho sự phồn hoa của Bangkok. Người giàu nứt đố đổ vách hoặc nghèo kiệt xác ở lưu vực sông Chao Phraya đều được phân biệt rõ rệt. Vùng hạ du được coi

là nơi nghèo nàn lạc hậu, khi những người giàu có ở Bangkok nhìn thấy người thuộc vùng này sẽ nhăn mày, thậm chí che mũi lại theo bản năng, cứ như thể nếu không làm vậy thì mùi chua từ người đối phương sẽ ám lên người họ, làm hỏng mùi nước hoa cao quý trên người họ vậy.

Ngày ấy, sau cơn mưa, Tô Vũ sống ở thượng du đã gặp được Tạ Khương Qua sống ở hạ du lần thứ hai. Cũng nhờ hoạt động tuyên truyền và hình tượng bản thân và sự nghiệp mà bà Tô Đình thường xuyên tổ chức các buổi từ thiện, dùng nó để đánh bóng tên tuổi cho một quý bà nổi danh cũng như phát huy tầm ảnh hưởng của mình mà hai người mới có cơ hội gặp nhau.

Hôm đó, Tô Vũ và tổ quay phim của đài truyền hình đi đến ngôi trường khá nổi tiếng tại Thái Lan. Lần này cô đến đây tặng sách cho thư viện trường trên danh nghĩa của Tô Đình, dĩ nhiên thư viện này do nhà họ Tô xây dựng.

Trong ống kính máy quay, Tô Vũ mặc áo thun và quần jeans giản dị, vờ vịt nở nụ cười thân thiết với đám nữ sinh đang lúi rúi kể chuyện. Dần dần các cô gái xung quanh đều nhắc đến một chàng trai tên “Tiểu Tạ”.

Môi trường học đều có vài nhân vật được gọi là “bạch mã hoàng tử”: “tình nhân trong mộng” hoặc “nhân vật truyền kỳ”. Những người đó chỉ cần có khuôn mặt thật cool ngầu là có thể khiến mấy cô gái xung quanh ca ngợi và hú hét chói tai.

Nhìn vẻ mặt say mê của mấy cô nàng khi nhắc đến “Tiểu Tạ”, Tô Vũ thầm bật cười. Cô không bao giờ hâm mộ những người đó, bởi cô biết thật ra đáng vẻ cool ngầu của họ chỉ là vờ vịt, họ cũng thích ngồi lê đôi mách, cũng “xì hơi” móc mũi.

Khoảng thời gian này, phim truyện Nhật, Hàn đang rất thịnh hành ở Bangkok. Bọn con gái a dua nịnh nọt đều gọi cô là “đàn chị” như nữ sinh trong phim, miệng nhao nhao kể về mọi chuyện lớn chuyện nhỏ liên quan đến “Tiểu Tạ”.

Điều khiến Tô Vũ phải phì cười chính là câu lạc bộ “Thua mười lần liên tiếp” mà họ kể cho cô. Sau khi một thiếu niên “hở báo” mới chuyển đến từ vùng khác khiêu chiến Tiểu Tạ và bị cậu đánh bại, cứ thế câu lạc bộ “Thua mười lần liên tiếp” kia được thành lập. Thành viên của câu lạc bộ toàn là những người có danh tiếng ở vùng này, và tất cả đều trở thành bại tướng dưới tay cậu. Mấy cô nàng còn cổ vũ mạnh mẽ cho Tô Vũ biết Tiểu Tạ giỏi võ thế nào.

Giỏi võ á? Cùng lắm chỉ là kiểu Muay Thái cải biên và cộng thêm vài chiêu của Karate, đôi khi còn chẳng thực dụng bằng môn Muay Thái chính thống. Có điều đám con gái thích võ của cậu hơn, bởi vì trong suy nghĩ của họ, Muay Thái chỉ dành cho bọn vai u thịt bắp, còn võ thuật nhẹ nhàng mới dành cho thiếu niên phong nhã như trong truyện tranh.

Nếu như không phải đang quay phim, Tô Vũ rất muốn cho mấy đứa con gái này một bạt tai để bọn họ ngậm miệng lại! Chờ mãi tiếng chuông vào lớp cũng vang lên, đám con gái rút rút tăn đi, Tô Vũ rời khỏi ống kính máy quay, theo hiệu trưởng đến phòng tiếp khách.

Cô ngồi xuống uống trà, sau vài phút trò chuyện ngắn ngủi, hiệu trưởng kín đáo bày tỏ đang cần một khoản tiền để xây dựng sân bóng rổ.

Càng nhìn ông ta, cô càng cảm thấy ngán ngẩm. Vị hiệu trưởng này chẳng khác những thương nhân giàu ụ ụ lúc nào cũng thích than khóc trước mặt người ta ở Bangkok.

Tô Vũ chẳng muốn giả vờ nữa, cứ ngồi đó uể oải bấm điện thoại. Hiệu trưởng thấy mãi mà cô chưa đáp lại nên ngượng ngùng đi khỏi phòng tiếp khách. Không lâu sau đó khi hiệu trưởng bước vào, sau lưng ông ta còn có thêm một cậu con trai cao ráo.

Sau vài phút, Tô Vũ mới nhận ra người đi theo sau lưng ông ta là ai, còn cậu con trai kia thì hoàn toàn kinh ngạc và bối rối khi thấy cô. Thần kỳ hơn là cô không chỉ nhớ mặt mà còn nhớ cả tên của cậu nữa.

Tạ Khương Qua! Một năm bận rộn trôi qua làm cô sắp quên mất cậu rồi. Chưa cần hiệu trưởng giới thiệu, Tô Vũ đã biết Tạ Khương qua chính là “Tiểu Tạ” mà bọn con gái mê như điên đồ kia.

Quả nhiên là vậy!

Sau khi hiệu trưởng giới thiệu Tạ Khương Qua, thay mặt nhà trường cảm ơn số tiền mà nhà họ Tô giúp đỡ bằng cách sắp xếp một học sinh đến biểu diễn độc tấu đàn violon cho cô nghe.

Hiệu trưởng nói xong thì rời khỏi phòng, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại. Từ hành động nhỏ này cũng không khó đoán tính toán của ông ta.

Lão già hư hỏng này!

Chuyện Tô Đình hám trai bị đồn khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bangkok, chắc hẳn ông ta cũng cho rằng con gái của bà ta cũng sẽ như thế nên Tiểu Tạ mới có cơ hội được lên sân khấu.

Sau một thời gian dài không gặp, Tạ Khương Qua cao lên không ít. Không những thế gương mặt cậu cũng bớt ngây ngô, thay vào đó là vẻ thâm sâu, sắc nét hơn khiến người ta vô thức liên tưởng đến viên pha lê long lanh.

Tạ Khương Qua, Tiểu Tạ, hay lắm, hay lắm! Cái tên này không khác gì ánh nắng giữa trưa thiêu đốt tâm trí cô.

“Cô Tô, cô thích nghe bài gì?” Tạ Khương Qua chủ động phá vỡ bầu không khí yên lặng, cầm lấy chiếc đàn violon đã tróc gần hết sơn vào tư thế sẵn sàng kéo đàn.

“Đàn chị, chị nhất định phải gặp Tiểu Tạ. Chắc chắn chị sẽ thích cậu ấy cho xem.” Đây là điều mà cô nghe được từ một cô gái ngây thơ trong sáng, đáng

về cô ta như hận không thể khiến toàn bộ người trên thế giới đều thích Tiểu Tạ của mình vậy.

Nếu đám con gái kia biết nhân “trai bao” được gắn lên người Tiểu Tạ của bọn họ thật dễ dàng chỉ với năm trăm nghìn baht Thái, không biết bọn họ sẽ nghĩ gì. À, đúng rồi, trai bao! Sắp đến đầu mốc một năm trong hợp đồng, Tô Vũ cũng không muốn Tạ Khương Qua được hỏi nên cô phải trêu đùa cậu một chút, ví dụ như hù dọa cậu chẳng hạn. Cô đứng dậy, mỉm cười đi đến trước mặt cậu, nhìn hau háu vào gương mặt tuấn tú kia, học cách nói chuyện của những đứa con gái trong trường: “Tiểu Tạ, cậu đẹp hơn trước nhiều đấy.”

Về mặt Tạ Khương Qua vẫn bình tĩnh như trước, không hề luống cuống chút nào. “Tiểu Tạ cao lên không ít nhì.” Nụ cười của Tô Vũ càng tươi hơn, cô dúi mắt từ mặt cậu xuống dưới, ánh mắt như có như không lướt qua hông cậu rồi lại xuống thêm chút nữa.

Tạ Khương Qua tránh ánh mắt cô, gương mặt vẫn giữ vẻ cứng rắn, ừm, đúng là y như tượng đất vậy. Tô Vũ lại đến gần cậu thêm nửa bước, gần đến nỗi có thể nhìn rõ từng lỗ chân lông trên gương mặt ấy. Miệng cô cũng không nhân rồi: “Tiểu Tạ, nếu tôi nhớ không lầm, cậu mười tám tuổi rồi nhì?” Từ “nhì” của Tô Vũ mang theo chút đùa cợt và thêm thưởng. Lần này, cậu không bình tĩnh nổi nữa, nhanh chóng lùi liên tục ba bước. Thế nhưng cô lại càng áp sát, cuối cùng thành công dồn cậu vào góc tường không thể thoát được nữa. Trên mặt cậu bắt đầu lấm tấm mồ hôi, lẳng lặng đưa mắt nhìn cô.

Không hiểu sao đôi mắt trong veo ấy lại dấy lên sự ghen tỵ và ý muốn phá hoại của Tô Vũ. Trong suy nghĩ của cô, thứ khiến cậu ngoan ngoãn đứng yên ở góc tường không phải là cô mà là năm trăm nghìn baht Thái kia.

Tô Vũ nắm lấy bàn tay đang cầm violon của Tạ Khương Qua vuốt ve. Đối lập hoàn toàn với gương mặt mịn màng của mình, đôi tay cậu rất thô ráp, khiến cô không nhìn được cúi đầu nhìn kỹ. Chỉ một lát sau, Tô Vũ cũng lờ mờ đoán được nguyên nhân tại sao rồi. Cô đã từng cùng dì út của mình đến thăm những trẻ em lao động sớm vì không thể đóng nổi học phí. Khác với gương mặt non nớt của họ chính là bàn tay cũng thô ráp giống như tay Tiểu Tạ vậy. Chủ nhân của các vườn chuối sẽ lạm dụng sức của những đứa trẻ nghèo xác nghèo xơ kia, hoặc là thiếu niên không đủ ăn có tay chân nhanh nhẹn để cắt những buồng chuối mà thang không thể nào với tới, bởi vì họ sợ người trưởng thành thân thể nặng nề sẽ đè nát chuối của họ.

Thương hại à? Cũng một chút, nhưng vẫn còn kém xa sức hấp dẫn muốn phá hoại của cô.

“Tiểu Tạ...” Tô Vũ kéo dài giọng, tay sờ nắn bàn tay cậu: “Đừng tưởng tôi quên mất cậu nhé, tôi chỉ đang chờ cậu đủ mười tám tuổi, chờ thân thể cậu trở nên đủ cường tráng mạnh mẽ mà thôi.” Độ diễn sâu của cô đã thành công khiến mặt cậu trắng bệch.

Cô tiếp tục hỏi cậu với giọng điệu si mê: “Tiểu Tạ, tôi có thể hỏi cậu một chuyện được không?” Tạ Khương Qua hơi miễn cưỡng bừ” một tiếng bằng giọng mũi.

“Tiểu Tạ, ông Đường bảo cậu vẫn còn trai tân, tôi muốn hỏi có khi nào tên họ Đường kia lừa gạt tôi vì năm trăm nghìn baht không?”

Câu hỏi của Tô Vũ đã thành công dấy lên cảm xúc luống cuống và tối tăm trong đôi mắt Tạ Khương Qua.

Đúng vậy, thứ Tô Vũ muốn chính là cảm xúc thất thổ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chinh phục tiểu tạ (1)

Giới thượng lưu Bangkok truyền tai nhau rằng Tô Đình rất hám trai, tuy nhiên khi lọt đến tại những người thuộc tầng lớp dưới của xã hội thì lại biến thành một câu chuyện khác. “Lời đồn đại” chẳng qua

là một cách giải tỏa của những người bị cuộc sống chèn ép ngột ngạt. Điều này là rất cần thiết, và đặc biệt là ở Bangkok - nơi khoảng cách giàu nghèo càng ngày càng phân hóa rõ rệt.

Những kẻ vật lộn ở tầng đáy xã hội căm thù người giàu, họ thêm thắt vào những câu chuyện ngòi lê đôi mách, biến những lời đồn nhằm vượt xa phạm vi ban đầu. Tô Vũ biết, trong miệng họ, mẹ cô chỉ là “mụ đi thõa” cao cấp, còn cô chính là “con đi thõa”.

Bởi vậy sau khi nghe xong câu hỏi của cô, cảm xúc đầu tiên hiện lên trong mắt Tạ Khương Qua là khó chịu, ngay tiếp theo là chán ghét. Thái độ không buồn che giấu của cậu đã chọc giận Tô Vũ. Cô chẳng buồn suy nghĩ đã áp Tạ Khương Qua cao hơn mình vào tường, sau đó kiễng chân lên. Tiếc rằng dù có cố gắng kiễng chân thì mặt cô cũng chỉ đến cổ cậu, tầm mắt chỉ ngang với hầu hết con trai mới nhũ thôi. Không biết tại sao, Tô Vũ cảm thấy yết hầu của Tạ Khương Qua có chút đáng yêu.

Cô nhìn chằm chằm vào nơi ấy và nói từ tốn: “Tiểu Tạ, theo cậu, lần đầu tiên nên làm ở đâu? Khách sạn cao cấp? Nhà nghỉ tình thú? Ghế sau xe buýt vào đêm vắng khách tìm đại một vườn chuối? Hay là...” Tô Vũ kéo dài giọng: “Hay là... phòng tự học vắng vẻ sau giờ tan trường? Tôi nghĩ chỗ này cũng được đấy, chúng ta hẹn nhau tối nay luôn nhì? Tiểu Tạ!”

“Đừng gọi tôi là Tiểu Tạ, nghe buồn nôn chết được!” Cuối cùng cậu cũng phản kháng: “Tôi sẽ trả lại tiền cho cô. Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm. Tóm lại, nhất định sẽ trả lại cho cô, tôi thề!”

Buồn nôn ư? Tô Vũ cau mày, lần đầu tiên cô bị xúc phạm thế đấy. Hơn nữa người đó còn là Tạ Khương Qua - đối tượng mà cô bạo nuôi. Cô bưng bưng con giận, kèm theo đó là ham muốn chinh phục đáng trào. Cô muốn Tạ Khương Qua quỳ gối dưới váy mình, hết như những thằng con trai nhìn cô với ánh mắt thành kiến trước kia.

Tô Vũ nén giận, lùi về sau mấy bước, khoanh tay neho mắt quan sát cậu thật kỹ. Cô rất nhạy với những thứ xinh đẹp, vì vậy cô thừa biết sau này Tạ Khương Qua sẽ anh tuấn đến mức hoàn mỹ.

Con người luôn rộng lượng với những thứ đẹp đẽ. Nếu cậu nói vừa nảy thốt ra từ miệng ông chủ dung tục, cô sẽ lập tức gọi điện sai người tống giam ông ta vào tù, khiến ông ta không bao giờ xuất hiện trước mặt cô lần nữa. Tuy nhiên Tạ Khương Qua thì lại khác, thậm chí nó còn để lại hiệu quả bất ngờ, làm dấy lên dục vọng chiếm hữu, muốn cướp lấy làm của riêng nơi cô.

Quá trình chinh phục lặng lẽ hình thành trong đầu Tô Vũ, khiến tim cô cũng rộn rã liên hồi. “Cậu định trả lại tiền cho tôi à?” Cô lăm bắm, gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn về tay cậu. “Tay cậu bị thương lúc hái chuối sao?”

Tạ Khương Qua lập tức giấu tay ra sau theo bản năng. Cậu ghét thái độ thay đổi đột ngột của cô, cũng như ghét bộ quần áo trên người cô lúc này. Tuy rằng đây là kiểu dáng rất bình thường nhưng vẫn khiến người ta phải chú ý thật nhiều.

Khi cô kéo tay Tạ Khương Qua, cậu khẽ hất ra vài lần mà không được. Cuối cùng đành bỏ cuộc trước bàn tay được sơn phết tỉ mỉ kia. “Tạ Khương Qua, cậu tính xem phải hái bao nhiêu chuối mới trả hết nợ cho tôi?” Cô nắm tay cậu và hỏi khinh thường.

“Một ngày nào đó sẽ trả hết.” Cậu khẽ giọng trả lời, hể động đến chuyện tiền nong là cậu đều trở nên ngốc nghếch. “Hồi nhỏ đi tôi từng bị bắt cóc, gia đình đã trả tiền chuộc nhưng đi vẫn mất tích. Chúng tôi đều tưởng đi ấy đã chết rồi, nhưng vào năm mười sáu tuổi, gia đình tôi lại tìm thấy đi ở vườn chuối. Đến giờ ngay cả đôi đứa đi ấy cũng không cảm nổi. Cậu làm tôi nhớ đến người đi mà tôi vô cùng yêu quý đấy.” Cô than thở, kéo mở bàn tay cậu, ngón tay nhẹ nhàng chạm đến các vết cứa: “Sau này cậu không phải làm những chuyện này nữa, Tiểu Tạ mà dám con gái nói...”

“À, cậu không thích tôi gọi là Tiểu Tạ...” Cô là chiếc lưỡi đồ au hết như con cá nhỏ, khiến Tạ Khương Qua không kiềm được mở to mắt.

“Mấy cô nàng khen cậu chơi đàn violon rất giỏi, biết đâu sau này cậu trở thành nghệ sĩ violon nổi tiếng thì sao. Nếu vậy cậu phải giữ gìn tay thật cẩn thận vào.” Cô cất cao giọng hơn: “Nếu cậu cứ nhất quyết đòi trả lại tiền thì tôi sẽ chờ, hai năm hay mười năm cũng chẳng sao. Còn mấy lời vừa nảy tôi chỉ đùa thôi, thật đấy, tôi thề!” Cô nghiêm trang gờ tay, còn nháy mắt với cậu.

Cậu không thể nào kịp thích ứng trước sự thay đổi chóng vánh của cô: “Tại sao... Tại sao...?” Tại sao cô lại mặc bộ quần áo bình thường này nói chuyện ân cần với cậu, tại sao cô không đi đôi giày da đắt đỏ, không sơn móng tay màu đen, vênh vao bắt nạt cậu như ngày đó? “Tại sao tôi thay đổi quá nhanh phải không?” Cô nói thay lời cậu: “ở chỗ các cậu, danh tiếng của tôi không tốt lắm thì phải? Tôi biết họ nói gì về mình, biết hết đấy!” Mắt cô khép hờ, trông rất buồn bã. Người con gái trước mắt khác hẳn người mà Tạ Khương Qua thấy trên báo chí. Cô trên các mặt báo kiêu căng coi trời bằng vung, còn có của hiện tại thì không. Họ gọi cô là công chúa hạt đậu, là người sinh ra đã ngậm thìa vàng. Cô xinh đẹp, giàu có, bốc đồng và có rất nhiều, rất nhiều con trai đánh nhau vì mình. Mà ở đây, công chúa hạt đậu lại hóa thành... chỉ gái thân thiện.

Trước khuôn mặt buồn bã ấy, cậu không tài nào nghĩ tiếp được nữa.

“Cậu không tin những gì tôi vừa nói sao?” Hàng mi cô lay động, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ thất vọng và tự giễu.

“Không phải... Không phải!” Cậu vô thức bật thốt. Đường như sợ câu trả lời của mình chưa đủ sức thuyết phục, Tạ Khương Qua còn ra sức xua tay.

Được rồi, tin cô một lần đi. Không phải đi Phân cũng nói, muốn người khác tin tưởng mình thì cậu phải học cách tin tưởng người khác trước sao? Có lẽ tay cậu làm cô liên tưởng tới đi mình, về mặt đau thương của cô khi nhắc tới đi chứng tỏ cô thương đi lắm. Có lẽ vì vậy mà thích luôn cả cậu.

Tô Vũ không hề bất ngờ khi nghe Tạ Khương Qua nói vậy. Cô đã quá quen với những chuyện này, đặc biệt là dám con trai.

ở Bangkok có câu nói: Những người lớn lên ở vùng sông nước đều có tâm hồn trong sáng, còn Tạ Khương Qua lại ở ngay hạ du sông nghèo khó. Cô lặng lẽ nhìn vào mắt Tạ Khương Qua, thầm nghĩ liệu trong đôi mắt trong veo ấy có liên quan tới câu nói đó không? Chẳng trai ấy tin tưởng cô quá dễ dàng. Cô bỗng nảy sinh cảm giác áy náy khó tả.

Song Tô Vũ đã kịp thời dẫn lại cảm xúc đó. Tạ Khương Qua là người đầu tiên chê mình buồn nôn, cô chỉ cần nhớ kỹ điều này là được. “Vậy nghĩa là cậu tin tôi rồi phải không?” Tô Vũ nâng cao giọng: “Tạ Khương Qua.” Chốc lát sau, cậu khe khẽ gật đầu.

“Cậu chơi violon hay lắm à?”

Tạ Khương Qua ngưng ngưng gật đầu thêm lần nữa.

“Cậu theo hiệu trưởng đến gặp tôi là vì thật ra cậu cũng muốn trường có sân bóng rổ đúng không?” Tạ Khương qua lại gật đầu, sau đó thốt ra một câu: “Bọn trẻ thích.” “Tôi sẽ về báo mẹ.”

Tạ Khương Qua khẽ gật đầu rồi nói cảm ơn.

Đúng là đầu gối, thật phí phạm cho gương mặt điển trai kia. Nhưng Tạ Khương Qua vẫn khơi dậy hứng thú của Tô Vũ, nếu có thể biến khúc gối này thành thanh gối cao cấp thì đặt ở đâu cũng có thể tỏa sáng cho xem. Cuộc gặp mặt lần thứ hai của họ chỉ kéo dài ba mươi phút. Tô Vũ không bao giờ

nghĩ rằng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, chút hứng thú nhen nhóm nơi tâm khảm cô đã khơi dậy trận động đất kinh khiếp trong cuộc đời mình, mà dư chấn của nó còn kéo dài mãi không ngừng về sau. Lúc rời khỏi trường, Tô Vũ đã hỏi dò Tạ Khương Qua, sau này cô có thể tới tìm cậu chứ?

Tạ Khương Qua chần chừ hồi lâu mới gật đầu.

“Vậy thì Tạ Khương Qua này, chúng ta có được coi là bạn bè không?” Tô Vũ ngẩng mặt lên, thái độ dè dặt cẩn trọng. “Cô thích thì cứ tới tìm tôi. Tôi biết ơn những gì cô đã làm cho tôi, ví dụ như bằng lòng để tôi trả lại tiền, hay trao đổi với mẹ về chuyện xây sân bóng rổ. Nhưng mà tôi nghĩ chúng ta không thể làm bạn được.” Cậu rất thẳng thắn: “Cô đột nhiên có ý nghĩ đó chẳng qua là tò mò với cuộc sống của tôi, muốn tìm hiểu cuộc sống của đám trẻ nghèo khó mà thôi. Cô cứ tưởng những gì mình thấy sẽ hay ho lắm, song thật ra chỉ mấy ngày sau cô sẽ mất hứng và nhận ra cuộc sống của chúng tôi không hề thú vị như mình nghĩ. Hơn nữa, tôi cũng không muốn làm bạn với cô. Cô khiến tôi lo ngay ngáy, tôi sợ nhờ may làm bẩn quần áo của cô, tôi sẽ không trả nổi tiền giặt là, và tôi cũng không muốn nghe câu “không sao cả” nhẹ tênh từ cô. Đã làm bẩn thì tôi phải có trách nhiệm giặt sạch, đây là nguyên tắc của tôi và sẽ không thay đổi vì bất cứ ai.”

Khí khái gớm nhỉ! Tô Vũ gần như muốn vỗ tay khen cậu, chính biểu hiện của Tạ Khương Qua đã thỏa mãn tâm lý tìm kiếm cái lạ nơi cô.

Người có nguyên tắc như Tạ Khương Qua mới đáng để cô bỏ tâm tư cũng như thời giờ chơi đùa, phàm là những thứ gì giành được quá dễ thì chẳng có gì thú vị! Sau nỗi thất vọng là tâm trạng thoải mái. Chỉ trong một phút, hai cảm xúc này lần lượt thay phiên nhau trên gương mặt Tô Vũ. Cô gật đầu nói: “Ừ, tôi nghĩ tôi hiểu ý cậu rồi, cậu nói rất có lý.” “Được rồi.” Tô Vũ vuốt mặt mình: “Sau này, nếu tôi đến tìm, cậu có chơi với tôi không?”

Tạ Khương Qua gật đầu còn cô thì mỉm cười hài lòng. Hai người đứng ngoài hành lang trường, cậu mặc đồng phục áo trắng quần xanh trông vô cùng ngây thơ trong sáng. Tô Vũ chào tạm biệt rồi buông thông tay, bàn tay “vô tình” vượt qua ngón tay cậu. Khoảnh khắc ấy, cậu vội vã rút tay ra sau.

Ừ! Đúng là cậu bé có nguyên tắc. Tô Vũ mỉm cười, đi lướt qua đám con gái đứng hai bên, hưởng thụ ánh mắt ghen tỵ của bọn họ với tâm lý quái đản. Vừa ra khỏi cổng trường, Tô Vũ đã chuẩn bị kế hoạch lấy được số điện thoại của Tạ Khương Qua vào lần gặp mặt thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chinh phục tiểu tạ (2)

Lần thứ ba Tô Vũ gặp Tạ Khương Qua là vào một ngày cuối tuần.

Song điều khiến cô tức tối không phải vì Tạ Khương Qua không có điện thoại di động, và cậu cũng không định cho cô biết số điện thoại khác để liên lạc với mình. Mà chính là khi cô tốt bụng dẫn cậu đến trung tâm thương mại để chọn điện thoại thì cậu lại bỏ cô một mình rồi đi mất với lý do là hai người họ vẫn chưa thân đến mức mua tặng điện thoại cho nhau.

Trung tâm thương mại này bày bán những sản phẩm tầm thấp đến trung, trước đây Tô Vũ chưa bao giờ đến những nơi tương tự. Cô lẻ loi đứng đó, bị người xung quanh dòm ngó với ánh mắt hả hê. Trong mắt bọn họ, cô hết như một đứa con gái xui xẻo bị bạn trai bỏ rơi vậy.

“Tạ Khương Qua!” Tô Vũ giật chân, gọi với theo bóng lưng không hề ngoảnh lại kia. Với tính cách của cô thì chắc chắn sẽ ném mạnh chiếc túi xách vào cậu, thế nhưng lần này cô dẫn lại con giận, tự nhủ với lòng rằng không được, không làm vậy được, cô đang giả vờ hiền lành kia mà.

Cô đành nuốt hận đuổi theo cậu. Hãy chờ xem, đồ khôn kiếp, sau này tôi sẽ bắt cậu trả giá gấp bội.

Tạ Khương Qua thật đáng ghét, trong vòng một tiếng đồng hồ gặp nhau mà Tô Vũ không thu được gì từ cậu cả. Xem ra chiêu giả vờ ngọt ngào đáng yêu khiến đám con trai phải phục tùng lại vô tác dụng với cậu rồi. Song ít ra, Tạ Khương Qua lạnh lùng ít nói đã dám khoa tay múa chân trước mặt cô.

Gót giày cô quá nhỏ, đường xá lại tồi tàn rất dễ bị treo chân, hơn nữa thời tiết quá nóng, bắt cậu cống cô là điều không thể.

Mẹ kiếp, ai mới là kim chủ đây hả? Còn dám khoa tay múa chân với cô nữa á! Vùng này có rất nhiều người sinh sống bằng nghề trộm cắp. Chúng toàn là hạng ác ôn, người ta thà trông mắt nhìn bàn tay chúng thò vào túi mình chứ không dám phản kháng, nếu chống lại, bọn chúng sẵn sàng chặt tay của những người đại đột kia. Mà hiển nhiên, bộ đồ đắt đỏ của cô chính là mục tiêu sống cho bọn du thủ du thực ấy. Ồ, trộm cắp, trộm cắp chứ gì!

Tô Vũ nhướn mày nhìn về phía Tạ Khương Qua, lấy điện thoại di động ra khỏi túi xách rồi ném túi xách vào thùng rác, sau đó đuổi theo cậu bằng đôi giày khiến hàng mày cậu nhăn tít kia.

“Tạ Khương Qua, tôi tặng điện thoại di động cho cậu không hề có ý gì khác, tôi chỉ không muốn liên lạc với cậu thông qua người khác mà thôi.” Cô vừa đi sát Tạ Khương Qua vừa ngắm sừng mặt cậu: “Tôi có thể biết lý do vì sao cậu không nhận không?”

Tạ Khương Qua đột ngột dừng bước, Tô Vũ cũng phanh gấp lại, có điều đường xá gập ghềnh khiến chân cô xiêu vẹo. Một lúc sau khi cổ chân trở nên tê dại, Tô Vũ mới thảnh thơi rửa trong lòng.

Ngay sau đó, cô ngã nhào vào một cái ôm không hề cường tráng nhưng mang đến cảm giác rất thoải mái, sự thoải mái ấy đến từ mùi hương tươi mát mê

hoặc như lá bạc hà thấm ướt sương đêm trong sân nhà đi út tỏa ra từ lồng ngực đối phương.

Sau giây phút mê muội ngắn ngủi, cô ngẩng đầu, nhìn thấy yết hầu của Tạ Khương Qua. Yết hầu của cậu không giống đám con trai khác, trông nó nhỏ nhỏ xinh xắn hết như măng non mới nhú trong rừng trúc. Không biết nếu lưỡi cô chạm vào nơi đó thì sẽ có mùi vị gì nhỉ, Tô Vũ nghĩ vẩn vơ, lúc sau, đến chính cô cũng giật mình trước ý nghĩ táo bạo của mình.

Cô điên rồi mới có ý tưởng như thế.

May mắn là Tạ Khương Qua chỉ khẽ đẩy cô ra. Ý nghĩ kỳ lạ trong đầu Tô Vũ tắt lịm, thay vào đó là hồi chuông cảnh báo vang lên, song lập tức bị câu nói tiếp theo của Tạ Khương Qua ném lên chín tầng mây.

“Sao tôi phải nhận điện thoại di động của cô? Nếu tôi nhận điện thoại di động từ cô mới kỳ lạ đấy. Đương nhiên đi dạy thêm cho mấy đứa trẻ thì tôi sẽ lấy tiền học phí, đi hái chuối thì sẽ nhận tiền công, nhưng nhận điện thoại di động của cô thì không nằm trong các việc đương nhiên đó. Xét theo một khía cạnh khác, đây gọi là nguyên tắc!” Chẳng trai mặc áo sơ mi màu xám nhạt đứng trước cửa trung tâm mua sắm nói một cách tử tử.

Mặc dù những lời câu nói chỉ như mở lý thuyết của đám học sinh, nhưng khi kết hợp với sự nghiêm túc trong mắt cậu lại khiến nó dường như trở thành chân lý.

Ham muốn chinh phục lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu từ tận đáy lòng cô. Tô Vũ gật đầu, trả lời thật khê: “Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ chú ý“. Cô vừa dậm bước thì lập tức cau mày, cúi xuống nhìn chằm chằm chân mình.

“Trật chân rồi đúng không?” Tạ Khương Qua găt gong hỏi. Tô Vũ găt đầu, thử dịch chân, song vừa cử động lại tức khắc đau đến phải hít sâu. “Tôi đưa cô đi khám bác sĩ, may là đang trước có một phòng khám” “Nhưng...” Cô bối rối nhìn chân mình. “Đau không đi nổi à?” Tô Vũ găt đầu.

“VẬY...” Cậu hơi nhú mày, cất giọng bắt đắ đĩ: “Leo lên lưng tôi đi!”

Leo lên lưng tôi đi ư? Tô Vũ chỉ chờ mỗi một câu này thôi. Làm gì có chuyện vừa xoay một cái thì chân bị thương ngay được chứ? Trật chân chỉ là tình tiết thêm thắt sến sẩm do đám biên kịch nghĩ ra, song kỳ lạ là bất cứ lúc nào chiều này cũng hữu dụng. Tạ Khương Qua hơi cúi người xuống, Tô Vũ vén vạt váy trèo lên lưng cậu. Sau đó cậu vòng tay qua bắ chân cô, để đầu cô tựa trên vai mình.

Leo lên lưng tôi đi... Từng câu từng chữ mà cậu thốt ra chậm rãi len lỏi vào cõi lòng Tô Vũ. Thú vị thật đấy, không phải là “để tôi cõng cô” mà là “leo lên lưng tôi đi” à?

“Cô có chịu đựng, sắp đến nơi rồi.” Tạ Khương Qua đột nhiên trấn an.

“Ừm!” Tô Vũ khê đáp bằng giọng mũi, cố ý kê sát đầu cậu. Trong lòng cô thầm nghĩ mình đúng là giống Bạch Cốt Tinh đang tìm mọi cách dụ dỗ Đường Tăng trong Tây Du Ký vậy.

Từng hơi thở của cô phả vào cổ khiến cậu ngứa ran hết như có con sâu róm bò dưới gan bàn chân. Cảm giác ấy khiến Tạ Khương Qua cảm thấy hết sức xa lạ. Đã vậy mấy sợi tóc dài của cô còn bị gió thổi phất phơ vào mặt cậu, thật phiền phức. Thế là cậu dứt khoát xốc cô lên tránh để người cô tựa vào mình quá gần, ít nhất mấy sợi tóc kia không thể cọ vào mặt cậu nữa.

Tuy nhiên vừa cúi đầu, cậu bỗng trông thấy chiếc váy hoa li ti của cô. Đó là chiếc váy hai lớp, con gió thoáng qua thổi bay lớp váy ở ngoài lên, để lộ lớp bên trong màu trắng có nếp gấp như lá sen. Sau đó lớp váy này cũng bị thổi lật lên lộ ra đôi chân ngà ngọc nõn nà. Tô Vũ mang đôi giày màu trắng hở mũi tôn lên đôi chân nhỏ bé. So với giày, ngón chân của cô còn xinh xắn hơn, chúng xếp vào nhau trông rất đáng yêu.

Tạ Khương Qua vội vàng quay mặt đi và rảo bước nhanh hơn. Cậu ghét những thứ vẩn vơ làm mình mất tập trung thế này. Chuyện quan trọng trước mắt là đưa người trên lưng đến phòng khám đấy. Vậy mà bước chân cậu vô thức chậm lại, thân thể của người trên lưng quá mềm mại, mềm mại đến mức cậu có thể cảm nhận được hai vật tròn tròn êm ái đang ti sát vào người mình. Mặc dù cách bằng lớp nút xóp nhưng hai vật tròn được bao trọn bên trong dần thành hình một cách rõ nét. Tạ Khương Qua cảm thấy mỗi bước chân mình như chứa đựng cảm xúc nào đó, tựa như lưu luyến, lại tựa như rồi bời và muốn vứt người trên lưng đi để thoát khỏi xúc cảm lạ lẫm ấy.

Lúc này, Tạ Khương Qua lại nhớ đến Thẩm Họa. Cậu còn chưa cõng Thẩm Họa bao giờ, sao lại để quý cô nhưng lụa này nằm gục trên lưng mình thế kia?

Tay cậu vừa cử động định buông cô xuống thì trên lưng bỗng truyền đến giọng nói yếu ớt: “Tạ Khương Qua, tôi nghĩ... tôi nghĩ có lẽ cậu nói đúng.”

“Đúng gì cơ?” Tạ Khương Qua nghe thấy giọng nói nồn nóng của mình. “Chuyện... chuyện trộm cắp ấy... Tôi... Ví tiền của tôi mất tiêu rồi!” Một giây sau, mông Tô Vũ đột ngột chạm đất. Khi tỉnh táo lại, cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Thế mà Tạ Khương Qua dám ném cô xuống phần đường đi bộ bán thiu, nhìn cô từ trên xuống với vẻ khinh bỉ kiểu “tôi chịu cô đủ lắm rồi” mà chẳng áy náy chút nào. Tô Vũ vừa định nổi giận thì cậu lại bế cô đi về phía phòng khám nằm ngay đối diện. Sau khi xử lý sơ qua vết thương, bác sĩ nháy mắt đẩy ấn ý với Tô Vũ. Mặt cô hơi ửng đỏ, chắc ông ta coi cô như một cô bé bày trò tình ranh chỉ vì muốn chàng trai mà mình ngưỡng mộ cõng đây mà. Làm gì có chuyện đó, cô chỉ tức giận Tạ Khương Qua nên muốn cho cậu nếm chút đau khổ thôi!

Ví tiền của Tô Vũ đã mất, đương nhiên Tạ Khương Qua phải chi trả khoản tiền khám chân. Câu hỏi bác sĩ có thể giảm bớt từ 120 baht xuống còn 100 baht không, ông ta vui vẻ đồng ý. Lúc rời khỏi đó, Tô Vũ cảm thấy thật mất mặt, bởi vì đám con gái bên trong đều nhìn cô với ánh mắt giễu cợt, trong đó có người còn hỏi cô mua váy ở chợ nào nữa cơ đấy. Tô Vũ xách váy, vội vàng đi về phía trước. Đi được một lúc vẫn không nghe thấy tiếng bước chân Tạ Khương Qua đuổi theo, cô bèn quay đầu lại. Cậu vẫn đứng bên ngoài phòng khám, lặng lẽ nhìn cô qua dòng người hối hả đi lại. Con giận của Tô Vũ

bốc lên, cô lại đi trở về trước mặt cậu.

Tạ Khương Qua chủ động lên tiếng trước: “Cô Tô, có phải cô cảm thấy rất mất mặt về việc tôi vừa làm không. Thật sự tôi còn thiếu 20 baht nên mới phải trả giá với bác sĩ. Nếu như lúc ấy tôi nói trong túi mình chỉ có đúng 100 baht thì cô càng mất mặt hơn. Chỉ vì đôi giày cao gót của cô mà đã bay mất khoản tiền ăn trưa cả tuần của tôi rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chinh phục tiểu tạ (3)

Hôm ấy, Tạ Khương Qua đứng trước cửa phòng khám, chỉ trích đôi giày cao gót của Tô Vũ làm phí

phạm tiền cơm trưa cả tuần của cậu. Hỏi xem cô có tức giận không?

Có chứ! Cô tức điên lên được!

Tô Vũ có một thói quen tốt đó chính là càng giận càng bình tĩnh. Thật không thể chấp nhận được vì đến giờ này cô vẫn chưa lấy được số điện thoại của Tạ Khương Qua. Dù rằng cậu đã nói: “Cô Tô, nếu sau này không có chuyện gì thì mong cô đừng tới tìm tôi. Chỉ vì niềm vui bất chợt của cô mà hôm nay tôi đã phải hủy hai buổi gia sư rồi. Cô mà cứ tiếp tục như vậy, không biết bao giờ tôi mới trả nổi tiền cho cô nữa.”

Ấy vậy mà lần sau Tô Vũ đến tìm, cậu vẫn ngoan ngoãn đứng trước cổng chờ đợi cô.

Lần này Tô Vũ không lái xe mà bắt taxi tới, hơn nữa cách ăn mặc của cô cũng rất bình thường, giày bệt, quần short, áo sơ mi, tóc cột bằng khăn tay, đeo chiếc túi vải lớn. Trước khi đến, cô đã nghĩ ra cách lấy số điện thoại của Tạ Khương Qua.

Bình thường Tô Vũ rất kiêu lời, nhưng không hiểu sao mỗi khi ở trước mặt cậu, cô lại riu rít không ngừng. Trái lại cậu chẳng mấy khi lên tiếng, thỉnh thoảng bị ép mới ừ hừ hai câu. Sau vài lần gặp mặt, họ vẫn duy trì cách giao tiếp này. Hôm nay Tô Vũ đến tìm Tạ Khương Qua để nhờ cậu dẫn đi xem đấu quyền anh ở chợ đen Bangkok hay còn được gọi là Muay Thái. Vài người giàu chán xem những trận đấu quyền anh chính quy vì lúc nào cũng phải kẻ kẻ trọng tài và tổ giám sát bên cạnh. Họ muốn tìm những trò kích thích hơn, có thể khiến huyết mạch trong cơ thể căng tràn. Và Muay Thái được sinh ra từ đó. Người tham gia Muay Thái ở chợ đen phải ký giấy cam kết tự chịu trách nhiệm về mạng sống của mình, kẻ không may mất mạng thì bị kéo đi, người còn sống sẽ nhận được khoản tiền kénh xù.

Càng ở nơi lạc hậu, Muay Thái càng phát triển. Khu vực Tạ Khương Qua sinh sống chính là địa bàn Muay Thái thịnh vượng nhất ở Bangkok. Mỗi ngày qua, Tô Vũ thường nghe bạn bè kể nhiều về loại võ thuật này. Chỉ cần chi thêm ít tiền là giành được ghế ngồi hàng trước. Mỗi khi chuông thi đấu vang lên, đèn trong hội trường sẽ tắt hết, chỉ để lại ánh sáng duy nhất chiếu thẳng xuống võ đài. Để tăng tính hiệu quả, võ đài ở chợ đen dựng thấp hơn võ đài chính thống nửa mét, chỉ cao tới lòng mày người bình thường. Các tay đấu sẽ dò xét đối phương trong ba phút đầu tiên của hiệp một rồi mới bắt đầu vào cuộc. Hội trường yên lặng đến nỗi chỉ còn tiếng quyền cước vùn vụt cùng với tiếng da thịt va chạm lúc vật lộn. m thanh ấy sẽ làm bạn lãng quên số hiệp, chỉ biết tiếng chuông vang lên hết lần này đến lần khác.

Lúc một tay đấu bị hạ gục, dòng máu phun ra từ miệng gãi ngay trước mắt, bạn sẽ nhắm mắt lại theo bản năng. Chờ tới khi hoàn hồn lại, bạn đưa tay chạm lên mặt mới phát hiện thứ làm mất bạn ngửa ngửa chính là dòng chất lỏng đỏ sền sệt, dôi mắt về phía võ đài thì nơi đó chỉ còn duy nhất một người, gã còn lại đã bị đánh bầm dập mặt mũi. Nếu là người nhát gan, bạn sẽ không ngăn nổi tiếng hét nơi cổ họng, kể cả lúc đã rời khỏi hội trường, bạn vẫn nghĩ mãi về nó và muốn tới một lần nữa, bởi vì bạn muốn biết tay đấu thắng cuộc kia sẽ trụ vững đến bao giờ.

“Công chúa hạt đậu, tôi đoán cô mới xem được nửa trận đã xách váy đòi đi vệ sinh rồi bỏ trốn mất dạng đấy.” Tới qua, Nona đã nói với cô như vậy. Nona là kẻ thù không đội trời chung của Tô Vũ, song chỉ giới hạn ở những cuộc ganh đua bắt tận xem tóc ai đẹp hơn, váy ai xinh hơn, điểm ai cao hơn, bạn trai ai đẹp trai hơn... Tô Vũ thể phải đập Nona một trận trong buổi tụ họp đêm mai. Còn lâu cô mới là đứa nhát cáy lấy cớ đi vệ sinh để bỏ trốn!

Nghe xong đề nghị của Tô Vũ, Tạ Khương Qua lập tức phản đối. Cuối cùng cô đành phải gờ quyền lợi kim chủ lần đầu tiên. Dưới chiêu trò vừa đấm vừa xoa, Tiểu Tạ đành đưa cô tới một địa điểm khá vắng vẻ, đó là xưởng thuốc lá bỏ hoang. Dọc theo cánh cổng rỉ sắt, cảm giác của chợ đen hiện rõ mồn một. Chỗ này canh phòng khá nghiêm ngặt, ai cũng đội mũ trùm đầu. Tạ Khương Qua khe khẽ trao đổi với họ, phần lớn là các từ chuyên dành cho dân giang hồ. Trước khi tới, Tạ Khương Qua kể với cô rằng hồi nghĩ hè cậu từng đến đây làm thêm. Cậu quen một tay đấu võ, quý mến nên anh ta từng dạy cậu vài chiêu đánh đấm.

Một người đàn ông ngâm thuốc lá nhận tiền của Tô Vũ. Gã giờ tay định chạm vào mặt cô thì bị một bàn tay khác hất ra.

ở khoảng cách rất gần, Tô Vũ thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tạ Khương Qua nhìn xoáy vào gã kia. Gã khựng tay lại và cười ngượng ngùng. Tạ Khương Qua kéo cô đến trước cánh cửa che tấm vải đen. Thấy cô vội vã muốn vén tấm màn, cậu bèn gọi giật cô lại rồi nhìn cô chăm chú. Sau giây lát lưỡng lự, cậu đành cởi mũ đội lên đầu cô, sau đó kéo mũ thấp xuống hết cỡ.

Mọi thứ diễn ra y hệt như những gì Nona miêu tả. Tô Vũ học theo cô nàng, chen lên vị trí sát võ đài, chờ đợi đến khi bóng tối bao trùm.

Hiệp đầu cô còn có tâm trạng thoải mái thưởng thức hình xăm trên người tay đầu, nhưng đến hiệp hai, hiệp ba...

Những khán giả ăn mặc chần chu cũng nóng dần lên theo từng trận đấu. Họ dần coi xuống từng món phụ kiện, từng mảnh quần áo trên người, họ đứng dậy gào thét, sấp tới gần võ đài, reo hò tên những tay đầu mà mình ủng hộ.

Khi mọi người ùn ùn kéo đến võ đài, Tô Vũ bị đẩy ra xa. Lập tức vị trí của cô được một cô gái tết tóc người châu Phi chen mất. Tô Vũ co rúm người núp sau lưng Tạ Khương Qua, cắn răng cố thò đầu ra xem.

Tiếng vật nặng rơi xuống đất rõ mồn một, tay đầu xăm hình kỳ lân trên cánh tay đã bị hạ gục. Mặt gã từ trên sàn đấu, đôi mắt bị đánh sưng húp không biết đang nhắm hay đang mở, vậy mà gã vẫn muốn vùng dậy.

Lúc tay đầu còn lại nện cho gã một cú đấm nữa, Tô Vũ sợ hãi nhắm tịt mắt lại, quay đầu đi, đưa lưng về phía võ đài. Cô hơi hé miệng, vội vã hô lên: “Tạ Khương Qua, đưa tôi đi vệ sinh.” Dựa vào tường nhà vệ sinh, chân Tô Vũ run lay bầy. Cô nhắm chặt mắt, đưa bàn tay cứng ngắc chạm vào mắt mình. Cảm giác ướt nhẹ nơi đầu ngón tay khiến cô kinh hoàng mở mắt.

May quá, may quá! May mà không phải màu đỏ, không phải là chất lỏng đặc sánh kia. Tô Vũ bản thân trong nhà vệ sinh hồi lâu mới chậm chạp ra ngoài. Khi ấy, trận đấu đã kết thúc, cô và Tạ Khương Qua đứng dưới võ đài nhìn đám người mặc lại áo quần chỉnh tề, đội lên mũ dạ bước ngang qua

minh. Tài xế mở cửa xe cho bọn họ, những kẻ mang về mặt nho nhả đó cứ thể ngồi lên chiếc xe sang trọng và rời đi.

Tô Vũ ngơ ngác nghĩ, chắc hẳn đám bạn bè của mình cũng vậy. Họ ngồi trên xe của cha mình, mang theo vệ sĩ đến xem trận đấu người sống kẻ chết man rợ rồi thỏa mãn ra về.

Bởi vì hai người không đến xem thi đấu với thân phận VIP nên đành rời khỏi bằng cách men theo hành lang

mở tối nhỏ hẹp ở cửa sau. Tô Vũ im lặng theo đuôi Tạ Khương Qua. Một nhóm người vội vàng đi ngay sau lưng họ, một gã đàn ông vạm vỡ trong số đó khiêng một vật kèn càng đi ngang qua Tô Vũ. Cô vội tránh ra, tuy nhiên vẫn kịp cảm nhận có một vật lạnh lạnh vượt qua tại mình hết như ngón tay vậy. Bước chân cô chậm dần, cô biết thứ đó là gì, song không rõ đó là cánh tay xăm hình kỳ lân hay cánh tay còn lại.

Tô Vũ dờ dẩn bám sát Tạ Khương Qua. Cuối cùng cũng tới cuối hành lang, ánh sáng chói ngợp soi tỏ khiến Tô Vũ phải nheo mắt lại tìm kiếm nguồn sáng theo bản năng. Ấy vậy cô mới biết mình đang đứng ngay dưới chân giếng trời bao phủ trong ánh sáng. Tại nơi đây, từng lỗ chân lông trên người cô đều dựng đứng. Đây là lần đầu tiên cô trông thấy thân thể người chết. Tại cô ù đặc, dần dần con tê dại lan ra khắp người.

Tô Vũ nghĩ, liệu mình có thể tả lại cảm xúc xem trận đấu võ máu me trong căn phòng bao sang trọng bằng từ ngữ chính xác như Nona không?

Không, không thể. Đúng như cô ta nói: Tô Vũ cô chỉ biết “to còi” thôi.

Một tên mặc áo phong in hình đầu lâu đi về phía họ. Gã thọc tay vào túi cô, lúc rút tay ra gã còn cố tình huyếch vai cô.

Tạ Khương Qua vẫn cầm cúi đi đằng trước liền dừng bước. Cậu quay lại, vừa đi về phía cô vừa nói gì đó, sau cùng thì đứng trước mặt cô hô lớn: “Cô Tô!”

Tô Vũ không hề nhúc nhích.

“Tô Vũ!” Tạ Khương Qua cao giọng hơn, m thanh ấy giúp Tô Vũ hoàn hồn. Cô lập tức sờ túi và phát hiện ra mình không chỉ mất ví, mà điện thoại cũng không cánh mà bay. Điện thoại... không thể mất điện thoại được, trong máy vẫn còn ảnh của bố cô. “Tạ Khương Qua, tên vừa nãy lấy trộm điện thoại của tôi rồi.”

Thế là Tạ Khương Qua kéo tay Tô Vũ băng qua hành lang ảm đạm để tìm kẻ trộm. Cậu nhay bén hết như con báo săn trên thảo nguyên. Cậu có thể dễ dàng len lỏi vào khe hở giữa dòng người. Sau mười mấy phút đồng hồ truy đuổi, cậu đã tìm ra tên móc túi ban nãy, thế nhưng bên cạnh gã có rất nhiều người. Tuy nhiên không sao cả, cuối cùng chúng đều bị Tạ Khương Qua đánh ngã la liệt dưới nền đất, cậu thành công lấy lại điện thoại và ví tiền từ tay tên trộm.

Tạ Khương Qua trả lại đồ cho Tô Vũ và kéo tay cô đi về. Cô quay lại nhìn những kẻ kia, rõ ràng chúng to khỏe và già dặn hơn Tạ Khương Qua những người gục ngã không phải là cậu.

Tô Vũ bỗng nhớ đến câu lạc bộ “Thất bại mười lần liên tiếp” nghe được từ mấy đứa con gái kể ở trường. Nếu tính cả vài người khi nãy, tên cậu lạc bộ phải đổi thành “Thất Bại Mười Mấy Lần Liên Tiếp” rồi. Tô Vũ tròn mắt với đám người nằm lăn trên đất, sau đó mỉm cười thật tươi và cuối cùng bật cười khúc khích vang vọng trong hành lang vắng vẻ. Giờ khắc này, Tô Vũ rất cần niềm vui để xua tan những khủng hoảng trong lòng kia.

Tạ Khương Qua bước càng nhanh, tiếng cười của Tô Vũ càng thêm vui vẻ, nhưng đến đầu hành lang, cô không cười nổi nữa. “Nếu không muốn chuốc thêm phiền toái thì ngậm miệng cho tôi.” Tô Vũ thôi cười. Giữa hành lang nhỏ hẹp, cô loáng thoáng nghe tiếng không ít bước chân dồn dập đang lao về phía họ kèm theo giọng mấy người đàn ông chửi bới.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chinh phục tiểu tạ (4)

Tạ Khương Qua kéo Tô Vũ bỏ chạy. Sau nhiều lần rẽ trái quẹo phải, họ thoát khỏi hành lang nhỏ, men

theo đường bờ sông rồi núp sau tán lá chuối mới thành công trốn thoát. Khi thấy rõ đám người kia,

dự cảm của cậu đã được chứng thực. Mấy tên bị đánh ngã ban nãy gọi cứu binh đến, bọn chúng vừa chửi mắng vừa tìm kiếm ở khu vực xung quanh. Hai người mặt đối mặt, gần như dán sát vào nhau, Tạ Khương Qua thì đang chăm chú quan sát những người đó còn Tô Vũ thì mãi mê ngắm hàng mi dày rậm của cậu.

Lông mi của Tạ Khương Qua đẹp đến mức khiến người ta không kiềm được muốn đưa tay chạm vào. Mà thật ra, Tô Vũ cũng đã làm thật, có điều vừa mới chạm vào thì cậu lại né tránh. Chẳng lúc nào Tiểu Tạ tỏ thái độ tốt với cô cả, bởi vì sự xuất hiện của cô không chỉ làm mất sạch 100 baht của cậu hồi cuối tuần mà hiện tại còn chuốc thêm động viên phức tạp nữa.

“Tạ Khương Qua, lông mi của cậu đẹp quá, làm tôi ghen tỵ luôn đấy.” Tô Vũ khe khẽ khen. Tạ Khương Qua chỉ muốn đánh cô gái khiến cậu gặp xui xẻo suốt hai tuần liền này một trận thật đau, giờ phút này mà cô còn có tâm trạng bàn luận về lông mi của cậu à! Nhịn thôi! Phải nhịn thôi, vì người họ Đường kia đã nhắc nhở cô gái trước mặt đây chính là một đại tiểu thư điển hình, tính tình còn khó đoán hơn cả thời tiết.

Nhìn dáng vẻ chẳng buồn để ý của cô, cậu chán nản vô cùng. Tạ Khương Qua cũng nói khẽ: “Nếu cô còn bàn luận về lông mi của tôi, tôi e là chúng ta sẽ bị phát hiện ngay. Nếu chúng ta bị bắt, với nhan sắc này của cô, tôi nghĩ cô sẽ bị bán vào nhà chứa đấy.” “Nhan sắc của tôi?” Tô Vũ chớp mắt. Rất nhiều người ca ngợi thái quá sắc đẹp của cô, lâu dần khiến cô chai lì cảm xúc. Chỉ là vào giây phút này, khi nghe cậu khen nhan sắc của mình, cô lại vui vẻ một cách khó hiểu. Cô nắm lấy tay áo cậu: “Tạ Khương Qua, có phải ý cậu là tôi xinh đúng không?”

Đúng là đồ ham hư vinh! Đúng là công chúa hạt đậu chỉ biết sống trong nhung lụa như mấy người kia nói! “Ngốc nghếch!” Tạ Khương Qua khẽ mắng: “Lẽ nào cô không biết nhà chứa là gì?”

Khinh người quá đáng mà. Tô Vũ nhìn cậu với ánh mắt quyến rũ, ngón tay xoắn xít tay áo cậu, dịu dàng đáp lại: “Tất nhiên tôi biết, chẳng qua tôi không sợ chỗ đó đâu, còn có cậu kia mà, Tạ Khương Qua, Tiểu Tạ!”

Chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, thậm chí cậu còn nhìn thấy từng giọt mồ hôi li ti làm ướt hai bên tóc mai của cô. Hồi thờ nhè nhẹ khi cô nói chuyện như thể mang theo mùi nguy hiểm, thâm thấu từng chút từng chút một vào lỗ chân lông của cậu. Di Phán luôn dặn cậu: “Khương Qua, con đừng tơ tưởng đến những thứ mà mình không bao giờ có được, bởi vì điều đó sẽ khiến cuộc sống của con càng thêm nhiều phiền nhiễu.”

Đúng vậy, cậu đã hiểu rõ điều này, bởi vì mẹ cậu luôn nhớ nhung những bộ quần áo xa hoa, những viên kim cương lấp lánh. Dường như tất cả niềm vui của mẹ đặt hết vào những món đồ hào nhoáng kia nên bà mới buồn phiền tột độ đến vậy. Cô gái có dung mạo xinh đẹp trước mắt cậu cũng thế, cô cũng như kim cương mà mẹ cậu thích, chẳng có tác dụng thiết thực trong cuộc sống hằng ngày. Mỏi qua lại vài lần mà cô đã khiến cuộc sống của cậu trở nên tồi tệ. Cô bạn thanh mai trúc mã của cậu là Thẩm Họa khác hoàn toàn với cô gái trước mắt này, cô ấy chỉ cần một củ khoai lang nướng hay một đóa hoa tươi cũng đủ vui vẻ suốt cả ngày.

Tạ Khương Qua quay mặt đi, tập trung quan sát bên ngoài của vườn chuối - nơi không gian không có Tô Vũ. Bầu không khí rất yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng sâu bọ kêu vang. Tô Vũ không hiểu sao cậu đột nhiên cũng thẳng đến vậy, chẳng phải cậu biết đánh nhau sao? Ban nãy cậu còn đánh cho đám người nọ nằm lăn ra đất kia mà!

Tuy nhiên chỉ vài phút sau, Tô Vũ nhanh chóng hiểu ra, Tạ Khương Qua giỏi đánh nhau thật nhưng có những người khác còn giỏi hơn.

Một con sâu xấu xí bò lên đầu rồi đánh đu trên một sợi tóc của cô. Ngay khi thấy rõ đó là thứ gì, Tô Vũ kêu lên thất thanh, hơn nữa giọng cô lúc này còn to hơn bất cứ lúc nào khác.

Lập tức mấy bàn tay kéo họ ra khỏi vườn chuối. Trong tiếng reo hò của cả đám người, một gã đàn ông gầy gò trẻ tuổi đứng trước mặt Tạ Khương Qua, sau đó Tô Vũ lại được xem một trận đấu võ thực thụ nữa.

Hóa ra Tạ Khương Qua không giỏi đánh nhau như cô tưởng. Hiện nhiên gã đàn ông gầy gò trẻ tuổi kia là người trong nghề, gã ra đòn rất thành thạo, mấy lần liền đều đánh cho cậu đồ rạ.

Số lần Tạ Khương Qua bị đánh càng nhiều, mỗi cú đấm tung ra càng mạnh thì tiếng cổ vũ của bọn chúng càng vang dội. Cả đám người cứ như đang cùng tham gia trận đấu, trong mắt ai cũng toát lên vẻ điên cuồng. Tô Vũ lại trở nên ngây dại, trong mắt cô lúc này, Tạ Khương Qua đang nằm trên mặt đất dường như trở nên nhỏ bé. Bấy giờ cô mới nhớ ra cậu cũng chỉ là một cậu học sinh trung học, biểu hiện chừng chạc qua mấy lần họ gặp nhau của cậu khiến cô quên mất sự thật này. Cô ngờ ngợ ngắc ngắc, mãi cho đến khi một bóng người tiến tới. Đó là kẻ giật gổ xước của cô, gã trơ trẽn, đưa tay chạm vào ngực Tô Vũ. Mồ hôi trán của cô chảy thành dòng, tất cả ý thức tức tốc quay trở lại. Tô Vũ nghiêng người, tránh xa bàn tay đang đưa về phía mình, sau đó cô thò tay vào túi xách, tìm ngay thứ mà mình cần lúc này.

Khi rút ra, trong tay Tô Vũ xuất hiện một khẩu súng lục. Cô mỉm cười, chĩa súng vào bụng dưới của gã, cứ thế đẩy lui gã về phía sau. Cuối cùng gã cũng biết sợ, nhìn đồng bọn với vẻ mặt như đưa đám, run giọng nói: “Đại ca, cô ta... có súng”.

Hoàng hôn, chân trời bị rặng mây đỏ rực nhuộm đến chói lọi, cả bầu trời đỏ rực in bóng xuống mặt sông. Tô Vũ nửa quỳ bên bờ sông rửa vết thương cho cậu. Cô dùng chiếc khăn cột tóc của mình thấm nước sạch, từ từ khẽ lau khôe miệng dính máu của Tạ Khương Qua. Tới khi lau sạch vết máu, cô không dám nhìn gương mặt quá đổi thê thảm kia thêm lần nào nữa. Tô Vũ chỉ khẽ khàng nói xin lỗi Tạ Khương Qua, rằng lần sau sẽ không gây phiền phức cho cậu nữa.

Cô thật lòng xin lỗi cậu chứ không xen lẫn bất kỳ mưu mô nào khác.

Hai người sóng vai ngồi bên bờ sông, gió đêm hiu hiu vờn quanh, mặt sông đỏ ửng in bóng đôi nam nữ mờ nhạt. Lúc này Tạ Khương Qua đang rất buồn, ánh mắt cậu chất chứa những bị thương. Cậu lẩm bẩm tâm sự rằng vô sĩ mà cậu yêu thích cũng qua đời trên sàn đấu trong một buổi hoàng hôn như thế này vào năm ngoái. Cậu tận mắt chứng kiến thi thể anh ta được bọc trong tấm lông rồi cho lên xe chở đi. Mọi người cho cậu biết chiếc xe sẽ đi dọc theo ven bờ sông đến một nơi rất xa, còn về chuyện vứt thi thể ở đâu thì còn tùy thuộc vào tâm trạng của những người đó.

Tô Vũ không quan tâm buổi hoàng hôn ngày ấy đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết mình đang đau lòng thay cho cậu bạn nhỏ này, chỉ muốn ôm lấy cậu để an ủi. Lúc ra về, Tạ Khương Qua đưa cô đến chợ để chờ xe đón. Hai người lẳng lặng đứng dưới ánh đèn đường mờ mờ ban tối.

Tạ Khương Qua nói với Tô Vũ bằng giọng điệu mang chút khẩn cầu: “Cô Tô, nếu như tôi là một học sinh bình thường có cha mẹ đầy đủ, có thu nhập ổn định, tôi rất vui lòng để cô đến chơi với tôi. Thế nhưng tôi không được như thế, tôi phải tự kiếm tiền trang trải học phí và tiêu vật của bản thân.” Cậu nêu rõ quan điểm, hy vọng Tô Vũ đừng đến tìm mình nữa.

Cô không nói gì, cậu tiếp tục nhắc lại sẽ trả lại có số tiền kia, bằng cách nào cũng phải trả lại cho cô.

Tô Vũ vẫn không lên tiếng. Hôm nay cô đã trải qua quá nhiều chuyện, cô không có sức để đấu khẩu với cậu nữa, ý nghĩ duy nhất trong đầu cô chính là mau về nhà, nằm trong bồn tắm, nghe nhạc để giải tỏa căng thẳng. “Cô cũng thấy rồi đấy, thế giới của chúng tôi không thú vị như trong tưởng tượng của cô đâu.” Tạ Khương Qua nói, giọng cậu rất khẽ như thủ thi cho cô nghe, lại như đang tự nhủ với bản thân: “Có lẽ chơi với một thằng con trai chỉ có 100 baht trong ví sẽ khiến cô cảm thấy đây là chuyện rất mất mặt.” Đúng vậy, chẳng có gì hay ho cả, qua lại với một chàng trai chỉ có 100 baht trong ví chính là chuyện khiến Tô Vũ mất mặt nhất trên đời. Và hơn hết, khoảnh khắc bàn tay lạnh như băng chạm vào tai cô trong hành lang u ám kia cũng thật sự rất đổi tồi tệ. Chẳng mấy chốc, xe của nhà họ Tô đã tới nơi. Chiếc xe màu bạc đẹp đẽ và người tài xế mặc đồng phục trắng thơm đã thu hút ánh mắt biết bao người xung quanh chăm chăm nhìn cô.

Nếu ở quảng trường phồn hoa ở Bangkok, không ai chú ý đến người tài xế mặc đồng phục và chiếc xe xinh đẹp này. Song ở đây, nơi mà cô đã được biết qua miệng Tạ Khương Qua, hai người họ là người của hai thế giới khác nhau.

Sau khi ngồi lên xe, Tô Vũ quay lại nhìn cậu theo bản năng. Bóng dáng cao gầy của cậu vẫn đứng đó, ánh đèn đường mờ nhạt càng làm hình ảnh xộc xệch kia trở nên cô đơn. Chiếc xe từ từ lăn bánh đi xa, hình bóng cậu càng lúc càng nhỏ. Không hiểu sao, bỗng dưng có yêu cầu tài xế lùi xe lại đến trước mặt cậu.

Tô Vũ hạ cửa kính xe xuống: “Tạ Khương Qua, chuyện chỉ có 100 baht trong ví chẳng có gì mất mặt. Tôi cảm thấy cậu không tồi, ít nhất khả năng đánh đấm của cậu rất khá.” Ngón tay cô lướt qua gương mặt cậu: “Và lại cho dù bị đánh rất thảm thì khuôn mặt của cậu vẫn đẹp hút hồn. Vì vậy cuối tuần sau tôi vẫn đến tìm cậu.”

Nói xong, Tô Vũ lẳng lặng chờ đợi Tạ Khương Qua đến trước mặt mình, bày tỏ lòng cảm kích vân vân. Từ trước đến nay, toàn là người khác khen cô xinh chứ cô rất ít khi khen người ta đẹp. Nhưng nếu cô nhớ không lầm, cô đã khen cậu những hai lần, mà quan trọng là cô không che cậu nghèo kiệt xác, chẳng lẽ cậu không nên cảm ơn cô sao?

Tiếc là Tạ Khương Qua vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô cảm ban nãy. Máy phút sau, cô quát to với tài xế: “Lái xe!” rồi rời đi.

Xe dần dần chạy khỏi khu vực có bầu không khí vẫn đục, khắp nơi toàn mùi hoa quả thối rữa kia. Tô Vũ tức muốn nổ phòi, cậu đúng là không biết tốt xấu.

Chờ đi Tạ Khương Qua! Sẽ có ngày cậu cam tâm tình nguyện xách vác cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hợp đồng bao nuôi (1)

Suốt một tuần sau đó, Tô Vũ không hề đến tìm Tạ Khương Qua. Cuối tuần, hình ảnh cô mặc chiếc váy dạ hội xinh đẹp khoác tay hoàng tử Trung Đông tham dự lễ cưới của quý tộc Ả Rập xuất hiện trên trang nhất hàng loạt báo giải trí và chính trị ở Bangkok.

Mặc trang phục lộng lẫy, đeo các món trang sức đắt đỏ, tận hưởng ánh nhìn ước ao của bạn bè và sánh bước cùng người bạn trai anh tuấn giàu có là điều mà thiếu nữ 18 tuổi đôi mươi coi là quan trọng nhất. May mắn hơn các cô gái khác, Tô Vũ được hưởng thụ điều này.

Cô quen vị hoàng tử Trung Đông kia vào hôm thứ ba, do hấn đến Thái du lịch cần tìm một hướng dẫn viên, Tô Vũ - người hay qua lại với hoàng gia Thái

Lan nên nghiêm nhiên trở thành hướng dẫn viên du lịch của anh ta. Đến thứ Bảy, trên chuyến bay trở về Saudi của hoàng tử có thêm một vị khách. Chủ nhật, Tô Vũ trở thành khách quý tại lễ cưới của giới quý tộc Ả Rập, ai ai cũng bàn tán về mối tình sét đánh giữa hoàng tử và thiên kim của bà trùm viễn thông Thái Lan. Mối tình hải ngoại cứ thế phát triển trước mắt mọi người. Lời ca tụng ngập trời khiến Tô Vũ vênh váo suốt hai tuần.

Tuy nhiên, tấm ảnh xuất hiện trên tạp chí vào cuối tuần lễ thứ ba đã vùi dập hoàn toàn câu chuyện tình hải ngoại xôn xao. Trong ảnh, chính vị hoàng tử Trung Đông đang hôn say đắm một người phụ nữ gợi cảm ở bãi đậu xe khách sạn. Và điều khiến Tô Vũ tức giận chính là... anh ta lại dám chia tay với cô trước. Anh ta không những nói lời chia tay mà còn ám chỉ Tô Vũ thật ra chỉ là con búp bê xinh đẹp bày trong tủ kính. Nếu không có khuôn mặt thì cô chẳng khác nào cục gỗ cả.

Vì vậy Tô Vũ mới biết anh ta chỉ giả vờ dịu dàng đa tình thế thôi, hóa ra cũng là loại chăm chăm muốn lừa cô lên giường.

Đương nhiên cô không lên giường với anh ta. Về phương diện đó, cô vẫn rất bảo thủ, chỉ thi thoảng giả bộ cởi mở trước mặt bạn bè thôi. Sau nhiều lần đòi hỏi thất bại, gã đàn ông Trung Đông chết tiệt kia vội vã đi kiếm bồ mới. Đã vậy, cô bồ kia chẳng hơn có điểm nào cả.

Mối tình hải ngoại lãng mạn lập tức trở thành trò cười cho người dân Bangkok. Tô Vũ mất hết mặt mũi, ngoài giờ lên lớp, cô chỉ ru rú trong nhà để tránh bị người ta cười nhạo.

Thế nhưng dư luận nào có tha cho cô, họ lan tin đồn cô vì quá uất ức nên có xu hướng trầm cảm. Hầu như báo nào cũng đưa tin về điều này, các tin tức trên mạng còn phóng đại hơn nữa. Cuối cùng, sự việc còn phát triển đến mức bà Tô Đình còn bị phóng viên phỏng vấn: Nghe nói con gái bà đi khám bác sĩ phụ khoa phải không? Và thế là phóng viên đó bị bà tát ngay tại trận. Sự việc xảy ra bất ngờ khiến hiện trường vô cùng hỗn loạn, thậm chí có người còn cầm bình nước giội lên đầu bà Tô Đình.

Thấy mẹ chật vật qua màn hình ti vi, Tô Vũ càng đau lòng khôn tả. Một thời gian ngắn sau đó, Tô Vũ vẫn không sao vui lên nổi. Không phải vì cô bị hoàng tử Trung Đông đá mà vì cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa.

Vào một buổi trưa năm cô hai mươi một tuổi, vận mệnh lại lặng lẽ đưa cô và Tạ Khương Qua xích lại gần nhau hơn. Vụ tai tiếng kia giúp Tô Vũ được rảnh rỗi một thời gian dài. Mọi cuộc tiệc tùng, tụ hội, mua sắm, xem phim, thi đấu và những thú tiêu khiển thường ngày trở nên nhàn chán. Thậm chí đi út còn khuyên cô đi gặp bác sĩ tâm lý.

Hôm mới đi gặp bác sĩ tâm lý! Không biết bàn dân thiên hạ sẽ đồn đại thế nào khi biết chuyện này nữa, có chết cô cũng không làm việc ngu ngốc đó đâu.

Thật ra Tô Vũ chỉ cảm thấy cô đơn. Mẹ thì suốt ngày bận bịu, đi út chỉ mãi tụng kinh. Trái lại bạn bè rất muốn gặp cô, dĩ nhiên chẳng qua họ chỉ muốn gặp để giễu cợt cô thôi. Cô không còn mục đích nào để ra ngoài nữa.

Mấy ngày nay, cô thường ngẩn ngơ bên cửa sổ. Tô Vũ nghĩ, ước gì ba còn sống thì tốt biết mấy, cô chưa được trải nghiệm cảm giác được ba che chở thế nào mà! Suốt hai mươi một năm qua, thật ra cô chưa từng có một người bạn thật sự. Nếu có bạn thì những ngày qua cô đã không cô đơn đến thế.

Chính thời khắc ấy, Tạ Khương Qua đã bước chân vào cuộc sống của Tô Vũ lần nữa. Vào một buổi hoàng hôn, ông Đường bỗng nhiên gọi điện cho cô. Hôm sau, trong phòng bệnh dơ dáy và chật chội, cô trông thấy Tạ Khương Qua bị đánh cực kỳ thâm.

Trong suy nghĩ của cô, Tạ Khương Qua đúng là thằng bé xui xẻo không được Thượng Đế ưu ái, dường như mọi chuyện xấu xa đều xảy đến với cậu.

Cậu có bà mẹ kỳ quặc. Bà ấy có tình yêu tha thiết đối với vàng bạc châu báu, nếu không có thì bà sẽ nổi điên, thậm chí còn tự làm hại bản thân.

Năm ngoái, Tạ Khương Qua dùng năm trăm nghìn baht của Tô Vũ mua khuyên tai kim cương cho mẹ. Thỏa lòng, mẹ cậu không khóc lóc cũng không gây khó dễ nữa. Tuy nhiên mấy hôm trước, đôi khuyên tai tự dưng biến mất, mẹ cậu lại phát bệnh. Bà lang thang trên đường, giật dây chuyện và khuyên tai quý giá của một người phụ nữ vừa đi ra từ trung tâm thương mại, lại còn khẳng khái mắng người đó trộm khuyên tai của

mình. Tiếp theo mẹ cậu đẩy người phụ nữ nhỏ gầy kia xuống đất và đánh đập người ta thâm thối. Kết cục là bị cảnh sát bắt giữ.

Sau khi mẹ gặp chuyện, Tạ Khương Qua xin nghỉ học, đến cầu xin người phụ nữ kia cho phép họ điều đình hòa giải, đổi lại, Tạ Khương Qua phải bồi thường số trang sức quý giá ấy bởi hôm xảy ra vụ việc, đã có kẻ nhân cơ hội hôi của trộm đi.

Đương nhiên, mẹ cậu chỉ có thể trở thành con cừu thế tội. Trang sức của người phụ nữ kia trị giá ba triệu baht, Tạ Khương Qua cần kiếm được số tiền đó trong ba tháng để trả lại sự tự do cho mẹ mình.

Nhưng cậu làm gì có bản lĩnh ấy, vì thế mới có chuyện cậu thành ra như bây giờ.

Nguyên nhân cậu có bộ dạng hiện tại rất đơn giản: Một trong những việc làm thêm của cậu là luyện tập cùng tay đánh bốc, hay nói khó nghe hơn là bao cát sống.

Đừng tưởng những tay đấu Muay Thái chợ đen kia vừa sinh ra đã liều chết. Họ phải trải qua muôn vàn huấn luyện gian khổ, đương nhiên trong quá trình tập cần một người luyện cùng. Bao cát còn lâu mới có giá trị bằng người thật, ít nhất người thật có thể hun đúc tinh thần tàn nhẫn cho bọn họ. Và tất nhiên, những người làm nghề chịu đòn này sẽ nhận được món thù lao to lớn.

Tạ Khương Qua đã nhận công việc đó.

Ba giờ sáng hôm qua, Tạ Khương Qua được đưa tới bệnh viện, hiện giờ cậu vẫn đang trong tình trạng hôn mê. Tô Vũ không vào phòng, chỉ đứng trước cửa sổ nhìn cậu người ngòm bầm dập.

Bên cạnh Tạ Khương Qua có cô gái xấp xỉ tuổi cậu đã khóc sung hết cả mắt. “Đó là em gái của Khương Qua.” Ông Đường chỉ vào cô gái kia. Tô Vũ không biết ông ta nói dối rằng cô gái kia là em gái của Tạ Khương Qua với mục đích gì. Có lẽ có thứ gọi là lòng trắc ẩn? Trước kẻ yếu, con người sẽ rủ lòng thương hại, lòng thương hại ấy cũng được xem như lòng trắc ẩn. Nghe nói trên thế gian này ai ai cũng có loại tình cảm ấy. Vào thời khắc đó, lòng trắc ẩn của Tô Vũ đã bị đánh động.

Trong vài ngày Tạ Khương Qua hôn mê, Tô Vũ mang ba triệu đem trả cho người phụ nữ bị mẹ cậu đánh, đồng thời dẫn luật sư riêng của nhà họ Tô đến Sở cảnh sát.

Sau nửa giờ, Tô Vũ được gặp mẹ Tạ Khương Qua. Cô cứ nghĩ mình sẽ thấy một người đàn bà với ánh mắt tham lam, mặt mũi dơ bẩn. Thế nhưng thật bất ngờ, bà là một người đẹp điển hình, dù không còn trẻ trung hay lúc này tóc tai đang bù xù. Người phụ nữ đó rất bình thản, có đôi mắt trong veo như con trai mình. Bởi vì đôi mắt kia nên trong khuôn mặt bà vô cùng thanh thuần hệt như đứa trẻ.

Trông thấy ông Đường, bà run rẩy núp sau lưng ông ta như đứa bé phạm lỗi, miệng kêu gào muốn tìm Khương Qua.

Đến khi ông ta đưa mẹ Tạ Khương Qua về, Tô Vũ vẫn đứng ngẩn ngơ, xót xa khôn xiết. Thảo nào cậu thâm trầm hơn bạn bè cùng lứa, thảo nào trong ví cậu chỉ có 100 baht. Thì ra...

Cô cau mày nhớ lại cảnh bản thân ném túi vào thùng rác mà chẳng mấy may dao động, càng nghĩ cô càng cảm thấy khó chịu. Mấy ngày sau, cậu chủ động gọi điện cho cô và hai người gặp lại nhau. Trước khi đi, cô ngẫm nghĩ hồi lâu bên bờ ngăn kéo lấy bản hợp đồng với Tạ Khương Qua vào một năm trước.

Đúng giờ, cô vừa đến quán trà cậu hẹn thì đã thấy cậu đợi ở đấy từ trước.

ở Thái có kiểu hẹn hò không tốn kém, mấy thanh niên thu nhập thấp không đủ tiền đi nhà hàng, đi xem phim, thuê phòng bên hẹn hò ở quán trà đá, rồi chàng trai sẽ chờ cô gái trên chiếc xe đạp đi xem phim chiếu trên màn hình lớn ngoài trời.

Đây là lần đầu Tô Vũ đến quán trà bình dân kiểu này. Cô ngó nghiêng quan sát xung quanh. Chỗ này không tệ như trong suy nghĩ của cô, mặc dù giấy dán tường hơi quê mùa nhưng vẫn còn sạch sẽ chán. Chiếc quạt trần trên đầu kêu cọt két làm cô khó chịu nhũn mày.

Tạ Khương Qua áy náy: “Xin lỗi, tôi chỉ có khả năng...” Song cậu không biết nói gì nữa, chỉ cúi đầu dùng khăn giấy lau cổ.

Thật ra Tô Vũ cũng đoán được cậu muốn nói gì. Chắc hẳn cậu định nói mấy lời kiểu như: Xin lỗi, tôi chỉ có khả năng mời cô đến những chỗ thế này thôi.

Nếu người đối diện không phải Tạ Khương Qua thì chắc chắn cô đã thầm khinh thường kẻ kẻ khổ trước mặt mình rồi.

Nhưng Tô Vũ biết, Tạ Khương Qua nghèo thật. Có điều cái nghèo của cậu lại khiến người ta nảy sinh hảo cảm. Về ngoài đẹp trai và tính cách quạt cường của cậu chính là ngọn nguồn của cảm giác đó. Sau cùng, Tô Vũ quyết định giúp đỡ cậu mà không cần hỏi báo, cũng không muốn trục lợi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hợp đồng bao nuôi (2)

Chiếc quạt trần trên đỉnh đầu xoay tròn, có lẽ mới đầu giờ chiều nên quán trà khá vắng khách. Góc dưới bên trái có một đôi nam nữ đang thì thầm to nhỏ, không biết người con trai nói gì buồn cười mà cô gái đeo một cái nơ bướm quê mùa lại cười khanh khách, nghe có vẻ khá giả tạo.

Tô Vũ thấy thật phiền, trừng mắt lườm cô gái kia, sau đó hít thật sâu tập trung vào Tạ Khương Qua. Cậu lau chiếc cốc rồi rót nước sôi tráng cốc giúp cô, đợi cho đến khi cốc ráo nước mới rót trà đá có màu rất nhạt cốc, cuối cùng đặt chiếc cốc lên đĩa lót và đẩy về phía Tô Vũ. Dường như cậu vẫn sợ Tô Vũ chê, còn nói thêm: “Cô Tô, nước trà này không có phẩm màu hay chất hóa học nào đâu, tất cả đều nấu từ lá trà thảo dược, giúp giải nhiệt vào mùa hè.”

Đối mặt với một Tạ Khương Qua cẩn trọng và dè dặt như thế, Tô Vũ thầm cảm thán sức mạnh của đồng tiền, nó biến cậu giờ khắc này như chim sợ cành cong. Vậy mà thời gian trước, chàng trai cho rằng có thể trả lại tiền cho cô luôn tỏ vẻ bức mình, lại còn khó chịu ra mặt mỗi khi gặp cô nữa chứ.

Dưới ánh mắt mong chờ của cậu, cô uống một hộp trà, mùi vị cũng không tồi, hương hoa thoang thoang trong khoang miệng thôi thúc cô uống liền một mạch hết nửa cốc mới đặt xuống.

Tạ Khương Qua dè dặt không dám thở mạnh. Vết thương trên mặt cậu vẫn chưa lành hẳn, mắt trái hơi sưng, khóe môi cũng còn vết bầm tím làm mất đi vẻ đẹp vốn có trên gương mặt ấy. Tô Vũ càng nhìn càng cảm thấy chướng mắt. Mẹ kiếp, bọn khốn kia, sao lại nỡ đánh vào gương mặt tuấn tú vậy chứ!

Tô Vũ vô thức đưa tay chạm vào khoe môi của Tạ Khương Qua, ngón tay khẽ xoa vết bầm tím kia, không ngờ vô tình chạm phải làn môi cậu. Trong đầu cô đột nhiên toát lên ý nghĩ: Ô, mềm quá, mềm hơn môi con gái nữa.

Cô thẳng thốt trước suy nghĩ háo sắc của mình, thầm nhắc nhở “Minh làm sao vậy?” Sau đó, lẳng lặng thu tay lại, đặt lên cốc trà. Tô Vũ cố gắng xua đi tâm tư kỳ quái trong lòng mình, bây giờ mới muộn màng nhận ra Tạ Khương Qua không tránh tay cô như mọi khi. Là vì ba triệu baht kia à? Cô thầm cười khổ. Trong thế giới của Tạ Khương Qua, có lẽ đồng tiền còn hấp dẫn hơn cả cô, không, nói đúng hơn là có sức uy hiếp hơn cả cô.

Nhớ lại cách đây không lâu mình còn trần trệ đã tâm muốn chinh phục cậu, Tô Vũ chỉ muốn bật cười. Hình như bây giờ cô không còn chút ham muốn nào nữa rồi.

Trong các bộ phim đều có hình mẫu phụ nữ lương thiện dịu dàng và biết chịu đựng, Tô Vũ từng tự hỏi mình có thể trở thành mẫu người như thế không? Đáp án của cô là không! Cô không gánh nổi hình tượng thánh mẫu đầy đau. Cô muốn trêu ngươi bọn con trai, muốn trang điểm xinh xắn để quyến rũ họ, còn nếu muốn cô dịu dàng, tự biến mình thành nhân vật vợ hiền mẹ đảm thì cô chịu thôi.

Ở Bangkok, mỗi khi nhắc đến họ Tô là người ta lại nhắc đến phụ nữ nhà họ. Đúng vậy, là những người phụ nữ của nhà họ Tô!

Mọi người đều truyền tai nhau rằng, phụ nữ nhà họ Tô có mệnh khắc chồng. Ai ai cũng nhớ rõ tuổi tác hưởng thọ của những người đàn ông nhà họ Tô, họ cảm thán mấy người đàn ông đó tuổi vẫn còn trẻ mà đã qua đời và lên án là số mệnh phụ nữ nhà họ Tô quá cứng với giọng điệu cứ như người chết là người thân thiết nhất của mình vậy.

Nhưng đúng là thế. Phụ nữ nhà họ Tô quả thật rất mạnh mẽ, từ bà cố tới bà ngoại và sau cùng là đến mẹ cô đều như vậy, cho nên Tô Vũ không có cách nào trò chuyện với Tạ Khương Qua bằng chất giọng ngọt ngào dịu dàng được. Cô muốn giúp cậu, nhưng cô không quen kiểu nhẹ nhàng tình cảm ấy, cảm thấy vậy kỳ cục lắm, hơn nữa còn rất phí công phí sức, biết đâu còn làm cậu nghi ngờ mình thì sao. Vả lại cô không cần thiết phải làm vậy, cô chẳng cần cậu hồi đáp, hơn nữa cũng chẳng thích điều đó. Cô có cách xử lý khác đơn giản hơn nhiều.

Tô Vũ đẩy bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn đến trước mặt Tạ Khương Qua, nói ngắn gọn: Trước năm hai mươi tuổi, Tạ Khương qua chỉ thuộc về một mình Tô Vũ.

Trong lòng cô trào dâng cảm xúc hưng phấn khó hiểu, như thể Tạ Khương Qua đã trở thành thứ thuộc sở hữu cá nhân của mình. Cậu là chàng trai đẹp nhất nhất cô từng gặp, Tô Vũ dám cá rằng tuyệt đối không thể tìm ra chàng trai nào đẹp bằng Tạ Khương Qua ở Bangkok này đâu. Sắc mặt người đang ngồi phía đối diện cô tái nhợt, cậu cố giữ bình tĩnh mở bản hợp đồng ra, tập trung đọc các điều khoản thật lâu rồi nhìn Tô Vũ chăm chăm.

Cô chống cằm, nói với Tạ Khương Qua: “Tôi xinh đẹp như thế lẽ nào cậu còn thấy thiết thời ư?” Tô Vũ quá buồn chán nên cần làm chuyện đó cho khuấy khỏa, đúng lúc này chỉ có trêu chọc Tạ Khương Qua mới làm cô vui vẻ. Cô chỉ muốn trêu chọc cậu như trêu chọc chú cún bé nhỏ nhà mình thôi.

Quả thật ý nghĩ của cô chỉ đơn giản như thế, có điều không biết vì sao về sau lại biến thành phức tạp. Tạ Khương Qua nắm chặt bút đến mức cô lo sợ một giây sau cậu sẽ bẻ gãy nó luôn. Song cuối cùng, cậu vẫn quyết định ký tên vào hợp đồng. Cốc trà bên phía Tô Vũ đã cạn sạch mà cốc trước mặt cậu vẫn còn nguyên. Tạ Khương Qua im lặng một lúc mới lên tiếng: “Cảm... Cảm ơn cô chuyện của mẹ tôi.” Tô Vũ tỏ vẻ không hề hấn gì.

“Chuyện đó...” Tạ Khương Qua cúi gầm đầu, “Chuyện đó, tôi nghĩ, tôi nghĩ... tôi có khả năng trả năm trăm nghìn baht Thái cho cô, nhưng... nhưng nếu thêm ba triệu nữa, tôi... tôi e là... không thể... Tôi...”

“Tôi không cần cậu trả!” Tô Vũ ngắt lời cậu, “Tạ Khương Qua này, cậu ngừng đầu lên, tôi rất ghét cậu cứ cúi đầu khi nói chuyện với tôi ấy.” Thật ra cô cũng không hiểu vì sao mình lại ghét điều này. Cô thích Tạ Khương Qua chiến đấu hăng hái với bọn trộm cướp ở chợ đen hơn.

Cậu ngừng đầu, ánh mắt như hiểu rõ đôi chút. Song ánh mắt này càng làm Tô Vũ tức giận, cô chỉ muốn mắng to: Khốn kiếp, cậu nghĩ đi đâu vậy hả? Tuy nhiên cuối cùng cô vẫn gắng nhịn. Cô cần gì phải lãng phí tình lực cho tên này kia chứ.

Cô lấy bản hợp đồng trong tay Tạ Khương Qua rồi cất vào túi, sau đó cầm túi xách, tức giận bước ra khỏi quán trà. Dĩ nhiên, cô vẫn đi về phía quầy để thanh toán tiền. Tạ Khương Qua là tên nhóc nghèo, có khi cậu dốc hết tiền trong ví cũng chưa đủ tiền trả đầy chứ.

Vừa lấy ví tiền trong túi xách ra, con giận của Tô Vũ thoáng cái tiêu tan như bong bóng xì hơi. Phải đấy, so đo với cậu ta làm gì? So đo với một thằng nhóc nghèo khó làm gì? Lần này, Tạ Khương Qua không để cho cô trả tiền. Cậu đặt một trăm baht lên quầy và nói với nhân viên phục vụ là không cần thối lại.

Tô Vũ thầm nhủ: Lạ thật! Tạ Khương Qua trở nên hào phóng như vậy từ lúc nào thế, tính sơ sơ thì này giờ họ chỉ tiêu tốn khoảng vài chục baht thôi.

Bên ngoài trời nắng chói chang, Tô Vũ lấy chiếc ô trong túi xách ra che. Không biết có phải vì tâm trạng cô không tốt hay không mà mãi không mở ô ra được.

Tạ Khương Qua đứng bên cạnh thấy thế bèn đưa tay nhận lấy ô từ tay cô, dễ dàng mở ra, sau đó cầm luôn chiếc ô vải màu trắng che giúp cho cô. Ánh nắng chiếu lên tán ô như nắng sớm mùa hè, thế giới nho nhỏ bên dưới trở nên lung linh đến lạ.

Tô Vũ phát hiện, hóa ra Tạ Khương Qua cao hơn mình rất nhiều. Cô ngước lên nhìn cậu, trùng hợp là cậu cũng cúi đầu nhìn cô. Nhờ vậy Tô Vũ lại trông thấy yết hầu đáng yêu kia.

“Tạ Khương Qua, cậu vừa trả cho người ta một trăm baht đấy. Nếu tôi tính không lầm thì chúng ta chỉ mất ba mươi baht thôi, sao cậu lại bảo không cần thối lại?” Tô Vũ đột nhiên tò mò, “Hay vì cô gái chỗ quầy tính tiền xinh đẹp?”

“Không phải!” Tạ Khương Qua đáp ngay, tiếp theo lại hạ giọng, “Bởi... bởi vì sợ cô tức giận, sợ cô cảm thấy

mất mặt.” Tốt, đáp tốt lắm!

Cô lại hỏi: “Không phải vì ba triệu baht kia chứ?” Tạ Khương Qua không trả lời, xưa nay cậu không biết nói dối. Sự im lặng của cậu chẳng khác nào lời thừa nhận ngầm, hay nói một cách đơn giản là cậu sợ cô chủ bao nuôi mình không vui.

Đúng là...

Cô có nên tức giận không? Đã dặn lòng đừng so đo với tên nhóc nghèo này rồi mà! Tô Vũ giật lại chiếc ô trong tay Tạ Khương Qua, đi thẳng về phía trước, được một lúc thì dừng lại.

Tên ngốc này bám đuôi theo cô làm gì? Tô Vũ khoanh tay: “Tạ Khương Qua, cậu muốn làm gì?”

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Tạ Khương Qua bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Đi đâu á...” Tô Vũ kéo dài giọng: “Chúng ta đi thuê phòng, gần đây có khách sạn được lắm.” Tạ Khương Qua đúng là không biết điều. Vì vậy với danh nghĩa là “kim chủ” vĩ đại, Tô Vũ cho rằng mình phải làm gì đó dọa cậu xanh mặt một trận, song cô không ngờ Tạ Khương Qua lại đáp “Được!” cực dứt khoát. Cô tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mùa hè năm ấy (1)

Trước khi tới đây, ông Đường đã dặn đi dặn lại không được làm cô Tô tức giận, hãy coi như vì mẹ của

cậu. Đúng vậy, hãy coi như vì mẹ. Tạ Khương Qua còn một người mẹ! Người mẹ của cậu! Chẳng biết làm gì, chỉ thích trang sức lộng lẫy.

Cậu có cam tâm không? Không, không, sao lại cam tâm được! Nhưng cuộc sống như vũng bùn lầy, càng vùng vẫy thì càng lún sâu thêm.

Tạ Khương Qua biết có rất nhiều thiếu niên ở Bangkok tự biến mình thành món đồ chơi xinh đẹp của một người nào đó phía sau bức màn đen tối. Còn Tạ Khương Qua nghèo rớt mùng tơi, dường như thứ có giá trị duy nhất mà cậu sở hữu chỉ có khuôn mặt này thôi.

Liệu cô gái trước mắt sẽ yêu thích khuôn mặt này được bao lâu? Cậu chỉ mong tốt nhất là ngày mai Tô Vũ bắt đầu chán ghét mình. Từ tận đáy lòng, cậu căm hận mối quan hệ này. Năm cậu mười mấy tuổi, mẹ lấy trộm chiếc nhẫn vàng của bà chủ nhà. Người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đó đã dọa dẫm Tạ Khương Qua, chỉ cần cậu nghe lời thì bà ta sẽ không báo cảnh sát bắt mẹ cậu. Bà ta sai cậu quét dọn phòng ngủ của mình, chờ cậu dọn phòng xong thì áp đôi môi đỏ son đỏ choét hôn cậu ngẫu nhiên. Bà ta khen cậu đẹp đến mức làm bà ta mê muội.

Khi đó, Tạ Khương Qua không dám cử động cũng không dám đẩy bà ta ra. Cậu dặn lòng, chỉ cần mẹ không bị bắt thì chuyện gì cậu cũng chịu được, bao gồm cả việc chấp nhận đôi môi đỏ choét kia sượt qua chóp mũi, lướt tới bờ môi mình. Cậu nghĩ, nếu bà ta còn nói thêm câu nào nữa và nếu cậu không phát ngất vì mùi nước hoa nồng nặc của bà ta thì có lẽ cậu sẽ ghét bà ta mất. Khi dọn phòng, cậu biết phía bên tay trái mình có một chiếc kéo.

May mà đi phân xuất hiện. Hôm ấy đi phân vẫn luôn hiền lành bỗng thay đổi đột ngột, di hung tợn tạt bà ta liên tục mấy cái, đáng vẻ như muốn quyết sống mới với một phen. Cuối cùng đi đã đưa cậu rời khỏi chỗ đó, dẫn cậu và mẹ đến vùng hạ du sông Chao Phraya, sống trong căn nhà gỗ trên sông. Về sau, thỉnh thoảng Tạ Khương Qua vẫn gặp ác mộng. Cậu mơ thấy từng căn phòng tôn san sát, mơ thấy người đàn bà tóc uốn lộn to và đôi môi đỏ như máu. Khi đôi môi đỏ kia sượt qua mặt, cậu sờn hết cả gai ốc.

Tạ Khương Qua nhìn cô gái tên Tô Vũ trước mặt. Cô mặc chiếc váy sườn xám không tay màu hồng in hoa chìm, trông rất xinh xắn. Cô không tô son đỏ chót, màu hồng của bộ sườn xám đã tôn lên đôi môi tươi thắm của cô, chỉ thoáng nhìn đã đủ khiến lòng người xao xuyến.

“Đi thôi!” Tạ Khương Qua cố gắng điều chỉnh giọng mình thật bình thản mà nghiêm túc. “Đi... Đi... Được, được.” Tô Vũ mấp máy môi, uốn thẳng lưng cất bước. Bực thật, đáng lẽ không nên nổi hứng nhất thời. Xem đi, bây giờ mình không thể rút lui được rồi. Tô Vũ vừa đi vừa tự xi và bán thân. Cô thâm nghĩ mình nên làm gì bây giờ, chết tiệt, cô nên làm gì bây giờ?

Sau đó, Tô Vũ dừng bước, không thể đi tiếp được nữa vì phía trước đã là nhà nghỉ, một nhà nghỉ không tề chút nào. Xem nội thất bên trong, có lẽ đây là nhà nghỉ tốt nhất vùng này.

Cô dừng bước, Tạ Khương Qua cũng dừng theo. Ánh mắt hai người đồng thời nhìn vào tấm biển quảng cáo. Tô Vũ hít một hơi thật sâu, đưa tay sờ cảm đánh giá Tạ Khương Qua từ trên xuống dưới. Thật là, sao trông cậu ta chẳng luống cuống chút nào vậy?

Cô vươn tay khẽ chọc vết thương trên miệng cậu: “Tạ Khương Qua, chỗ này còn đau không?”

Hay lắm, Tạ Khương Qua cau mày rồi, chứng tỏ cậu đang rất đau. Tô Vũ gạt đầu, chậm rãi nói: “Chờ lần sau nhé. Tôi nghĩ hiện giờ vết thương trên người sẽ ảnh hưởng đến khả năng của cậu.”

Tô Vũ giơ nhất mấy trò chọc ghẹo ngả ngón: “Chưa kể vết thương trên mặt cậu cũng làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến cảm quan của tôi. Nói không chừng đang làm dở dang thì tôi hết hứng. Cậu phải biết tôi tốn rất nhiều tiền cho cậu đấy.” Tô Vũ thể, sau này cô tuyệt đối không nói mấy câu ngu xuẩn như đi thuê phòng thể này nữa.

Thật ra, điều khiến cô khó hiểu là tại sao sự giúp đỡ chân thành của mình lại biến thành trò đùa tai quái thế này. Hình như vào độ tuổi bông bột và tự tin thái quá, ai cũng sẽ làm một số chuyện ngu ngốc bốc đồng. Về sau mỗi lần nhớ lại, chắc chắn sẽ xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu cho mà xem.

Mùa hè năm ấy, Tô Vũ nghĩ bản thân mình cũng vĩ đại thật. Cô đã cứu vớt cuộc đời của một thằng nhóc đẹp trai. Chuyện tốt đó đã khiến lòng Tô Vũ vui phơi phới, nỗi buồn chán ê chề mà hoàng tử Trung Đông đem đến bay biến từ lúc nào chẳng hay.

Cô lấy thân phận kim chủ, ra mệnh lệnh đầu tiên, yêu cầu Tạ Khương Qua đi học lại. Mặt khác cô cũng muốn đến trường. Cô học ngành truyền thông đa phương tiện. Yêu cầu của mẹ đối với cô rất đơn giản, có thể ăn chơi thoải mái nhưng nghiêm cấm bỏ bê học hành. Bởi vậy Tô Vũ không dám xao lãng chuyện bài vở, cô biết đó là quả cân cân bằng cho mối quan hệ giữa cô và mẹ.

Cuối học kỳ luôn là thời điểm Tô Vũ bận rộn nhất, đợi đến khi chính thức nghỉ hết kỳ thì cô mới nhớ ra đã hơn một tháng cô chưa gặp Tạ Khương Qua rồi. Lần này cô không bỏ quên cậu nữa đâu.

Tô Vũ mang kinh phí tài trợ của mẹ đến trường Tạ Khương Qua. Thầy hiệu trưởng cứ tưởng chiều mỹ nam kè có tác dụng bèn dẫn Tiểu Tạ đến gặp cô với lý do cảm ơn. Lần này ông ta không bảo cậu chơi đàn nữa mà sai cậu dẫn cô đi thăm thú xung quanh. Tối giờ nghỉ trưa, Tạ Khương Qua dẫn Tô Vũ đến dưới một bóng cây cô thụ. Đó là loài cây nở hoa màu trắng, dựa vào thân cây vẫn có thể ngửi thấy hương hoa thơm ngát. Con gió thổi qua, cánh hoa nhỏ bé rơi là tả tũ trên cây xuống. Nhìn những cánh hoa bay múa giữa không trung, tâm trạng cô chợt vui vẻ đến lạ. Tô Vũ nghiêng đầu nhìn Tạ Khương Qua, hình như cậu lại cao hơn không ít, còn khuôn mặt thì càng ngày càng điển trai đúng như cô dự đoán.

“Tạ Khương Qua, vết thương của cậu khỏi rồi à?” Tô Vũ rất thích khuôn mặt sạch sẽ không còn xanh xanh tím tím như hôm ấy của cậu. “Ừ!” Tạ Khương Qua hồ hững trả lời.

Tô Vũ hơi cau mày, cảm thấy cái danh “kim chủ” của cô hình như không có chút uy quyền nào cả. “Tạ Khương Qua, đứng ra trước mặt tôi nào.” Tô Vũ cao giọng, vẽ một vòng tròn bằng đầu chiếc ô rồi chỉ vào đó, “Cậu đứng ở đây này!” Cậu bước vào vòng tròn mà Tô Vũ chỉ. Giờ khắc này mặt cậu nhợt nhạt tái mét, cô có phải là ngoại sói ăn thịt người đâu! Tô Vũ lảng máng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng khi nghe câu tiếp theo của cậu, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao mặt cậu biến thành như vậy rồi.

Tạ Khương Qua nói: “Vết thương của tôi khỏi rồi!” Ừ, đây là chuyện tốt, à không, chờ một chút... Tạ Khương Qua thốt ra câu này với thái độ quyết tuyệt như lăng trì vậy. Vì thế Tô Vũ nhớ lại lời mình từng nói trước quán trà hôm nào. À đúng rồi, cô có nói chờ vết thương cậu khỏi rồi, hai người sẽ đi thuê phòng. Có lẽ trong một tháng vừa qua, cậu vẫn còn kinh hồn bạt vía về câu nói đó của cô nhỉ? Nhưng khi nghĩ tới phương diện khác, Tô Vũ lại nổi trận lôi đình. Tạ Khương Qua có cần sợ cô đến thế không? Cô đầu xấu như ma chê quỷ hờn!

Nổi kích động cộng thêm sự hiếu thắng đã xúi bẩy, Tô Vũ vừa móc ngón tay vào kẻ hờ nút cài áo sơ mi thứ ba của cậu vừa cất giọng khê khàng gọi tên Tạ Khương Qua. Vào thời khắc cậu chưa kịp chuẩn bị, ngón tay cô đã cong lên.

Tốt lắm, hiện giờ Tạ Khương Qua đang khom người còn cô thì kiễng chân. Mặt họ cách nhau khoảng ba centimet, chỉ cần cô khẽ sát mặt thêm chút nữa là cắn được môi cậu rồi.

“Tạ Khương Qua, cậu đánh con gái bao giờ chưa?” Tô Vũ vừa có chóp mũi vào chóp mũi Tạ Khương Qua vừa hỏi rất dịu dàng, hơi thở cô như thể chui vào từng lỗ chân lông cậu.

Tạ Khương Qua thoáng rù rì, đôi mắt hơi khép lẳng lẳng nhìn Tô Vũ. Ánh mắt cậu không hề đắm say như cô mong muốn. Nếu đôi mắt ấy thoáng chút mê say thì Tô Vũ sẽ lập tức buông cậu ra ngay. Hành động này chỉ là hành động nhất thời của một cô gái ham hư vinh thể hiện sức quyến rũ thuộc về mình mà thôi.

Nhưng Tạ Khương Qua không hề! Tô Vũ tin chắc rằng cậu chỉ coi cô là không khí.

Và thế là ngón tay móc nút áo cậu biến thành túm chặt vạt áo cậu, đầu cô ngẩng lên thật cao.

Đây là lần đầu Tô Vũ chủ động hôn một người con trai, và sau này giữa hai người họ, người chủ động vẫn luôn là cô.

Lần môi cậu mềm đến mức khiến cô vô thức nhắm mắt lại tận hưởng. Thật ra cô cũng không biết tại sao thời khắc đó mình lại hành động như vậy. Cô từng hôn môi con trai, nhưng cái gọi là hôn môi này chỉ giới hạn ở môi chạm môi rồi thôi.

Hơi thở đặc biệt của Tạ Khương Qua như sương mai phả ra từ môi cậu khiến người ta mê muội. Dù có kiễng chân hết cỡ thì cô cũng chỉ chạm tới môi dưới của cậu. Tô Vũ ngậm môi dưới của cậu mút nhẹ, đầu lưỡi không chịu nằm im mà cứ luôn lách tung tăng khắp nơi như chú cá nhỏ. Cô không biết mình đã cạy mở răng cậu và quần lấy lưỡi của cậu thế nào.

Khi khoảnh khắc lưỡi họ chạm nhau, cảm xúc tê dại như điện giật truyền tới đầu não, bấy giờ Tô Vũ mới vội vã đẩy cậu ra.

Đùa đến bốc lửa rồi! Đứng, quả thật đùa đến bốc lửa rồi!

Cô giả bộ bình tĩnh chỉnh lại mái tóc, chờ đến khi cảm giác bối rối bớt dần mới dám nhìn cậu. Tạ Khương Qua vẫn đứng đó, đôi mắt không hề xao động như thể từ đầu đến cuối chỉ mình cô rối rắm.

Thái độ của cậu khiến Tô Vũ cảm thấy thất bại. Cô liếm môi, cố tỏ vẻ già dặn kinh nghiệm, giấu cảm giác thua cuộc tận đáy lòng, ngoài miệng tỏ ra thắng lợi áp đảo: “Tạ Khương Qua, vừa nãy xem như là tiền lãi nhé.”

Về sau khi nhớ lại giây phút này, Tô Vũ vẫn không thể nào hiểu được bản thân. Điều duy nhất cô có thể giải thích là bởi vì đối phương là Tạ Khương Qua, chàng trai đứng dưới tán cây hoa trắng đẹp đến mức rung động lòng người.

Lúc rời khỏi trường, Tô Vũ thì sau này sẽ không xuất hiện trước Tạ Khương Qua lần nào nữa, cậu khiến cô cảm thấy thất bại ê chề.

Mười ngày sau là ngày giỗ của ba Tô Vũ. Vào hôm ấy, cô đứng lặng trước nghĩa trang. Đều đầu trần theo cơn mưa chạy từ Nam sang Bắc, xuất hiện lần nữa trước mặt Tạ Khương Qua.

Khi đó cô rất muốn tìm người trò chuyện, song mẹ đã qua Úc công tác. Mỗi năm cứ đến ngày giỗ của ba, mẹ luôn bỏ chạy đến một nơi xa thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mùa hè năm ấy (2)

Tô Vũ cũng không biết mình đến chỗ Tạ Khương Qua như thế nào. Trước tiên cô lên trốn tài xế và quản gia, bỏ đi dưới cơn mưa tầm tã. Tài xế taxi hỏi cô có muốn đi xe không thì cô lắc đầu từ chối. Cô

ôm chặt túi xách trong lòng, bảo vệ chiếc điện thoại di động của mình. Biết đâu Tô Đình gọi đến cho cô, nếu như mẹ gọi, cô sẽ dốc hết can đảm hỏi mẹ một câu mà mình vẫn luôn canh cánh trong lòng: Mẹ, có phải mẹ trách con, trách con hại chết ba không? Tô Đình góa bụa ở tuổi hai mươi tám! Và chính cô đã một tay thúc đẩy mẹ mình trở thành quả phụ trẻ tuổi nhất Bangkok.

Tô Vũ thầm nghĩ cơn mưa rào này sẽ tiếp thêm dũng khí cho cô để cô cất lên câu hỏi kia.

Thế nhưng mưa vẫn rơi hoài rơi mãi, còn chiếc điện thoại trong túi xách vẫn im ỉm. Cô đã đi một đoạn đường rất dài, hẳn là lúc này quản gia đã phát hiện ra cô biến mất và sốt sắng gọi điện cho Tô Đình rồi. Thế nhưng điện thoại cô vẫn chẳng có cuộc gọi nào.

Trời tối dần, cô đứng ở khu vực xa lạ, xung quanh là mấy chiếc xe tấp tểnh đón khách. Một tài xế hỏi cô có muốn đi xe không, Tô Vũ nhìn bảng nơi đến nằm đằng trước xe, đó là khu mà Tạ Khương Qua ở. Không hiểu sao, thời điểm ấy cô lại hơi nhớ cậu. Có lẽ chàng trai có đôi mắt bình thần kia sẽ yên lặng lắng nghe cô tâm sự.

Khoang sau chiếc xe tấp tểnh chật ních người. Những người đó đều đen nhẻm vì ánh nắng nhiệt đới, họ mắt tròn mắt dẹt nhìn làn da trắng ngần của cô.

Bình thường làn da của người Thái Lan đều hơi ngăm đen, cho nên những người bạn bạn địa đều cười nhạo làn da cô trông ẻo lả yếu ớt, hệt như mấy con cá chết mắc cạn trên bờ cát. Trước ánh nhìn soi mói của họ, Tô Vũ vẫn quyết định lên xe. Thật ra cô rất muốn ngồi xe taxi nhưng hiện giờ trong túi xách của cô chỉ có thể ngân hàng. Mà taxi ở đây chỉ nhận mỗi tiền mặt, tiền đi xe taxi đắt hơn tiền đi xe tấp tểnh rất nhiều, và lại Tạ Khương Qua nghèo xơ xác như thế nên cô không chắc cậu sẽ trả nổi tiền taxi cho mình đâu.

Tạ Khương Qua đứng dưới màn mưa, trông vẻ nơi cách mình không xa.

Tô Vũ... Đúng vậy, cô gái vừa bước xuống xe tấp tểnh kia đúng là Tô Vũ, Tô trong Tô Châu, Vũ trong quyền rũ.

Bấy giờ cô gái đáng thương ấy đang đi về phía cậu. Không còn mang dáng vẻ ngang ngược kiêu ngạo xưa kia, lúc này mặt cô hơi tái, giọng nói mang chút lầy lờn: “Tạ Khương Qua, chú tài xế bảo đến đây chỉ cần năm baht thôi nên tôi mới tới đây.”

Chỉ cần năm baht nên cô mới tới đây ư? Cậu nói chẳng ăn nhằm chút nào. Vài người đàn ông bước xuống xe, ánh mắt bọn họ liên tục bắn về phía này. Tô Vũ ướt sũng nước mưa, gương mặt trắng nhợt, chiếc váy trắng trong suốt, không hề đeo bất cứ trang sức gì, cứ thế đứng trước mặt Tạ Khương Qua. Ánh mắt cậu dừng lại trên dấu bàn tay màu xám nhạt trên phần ngực trái của chiếc váy kia. Tạ Khương Qua gần như có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra trên chiếc xe ấy.

Tô Vũ đang trông chờ hi vọng cậu sẽ trả tiền xe giúp mình thì chợt nhận ra ánh mắt cậu đang đặt ở nơi nào đó. Tô Vũ hơi cau mày, thờ ơ trấn an: “Không sao đâu, chắc bạn này không cần thận va chạm mà thôi. Tạ Khương Qua, tài xế xe đang đợi cậu trả tiền xe đó.”

Hừ! Tạ Khương Qua tự khinh thường mình, người ta hoàn toàn không quan tâm, vậy mà mày còn nghĩ thay cô ấy làm gì chứ! Quả nhiên lời người ta đàm tiếu là sự thật: Đứng đến vẻ ngoài của cô công chúa hạt đậu lửa gat, từ bé người ta đã được giáo dục theo lối phương Tây nên phóng khoáng mấy

chuyện này lắm!

Tô Vũ đi theo sau lưng Tạ Khương Qua dưới màn mưa.

“Cô tìm tôi làm gì?” “Không biết!”

“Cô định làm gì?”

Đúng nhỉ, cô tìm cậu làm gì? Tô Vũ im thin thít.

Mưa vẫn rơi tí tách, cô khoác chiếc áo mưa màu trắng của Tạ Khương Qua trên người. Giọt mưa dày nặng hạt thi nhau đập vào chiếc áo, mỗi khi đến ngày này, Tô Vũ đều cảm thấy sự tồn tại của mình trên cõi đời chính là một sai lầm.

Cô cứ theo đuổi khiến Tạ Khương Qua phiền não vô cùng. Cậu thầm nhủ trong lòng, hãy nhìn cô ấy, cố nhìn cô ấy, ít nhất đó là người đã giúp mẹ mình được ngủ yên trong nhà vào những ngày thời tiết thế này. Cậu dừng bước, quay đầu lại, cúi xuống nhìn người con gái đột nhiên đâm sầm vào trong lòng ngực mình. Mũ áo mưa rơi xuống, cô ngo ngắc ngược mặt lên.

Mắt cô rất to, chiếc mũi nhỏ nhỏ, bên dưới là đôi môi tái nhợt, không tươi tắn như hôm ở dưới tán cây nữa.

Hôm đó đối với Tạ Khương Qua là một nỗi nhục cực lớn. Cậu nhớ sau khi cô tự dung hôn mình xong, lại còn tỏ vẻ thờ ơ nói: “Đừng để trong lòng, tôi thường đùa với bạn bè kiểu này.” Đã vậy cô còn nói coi đây là tiền lãi nữa chứ.

“Cô định làm gì?” Tạ Khương Qua nhìn gương mặt chỉ cách mình vài chục centimet, cố gắng dời sự chú ý của mình khỏi môi cô.

Đúng vậy, cô đi theo cậu làm gì nhỉ? Đang cố gắng suy nghĩ vấn đề này thì bụng lại đột ngột kêu vang.

“Tôi đói bụng, vớ lại bây giờ tôi lạnh cóng!”

Sau khi đi qua một cây cầu nhỏ dài khoảng một mét, Tô Vũ đứng ở khu vực đặc thù nhất Bangkok. Nhà nhà đều xây nổi trên mặt nước, mấy ngôi nhà được làm từ gỗ thô buộc chặt lại với mọi kiểu dáng, có nóc nhà, có hành lang, có cửa sổ và quan trọng là cửa chính của các ngôi nhà đều đồng loạt hướng về phía Tây.

Cánh cửa gỗ vang kè kệt, Tạ Khương Qua đi vào trong nhà, Tô Vũ đứng ở ngoài, muốn bước vào nhưng mới nhấc chân đã kịp dừng lại. Tình trạng bên trong căn nhà khiến cô hơi sợ, sàn nhà có vẻ không được chắc chắn cho lắm, thậm chí cô còn thấy rõ nước sông qua các khe hở giữa những tấm ván gỗ trên sàn. “Không sao đâu, chắc lắm” Tạ Khương Qua khẳng định chắc nịch. Cậu còn cố ý giảm mạnh một chút để chứng minh sàn nhà chắc chắn đến mức nào. Bấy giờ cô mới dám đặt chân lên.

Ngôi nhà rất đơn sơ, thoáng liếc mắt đã thấy hết toàn cảnh. Trong nhà chỉ có một bộ bàn ghế bằng gỗ, trong không gian khoảng năm mươi mét vuông có hai căn phòng nhỏ chia ra hai bên trái phải, ở giữa là một khoảng trống nhỏ như miếng đậu phụ làm phòng khách. Các gian phòng được ngăn cách với nhau bằng tấm ván gỗ mỏng kéo dài đến góc tường, chỉ để lại một khoảng không đủ cho một người đi vào làm cửa. Hai tấm vải hoa phai màu được dùng thay cho cửa phòng. Ánh mắt cô chuyển từ hai tấm vải hoa sang tấm ván gỗ trên tường.

Trên tấm ván gỗ thô sơ dán đầy bằng khen. Nhìn đến đây, trong lòng Tô Vũ rất chua xót, dường như cô được chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của cậu. “Mẹ tôi dán lên đấy. Ngoài những thứ lấp la lấp lánh kia ra thì bà thích nhất là đồng này.” Giọng cậu không được tốt lắm.

Tô Vũ ngoảnh sang nhìn người bên cạnh, càng cảm thấy xót lòng hơn. Chính người mẹ thích kim cương đá quý ấy đã khiến quá trình trưởng thành của Tạ Khương Qua càng thêm khó khăn.

“Tạ Khương Qua, cậu giỏi quá.” Tô Vũ chỉ vào những bằng khen kia, “Cậu có được chúng đều dựa vào thực lực bản thân, không giống tôi, phần lớn người ta trao bằng khen cho tôi là vì mẹ tôi.”

Tạ Khương Qua ngẩn người. Tia chớp chợt lóe ngoài cửa sổ, Tô Vũ lập tức duỗi tay, ôm chặt lấy Tạ Khương Qua, rúc đầu vào lòng cậu. Sau khi sấm sét qua đi, xung quanh yên tĩnh đến mức chỉ còn tiếng mưa rơi. Cô ngai ngùng rời khỏi ngực Tạ Khương Qua, thật ra cô không sợ sấm sét cho lắm, chẳng qua giờ khắc ấy cô tưởng chừng tia sét kia kinh khủng đến mức suýt nữa thì tiêu rụi toàn bộ nơi này.

May mắn là tiếng kêu phát ra từ bụng cô đã phá tan bầu không khí lúng túng. “Mẹ cậu đâu?”

“Cô đói bụng à?” Hai người đồng thời lên tiếng.

“Mẹ tôi đang ngủ.” Tạ Khương Qua chỉ vào gian phòng bên trái.

Tô Vũ gật đầu. Lúc này bầu trời càng trở nên u ám hơn, Tạ Khương Qua bật đèn, đi vào căn phòng bên trái. Sau khi đi ra, trên tay cậu có thêm một bộ quần áo, cậu đưa bộ quần áo đó cho Tô Vũ: “Đây là đồng phục thể dục của tôi, cô có muốn...”

Cậu chỉ vào bộ quần áo ướt nhẹp trên người cô, sau đó mắt nhanh chóng chuyển đi. Tô Vũ nhận lấy bộ quần áo ấy rồi vào phòng cậu. Phòng của Tạ Khương Qua còn nhỏ hơn cô tưởng, mấy tấm ván gỗ ghép thành một chiếc giường đơn đặt cạnh cửa sổ, khoảng trống còn lại chỉ vừa đủ cho một người đứng, vừa xoay người đã chạm mũi vào vách tường. Trên vách treo một chiếc gương, Tô Vũ soi mình vào đấy, bây giờ mới hiểu tại sao Tạ Khương Qua lại không dám nhìn mình.

Chiếc váy trắng thấm nước mưa gần như dán chặt lên người cô, áo lót màu da bên trong trong suốt đến có thể nhìn thấy nụ hoa nhỏ. Không biết tại sao, cô cảm thấy phản ứng vừa rồi của Tiểu Tạ thật đáng yêu. Thế nhưng... quần áo của cậu thì không đáng yêu chút nào.

Thật là, thế mà Tạ Khương Qua cũng dám cầm quần áo cho cô mượn. Kiểu đáng xấu xí cũng thôi đi, lại còn có mùi kỳ lạ không biết là mùi mồ hôi hay mùi nấm mốc nữa. Tóm lại Tô Vũ luôn cảm thấy gai người khi mặc vào.

Song, điều khiến Tô Vũ khó chịu hơn còn ở phía sau...

“Đây là cái gì?” Tô Vũ chỉ vào thứ màu vàng mà Tạ Khương Qua bỏ trong nôi, trông hơi giống mì sợi, còn lớp vàng vàng ở trên hẳn là dầu nhưng không biết là dầu gì.

“Mì gói!”

Mì gói ư? Là món do người Nhật Bản phát minh ra ấy à? Trí nhớ của Tô Vũ về mì gói đã dừng lại khi cô còn bé.

Ngày bé, cô được mẹ dắt đến một cô nhi viện tên là Trao Yêu Thương. Tô Vũ nhìn thấy những đứa bé ăn mì gói một cách ngon lành, chúng nói với cô rằng mì gói rất ngon khiến cô tò mò muốn nếm thử, thế nhưng chưa kịp bỏ sợi mì thật dài vào miệng thì đã bị Tô Đình ngăn lại.

“Tô Vũ, con phải nhớ, con ăn mấy thứ đó thì sẽ trở thành xấu xí, biến thành con bé béo ú đấy.” Sau khi lớn lên, Tô Vũ mới biết thật ra ăn mì gói không khiến người ta trở nên béo ú, mà chỉ là trong mì gói chứa chất bảo quản, và đủ loại phụ gia, bị các chuyên gia dinh dưỡng đưa ra các số liệu mà họ thu thập được phản ánh mì gói có hại với sức khỏe, vì thế trên bàn ăn của nhà họ Tô không bao giờ xuất hiện món này.

Tô Vũ nhìn chằm chằm thứ có màu sắc tươi đẹp kia, chiếc thìa trong tay vẫn không chịu động đậy. Một bàn tay khác nắm lấy tay cô, điều khiển tay cô múc mấy sợi mì kia lên.

“Ăn đi, tôi còn cho thêm mấy miếng đu đủ vào mì nữa đấy, ngon lắm.”

Không biết có phải vì giọng nói quá mê người của cậu hay do cô quá đói bụng. Vậy mà cô lại cúi đầu, cho miếng mì gói đầu tiên trong đũa vào miệng.

Về mặt sung sướng của những đứa trẻ kia chợt hiện lên, cô khẽ hút mấy sợi mì. Nước súp đậm đà còn lưu lại trên môi. Tô Vũ đưa lưỡi ra liếm, hương vị đọng lại nơi đầu lưỡi khiến mặt mày cô hớn hở như bắt được vàng.

Còn Tạ Khương Qua nhiều lần phải quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Mùa hè năm ấy (3)

Lúc Tạ Khương Qua đi vào, Diêu Tổ Phân đang ngồi xem ti vi. Như thường ngày, cậu chào một tiếng dì Phân rồi chui tọt vào nhà vệ sinh.

Tạ Khương Qua thường đến đây tìm con gái bà. Nếu con bé Thẩm Họa vắng nhà thì cậu lại lặng lẽ ngồi bên xem tivi với bà, đến lúc bà chợt nhớ ra gọi “Khương Qua” thì cậu đã ra về mất.

Lát sau, nhà vệ sinh vọng đến tiếng máy sấy. Bình thường quần áo nhà cậu đều treo trên giá hong khô tự nhiên, rất ít khi cần dùng đến máy sấy. Cậu nhóc này luôn khiến bà cảm thấy đau lòng. Mỗi khi cậu làm mấy chuyện tương tự như nấu cơm, múc nước, bà luôn nghĩ ngợi, nếu ba Tạ Khương Qua... Bà hít sâu một hơi, đứng lên định tới giúp cậu. Song vừa mở cửa phòng vệ sinh ra thì đã thấy cậu sấy xong, đang lấy quần áo ra. Trông rõ đồ trên tay cậu, bà chợt khựng bước lại. Diêu Tổ Phân khẳng định mấy món đồ trên tay Tạ Khương Qua không phải đồ của mẹ cậu. Bà là nhân viên giặt là ở một khách sạn cao cấp, chỉ thoáng liếc qua đã nhận ra chỗ quần áo cậu cầm không rõ chút nào. Mà bà càng kinh ngạc hơn khi thấy trong số đồ kia còn có đồ lót phụ nữ. Diêu Tổ Phân lặng lẽ lùi về chỗ ti vi. Chẳng mấy chốc cậu đi ra từ phòng vệ sinh, cậu chào bà: “Dì Phân, con đi đây”. Bà vẫn mỉm cười với cậu như thường lệ.

Tuy nhiên Tạ Khương Qua vừa mới đi vài bước thì đột ngột quay trở lại, đứng trước mặt bà: “Dì Phân, đi có thể cho con ít trà lài không?”

Diêu Tổ Phân hào phóng đưa trà lài cho cậu. Đợi cậu đi rồi, bà không xem nổi phim nữa, bèn đứng lên đi tới bên cửa sổ vén rèm lên. Từ đây có thể thấy rõ mọi hoạt động từ phía nhà Tạ Khương Qua. Cậu đang phơi từng thứ lên móc rồi treo nơi thoáng gió. Trong phòng khách không một bóng người, bà chuyển mắt tới cửa sổ phía Nam, bỗng trông thấy một cô gái.

Cô gái kia ngồi im trên băng ghế ở hành lang, dưới màn mưa trông không khác gì tranh vẽ.

Chuông gió treo ngoài cửa kêu leng keng. Diêu Tổ Phân cuống quýt thả rèm cửa xuống. Thẩm Họa đã đi học thêm về, chỉ có con gái bà mỗi lần vào cửa mới tạo nên tiếng động như vậy còn Khương Qua thì không. Cậu luôn nhẹ nhàng ít nói, hầu hết toàn là Thẩm Họa mau mồm mau miệng mỗi khi hai đứa

ở bên nhau.

Thắm Họa vừa vào cửa, thả cặp sách xuống đã định chuẩn đi chơi, nhưng lần này bà đã ngăn lại. Nhà Tạ Khương Qua đang có khách, bà hy vọng cô gái ở nhà Tạ Khương Qua thật sự chỉ là một vị khách bình thường mà thôi.

Từ hồi bé, ngày nào A Họa nhà bà cũng luôn miệng đòi cưới Khương Qua đẹp trai. Bây giờ lớn rồi tuy nó không nói vậy nữa, song người vùng này đều cho rằng Thắm Họa và Tạ Khương Qua là một đôi. Mỗi khi ai đó nói vậy, hai đứa nhóc đều không phản ứng. Con gái bà ấy à, bà thừa biết nó xấu hổ, chỉ mong sao tất cả mọi người đều nói vậy, nhưng còn Tạ Khương Qua thì sao? Cậu chỉ giữ im lặng, không phản bác cũng không thừa nhận, không ai biết cậu đang nghĩ gì. Cậu luôn có thói quen giấu kín mọi tâm sự trong lòng.

“A Họa, lại đây, bóp vai cho mẹ một lát đã.” Điều Tô Phân ngồi xuống ghế bóp vai mình, nói với Thắm Họa mà lòng dạ đã bay tét sang nhà Tạ Khương Qua. Tạ Khương Qua bỏ trà lại xin từ nhà đi Phân vào cốc nước nóng, chẳng mấy chốc hương thơm thoang thoang đã lan tỏa trong không khí. Cậu cầm cốc, đứng trước cánh cửa sau nhà đang mở hé, nhẹ nhàng đẩy ra. Rất lâu về sau, Tạ Khương Qua vẫn mơ về hình dáng Tô Vũ bên hành lang nhỏ hẹp trong căn nhà gỗ của cậu năm nào. Cả thế giới chìm trong màn mưa, dòng sông êm đềm, cô mặc quần áo của cậu và đưa lưng về phía cậu, mái tóc dài đến tận eo mới ráo nước buông xõa. Trước dòng sông mênh mông, trông cô thật nhỏ bé và tịch mịch vô hạn, khiến người ta không dám được muốn ôm cô từ phía sau, để cô tựa lên vai mình, nói vài lời âu yếm xoa dịu. Bất kể sau này gương mặt Tô Vũ mờ dần giữa năm tháng chầy xuôi thì bóng lưng cô vẫn luôn lưu giữ trong lòng cậu như thể dấu ấn khó phai mờ.

Người con gái quay đầu hướng về lòng sông nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại. Khuôn mặt Tô Vũ tái nhợt nở nụ cười mỉm, tay cô vỗ vào vị trí bên cạnh. Tạ Khương Qua ngồi xuống và đưa trà lại cho cô.

Căn nhà gỗ cách mặt sông khoảng hai mét, hai người buông thõng chân, dòng nước trôi xuôi bên dưới. Tô Vũ uống một hộp trà, lòng bàn tay áp chặt thân cốc, đôi mắt về phương xa: “Tạ Khương Qua, giờ tôi nghĩ ra tại sao tôi lại đến đây tìm cậu rồi. Bởi vì tôi có vài lời muốn tâm sự. Tôi cảm thấy có lẽ cậu và cả nước mưa, và dòng sông này là đối tượng thích hợp để nghe những lời tôi nói.”

Cô chậm rãi cất lời: “Ba tôi mất năm tôi bốn tuổi, lúc qua đời ba chỉ mới ba mươi ba tuổi thôi. Người ta nói ba mất chỉ vì cứu tôi. Tôi cho rằng tôi phải nhớ rất kỹ về ba mới đúng, ví như nhớ hình ảnh lúc ba cứu tôi, những hình như tôi cố gắng mãi vẫn không nhớ ra nổi. Ấn tượng duy nhất của tôi là vào mùa xuân năm ba dẫn tôi về quê.

Quê ba có rất nhiều bãi cỏ xanh biếc với những đóa hoa xinh đẹp. Ba dùng lá cây thổi cho tôi khúc ca rất hay. Tôi cười trên vai ba hái trộm xoài, sau đó bị chủ vườn xoài bắt được, ba công tôi chạy trốn chết. Cuối cùng ba ngã sông soài, bị nước bùn dính đầy mặt. Hôm ấy nhìn ba thê thảm như con mèo tam thể, tôi không đến kéo tay ba dậy mà ngồi bên ôm mặt cười sặc sụa.

Tôi không nhớ thời khắc ba tôi hi sinh mạng sống vì mình nhưng lại nhớ rõ lúc ba nhếch nhếch nhất. Bởi vậy mỗi khi nhớ về ba, trong lòng tôi không có cảm giác đau thương mất mát. Chắc tại tôi quá hư hỏng giống như lời bà nội tôi hay mắng. Mẹ tôi cướp ba khỏi bà, còn tôi là đứa sao chổi khiến bà mất con trai mình mãi mãi.

Đúng rồi, tôi có hai người bà. Một là mẹ của mẹ tôi, còn lại là mẹ của ba tôi. Bà ngoại rất thương tôi nhưng bà nội lại ghét tôi cực kỳ. Tuy nhiên dù thương hay là ghét thì họ đều không còn trên đời nữa, không còn nữa rồi...” Tô Vũ đặt cốc xuống, rất tự nhiên ngã đầu lên vai Tạ Khương Qua.

Giây phút ấy, trong màn mưa giăng kín, hết thấy dường như rất tự nhiên, tự nhiên đến mức khiến Tạ Khương Qua ngỡ hành động dành bả vai của mình cho cô gái bên cạnh là chuyện sinh ra đã là như vậy.

“Nói về chuyện tình của ba mẹ tôi. Mẹ hiếm khi nhắc về ba với tôi, tôi chỉ biết ba rất anh tuấn, lần đầu gặp ba,

mẹ đã bị mê hoặc. Khi đó ba là thầy giáo của mẹ, cô nữ sinh đang tuổi dậy thì đem lòng yêu người thầy điển trai trẻ tuổi của mình.

Tình yêu của họ rất gian khổ, thứ nhất bởi vì họ là thầy trò, thứ hai là gia đình ba rất nghèo khó. Tiền lương của ba đều dùng để nuôi gia đình, nhưng mẹ hoàn toàn ngược lại. Nhà mẹ tôi giàu nhất nhì Băng Cốc, hình như sau này mẹ làm âm lên đời tự sát thì ông bà ngoại mới cho ba mẹ đến với nhau.

Về sau, họ chung sống cùng nhau và sinh ra tôi. Ba mẹ chiều theo ý ông bà, đặt tên tôi là Tô Vũ theo họ mẹ. Và đây cũng là điều khiến bà nội ghét bỏ tôi. Tạ Khương Qua, cậu có tin trên đời này có thứ tình yêu đến chết vẫn không thay đổi không?” Tô Vũ nhìn dòng sông lặng lẽ chảy trong mưa.

Đúng vậy, liệu có tình yêu như thế không? Mẹ sẵn sàng chết để được cưới ba, vậy tại sao ba mới mất được ba năm mà mẹ đã có người khác.

Lúc bảy tuổi, Tô Vũ nhìn mẹ ngày ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp hẹn hò với đủ loại đàn ông. Bà luôn đưa những gã đó về nhà trong tình trạng nồng nặc mùi rượu. Khi ấy cô rất sợ có một ngày, một trong số những gã đàn ông mà mẹ đưa về sẽ thay thế vị trí của ba cô. Bởi thế, cuộc kháng chiến trường kỳ giữa cô và mẹ đã bùng nổ, hai bên luôn gây ra đủ trò khiêu khích đối phương. Lúc này, trong hai người không giống mẹ con chút nào mà giống kẻ địch hơn.

Tô Vũ nghĩ, phải chăng mẹ vẫn hận cô? Vì cô nên mẹ phải thủ tiết từ trẻ. Thế nhưng mẹ không thể oán hận có thể được, dù sao cô cũng là huyết nhục cắt ra từ người mẹ kia mà.

“Tạ Khương Qua, cậu có tin trên đời này có thứ tình yêu đến chết vẫn không đổi không?” Tô Vũ hỏi thêm lần nữa.

Đáp lại cô vẫn là sự im lặng. Tô Vũ buồn cười, làm sao Tạ Khương Qua có thể trả lời câu hỏi này của cô chứ, cậu thì biết gì. Cậu chỉ là thằng nhóc nghèo rớt mùng tơi, làm gì có thời gian rảnh để ý đến chuyện tình yêu trai gái gì đó. Điều mà cậu quan tâm nhất chính là phải làm sao để kiếm đủ cơm ăn hằng ngày. Mưa vẫn rơi mà điện thoại Tô Vũ vẫn im lìm. Bây giờ đã sáu giờ tối, còn sáu tiếng nữa mới hết ngày hôm nay. Đối với Tô Vũ, mỗi phút mỗi

giây bây giờ đều là một loại đau khổ!

Sắc trời tối hẳn, nhà nhà trên lòng sông bắt đầu đốt đèn dầu, từng chiếc từng chiếc ánh lên màu đỏ cam. Tô Vũ neho mắt ngắm những ánh đèn kia. Nơi này khác biệt hoàn toàn với ban đêm ở Bangkok, nó yên tĩnh đến mức làm cho bạn lười biếng.

Tô Vũ đã trút hết những lời cất giấu trong lòng suốt bấy lâu nay. Cô kể với con mưa rào, thủ thi với dòng nước chảy, tâm sự cùng khúc gỗ Tạ Khương Qua. Ừ, bởi vì cậu là khúc gỗ nên cô mới muốn nói cho cậu nghe. Mười một giờ, cuối cùng điện thoại Tô Vũ cũng đổ chuông. Là di út gọi, nội dung rất ngắn gọn: Tô Vũ, về nhà! Đúng vậy, đến lúc phải về nhà rồi. Tô Vũ biết xe nhà mình đang đỗ ở chỗ cách nơi này không xa. Từ chỗ này về nhà cô mất một tiếng đồng hồ, đến nơi thì vừa vặn là mười hai giờ, cuối cùng cũng qua hôm nay. Tạ Khương Qua đóng kín cánh cửa sau nhà, trong lúc vô tình bóng liếc mắt qua tấm rèm cửa phòng mình. Sau đó, cậu muốn rời mắt cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

Ánh đèn trong phòng tôn lên đường nét cơ thể yếu đuối của phái nữ. Hết thấy mọi thứ bên trong đều như một buổi kịch rối bóng. Không được mở mắt! Người bên trong đang thay quần áo. Chẳng qua đầu Tạ Khương Qua không thể xoay đi được nên cậu đành nhắc nhở mình nhắm mắt lại. Tuy nhiên hình ảnh cô gái đang thay áo vẫn chạy trong đầu cậu. Ngực cô như thể con thỏ trắng nhỏ áp vào nhau. Cô vừa cử động thì hai con thỏ trắng ấy cũng rung rinh di chuyển theo, cảm dỗ người ta vạch mở tấm rèm ấy lên và đặt tay lên chúng.

Đặt tay lên con thỏ trắng nhỏ ấy ư? Tạ Khương Qua, mày điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cậu có muốn chạm vào người tôi không (1)

Thay xong quần áo, Tô Vũ vén rèm vải lên, thấy Tạ Khương Qua đang nhắm mắt đứng thẳng, trông đáng vẻ thật kỳ quái. Cô đưa tay lắc lư trước mặt cậu song bị cậu đẩy ra.

Tạ Khương Qua chậm rãi mở mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn xoáy vào cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Tô Vũ cũng trừng mắt lại, thầm nghĩ: Tạ Khương Qua điên à, làm cứ như mới nghe mình trút bầu8tâm sự vài câu đã được nước lên trời. Kim chủ nhé, tôi chính là kim chủ của cậu đấy!

Tô Vũ cau mày cảnh cáo: “Tạ Khương Qua, sau này nghiêm cấm nhìn tôi với ánh mắt không lễ phép kia,2tôi mới là kim chủ của cậu.“. Không ai biết vì sao, tối đó chàng trai tên Tạ Khương Qua kia lại nhảy xuống sông bơi hùng hục. Mỗi tối nửa đêm cậu mới lên bờ, sau đó đến trước giường4mẹ, đặt tay mẹ lên mặt mình lẩm bẩm: Mẹ, con hy vọng mau chóng đến năm con hai mươi tuổi để hoàn toàn thoát khỏi cô ta. Mẹ, vị tiểu thư ăn sung mặc sướng kia đúng là rất đáng ghét, rõ ràng là một người rất đáng ghét nhưng đáng về ăn mì gói lại đáng yêu đến lạ.

Khi Tạ Khương Qua kể với mẹ những điều này, vị tiểu thư đáng ghét kia đang xem ảnh của ba mình trong điện thoại di động. Cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú của ba trong ảnh, thì thầm: “Ba, sau này con nhất định sẽ gả cho một người đàn ông biết thổi nhạc bằng lá cây hay như ba vậy.”

Và quả thật về sau Tô Vũ đã gặp được một người đàn ông cũng biết thổi những giai điệu thật êm tai bằng lá cây kia, người đàn ông đó tên là Mai Hựu Khiêm.

Lần thứ hai đến căn nhà gỗ tồi tàn của Tạ Khương Qua, Tô Vũ mang theo một chậu hoa hải đường. Trong đêm trăng, cô vừa cùng bạn bè trở về từ buổi nhạc hội trên bờ biển. Dọc đường lái xe ngang qua một nhà nào đó trồng dây hoa hải đường trên tường rào, cô đột nhiên nhớ đến hàng xóm nhà Tạ Khương Qua rất thích đặt hoa hải đường bên bệ cửa sổ, mà hình như chỉ mình nhà cậu là không có. Thế là cô dừng xe, kiễng chân lên, len lén lấy trộm một chậu hoa trên tường rào của hộ gia đình kia.

Tô Vũ cầm chậu hoa hải đường bước lên cây cầu nhỏ dài khoảng một mét, rẽ qua hành lang nhỏ đến trước cửa nhà rồi gõ cửa sổ phòng cậu.

Mới đầu chàng trai còn ngại ngùng tưởng cô là kẻ trộm, suýt đánh đuổi.

Kết quả chậu hoa hải đường do Tô Vũ trộm tới đã được nằm yên vị trong căn nhà gỗ của Tạ Khương Qua. Càng nhìn chậu hoa hải đường cô đơn lẻ bóng trong nhà cậu, lòng cô lại khó chịu, sau đó tường rào của gia đình kia lại lặng lẽ mất đi một chậu hoa hải đường nữa, và được xuất hiện trên bệ cửa sổ nhà Tạ Khương Qua. Tiếp theo, cửa nhà Tạ Khương Qua cũng có chuông gió làm bằng vỏ sò tương tự những gia đình khác.

Cứ thế, một mùa hè lại trôi qua. Trong trí nhớ của Tô Vũ, mùa hè này cũng chỉ như một cái chớp mắt, rồi chớp mắt thêm cái nữa là một mùa hè khác lại đến.

Trong chớp mắt đó, Tô Vũ chào đón sinh nhật tuổi hai mươi hai của mình. Trong buổi sinh nhật, cô lấy danh nghĩa kim chủ bắt Tạ Khương Qua hóa trang thành chàng trai hoa thủy tiên trong thần thoại Hy Lạp. Các bạn của cô đều kinh ngạc hết như mong muốn của cô, tiếp theo ai cũng tìm mọi cách biến Tạ Khương Qua thành vật sở hữu của riêng mình.

Hôm ấy Tô Vũ say khướt ôm lấy Tạ Khương Qua, đắc ý tuyên bố cậu thuộc về mình, là thứ có một không hai của cô, mà quên mất mình từng thề rằng chỉ đơn giản là muốn giúp cậu mà thôi.

Không hiểu sao, sau khi hai người qua lại càng nhiều lần, ham muốn chiếm hữu của cô đối với Tạ Khương Qua lại càng tăng vọt. Vì vậy bản hợp đồng buồn cười kia xuất hiện thêm rất nhiều điều khoản kỳ quái, ví dụ như mỗi khi cô gọi thì cậu bắt buộc phải đến, cô nói năm cậu thì cậu phải đáp lại một câu, thứ cô không thích thì cậu cũng không được thích, cho dù cậu thích cũng phải giả vờ không thích... Hơn nữa những điều khoản kỳ quái ấy vẫn liên tục tăng thêm.

Ví dụ như một hôm Tô Vũ thấy trong cặp của Tạ Khương Qua có thư tình của mấy cô gái khác, thế là trong hợp đồng lại xuất hiện điều khoản mới: Nếu sau này nhận được thư tình, Tạ Khương Qua không được xem mà phải vứt ngay vào thùng rác.

Ví dụ như, có một hôm Tô Vũ bắt gặp một cô gái ngồi yên sau xe đạp Tạ Khương Qua, thế là hợp đồng lại có thêm điều khoản: Tạ Khương Qua không được đào bắt cứ cô gái nào khác, tất nhiên ngoại trừ kim chủ của cậu.

Tô Vũ biết, những điều khoản ấy vừa hoang đường vừa buồn cười, song cô cho rằng đó mới chính là điều thú vị nhất trong khoảng thời gian đó.

Rất lâu về sau, khi nhớ lại nội dung trong bản hợp đồng kia, cô đều rất hoài niệm quãng thời gian đó, và điều làm cô nhớ hơn cả chính là ngày ấy mình đã được sống thật tự do tự tại. Cũng vào đêm sinh nhật ấy, cô bắt gặp Tạ Khương Qua đang đứng hút thuốc sau pho tượng to của nhà hàng. Hơi thuốc đầu tiên khiến cậu ho sặc sụa, mặt cậu đỏ lựng cả lên. Chàng trai Tạ Khương Qua đang đứng dưới pho tượng kia đã trở lại thành chàng thiếu niên thủy tiên không thể khinh nhờn trong lòng vô số phái nữ. Nhà tạo mẫu tóc đội cho cậu một bộ tóc giả mịn như tơ màu vàng kim buông xõa ở hai bên thái dương. Gương mặt cậu sáng láng, ánh mắt trong trẻo, nhưng khắp người lại ám mùi thuốc lá gay mũi.

Tô Vũ đến gần rút điều thuốc từ trong tay Tạ Khương Qua, tiếp theo kiễng chân lên, hôn môi cậu. Mỗi cô chỉ có thể ngậm lấy môi dưới của cậu, còn môi trên thì cô không với tới, chưa kể tới nay cô còn mang cả giày cao

mười phân. Tạ Khương Qua hệt như đầu gỗ không biết phối hợp với kim chủ, nếu cậu hơi cúi xuống một chút thì Tô Vũ chạm tới rồi. Vì vậy cô đành phải dậm lên chân Tạ Khương Qua rồi kiễng chân áp sát người vào người cậu.

Đầu lưỡi cô say sưa liếm nhẹ rằng cậu, nếm được vị nicotin cay nồng bên trong, đồng thời cũng để Tạ Khương Qua nếm được vị rượu trên đầu lưỡi mình. Hai hương vị đó hòa vào nhau tạo ra một thế giới mộng ảo khiến chân Tô Vũ bủn rủn, thân thể như muốn ngã khụy.

Một đôi tay đỡ lấy thân thể sắp ngã của cô. Không biết là tiếng thờ của ai trở nên dồn dập trước, Tạ Khương Qua áp lưng Tô Vũ lên pho tượng đá rồi đặt môi lên môi cô, đưa lưỡi vào trong càn quấy khiến miệng cô tê rần.

Song cậu lại đột ngột buông cô ra, giật chiếc đai lưng gắn rất nhiều phi thủy rồi quăng mạnh xuống đất, sau đó giật mớ tóc giả trên đầu, lạnh lùng nói: “Tô Vũ, cô cảm thấy thú vị lắm khi biến tôi thành như vậy đúng không?”

Tên nhóc này đang cảm thấy cực kỳ tức giận vì bị biến thành linh vật trong bữa tiệc sinh nhật đấy mà. Tô Vũ gật đầu, chỉ vào tóc cậu: “Khương Qua, trông cậu bây giờ rất đẹp. Ban nãy các bạn tôi đều hỏi có được cậu bằng cách nào, tôi tiết lộ giá tiền làm họ hài lòng không nói miệng lại.”

Cô vuốt lại tóc cho Tạ Khương Qua, cười nham nhở: “Vừa nãy Nona... Đúng rồi, Nona...”

Sợ cậu không hiểu, Tô Vũ còn giơ tay vẽ hình chữ S trên không trung: “Nona chính là cô gái có dáng người là lướt kia, cô ta sẵn sàng ra giá gấp mười lần để tôi chuyển cậu cho cô ta đấy.” Cô than thở, “Khương Qua, đều tại cậu mê hoặc hết mấy cô gái đó cả. Vì cậu mà tôi từ chối Nona rồi. Ba của cô ta là tướng quân, mà Nona chính là hòn ngọc quý trên tay ông ta. Nếu tôi chọc giận cô ta, Khương Qua, tôi sẽ tiêu đời cho xem.”

Tạ Khương Qua không buồn đếm xỉa cô, cứ thể lướt qua vai cô rồi đi thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng giống hệt tượng đá kia. Tô Vũ dẫu miệng nhìn cậu đi về phía cầu thang lớn, trong lòng thầm nghĩ có nên thêm điều khoản này trong hợp đồng hay không: Tạ Khương Qua không được nhìn Tô Vũ bằng ánh mắt không lễ phép, lúc hôn cũng không được cắn môi Tô Vũ.

Ban nãy cậu dám cắn môi cô.

Tô Vũ quay mặt đi không muốn nhìn cậu nữa. Chẳng lẽ hôm nay cô đùa quá đáng lắm sao?

Đúng vậy, quá đáng, cực kỳ quá đáng. Cô nhắm mắt lại, trong đầu hồi tưởng mấy bàn tay lỗ mãng của đám bạn chạm vào người Tạ Khương Qua lúc nãy. Cậu thiếu niên thủy tiên làm điên đảo chúng sinh không chỉ hấp dẫn các cô gái mà còn hấp dẫn cả bọn con trai nữa kia. Bọn họ dùng ngôn ngữ cơ thể của mình khiến tiệc sinh nhật của cô trở nên dơ bẩn, hỗn loạn.

Khi bị đám trai gái vây quanh, chẳng phải Tạ Khương Qua đã từng lặng lẽ nhìn cô sao. Lúc đó, cô đang làm gì nhỉ? À, đúng rồi, cô đang đứng bên chiếc bánh sinh nhật khổng lồ, thờ ơ nhìn xem đám bạn tặng quà gì cho mình. Cô còn thử đội chiếc mũ có kèm mạng che mặt hiệu Prada và nhìn cậu qua lớp mạng che mặt ấy. Sau đó, Tạ Khương Qua rũ mắt xuống rồi nhắm mắt lại. Hàng lông mi tinh xảo của cậu thiếu niên thủy tiên càng khiến đám người đó điên cuồng hơn.

Tô Vũ quay đầu lại: “Tạ Khương Qua, cậu đứng lại đó cho tôi.” Thế nhưng cậu không dừng bước, vẫn cúi đầu đi về phía cầu thang rồi đặt từng bước chân xuống. Tô Vũ chạy đến ôm lấy Tạ Khương Qua, vùi đầu vào lưng cậu: “Thật xin lỗi, Tạ Khương Qua, mẹ tôi vẫn không đến dự sinh nhật của tôi, trong lòng tôi rất khó chịu.”

Tô Đình không bao giờ tham gia các buổi tiệc sinh nhật của Tô Vũ mà chỉ chi tiền cho dịch vụ tổ chức tiệc sinh nhật nổi tiếng nhất Bangkok để những người đó tổ chức buổi ăn mừng thật long trọng cho cô.

Tôi hôm qua, Tô Vũ dốc hết dũng khí gọi điện thoại cho bà, ai dè người bắt máy lại là một người đàn ông. Cô mắng té tát người đàn ông đó rồi dập

máy, tiếp theo lái xe khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bangkok với tâm trạng rất tệ. Cô muốn làm điều thú vị gì đó để xua tan cảm xúc này, và thế là, Tạ Khương Qua biến thành trò giải trí của cô.

Tạ Khương Qua vẫn cứ bước đi. Cậu thờ ơ nói với cô: “Cô khỏi cần xin lỗi tôi, tôi hiểu hết, và lại tôi cũng hiểu rõ giá trị của mình.” Sau khi cậu rời đi, Tô Vũ về phòng nằm trằn trọc. Đến nửa đêm, cô len lén chạy đến ga-ra lấy xe. Hai giờ sáng, cô gõ cửa sổ phòng Tạ Khương Qua, nhưng cánh cửa vẫn im ỉm chẳng buồn động đậy. Cô cứ gõ mãi cho đến khi nó chịu mở ra.

Ánh trăng vàng vạc soi lên gương mặt lạnh lẽo của cậu. “Khương Qua, tôi đóng bụng, tôi muốn ăn mì cậu nấu.”

Ánh trăng đầu mùa hạ xuyên qua lớp sương mù, soi chiếu xuống mặt sông, Tô Vũ lại được ăn mì do Tạ Khương Qua nấu lần nữa. Năm tháng trôi đi, món mì gói mà cậu nấu như biến thành chất gây nghiện, đến nỗi sau này mỗi khi ăn mì gói, Tô Vũ đều phải bỏ thêm vài miếng đu đủ. Qua dòng chảy của thời gian, gương

mặt Tạ Khương Qua cũng dần trở nên mờ hồ, song mùi vị món mì do cậu nấu dường như vẫn đọng lại trên đầu lưỡi cô.

...

Vào giữa hè, bên ngoài ngôi chùa Vàng nổi tiếng ở Chao Phraya, Tô Vũ và Tạ Khương Qua núp dưới bóng cây cây thiết mộc lan cao gấp mấy lần người trưởng thành, quần áo ướt đầm dán chặt vào cơ thể hai người. Tô Vũ dụ dỗ: “Khương Qua, cậu từng sờ thân thể con gái chưa?” “Khương Qua, cậu có muốn chạm vào người tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Cậu có muốn chạm vào người tôi không (2)

Trung tuần tháng Tư, Thái Lan chào đón tết Songkran mà giới trẻ thích nhất. Tết Songkran còn được gọi với tên khác là lễ hội té nước. Vào ngày này, mọi người như trở về những năm tháng trẻ thơ, ai ai cũng tích trữ một lượng nước lớn, hề thấy người ai không vừa mát là hắt trọn cả thùng nước lên người đó, mà dù thích hay ghét cũng tạt nước lên người đối phương.

Nam thanh nữ tú cầm súng bắn nước l bom đầy nước rồi rượt đuổi nhau trên đường phố. Vào ngày lễ này, không ai cười nhạo hành động ấu trĩ của họ, mà hơn thế họ có thể thoải mái vui đùa với người mình yêu.

Ngày cuối cùng của tết Songkran đúng dịp cuối tuần. Tô Vũ kéo Tạ Khương Qua ra đường cái dạo chơi. Hôm ấy, cô mặc váy hoa mà phụ nữ Thái hay mặc trong ngày lễ truyền thống. Chiếc váy bó sát hông, phần bên dưới hơi xòe8vừa đủ để đi một bước chân. Con gái Thái thích mặc váy này trong tết Songkran bởi vì khi chiếc váy ướt sẽ tôn lên đường cong yêu kiều của họ.

Mấy năm về trước, Tô Đình cấm Tô Vũ tham gia tết Songkran với lý do rất đơn giản, bởi vì bản thân bà không thích. Thật ra Tô Vũ cũng chẳng thích thú gì tết Songkran, cô nhớ có lần cô làm kiểu tóc rất đẹp, vừa xuống xe thì đồng nước hắt từ ban công xuống đã phá hỏng quả đầu mà cô phải chải chuốt hơn ba tiếng đồng hồ. Và điều khiến cô bức bối hơn chính là nước gội lên người cô còn dính rau cỏ. Thế mà họ dám gọi cô bằng nước rau cơ đấy!

Bạn bè cô cũng không thích lễ té nước. Trong mắt họ, đó là trò chơi rẻ tiền mà đám nhà nghèo nghĩ ra. Những kẻ cầm nước đuổi nhau trên đường phố là đám ngu si điênArò vô văn hóa. Vì vậy những ngày diễn ra lễ Songkran, bạn bè cô đều ra nước ngoài hoặc ở bên trong biệt thự.

Năm nay lịch trình của Tô Vũ có phần khác biệt bởi sự xuất hiện của Tạ Khương Qua.

Cô cho rằng cùng Tạ Khương Qua chơi đùa trong tết Songkran cũng không đến nỗi nào. Hai người dẫn nhau tới nơi đông đúc nhất.

Theo sự phát triển của du lịch Thái Lan, tết Songkran trở thành biểu tượng văn hóa của đất nước này. Vào tháng Tư hằng năm có rất nhiều du khách ghé thăm đất nước được mệnh danh xứ sở chùa Vàng ấy. Họ tự biến mình thành một thành viên trong số đó, dần dần không chỉ người Thái mới xách xô nước đi khắp nơi té người mà phố lớn ngõ nhỏ nào nhiệt nào cũng có cả người da đen, da trắng, da vàng. Những con người mang màu da khác nhau đều tụ hội tham gia cuộc vui.

Người biết chơi tập trung thành nhóm hơn mười người. Họ lái chiếc xe tám chỗ chứa đầy nước trên xe, vừa lái xe vừa múc nước từ thùng gội nước lên những người đứng hai bên đường và hã hề nhìn những người bị gội nước thẹn quá hóa giận. Tuy nhiên không đợi họ cười xong, chậu nước từ trên trời rơi xuống cũng xối họ ướt sũng, có một phần còn chui tọt vào tận cổ họng họ. Lần này đến phiên họ thẹn quá hóa giận, ngẩng đầu nhìn lên. Chết tiệt, kẻ đầu sỏ làm hỏng mái tóc ngắn bá cháy của họ đang đứng trên sân thượng, cầm chậu nước trông không cười sung sướng.

Tô Vũ chính là người xui xẻo bị đám trên chiếc xe tám chỗ kia gội nước. Mặc dù cô đã cười thật quyến rũ với họ mà những tên khốn kiếp đó vẫn không chịu bỏ qua cho cô. Súng nước trên tay cô còn chưa kịp phát huy tác dụng thì đã gặp phải tai ương. Lúc chậu nước thứ hai ập xuống, Tô Vũ nhanh nhẹn núp ra sau lưng Tạ Khương Qua.

Cứ như vậy, cô trốn sau lưng cậu, trải qua từng “luồng đạn” liên hồi. Dần dần Tô Vũ phát hiện càng lúc càng có gì đó không ổn. Đám con gái trên

đường đều chìa súng về phía Tạ Khương Qua. Họ vừa nhắm nòng súng về phía này, vừa mắt qua mây lại với cậu. Mẹ kiếp, trắng trợn gớm nhỉ? Coi có chết rồi à?

Vì thế Tô Vũ không trốn nữa. Cô kéo Tạ Khương Qua chơi trò bắn súng nước trẻ con với họ. Dần dà trò chơi trẻ con trở nên đậm mùi trả thù, hình như còn có người túm tóc cô nữa, dĩ nhiên cô cũng túm lại tóc cô ta, cuối cùng tình cảnh biến thành trận chiến giáp lá cà.

Sau cùng, Tạ Khương Qua phải kéo cô chạy trốn. Trước khi bỏ chạy, cậu còn đạp cô gái túm tóc Tô Vũ ngã xuống đất.

Chắc hẳn họ đã chọc phải “bông hoa” của con phố này. Hình như tất cả người trên phố đều đuổi bắt họ. Họ chạy theo con đường dài tít tắp, rẽ ngoặt nơi khúc quanh, chạy tới chiếc cầu trắng, đi hết cầu rồi men theo góc tường của một ngôi chùa. Hai người muốn chạy tiếp nhưng không còn đường nữa, bức tường cao của ngôi chùa sơn vàng đã chặn mọi đường đi. Nghĩ thế nào cũng không về được nữa, cô gái bị Tạ Khương Qua đạp có cả đám bạn thân, chưa kể những người đuổi theo họ đều cầm theo gậy trúc.

Tạ Khương Qua giật tay lại, kéo Tô Vũ núp sau lùm vạn tuế trồng bên ngoài tường chùa. Không gian nơi họ trốn có hạn, tường chùa và cây vạn tuế bao quanh người họ, thậm chí họ còn không có chỗ để ngồi xỏm nên đành đứng kề sát nhau.

Đầu là lần thứ hai họ bị truy đuổi và cũng là lần thứ hai trốn vào cây cối um tùm. Chẳng qua lần trước núp dưới tán chuối còn lần này thì núp trong lùm vạn tuế mà thôi.

Lần này, Tô Vũ không dám khen lông mi Tạ Khương Qua đẹp nữa, dù lông mi cậu hấp dẫn hơn lần trước nhiều. Lông mi cậu ướt nước vừa đen lại vừa bóng, rất hợp với tròng mắt trong veo của cậu, mang theo sức hút làm cho người ta chìm đắm, khiến Tô Vũ không sao rời mắt đi được.

Cô cố gắng dẫn lại câu khen ngợi: “Khương Qua, mắt cậu đẹp quá.”

Tạ Khương Qua như thể bị cô nhìn đến ngượng, đưa tay tới trước mặt cô, dùng lòng bàn tay che đi mặt cô.

Phía sau bàn tay ấy, Tô Vũ nhắm mắt lại. Giờ khắc này, lòng cô hoàn toàn tĩnh lặng, thỏa mãn và yên bình!

Ấy vậy mà âm thanh khe khẽ truyền đến từ bên kia bức tường đã phá tan bầu không khí yên bình của cô. Đó là tiếng nam nữ thủ thi trò chuyện hết như tiếng ve kêu mùa hạ. Bình thường tường chùa rất hay được làm bằng lan can tinh xảo, tiếng nói lúc lớn lúc nhỏ của đôi nam nữ truyền qua những khe hở kia. Sau mấy phút ngẩn ngui, Tô Vũ cũng mang máng đoán được đôi nam nữ bên kia bức tường đang làm gì rồi. Hóa ra là cô gái không chịu được cô đơn, tới chùa tìm bạn trai đang tạm thời xuất gia.

Ở Thái, con trai sinh ra trong gia đình có điều kiện khá giả, thành tích học tập tương đối sau khi hoàn thành chương trình phổ thông sẽ tạm nghỉ học vào chùa xuất gia. Bình thường, thời gian xuất gia kéo dài khoảng một năm, sau đó họ sẽ về trường đại học và trở thành sinh viên.

Phật giáo nơi đây trọng trung cho xã hội thượng lưu, địa vị của mấy cậu con trai sẽ tăng lên sau khi xuất gia. Học xong cấp ba, Tạ Khương Qua cũng sẽ xuất gia một năm. Theo Tô Vũ biết, ngôi chùa nổi tiếng nhất Bangkok đã ngó lơ với cậu, tin tức này từng gây xáo động không nhỏ trong ngành giáo dục, nguyên do là do xuất thân của cậu. Một đứa trẻ nghèo sinh ra từ gia đình đơn thân rất khó liên kết với ngôi chùa có địa vị tối cao tại Bangkok. Ở Thái, phần đông người dân vẫn mang quan niệm phân biệt giai cấp. Về việc Tạ Khương Qua nhận được ưu ái từ ngôi chùa nề nếp cao quý nhất còn có một đoạn nhạc đệm bị kịch hóa. Nửa năm trước, Tạ Khương Qua vô tình nhặt được một quyển kinh thư của một tăng nhân. Cậu cứ thế đứng đợi ở chỗ nhặt được của rơi suốt sáu giờ đồng hồ để chờ chủ nhân của quyển kinh đó cho bằng được. Một tuần sau, trường Tạ Khương Qua theo học nhận được cuộc gọi đến từ chùa. Trong thời gian ấy, Tiểu Tạ trở thành cậu bé ngoan được người người giong ngôn cái tán thưởng.

Cậu bé ngoan, tiểu hòa thượng. Tô Vũ không thể nào liên hệ hai từ này với Tạ Khương Qua được. Trong lòng cô, cậu chỉ là cậu nhóc đẹp trai biết nấu mì mà thôi.

Không lâu sau, tiếng thì thầm của cặp nam nữ ngừng lại, rất nhanh sau đó truyền đến tiếng thờ dốc.

Vài chương, đã hôn rồi đấy.

Mãi lâu sau tiếng thờ dốc mới ngừng lại, tiếng thì thầm lại vang lên. Giữa trưa, xung quanh càng yên tĩnh, tiếng nói chuyện của đôi nam nữ vang rõ mồn một. Tiếng thờ phỉ phò của cậu con trai như thể hà mã, cậu ta khấn cầu bạn gái: “... cho anh đi.” “Nhưng... Nhưng mà...” Cô gái thờ gấp, lấp lửng ồm ồm. “Đừng sợ, giờ này không ai vào đây đâu.” Cậu trai dụ dỗ. Anh trai à, có người lù lù ở đây này! Giờ hai người chẳng khác gì đang live stream đâu. Tô Vũ đang cầu nguyện cô gái nói không thì đột nhiên... cô ta kêu lên một tiếng rồi im bặt. Hiên nhiên miệng cô ta đã bị chặn lại..

Tô Vũ thầm kêu không ổn. Cô mở mắt ra, nhìn qua khe hở ngón tay Tạ Khương Qua. Mặt cậu không hề hiện chút cảm xúc ngượng ngùng hay lúng túng nào cả. Cô thầm nói, thảo nào trụ trì ngôi chùa kia nhìn trúng cậu. Có lẽ Tiểu Tạ trời sinh có tuệ căn của hòa thượng đây mà.

Bất thành linh cô gái phía sau bức tường bỗng thét lên. Trong tiếng thét kia còn xen lẫn tiếng thờ dốc của người con trai. Hai âm thanh giao hòa thành tiết tấu bắt đầu lan xa, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh pit-tong hoạt động. Càng gay go là sau mấy phút, khi đang tiến tới đoạn cao trào thì bàn tay cô gái bỗng tóm lấy thanh lan can tinh xảo, hết buông ra rồi lại nắm chặt, hết chuyển từ bên này lại qua bên kia.

Dần dần hai má Tô Vũ bắt đầu nóng lên. Không biết bắt đầu từ lúc nào, tay Tạ Khương Qua đã buông khỏi mặt cô. Cô lặng lẽ nhìn cậu, còn cậu lại quay mặt sang một bên. Hai người vẫn núp ở đó. m thanh của những kẻ đuổi theo vẫn vang vọng bên tai, mà phía bên kia tường chùa thì... Tô Vũ cũng quay mặt đi.

Không phải cô chưa từng xem mấy bộ phim người lớn, chẳng qua phim ảnh còn lâu mới kích thích như đời thực, đặc biệt là cô gái sau tường..

Cô ta đúng là bấu vật. Có lỗi quá, nghe đi!

“A Kỳ, anh... A Kỳ... hư hỏng. Đừng... Đừng... làm chỗ đó. Không. Không. Đừng...” Tiếng kêu đứt quãng của cô gái vang lên, chỉ nghe thôi đã đủ làm xương người ta cũng muốn tê dại luôn rồi.

Không còn gì lung tung hơn tình cảnh hiện tại. Tô Vũ sượng cứng người, muốn giữ vẻ mặt mình tự nhiên một chút, vậy mà hai má đỏ hồng như bốc cháy. Nhiệt độ nóng rực lan tràn khắp người cô, như thể không cẩn thận thì sẽ có vài thứ chui ra ngay.

Cuối cùng, khi tiếng nhắc tụng kinh giờ Ngọ trong chùa vang lên, cặp đôi kia mới vội vàng tách nhau.

Sau khi họ đi, tiếng la ó xa xa của đám đuổi theo họ hình như cũng biến mất. Tạ Khương Qua kéo tay Tô Vũ, nhẹ nhàng nói một câu, chúng ta đi thôi. Song Tô Vũ không dịch bước mà giật tay cậu lại. Đôi mắt dưới hàng mi dài như thể mê muội, cô khẽ giọng hỏi:

“Khương Qua, cậu từng sờ cơ thể con gái chưa?”

“Khương Qua, cậu có muốn chạm vào tôi không?”

Đứt lời, Tô Vũ cầm tay Tạ Khương Qua vén vạt áo mình, chỉ dẫn tay cậu luồn dưới áo cô từng chút từng chút một, tới khi dừng trên ngực.

Nơi đó là chỗn cực lạc, chưa từng có người con trai nào chạm tới.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cậu có muốn chạm vào người tôi không (3)

Lời mời gọi đường đột đó khiến sắc mặt Tạ Khương Qua trắng bệch, cậu mấp máy môi, mãi chẳng thốt

nói câu nào.

Cuối cùng nơi riêng tư này sẽ thuộc về một người đàn ông khác, nếu may mắn, 1 có lẽ người đàn ông kia sẽ hợp mắt Tô Vũ, còn nếu xui xẻo thì cô sẽ chẳng có nổi chút hảo cảm nào với anh ta cả. Nhưng cô biết, người đàn ông kia không bao giờ8nấu mì gói kèm thêm đu đủ như Tạ Khương Qua, anh ta sẽ mãi mãi không đem lại niềm vui cho cô như Tạ Khương Qua đã từng.

ở nơi này và vào lúc này, cô muốn thuộc về2chàng trai phía trước. Tô Vũ ngẩng mặt lên, nhìn thấy bản thân mình mê loạn và có chút điên cuồng trong mắt Tạ Khương Qua. Cô cứ thế khờ dại đợi chờ.

Tia nắng giữa trưa như đốt cháy4cả vùng đất, trời lặng gió, dường như bức tường bên kia còn lưu lại âm thanh đôi nam nữ hoan ái, điều xấu xa nguyên thủy như thế mà lại tồn tại nơi chùa miếu giống như một loại cấm kỵ.

Loại cấm kỵ đó chính là mê hoặc, là dụ dỗ, là ham muốn.

Khi bàn tay đang đặt trên ngực Tô Vũ toan rút ra, cô cố gắng giữ không cho nó chạy trốn.

Có người nói, nước trong dịp lễ Songkran chính là đóa hoa của mùa xuân, là ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, là nước mắt của tình nhân, luôn dễ dàng kích thích trái tim thiếu nữ.

“Khương Qua, cậu từng sờ thân thể con gái chưa?” Tô Vũ nghe mình hỏi Tạ Khương Qua như thể với giọng nói thật mềm mại. Vậy mà cậu lại im lặng quay mặt đi, ánh mắt nhìn xa xăm. “Khương Qua, cậu có muốn sờ tôi không?” Giọng cô vẫn dễ thương như thế. Bàn tay đặt trước ngực lại muốn rút về, Tô Vũ đè lại bàn tay đó lại, nhắm mắt tận hưởng cảm xúc mê mê. “Khương Qua, cậu không tò mò thân thể con gái ra sao hả? Ban đêm từng tự tưởng tượng ra thân thể con gái trông như thế nào chưa?”

Hơi thở nóng nóng phả vào mặt Tô Vũ. Cô choàng mở mắt, Khương Qua đang nhìn cô, ánh mắt từ từ lướt từ gương mặt cô xuống dưới rồi dừng lại ở trước ngực.

Tô Vũ cũng rũ mắt xuống, giữ chặt tay cậu. Giờ khắc này đây, cô cảm giác mình thật lẳng lơ, nghe xem cô vừa nói gì kia

“Khương Qua, cậu muốn biết nơi này mềm mại thế nào không? Muốn kiểm nghiệm xem nơi này có giống như đóa hoa chớm nở trong đêm tối hay giống bùn đất tươi mới trong đồng ruộng, như món thạch mà bọn trẻ con thích ăn hay như món tào phớ mà bà ngoại múc vào bát mà trong sách miêu tả không? Khương Qua, cậu có muốn biết không?”

Vừa dứt lời, bàn tay trên ngực Tô Vũ hơi nhúc nhích, lướt theo đường cong áo ngực hình bán cầu, khe khẽ chà sát. Dần dần đầu ngón tay cậu cũng

không chịu để yên, bắt đầu tìm tòi bên ngoài lớp vải, muốn tìm hiểu và muốn nhận được nhiều hơn nữa.

Ngón trở cậu cẩn thận với vào bên trong, chỉ một ngón tay nhỏ nhỏ nhưng lại mang theo sức mạnh lớn lao và xa lạ. Tô Vũ ngửa đầu, con nóng ran truyền đến từ từ mũi chân khiến cô muốn nức nở. Cô rút tay khỏi tay Tạ Khương Qua, dời xuống hông cậu. Tiếp theo, ngón tay cái cậu được đà lấn tới. Cuối cùng cậu hơi dùng sức, cả bàn tay đều chui vào trong, nắm lấy thứ căng tròn kia.

Ban đầu, động tác của cậu còn vụng về, nắm bóp rất mạnh bạo lỗ măng làm cô vừa căng nhức vừa đau, song lại thích mê.

Tạ Khương Qua không biết mình nhắm mắt lại từ lúc nào và cũng không biết ngón tay mình nắm lấy thứ mềm mại kia thế nào. Cuộc sống nghèo túng bao năm khiến cậu sắp phát điên, mỗi đêm vừa nhắm mắt lại, cậu lại chìm vào nỗi lo lắng, chỉ mong sao ngày hôm sau không xảy ra chuyện phiền phức nào nữa. Giá lương thực đừng tăng, giá điện đừng tăng, giá gas đừng tăng, học phí đừng tăng, bà chủ cửa hàng tạp hóa ở góc đường đừng vội đòi tiền nợ, mẹ hãy cứ ngồi yên và đừng bị mấy món châu báu lấp lánh trên quảng cáo làm lừa mắt nữa. Những điều này luôn quanh quẩn trong đầu khiến cậu không có thời gian rảnh để nghĩ đến chuyện yêu đương nam nữ.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cô gái ngốc nghếch này cứ nhắm những lúc không thích hợp để thốt ra mấy câu ngu xuẩn kia.

Đóa hoa chớm nở, bùn đất tươi mới trong đồng ruộng, món thạch mà bọn trẻ con hay ăn, món đậu phụ hoa mà bà ngoại đã múc vào chén... Đó đều là những món xa xỉ nhất thế gian này đối với cậu. Đột nhiên dục vọng nguyên thủy vốn bị sự nghèo khó áp chế trở dậy và lan tràn.

Đối với một vài chuyện, con trai đều có khả năng trời phú. Tạ Khương Qua nhắm mắt nghe theo tiếng lòng, mở rộng bàn tay mon trón và nhào bóp nơi mềm mại đang nhô cao kia khiến nó càng thêm căng đầy. Mặc dù nó vốn không nhỏ nhưng cậu muốn nó càng lớn hơn nữa, tốt nhất là lớn đến mức một bàn tay không thể nắm trọn. Điểm nhỏ nhỏ đáng yêu trong bàn tay lạng lẽ nhô lên chọc vào lòng bàn tay mê hoặc cậu, đáng vẻ kênh kiệu vênh cao như đang cười nhạo sự thất bại của cậu. Tạ Khương Qua, cậu cũng chỉ có thế mà thôi.

Cặp thô trắng này từng rung rinh xuất hiện trong đầu cậu vô số lần khiến cậu không thể nào tập trung đọc sách, nghe giảng nổi. Đến bây giờ cậu mới có cơ hội trả thù, giày vò nó.

Đột nhiên đầu ngực truyền đến cảm giác đau nhói, Tô Vũ hít sâu lui về sau theo bản năng. Không gian nhỏ hẹp nên cô chỉ có thể kéo giãn khoảng cách nhỏ, song chính khoảng cách này càng khiến người đang tàn phá bừa bãi ngực cô nảy ra suy nghĩ: Kề địch có điểm yếu! Thế là ngón tay đang mân mê đầu ngực cô càng hào hứng hơn.

Tạ Khương Qua, tên khốn này!

Cánh tay Tô Vũ đang đặt bên hông Tạ Khương Qua dời lên lưng cậu. Móng tay cô khê bầu vào tấm lưng mướt mát mồ hôi của cậu, muốn trừng phạt cậu một chút. Song đáp lại cô, Tạ Khương Qua còn làm một động tác ác liệt hơn đó là... Cậu bóp chặt đầu ngực cô, dùng ngón cái và ngón trỏ ép nó trở nên cứng rắn đâm vào lớp vải mỏng manh của bộ quần áo đất tiền.

Theo bản năng, Tô Vũ biết cậu định làm gì tiếp theo. Trong đầu cô giống lên hồi chuông cảnh báo thúc giục mình mau đẩy cậu ra, thế nhưng cô như thể bị trúng độc, cứ ngơ ngác nhìn điểm màu hồng phớt đỏ nhô trên lớp áo thấm ướt.

Sau đó...

Sau đó, Tạ Khương Qua cúi đầu ngậm nó và mút mát, dùng răng cắn mạnh qua lớp vải áo.

Giây phút ấy, Tô Vũ biết, tên nhóc này hận cô. Hận cô quyến rũ cậu à? Tên khốn kiếp này, sao cậu dám hận cô?

Móng tay cô bầu mạnh vào da Tạ Khương Qua, cô càng tức giận bao nhiêu thì càng mạnh tay bấy nhiêu.

Dần dần bầu không khí bắt đầu thay đổi, dưới sự trêu đùa của Tạ Khương Qua, thân thể cô như nhũn ra thành nước, nhưng kỳ lạ là cô không muốn chịu thua. Nỗi bất cam này thôi thúc cô phải phản kích, và thế là cô bèn dùng một mình mút liếm vành tai cậu.

Tạ Khương Qua thờ hớn hên liên hồi, rồi môi khỏi ngực cô. Cùng lúc đó Tô Vũ cũng ngừng lại, môi cô cũng rời khỏi tai cậu. Mũi cậu cọ lên mặt cô còn môi cô thì nhẹ nhàng áp lên khoe môi cậu, hai người không chịu yếu thế cọ mũi lẫn nhau.

Tạ Khương Qua hơi đẩy cô lên vách tường của ngôi chùa, mặt họ nghiêng qua một bên. Cậu cúi đầu còn cô kiễng chân lên, đôi mắt tìm nhau vội vã, mỗi lưỡi quấn quýt giằng kéo, hận không thể khiến đối phương chết cùng mình. Tay cậu xoa mạnh bầu ngực cô, như thể vẫn chưa đủ, bàn tay cậu bắt đầu không an phận dịch xuống bóp chặt mông cô, kéo cô áp sát vào thứ kia.

Một thứ nóng rực và cứng rắn đang ép chặt vào bụng dưới của cô. Tô Vũ thật không ngờ lại xảy ra chuyện này, cô chỉ muốn cậu sờ thân thể cô, và cũng chỉ có thế mà thôi.

Tô Vũ quay mặt đi, đôi môi Tạ Khương Qua lặc lờ rơi vào tai cô, bàn tay cậu nóng vội vén váy của cô lên. Trước khi điều đó xảy ra, Tô Vũ thờ hớn hên nói: “Tạ Khương Qua, không được.”

Lúc này, cô bỗng nhớ đến Tô Đình, nếu như hôm nay cô làm vậy thì chắc hẳn bà sẽ thất vọng lắm. Hơn nữa nơi họ đang đứng là chùa miếu, là nơi có Phật tổ linh thiêng, là tín ngưỡng của di út.

Tạ Khương Qua tựa vào người Tô Vũ, mỗi cậu đặt bên tai cô, khề thủ thủ: “Công chúa hạt đậu, tất cả đều là do cô bắt đầu trước mà. Cô dụ dỗ tôi sờ

cô, chúng ta nên có qua có lại chứ? Tôi cũng cho cô sờ tôi được không, trông cô ban nãy hưởng thụ lắm mà.”

Tạ Khương Qua của lúc này thật xa lạ. Tô Vũ nhích người, muốn chạy trốn khỏi nơi này, song cậu đã dễ dàng ngăn lại. Cậu cầm lấy tay cô rồi bỏ vào trong chiếc quần jeans rộng thùng thình của mình, ép tay cô phải luồn qua lớp vải mỏng kia. Tô Vũ siết chặt nắm đấm, nơi cứng rắn nóng rực kia lại nhích nhờ cô phải cẩn thận. Bấy giờ cô mới biết sợ hãi, tuy nhiên sự kiêu ngạo nơi cốt tủy khiến cô thẳng lưng không chịu khuất phục. Chẳng hiểu sao cô lại đau lòng về những lời cậu nói, ban đầu chỉ là nổi tức giận vô bờ nhưng sau đó bỗng biến thành đau lòng, làm cô muốn rơi lệ.

Tên khốn Tạ Khương Qua này, sao cậu dám nói vậy, tôi không phải hạng người đó đâu! Tô Vũ cắn răng trừng mắt nhìn cậu, Tạ Khương Qua cũng không chịu thua trừng mắt nhìn lại cô. Dần dà ánh nhìn của Tạ Khương Qua dịu đi như cậu thanh niên đẹp trai đã nấu mì, cho mượn bờ vai và lắng nghe cô trò chuyện trong đêm trăng đầy sương mù hôm nào. Mối tháng Tư mà thời tiết tại Bangkok như lòng chảo lửa, độ ẩm không khí cao gần như đạt mức tuyệt đối. Ánh nắng giữa trưa chói chang, xung quanh không một bóng râm, đầu dây văng vẳng tiếng sư thầy đang đọc kinh, cậu đứng đó rũ mắt xuống, cất giọng hồn nhiên cuốn hút và êm ái tựa tiếng suối chảy: “Tô Vũ, chỗ kia của tôi khó chịu quá, khó chịu như muốn nổ tung ra vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tô vũ ốm rồi (1)

Nắm tay Tô Vũ đặt trên nơi nhạy cảm đó dần dần buông lỏng. Dưới ánh nhìn của Tạ Khương Qua, cô nhắm mắt lại, để mặc ngón tay mình chạm vào nó. Song chỉ vừa mới tiếp xúc, thử cô nắm lại giằng giật liên hồi làm cô sợ hãi muốn rút phắt tay lại.

Ý niệm vừa nảy sinh đã bị tiếng thở dồn dập của Tạ Khương Qua cắt đứt. Cậu nói mình rất khó chịu, cậu như sắp nổ tung rồi.

Qua sách báo phim ảnh và những lời kẻ không hề8kiêng kỵ của đám bạn, Tô Vũ biết phải làm gì để xử lý chuyện này. Cô từng nghĩ mình sẽ không bao giờ làm chuyện như thế, vừa nghe đến thôi đã thấy ghê tởm rồi. Vậy mà hôm nay cô lại đi ngược với suy2nghĩ của bản thân.

Tay cô co lại như dò xét rồi nắm thật chặt vật đó, tiếp theo thử di chuyển lên xuống. Vừa nhúc nhích, thân thể Tạ Khương Qua tựa trên người cô liền run rẩy kịch liệt như mắc bệnh nặng. Cơ thể Tô4Vũ cũng run theo động tác của tay mình, lùm vụn tũe che chắn cho họ cũng lay động theo làm phát ra âm thanh khe khẽ.

Nhiệt độ truyền đến lòng bàn tay càng lúc càng nóng như thể thiếu đốt cả bàn tay khiến Tô Vũ xấu hổ. Sao thời khắc mà trong sách nhắc đến còn chưa tới vậy? Cừ cừ động tay thể này sắp rút cạn sức lực của cô rồi. Hay là cậu không ra được?

Tô Vũ cất tiếng lí nhí như muỗi kêu: “Khương.. Khương Qua... Sao...” Muốn hỏi cũng chẳng dễ dàng, cô tưởng chừng như mình sắp khóc đến nơi. Có lẽ Bồ Tát cũng biết cô đang làm chuyện xấu, nhưng liệu Người có tức giận không? “Khương Qua... Tạ Khương Qua.” Lần này Tô Vũ khóc thật. Tay cô tăng tốc, song bất kể cô nhanh đến đâu thì vẫn chưa chạm tới điểm cuối của cậu. Nghe xem Tạ Khương Qua đang nói gì kia: “Ngoan, sắp rồi... Sắp rồi... Nếu cô nhanh hơn chút nữa... thì...” Như thế này hả? Cô nhanh lắm rồi, tay cô sắp... Nhưng chắc cậu nói đúng, tại cô chưa đủ nhanh. Tô Vũ lại cắn răng nhắm chặt mắt tập trung điều khiển bàn tay nhanh hơn nữa.

Tô Vũ, đừng nghĩ về mẹ, đừng nghĩ về Bồ Tát. Tạ Khương Qua là cậu bé đáng yêu, Tạ Khương Qua là cậu bé đáng thương, Tạ Khương Qua là cậu bé đẹp nhất trên đời. Lúc cậu lên đến đỉnh cao trào, Tô Vũ không tránh kịp, chất dịch nóng hổi cứ thế bắn đầy tay. Khoảnh khắc ấy, cô chậm rãi mở mắt như bị thôi miên, điều đầu tiên nhìn thấy chính là tròng mắt của Tạ Khương Qua. Khác hẳn với thân thể, mắt cậu rất lạnh, hết như ánh tuyết trên sông băng Bắc Cực. Tô Vũ luôn cho rằng Tạ Khương Qua không hề cam tâm tình nguyện bùng đến những sợi mi mang nóng hổi mà cô ăn ngày ấy, cho tới bây giờ vẫn vậy!

Tô Vũ quay mặt đi, tránh ánh mắt cậu. Như rất nhiều lần trước, cô làm bộ không thấy sự thờ ơ trong đôi mắt cậu. Cô biết, lần này trong đôi mắt cậu còn có thêm tự thái của kẻ thắng lợi.

Cô khép mi, rút tay khỏi quần jeans Tạ Khương Qua rồi lập tức giấu tay sau lưng. May mà quần áo cô thấm nước, chẳng mấy chốc bàn tay cô đã lau sạch sẽ.

Cậu nói rất đúng, tất cả đều tại cô khơi mào. Vừa nãy cậu bắt cô làm vậy cũng chẳng oan ức tí nào, tốt nhất không nên so đo. Mà việc gì phải so đo với cậu chứ, dù gì một năm sau họ sẽ đường ai nấy đi thôi. Cô chưa bao giờ có ý định qua lại lâu với người như Tạ Khương Qua cả.

Hồi trẻ, ai chẳng từng làm vài chuyện hoang đường. Cứ coi Tạ Khương Qua là chuyện khác thường nhất mà Tô Vũ từng làm hồi trẻ đi. “Chúng ta về thôi.” Cô buông thõng tay hai bên, ngón tay vẫn còn hơi run rẩy, hơi nóng vẫn còn vương trên tay. Rất lâu về sau, thỉnh thoảng Tô Vũ vẫn mơ về bức tường chùa một nửa đỏ thắm một nửa vàng óng, về chàng trai về mặt ơ hờ và cô gái kiêu căng, trẻ dại chưa trải đời bước qua buổi lễ thành nhân không giống ai.

Tô Vũ đi thẳng trên con đường chùa thẳng tắp. Dù cô đã cố hết sức để quên đi chuyện vừa nãy nhưng bàn tay buông thõng vẫn có vẻ mất tự nhiên, cứ như giờ khắc này tay cô vẫn nắm lấy...

Không biết có phải vì trời nóng hay không mà từng giọt mồ hôi tứa ra trên trán, Tô Vũ đứng khựng lại, mặt trời trên đỉnh đầu làm cô choáng váng. Cô

vươn tay muốn nắm lấy thứ gì đó, kết quả lại chạm trúng Tạ Khương Qua.

Vào ngày tết Songkran mười tám tháng Tư, Tô Vũ gục trên lưng Tạ Khương Qua. Cậu cống cô chạy một mạch trên con phố cổ xưa nhất Bangkok. Người ven đường liên tục hắt nước về phía họ, cô muốn nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng lại bị tạt nước nên đành phải mở mắt. Tô Vũ trông thấy hầu như nhà dân hai bên đường đều là nhà hai tầng, trồng đầy hoa hải đường đỏ rực trên ban công nhỏ.

Hoa hải đường là loại hoa rẻ nhất tại Bangkok, vừa dễ nuôi vừa nở đẹp vô cùng. Phần lớn người dân đều thích trồng mấy chậu trên ban công. Sau cùng, bởi vì quá phổ biến mà loài hoa này trở thành vật tượng trưng cho sự rẻ mạt. Trên đời có rất nhiều món đồ như vậy, càng nhiều thì lại càng mất giá.

Vườn hoa nhà họ Tô không có hoa hải đường. Hồi nhỏ, Tô Vũ hỏi người làm vườn “Tại sao không trồng hoa hải đường, hoa đẹp vậy mà” thì nhận được câu trả lời lạnh lùng: “Bởi vì nó không có tư cách.”

Mẹ lúc nào cũng thế, thật là đáng ghét. Không biết sao ba lại lấy người như mẹ cơ chứ.

Cô nghe nói... Không, không phải nghe nói, không hề có thứ gọi là nghe nói kia. Tô Vũ nhắm mắt lại, kẻ má lên lưng Tạ Khương Qua. Nhà cậu cũng có hoa hải đường do chính tay cô đem sang. Mỗi lần tìm gặp cậu, cô đều viện hết cớ này cớ nọ, có lúc phải giả vờ “Khương Qua, tôi muốn ngắm hoa hải đường của tôi.”

Sắc hoa hải đường rực rỡ trên bệ cửa sổ nhà Tạ Khương Qua chập chờn trong đầu óc cô dần trở thành màu đen trắng xa xăm rồi tan biến...

Tô Vũ tỉnh dậy trên chiếc giường gỗ của Tạ Khương Qua. Trong căn phòng nhỏ hẹp le lói ánh sáng và bên ngoài là màn đêm giăng kín, cậu ngồi bên giường đọc sách, chiếc ghế sẫm vai chiếc bàn đang đặt nước, thuốc và một bát cháo trắng. Cô đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng liếc về phía cậu. Cậu cũng đang nhìn lại cô, ánh đèn màu đỏ vàng chiếu lên hàng mi rũ thấp của cậu. Khác với ngày thường, giờ khắc này trông cậu ảm áp hơn, và cả giọng nói cũng thế.

“Nhà cô khá xa nên tôi đưa cô tới đây trước. Bác sĩ vừa mới đi, cô chỉ bị cảm nắng thôi.” Tạ Khương Qua đứng lên, hơi cúi người xuống: “Đói chưa? Buổi trưa cô chưa ăn cơm, tôi nấu bát cháo cho cô, ăn xong rồi uống thuốc đi. Bác sĩ dặn uống thuốc xong thì ngủ một giấc, ngày mai cô sẽ khỏe lại.”

Tô Vũ quay đầu tránh hơi thở cậu phả lên mặt, vô tình trông thấy quyển sách trên tay cậu đang cầm ngược. Nếu những tên con trai khác lơ là cầm ngược quyển sách thì cô dám khẳng định mấy tên đó đang mãi ngắm khuôn mặt cô, thế nhưng... người này lại là Tạ Khương Qua, cô chẳng biết nên nói gì cả.

Cô cười khổ trong lòng, lúc này mà mình còn có tâm tư nghĩ tới quyển sách cầm ngược kia cơ đấy.

Tô Vũ ngồi dậy mới thầm kêu không ổn. Hiện giờ cô mặc áo sơ mi thùng thình của cậu và chiếc quần short rằn ri đáng nam thay cho chiếc váy ban đầu. Cô kéo chiếc áo sơ mi thô ráp, cau chặt mày.

“Váy cô bị ướt không tốt cho sức khỏe nên bác sĩ đã thay đồ cho cô. Cô yên tâm, bác sĩ kia là phụ nữ.” Như vậy còn được, Tô Vũ gật đầu, định lấy chiếc túi treo trên tường thì Tạ Khương Qua xen ngang. “Cứ ăn cháo trước đã.” Cậu chuyển bát cháo lên giường, đặt thìa vào tay Tô Vũ, còn bắt tay cô nắm lấy chiếc thìa kia.

Tô Vũ không hề nhúc nhích. Bây giờ cô chẳng muốn ăn uống gì cả, người ốm hay tính khí thất thường. Cô nghĩ vì Tạ Khương Qua mà mình mới rơi vào cảnh này, cô muốn tìm mẹ khóc lóc kể lể, cả ngày rồi cô còn chưa về nhà, không biết mẹ có gọi điện cho cô không. “Ăn cháo trước đã.” Tạ Khương Qua khẽ nhắc, “Cháo này nấu bằng nước khoáng, sạch lắm.” Đúng rồi, có một ngày cũng vào khoảng thời gian này, Tô Vũ đổ cốc nước của Tạ Khương Qua đưa cô xuống sông. Hôm ấy tâm trạng cô không tốt, cô nói với cậu rằng nước ở đây không sạch, uống vào sẽ bị tiêu chảy.

Hình như Tạ Khương Qua vừa thờ dài. Cậu nhận lấy chiếc thìa từ tay Tô Vũ, múc nửa thìa, rồi lại đặt vào tay cô: “Ăn một chút thôi, bác sĩ nói sau khi tỉnh cô sẽ đau đầu, đây là thuốc giảm sốt, uống xong sẽ đỡ hơn.”

Tại sao Tạ Khương Qua phải như vậy? Sợ cô tức giận ư? Vì ba triệu baht à? Cũng có khả năng đấy, nhưng thế thì có liên quan gì đâu! Tô Vũ cầm lấy chiếc thìa, đút cháo vào miệng. Vị cháo ngọt thanh cùng ngọn đèn đỏ cam và thiếu niên xinh đẹp hoà quyện thành hương vị quyến luyến.

Cô nheo mắt lại, mê mẩn ngắm Tạ Khương Qua. Có lẽ rất lâu về sau sẽ có cô gái khác ăn cháo cậu nấu, nhất định cô gái kia sẽ thắm tự mãn. Tạ Khương Qua không chỉ có vẻ bề ngoài đẹp trai mà còn nấu được bát cháo rất ngon.

Tô Vũ biết, cô gái kia không bao giờ là cô. Cô cúi đầu, múc tiếp thìa thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Tô vũ ốm rồi (2)

Càng về khuya mọi thứ càng trở nên yên ắng. Tô Vũ mặc áo sơ mi của Tạ Khương Qua ngồi trên chiếc giường kê sát cửa sổ được chống bằng một thanh gỗ nhỏ. Nhìn chiếc cửa sổ được làm từ tấm ván gỗ mỏng manh, cô cảm thấy thật thần kỳ, hóa ra còn có loại cửa sổ như thế.

Quần áo của cô được treo đầu hướng gió đang khô dần.

Tạ Khương Qua hỏi tối nay cô có muốn ở lại đây không, phải ngày mai quần áo của cô mới khô hẳn, đi hàng xóm có máy sấy đã đi chùa rồi. Và thế là cô đồng ý ở lại. Tô Đình không hề gọi tối nay mà ngược lại đám bạn và quần gia gọi điện cho cô không ít lần. Bạn bè gọi để hẹn cô đi chơi, còn quần gia hỏi xem đêm nay cô có về nhà không.

Thỉnh thoảng vui chơi quá đà, Tô Vũ sẽ ở khách sạn hoặc qua nhà bạn, Tô Đình cũng chẳng có ý kiến gì đối với việc cô đi chơi qua đêm, chưa bao giờ có! Bà mãi mãi không bao giờ lo lắng con gái bị đám con trai lợi dụng giống như những người mẹ bình thường khác cả.

Thật là, nghĩ những thứ này làm gì chứ? Tô Vũ chống cằm bên cửa sổ, ngắm ánh trăng trên sông.

Tạ Khương Qua ngồi trên chiếc ghế đằng sau cô, thỉnh thoảng lại chuyện trò đôi câu. Tối nay cậu nói nhiều hơn mọi khi một chút, cứ cách mấy phút lại hỏi một câu như cô thấy khỏe hơn chưa? Có đói bụng không? Buồn ngủ chưa?

Vốn dĩ hai người cũng chẳng có chủ đề chung, thế mà họ dám làm chuyện ấy bên vách tường chùa. Tô Vũ quay đầu nhìn cậu, ánh mắt họ vô tình đan xen. Cô lại gần Tạ Khương Qua, hơi thở hai người hòa vào nhau: “Khương Qua, ban nãy cậu cầm ngược sách là vì quan tâm tôi hả?”

Cậu im lặng không đáp. “Hả?” Tô Vũ tiếp tục dồn ép. “...Đúng vậy, vì bác sĩ bảo tôi phải trông chừng cô thật kỹ.”

Bác sĩ bảo tôi trông chừng cô ư? Đáp án đáng yêu quá! Có vài chuyện có thể gây nghiện, ví dụ như lúc này, Tô Vũ ngẩng đầu, áp môi lên môi cậu, lưu luyến liếm mát. Hai cánh môi Tạ Khương Qua dần đáp lại một cách vụng về. Một người ngồi trên giường, một người ngồi trên ghế, tuy giường cao hơn nhưng như thế lại khá phù hợp với chiều cao cơ thể họ. Tay cô nắm lấy vạt áo cậu, còn tay cậu thì đặt bên hông cô, thân thể hai người càng lúc càng gần nhau.

Chuông gió treo ở cửa đột nhiên vang lên leng keng, kèm theo đó là giọng nữ trong trẻo, có vẻ rất ngây thơ: “Khương Qua, Khương Qua.”

Tạ Khương Qua như bị giật điện, đột ngột đẩy cô rồi vội vàng chạy ra ngoài. Tô Vũ khá ngạc nhiên, sau khi nghe rõ giọng nói bên ngoài thì trong lòng chợt dâng trào cảm xúc xa lạ.

“Sao em lại đến đây?”

“Thấy nhà anh sáng đèn nên em đến xem! Khương Qua, hay là chúng ta đi dạo đi, tối nay trăng sáng đẹp lắm, chúng ta ra bờ để chơi nào, sau đó thì đi chùa tìm mẹ em và mẹ anh nhé, biết đâu lại được ăn khuya ở chùa.”

“Để hôm khác, giờ muộn quá rồi.”

“Khương Qua, Khương Qua, đi đi mà, em rất muốn đi.”

“Thôi để hôm khác đi. Em quên à, mấy hôm nữa anh phải thi, còn tranh thủ thời gian học bài nữa.”

“Ừm, sao em lại quên mất nhỉ.” Giọng cô gái đượm buồn.

Tô Vũ gác cằm bên cửa sổ, ngắm dãy nhà nổi trên mặt nước dường như đều chìm trong thế giới của ánh trăng, và ánh sáng le lói của vài con đom đóm. Tấm ván gỗ đơn sơ ghép thành những ngôi nhà kéo dài san sát, chàng trai dẫn cô gái đi qua hành lang làm bằng gỗ, bóng dáng họ phản chiếu trên mặt nước.

Nơi này chẳng có gì vui cả, người dân sống ở đây đều sợ phá vỡ sự yên tĩnh này nên mở ti vi rất nhỏ. Trong đêm trăng, xung quanh chỉ còn tiếng cá quẫy nước và tiếng nói chuyện khe khẽ của đôi nam nữ trên hành lang nhưng lại rất rõ ràng.

Tạ Khương Qua nói: “Thắm Họa, em đừng lúc nào cũng đi nhanh vậy được không, lỡ ngã xuống sông thì sao?”

Còn cô gái tên Thắm Họa đáp: “Có sao đâu, rơi xuống thì coi như bơi luôn! À đúng rồi Khương Qua, ngày mai hai mẹ con anh đến nhà em ăn cơm nhé, đồng nghiệp của mẹ em vừa gọi điện bảo sáng mai đến nhà cô ấy lấy xương bò về nấu canh đấy. Ngày mai em sẽ bảo mẹ nấu món đó, canh xương bò bổ lắm. Anh sắp thi nhĩ, chuẩn bị cho cuộc thi đến đâu rồi...”

Cô gái nói liên miên những câu cực kỳ bình thường. Bóng hai người phản chiếu trên mặt sông khiến Tô Vũ liên tưởng đến hai đứa trẻ vô tư. Chắc Thắm Họa chính là cô gái khóc đến đỏ cả mắt khi Tạ Khương Qua bị đánh thảm hại phải nhập viện. Cô ta họ Thắm, vậy thì không phải em gái của Tạ Khương Qua rồi, chưa kể cô đến đây nhiều lần cũng chưa gặp cô ta lần nào. Tô Vũ rời khỏi giường, mở cửa ra và ngồi vào chiếc ghế gỗ kê ngay gần sát tường, không gian cực nhỏ khiến cô phải cố gắng có chân sát ngực, tư thế ngồi này gò bó biết bao.

Cô ngồi chờ một lúc rõ lâu nhưng Tạ Khương Qua vẫn không quay lại. Dần dà cô càng cảm thấy ảm ức, sao mình lại phải ở nơi chẳng có nổi một chỗ ngồi thoải mái này kia chứ, chưa kể con gió ẩm ướt làm cô luôn khó chịu, còn nữa... Tô Vũ thờ dài, quyết định sau này không đến đây nữa.

Con buồn ngủ đột nhiên ập tới, mí mắt Tô Vũ nặng trĩu. Một lúc sau, cô mơ thấy mình hóa thành người cá có vảy đuôi bảy màu đang vẫy chiếc đuôi xinh đẹp dưới nước. Hồi sau, dường như có người vớt cô lên, Tô Vũ cảm giận vung tay muốn đánh kẻ đó vì cô nhận ra người đang kéo cô lên là Tạ Khương Qua qua hơi thở của cậu, thế nhưng bàn tay đang vung lên lại bị giữ chặt.

Người đang ôm lấy cô khẽ nói bên tai: “Ngoan, lờ ngã xuống sông thì sao?” Mẹ kiếp, đây không phải là câu Tạ Khương Qua nói với cô gái tên Thẩm Họa kia sao? Tô Vũ giãy dụa nhưng thất lưng lại bị ôm chặt. “Tô Vũ, đừng quấy!” Giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc vang lên bên tai cô, thế là Tô Vũ ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực Tạ Khương Qua.

Cậu đi rất chậm, rất lâu, đưa cô về phòng, đặt cô lên giường, khẽ vén mái tóc xoa trên mặt cô rồi đắp chăn giúp cô, sau đó thì nhẹ nhàng rời khỏi và lại nhẹ nhàng trở lại, đặt nhang muỗi dưới gầm giường, xong xuôi tất cả mới nhẹ bước đi.

Người ta thường bảo trẻ con nhà nghèo biết lo việc nhà từ sớm, không sai một tí nào!

Tô Vũ thầm nhắc nhở bản thân, sau này không đến đây nữa. Cuối cùng một đêm dài, à không, một ngày dài cũng qua rồi. Tô Vũ mặc lại chiếc váy của mình, chỉnh sơ lại đầu tóc, vừa bước ra khỏi phòng thì gặp Tạ Khương Qua đang đứng bên cạnh là mẹ mình. Tô Vũ từng gặp bà mấy lần. Mẹ cậu là người phụ nữ rất ít nói, chỉ biết làm vài việc vặt vãnh và hay ở lì trong phòng, mỗi lần trông thấy cô, bà đều cúi đầu rất thấp. Sau khi lễ phép chào tạm biệt người phụ nữ kia, Tô Vũ và Khương Qua lần lượt bước qua cửa ra vào, đi hết chiếc cầu gỗ nhỏ rồi đặt chân lên bờ. Đi được vài bước, Tô Vũ ngoảnh lại trông về những ngôi nhà gỗ nổi trên mặt sông san sát, dưới lớp sương mù, cảnh này cũng mang một nét phong tình khác biệt.

Vào thời khắc Tô Vũ thầm nói tạm biệt trong lòng, cô quả thật cho rằng cả đời này mình sẽ không đến đây nữa.

Nhưng một giờ sau thì biến cố lại xảy ra. Tô Vũ ngồi taxi về nhà. Sáng nay Khương Qua rất cố chấp, cứ khẳng khẳng đòi đưa cô về, còn bảo cô đang là bệnh nhân.

Thôi được rồi, Tạ Khương Qua muốn đưa cô về thì cứ để cậu đưa đi, dù sao sau này hai người không còn cơ hội gặp nhau nữa. Cả ngày hôm qua, cậu làm cô khó chịu nhiều lần, trước khi những khó chịu kia biến thành đau lòng, cô muốn ngăn chặn điều đó xảy ra bằng cách không gặp cậu.

Tô Vũ xuống xe, đưa cho tài xế taxi 500 baht Thái, bao luôn cả chiều về trường học cho Tạ Khương Qua. Đáng lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra khi mà tài xế taxi đã quay đầu xe, và người giúp việc trong nhà cũng vội vàng chạy ra đón cô, song vấn đề là cô lại bỏ quên túi xách trên xe. Tạ Khương Qua bảo taxi dừng lại rồi cầm túi xách xuống xe gọi cô.

Đúng lúc này Tô Vũ quay đầu lại định nhận lấy túi xách từ tay cậu. Ánh nắng buổi sớm mai xuyên qua tầng mây soi xuống mặt đất, có lẽ do quá chói mắt nên Tô Vũ neho mắt lại theo bản năng.

Và mọi chuyện gần như diễn ra chỉ trong chớp mắt. Giọng nam nữ hô lên rất lớn: “Cẩn thận!” Tô Vũ giật mình thảng thốt, cô bối rối, cẩn thận gì chứ...

Cô nhác thấy người đàn ông trẻ tuổi bên tay trái kia đang xông về phía mình, con dao sáng loáng trong tay gã đâm thẳng về phía cô.

Đầu Tô Vũ trống rỗng, cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là người đàn ông kia lao đến giết cô ư? Tại sao chứ?

Bỗng một lực cực mạnh ở phía đối diện đẩy cô ra, Tạ Khương Qua nhanh chóng đứng thế vị trí đó cho cô. Và thế là, con dao sáng loáng kia đâm sâu vào bụng cậu.

Tô Vũ sợ hãi nhắm chặt mắt lại, thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mai hựu khiêm (1)

Ngày tết Songkran mà người Thái thích nhất vào năm Tô Vũ hai mươi hai tuổi đã để lại dấu ấn khó

phai trong lòng cô. Ngày cuối tết, cô và Tạ Khương Qua nấp ngoài mái tường chùa, trải nghiệm khát

khao nguyên thủy nhất giữa đàn ông và phụ nữ từ đầu đến cuối. Còn ngày đầu tiên sau tết, Tạ Khương Qua hứng trọn lưỡi dao l giúp cô ngay trước cổng nhà, hết thấy hết như cảnh phim quay chậm.

Dưới ánh ban mai ló rạng, ánh sáng từ con dao lóe lên trước mắt cô. Một giây sau, Tô Vũ ngã xuống đất, chưa kịp nghĩ gì thì con dao kia đã đâm vào Tạ Khương Qua. Kẻ cầm dao là một thanh niên chạc tuổi cô nhưng cô không hề có ấn tượng nào về gã. Cô chỉ nhớ giây phút ấy mình ngỡ ngàng ngồi dưới đất, chứng kiến toàn bộ mọi chuyện xảy ra.

Tại sao gã muốn giết cô? Tại sao Tạ Khương Qua lại chặn nhát dao đó giúp cô? Không đợi cô nghĩ ra câu trả lời thì dòng máu đỏ tươi đã thấm ướt bộ đồng phục màu lam nhạt của Tạ Khương Qua, nhuộm bộ đồng phục thành bức tranh màu nước đỏ chóc.

Gã thanh niên xa lạ mang về mặt tàn nhẫn, ánh mắt của gã chòng chọc bám riết lấy Tô Vũ. Tay gã nắm chiếc dao đang găm vào thân thể Tạ Khương Qua, có vẻ như định rút chiếc dao kia ra và đâm vào người cô lần nữa.

Tô Vũ kinh hãi toan đứng lên nhưng không có sức lực, cô chỉ biết ngồi im lắc đầu nguầy nguậy. Hình như Tạ Khương Qua cũng đoán được ý đồ của gã. Cậu đưa tay giữ chặt lấy con dao, lưỡi dao sắc bén cứa một vết trên tay cậu. Máu tươi nhỏ từng giọt xuống đất theo kẽ ngón tay cậu, còn bản từng vết nhỏ nhỏ lên váy Tô Vũ.

Về mặt gã kia bắt đầu nhăn nhó, gã càng đâm sâu dao vào người Tạ Khương Qua hơn, cho đến khi chỉ còn chừa lại cán dao. Đúng vậy, thực sự chỉ còn lại cán dao mà thôi. Tô Vũ che mắt hét lên thất thanh. Cánh cổng sắt mở ra, tiếng bước chân vội vã từ xa đến gần kèm theo tiếng quát mắng và đánh nhau. Tô Vũ không dám mở mắt, chỉ rụt người về sau theo bản năng. Cô giúp việc chăm sóc cô từ bé đến lớn ôm chặt lấy cô, liên tục an ủi: “Tiểu thư, tiểu thư, đừng sợ, không sao nữa rồi, không sao nữa rồi, kẻ xấu đã bị bắt.”

Xong rồi ư? Thật sự không sao ư? Tô Vũ chầm chậm hé mắt. Cô giúp việc không lừa cô, gã thanh niên xa lạ đã bị bảo vệ bắt lại. Hai tay gã vắt chéo sau lưng, mặt bị ấn lên tường. Con dao dính máu rơi bên chân Tô Vũ, Tạ Khương Qua ôm ghì bụng trái đang được bảo vệ diu dờ.

Tay cậu bê vết máu, màu đỏ chói mắt tương phản hoàn toàn với khuôn mặt trắng bệch y như tờ giấy của cậu. Tô Vũ muốn đứng lên đi tới xoa cho mặt cậu hồng lên một chút, song một loạt bước chân loạn xạ thì nhau kéo đến cản trở cô. Quản gia cùng người giúp việc và người làm vườn nhà họ Tô rối rít vây quanh cô, ôm lấy cô mà chẳng hề quan tâm cô có chịu hay không. Họ ôm cô đi qua bức tường trắng xóa, gần như vừa đi qua bức tường kia thì cánh cổng cũng đóng lại. Thời khắc khóa điện từ chốt lại, cả nhóm người thờ phào nhẹ nhõm, quản gia bắt đầu gọi điện báo cáo với mẹ cô.

Hôm ấy, Tô Vũ không biết ai ôm mình, những người vây quanh cô và những tiếng kêu thất thố khiến đầu óc cô hỗn loạn, cô không tài nào tìm được Tạ Khương Qua. Vào giây phút cánh cổng đóng lại, cuối cùng Tô Vũ cũng trông thấy cậu đứng bên ngoài qua cánh cổng trạm trở hoa văn tinh xảo. Cậu đứng đó trông về phía cô, khuôn mặt ấy xa dần theo bước chân những người kéo cô đi.

Kết thúc cuộc gọi đầu tiên, quản gia gọi tiếp cuộc thứ hai báo cảnh sát và cuộc gọi thứ ba mới đến xe cứu thương.

Khi ông báo cảnh sát xong, Tô Vũ đã được đưa vào căn phòng màu trắng sữa. Nhìn từ xa ngôi nhà của cô như tòa lâu đài tuyết trong truyện cổ tích.

Giờ khắc này, đối mặt với bức tường trắng như sữa kia, không hiểu sao nước mắt cô lại tuôn rơi. Bức tường nhà cô có khác gì sắc mặt Tạ Khương Qua lúc này đâu cơ chứ.

Hơn mười tiếng sau, Tô Vũ bị ép đưa đến thành phố Chiang Mai bằng cửa sau, bởi vì cả một đám người đang tụ tập công khai lên án trước cổng nhà cô. Trong đó có những người dân Bangkok không rõ sự thật bị dụ dỗ đến, có những kẻ hóng hớt trò hay và phần lớn là học sinh tới ủng hộ Mnu - anh em của Si Jie.

Mnu là gã thanh niên định đâm chết Tô Vũ, về phần nguyên do, phải mấy tiếng sau cô mới biết được từ báo giới.

Các trang báo lớn của Bangkok đều chỉ trích công chúa hạt đậu nhà họ Tô lăng lo, lợi dụng tình cảm của người khác. Họ dùng những ngôn từ khó nghe và quá khích đập nện cô thành đũa con gái nhà giàu ăn chơi trác táng, chuyên đùa bỡn tình cảm của các chàng trai. Ngoài ra họ còn lan truyền hình ảnh cô diện đồ hiệu tham gia tiệc tùng, thậm chí họ còn bôi nhọ chính xác số lượng giấy phạt giao thông trong một năm của cô lên các trên mạng. Họ trích dẫn lời người nào đó trên báo, trắng trợn bôi xấu đủ thái ngạo mạn, hư vinh của cô.

Nguyên nhân dẫn đến việc này xuất phát từ một cậu sinh viên năm tư tên Si Jie - một trong những “vệ tinh” của Tô Vũ.

Vào tối hôm qua, trong khi Tô Vũ mặc áo của Tạ Khương Qua tại căn nhà gỗ của cậu thì si Jie đã nhảy lầu tự tử. Theo như lá thư tình thứ một trăm cậu ta viết cho Tô Vũ, nếu đêm nay cô không xuất hiện trên sân thượng, cậu ta sẽ dùng tính mạng của mình để chứng minh tình yêu say đắm dành cho cô.

Thật sự cô không có thời gian rảnh đọc mấy bức thư tình kia. Một ngày cô nhận được cả đồng thư tình, rõ ràng cô cũng từng cảnh cáo cậu ta đừng viết thư cho cô nữa, và lại cô đã cho cậu ta biết cô không đọc thư tình của cậu ta kia mà, tại sao phải đến mức đó chứ?

Sau khi si Jie nhảy lầu, anh trai cậu ta là Mnu mua một con dao từ siêu thị. Gã đợi Tô Vũ suốt sáu tiếng đồng hồ, tiếc rằng một cậu nhóc tên Tạ Khương Qua đã ngu ngốc ngăn trở lưỡi dao tràn đầy oán hận ấy.

Mnu bị giam giữ vị tội danh cố ý giết người. Gã xuất thân từ gia đình trung lưu, cha gã là luật sư tầm thường, tuy nhiên tình cảnh của hai đứa con trai đã kích phát tiềm năng của người cha ấy.

Ông ta gọi điện đến toà soạn tố cáo và công khai bản nháp thư tình của con trai, còn khóc lóc kể lể về cuộc sống của Mnu và si Jie với giới truyền thông. Qua ống kính của các nhà báo, mọi người chỉ thấy một người cha đau lòng tiếc thương cho những đứa con của mình. Sau khi nghe hết nguyên nhân sự tình, cả đám người tụ tập trước cổng nhà họ Tô - ngôi nhà trắng đại diện cho giai cấp thượng lưu Bangkok từng xuất hiện trên tivi không biết bao nhiêu lần.

Người trong ngôi phòng màu trắng chính là kẻ hại chết Si Jie. Thanh niên nam nữ ở Bangkok thấp nển cầu nguyện cho chàng trai tên Si Jie kia, còn bạn bè Mnu thì kêu gọi chính phủ thả gã, giảng viên khoa Y trường gã cũng lên tiếng cho biết gã là sinh viên có nhân phẩm tốt và thành tích học tập cao, nếu không xảy ra chuyện đáng tiếc này thì tương lai gã vô cùng xán lạn.

Trong thời gian ngắn, dư luận xã hội trở thành thế lực đối kháng, tạo nên cuộc đấu tranh giữa dân thường đóng thuế và quan liêu quyền quý. Như thể nếu không thả Mnu, Thái Lan chính là quốc gia mục nát. Sau mấy tiếng ngán ngùi, mọi chuyện như vết dầu loang, những con người giận giữ đem chai xăng đốt cháy rồi ném qua bức tường trắng kia.

Cảnh sát được trang bị khiên chắn nhanh chóng xuất hiện trước nhà họ Tô. Mười mấy phóng viên tới hiện trường lập tức đưa hình ảnh lực lượng quốc gia giằng co với quần chúng cầm phần lên truyền hình, thấu tóm tằm nhìn và tư tưởng của mọi người dân. Tất cả chỉ quan tâm đến kẻ cầm dao hành hung

tên Mnu mà chẳng thêm đề ý đến người bị hại tên Tạ Khương Qua. Đúng vậy, không một ai quan tâm, ngay cả Tô Đình cũng mặc kệ, dù cho người kia đã đỡ hộ con gái bà một nhát dao.

Khi màn đêm buông xuống, Tô Vũ rời Bangkok tới Chiang Mai, bởi bà Tô Đình nói không biết những kẻ điên ngoài kia một khi lên con thần kinh sẽ gây ra chuyện gì.

Thời điểm cô rời đi, Tạ Khương Qua vẫn chưa tỉnh. Quản gia nói với cô rằng, hiện giờ Tạ Khương Qua không gặp nguy hiểm về tính mạng, cậu hôn mê do mất máu quá nhiều.

Khi đó, cô tưởng mình chỉ đi mấy hôm rồi về, bao giờ trở lại sẽ chuẩn bị cho cậu những món bổ máu hằng ngày để bù lại số máu mà cậu đã rơi vì mình. Thế nhưng sự thật là cô không thể trở về trong mấy ngày như lúc ban đầu đã nghĩ.

Tô Vũ được đưa đến một biệt viện tuyệt đẹp ở ngoại ô Chiang Mai. Nơi đó mang đậm phong cách Giang Nam, có ban công và cây cầu nho nhỏ và các kiến trúc nhà liền kề. Đây là biệt viện của chính khách Thái Lan nào đó nên được trang bị phòng hộ nghiêm ngặt. Ngày đầu tiên vào ở biệt viện, Tô Vũ nhận được điện thoại của quản gia báo Tạ Khương Qua đã tỉnh.

Tạ Khương Qua tỉnh rồi, tốt quá! Cả đêm qua cô lo lắng không tài nào ngủ được. Cô sợ quản gia lừa mình, rõ ràng cô thấy chiếc dao đó đã đâm sâu vào thân thể cậu kia mà.

Tốt quá, cậu tỉnh rồi. Tô Vũ chỉ mong có thể bay đến bên cậu ngay lúc này, cô rất muốn nhìn cậu, chạm vào cậu. Ngày thứ ba ở Chiang Mai, trận phong ba do Si Jie kéo đến vẫn dai dẳng ở Bangkok, thậm chí còn có dấu hiệu bùng nổ. Từ Bangkok lan tràn khắp đất nước Thái Lan, cư dân mạng chung tay biểu đạt mong muốn công chúa hạt đậu nhà họ Tô phải xin lỗi trên báo đài, và còn phải dập đầu nhận sai trước mộ Si Jie. Những kẻ cực đoan còn yêu cầu cô phải làm đám cưới với si Jie đã qua đời.

Tô Vũ cố gắng nhớ lại dáng vẻ của si Jie nhảy xuống từ sân thượng kia, song hình như cô không nhớ nổi chút gì về cậu thiếu niên gập thur tình thành hạc giấy, thành máy bay chuyển đến trước mặt cô. Ấn tượng duy nhất trong cô về cậu ta là chàng trai có đôi mắt hai mí. Ngày xưa cô từng thầm cười nhạo đôi mắt hai mí của cậu ta quê như con cá vàng khỏi hải. Tạ Khương Qua cũng có mắt hai mí, nhưng là mắt hai mí lót, nhìn không rõ lắm, vậy mà cô càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng mê muội.

Cái tên Tạ Khương Qua bắt đầu hóa thành lưỡi dao mỏng cứa vào trái tim khiến cô đau đầu tiếc thương.

Cậu có trách cô không? Liệu có trách cô không đi thăm cậu không? Ngày thứ năm ở Chiang Mai, Tô Vũ vẫn không thể đi gặp Tạ Khương Qua. Cô len lén muốn chuồn đi nhưng bị bảo vệ canh giữ bên ngoài phát hiện. Mấy phút sau, mẹ gọi điện thoại tới mắng cô té tát. Đây lần đầu tiên mẹ gọi cho cô sau mấy ngày bù đầu vì dư luận.

“Tô Vũ, con phải bảo vệ tính mạng của mình, đừng quên vì sao con sống được đến bây giờ.”

Đúng thế, mạng sống của cô được đổi lấy bằng sự hi sinh của ba, cô phải quý trọng, được lâu nhưng nào hay nhưng đấy. Ngày thứ sáu ở Chiang Mai, cô biết chủ nhân của biệt viện là người đàn ông có cái tên rất hay. Anh ta là Mai Hựu Khiêm, tuy không đẹp trai lắm nhưng lại mang nét vững chãi như ngọn núi sừng sững.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mai hựu khiêm (2)

Ngày thứ sáu ở Chiang Mai.

Lại là một buổi chiều rảnh rỗi, cô ngồi trên thảm cỏ, trước mặt là ly rượu cocktail Ireland do chính tay cô pha, cô còn cố ý cho nhiều vodka hơn và tự đặt tên mỹ miều cho ly cocktail này nữa.

Cô nhấp một ngụm rượu, lại khe khẽ ngâm nga, thỉnh thoảng nghịch điện thoại hoặc gọi cho ai đó, nhìn thời gian trôi qua từng phút trên màn hình. Thảm cỏ xanh biếc trước mắt dần trở nên mơ hồ, tiếng hát cũng dần nhẹ nhàng trôi đi. Trên đầu cô bỗng truyền đến tiếng xào xạc, Tô Vũ ngẩng đầu nhìn lên, tức thì một vật thể màu trắng rơi xuống từ trên không, cô đưa tay ra đỡ lấy theo bản năng. Trọng lực của vật thể kia khiến cô tay cô òt rần, cô lui vài bước mới tiếp được vật thể đang cuộn tròn làm động tác bảo vệ kia. Nó đáp xuống bãi cỏ rồi, cô vẫn không quên trước tiên phải xem thử mình vừa đỡ được vật gì.

Thứ cuộn tròn trong lòng cô chính là một cô bé mặc một bộ váy nhiều màu, đôi mắt nhỏ xinh khẽ chớp còn chưa hết hoảng sợ.

“Cháu là ai? Cháu2từ đâu tới?” Tô Vũ nghiêm mặt.

Cô bé đột nhiên xuất hiện này làm cô giật cả mình, dọa con say trong cô chạy đi gần hết. May mà đứa bé này rơi xuống từ tầng một, nếu cao hơn một chút thì chắc tay cô gãy rồi.

Đứa bé vẫn chớp mắt không đáp. Bực thật, đứa bé này chẳng lễ phép gì cả, từ nãy tới giờ chẳng thém cảm ơn tiếng nào. Tô Vũ trừng mắt: “Con nhóc này, nếu cháu không trả lời thì cô ném cháu xuống sông cho cá mập ăn thịt đấy.” “Ồ đây không có cá mập đâu!” Cô bé ngay thơ đáp. “Ai bảo không có, chính là cô đây!” Tô Vũ xoa tay, “Cô là yêu quái cá mập đấy.”

Cô bé phì cười, nói như bà cụ non: “Cô không phải yêu quái cá mập, mẹ A Nhã bảo cô là tiểu thư xấu tính đến từ Bangkok, cô làm vỡ bảy cái đĩa, hỏng một cái điều khiển TV, đập nát bình hoa mà ba thích, rồi còn làm gãy đầu búp bê Barbie của cháu nữa. Cháu có thể tha thứ cho cô về những chuyện còn lại, chỉ riêng việc làm vỡ bình hoa mà ba thích nhất thì tuyệt đối không thể tha thứ, chính vì điều này mà cháu định báo ba đuổi cô đi đấy, nhưng mà...” Cô bé cất giọng như ban ơn, “Nhưng nể mặt cô trông rất giống mẹ cháu, coi như bỏ qua tội này. Vì vậy đáng lẽ bây giờ cô phải cảm ơn cháu mới đúng.”

Ha! Nghe thử xem con bé này vừa nói gì kia? Tô Vũ rất muốn đánh cô bé hư đốn không biết báo ân này một cái, đáng tiếc men say vừa bay đi đã quay trở lại, đầu lười cô như thất lại, ánh mắt lơ đãng, vừa định giờ tay dọa đánh thì cô lại nắc cụt.

Giọng điệu ghét bỏ của đứa bé văng vẳng bên tai cô: “Cô không những là một tiểu thư xấu tính mà còn nát rượu nữa.”

Thế cơ à, Tô Vũ vung tay để cho cô bé ngã sấp xuống đất. Cô cười vang làm mặt xấu với cô bé, còn nó thì mếu máo, đáng vẽ như sắp khóc. Bầu không khí ẩm ướt như làn con gió ngưng đọng, tiếng bước chân nhẹ nhàng trên bãi cỏ dừng lại sau lưng Tô Vũ, tiếp theo một giọng nói vang lên: “Tiểu Cầu, sao con lại nằm trên đất?” “Tiểu Vũ, sao con lại nằm trên đất?” Tô Vũ vênh tai, tập trung hết mức có thể. Ba đang gọi cô à? Đúng vậy, ba đang gọi cô, Tiểu Vũ, sao con lại nằm trên đất?

Ba từng hỏi cô như vậy. Không biết vì sao, cô lại nhớ rõ câu nói và cả giọng điệu của ba khi cô còn nhỏ.

Tô Vũ quay đầu lại. Một người đàn ông có vóc người cao lớn đang đứng cách ngay sau lưng cô mấy bước.

À, đây không phải ba trong trí nhớ của cô, ba không cao lớn như vậy. Có lẽ là có, chỉ là cô không nhớ nổi mà thôi. Không nhớ nổi nữa rồi!

Cô mặc kệ con nắc cụt, cứ thế đi đến trước mặt người đàn ông kia và tựa đầu lên vai anh ta.

Người đàn ông kia tên Mai Hựu Khiêm, có giọng nói rất giống ba trong trí nhớ của cô. Mai Hựu Khiêm nhíu mày, muốn tránh ra nhưng Tiểu Cầu lại liên tục lắc đầu với anh ta. Cuối cùng anh ta đành đứng thẳng đó như cột gỗ, song anh ta càng khó xử hơn vì cô gái say khướt này vừa nắc cụt vừa tổ cáo.

“Ba, có phải ba đến đón con không? Như vậy cũng tốt...” Cô gái tựa đầu trên vai anh lẩm bẩm, nói không rõ ràng: “Sau khi ba đón con đi, chắc chắn mẹ rất tức giận. Lúc nào mẹ cũng nổi giận với con, con muốn phạt mẹ một chút!

Ba, ở đó có tiệc tùng không? Có quần áo và trang sức đẹp không? Có nhạc hội náo nhiệt không? Ba, con thích những thứ đó! Con thích khiêu vũ, con thích mặc váy xinh đẹp xoay tròn liên tục lúc khiêu vũ, xoay tròn...

Còn nữa, ba à, con cũng rất thích Tạ Khương Qua, con thích hơn cả tiệc tùng, quần áo xinh đẹp hay các bữa tiệc khiêu vũ. Liệu con có được mang cậu ấy theo không ba...”

“Không, không...” Cái đầu đang tựa vào người Mai Hựu Khiêm khẽ lắc, “Không được, không được... Con không thể mang cậu ấy theo được. Cậu ấy còn một bà mẹ rất thích đồ trang sức, cậu ấy phải chăm sóc mẹ, Khương Qua... Khương Qua là một đứa con ngoan...”

“Vậy phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ?...” Giọng nói kia buồn phiền vô cùng, “Để con nghĩ đã...” Mai Hựu Khiêm không nhận được nhếch môi. Đúng là một cô gái nát rượu! Cô lắc lắc đầu làm mái tóc uốn cong không ngừng cọ gờn bên tai anh ta, khiến anh ta chỉ muốn đẩy cái đầu kia ra.

Tiểu Cầu lại trừng mắt cảnh cáo anh lần nữa, nhóc con kia còn đặt lên trên môi: “Suyt! Cô ấy bảo suy nghĩ mà, để cô ấy suy nghĩ chút đi!” Được rồi, để cô suy nghĩ một chút vậy. Tiểu Cầu là lớn nhất. Cô gái nát rượu đang tựa trên vai anh ta quả thật đang suy nghĩ, chờ xem sau khi nghĩ xong cô ấy sẽ có cách gì?

“Xong rồi, con nghĩ ra rồi, con sẽ dành chút thời gian chờ cậu ấy.” Tô Vũ gật gù đầu trên vai anh ta, “Ừm, dành ra chút thời gian chờ cậu ấy... Chờ cậu ấy cùng đi... Con muốn như vậy...”

Chờ cậu ấy, Khương Qua? Là Khương Qua mà cô còn thích hơn cả tiệc tùng, khiêu vũ? Khương Qua là ai? Là bạn trai hay người yêu của cô? Còn nữa, lúc nào cô cũng gọi anh là ba, đừng bảo... “Này, cô nhìn cho rõ đi, tôi không phải ba cô! Không phải đâu!” Mai Hựu Khiêm chọc ngón trỏ vào mái đầu xù như con cún lông dài của cô.

Tô Vũ tránh ngón tay anh, miệng lẩm bẩm: “Đừng mà, đáng ghét, đã nói... đã nói đừng rồi mà... Nếu là Khương Qua, thì được...”

Khương Quay lại là Khương Qua! “Khương Qua là ai?” Mai Hựu Khiêm buột miệng hỏi.

Cái tên Khương Qua này xuất hiện khá nhiều lần từ miệng cô làm dấy lên nỗi tò mò trong lòng anh ta.

Đáp lại Mai Hựu Khiêm chính là tiếng thở đều đều. Anh ta đau đầu, lẽ nào anh phải đứng dưới ánh nắng chói chang làm cột gỗ cho người ta dựa ngủ ư? Anh tức giận nhìn bạn nhỏ Tiểu Cầu. Cô bé vui vẻ chạy nhanh tới kéo quần anh: “Ba có thể ôm cô ấy về phòng rồi!” Cứ như thế, vào mùa hè năm Tô Vũ hai mươi hai tuổi, cô đã có một màn làm quen Mai Hựu Khiêm cực quái đản.

Khi Tô Vũ tỉnh lại, một lớn một nhỏ đang ngồi trên sàn trải thảm chơi mô hình xe lửa, tiếng xe lửa ồn ào làm Tô Vũ đau đầu ghê gớm.

“Hai người là ai?” Cô hơi nhòe dụi hỏi hai người kia. Đứa bé thì cô còn có chút ấn tượng, đó là cô bé ngã từ trên lầu xuống mà cô đỡ được, còn người đàn ông kia thì cô không biết.

Tiểu Cầu mặc quần áo xinh đẹp, quay mặt sang nói với Tô Vũ bằng giọng hả hê: “Cô không chỉ là cô gái xấu tính mà còn nát rượu, đã vậy khi ngủ còn chảy cả nước miếng.” “Sao hai người lại ở trong phòng tôi?” Tô Vũ khó chịu chất vấn hai người xa lạ này. Nếu cô đoán không sai thì người đàn ông trước mặt cô đây chính là người cha mà đứa trẻ đã nhắc đến.

Hai cha con họ vẫn không thèm để ý tới câu hỏi của cô, tiếp tục trò chơi của mình. Tô Vũ bực dọc cầm gối ném vào chiếc xe lửa khiến nó chạy lệch khỏi đường ray. Người đàn ông kia quay lại nhìn Tô Vũ, vẻ mặt lạnh lùng.

Khoảng chín giờ tối, Tiểu Cầu ôm chú gấu trúc bằng lông nhung mở cửa phòng Tô Vũ và đứng trước giường cô, sau đó lấy một thanh chiếu cao su từ trong tủ ra đặt lên tay cô. “Ba bảo cháu đến cảm ơn cô vì đã đỡ được cháu.”

Ba nào? Ba của cô nhóc này á?

“Cháu không ghét cô. Không phải vì cô đỡ được cháu mà vì khi đó cháu lên núp trên lầu nhìn cô uống rượu, ca hát. Cô rất thú vị, hơn mấy gia sư dạy kèm nhiều.”

Môi Tô Vũ giật giật, ngạc nhiên nhìn về phía cô bé.

Tiểu Cầu vẫy tay với Tô Vũ, không ngờ về mặt lại có chút quyến rũ: “Cháu rất vui vì được gặp cô, giờ cháu phải về đi học đây. Tạm biệt!”

Tô Vũ miễn cưỡng giơ tay chào cô bé ăn mặc như một đóa hoa trông có vẻ mới chỉ khoảng sáu, bảy tuổi mà lại cư xử cứ như bà cụ non kia.

Lúc đứa bé nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, trong lòng Tô Vũ thầm than thở, Tạ Khương Qua cũng hết như vậy, lúc nào cũng ra vẻ như một ông cụ non. Ngoài cửa sổ có tiếng gọi Tiểu Cầu, Tô Vũ vén rèm cửa nhìn ra. Bên ngoài, người đàn ông mở cửa xe rồi bế đứa bé lên ghế lái phụ, tiếp theo cẩn thận thắt dây an toàn cho bé, xong xuôi còn hôn lên trán bé một cái.

Dường như cô bé kia biết cô đang nhìn theo bèn xoay mặt về phía phòng cô, vung tay vẫy vẫy và nói tạm biệt bằng khẩu hình với cô.

Tô Vũ buông rèm xuống, thầm nghĩ đó đúng là một đứa bé quái gở.

Người đàn ông kia chính là chủ nhân của biệt viện này. Vào thời điểm đó, Tô Vũ vẫn cho rằng đó chỉ là một người cha nhân hạ đưa con gái mình đi xa một chuyến mà thôi, cô chẳng hề nghĩ đến chuyện sau này mình lại có quan hệ sâu xa với hai cha con họ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Quay trở lại bangkok (1)

Tuần cuối tháng Tư, Tô Vũ vẫn ở trong căn biệt viện được bảo vệ nghiêm ngặt tại Chiang Mai. Sóng gió

sau vụ tự tử của si Jie không hề giảm đi khi cô rời khỏi Bangkok, ngược lại người chỉ trích ngày càng

động hơn. Họ xả nổi bức tức lên xí nghiệp của Tô thị, vọt vào sảnh công ty viễn thông Tô thị để lên án và tẩy chay cả kênh truyền hình thuộc về Tô thị.

Công chúa hạt đậu nhà họ Tô vẫn luôn trang điểm xinh đẹp xuất hiện trước công chúng bị gắn lên mác tay chơi, thậm chí những kẻ ngồi tù cũng tuyên bố muốn lên giường với cô cho cô biết mùi.

Sau biết bao rối ren, vào ngày đầu tiên của tháng Năm, Tô Đình mới gọi điện thoại cho con gái. Một tiếng trước khi rời khỏi Chiang Mai tới Toronto, Tô Vũ gọi điện cho ông Đường.

Tạ Khương Qua đang trong quá trình hồi phục, cậu không cần truyền dịch nữa mà ngày hôm qua đã xuống giường tập đi dưới sự trợ giúp của bác sĩ. Đối với Tô Vũ, đây là tin tức may mắn nhất trong mấy ngày qua.

Đầu kia điện thoại, ông Đường hỏi cô có muốn nói chuyện với Tạ Khương Qua không. Cô nói được, nhưng đến khi cậu nhận điện thoại, nghe thấy giọng cậu thì cô lại cúp máy. Nói lời xin lỗi với cậu ư? Không, nói xin lỗi thôi thì không đủ. Suýt nữa thì cậu đã mất mạng vì cô cơ đấy. Nghe nói nếu tới bệnh viện chậm vài phút, cậu sẽ chết vì mất máu. Hơn nữa, vì chuyện này mà cậu phải bỏ thi, điều này chẳng khác gì cậu đã lãng phí thời gian của cả học kỳ.

Tô Vũ vội vã cúp điện thoại.

Trên bầu trời tới Toronto, Tô Vũ an ủi mình, không sao cả, sau này không gặp cậu nữa là được. Chỉ cần không gặp cậu thì lòng cô sẽ không cảm4thấy

áy này. Tô Vũ vẫn thường sống như vậy. Con cún cô rất thích mất đi, cô tự dặn lòng sẽ hết buồn nhanh thôi, thế rồi chẳng mấy mà cô hết buồn thật. Khi mặc bộ váy lung linh xoay tròn theo điệu nhạc dưới ánh mắt ghen tỵ của đám con gái và đám đười ươi của bọn con trai, cô không còn buồn vì sự ra đi của nó nữa.

Khi Tô Vũ tới Toronto thì tháng Năm đã đến. Theo như mẹ sắp đặt, cô sẽ ở đây đến tháng Tám. Song cô không thể ở bên nổi, vào giữa tháng Sáu, Tô Vũ cầm hộ chiếu giả mua từ chợ đen và hộ chiếu thật của mình thoát khỏi sự theo dõi của bảo vệ và đi tới sân bay.

Cô thuê một cô gái đội tóc giả, hóa trang thành cô. Cô gái kia cầm hộ chiếu của cô mua vé máy bay tới Mỹ, còn cô thì dùng hộ chiếu giả mua vé máy bay về Bangkok. Vừa xuống máy bay cô đã gọi taxi chở mình tới khu vực nghèo đói nhất Bangkok.

Lúc chạng vạng, từng đám mây như ngọn lửa đâm mình vào lòng sông, nhuộm mặt sông và những ngôi nhà gỗ trên sông thành một màu đỏ au. Cô đứng trên bờ để chờ Tạ Khương Qua đi qua. Từ đây có thể trông thấy rõ nhà cậu. Chậu hoa hải đường trên bệ cửa sổ đang nở rộ, nổi bật hơn bất kỳ nhà nào khác. Sắc hoa hải đường khiến lòng cô vui vẻ, cô vẽ như Tạ Khương Qua chăm sóc hoa hải đường của cô rất tốt.

Chiếc xe đạp không có ở nhà, chắc hẳn Tạ Khương Qua đi chợ mua thức ăn rồi. Nhà cậu không có tủ lạnh, năm giờ hàng ngày cậu đều phải đi chợ mua thức ăn, tầm này mấy quầy hàng nhỏ đều sắp đóng cửa, thông thường có thể mua được đồ giảm giá rẻ hơn. Đôi khi trong giỏ xe cậu chỉ có hai quả cà chua, đôi khi thì là một củ khoai tây và một trái táo, cũng có lúc là củ cải héo rũ. Khi thì giỏ xe cậu không có gì, chứng tỏ mấy quầy hàng đã bán hết đồ. Trước kia khi biết những điều này, Tô Vũ chỉ thờ ơ như không, dần dà cô bắt đầu đau lòng.

Lúc trời tối hơn chút, cuối cùng Tô Vũ cũng gặp được Tạ Khương Qua. Đúng như cô đoán, quả nhiên cậu đi chợ mua thức ăn, tuy nhiên... Tô Vũ lùi về sau bụi cỏ lau. Yên sau xe Tạ Khương Qua đeo cô gái tên Thẩm Họa. Tay cô ta vòng quanh eo cậu, hình bóng họ in lên dòng sông trông hài hòa ấm áp lắm sao.

Tô Vũ cúi đầu lặng thinh. Tiếng bánh xe đạp lạo xạo trên bờ sông, cô gái riu rít trò chuyện với cậu về những điều thường nhật trong cuộc sống, nghe thật tràn đầy năng lượng! Xe đạp đi ngang qua Tô Vũ rồi xa dần. Tạ Khương Qua xuống xe, để cô gái kia đi trước, còn mình thì dắt xe đạp theo sau. Thẩm Họa đứng trước cửa nhà mình vẫy tay với cậu, đợi cô ta vào nhà rồi cậu mới quay đầu đi.

Khi Tạ Khương Qua nhìn về phía cô ẩn nấp, Tô Vũ bỗng cuống quýt nhắm mắt lại như thể làm vậy thì cậu sẽ không phát hiện ra mình. Thật ra cô cũng không biết tại sao mình lại tới đây, và tới đây với mục đích gì.

Mở mắt đã không thấy Tạ Khương Qua đâu nữa. Xe đạp cậu dựng ở bờ tường phía ngoài như thường lệ. Tầm này chắc hẳn cậu đã đi nấu ăn rồi?

Tô Vũ chui ra khỏi bụi cỏ lau, đi dọc con đường tiến về phía trước. Cô cúi đầu ngắm giày dưới chân. Cô mua đôi giày này ở một cửa hàng tại Toronto, một trăm đô giảm còn chín mươi đô, cô rất tự hào vì tiết kiệm được

mười đô kia. Song khi nghĩ tới Tạ Khương Qua thì lại khó chịu, mười đô nhỏ bé này lại tương đương với tiền ăn trưa và tiêu xài những một tháng của cậu ấy.

Tô Vũ vừa cúi đầu vừa bước đi nên vô tình va phải người đối diện.

Ngẩng đầu lên, Tạ Khương Qua đang cúi đầu nhìn cô. Hai người đều im lặng, cách đó không xa truyền đến tiếng xe máy rền rã. Tô Vũ đưa tay kéo cậu vào bụi cỏ lau ven đường, đợi chiếc xe máy đi xa, bàn tay đang nằm áo sơ mi của cậu bỗng bị giữ chặt. “Cô định làm gì?” Cậu lạnh lùng hỏi. “Muốn... muốn xem miếng vết thương bị đâm của cậu.” Tô Vũ vẫn nắm vật áo sơ mi, còn cậu vẫn giữ tay cô. “Không cần.” Tạ Khương Qua hất mạnh tay cô ra.

Cậu quay đầu dợm bước thì Tô Vũ kéo tay lại: “Khương Qua, cậu đang trách tôi không tới thăm cậu ư?”

Tạ Khương Qua quay lại, cất giọng trên cọt: “Cô nghĩ tôi sẽ trách cô vì không tới thăm tôi sao?”

Có lẽ... cậu không thể đâu. Đúng vậy, không đâu. Tô Vũ biết cậu rất sợ dây vào chuyện phiền toái. Đối với cậu, phiền toái luôn đi kèm với tổn tiền, mà Tô Vũ luôn mang đến phiền toái cho cậu. Tô Vũ buông tay ra để cậu bỏ đi: “Tạ Khương Qua, cảm ơn cậu, cũng xin lỗi cậu!” Cô lớn tiếng hét lên với bóng lưng cậu, “Với cả, Tạ Khương Qua, tôi xin lỗi cậu thay mẹ tôi.”

Nghe đến câu cuối cùng, Tạ Khương Qua chợt dừng bước. “Tạ Khương Qua, tôi xin lỗi cậu thay mẹ tôi. Tôi nghĩ, chắc chắn mẹ đã đi tìm cậu. Tôi đoán mẹ từng nói với cậu vài lời khó nghe.”

ở Toronto, Tô Vũ thấy được một mẩu tin. Thiếu niên vô tội chịu một dao của Mnu hủy đơn kiện, ủy thác luật sư thanh minh rằng vụ tai nạn của cậu không hề liên quan tới công chúa hạt đậu nhà họ Tô mà chỉ đơn thuần là ân oán cá nhân giữa hai thanh niên. Lời giải thích rất miễn cưỡng, nhưng nhờ vậy Mnu không bị gán tội giết người. Từ khi hắn được thả, sóng gió cũng dịu dần theo thời gian, hơn nữa lời giải thích của đương sự cùng cách hòa giải ngoài tòa án đã thay đổi cái nhìn của mọi người.

Tô Vũ hiểu mẹ mình. Trận sóng gió này nhanh chóng được dẹp yên đều nhờ vào mẹ cô. Tạ Khương Qua vô tội lại biến thành kẻ ác đánh nhau tranh giành tình nhân. Vì thế cậu đã phải bỏ lỡ con đường tương lai thênh thang vốn thuộc về mình.

Vốn dĩ sau khi học xong cấp ba, cậu sẽ đến ngôi chùa sáng giá nhất Bangkok. Chờ hết một năm xuất gia, cậu sẽ trở thành sinh viên của một trường đại học danh tiếng. Thế nhưng, tất cả đã tan thành mây khói sau vụ việc vừa qua. Ngôi chùa kia không thể tiếp nhận một học sinh đánh nhau vì giành gái. Giờ này khắc này, Tạ Khương Qua đang đưa lưng về phía Tô Vũ nên cô không biết về mặt cậu thế nào.

“Tạ Khương Qua, cậu giận tôi sao?” Cô nghe thấy giọng mình hèn mọn chưa từng có, “Có phải cậu giận tôi vì mẹ tôi không?” Cậu vẫn không hề quay

đầu lại, chỉ khẽ lên tiếng: “Về đi”.

“Tôi lên chạy đến đây đây.” Giọng cô có vẻ lấy lòng. Chắc cậu nghe vậy sẽ bớt giận hơn chút.

“Thế thì sao?” Cậu lạnh lùng hỏi.

Thế thì sao ư? Đúng vậy, thế thì sao? Tạ Khương Qua là tên khốn kiếp. Cô chưa từng hạ mình vì bất cứ người con trai nào cả, bao nhọc nhằn suốt quãng đường khiến cô tủi thân vô cùng.

Tô Vũ hét lên với bóng lưng toan rời đi của cậu: “Tạ Khương Qua, tên khốn kiếp này, cậu đứng lại cho tôi.” Bởi vì tiếng đứng lại kia quá gắng sức nên giọt lệ rung rung trong mắt cô bỗng tuôn trào. Cô chẳng buồn đưa tay lau đi, dù sao Tạ Khương Qua cũng không nhìn thấy mà.

“Nghe thấy tin tức kia, tôi lập tức dùng hộ chiếu giả mua vé máy bay từ Toronto về Bangkok. Nhưng vì ảnh hưởng của dòng khí lưu nên chuyến bay bị hủy. Thế là tôi phải mua vé máy bay đến Pháp chỉ vì muốn nhanh chóng gặp cậu. Thế mà khi tới sân bay De Gaulle, họ lại nói với tôi là người Pháp lại bãi công. Cuối cùng tôi đành mua vé xe đến Thụy Sĩ rồi từ đó bay về Bangkok đây.”

“Tôi Bangkok, lên xe rồi tôi mới nhớ ra mình đã hết tiền mặt. Tôi không thể dùng thẻ rút tiền vì sợ mẹ phát hiện. Tưởng tôi quýt tiền, lái xe taxi bèn đưa tôi đến đồn cảnh sát. Hắn còn bảo người xinh đẹp như tôi lừa đảo người khác càng nặng tội thêm. Tôi buộc phải tháo đồng hồ đưa cho hắn thì hắn mới buông tha cho tôi.

Phải mất ba ngày hai đêm tôi mới đến được chỗ cậu. Tôi chỉ muốn nói với cậu là tôi không hề biết những chuyện mẹ làm, nếu tôi biết thì tôi chắc chắn đã ngăn cản mẹ mình.”

Tô Vũ nhìn bóng lưng Tạ Khương Qua, bần thần nói. Thật ra cô không biết mình vừa nói gì, cô cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy.

Một lúc lâu sau, Tạ Khương Qua mới quay lại thốt lên: “Thật ra cô không cần mất ba ngày hai đêm chạy từ Toronto tới Bangkok đâu.” “Đúng” Tô Vũ lẩm bẩm, thần thờ quên cả lau đi giọt nước mắt, “Đúng, tôi nghĩ tôi gọi một cú điện thoại là xong, chỉ cần xin lỗi cậu qua điện thoại là đủ... Nhưng... nhưng... nếu gọi điện thoại, chẳng may cậu nghĩ tôi không đủ chân thành thì biết làm sao? Nếu tôi chân thành, không chừng Khương Qua sẽ hết giận.” Tô Vũ xoắn tay, cả hành trình dài đằng đẳng khiến cô mệt mỏi, khiến cô yếu ớt.

Tạ Khương Qua quay lại, chậm rãi đi đến trước mặt Tô Vũ, tay cậu dán sát lên gương mặt cô, ngón tay cái lướt nhẹ qua khóe mắt cô, lau khô từng giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quay trở lại bangkok (2)

Hai người đều đứng ngẩn ngơ tại chỗ, Tạ Khương Qua bỏ tay ra khỏi gương mặt cô, còn Tô Vũ thì rũ

mắt. Họ cứ thế đứng yên trong ánh nắng chiều.

“Tôi không giận cô.” Tạ Khương Qua nói rất khẽ. Cậu nhích lại gần Tô Vũ hơn chút, “Đói bụng chưa?”

Tô Vũ sờ sờ bụng mình. Cả ngày nay cô gần như không ăn gì, hơn nữa trước giờ cô không ăn đồ ăn trên máy bay.

“Cô lên chạy về đây à?”

Tô Vũ gật đầu.

Tạ Khương Qua khẽ thở dài: “Tức là bây giờ trên người cô không có một đồng nào và cũng không có chỗ nào để đi?”

Cô lại gật đầu lần nữa. Xuất nhập cảnh thường hạn chế số lượng tiền mặt nên nếu mang vượt mức sẽ phải làm đủ thứ thủ tục, để tránh phiền phức không đáng có nên cô mang rất ít tiền mặt, sau nhiều chuyến đi lại, cô đã dùng hết sạch tiền rồi.

“Đi thôi.” Tạ Khương Qua kéo tay Tô Vũ.

“Đi đâu?” Cô vẫn không nhúc nhích.

“Đến nhà tôi, tôi nấu cơm cho cô.” Tạ Khương Qua nói chắc nịch không cho phép cô từ chối. Hình như Tô Vũ đã quên mất đáng về nước mắt nước mũi tèm nhem của mình ban nãy, cô lại lại tỏ vẻ kèn kiệu bà đây không muốn, Tạ Khương Qua kéo mấy lần cô mới chịu đi theo sau. Đi được vài bước, cô lại nhíu mày gọi: “Tạ Khương Qua!”

“Sao?”

“Sau này không được thờ dài, người lớn mới làm thế” Tô Vũ nhấn mạnh, cô không thích cậu thờ dài, hề nghe thấy là cô lại nao lòng.

Tạ Khương Qua dùng bước, quay đầu lại, hơi cúi người xuống, lướt mắt tới lui trên gương mặt Tô Vũ, cuối cùng dừng lại trên đôi môi cô. Tô Vũ nhìn cậu như thể sắp thốt ra câu “muốn chết hả?”, song cậu không quan tâm điều đó, cứ thế sát lại thật gần cô rồi cúi đầu.

Chưa đợi Tô Vũ cho phép, Tạ Khương Qua đã đặt môi mình lên môi cô.

Tạ... Tạ Khương Qua phát diện gì đấy. Nhưng mà Tô Vũ phát hiện rồi cuộc Tạ Khương Qua cũng chịu khom lưng xuống, cô chỉ cần nhón chân một chút là hai người có thể hôn nhau rồi. Cậu rất thông minh, sau thoáng vụng về ban đầu đã có thể phát huy bản năng vốn có trong chuyện nam nữ, khiến Tô Vũ tự cho là có kinh nghiệm cũng phải thờ hồn hên. Cô thầm than, tay nắm chặt rồi thả lỏng, dần dần không thể kiềm chế cứ thế ôm ghì lấy cổ Tạ Khương Qua để níu giữ cơ thể sắp ngã khuỵu của mình. Vậy mà khi tay cô vừa chạm vào, cậu đột nhiên buông cô ra. Tô Vũ ngạc nhiên, Tạ Khương Qua hơi nhếch môi, nắm lấy vai cô: “Giờ cô có còn coi tôi là con nít nữa không hả công chúa hạt đậu?”

Gi cơ? Chỉ vì muốn chứng minh mình là người lớn mà cậu lại tùy tiện hôn cô ư, nói gì thế? Có hôn cũng phải là cô hôn trước mới đúng!

“Tạ Khương Qua!” Tô Vũ tức tối gắt giọng. Song ngoài việc đó ra cô chẳng biết làm gì cả, đành trơ mắt nhìn cậu phớt lờ quay đầu đi.

Tạ Khương Qua nhìn đường phía trước, tự giải thích hành động kỳ quái của mình ba phút trước như sau: Đó là chỉ là biểu hiện theo bản năng của một chàng trai bị kích thích thôi, cũng như khi còn nhỏ, ba từng cười nhạo cậu chân ngắn tay ngắn không thể ném bóng vào rổ được, thế là cậu bắt đầu lên tập luyện, cuối cùng ném bóng vào rổ trước mặt ba cậu.

Chính là như thế đó, rõ ràng là một cô gái còn nhỏ hơn cả mình, chỉ một tia sét đã đủ làm cô sợ hãi lao vào lòng mình rồi, vậy mà dám bày đặt chế mình trẻ con!

“Tạ Khương Qua!” Tô Vũ luôn theo sau gọi cậu lại. Sao trông cậu kỳ quái vậy, tự đứng lại gật gù thế kia, lại còn...

“Cô muốn gì?” Tạ Khương Qua quay đầu lại, giọng điệu kỳ cục, vẻ mặt còn toát lên sự mất kiên nhẫn. Tô Vũ chỉ con đường mà cậu vừa đi: “Tạ Khương Qua, cậu đi quá rồi.” Đứng trước cửa căn nhà gỗ, vượt mấy tấm ván gỗ thô ráp, Tô Vũ cảm thấy nơi đây thân thiết, ngay cả chiếc chuông gió làm bằng vỏ sò kia cũng quá đỗi thân quen. Cô không nhận được định đưa tay đẩy đẩy nó, vậy mà lại bị Tạ Khương Qua giữ tay, cậu ra hiệu bảo cô đừng lên tiếng.

Sau đó, Tạ Khương Qua dắt cô nhẹ nhàng vào nhà, đi qua phòng khách nhỏ như miếng đậu phụ, bước vào phòng riêng của cậu. Đạo này tâm trạng mẹ cậu không ổn định, mỗi lần như thế bà sẽ tỏ vẻ kháng cự với người xa lạ tới gần.

Tô Vũ ngồi trên chiếc giường nhỏ của cậu, cảm quyền tạp chí mà cậu đưa cho. Tạ Khương Qua dặn cô ngồi đây chờ cậu nấu cơm, bảo cô lúc nằm chán thì hãy đọc tạp chí.

Thật là, cậu cứ coi như cô là con nít ấy.

Mà quả thật, ngồi đợi cậu nấu cơm là chuyện rất nhàm chán, đến mức Tô Vũ phải lảng tai nghe động tĩnh bên ngoài cho đỡ buồn. Phòng bếp nhà Tạ Khương Qua ở ngay góc hành lang gần cửa sau. Đây chỉ là một khoảng rất nhỏ, vừa đủ đặt bình gas và chỗ trống cho một người đứng. Mỗi lần Tạ Khương Qua chui ra khỏi bếp đều ướt mắt mồ hôi.

Lúc này cậu đang đổ dầu vào nồi, chỉ một lúc sau đã có hương thơm lan tỏa. Ngửi thấy hương thơm kia, Tô Vũ mới nhận ra mình đói bụng sắp chết.

Mười mấy phút sau, Tô Vũ ngồi trong nhà gỗ nhỏ của cậu, ăn bát cơm chỉ có vài lát cà chua và một quả trứng rán do cậu nấu.

Qua khe hở của ngôi nhà gỗ, Tô Vũ nhìn thấy chiếc bàn trà nhỏ ngoài phòng khách biến thành bàn ăn, vừa đủ cho hai mẹ con cậu ngồi. Mẹ Tạ Khương Qua cũng ăn giống như cô, còn trong bát của cậu chỉ có mỗi cơm tẻ. Chẳng lẽ cậu nhường phần ăn của mình cho cô ư?

Tô Vũ cúi đầu nhìn bát cơm của mình. Cô đúng là công chúa hạt đậu ổng ẹo như lời mọi người nói, cho dù đang rất đói nhưng cô vẫn không thể nuốt nổi bát cơm tẻ nấu từ loại gạo khác với những thứ cô ăn từ nhỏ tới giờ, chưa kể dầu ăn cũng có vị kì quái. Cô chỉ đành ép mình ăn hết quả trứng rán và ít cà chua cho đỡ con đói mà thôi.

Lúc Tạ Khương Qua đi vào, cô lấy cuốn tạp chí đặt lên trên bát cơm. Cậu không nhắc cuốn tạp chí ra, chỉ cầm bát rồi mang đi. Khi cậu trở vào lần nữa mang theo hai quả chuối, nếu cô không đoán sai thì mấy quả chuối này lấy từ nhà cô gái tên Thẩm Họa kia.

Tô Vũ nhận lấy hai quả chuối trong tay cậu rồi để ở một bên, chủ nhân của mấy quả chuối này khiến Tô Vũ không thích.

“Ăn đi, tôi bảo đảm chuối này không có chất hóa học nào đâu.” Tạ Khương Qua bóc vỏ chuối rồi đưa cho Tô Vũ, cậu nói như thể đúng rồi.

Tô Vũ cầm quả chuối nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Cô mới ăn một chút thôi...” Mắt Tạ Khương Qua nhìn lên tấm ván gỗ, “Đến tối kiểu gì cũng đói, nhà tôi lại chẳng có gì, chỉ còn mấy tấm ván gỗ này thôi, chẳng lẽ tôi dám để công chúa hạt đậu gặm ván gỗ sao?”

Cậu chưa dứt lời, Tô Vũ đã ăn xong quả chuối, còn tự giác cầm luôn quả chuối còn lại lên ăn. Màn đêm buông xuống, cuối cùng cũng xảy ra vấn đề, ví dụ như chuyện tắm rửa hay ngủ nghỉ. Lúc mấy người đàn ông cời trần đi ra khỏi cửa nhà tắm, Tô Vũ vội núp sau lưng Tạ Khương Qua, đồng thời cậu cũng thuận tay che cho cô. Thật lâu về sau, Tô Vũ vẫn nhớ kỹ tình cảnh ấy. Tạ Khương Qua đã bỏ ra năm baht thuê phòng tắm nằm ở tít phía Nam. Trên đỉnh đầu chỗ nào cũng có vòi sen, song nếu chỉ hai bath thì vẫn phải dùng chung vòi sen với người khác, nhưng nếu bỏ ra năm bath thì mới thuê được chỗ tắm có vòi sen độc lập. Cho dù là nhà tắm độc lập nhưng lại không có trần nhà nên Tô Vũ vẫn cảm thấy sợ, vì vậy cô bắt Tạ Khương Qua đợi ở ngoài, lại còn bắt cậu hát cho cô nghe. Cô cũng không nhớ rõ cậu đã hát những bài nào, chỉ nhớ khi cô ra khỏi phòng tắm, gương mặt cậu hồng hồng rất đáng yêu.

“Tạ Khương Qua, không phải cậu đỏ mặt vì...” Tô Vũ kéo dài giọng. Tạ Khương Qua lập tức ngắt ngang: “Cô đừng suy nghĩ bậy bạ, tại hơi nước nóng quá thôi.” Giải quyết xong vấn đề tắm rửa thì đến chuyện ngủ nghỉ. Lúc này Tô Vũ không một xu dính túi, đương nhiên không thể ở khách sạn xa hoa hạng sang được, mà cho dù là khách sạn bình thường thì cô cũng không chấp nhận nổi.

Cuối cùng, cô đành ngoan ngoãn nghe theo Tạ Khương Qua, ngủ trên chiếc giường nho nhỏ của cậu. Sắp xếp xong xuôi, Tạ Khương Qua cầm áo sơ mi đi ra ngoài, Tô Vũ kéo cậu lại.

“Tạ Khương Qua, đừng đi.” Cô buột miệng thốt ra. ở nơi này, nếu không có Tạ Khương Qua bên cạnh thì cô rất sợ hãi, chỉ lo mấy người đàn ông hay ăn nói thô tục kia đột nhiên xông ra, đập vỡ mấy tấm ván gỗ mỏng dính này bằng một tay rồi bắt cô như chim ưng bắt gà con. “Khương Qua, đừng đi.” Tô Vũ nắm lấy áo sơ mi của Tạ Khương Qua. Tạ Khương Qua nhìn cô một lúc rồi gật đầu. Cậu mở hé cửa sổ ra, hạ rèm cửa bằng mảnh trúc xuống mới tắt đèn. Xong xuôi, trong phòng chỉ còn lại ánh trăng khoảng chừng bảy, tám, và ánh đèn le lói rọi đến từ các nhà khác. Xung quanh yên tĩnh như tờ, thỉnh thoảng tiếng radio văng vẳng đến từ cửa sổ nhà ai, trên mặt sông dưới các ngôi nhà gỗ, những chú cá nhỏ kéo nhau thành đàn tung tăng vui đùa, mỗi lần chúng nhảy lên đều phát ra tiếng phốc phốc giòn giã. Tô Vũ vui vẻ nằm trên giường, bên cạnh cô là Tạ Khương Qua. Cậu ngồi trên chiếc ghế gỗ duy nhất trong phòng, đầu tựa trên ván gỗ, nhắm mắt lại, tay khoanh trước ngực. Không biết cậu ngủ chưa nhỉ? Tay Tô Vũ chống lên gối. Dưới ánh sáng mờ mờ, cô đưa tay vuốt ve gương mặt cậu từ trán đến sống mũi, xuống khóe môi và cuối cùng đặt tại môi cậu.

Khoảng thời gian gần đây, gương mặt của Tạ Khương Qua thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của cô, dưới ánh mặt trời của thành phố Toronto, mỗi khi gặp chàng trai nào xấp xỉ tuổi Tạ Khương Qua, cô đều nhớ đến cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quay trở lại bangkok (3)

Đột nhiên, cậu mở mắt ra, lông mi dài như cánh bướm lướt qua ngón tay cô. Dưới ánh sáng leo lét, cô không thấy rõ biểu cảm trên mặt cậu, song cô biết giờ này chắc cậu đang lẳng lặng nhìn cô hết như cô lúc này vậy.

Một ngày nào đó, Khương Qua sẽ thuộc về một người phụ nữ khác và cô cũng thuộc về một người đàn ông khác. Ý nghĩ này khuấy động trong đầu Tô Vũ, khiến cô buồn bã.

Bởi vậy, giữa đêm khuya thanh vắng, cô nghe tiếng mình tủi thân. “Tôi chưa từng ở chỗ thế này, Khương Qua. Tôi không ngủ được. Tôi sợ lắm, tôi biết mình nghĩ thế này hơi ngốc nhưng làm thế nào bây giờ? Tôi cứ cảm thấy có vật kỳ quái nào đó sẽ nhảy ra khỏi dòng nước, nhào về phía tôi.”

Con gái mà, ở phương diện nào đó đều là diễn viên thiên bẩm. Tô Vũ cũng suýt nữa bị giọng mình lừa gạt.

Tạ Khương Qua lại thở dài, nhích người từ ghế sang giường, nói thật khê: “Tôi bảo đảm không có bất cứ thứ kỳ quái nào nhào về phía cô hết.”

“Tôi biết vậy nhưng tôi vẫn sợ lắm... Không biết sao lại sợ nữa.” Tô Vũ hạ giọng ní non, tay túm lấy vạt áo sơ mi cậu không buông.

“Vậy cô nói xem tôi phải làm thế nào cô mới hết sợ.” Tạ Khương Qua giữ giọng mình thấp đến mức không thể thấp hơn nữa. “Tôi không biết.” Tô Vũ lắc đầu.

Lần này, tiếng thở dài của Tạ Khương Qua chuyển thành tiếng thở hắt. Cậu nghiêng người nằm xuống bên cạnh cô. Chiếc giường gỗ đủ một người nằm giờ phải chống đỡ cho cả hai người. Giường quá nhỏ, họ đành nằm nghiêng áp sát vào nhau, nếu không sẽ ngã mất.

“Xong rồi, công chúa hạt đậu có thể ngủ rồi đấy. Tôi cam đoan với cô, nếu có thứ kỳ quái xuất hiện thì tôi sẽ nghĩ cách thu hút sự chú ý của nó.” Tô Vũ phì cười, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Cô chậm chậm đặt tay bên hông cậu rồi từ từ siết chặt. Buồn ngủ ư? Đương nhiên không!

Một lát sau, Tô Vũ cất giọng như muỗi kêu: “Tạ Khương Qua, cậu ngủ chưa?” Không có tiếng đáp lại. “Tạ Khương Qua, rốt cuộc cậu ngủ chưa?”

“Ngủ rồi!”

“Tạ Khương Qua, cậu kể gì đó tôi nghe đi.” Miệng nói mà tay không hề rảnh rỗi, đầu ngón tay cô lướt trên lưng cậu. “Tóm lại cô có phiền không?”

Người nhắm nghiền hai mắt kia đang vô cùng tức giận.

Giường gỗ quá nhỏ, hơi thở của cô vờn quanh, vắn vít đầu mũi cậu. Ngón tay cô vẽ vòng tròn trên lưng cậu làm cậu rụt eo lại theo bản năng, cứ như vậy thân thể hai người càng kề sát hơn chút.

Chóp mũi cô cọ nhẹ lên mũi cậu, cô nghiêng đầu chạm môi lên môi cậu rồi tách ra. Đợi mãi mà cậu không hạ môi xuống, cô lại dán lên môi cậu lần nữa song vẫn không nhận được bất cứ sự đáp lại nào.

Lần thứ ba chạm môi, Tô Vũ vươn đầu lưỡi liếm môi trên Tạ Khương Qua, định rút lui nhưng không kịp nữa. Như cô mong muốn, cuối cùng cậu cũng bắt lấy môi cô, nghiêng răng nghiêng lợi gặm cắn như trừng phạt: “Tô Vũ, cô cố ý phải không?” Cô đáp lại bằng cách dùng đầu lưỡi liếm môi dưới cậu.

Trong đêm đen, giác quan có thể vĩnh viễn đè ép lý trí không? Điều này là sai hay đúng? Chỉ khi mặt trời mọc mới có câu trả lời.

Như cô mong muốn, cậu lật người đè cô bên dưới, môi cậu trượt xuống dọc theo môi cô, đi tới xương quai xanh cô. Tay cậu cũng luồn vào áo cô, trườn lên phần bụng bằng phẳng.

Bởi vì áo lót cô đang phơi ngoài kia nên cậu dễ dàng chạm vào nơi nhạy cảm đó. Nhắc đến áo lót, Tô Vũ vẫn còn buồn cười. Khi phơi áo ngực cho cô, trông Tạ Khương Qua cứ lên la lên lút, mặt đỏ bừng đáng yêu cực kỳ.

Tô Vũ rời Toronto quá vội, không mang theo quần áo. Cứ như vậy, chiếc áo lót ngoài kia là thứ duy nhất cô có. Thế nên hiện tại có thể nói cô chân không ra trận, tay Tạ Khương Qua thuận lợi đặt lên nơi căng mẩy đó. Tô Vũ mừng thầm, thế này là Tạ Khương Qua chủ động rồi. Nhưng đến động tác tiếp theo của cậu, cô không còn tâm tư suy nghĩ xem ai chủ động nữa.

Lại, lại tới nữa. Tạ Khương Qua không hề thương hoa tiếc ngọc, động tác tay vừa thô lỗ vừa mạnh bạo, vuốt ve nơi yêu kiều trong tay với sức lực không hề nhẹ chút nào khiến cô vừa đau vừa căng tức.

Điều đáng ghét chính là Tạ Khương Qua quá dễ làm cho đầu ngực cô dựng thẳng, sau đó bóp chặt viên nho nhỏ ấy, ra sức gầy vò. Tô Vũ chống vai, giờ tay lên vòng qua lưng Tạ Khương Qua, luồn tới ót cậu, xen ngón tay vào tóc cậu.

Thân thể áp trên người cô xao động, cũng ngập nổi bất an như cô. Bàn tay còn lại của cậu dần lướt xuống hông cô.

Hiện giờ cô mặc quần đùi của cậu, nhưng đối với cô không khác gì quần lửng. Vì trời quá nóng nên lúc lên giường, Tô Vũ đã kéo ống quần quá đầu gối. Không biết sao tay Tạ Khương Qua lại dịch từ hông cô thẳng xuống dưới, đi tới ống quần xắn cao. Tay cậu mân mê nơi ống quần, len lỏi vào trong, lần lên đùi cô. Trái ngược với bàn tay mạnh bạo trên ngực, bàn tay nơi đùi lại dịu dàng đến mức làm cho Tô Vũ bất giác mở chân, để tay cậu đi lên mà không hề gặp bất cứ trở ngại nào.

Khi tới chỗ tự mật kia, Tô Vũ như bị chạm phải điểm kích thích, dù cách lớp vải mỏng manh nhưng vẫn đủ để cô cảm nhận rõ mồn một sự xâm lược nơi ngón tay Tạ Khương Qua. Sóng tình xa lạ cùng nỗi bất an về phía trước khiến lòng dạ Tô Vũ lo sợ không yên. Sự bất an ấy nghẹn ngào trong cổ họng cô. Ngón tay Tạ Khương Qua đẩy lớp quần lót mỏng manh của cô ra, chính thức chạm tới dải đất thần bí nhất ấy. Sau phút tìm kiếm và mò mẫm ngăn ngui, khi thực sự hiểu rõ, tò mò, cậu có ý đồ đưa ngón tay vào sâu hơn. Lúc chạm tới nơi mềm mại ướt át nhất ấy, cậu cứ thế tiến thẳng vào như dò xét.

Cuối cùng tiếng nghẹn ngào nơi cổ họng kia cũng thoát ra. Đau, đau quá!

Đồng thời bàn tay Tô Vũ cũng vội vàng giữ lại ngón tay đang vô cùng tò mò, muốn xâm nhập sâu nữa của Tạ Khương Qua.

Trong đêm tối, hết thảy bỗng im bật, thân thể của họ vẫn nằm đè lên nhau, ánh mắt quán quýt lấy nhau.

Tay cậu nhẹ nhàng rút khỏi hành lang chật hẹp ấy, bàn tay trên ngực cô cũng rời đi. Hơi thở nóng rực vẫn vương bên tai cô, giọng nói khê khàng mang chút ngả ngón: “Xem ra công chúa hạt đậu biết sợ rồi.”

Dưới ánh sáng mờ mờ, Tô Vũ chỉ có thể thấy được đường viền khuôn mặt Tạ Khương Qua mà không nhận ra biểu cảm nào. Liệu về mặt cậu có giấu cột hay chút động tình nào không? Liệu mặt cậu có nóng hổi, tỏa nhiệt như mặt cô không? Cậu nhòm dậy khỏi người cô. Thế mà cô lại kéo tay cậu, nhẹ nhàng hỏi cậu đi đâu? “Sao đây, vẫn muốn tiếp tục à?” Tạ Khương Qua đứng dậy, ngồi trên giường đưa lưng về phía cô. Tô Vũ lặng thinh. Tạ Khương Qua xô giày vào rồi quay lại, cúi người nhìn cô chốc lát: “Tôi phải xuống sông bắt cá. Bình thường tắm này có thể bắt được cá to, nếu bắt được cá thì tối nay sẽ nấu canh cá cay cho cô, đảm bảo cô sẽ thích cho xem.”

Nói xong, cậu vội vã đi mất, lát sau đã nghe thấy tiếng nhảy xuống nước ầm ầm vang lên. Tạ Khương Qua xuống sông bắt cá để làm món canh cá cay cho cô ư? Tô Vũ há hốc miệng, tâm trạng cũng tốt hơn, dán tai lên khe hở lắng nghe tiếng động bên ngoài. Tiếng quẫy nước vang rõ mồn một, Tạ Khương Qua đang bơi tới sát cửa sổ chỗ cô. Không biết cậu có bắt được cá không.

Đêm nay Tô Vũ ngủ rất ngon. Nằm trong căn nhà gỗ của Tạ Khương Qua, cô mơ tới mùi vị canh cá cay của cậu. Canh cá Tiểu Tạ nấu cay thật là cay, mới ăn một miếng thôi mà đầu lưỡi cô đã nóng rát.

Tô Vũ ngủ tới tận trưa mới tỉnh. Ánh nắng ban trưa soi sáng cả căn nhà gỗ, trên ghế gỗ đặt túi giấy đựng sữa tươi và bánh mì, bên cạnh là chiếc khăn mặt cùng bàn chải đánh răng đã bóp sẵn kem, dưới chiếc cốc đựng một nửa nước là tờ giấy Tạ Khương Qua để lại.

Cậu viết lời dặn cô ngoan ngoãn ở đây. Đạo này này hơi loạn, cô không được chạy lung tung. Tô Vũ duỗi tấm lưng mệt mỏi, cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Điều Thực Phân giật mình bởi tiếng hộ đột ngột của Thẩm Họa. Bà nhìn con gái mình vừa gọi tên Tạ Khương Qua vừa hồn hển chạy theo hướng nào đó.

Khi biết rõ sự việc, Điều Thực Phân cũng kinh ngạc không thôi. Hôm nay Tạ Khương Qua sao vậy? Thế mà lại đi làm nhân viên tiếp khách ở quán kem. Theo những gì bà biết, cậu tuyệt đối không nhận công việc này. Người vùng này thu nhập thấp nên chỗ ăn chơi cũng có hạn. Đi ăn kem hay uống bia là trò tiêu khiển thời thượng của phần lớn thanh niên trong vùng. Bình thường, để mời chào khách, ông chủ quán kem đều thuê nam nữ trẻ tuổi xinh xắn đứng ngoài tiệm mời khách. Để gây cười cũng như thu hút sự chú ý, các nhân viên tiếp khách thường mặc đủ kiểu quần áo mà ông chủ chuẩn bị. Tạ Khương Qua là cậu bé đẹp trai nhất vùng. Không ít chủ quán kem có ý thuê cậu nhưng gần như họ vừa mở lời đã bị cậu từ chối, cho dù sẵn sàng trả lương cậu gấp đôi đi chăng nữa.

Trong mắt Điều Thực Phân, Tạ Khương Qua từ chối có nguyên nhân của nó. Có không ít thiếu phụ có chồng đến quán ăn kem. Gái trẻ còn có thể kiểm chế lòng ái mộ, nhưng thiếu phụ có chồng thì to gan hơn nhiều, họ dám lợi dụng cơ hội sàm sỡ mấy cậu trai trẻ mà mặc kệ ánh mắt người đời. Mới nghĩ thôi cũng biết, Tạ Khương Qua điển trai đứng đó nhất định sẽ khiến họ điên cuồng.

Quả nhiên, chỉ nhìn bộ dạng Thẩm Họa thôi, Điều Thực Phân cũng đoán ra Tạ Khương Qua được ưa chuộng thế nào. Gần như đám đàn bà con gái đều chạy tới quán kem mà cậu làm việc, mượn cơ hội hỏi chỗ ngồi để giờ trò với cậu.

“Tạ Khương Qua, anh thiếu tiền đến thế sao?” Thẩm Họa giận đến mức quăng túi đồ xuống đất. Trong túi là giày chơi bóng cô mua cho cậu, cô còn mua chỉ định thêu tên cậu lên giày nữa chứ. Điều Thực Phân buồn cười nhìn cô con gái đang ghen lồng ghen lộn. Thẩm Họa rất ưu tú, đầu óc thông

minh, thành tích học tập tốt, tính tình hòa nhã. Nhưng hề liên quan đến Tạ Khương Qua là tật xấu của nó lại lộ hết, đúng là tính độc chiếm quá cao.

Lần này, nó gạt từng đưa con gái bám lấy Tạ Khương Qua ra, vuron ngón tay chỉ vào từng người một, vẻ mặt như thể biết nói: Các cô chạm vào anh ấy thử xem.

Tuy nhiên Thẩm Họa cũng chỉ là một con cọp giấy mà thôi. Tạ Khương Qua mới khề khàng ghé tai dụ dỗ vài câu là cô ta đã ngoan ngoãn rời đi, trước khi còn không quên kéo mẹ Tiểu Tạ khỏi quán kem.

Bởi vậy, đám con gái lại xoay quanh Tạ Khương Qua. Thẩm Họa vừa kéo mẹ cậu đi vừa oán hận nhìn chằm chằm những cô gái kia, cắn răng quyết không quay đầu lại nhìn.

Đến khúc quanh, Điều Thực Phân không dần được ngoảnh ra sau xem Tạ Khương Qua. Bà thầm kinh ngạc, thế mà cậu lại cười với từng cô gái nhận phiếu chỗ từ tay mình rồi nho nhã cúi người chia tay mời họ vào trong.

Tạ Khương Qua làm sao vậy kia?

Chuyện khiến Điều Thực Phân kinh ngạc hơn còn ở phía sau. Ở buổi chợ chiều, bà thấy Tạ Khương Qua mua cá, thậm chí cậu còn chọn cá sống đang bơi trong nước.

Vì kinh tế có hạn nên Tạ Khương Qua rất ít khi mua cá. Có mua cũng toàn mua cá rẻ, mà cá còn sống không rẻ chút nào. Đối với tình cảnh gia đình Tạ Khương Qua, giá cá sống đắt thật đó.

Khó tin hơn là, Tạ Khương Qua mua cá xong còn tiến đến hàng thịt bò, trông dáng điệu chắc hẳn định mua thịt bò.

Hôm nay cậu làm sao vậy? Đây là lần thứ ba Điều Thực Phân nghĩ vậy. Tối đó, Tô Vũ ăn canh cá cay Tạ Khương Qua nấu cho cô, vị cay đến mức làm đầu lưỡi cô tê dại hết như giấc mơ. Song cô vẫn thấy cá rất ngon, còn tuyệt hơn đầu bếp nhà mình làm gấp nghìn lần. Cô còn được ăn thịt bò hầm com do cậu nấu. Hạt com hầm với thịt bò không còn khó ăn như hôm qua nữa.

Lúc thu dọn, Tạ Khương Qua thấy cái bát trống không của cô, ánh mắt cậu dịu dàng đến độ làm Tô Vũ chui vào lòng cậu, tung tăng bên chân cậu như chú cún nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Tạ khương qua, tôi phải về rồi (1)

Tô Vũ biết thêm được rất nhiều điều mà hai mươi hai năm trước đây cô chưa từng nghe nói đến.

Cô biết trong siêu thị luôn có khu giảm giá, biết một số người có thể tiết kiệm đến mức mỗi ngày chỉ tiêu khoảng mười baht, biết rằng chỉ cần ngâm nửa cân đậu xanh mà người ta bán ngoài chợ vào nước sẽ được 1 mẻ giá đỡ tươi, biết nếu cho thêm nước và chút hải sản vào com nguội để qua đêm thì có thể nấu được thành một nồi cháo thơm ngon.

Ngoài ra cô còn biết Bangkok có hai loại ánh trăng. Loại thứ nhất chính là ánh trăng rất đỏ bình thường phía trên những chiếc đèn neon ngoài quảng

trường rộng lớn. Trong sự xa hoa chói ngợp, nó dễ dàng bị mọi người bỏ quên. Loại thứ hai chính là ánh trăng trước cửa nhà Tạ Khương Qua. Lúc nào sương mù cũng vờn quanh nó, có thể phản chiếu rõ bóng người trên sóng nước. Khoảng cách giữa ánh trăng trên mặt sông và họ thật gần, đến mức họ gần như tin rằng chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới.

Hết thấy những điều này đều gọi chung là hồi ức, tuy nhiên nó lại sống động tới nỗi trong những đêm khuya thanh vắng, Tô Vũ thường ảo giác rằng mình vẫn đang kê đầu trên chiếc gối cũ kỹ của Tạ Khương Qua, chỉ cần khẽ đẩy cửa sổ ra là làn gió ẩm mát và ánh trăng bên ngoài sẽ ùa vào gian phòng.

Về sau Tô Vũ còn biết, trong mấy ngày ngắn ngủi mình ở lại nhà của Tạ Khương Qua, cậu tiêu hết khoản học phí của nửa học kỳ, vì cô.

Những ngày ấy, cô có vui vẻ không? Tất nhiên cô rất vui vẻ, cảm giác ấy thật đơn thuần như hồi còn nhỏ, chỉ cần ba cầm tay cô và đọc thơ cho cô nghe là cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Buổi tối, cô ngủ trên chiếc giường gỗ của Tạ Khương Qua, còn cậu thì ngồi trên ghế gỗ bên cạnh, cứ thế trải qua một đêm dài yên tĩnh.

Ban ngày, Tạ Khương Qua sợ cô buồn chán nên trốn mẹ dẫn cô đến khách sạn bên cạnh nhà ga gần nhà cậu. Nếu đi vào ban ngày thì giá chỉ hai baht một giờ, còn sau tám giờ tối thì giá sẽ là năm baht. Trong phòng thuê có TV, có nhà vệ sinh, và còn phục vụ cả bữa trưa nữa.

Tám giờ sáng, khi mẹ còn chưa thức dậy, Tạ Khương Qua sẽ lấy xe chở Tô Vũ đến nhà nghỉ, sau đó thì đi làm. Đến sáu giờ tối, cậu mang đồ ăn đã nấu đến nhà nghỉ cho cô, đợi cô cơm nước xong xuôi thì cùng ngồi xem TV đến tám giờ thì rời khỏi, bởi vì đã đến giờ tăng giá phòng.

Tiếp theo, hai người đi trên con đê nhỏ để về nhà, Tạ Khương Qua đi trước còn Tô Vũ theo sau. Khi có người ngang qua, cậu sẽ kéo cô ra sau người mình. Chỉ mười mấy phút là tới nơi, đến giờ đó mẹ Tạ Khương Qua đã ngủ, hai người ngồi chơi ngoài hành lang một lúc rồi cũng trở về phòng.

Ngày đầu tiên Tô Vũ ở nhà Tạ Khương Qua, trên bầu trời đêm treo một vầng trăng khuyết. Thời gian dần trôi qua, chẳng bao lâu mặt trăng dần trở nên tròn đầy, Tô Vũ không hề nhắc đến việc trở về nhà mình. Tạ Khương Qua cũng không báo cô đi, dần dà giữa họ bắt đầu có những hành động thân mật. Tuy nhiên sự thân mật này không liên quan gì đến bản hợp đồng kỳ quái kia, bởi vì dường như Tô Vũ cũng quên đi quyền lợi “kim chủ” của mình.

Thật ra cô cũng không nhớ nổi mọi việc đã xảy ra như thế nào, những cái đụng chạm giữa hai người vô cùng tự nhiên, cuối cùng thì họ hôn nhau từ bao giờ không biết. Có lẽ chỉ bởi trong TV xuất hiện cảnh nam nữ hôn nhau, người đàn ông đè người phụ nữ lên bãi cỏ, bàn tay nghịch ngợm luồn vào chiếc áo thun bó sát của đối phương rồi mặc sức xoa nắn.

Tô Vũ ngưng ngừng. Nhớ đến cảnh từng xảy ra khi ở trong chùa, bàn tay cô đang đặt trên sofa cũng bắt đầu không yên, cô muốn làm gì đó để che giấu sự lúng túng của mình nhưng vô tình lại chạm phải tay của Tạ Khương Qua đặt trên ghế. Dường như tay cậu thoáng run lên, Tô Vũ thấy thú vị, kéo lấy tay cậu rồi khẽ cào nhẹ vào lòng bàn tay.

Vốn hai người đang ngồi sát nhau trên ghế, vậy mà chẳng biết tự lúc nào Tạ Khương Qua đã nhắc cô đặt lên đùi mình. Cô ôm lấy đầu Tạ Khương Qua từ trên cao, còn tay cậu thì ôm lấy eo cô. Hai thân thể tựa sát vào nhau trên sofa, thước phim trên TV như bước ra ngoài đời thực, Tạ Khương Qua luồn tay vào vạt áo sơ mi của Tô Vũ một cách dễ dàng, ban đầu chỉ vờn quanh bên ngoài áo lót, cuối cùng thì dứt khoát kéo luôn xuống.

Chiếc áo lót mà cô đang mặc do chính cậu mua. Tuy nó chỉ đáng vài đồng nhưng hề nghĩ đến việc đó là đồ cậu mua, Tô Vũ lại cảm thấy ngọt ngào. Mỗi lần cô như thế lấy lòng cậu, lướt từ chóp mũi đến đôi môi rồi vành tai; tay cô cũng không chịu yên, vờ vào quần áo Tạ Khương Qua, cho dù trong đầu cô hiện lên bao ý nghĩ to gan nhưng vì bờ ngực mà chỉ dám rụt rè nghịch ngợm hai điểm trước ngực cậu khiến nó dựng thẳng.

Tạ Khương Qua tựa đầu trên vai Tô Vũ thờ hờn hờn, bàn tay vẫn đang ôm lấy ngực cô.

Dưới ánh đèn vàng trong khách sạn, hai người đang quấn quýt lấy nhau khăng khít không rời. Từng giây phút trôi qua, lòng Tô Vũ như được sưởi ấm hơn, không khỏi chộn rộn trước bàn tay đang chạm lửa liên tục của cậu.

“Khương Qua, cậu muốn không?” Suýt nữa thì cô bật thốt ra câu hỏi này.

Bỗng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, ông chủ nhà nghỉ kiêm nhân viên phục vụ nói với giọng mờ ám nhắc nhở cho họ biết đã đến tám giờ tối.

Tạ Khương Qua lập tức rút tay ra khỏi quần áo Tô Vũ, còn cô cũng hơi mất tự nhiên chỉnh trang lại tóc mình rồi cùng nhau ra về.

Dưới ánh đèn soi đốt chói lóa, cô lại quay trở về là công chúa hạt đậu sống trong nhung lụa ở thượng du sông Chao Phraya, và cậu lại trở về là cậu thiếu niên sống trong ngôi nhà gỗ chỉ rộng khoảng năm mươi mét vuông ở vùng hạ du.

Chiều hôm đó, Tạ Khương Qua lại xuống sông bắt cá, Tô Vũ lại được ăn canh cá cay đến tê lưỡi do cậu nấu.

Đến giữa tháng sáu, Tô Vũ đã ở nhà Tạ Khương Qua được gần một tuần. Kỳ diệu là trong suốt khoảng thời gian này, không ai phát hiện trong ngôi nhà gỗ nhỏ của cậu đang giấu một cô gái lạ, kể cả mẹ cậu cũng thế, điều này khiến Tô Vũ rất đặc ý.

Tuy nhiên chưa đầy ý được bao lâu thì vào một buổi sáng, Tô Vũ cảm thấy nhàm chán bèn rời khỏi nhà nghỉ, cô đội chiếc mũ mà Tạ Khương Qua cho cô khi đang đi trên đường. Tiểu Tạ dặn cô, tình hình trị an vùng này rất lộn xộn, các cô gái xinh xắn đi một mình rất dễ gặp phiền toái, cho nên khi ra ngoài bắt buộc phải đội mũ vào.

Dừng chân trước quầy bán báo, Tô Vũ thấy trang đầu của quyển tuần san Bangkok có đề cập đến việc Tô Đình không tham dự cuộc họp thường niên của Tô thị. Trên đó còn đăng ảnh chụp lúc bà rời khỏi công ty từ mấy ngày trước với gương mặt khá tiêu tụy, không còn phong thái nữ vương như

thường ngày. Hơn nữa còn có vài dòng tiêu đề nhỏ với những từ ngữ đầy ẩn ý ám chỉ mấy năm gần đây Tô thị đang sa sút.

Tâm trạng Tô Vũ rối loạn, cứ thế cầm tờ báo đứng ngơ ngẩn thì đột nhiên chiếc mũ trên đầu bị giật mất. Mà người giật mũ của Tô Vũ chính là mẹ của Tạ Khương Qua. Bà cầm lấy mũ, vừa nhìn Tô Vũ vừa luôn miệng nói: Quân ăn trộm, quân ăn trộm, chiếc mũ này là của Khương Qua nhà tôi mà.

Xem ra người phụ nữ này đã quên cô thật rồi.

Tô Vũ nghĩ, mẹ của Tạ Khương Qua chỉ như một đứa trẻ, bà hay bám dính lấy cậu, đôi khi bà cũng rất nghe lời. Song ngoài vấn đề không tốt là bà rất thích trang sức lấp lánh thì trí nhớ lại kém vô cùng, bà chỉ có thể nhớ được mặt vài người mà thôi.

Đĩ nhiên, Tô Vũ không nằm trong số mấy người kia.

Sau khi mẹ của Tạ Khương Qua hô to ăn trộm, mọi người xung quanh dồn hết sự chú ý vào cô, có vài người còn vây quanh họ mà xì xầm.

“Đi oi, đi nhìn kỹ đi, cháu không phải trộm, cháu từng đến nhà đi rồi, đi nhớ lại đi. Khương Qua cho cháu chiếc mũ này đấy.” Tô Vũ vén tóc mình thật gọn gàng, đưa mặt đến gần mẹ Tạ Khương Qua để bà nhìn kỹ mình, cô không muốn bị lôi đến đồn cảnh sát vì chuyện không đâu.

Nghe thấy hai chữ “Khương Qua”, bà ấy mới quan sát kỹ Tô Vũ từ trên xuống dưới. Một lúc sau, gương mặt chợt biến sắc, bà cầm lấy của mũ của Tạ Khương Qua đập vào mặt Tô Vũ, miệng mắng to cô là yêu tinh hại người, vì yêu tinh hại người như cô nên Khương Qua mới bị đâm.

Có lẽ là vì sự nhạy cảm của người làm mẹ nên bà nhớ rất rõ, buổi sáng hôm đó con bà bảo muốn đưa một vị khách về nhà, vậy mà mấy giờ sau thì nằm bẹp trong bệnh viện, đã thế còn nằm tận những mấy tháng trời.

“Tại mày hại Khương Qua không thể nói chuyện suốt mấy ngày, tại mày hại Khương Qua không thể ăn uống. Tao biết nhất định là mày, tao nhớ ra rồi, mấy hôm nay mày đều ngủ cùng Khương Qua, chính là mày...” Bà lẩm bẩm, động tác và vẻ mặt từ từ trở nên điên cuồng.

Tô Vũ che đầu, càng lúc mẹ Tạ Khương Qua càng quật mạnh chiếc mũ lên tay cô. Cho dù người xung quanh không ai biết cô nhưng Tô Vũ vẫn cảm thấy mất mặt, chắc hẳn trong mắt đám người kia, cô chính là con hồ ly tinh hút hồn đứa con trai ngoan của bà, không chừng còn chằm ngòi ly gián hai mẹ con bà nữa.

Nếu như người đánh Tô Vũ không phải là mẹ Tạ Khương Qua, cô thế rằng sẽ thẳng tay đánh trả chứ không nhịn nhục để đám người kia xem mình như chuột chạy ngoài phố thế này.

Tô Vũ che đầu tránh khỏi mẹ Tạ Khương Qua, thế là đánh rơi quyền báo trong tay xuống đất.

Vào khoảnh khắc khi chân mẹ Tạ Khương Qua sắp dẫm lên gương mặt tiểu tụy của Tô Đình trên tờ báo kia, Tô Vũ rất đau lòng. Nếu tình cảnh đó diễn ra thật, cô lại càng đau đớn hơn.

Cô không biết mình tốn biết bao sức lực mới thoát khỏi mẹ Tạ Khương Qua, mãi đến khi nhặt tờ báo trên mặt đất lên, cô mới phát hiện bà đã bị mình đẩy ngã.

Có lẽ cô hơi mạnh tay nên bà bị đau méu máu, vẻ mặt vô cùng ảm ức.

Tô Vũ bối rối đứng yên, ai nấy đều nhìn cô chòng chọc. Cô khom lưng đưa tay toan kéo bà đứng lên thì đột nhiên bị ai đó đẩy phắt ra. Cùng lúc này, một chiếc xe máy xé gió lao đến, nếu tay cô bật ra xa hơn chút nữa thì chắc chắn bánh của chiếc xe kia sẽ nghiền qua tay cô rồi.

Cô ngồi sững trên đất, câu “Muốn chết à, khôn kiếp!” chưa kịp thốt thành lời đã lập tức bị nuốt xuống bụng. Tô Vũ nói với Tạ Khương Qua: “Khương Qua, tôi không có ý đẩy mẹ cậu ngã.”

Khi ấy cô thật sự mong rằng cậu đừng coi cô là một cô gái xấu xa.

Tạ Khương Qua đứng yên đó, nhìn cô từ trên cao với gương mặt vô cảm. Một đôi giày vải xinh đẹp bước đến cạnh cậu, đó là một cô gái tóc ngắn ăn mặc mộc mạc cũng đang nhìn xuống cô.

Cô gái kia tên Thẩm Họa, là người luôn giữ lại những thứ tốt cho Tạ Khương Qua. Cậu thường lấy xe chở cô ta trên lối đi bộ ven sông, hai người luôn có những chủ đề nói mãi không hết.

Ở nơi này, Tạ Khương Qua và Thẩm Họa được mọi người công nhận là một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tạ khương qua, tôi phải về rồi (2)

Đúng vậy, Tô Vũ đã bị Tạ Khương Qua đẩy ngã xuống đường trước ánh mắt như đang xem trò hay của bao người vây quanh.

Đây là khu vực nghèo khó nhất Bangkok, nơi cô đang đứng là nơi chợ phiên dơ bẩn. Dưới mặt đất toàn là rác rưởi và vỏ trái cây thối nát đầy ruồi nhặng bu vào, bị người qua kẻ lại tiện tay vứt xuống.

Song cô không có thời gian ghét bỏ những thứ ấy. Co cút thờ thần nhìn Tạ Khương Qua và Thẩm Họa đứng cạnh nhau và đưa mắt nhìn xuống mình như kẻ bề trên.

Tô Vũ rời mắt khỏi Tạ Khương Qua, quan sát người đứng cạnh cậu. Thẩm Họa cũng đang nhìn cô với ánh mắt thần nhiên.

Thế rồi cô quay đi, lại đưa mắt nhìn sang cậu: “Tạ Khương Qua, suýt nữa chiếc xe máy kia đâm vào tôi đấy!”

Tạ Khương Qua phớt lờ câu nói của cô, cúi người xuống, nhưng cậu không kéo Tô Vũ dậy mà ôm lấy người mẹ đang ngồi bệt dưới đất.

Bà vùi đầu vào lồng ngực cậu. Tạ Khương Qua khẽ vỗ lưng mẹ an ủi, đồng thời nói với cô: “Cũng có thể chiếc xe máy kia sẽ đâm vào mẹ tôi.”

Giọng nói lãnh đạm khác hẳn Tạ Khương Qua những ngày trước.

Cũng phải, Tô Vũ gật đầu, tự mình đứng dậy khỏi mặt đất. Động tác của cô quá mau nên người cô lao đảo, suýt nữa thì va phải gã đàn ông có hàm răng ó vàng, may mà có một đôi tay kịp thời kéo cô lại.

Hóa ra Thẩm Họa đã giữ lấy cô. Cô ta đỡ Tô Vũ, thân thiện giải thích: “Khương Qua đã tìm đi suốt mấy tiếng đồng hồ rồi, bởi vì sốt ruột quá nên anh ấy mới thể thôi chứ bình thường anh ấy không như vậy đâu.”

Tô Vũ đứng thẳng người, rút tay khỏi bàn tay Thẩm Họa. Cô bé ngốc nghếch này lại đi giải thích thay Tạ Khương Qua, chắc hẳn mấy đứa con gái tốt bụng trong truyền thuyết chính là vị trước mặt đây nhỉ?

Xếp lại tờ báo trong tay, Tô Vũ chẳng hề dừng lại một giây nào nữa, thẳng tay gạt đi đám người rồi rời khỏi nơi bết bát cực độ này.

Bàn tay cô bỏng rát, chắc bị trầy da rồi. Càng cách xa nơi ấy Tô Vũ càng chột dạ. Cô làm sao thế này? Vậy mà lại đợi Tạ Khương Qua đuổi theo ư? Đáng lẽ bây giờ cô phải bắt taxi về nhà mình ngay, chờ xử lý miệng vết thương xong xuôi, cô sẽ đi tắm rửa sạch sẽ, coi như gột rửa toàn bộ vận rủi, rồi thay những bộ váy lộng lẫy và gọi điện cho bạn bè mới đúng.

Sau đó cô sẽ quên sạch, quên toàn bộ về nơi này, cũng quên luôn Tạ Khương Qua!

Đứng trước ngã tư, Tô Vũ mãi mê nhìn cột đèn giao thông cũ nát. Giữa phút ngẩn ngơ, cô băng qua đường từ lúc nào chẳng hay, mãi cho đến khi tiếng phanh chói tai vang lên, lạc vào vòng ôm ấm áp và chiếc xe túc túc đi suốt qua thì cô mới nhận ra hành động của mình điên rồ đến cỡ nào.

Đây là khoảnh khắc kinh hồn thứ hai mà Tô Vũ gặp phải trong ngày hôm nay.

Không cần ngẩng đầu nhìn, cô cũng biết người ôm cô là Tạ Khương Qua. Mới có mấy ngày thôi mà dường như cô đã quen thuộc với mùi hương nơi cậu rời.

Cô mặc cậu kéo đến lề đường, mặc cho cậu cầm tay và cẩn thận bôi thuốc, mặc cậu nhẹ nhàng thổi vết thương cho mình.

“Cậu không cần trông mẹ à?” Tô Vũ ngạc nhiên.

Cậu không trả lời cô, tiếp tục thổi bàn tay cho cô, lẩm bẩm hỏi: “Đau lắm không?”

Đúng là rất đau! Không biết tại sao con đau ở bàn tay lại len lỏi vào đến tận tim.

Dưới ánh mặt trời ban trưa chói chang, cạnh bên họ là con đường hẹp, giữa đường không có lấy một chiếc ô tô mà chỉ toàn là xe máy rên rỉ đình tại nhúc nhúc. Từng người đàn ông đen nhẻm chờ đàn bà, từng người đàn bà đen nhẻm chờ trẻ con, người trước người sau nối đuôi nhau. Mỗi khi chiếc xe đằng trước giảm tốc độ là xe sau lại bấm còi inh ỏi, xen lẫn tiếng còi là tiếng chửi rửa nghe rất buồn cười.

Phiền quá đi mất, Tô Vũ cảm thấy mọi thứ đều phiền phức, ngay cả Tạ Khương Qua cũng vậy!

“Tạ Khương Qua.”

Cậu nhẹ nhàng buông tay xuống, nhìn cô.

Cô nói tiếp: “Tạ Khương Qua, tôi thấy chỗ này phiền chết đi được!”

Cậu nhìn cô chăm chú giống như đang quan sát gì đó, lát sau cậu lẳng lặng kéo tay cô bước thẳng về phía trước. Còn cô thì vừa giơ bàn tay không bị nắm đánh thẳng vào người cậu vừa hét toáng: “Đồ khốn, đồ khốn, cậu dám đẩy tôi, vậy mà cậu dám đẩy tôi xuống đường, để bao người nhìn tôi với ánh mắt chê cười. Đồ khốn, vậy mà cậu không tới đỡ tôi dậy...”

Đến tận khi Tạ Khương Qua kéo Tô Vũ lên chiếc xe buýt tàn tạ, tiếng chửi bới vẫn sang sảng. Cuối cùng Tạ Khương Qua phải áp mặt cô vào lồng ngực

mình thì Tô Vũ mới chịu dừng lại. Chiếc xe lắc lư trên con đường gập ghềnh, mỗi lần chao đảo, cậu đều đưa tay bảo vệ đầu cô tránh để cô bị va đập.

Xuống xe buýt, cậu dẫn cô trên con đường thẳng tắp, hai bên đường là ruộng lúa xanh mướt, con gió mát thổi qua vang lên những tiếng xào xạc. Tiếp theo hai người tới bên dòng sông trong vắt, Tạ Khương Qua để cô ngồi trên tảng đá bên bờ sông, tháo giày cô ra rồi thả chân cô xuống dòng nước mát lạnh. Cậu lấy áo sơ mi che trên đầu cô thay cho chiếc ô. Cuối cùng cậu cất giày cô đi, bước tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống đối mặt với cô rồi vươn tay vuốt lại tóc cô, ân cần hỏi han: “Cô đói bụng chưa?”

Sau đó, Tạ Khương Qua như thể biến thành nhà ảo thuật. Cậu làm được việc mà không một người bạn nào của cô biết làm đó là bắt cá dưới sông. Cậu hô biến ra chiếc bát lửa, làm món cá nướng bằng cách thức cực đơn giản, xong xuôi cậu gói con cá vàng óng bằng lá khoai sọ rồi đưa đến cho Tô Vũ.

Cô ngồi trên tảng đá ăn cá Tạ Khương Qua nướng. Cậu đứng bên mép nước, dè dặt hỏi: “Bây giờ cô còn thấy phiền không?”

Tô Vũ trả lời Tạ Khương Qua bằng cái lắc đầu. Không phiền, tuyệt nhiên không phiền! Món cá cậu nướng rất ngon, ngon đến độ xua tan đi hết giận hờn trong cô.

Tạ Khương Qua mỉm cười khoe hàm răng trắng tinh đều đặn, sóng mắt trong hơn cả dòng sông chảy xuôi.

Thịt cá ngon lành và Tạ Khương Qua tuần tú khiến Tô Vũ thốt ra lời ngu ngốc như thể một cô nàng đòi cậu bạn trai của mình cùng nhau bỏ trốn: “Tạ Khương Qua, hay là chúng ta mua vé máy bay rời khỏi đây, sống cùng với nhau đi.”

Tiếc rằng Tạ Khương Qua không đồng ý. Làm sao cậu dám đồng ý cho được. Về sau, mỗi khi nhớ lại thời khắc này, Tô Vũ đều cảm thấy hơi mất mặt, nhưng hơn hết là đau khổ. Nỗi đau ấy như dao cứa vào tim, lúc đầu chỉ hơi nhoi nhoi, dần dần mới thấu như cắt côi lòng.

Cô biết Tạ Khương Qua hiểu ý mình nhưng cậu cố ý coi như cô đang nói đùa. Cậu nói với giọng điệu đùa cợt rằng bây giờ cô không có nửa xu mua vé máy bay nữa là.

Rõ ràng là người ta đang từ chối khéo cô.

Tô Vũ ngồi trên tảng đá nhìn bóng mình in trên mặt sông, khuôn mặt ấy xiết bao xa lạ. Không có mái tóc xoăn bồng bênh, không có kẹp tóc và khuyên tai xinh xắn. Trông cô lúc này lồi thó lồi thôi, khó coi chết đi được, mái tóc bình thường phải chải chuốt tỉ mỉ mất bao thời gian lại được buộc tùy tiện bằng dây chun.

Hiện giờ cô mặc chiếc áo phông màu xanh đậm freesize với những đường cắt may cầu thả mà Tạ Khương Qua mua cho. Tô Vũ dám cá rằng nếu bạn bè gặp cô với bộ dạng này trên đường, chắc chắn sẽ chẳng ai nhận ra công chúa hạt đậu là cô cả.

Buổi chiều, Tô Vũ và Tạ Khương Qua nằm dài trên bãi cỏ dưới bóng cây. Cô khề cọ đầu trên cánh tay cậu, tuy cánh tay ấy không hề cường tráng nhưng lại làm cô thoải mái đến nỗi muốn ngủ thiếp đi, tuy nhiên cô không nỡ bỏ phí khoảng thời gian tuyệt vời thế này.

“Khương Qua, đau không? Khi đó ỷ?” Tô Vũ trở mình, gác cằm lên ngực Tạ Khương Qua.

Cậu mở mắt ra, bàn tay chần chừ chốc lát, cuối cùng dè dặt đặt lên đỉnh đầu cô: “Không biết, tôi quên rồi.”

Quên á? Câu trả lời này ngây thơ quá đi. Nếu là tên con trai khác, nhất định sẽ kêu là “anh đau lắm”, mà không phải đau lắm thì cũng phải nói là “không hề đau, quan trọng nhất là em không sao cả” như đám con trai chuyên làm bộ làm tịch bây giờ.

Tô Vũ vén áo sơ mi của cậu lên nhìn vết dao hình tam giác ở eo cậu. Ngắm một hồi, cô cúi đầu in dấu son môi lên vết sẹo như thể tôn sùng nó.

“Tạ Khương Qua, cảm ơn cậu.” Tô Vũ chống tay trên thảm cỏ, mỉm cười với cậu: “Tôi biết, mấy tên con trai kia lúc nào cũng nói sẽ tốt với tôi, nhưng nếu thật sự gặp tình cảnh đó, họ có lẽ sẽ chẳng ai làm được như cậu. Cho nên, Tạ Khương Qua, tôi phải cảm ơn cậu.”

Tạ Khương Qua nhìn Tô Vũ hồi lâu rồi tay đặt lên mặt cô. Theo bàn tay cậu, cô cúi đầu hôn lên môi cậu, cậu cũng dịu dàng mút lấy bờ môi cô.

Tháng Sáu nồng nàn hương cỏ xanh, mùi hương ấy cũng lan tới môi cậu.

Lúc hai người ra về, trời đã tối muộn. Họ vẫn lên chiếc xe buýt cũ kỹ kia, khi xuống xe thì đường phố đã lên đèn rực rỡ.

Đối diện trạm xe buýt là một cửa hàng bánh. Đây là cửa hiệu đại biểu cho sự đắt đỏ, trong chiếc tủ kính thủy tinh đặt hộp chocolate được đóng gói đẹp đẽ. Cậu không kéo cô đi mà đứng đó nhìn tủ bánh: “Có muốn mua hộp chocolate không, buổi tối đói bụng thì lấy ra ăn.”

Tô Vũ lắc đầu.

“Chocolate ở đây cũng được mà, chẳng kém loại cô hay ăn là mấy. Chủ cửa hàng này là người Ý, ông ấy tự tay làm hoàn toàn đấy, thường xuyên có người ở thành phố lái xe máy tới đây mua chocolate nữa cơ. Với cả cô không cần đề ý vấn đề vệ sinh...”

“Tạ Khương Qua, tôi phải về đây.” Ánh mắt Tô Vũ nhìn ra con phố.

Nơi ánh sáng ảm áp từ tiệm bánh chiếu tới, một người mẹ dắt tay cô con gái đang cầm hộp chocolate bước ra khỏi tiệm. Cô bé sung sướng cười đến nỗi híp tịt cả mắt.

“Về sao?” Tạ Khương Qua nghiêng đầu, ánh mắt nghi ngờ: “Cô bảo cô phải về nhà hả?”

Tô Vũ gật đầu.

“Không phải cô kể là cô lên chạy đến đây ư? Vậy bây giờ cô về không sợ mẹ giận à? Cô về mẹ cô có...”

“Tạ Khương Qua, tôi nhớ nhà rồi.” Tô Vũ chăm chú nhìn theo cô bé được mẹ dắt tay kia. Thật ra cô cũng hơi nhớ mẹ. Dáng vẻ tiêu tụy của Tô Đình xuất hiện trên trang báo khiến Tô Vũ tức giận. Quý bà kia có thể chăm chút cho bản thân một chút được không? Ngay cả son môi cũng lười tô.

“Thế nên, tôi phải về đây.”

Cách đó không xa có chiếc taxi chạy tới, Tô Vũ vрон tay muốn vẫy thì Tạ Khương Qua đột ngột kéo tay cô xuống. Cậu cúi đầu nhìn chăm chăm tay cô, đến khi taxi chạy ngang qua cậu mới cất lời: “Có phải tại chuyện sáng nay không. Nếu vậy thì hãy để tôi giải thích. Tôi tìm mẹ cả buổi sáng, bỗng trông thấy cô đẩy ngã mẹ tôi từ đằng xa, cũng chỉ vì lo lắng quá nên tôi mới thốt ra những lời đó. Tôi xin lỗi. Ông chủ sạp báo kể hết với tôi rồi. Tôi biết mẹ tôi hiểu lầm cô, cho tôi thay mặt mẹ xin lỗi cô.”

Thì ra bởi vì áy náy nên cậu mới đuổi theo.

“Tạ Khương Qua, tôi hỏi cậu nhé, nếu ông chủ sạp báo không nói gì, cậu có đuổi theo không? Có khi cậu còn định tổng cổ tôi đi ấy chứ.” Cuối cùng cô cũng có đủ can đảm đề hỏi câu này.

Tạ Khương Qua do dự chốc lát: “Tôi sẽ không tổng cổ cô đi.”

Như vậy có nghĩa là nếu ông chủ sạp báo không nói gì, cậu sẽ không đuổi theo cô. Nghĩ đến đây, cô thỉnh linh hất tay cậu ra nhưng bị cậu bắt lại.

“Cô giận sao?” Tạ Khương Qua e dè hỏi.

Lúc này, hình như Tạ Khương Qua lại trở về là cậu nhóc thấp thỏm bất an vì ba triệu baht của một năm trước khiến Tô Vũ phiền não vô vàn.

Cô ngược đầu lên: “Tạ Khương Qua, tôi lại hỏi cậu. Phải chăng cậu vẫn giữ thành kiến với tôi, khiến cậu luôn cho rằng hành động đẩy ngã mẹ cậu là do tính tôi bốc đồng mà chẳng cần nguyên nhân gì cả?”

Tạ Khương Qua trả lời cô bằng sự trầm mặc.

Cách đó không xa, lại có chiếc taxi chạy tới. Lần này Tô Vũ thành công thoát khỏi Tạ Khương Qua, đưa tay vẫy xe mà chẳng hề bị cậu ngăn cản.

Lúc lên taxi, Tô Vũ quay đầu lại. Từ phía xa, cô thấy bóng hình Tạ Khương Qua quanh quệ đơn côi đứng dưới ánh đèn của cửa tiệm bánh. Cô nhắm mắt lại, tựa đầu vào ghế thầm dặn lòng sẽ không bao giờ gặp mặt Tạ Khương Qua nữa. Không gặp mặt nữa, lần này là thật!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tạm biệt tạ khương qua (1)

Khi Tạ Khương Qua đẩy cửa bước vào nhà, Thẩm Họa đang lau mặt cho mẹ cậu. Cậu không nhận lấy khăn từ cô như mọi khi để lau tiếp mà chỉ đứng bên cạnh, một lúc sau thì đi vào phòng mình.

Lúc này, dường như mẹ Tạ điềm đạm bình tĩnh hơn mọi khi. Thẩm Họa lau xong mặt cho bà thì dẫn vào phòng, chờ bà ngủ rồi cô mới ra ngoài, sau đó sang phòng của Tạ Khương Qua.

Vừa vén tấm rèm vải lên, Thẩm Họa liền trông thấy Tạ Khương Qua đang ngẩn ngơ nhìn chiếc giường gỗ. Cô đi đến huých vào vai cậu, trêu đùa: “Sao vậy, lẽ nào tối qua nàng tiên cá dưới sông MeKong đến tá túc ở nhà Tiểu Tạ à?”

“Đúng là từng có nàng tiên cá đến đây...” Ánh mắt Tạ Khương Qua đờ đẫn vô hồn, miệng lầm bầm: “Chỉ là cô ấy đã bơi về cung điện của mình rồi, đi mất rồi...”

Khoan đã! Từ khi nào mà Tiểu8Tạ lại chịu nói đùa với cô vậy hả? Thẩm Họa bối rối xoay người cậu về phía mình để cậu đừng nhìn chiếc giường gỗ kia nữa.

Cô nắm vai Tạ Khương Qua, nhìn chăm chăm mặt cậu: “Khương Qua, Tạ Khương Qua, tối nay anh hơi lạ đấy. À, phải nói là cực kỳ lạ mới đúng.”

Tạ Khương Qua nhếch môi, gỡ tay Thẩm Họa ra rồi gõ trán cô rõ mạnh như đang tức giận: “Thẩm Họa, anh chẳng có gì lạ cả, chỉ2là không thoải mái,

giờ anh muốn nghỉ ngơi!”

Ý của Tạ Khương Qua rất rõ ràng, Thẩm Họa đành phải chậm chạp dời bước. Đi đến cửa phòng, cô quay đầu lại, cậu vẫn vô cảm nhìn cô.

Thật là khiến người ta tổn thương mà, Tạ Khương Qua đúng là tên xấu xa, cả chiều hôm nay cô đã giúp cậu chăm sóc mẹ Tạ đấy.

Ra khỏi cửa nhà Tạ Khương Qua, Thẩm Họa rề rà lê bước về nhà mình.

Tối nay Tạ Khương Qua bị sao vậy nhỉ? Có liên quan đến cô gái bị ngã ra đất kia ư? Ừm, cô gái đó quả thật rất đẹp, nhưng Tạ Khương Qua đâu thích mấy cô gái xinh xắn, chắc cô gái điệu đà kia là con nhà giàu rồi.

Có điều, Thẩm Họa rất đố kỵ vì xưa nay Khương Qua không hề hứng thú với những cô gái con nhà giàu có, bởi vì chỉ một mình mẹ Tạ cũng đủ khiến cậu bận tâm rồi, cậu không có thời gian chuốc thêm một người như vậy.

Hằng năm luôn có vài cô đi xe ô tô thể thao đắt tiền đến trường tìm Tạ Khương Qua, thế nhưng Tiểu Tạ luôn có cách để khiến mấy cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp kia xì mặt bỏ đi.

Tạ Khương Qua không thích mấy cô tiểu thư ông ọ đó mà chỉ thích chơi với cô. Cậu chỉ đợi mình cô tan học, đôi khi đợi suốt nửa tiếng đồng hồ cũng không than thở tiếng nào. Đã vậy cậu còn đánh nhau vì cô, cậu đánh cho bọn côn đồ bất lịch sự với cô ngã lăn ra đất.

Dòng suy nghĩ cứ thế trôi qua, chờ đến khi đi hết hai trăm bước chân, trong lòng Thẩm Họa bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Nửa đêm, Thẩm Họa bị tiếng nước dưới sông làm tỉnh giấc. Trong đêm tối, cô phát hiện Tạ Khương Qua đang bơi lội giữa sông, ánh trăng soi bóng cậu rẽ nước như cá lội. Ánh mắt cô trở nên say mê.

Ngày mẹ dẫn cậu con trai anh tuấn này đến trước mặt cô, cô đã muốn gả cho cậu rồi. Hồi ấy cô chỉ nghĩ rằng, ừm, nếu có thể kết hôn với người này thì chắc con của mình cũng đẹp như vậy nhỉ? Dần dà, khi trưởng thành, ý nghĩ ấy cũng lớn dần, mỗi một tình cảm trong lòng đều trở nên chua chua ngọt ngọt theo thời gian.

...

Tại thượng du sông Chao Phraya, trong ngôi nhà màu trắng đèn đuốc sáng trưng đang diễn ra một buổi tiệc rượu, gần như một nửa danh nhân giàu có ở Bangkok đều được chủ nhà mời tới.

Đêm đến, các vị khách quý đều nhìn thấy con gái chủ nhà đang đứng lặng thinh bên ngoài ngôi nhà màu trắng, họ phải để ý thật kỹ mới nhận ra được, hóa ra người đứng ở ngoài cổng ấy chính là công chúa hạt đậu của nhà họ Tô.

Nam nữ mặc quần áo sang trọng lướt qua trước mặt Tô Vũ, ai nấy đều nhìn về phía cô khiến Tô Vũ xấu hổ và phẫn nộ. Cả ngày nay của cô trôi qua vô cùng tẻ nhạt, nhưng điều khiến cô dờ khóc dờ cười chính là hành động của bà Tô Đình.

Bà áp dụng hình thức phạt như khi cô còn nhỏ đó là bắt cô đứng im suy nghĩ! Khi còn bé, mỗi khi Tô Vũ làm gì quá đáng khiến Tô Đình tức giận, bà thường phạt cô đứng ở trước cổng tới mười hai giờ đêm mới tha.

Chờ mãi cũng đến mười hai giờ, bấy giờ quần gia mới mở cửa.

Trong phòng khách rộng lớn như thế nhưng chỉ có một mình Tô Đình. Quần áo và trang sức trên người bà đều là của nhãn hiệu Chanel, tay bà cầm điều thuốc, ngồi trên sofa nhà khoi. Tô Vũ hờ hững lướt qua bà, muốn đi thẳng lên cầu thang về phòng mình, song vừa đặt tay lên tay vịn cầu thang thì sau lưng bỗng truyền đến tiếng lỵ chén vỡ vụn.

“Nói đi, mấy hôm nay nguồn nước dơ bẩn nhất Bangkok đã giúp công chúa hạt đậu của chúng ta nhận thức được gì rồi? Mẹ tính cho con hẳn nửa tháng, thế nhưng không ngờ con chỉ cầm cự được mười ngày.”

“Thì sao nào?”

“Không sao cả, may mà con còn biết đường về nhà đấy.”

Nhàm chán!

Tô Vũ nhấc chân bỏ đi.

“Thằng nhóc kia thế nào? Thằng nhóc tên Tạ Khương Qua đó cho con ấn tượng thế nào hả? Mẹ đoán nó phải có sức hút gì đó mới khiến con tốn nhiều công sức để chạy từ Toronto về đây, Tô Vũ, con đừng bảo là con đi tìm Tạ Khương Qua vì giận mẹ nhé, mẹ không nghĩ mình có tầm ảnh hưởng lớn vậy đâu.” Giọng điệu Tô Đình cứ như một gã lưu manh: “Chẳng lẽ con gái yêu của mẹ lại bị tên nhóc kia mê hoặc rồi à?”

Tô Vũ đột ngột dừng bước.

“Tô Vũ, mẹ nghĩ mình nên dành một ngày để đến thăm thằng nhóc đó, để xem cậu ta đã mê hoặc con gái của mẹ như thế nào.”

“Đừng đụng đến cậu ấy.” Tô Vũ bấu chặt tay vào tay vịn cầu thang: “Mẹ không cần thiết phải làm điều đó.”

“Mẹ, con nhớ khi con còn nhỏ, mẹ dẫn con đến viện phúc lợi, mấy đứa con nít trong viện phúc lợi không cho con chơi cùng, con toàn phải đứng nhìn từ xa. Lý do bọn chúng không cho con chơi cùng rất đơn giản, bởi vì con đến từ thành phố, con ăn mặc quá đẹp, những thước quần áo lụa là này không thích hợp để tham gia trò chơi của chúng, cho dù con có thay quần áo giống hệt bọn chúng thì bọn chúng cũng không chịu, vì chúng nhớ rõ lời dặn, nếu để cô gái đến từ thành phố kia bị thương lúc chơi trò chơi, bọn chúng sẽ gặp tai họa, vì vậy, con mãi mãi chỉ có thể là một người đứng xem.”

Tô Vũ nhìn tấm thảm được thêu bằng chỉ màu đỏ rượu, tất cả chỗ thảm này đều được sản xuất thủ công bởi một tiệm may ở Thổ Nhĩ Kỳ. Phải mất một năm người ta mới hoàn thành nó, còn tấm rèm vải dùng làm cửa phòng của Tạ Khương Qua kia chỉ là mảnh vải vụn sau khi làm sofa của một cửa hàng nội thất.

Tô Vũ ngẩng người nhìn tấm thảm: “Tạ Khương Qua cũng như mấy đứa trẻ chơi trò chơi ở viện phúc lợi mà con đã gặp khi còn nhỏ, khiến con cảm thấy tò mò, vì tò mò mới tiếp cận cậu ấy.”

“Sau đó, con phát hiện ra rằng, hóa ra trò chơi này không vui như con tưởng, tới khi chán, con liền biết phải trở về nhà.”

Tiếng giày cao gót giẫm trên thảm lông khiến người ta ngọt ngào, Tô Đình đi đến đằng sau Tô Vũ, hơi kiễng chân tháo dây chun buộc tóc trên tóc cô xuống, hừ lạnh: “Vậy sao? Con chắc chứ?”

Tô Vũ gật đầu một cách khó khăn: “Sau này con sẽ không gặp Tạ Khương Qua nữa, mẹ cũng không phải tìm cậu ấy. Suy cho cùng thì cậu ấy cũng đã cứu con một mạng, nếu chỉ vì mấy việc con đã làm mà mẹ gây phiền phức cho cậu ấy, chúng ta sẽ bị trời phạt đấy.”

Sau hôm đó, Tô Vũ không còn đi tìm Tạ Khương Qua, và cũng không còn lén lút bảo lái xe đưa mình đến con đê kia nữa, Tô Vũ đã trở lại như trước đây, chỉ chuyên tâm để ý việc làm tóc, các xu hướng đang thịnh hành, ở nhà xem tạp chí thời trang, cuối tuần tham dự tiệc tùng, luôn ngồi ghế VIP trong các buổi trình diễn thời trang, trở lại là công chúa hạt đậu thường xuyên bị chụp ảnh cùng một anh chàng giàu có nào đó.

Chẳng mấy chốc, học kỳ mới lại đến. Vào mùa thu, cô đã trở thành sinh viên năm thứ tư. Vào các ngày cuối tuần, ở trường học luôn xuất hiện hình ảnh những chiếc xe thể thao xa hoa, mấy chiếc xe đó đều là bạn Tô Vũ đến đón cô. Đám người ấy lại nghĩ ra đủ loại trò chơi mới mẻ, hầu hết bọn họ đều là những đứa trẻ được cha mẹ chiều hư. Dĩ nhiên, Tô Vũ vẫn luôn là một trong số đó.

Đêm khuya giữa tháng chín, Tô Vũ trở về từ một bữa tiệc sinh nhật. Người tháp tùng cô về chính là chủ nhân của bữa tiệc ấy - người thừa kế nhà hàng thức uống nổi tiếng thế giới, đồng thời là người yêu tin đồn của cô trong miệng giới truyền thông. Chiếc xe Ferrari đời mới nhất mà anh ta lái cũng là một trong những món quà sinh nhật tối nay. Nó như thể ngọn lửa lướt trên đường phố Bangkok, khiến không ít người phải trầm trồ ngoái đầu nhìn theo.

Xe đi đến trước cửa nhà Tô Vũ, rẽ qua một đường tuyệt đẹp rồi dừng lại. Suốt đoạn đường về nhà, anh chàng nọ còn luôn miệng khoe khoang kỹ năng lái xe của mình, đã vậy còn xỏ một tràng tiếng Anh với Tô Vũ.

Hiển nhiên anh ta cũng khoa chân múa tay miêu tả cho đúng với bản chất người Mỹ. Dọc đường đi, Tô Vũ phải kiềm nén lắm mới không bật cười và thốt ra câu “Tôi bảo này, lớp trang điểm tông khói giống ca sĩ nhạc rock của anh có thể dọa bọn trẻ khóc thét đấy.”

Giương mặt tô trát xám ngoét kia kè đến, Tô Vũ nhắm mắt lại để môi anh ta chạm vào trán mình.

Cô vờ vịt đứng đó chờ chiếc Ferrari kia khuất khỏi tầm nhìn, khi quay đầu lại thì bất chợt trông thấy Tạ Khương Qua đang đứng trong góc.

Đám dây leo rủ trên bức tường lác đác vài đoá hoa màu trắng nho nhỏ, Tạ Khương Qua đứng giữa đám dây leo um tùm ấy, một nửa người lộ ra dưới ánh đèn, một nửa còn lại ẩn trong bóng tối.

Khi nhận rõ đó là Tạ Khương Qua, đôi chân đang mang giày cao gót tám phân của Tô Vũ lại lê bước chậm chậm về phía cậu.

Hai người đứng cách nhau nửa mét, về mặt cậu vô cùng lạnh lùng.

“Tạ Khương Qua.” Giọng Tô Vũ hồ hững, chớp hàng mi giả. Đây là sản phẩm mới của Maybeline, có thể khiến đôi mắt người ta trở nên quyến rũ trong đêm tối, “Sao cậu lại đến đây?”

Tạ Khương Qua không trả lời ngay mà nhìn về phía bờ vai cô.

Tô Vũ gất giọng: “Tạ Khương Qua, nếu không có gì thì tôi vào đây!”

Cô xoay người toan bước đi, song lại bị Tạ Khương Qua kéo tay lại, sau đó trong tay cô có thêm một vật, đó là chiếc kẹp tóc của cô.

“Cô để quên nó ở nhà tôi.” Tạ Khương Qua cất giọng lạnh lạnh.

Tô Vũ gật đầu, bỏ kẹp tóc vào túi xách, nhìn Tạ Khương Qua khách sáo nói: “Cảm ơn, cậu về cẩn thận.”

Thế nhưng Tạ Khương Qua vẫn không buông tay Tô Vũ ra. Cậu nắm chặt hơn lúc nào hết, nói bằng giọng cố chấp: “Vì sao gần đây cô không đến tìm tôi?”

Tại sao ư? Tô Vũ ngược đầu, không để nước mắt mình rơi xuống.

Chương 34: Tạm biệt tạ khương qua (2)

Tạ Khương Qua sao thế nhỉ? Người chủ động xuất hiện ở đây đề hỏi câu này không hề giống cậu chút nào.

Chờ cảm xúc bỗng nhiên dâng trào trong lòng dần dần lắng xuống, Tô Vũ nghiêng đầu mỉm cười với cậu: “Tạ Khương Qua, cậu vẫn chưa hiểu sao?”

Bàn tay nắm lấy tay cô thoáng buông lỏng, cậu cố gắng giải thích: “Hôm ấy tôi đẩy cô đau lắm phải không? Có lẽ hôm ấy cô không chỉ bị đau mà còn bị tôi làm tổn thương nữa. Tôi nghĩ đi nghĩ lại chắc cũng chỉ vì nguyên nhân này thôi.” Cậu áp ứng: “Tôi nghĩ...”

Tô Vũ cúi đầu nhìn bàn tay cậu, lạnh lùng ngắt lời: “Tạ Khương Qua, buông tay ra.”

Cậu không chịu buông, tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình: “Hoa hải đường cô mang đến nhà tôi chết mất một chậu rồi, tôi vẫn chưa vớt, cô muốn đến xem nó không? Không phải hồi trước cô rất thích nó sao?”

Cô thờ ơ đáp: “Không cần, trồng những chậu hoa hải đường đó chỉ là hứng thú nhất thời của tôi thôi. Lúc đó tôi thích, nhưng bây giờ không thích nữa! Tôi là người như vậy đấy, rất dễ thích cũng rất dễ quên.”

Bàn tay nắm lấy tay Tô Vũ lại buông lỏng đôi chút, cô đoán có nên rút tay khỏi lòng bàn tay Tạ Khương Qua không thì một giây sau lại bị nắm chặt thêm.

Tạ Khương Qua vội nói: “Tôi mua điện thoại di động rồi.”

Tô Vũ cau mày, ngừng đầu lên hít sâu, duy trì ngữ điệu khi nãy: “Thì sao?”

“Không phải trước kia cô cứ xin số tôi còn gì? Hồi ấy nhà tôi không có điện thoại, chỗ chúng tôi đều là mấy nhà dùng chung một máy. Khi đó tôi cảm thấy khá bất tiện nên không cho.” Cậu lí nhí: “Bây giờ tôi có điện thoại rồi. Nếu cô cần, có thể liên lạc với tôi.”

Thật là... Tại sao Tạ Khương Qua phải xuất hiện ở đây? Tại sao cậu phải mua điện thoại? Tại sao cậu phải nói mấy lời vớ vẩn này với cô? Tại sao...

Giọt lệ lặng lẽ trào dâng nơi khóe mắt. Tô Vũ thầm cảm ơn bóng đêm đã không để Tạ Khương Qua phát hiện khuôn mặt đã ướt đẫm vì nước mắt của cô.

“Tạ Khương Qua, cậu vẫn không hiểu sao?” Tô Vũ thờ dãi, “Trước kia là trước kia, còn bây giờ là bây giờ.”

Cô gằn rõ từng tiếng: “Tạ Khương Qua, bây giờ tôi chỉ nói một lần duy nhất thôi. Bởi vì cậu đã cứu tôi nên tôi sẽ không nói quá khó nghe.

Tạ Khương Qua, tôi chán cậu rồi. Bây giờ tôi thích người vừa đưa tôi về hơn, hơn nữa đến ngay bản thân tôi cũng không đoán nổi mình sẽ hứng thú với anh ta bao lâu. Tôi chính là người như vậy đấy. Thật ra tôi cũng muốn trở thành đứa con gái chung tình, nhưng hình như rất khó. Đối với tôi, con trai chỉ như nước hoa, lúc dùng thì thật lòng thích, nhưng khi loại mới ra đời, đương nhiên sẽ bị hấp dẫn bởi mùi hương mới hơn.

Tạ Khương Qua, cậu đừng buồn quá, tôi cho rằng cậu nên cảm thấy kiêu ngạo. Chỉ có cậu mới khiến tôi cam tâm tình nguyện vượt nửa vòng trái đất để đi tìm. Chỉ có cậu mà thôi, Tạ Khương Qua à!

Tiếc rằng bây giờ chúng ta lại thành như vậy. Tôi đã không còn thích loại nước hoa mang tên Tạ Khương Qua nữa rồi.”

Tô Vũ một hơi nói hết những lời này, sau đó lạnh nhạt nhìn cậu. Lúc này cậu cũng đang nhìn cô đắm đắm.

Cô nói tiếp: “Tạ Khương Qua, cậu chưa hiểu à? Nếu cậu chưa hiểu thì tôi sẽ nói theo cách khác vậy. Cậu giống như khóm hoa hải đường tôi bỗng dưng nổi hứng trộm từ đầu tường nhà người ta về. Thứ tôi thích là quá trình ăn trộm, khóm hoa kia chẳng hề đem đến sự thích thú cho tôi bằng quá trình đó đâu.”

Cuối cùng Tạ Khương Qua cũng buông tay cô: “Xem ra, tôi đã làm một chuyện ngu xuẩn phải không?”

Mặt cô vẫn dửng dưng.

“Sự tôi xuất hiện đã gây phiền phức cho cô à?”

Tô Vũ bình thản gạt đầu.

“Vậy thì...” Giọng cậu rất lễ độ, “Sau này tôi sẽ không tới tìm cô nữa. Tôi rất xin lỗi cho hành động vừa rồi của mình, xin lỗi vì hành động của tôi gây phiền hà cho cô. Tôi xin lỗi... thật sự xin lỗi... Tôi thật sự xin lỗi...”

Lời nói của cậu không còn mạch lạc nữa. Cậu liên tục lùi ra sau, vì lòng đường thấp hơn nên cậu chới với suýt ngã.

Sau khi đứng vững, cậu lặng yên nhìn xoáy vào cô, chậm rãi nói: “Tôi thề, sau này tôi không bao giờ tới tìm cô nữa, tôi thề!”

Tạ Khương Qua chậm rãi xoay người, quay lưng về phía Tô Vũ. Ban đầu cậu đi từng bước bình tĩnh vững chãi, sau vài chục bước, bước chân cậu vừa gấp vừa nhanh, cuối cùng chuyển thành chạy. Chẳng mấy chốc bóng dáng cậu đã khuất sau bờ tường trắng.

Tô Vũ đưa đầu lười liếm môi mình. Trên môi cô còn vương vị nước mắt, tựa như nước sông Mekong mang vị lờ lợ lại có chút đắng chát.

Hôm nay, Tạ Khương Qua không những mua điện thoại di động mà còn mặc chiếc áo sơ mi màu xanh lam mới mua, chính là chiếc treo trong tủ kính ở cửa hàng ngay gần nhà cậu. Khi xưa cô từng nói: Khương Qua, cậu mặc chiếc áo sơ mi kia nhất định đẹp lắm. Nhưng cô biết cậu không bao giờ mua nó, bởi vì giá chiếc áo đó những 500 baht.

Trong lòng cô, Tạ Khương Qua là màu lam. Cậu nên thuộc về bầu trời trong xanh quang đãng, hay đại dương xanh thẳm.

Giờ đây, Tạ Khương Qua mặc áo sơ mi màu xanh lam đã biến mất! Tô Vũ dờ dẫm vấy tay với con đường trống vắng, miệng lầm bầm: “Tạm biệt, Tạ Khương Qua.”

Công chúa hạt đậu sống trong ngôi nhà màu trắng chỉ là đứa con gái hư hỏng. Cô không dám biến mình thành một Tô Đình dám tự sát vì một tên nghèo kiết xác khác.

Nghe nói, cuối cùng... Tên nghèo kiết xác đấy cũng chẳng sung sướng, mà cô nàng tiểu thư từng đòi sống đòi chết với người nhà vì anh ta cũng không hạnh phúc.

Không lâu sau, Tô Vũ nghe nói Tạ Khương Qua thi lại, đỗ vào một trường đại học tầm thường ở Bangkok. Đây là tin tốt nhất mà cô được nghe vào dịp cuối năm.

...

Thời điểm bước sang năm mới, Tô Vũ lại gặp đứa trẻ tên Tiểu Cầu kia lần nữa.

Đứng trước cửa trung tâm thương mại, Tô Vũ lập tức nhận ra cô nhóc mặc quần áo sặc sỡ, chẳng mấy may để ý đến đèn giao thông mà cứ thế lao về phía cô giữa dòng xe cộ qua lại, đã vậy còn vấy tay tui tít với cô nữa. Tô Vũ hít sâu một hơi, vừa chạy về phía cô bé vừa làm động tác xin dừng xe với làn xe cộ. Tới khi đến trước mặt con bé, cô chỉ mong có thể vứt nó xa thật xa.

Dẫn con bé tới nơi an toàn, hai người cứ thế ngẩn ngơ nhìn nhau suốt mười mấy phút đồng hồ. Con bé nói với Tô Vũ rằng không quá mười lăm phút nữa, người nữ giúp việc sẽ tìm được nó. Vậy mà Tô Vũ lại tin. Cô bảo bạn về trước, rồi cứ thế đứng dưới đèn giao thông, ngốc nghếch đợi người đến tìm con bé.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Thấy đã hết mười lăm phút mà vẫn không có ai tới tìm, trong cơn giận dữ, Tô Vũ đưa tay véo hai gò má phúng phính của nó: “Con nhóc này, lần nào cũng gieo phiền phức cho cô.”

Cô bé cười khanh khách, vuốt mép vấy Tô Vũ, giong giả nói: “Cô không giống họ, họ là đen trắng, còn cô thì đủ mọi màu.”

Nó xòe từng ngón tay một: “Màu đỏ, màu tím, màu xanh lá, màu vàng, màu xanh lam, màu đỏ, màu xanh đậm, giống y như cầu vồng mà ba tả cho cháu ý.”

Ôi trời, con nhóc dờ người này nói vớ vẩn gì thế, cầu vồng ư? Bảy màu á? Quê chết đi được, chỉ có trẻ con mới thích thế thôi.

Tô Vũ tròn tròn mắt, giờ nắm đầm cánh cáo đứa trẻ: “Nhóc con, cháu còn nói mấy lời ngớ ngẩn kia nữa cô sẽ vứt cháu ra đường đấy.”

Vừa dứt lời, giọng nam trầm ấm dễ nghe vang lên: “Tiểu Cầu có nói linh tinh gì đâu?”

Lại là giọng nói này.

Đây là lần thứ hai Tô Vũ gặp Mai Hựu Khiêm.

Mai Hựu Khiêm thở hỏn hển đứng đó, bởi vì vừa chạy nên lồng ngực lên xuống kịch liệt, trán cũng ướt mồ hôi. Ngay phía sau anh là một người phụ nữ trung niên.

Hiển nhiên, cô nhóc làm Mai Hựu Khiêm lo lắng, anh nhìn con bé với ánh mắt nghiêm khắc.

Hình như Tiểu Cầu cũng cảm nhận được cơn giận của Mai Hựu Khiêm, ngón tay nhỏ nắm lấy tay anh, song vừa chạm vào đã bị hất ra.

“Cậu.” Cô nhóc gọi khẽ.

Tiếng “cậu” kia khiến Tô Vũ bất ngờ. Cô vốn tưởng hai người là cha con, nhưng họ có quan hệ gì với nhau cũng không liên quan gì đến cô, bây giờ cô đã có thể trả con bé cho người nhà rồi. Cô muốn tranh thủ chuồn đi nhưng lại bị cô nhóc kéo váy. Cô cau mày, cất giọng hơi khó chịu: “Này, cô đã trả lại cháu về nơi sản xuất rồi, cháu còn muốn thế nào nữa?”

Tiểu Cầu vẫn níu chặt lấy váy cô, không chịu lên tiếng.

Tóm lại con bé định làm gì đây? Tô Vũ gần giọng: “Này, nhóc con, cô nghĩ cháu hiểu lắm rồi đấy, cô không phải là chị gái dịu dàng đáng yêu biết kể chuyện công chúa Bạch Tuyết mà cháu tưởng tượng đâu. Cô không biết kể chuyện gì hết, cô chỉ hứng thú với truyện ma thôi. Hơn nữa, cô chẳng thích thú gì với bộ đồ sắc sỡ của cháu cả.”

Tô Vũ đưa chéo tay ra hiệu cô bé tránh ra.

Mai Hựu Khiêm cất tiếng cười thuần hậu như hương rượu thơm nồng. Anh ta cúi người ôm Tiểu Cầu vào lòng bằng một tay: “Cô Tô, cảm ơn cô cả về việc lần trước lẫn lần này.” Anh ta đưa tay ra giữa không trung, “Hình như tôi chưa giới thiệu về mình thì phải. Tôi là Mai Hựu Khiêm, Tiểu Cầu là con gái chị tôi.”

Thật ra Tô Vũ đã sớm biết tên người đàn ông này rồi. Ở miền Bắc Thái Lan, nhà họ Mai rất nổi tiếng. Nhà họ có hai người con trai tài ba, ông anh theo chính trị, cậu em theo kinh doanh, cũng chính là Mai Hựu Khiêm.

Dù anh ta tài giỏi cỡ nào cũng không liên quan tới Tô Vũ. Bởi vậy cô hoàn toàn không để tâm tới anh ta.

Hình như anh không mấy để ý tới thái độ của cô, ánh mắt lại quay về với cô bé trong lòng: “Tiểu Cầu rất quý cô, tôi chưa từng thấy nó thích ai như vậy cả.”

Tô Vũ chỉnh lại lần váy bị đứa trẻ vò nhăn, nghe Mai Hựu Khiêm nói khẽ: “Tiểu Cầu mắc bệnh mù màu bẩm sinh nên nó thích mặc quần áo sắc sỡ, trong khi phần lớn trẻ con đều nhạy cảm với màu sắc.”

Tô Vũ buông váy ra, siết chặt nắm tay, hàng mày hơi giãn, ánh mắt cũng nhìn về đứa trẻ. Thảo nào con bé nói nó chỉ thấy màu đen trắng, thảo nào nó không phân biệt được tín hiệu đèn giao thông.

Cô tiến lên một bước, vung về vuốt đầu cô nhóc, giọng nói nhẹ nhàng thật đáng yêu: “Cháu thích cô à?”

Tiểu Cầu gật đầu ba cái liên.

Tô Vũ cũng gật đầu, tiếp theo vất tay ra sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc: “Được rồi, vậy thì cháu có thể thích cô, cô cũng cho phép cháu tưởng tượng cô thành cầu vồng.”

Lúc rời đi, cô nhóc quẹo lượn vuốt tóc Tô Vũ, hỏi với giọng ngọt ngào: “Cháu còn được gặp lại cô nữa không? Cô cũng thích cháu chứ?”

Dĩ nhiên, câu trả lời của cô rất tùy tiện với cái gật đầu.

Khi ấy cô chỉ ngẫu hứng ban phát chút tình thương vì giọng nói và nụ cười hồn nhiên của đứa trẻ mà hoàn toàn không coi trọng lời nói của nó. Cô cũng chưa từng nghĩ bản thân sẽ có mắc mớ gì với Mai Hựu Khiêm, bất kể anh ta có giọng nói khiến người ta lưu luyến cỡ nào.

...

Vừa qua năm mới là tháng ba.

Thời điểm ấy, hai nhà Tô - Mai đều được lên mặt báo. Trong suốt cả tháng, giới thượng lưu đều truyền nhau thông tin công chúa hạt đậu nhà họ Tô sẽ làm đám cưới với cậu ba nhà họ Mai.

Tô Vũ chỉ cười nhạt với tin đồn này, chuyện đám cưới đám hỏi không hề lả lẫm trong xã hội này. Tin đồn thông gia cũng chỉ là một cách tăng giá cổ phiếu của hai nhà mà thôi, kẻ tung tin cũng có chừng mực, còn người bị tung tin thường tỏ thái độ mờ ám. Dần dà, chuyện này đã biến thành một quy tắc ngầm.

Bước sang tháng Tư, Tô Vũ đón sinh nhật tuổi hai mươi ba. Ngày đầu tiên của tuổi mới, giọt sương đêm ngưng kết ngày đầu hạ, hết thảy như sét đánh giữa trời quang.

Mọi thứ đến một cách rất đột ngột, nhưng nếu nghĩ lại, có thể dễ dàng nhận ra đám cưới giữa hai nhà Tô - Mai không chỉ giới hạn ở tin đồn.

Đầu tháng Tư, Tô Vũ trải qua sinh nhật của mình bằng bữa tiệc xa hoa như thường lệ. Và mẹ cô cũng không xuất hiện như một quy luật.

Lần này địa điểm tổ chức bữa tiệc chuyển lên tầng cao nhất của khách sạn, theo phong cách phục cổ đang là trào lưu toàn cầu hiện nay. Tô Vũ hóa trang thành nữ thần Helen trong thần thoại Hy Lạp. Đám chíp hội chết mê chết mệt vì cô, nhưng bản thân cô lại không thích Helen một chút nào. Cô thích biến thành phù thủy xinh đẹp lừa gạt trẻ con trong rừng già hơn, chẳng qua khi biết Nona sắm vai Helen, cô lập tức cởi áo choàng phù thủy, đeo chiếc kẹp tóc hình nhánh ô liu lên thái dương, mặc chiếc váy lụa duyên dáng màu ngà.

Bởi vậy trong bữa tiệc đêm nay, Nona thất bại thảm hại. Nhìn vẻ mặt tức giận của cô ta, Tô Vũ lại chẳng hề dắc ý như trước. Nửa tiếng trước khi bữa

tiệc kết thúc, cô lên chuồn đi, dựa vào men say mà lái xe đi khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Băng Cốc. Đến khi cơn gió ươn ướt mằn mặn khiến mặt cô ngứa ran, Tô Vũ mới phát hiện xe mình đang dừng ở bờ đê, từ đây trông sang vừa hay có thể nhìn thấy nhà Tạ Khương Qua.

Thật kỳ quái, sao cô lại lái xe đến đây? Đợi hết men rượu, cô sẽ lái xe đi. Tô Vũ lẩm bẩm, à, hình như đèn nhà Tạ Khương Qua vẫn sáng, đã muộn thế này mà nhà cậu vẫn đèn đèn.

Lúc cô định lên lái xe đi thì cửa nhà cậu lại mở ra. Bóng dáng người đi ra đầu tiên gầy tong teo, đó chính là Thẩm Họa - con nhóc chưa dậy thì thành công, theo sau cô ta là Tạ Khương Qua. Hai người họ nối đuôi nhau đi trên chiếc cầu gỗ bắc giữa hai nhà.

Khi ấy, không biết là chủ ý của ai mà hai người dừng bước, đứng dựa vào lan can cầu gỗ thì thăm to nhỏ, hết như đôi tình nhân đang tâm tình quyến luyến.

Hai người họ đang yêu nhau sao? Ừ, nhìn như vậy, ai dám nói không phải chứ!

Tô Vũ đeo tai nghe lên, để tiếng nhạc inh ỏi lấp đầy thính giác và từ từ nhắm mắt lại. Đến khi cô mở mắt ra, trên cầu gỗ không còn bóng dáng của Tạ Khương Qua và Thẩm Họa nữa. Đèn nhà cậu cũng đã tắt mất rồi.

Lúc đó, Tô Vũ chỉ muốn gõ cửa sổ nhà cậu, xem cậu có nằm trên giường gỗ không. Nếu không có, cô sẽ xông thẳng tới nhà Thẩm Họa; nếu cậu ở đó, cô sẽ cất giọng nũng nịu: “Khương Qua, tôi lại muốn ăn mì đu đủ”, “Khương Qua, tôi đã thử bỏ đu đủ vào mì, nhưng mì tôi nấu khác hẳn mì của cậu nấu”.

Tô Vũ phải khó khăn lắm mới dập tắt suy nghĩ này. Cuối cùng, cô thành công khởi động xe, rời khỏi nơi đây như chạy nạn.

Lúc về đến nhà đã là hai giờ sáng, quầy bar bên phòng khách bật đèn sáng choang, mẹ cô nằm trên sofa, trước mặt đặt hai chai rượu, một chai đã cạn sạch, chai còn lại chỉ còn non nửa.

Tô Vũ đứng trong phòng khách, nhấc váy nhẹ nhàng đi về phía mẹ, đến khi chỉ còn cách vài bước thì dừng lại. Cô đứng im suy nghĩ thật kỹ vài phút, cõi lòng rét lạnh rồi chìm dần vào vực sâu.

Hết thầy đến như không hề báo trước, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, nếu suy xét tường tận thì...

Ví dụ như, lý do mẹ Tô Đình van xin cô ở ký túc xá của trường khi kỳ học của năm mới bắt đầu, chủ nhật về nhà đã thiếu đi vài người giúp việc. Ví dụ như ngoài kia đồn rằng một số bất động sản của nhà họ Tô đã lặng lẽ đổi chủ. Ví dụ như mẹ liên tục bị báo giới chụp hình gặp mặt với quản lý cấp cao của một ngân hàng. Ví dụ như đầu năm nay Tô thị sa thải một nghìn nhân viên, mười ngày sau quản lý cấp cao của Tô thị vội vã đi ăn mừng khác.

Ví dụ như, lúc tụ tập với bạn bè, thỉnh thoảng đám người có địa vị ngang bằng cô trước kia lại nhìn cô bằng ánh mắt thương hại lẫn chút hả hê, còn đám thảo mai chuyên nịnh nọt lại đối với cô hờ hững.

Ví dụ như, cuối tháng hai, mẹ bị sốc đến nỗi phải nhập viện vì cổ phiếu Tô thị sụt giảm ba ngày liên tiếp, mãi đến cuối tháng Ba mới ra viện.

Tháng Ba, tin đồn nhà họ Tô ở miền Trung và nhà họ Mai ở miền Bắc nước Thái kết thành thông gia rộ lên cả nước.

Qua năm mới, mọi dấu hiệu đều chứng tỏ đám cưới giữa hai nhà Tô - Mai không chỉ giới hạn ở tin đồn. Tô Vũ cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, bước chân đi về phía mẹ cũng bần rần.

Cô khom gối ngồi xuống trước mặt mẹ, lấy đi ly rượu khỏi tay bà. Tô Đình ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt mang chút bối rối vì khá bất ngờ. Bà ngồi thẳng dậy, cố gắng trở lại là một Tô Đình mà Tô Vũ đã quá quen thuộc.

“Mẹ, tình hình nhà mình tệ lắm à?” Tô Vũ cúi đầu, đặt tay lên tay mẹ.

Khi tay cô chạm lên cánh tay bà, người khi nãy còn ưỡn thẳng sống lưng chợt còng xuống như quả bóng xì hơi. Tô Đình chậm chậm chạm tay lên tóc cô, lúng túng vuốt lại mái tóc cho cô, cuối cùng dừng bên nhánh olive màu vàng trên thái dương cô.

“Con mặc đẹp lắm. Đứng lên đi, để mẹ xem được bao nhiêu điểm.”

Tô Vũ không đứng lên mà vươn tay tháo khuyên tai của bà xuống, cầm khăn giấy lau khô khóe mắt bà, cuối cùng tháo mái tóc uốn gọn của bà.

Xong xuôi hết thấy, Tô Vũ ngồi xuống, lặp lại câu hỏi vừa nãy: “Mẹ, bây giờ tình hình nhà mình tệ lắm à?”

“Đừng nghe người ngoài nói linh tinh, bọn họ đều viết bừa thôi.” Tô Đình cất cao giọng.

“Mẹ, con cũng nắm cổ phần, con có quyền được biết tất cả.” Tô Vũ cũng cao giọng.

Đêm đó, bà Tô Đình khẳng khái thề thốt rằng bà có thể làm tốt tất cả, mọi thứ sẽ không thay đổi. Bà nói việc báo chí đồn đại hai nhà họ sẽ làm thông gia là do cậu Ba nhà họ Mai ham mê sắc đẹp của Tô Vũ nên mơ mộng hão huyền mà thôi.

Đúng thế, đôi khi bà Tô Đình cũng là một người mẹ đáng yêu như vậy đấy. Ví dụ như bà vẫn cho rằng chỉ cần Tô Vũ tham gia thi hoa hậu các quý cô thế giới, vương miện chẳng thể thuộc về ai khác ngoài con gái bà.

Khi ánh bình minh bắt đầu le lói nơi chân trời, cửa phòng Tô Vũ nhẹ nhàng mở ra. Tiếng bước chân khê khằng đi tới bên cô, bàn tay vuốt ve mặt cô rất nhẹ nhàng, dường như chạm vào thế nào cũng không đủ. Tuy mẹ không nói gì nhưng Tô Vũ biết bà đang khóc. Nước mắt bà nhỏ trên tay cô, bấy giờ bà ảm áp và dịu dàng khác hẳn ngày thường.

Khi bà rời đi rồi, Tô Vũ nửa dựa vào đầu giường, ngẩn ngơ nhìn ánh dương hiện dần bên cửa sổ.

Thời điểm trời sáng hẳn, cô trông thấy xe mẹ rời khỏi nhà sớm hơn bình thường những một giờ, hình như mấy tháng nay đều như vậy.

Thứ hai đầu tuần, cô không về trường như thường lệ. Cô viện lý do bị ốm xin trường cho nghỉ một tuần. Cả buổi sáng ấy, cô không ngừng tìm người, không ngừng gọi điện nhưng chẳng thu hoạch được gì. Ai cũng ôn hòa bảo cô đừng tin báo chí, họ toàn nói linh tinh thôi.

Người cuối cùng cô tìm là thư ký của mẹ. Ông là người Thái sinh ra và lớn lên tại đây, có thể nói là ông đã chứng kiến cả quá trình cô trưởng thành. Tô Vũ gọi ông là chú, cô cầu xin ông: “Chú hãy nói cho cháu biết đi”.

Đôi mắt của người đàn ông Thái ngoài năm mươi tuổi ấy nhuốm chút đau thương, cũng phảng phất hi vọng. Ông nói, kể từ khi chính phủ Thái mở cửa cho phép đầu tư, rất nhiều xí nghiệp truyền thông điện tử nổi tiếng thế giới đã chen chân vào thị trường này. Kỹ thuật của họ phát triển hơn, họ có phương pháp quản lý tiên tiến nhất. Sự cạnh tranh của các doanh nghiệp nước ngoài khiến những doanh nghiệp lạc hậu trong nước như họ rất khó sinh tồn, ngay cả Tô thị từng lớn mạnh một phương trời cũng khó mà ngăn cản con sóng dữ này.

Hiện tại Tô thị đang đứng trước hai lựa chọn, một là tuyên bố phá sản, hai là chuyển loại hình kinh doanh. Tô thị có các khách hàng lâu năm, nếu hiện tại chuyển loại hình vẫn còn có cơ hội vẫn hồi sinh thế ngày càng lụi bại hiện giờ, nhưng để chuyển mình thì cần phải có nguồn vốn khổng lồ.

Cuối cùng, ông chuyển chủ đề tới một người khác. Đó là người duy nhất có thể giúp nhà họ Tô vượt khỏi vực sâu trước mặt, mà vừa hay anh ta đang sắm vai nhân vật bộ đồ đá xuống giếng vào lúc này. Vì anh ta mà bà Tô Đình không thể vay nổi một đồng vốn từ bất cứ ngân hàng nào trong suốt ba tháng nay.

Mai Hựu Khiêm, ha ha, thảo nào, thảo nào tại buổi sinh nhật hôm qua, Tô Vũ lại nhận được món quà đặc biệt do anh ta cử người mang tới. Đó là chiếc hộp nhạc pha lê, là món đồ đầu giá của hoàng gia Thụy Điển, nghe nói là món đồ yêu thích của vị công chúa Thụy Điển nào đó. Hộp nhạc ấy được đưa tới với tên người gửi là Mai Hựu Khiêm.

Tô Vũ tìm được danh thiếp của anh ta. Sau khi gọi điện, cô trực tiếp lái xe đến khách sạn Mai Hựu Khiêm ở. Anh ta để cô đợi suốt một giờ đồng hồ mới nhờ nhân viên dẫn cô lên phòng.

Mai Hựu Khiêm ăn bận thư thái, ngồi trên chiếc sofa lưng cao nhập khẩu từ Ý, mỉm cười với cô. Nụ cười ấy chuẩn mực phù hợp với yêu cầu của nhiếp ảnh gia khi người mẫu quay phim chụp ảnh, thiếu một chút sẽ mang vẻ xa cách, thêm một chút lại mang vẻ ngạo mạn.

“Ngồi đi.” Anh ta chỉ chiếc sofa đối diện.

Tô Vũ vẫn đứng im.

“Nhân viên đang chuẩn bị bữa tối cho tôi, cô muốn ăn cùng không?” Mai Hựu Khiêm nghiêng đầu hỏi thăm.

Tô Vũ chậm chậm lấy chiếc hộp âm nhạc pha lê từ túi xách ra. Cô ngẩng đầu, nhẹ buông tay. Một tiếng lanh lảnh vang lên, chiếc hộp âm nhạc vỡ nát bét.

Đứng trước những miếng pha lê vỡ vụn, Tô Vũ mỉm cười, ngược mắt lên nhìn anh ta: “Thứ này còn không chắc chắn bằng món đồ chơi dỏm trị giá trăm baht mua ngoài vỉa hè.”

Cô vừa tiến từng bước về phía Mai Hựu Khiêm vừa nhướn mày: “Anh Mai, lý do tôi đến đây là vì muốn anh hiểu rõ. Tôi giống hệt chiếc hộp âm nhạc đó, trông thì đẹp mắt nhưng rất vô dụng.”

“Anh thích gương mặt hay dáng người của tôi?” Tô Vũ vuốt mặt mình, lắc đầu, “Anh Mai, dù là thích gì đi nữa thì anh cũng sẽ phải thất vọng mà thôi. Đám con trai đam mê tiểu sau lưng là biểu hiện trên giường của tôi hết như khúc gỗ. Được rồi, nếu anh không chê tôi là khúc gỗ, tôi nghĩ tôi có thể chấp nhận anh. Đối với tôi, anh ngoại trừ hơi già, thì những điều kiện khác cũng tạm được. Tôi thiếu anh giàu có, rất rất giàu, tôi tương đối hài lòng về điểm này.”

“Ồ.” Mai Hựu Khiêm sờ cằm, “Tôi lấy làm mừng vì mình là kẻ giàu có đấy.”

“Anh nên lấy làm mừng, nhưng...” Tô Vũ kéo dài giọng, “Anh sẽ nhanh chóng nhận ra mình không vui được lâu nữa đâu. Anh Mai vẫn chưa biết sao? Tôi có tật xấu đến mẹ tôi cũng phải đau đầu, từ nhỏ tôi đã thích chưng diện, cho nên...”

Tô Vũ nhìn Mai Hựu Khiêm bằng biểu cảm thương hại: “Cho nên các việc như trang điểm, làm dáng hay đi dạo phố bao giờ cũng xếp trước việc nấu cháo chờ anh về nhà, hay giúp anh nổi dãi tông đường...”

“À, sinh con...” Tô Vũ chu môi như Marilyn Monroe, “Tôi cảm thấy đây là chuyện ngu xuẩn nhất đời, tôi không dám nghĩ tới đáng về xấu xí của mình lúc mang thai đâu.”

Anh ta lặng lặng ngồi im, lặng nghe cô nói.

“54,4cm.” Tô Vũ tự luyến chống eo, “Đây chính là số đo vòng eo của tôi. Nghe nói đây là con số tiêu chuẩn của phụ nữ châu Á, tôi hy vọng đến khi sáu mươi tuổi vẫn giữ được vòng eo này, vì vậy tôi không định sinh con. Thế nào, anh Mai, bây giờ anh còn hứng thú với tôi nữa không?”

Nhưng tôi có thể chấp nhận người đàn bà khác sinh con cho anh. Dĩ nhiên trước đó chúng ta phải phân chia tài sản rõ ràng. Con anh không có quyền thừa kế, còn tôi mới là người được hưởng lợi lớn nhất. Tôi không thêm quan tâm khối tài sản kếch xù của anh, chủ yếu là tôi cho rằng nếu không làm vậy thì mất mặt lắm. Tôi đâu muốn biến mình trở thành bà già buồn thương trong phim truyền hình đâu.

Nếu anh có thể chấp nhận những điều kiện trên, chúng ta có thể tổ chức đám cưới theo thời gian và địa điểm anh mong muốn. Tuy nhiên trước khi kết hôn chúng ta phải ký một bản hợp đồng. Nếu ly hôn, tôi muốn một nửa tài sản của anh và tiền chu cấp khá hàng năm. Về phần hôn nhân của chúng ta sẽ duy trì được mấy năm thì khó nói lắm.”

Cuối cùng Mai Hựu Khiêm cũng thể hiện cảm xúc. Anh tháo kính xuống, đưa tay xoa đầu mày.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chấp nhận hôn sự

Tô Vũ đi dạo trên đường phố Bangkok, cô cười buồn nhìn gương mặt đờ đẫn của mình phản chiếu trên tù kính của một cửa hàng qua ô cửa thủy tinh.

Tô Đình nói rất đúng, cô chỉ biết nói suông thôi. Cô đã cố gắng chuẩn bị những lời nói đó ra loai phủ đầu trước mặt người đàn ông tên Mai Hựu Khiêm kia, thế mà cuối cùng lại nhanh chóng thất bại.

Nửa giờ trước, người đàn ông kia nói với cô: “Tôi không cần một người vợ sinh con cho tôi, tôi chỉ cần một người vợ mà Tiểu Cầu thích. Trong mắt tôi, khuôn mặt hay vóc dáng của cô vẫn chưa đủ điều kiện để cô xứng đáng đứng đây đàm phán với tôi hôm nay, tất cả là vì Tiểu Cầu quý cô.”

Công chúa hạt đậu, cô nên cảm thấy may mắn đi. Nếu cô không phải người mà Tiểu Cầu thích, mẹ cô không có bất kỳ cơ hội nào để vực dậy đâu.

Nếu cô đã đến, tôi nghĩ chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, tôi cho cô một đêm để suy nghĩ. Ngày mai tôi phải về Chiang Mai rồi, hy vọng trước lúc tôi đi, cô có thể cho tôi câu trả lời.

Có một điều cô nên biết, cho dù Tô thị có tuyên bố phá sản đi nữa, tôi vẫn cam đoan với cô rằng mẹ cô và di út của cô đều được ở nhà do chính phủ cấp, đây cũng chính là lý do mà mẹ cô đang cố gắng cầm cự. Hơn nữa, cô cũng phải biết, mẹ cô đã chuyển nhượng toàn bộ bất động sản và các quỹ sang tên cô. Công chúa hạt đậu, cô nghĩ mẹ cô làm vậy nhằm mục đích gì?”

Lúc ấy, Tô Vũ chỉ biết ngơ ngác lắc đầu. Trong lòng cô loáng thoáng đoán được nhưng cô không muốn nghĩ đến nó một chút nào cả, cứ đứng ngây người nhìn miệng Mai Hựu Khiêm mở ra khép vào.

“Thế này nhé, tôi cho cô một ví dụ. Cách đây không lâu, ở Chiang Mai có một thương nhân làm ăn thua lỗ nên định tự vẫn, trước khi người đó chết đã chuyển toàn bộ tài sản sang tên của hai đứa con, về mặt pháp lý...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...” Tô Vũ bịt tai thét lên, ngắt lời Mai Hựu Khiêm, sau đó chạy khỏi căn phòng kia.

Hai người chỉ mới gặp nhau mấy mươi phút ngắn ngủi mà cô đã thất bại thảm hại. Đúng vậy, cô đã chạy trốn khỏi đó, chỉ muốn trốn càng nhanh càng tốt.

Tô Vũ nhìn gương mặt của mình trên tù kính rồi bật cười, mãi đến khi cười mệt cô mới lấy khăn giấy, lau sạch son môi. Vì muốn Mai Hựu Khiêm ghét mình mà cô đã dày công trang điểm gương mặt mình như đi hộp đêm vậy. Đúng là trẻ con thật!

Tô Vũ hết cười thì lại khóc, khóc òa lên mà chẳng buồn giữ hình tượng của bản thân nữa. Nếu là trước kia, có lẽ cô đã chẳng khóc đau lòng đến thế, cùng lắm chỉ là vờ vịt nhỏ vài giọt nước mắt mà thôi. Điều kiện Mai Hựu Khiêm đưa ra cũng coi như không tệ, cách đây không lâu anh ta còn được liệt vào danh sách mười người đàn ông độc thân hoàng kim của Thái Lan, chỉ riêng điều này thôi cũng đủ khiến cô nở mặt nở mày trước bạn bè rồi.

Nhưng hiện tại thì không còn như vậy nữa. Giờ đây, trong lòng cô chỉ có Tạ Khương Qua, Tạ Khương Qua ở hạ du sông Chao Phraya mà thôi.

Tô Vũ từ từ ngồi xổm xuống, úp mặt vào lòng bàn tay, mặc sức khóc cho nước mắt giàn dụa.

Đêm đó, Tô Vũ đi một đoạn đường rất dài rất dài, cô đoán đoạn đường mà cô đi suốt ba tháng vừa qua còn thua xa đoạn đường của ngày hôm nay. Cô rong ruổi từ con phố mua sắm nhộn nhịp đến ngôi chùa có mái vòm màu vàng. Cô vào trong chùa, tìm đến di út của mình.

Tô Vũ tựa đầu lên vai di út, ngẩn ngơ nói: “Di à, di nói xem, sao mẹ lại đối xử với con khác trước, sao không ép buộc con phải gả cho Mai Hựu Khiêm. Nếu là vậy, con tuyệt đối sẽ không gả cho anh ta, thế nhưng mẹ con không hề làm như thế. Di út, di nói xem vì sao mẹ con lại thay đổi, nếu như mẹ làm

như vậy thật thì tốt biết mấy...”

Những giọt nước mắt mà cô cố gắng lắm mới kiềm lại được trên suốt đường đi bỗng rơi xuống. Đường như cô nghe rõ mồn một tiếng nước mắt rơi trên mặt đất, âm thanh ấy nặng nề đến mức khiến Tô Vũ khó thở.

“Con đã biết rồi à...” Di út thở dài: “Có một số người thích che giấu tình yêu của mình, chỉ những thời khắc quan trọng mới để cho con nhìn thấy.”

Tối hôm ấy, Tô Vũ đi ngủ từ sớm cho đủ giấc để làn da mềm mại, cô muốn mình thật xinh đẹp vào ngày mai để gặp một người.

Tia nắng ban mai soi xuống bề cửa sổ, Tô Vũ đã ngủ suốt mười tiếng mới chịu dậy. Cô vươn vai xoay người, ngồi trước bàn trang điểm ngắm mình, ngoài đôi mắt hơi sưng ra thì gương mặt cô đều ỗn, làn da cũng thật mềm.

Tô Vũ soi gương, chỉ thoa ít son lên môi mình, cột tóc lại đơn giản và đeo một đôi bông tai nho nhỏ. Cô mở tủ quần áo ra, chọn bộ đồ đơn giản nhất là áo sơ mi trắng hơi mỏng. Thay quần áo xong, Tô Vũ rất hài lòng với hình tượng của mình trong gương.

Vừa ra khỏi cửa, Tô Vũ để lại một phong thư cho Tô Đình rồi gọi điện thoại cho Mai Hựu Khiêm, thẳng thắn nói rằng cô sẽ đối xử tốt với Tiểu Cầu, cô có cách để cô bé kia vui vẻ mỗi ngày, tuy nhiên anh ta phải đồng ý với cô hai điều.

Mai Hựu Khiêm thoải mái đồng ý.

Tối hôm qua, Tô Vũ đã biết vì sao Mai Hựu Khiêm lại lo lắng cho cô bé tên Tiểu Cầu kia như thế. Hóa ra nó là con của chị gái anh ta, nghe nói là một đứa bé không có cha, mấy năm trước, mẹ cô bé qua đời vì tai nạn xe cộ, từ đó Tiểu Cầu luôn sống cùng Mai Hựu Khiêm.

Tô Vũ lẽ mờ đoán được suy nghĩ của Mai Hựu Khiêm. Từ nhỏ tình cảm của anh ta với chị gái đã rất tốt, khi Tiểu Cầu dần lớn lên, anh ta muốn cho nó một gia đình có cả ba lẫn mẹ, thế là niềm yêu thích của Tiểu Cầu dành cho cô đã trở thành tiêu chí tốt nhất để anh ta chọn cô làm vợ. Đây vừa là một duyên phận kỳ quái, lại vừa là một duyên phận đáng ghét!

Đầu tháng tư, sau cơn mưa rào suốt mười mấy phút, bầu trời như được tẩy rửa, ánh nắng vội vàng xuyên qua hàng mây, chiếu xuống những hạt mưa đang đọng trên cây làm chúng óng ánh như thủy tinh trong suốt.

Trong một giờ Tô Vũ đứng trước cửa trường học của Tạ Khương Qua, có rất nhiều tên con trai mặt đầy mụn trứng cá chủ động tiến đến bắt chuyện. Họ nhiệt tình nói cho cô biết phải một tiếng nữa Tạ Khương Qua mới tan học, hỏi cô có cần họ vào gọi cậu ra không.

Tô Vũ nháy mắt với đám choai choai kia và bảo rằng cô muốn cho Tạ Khương Qua một niềm vui bất ngờ.

Niềm vui bất ngờ ư, bất ngờ mới lạ! Nhìn thấy mình, chắc Tạ Khương Qua tức giận lắm đây nhỉ? Tô Vũ mong chờ cậu nổi giận, như vậy có nghĩa là cô có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu.

Cô sợ nhất là Tạ Khương Qua cứ thế đi ngang qua cô với nét mặt vô cảm, cô rất sợ điều đó, ý nghĩ ấy tràn ngập trong đầu khiến chân cô như nhũn ra.

Tô Vũ thừa biết Tạ Khương Qua kiêu ngạo đến mức nào, cậu dùng những nguyên tắc cứng rắn như tường đồng vách sắt để hun đúc lên sự kiêu ngạo của bản thân. Hơn nữa cô còn biết có rất nhiều cô gái lái xe sang đến trường học tìm cậu, trong đó có cả Nona.

Nona cũng là cô gái rất được lòng đám con trai, dù gương mặt cô ta không xinh đẹp bằng cô nhưng vóc dáng của cô ta tuyệt đối đẹp hơn. Hề nhớ đến đường cong chữ S của cô ta là Tô Vũ lại hận không thể tóm lấy cổ áo Tạ Khương Qua. Đồ khốn, cậu dám ngồi xe của cô ta à!

Mấy tên con trai kia nói với Tô Vũ rằng họ từng gặp Tạ Khương Qua ngồi xe của phủ tướng quân nhiều lần, trong xe còn có một cô gái xinh đẹp quyền rũ.

Khốn kiếp, vì theo đuổi Tạ Khương Qua mà Nona lại dám dùng cả xe của phủ tướng quân cơ đấy. Chắc cậu cảm thấy rất oai đúng không?

Cuối cùng mãi đến khoảng năm giờ, Tô Vũ mới trông thấy Tạ Khương Qua. Giữa bao gương mặt ngây ngô khác, Tô Vũ vừa liếc mắt đã nhận ra cậu ngay.

Tạ Khương Qua rất lạnh lẽ, đến mức khiến Tô Vũ vừa nhìn đã muốn rơi nước mắt.

Mọi người xung quanh đều đang nói chuyện hăng say, chỉ mình cậu là im thin thít, ai nấy đều tụ năm tụ ba đùa giỡn, chỉ riêng Tạ Khương Qua đi lẻ loi, không hề nô đùa ồn ào.

Cậu lướt qua những người đó, đi từng bước về phía cô. Tô Vũ biết Tạ Khương Qua ắt phải đến nơi này để lấy xe nên đứng chờ sẵn.

Tất nhiên, Tạ Khương Qua không nhìn thấy cô, vì vậy cô đành chủ động bước ra chỗ thoáng để cậu thấy rõ hơn. Tô Vũ hơi kiễng chân, vẫy tay gọi luôn miệng: “Khương Qua, Tạ Khương Qua, Tạ Khương Qua!”

Tạ Khương Qua nghiêng đầu, tựa như đang cẩn thận nhận biết tiếng ai đang gọi mình, thế là Tô Vũ lại tiếp tục gọi to tên cậu.

Rốt cuộc cậu cũng từ từ quay mặt về phía Tô Vũ.

Tô Vũ cười tươi với Tạ Khương Qua, cô hy vọng lúc này đây mình cười đến nghiêng nước nghiêng thành, có điều cô biết mình không cười được như thế, và lại hành động này nhất định rất kỳ quái, nụ cười của cô vì căng thẳng mà hơi méo mó.

Tạ Khương Qua đứng im, Tô Vũ cứ thế đi về phía cậu, lòng bàn tay dầm mồ hôi.

Cuối cùng cô đã đứng trước mặt Tạ Khương Qua, rõ ràng cậu càng lúc càng đẹp trai, vóc dáng cũng cao hơn. Các cô gái xung quanh đều lén lút nhìn cậu, ban nãy còn có một cô đến đưa đồ uống cho Tạ Khương Qua dưới sự khích lệ của bạn bè, song cậu lại vô tình từ chối.

Dường như Tạ Khương Qua đã thay đổi hoàn toàn. Nếu là trước kia, cho dù từ chối cậu cũng từ chối thật lễ phép, không để lộ sự lạnh lùng từ tận xương tủy mình lên gương mặt.

Những đứa trẻ nghèo khó rất cần về mặt thân thiện, họ dùng vẻ mặt thân thiện ấy để được mọi người thương yêu và ủng hộ, sự ủng hộ ấy đóng vai trò rất quan trọng trong cuộc sống của họ. Ví dụ như ông chủ tiệm tạp hóa không so đo khi cậu thiếu tiền lẻ, hoặc giả dụ như anh trai ở quầy bán thức ăn sẽ tự nhiên cho cậu nhiều hơn một chút.

Giờ phút này đây, Tạ Khương Qua nhìn Tô Vũ với vẻ mặt vô cảm, không vui vẻ cũng chẳng bức mình.

Về mặt này của Tạ Khương Qua còn khiến cô đau khổ hơn là vẻ mặt thờ ơ của cậu. Tô Vũ níu tay áo cậu, cố để vẻ mặt mình tự nhiên hơn.

“Tạ Khương Qua, là tôi!” Vừa dứt lời, Tô Vũ cảm thấy câu nói của mình thật ngốc nghếch.

“Tôi biết.” Tạ Khương Qua lướt mắt qua gương mặt Tô Vũ, sau đó nhanh chóng đi về phía bãi đậu xe. Đến khi nhìn thấy đuôi xe mình, Tô Vũ bỗng níu lấy tay áo của cậu.

Tạ Khương Qua dễ dàng thoát khỏi tay Tô Vũ, tiếp tục cậu đi thẳng về phía xe đạp.

Tô Vũ không chịu bỏ cuộc, liền theo đuôi Tạ Khương Qua, cất giọng dí dỏm: “Tạ Khương Qua, đừng vậy mà. Tôi vừa làm mẹ tôi tức giận, phụ nữ thời kỳ mãn kinh luôn thay đổi thất thường như vậy đấy, thế là tôi lại bị đuổi khỏi nhà, giờ tôi không còn chỗ nào để đi, tôi muốn...”

Đột nhiên Tạ Khương Qua quay đầu lại làm những lời tiếp theo của cô nghẹn ứ nơi cổ họng.

“Hiện tại không thể, sau này cũng không thể.” Tạ Khương Qua lạnh lùng nói với Tô Vũ.

“Tôi nghĩ tôi có thể đến tìm Tạ Khương Qua chơi!” Tô Vũ háng giọng, nói tiếp những gì cô đã chuẩn bị: “Khương Qua, cậu có muốn chơi với tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đi cùng với em (1)

Tạ Khương Qua đáp lại Tô Vũ bằng cái ngoảnh đầu xoay người.

Dưới ánh mắt hâm mộ của đám con trai và cái nhìn há hê của đám con gái, Tô Vũ vẫn vội vã đuổi theo Tạ Khương Qua. Cậu đi xe đạp còn cô hốt hải chạy bộ theo sau. Cô kiên trì suốt quãng đường rất dài ấy mãi đến khi đôi chân bủn rủn ngã nhào vào vũng nước đọng sau cơn mưa. Mặt lấm lem và quần áo cô đều lấm lem, cô chỉ biết ngồi yên trông theo bóng lưng ngày càng xa dần của cậu.

Tô Vũ tức giận nhìn gầy của mình. Tuy chỉ cao mười phân, nhưng độ cao này đã hạn chế tốc độ chạy của cô. Nếu biết phải chạy đoạn đường xa thế này thì cô đã đi giày thể thao để chạy lâu hơn rồi. Biết đâu vì vậy Tạ Khương Qua sẽ mỉm lòng mà chịu đi chơi với cô thì sao.

Bỗng dung một bóng người cao gầy che đi ánh mặt trời, phủ bóng râm lên người Tô Vũ. Cô hớn hờ nhìn người trước mặt. Bây giờ cô lại thầm mừng vì quyết định đi đôi giày này vào hôm nay là một lựa chọn không tồi. Cô ngã thì dĩ nhiên Khương Qua phải đến đỡ cô dậy.

Cậu ngồi xổm xuống, dùng tay áo lau nước bùn trên mặt cô. Tuy về mặt cậu vẫn vô cảm như trước nhưng mỗi động tác đều cực kỳ dịu dàng. Lau mặt cô sạch sẽ xong, cậu nhìn chăm chú vào cô. Tô Vũ không dẫn được muốn vươn tay chạm tới khuôn mặt ngày càng thâm trầm của cậu. Khi sắp chạm tới sống mũi, cậu đột nhiên ngước mặt lên, làm khoảng cách giữa ngón tay cô và sống mũi cậu xa hơn.

“Khương Qua...” Cô ấp úng gọi, tay vẫn dừng giữa khoảng không.

Cậu đứng lên rồi cúi xuống kéo cô dậy. Đợi cô đứng vững, cậu lập tức rút tay khỏi vai cô.

“Rất xin lỗi vì lần đó không kéo quý cô dậy. Bây giờ tôi bù lại cho cô. Sau này tôi không phải canh cánh trong lòng vì chuyện này nữa.” Giọng cậu lạnh nhạt hơn bao giờ hết, “Tôi không biết tại sao quý cô lại tới tìm tôi, nếu liên quan tới ba triệu baht kia, vậy chỉ cần cô yêu cầu làm gì, tôi sẽ nhất nhất nghe

theo. Nhưng nếu không liên quan tới số tiền đó thì xin quý cô hãy đi cho. Tôi không muốn dây dưa nhập nhằng và cũng không muốn trở thành một trong những lọ nước hoa của quý cô.”

Cậu gơ tay lên nhìn đồng hồ: “Cô Tô, nếu ba phút sau cô không có ý kiến gì thì tôi sẽ tự động mặc định câu trả lời của cô nằm ở về sau nhé.”

Tô Vũ nghe rõ, rất rõ mọi lời Tạ Khương Qua nói. Ba triệu baht phải không, ha ha, nếu cậu không nhắc tới thì cô cũng suýt quên luôn rồi. Không, không quên được, bản hợp đồng ấy vẫn nằm trong túi cô, nhưng hiện giờ cô muốn trả lại hợp đồng cho Tạ Khương Qua. Hơn nữa, điều khiển tâm trạng Tô Vũ trở nên tồi tệ hơn chính là cách mà cậu gọi cô. Cậu gọi một cách xã giao là “cô Tô” và “quý cô”, chứng tỏ cô không hề nằm trong thế giới của cậu.

Cậu thả tay xuống, hờ hững nói: “Đã hết ba phút, tôi đi đây.” Sau đó gạt đầu lịch thiệp với Tô Vũ rồi quay người, cậu dừng một chút rồi nói: “Đừng đuổi theo tôi nữa. Nếu ngã tiếp, tôi không quay lại đâu.”

Về sau Tô Vũ có ý ngã thêm lần nữa nhưng cậu thật sự không hề đến đỡ giống như lời cậu đã nói.

...

Tạ Khương Qua mở cửa phòng vệ sinh, vịn vôi để nước chảy đầy bồn rửa tay. Cậu vui mặt sâu xuống bồn nước, đến khi gần ngạt thở mới ngẩng đầu lên.

Hôm nay tâm trạng của cậu rất tệ, bị quản lý lên tiếng nhắc nhở mấy lần. Mà đây lại là công việc đi Phân vớt và làm mới xin được cho cậu. Mấy tháng trước nhờ đi Phân mà cậu trở thành phục vụ khách sạn ba sao, đãi ngộ dành cho nhân viên khá cao, đã vậy cậu còn được làm ca tối. Điều cậu thích nhất là khách sạn gần nhà, chỉ mất mấy mươi phút đi xe. Mấy tháng nay biểu hiện của cậu vẫn rất tốt, tháng trước quản lý đề xuất tiền thưởng dành cho nhân viên có thành tích xuất sắc cho cậu. Tuy nhiên tối nay phong độ của cậu lại giảm sút nghiêm trọng, một lần thì vào nhầm phòng, một lần thì đưa nhầm đồ giặt là, còn một lần thì làm đổ đồ uống lên người khách.

Cậu soi gương, thở dài một hơi, thầm đếm từ một đến mười để lấy lại bình tĩnh rồi mới rời khỏi phòng vệ sinh.

Quản lý đưa cho cậu một cái khay và bảo cậu đem đến phòng 101. Vị khách phòng 101 chỉ định cậu phục vụ.

Tạ Khương Qua bưng khay đựng rượu vang đỏ, hoa quả và đồ ăn kèm đi trên hành lang tối mờ. Nghe giọng điệu của quản lý, cậu đoán vị khách này có lai lịch không tầm thường. Chắc hẳn chai rượu vang trên khay do vị khách đó mang đến. Tuy nơi này chỉ là khách sạn ba sao, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một vài vị khách thân bí đến ở, mà phần lớn những vị khách này đều có mối quan hệ vụng trộm không thể để ai biết. Còn về việc chỉ định cậu phục vụ, Tạ Khương Qua thầm cười khổ, tháng nào cũng có khách nữ yêu cầu như thế.

Thôi vậy, đàn ông và phụ nữ khác nhau. Phụ nữ có nhiệt tình đến mấy thì cũng có phương diện phải rút rè, chỉ cần tốn chút tâm tư tạo ra cơ hội thì chỉ cần bình thường cũng gạt hái được kết quả tốt.

Trong phòng 101 không một bóng người. Cậu đặt khay lên chiếc bàn tròn nhỏ, vừa đứng thẳng người dậy đã nghe thấy giọng nữ nhẹ nhàng gọi: “Khương Qua, Tạ Khương Qua.”

Đây là lần thứ hai giọng nói ấy xuất hiện trong ngày hôm nay. Lần đầu cậu còn tưởng mình nghe nhầm, song lần này cậu biết không phải.

Quý cô sống trong căn nhà màu trắng lại rảnh rỗi nhầm chán rồi!

Tạ Khương Qua thẳng lưng quay người, không hề tò mò tìm đến ngọn nguồn âm thanh. Mắt cậu nhìn thẳng ra cửa phòng để mở mà lúc vào mình có ý không đóng lại.

Cậu liếc qua khoe mắt, bóng dáng màu trắng đứng cạnh cửa phòng bỗng nhào tới. Tầm lưng kia từ từ khép cánh cửa lại từng chút từng chút một, cuối cùng chặn kín lối ra.

Thân thể ấy vẫn dán chặt trên cánh cửa, đôi mắt long lanh nhìn cậu. Tô Vũ mặc chiếc áo sơ mi nam màu trắng rộng thùng thình, tóc buộc hờ, để lộ cằm cổ thanh tú. Đuôi áo vừa chạm tới hông cô, đôi chân trắng nõn thon dài không hề được bất cứ thứ gì che chắn, có thể thấy hai điểm nhô ra trước ngực thấp thoáng sau lớp vải áo sơ mi mỏng manh.

Cô cứ như vậy nhìn cậu, gương mặt đỏ bừng như quả táo chín, hấp dẫn đến mức khiến người ta chỉ muốn lao đến cắn một miếng.

Nhưng Tạ Khương Qua biết quả táo trước mắt bị phù thủy ếm lời nguyền, nếu cắn một miếng sẽ muốn cắn tiếp miếng thứ hai. Vì vậy cậu dứt khoát khoanh tay, nhìn cô với biểu cảm yên lặng như tờ.

Trong vài phút ngắn ngủi, ánh mắt của họ giằng co với nhau, như thể ai tránh đi trước thì người đó là kẻ thua cuộc. Cuối cùng Tô Vũ đành rũ mắt, siết chặt vạt áo sơ mi.

Theo động tác của cô, vạt áo sơ mi bị kéo cao lên chút, loáng thoáng hé lộ đường viền ren của chiếc quần lót màu trắng sữa bên dưới. Tạ Khương Qua vội rời mắt nhìn xuống sàn nhà, thế mà lại vô tình trông thấy đôi chân trần của cô. Bàn chân cô thon thả, ngón chân màu hồng phấn trong ngần đáng yêu, khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến những con thú nhỏ mới chào đời.

Đôi chân mượt mà ấy đi từng bước về phía cậu. Đầu tiên, các ngón chân nhẹ nhàng thăm dò trên giày cậu, khi không gặp bất cứ trở ngại nào, Tô Vũ đặt

cả bàn chân lên giày cậu, ngay sau đó chân còn lại cũng giẫm lên theo.

Hành động này chẳng khác nào đang đặt toàn bộ trọng lượng của cô lên người Tạ Khương Qua. Tay cô ôm cổ cậu, kiễng chân trên mũi giày cậu để thân thể hai người càng kề sát nhau hơn.

Tạ Khương Qua nhắm mắt lại, cảm nhận từng đường cong trên cơ thể cô. Ngực Tô Vũ ma sát với ngực cậu, khiến cậu liên tưởng đến quả trứng gà luộc chín bóc vỏ. Chân cô khễ khằng cọ giữa hai chân cậu như thể dây leo quấn lấy người.

Hơi thở của Tô Vũ càng lúc càng gần, kề sát tới khóe miệng cậu. Vào khoảnh khắc ấy, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, vì vậy khóe môi cô vô tình suột qua tai cậu.

Cuối cùng Tạ Khương Qua đẩy Tô Vũ ra, lùi về sau ba bước rồi dừng lại. Cậu nở nụ cười ním đầy chuyên nghiệp, nói với khuôn mặt đang tức giận phía trước: “Thưa quý khách, nếu cô cần kiểu phục vụ này, tôi có thể gọi giúp cô.”

Đến khi cái bóng màu trắng ấy đi vào phòng tắm, Tạ Khương Qua dựa lưng vào tường, nhắm mắt lại, chậm chậm đưa ngón tay tới bên miệng làm động tác hút thuốc. Trong đầu cậu tưởng tượng ra cảnh rít hơi thuốc vào phổi, tận hưởng làn khói bông bồng bồng ấy rồi nhẹ nhàng đưa nó ra ngoài theo đường mũi. Hiện giờ tâm trạng cậu khá hơn chút rồi.

Gần đây Tạ Khương Qua luôn muốn hút thuốc, tuy nhiên cậu biết mình không thể và cũng không có quyền đó. Trên lưng cậu gánh lấy lời dặn dò của ba, rằng phải chăm sóc mẹ thật tốt. Song cậu có thể thỏa mãn bản thân bằng trí tưởng tượng của mình, cũng như cậu từng mượn tượng ra cảm giác khi mình tiến vào cơ thể cô, khi nơi đáng yêu và dịu dàng khít khao, tươi mọng như cái miệng nhỏ nhắn của đứa trẻ của cô bao chặt lấy mình.

Khi Tạ Khương Qua “hút” đến liều thuốc thứ hai, trong phòng tắm thỉnh thoảng truyền đến tiếng hét kinh hãi. Cậu vội vàng lao thẳng vào trong mà quên mất rằng người trong phòng tắm rất giỏi lừa cậu.

Nước từ bồn tắm không ngừng chảy tràn tới chân cậu. Nước trong bồn đập dồn liên tục khiến cậu kinh hồn bạt vía. Cậu run rẩy cất tiếng gọi: “Tô Vũ”.

Cậu rất ít gọi tên cô. Nói ra thì có vẻ trong ngoài bất nhất, nhưng hai chữ ấy vẫn luôn khiến lòng cậu chưa xót. Hiện giờ cậu còn thốt ra tên cô với nỗi kinh hãi tột độ.

Một giây sau, cậu thấy Tô Vũ nằm trong bồn tắm. Dưới làn nước trong suốt, mái tóc cô tản mát như rong biển, chiếc áo sơ trắng trong suốt đến độ khiến người ta thảng thốt.

Khoảnh khắc đó, Tạ Khương Qua như lạc mất hồn vía. Cậu không dừng lại một giây nào, cứ thế cậu bỏ nhào vào trong bồn tắm, bế Tô Vũ khỏi bồn nước, rồi vội vã lao ra ngoài.

Thế nhưng mới đi được mấy bước sau, cậu lập tức dừng chân bởi vì không cần thiết nữa. Tay của người được ôm trong lòng đang vòng trên cổ cậu, giọng nói yêu kiều và xấu xa thốt lên: “Thế mà khi này lại nói với em bằng giọng điệu đấy!”.

Hà! Trước nay đều vậy, vốn dĩ cô là vậy! Tạ Khương Qua chậm chậm đặt Tô Vũ xuống. Giờ khắc này, điều cậu muốn làm nhất chính là tát cho cô nàng đồng đảng này một cái thật đau!

Cậu chậm rãi quay mặt về phía cô. Nhưng chính cái quay đầu này đã khiến cậu không sao rời mắt nổi nữa.

Chiếc áo sơ mi trắng thấm đẫm nước bó sát trên người cô. Dưới lớp áo không một mảnh vải che chắn, cô gái trước mắt hệt như cánh đồng quê đầy hoài niệm mà cô giáo dạy văn từng miêu tả vào một ngày xuân thuở cậu còn thơ ấu:

Tầng sáng, sương mù mờ trắng vờn quanh ngọn núi xanh tựa dải lụa trên vai tiên nữ. Dưới sắc màu ấy, hai điểm trước ngực cô là đóa đỏ quỳên chớm nở trong nắng sớm mai.

Vậy mà ở trong khung cảnh tuyệt diệu ấy còn có âm thanh như thể đến từ nơi rừng sâu núi thẳm: “Khương Qua, hình như anh chỉ mới sờ cơ thể em thôi chứ chưa được tận mắt ngắm nhìn cơ thể em đâu nhỉ?”

Tạ Khương Qua cố ý phớt lờ lời cô nói, dùng chút ý chí còn sót lại nói với cô nàng luôn tự làm theo ý mình: “Trò lừa gạt của cô vừa kém cỏi vừa đáng xấu hổ!”

“Em lừa anh bao giờ. Khương Qua, em đang học nhện thở dưới nước kia mà.”

“Vậy cô hét lên làm gì?” Tạ Khương Qua nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ồ, anh nói âm thanh đó à. Khương Qua, là vì tự dưng có con gián xuất hiện làm em sợ đó mà.”

“Ồ đây không có gián!”

“Ồ, thế hả? Vậy chắc em nhìn nhầm rồi!” Cô nói như rất vô tội, vẻ mặt cũng hết sức ngây thơ.

Tất cả lý trí đang nhắc nhở Tạ Khương Qua: Mày còn không chịu đi sao, chẳng lẽ còn muốn ở đây nói vớ nói vớ vẩn với cô ta? Tạ Khương Qua, chẳng phải lúc này mày còn muốn cho cô gái này một cái tát còn gì?

Thế nhưng chân cậu không sao nhúc nhích nổi, ngón tay chẳng qua đang phản kháng một cách vô nghĩa nhất.

Không nên như vậy, không nên như vậy. Rõ ràng mấy hôm trước, cũng tại gian phòng này, có một người phụ xinh đẹp mà Tạ Khương Qua dám cựa rướn thân hình và môi của cô ta còn quyến rũ hơn Tô Vũ. Cô ta cởi hết quần áo trước mặt cậu với tư thái hấp dẫn hơn nhiều.

Đợi cô ta cởi hết, Tạ Khương Qua mới nói: “Thưa cô, đáng người cô rất đẹp, bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

Vậy mà bây giờ, kẻ đang tham lam tập trung ánh nhìn trước ngực cô là cậu sao?

Nơi đôi mắt cậu hướng đến còn đang phát ra tiếng thờ dốc dồn dập. Hình như cô nói: “Khương Qua anh có muốn ngắm nhìn thân thể em không?”

Không, không, so với nhìn ngắm thân thể cô, tôi muốn in năm ngón tay lên khuôn mặt xinh xắn của cô hơn. Tạ Khương Qua những tưởng mình dám can đảm thốt ra câu này, song sự thật là cậu chẳng cất nổi một tiếng.

Cô tiếp tục đứng đó mê hoặc tâm trí người khác bằng lời mời gọi: “Khương Qua, em thích để anh ngắm thân thể em.”

Vậy ư? Nói thật, cơ thể cô chẳng có gì xuất sắc, ngực còn tạm được nhưng chân thì hơi ngắn. Tạ Khương Qua chỉ dám thầm nghĩ như thế, ngoài miệng thì vẫn im thin thít.

Giọng nói kia run run: “Khương Qua, nếu anh cũng muốn thì hãy tới cởi nút áo em đi. Khương Qua, em không mặc gì bên trong đâu.”

Đúng vậy, cậu biết chứ. Tạ Khương Qua biết Tô Vũ không mặc gì bên trong cả. Dưới lớp áo sơ mi trắng, không chỉ có màu đỏ nhạt mà còn...

Tạ Khương Qua giờ tay lên, cứ ngỡ sẽ tát vào mặt Tô Vũ nhưng thực tế lại là...

Tay cậu đặt lên xương quai xanh của cô rồi run rẩy dịch xuống dưới, nhẹ nhàng đẩy mở cổ áo cô ra, ngón tay dịu dàng lướt qua nơi vút cao hé lộ non nửa, chần chừ tại nút áo thứ nhất trong chốc lát mới lúng túng cởi bỏ.

Đến khi nút áo bung ra, cái non nửa biến thành một nửa.

Tốc độ cởi nút áo thứ hai nhanh hơn, đôi thò ngọc đỏ tươi đáng yêu mê người hoàn toàn nỏ rộ giữa vùng đất màu trắng ấy.

Ngực trái có một nốt ruồi son đỏ đậm ngay sát nụ hồng mai kia, hết như họa sĩ cung đình cổ đại cố tình điểm nét chu sa lên hình ảnh bán khỏa thân của cung nữ để tăng hiệu ứng. Nếu không để ý kỹ, có lẽ nốt ruồi son nho nhỏ ấy sẽ bị cậu bỏ qua.

Mới nhìn chấm nhỏ ấy chốc lát, Tạ Khương Qua đã cảm thấy khó thở.

Lúc cởi bỏ nút thứ ba, cậu trở nên vội vã. Bởi vì quá nóng lòng nên cậu làm rơi nút áo xuống đất. Đến nút thứ tư, thứ năm cũng vậy.

Sau khi cởi hết năm nút áo, Tạ Khương Qua khá lúng túng, hình như không biết bản thân muốn làm gì nữa. Áo sơ mi của cô bị cậu kéo khỏi bờ vai, thân thể cô gần như phô bày trọn vẹn.

Cuối cùng, người khơi mào cuộc chiến lại có phần luống cuống, bàn tay rụt rè của Tô Vũ rời xuống bụng dưới, muốn che đi vị trí nhạy cảm kia.

Có điều Tạ Khương Qua không cho cô cơ hội đó. Cậu ôm chặt lấy eo Tô Vũ, mạnh mẽ kéo cô tới bức tường. Chỉ sau vài động tác, cậu đã áp cô lên tường, gấp rút hôn lên môi cô. Bàn tay vòng quanh eo cô dịch xuống dưới, lướt qua mông cô, thò lỗ kéo chân cô vắt lên hông mình.

Sau khi an vị cho chân cô, Tạ Khương Qua không chờ nổi nữa khác mà trực tiếp trút con ngọt ngạt trong lồng ngực lên thân thể cô. Cậu hôn cô đến độ khó thở, bàn tay ghì chặt sau lưng cô giúp thân thể cô áp sát hơn, tay còn lại gầy xéo bầu ngực cô. Cảm giác mềm mại nằm trọn cả bàn tay vẫn chưa đủ thỏa mãn, ngón tay cậu tiến tới vờn về nơi đình hờng, mạnh mẽ đến mức làm cô phải cất tiếng rên rỉ. Tô Vũ càng rụt người ra sau, tay cậu càng mạnh bạo hơn.

Chỉ dùng tay là đủ ư? Không, không, dĩ nhiên chưa đủ!

Qua lớp vải, cậu ra sức áp nơi đã cứng rắn lên người cô và bắt đầu cọ sát. Cậu biết, cậu đang tì vào nơi mềm mại nhất của cô mà chẳng hề sợ sệt. Mẹ kiếp, cô nàng này đúng là ăn no rửng mỡ. Được lắm, được lắm, không phải muốn chơi với cậu sao, vậy thì chơi đến cùng nào.

Tạ Khương Qua càng ra sức đưa vật nóng rực vào nơi mềm mại nhất của Tô Vũ khiến bàn tay đặt trên vai cậu càng siết lại, móng tay găm sâu vào làn da cậu. Tô Vũ tựa cả người lên người cậu, cuối cùng khẽ khóc nức lên theo động tác càng lúc càng lỗ mãng của cậu.

“Khương Qua, Khương... Qua... Chờ một chút. Xin... anh... Chờ chút đã...” Tô Vũ gục trên vai cậu, gọi tên cậu như khẩn cầu.

Tạ Khương Qua thoáng ngây dại.

Mặt cô sượt qua vành tai tới trước mặt cậu. Tô Vũ đưa tay nâng mặt Tạ Khương Qua lên, khép hờ mi mắt và nói: “Khương Qua, em cho anh, nhưng chúng ta lên giường đã.”

Tạ Khương Qua thở hổn hển, song cậu quyết định phải làm trái ý cô bằng được. Tô Vũ muốn lên giường, vì vậy cậu nhất quyết muốn cô ngay tại đây.

Đúng vậy, cậu muốn cô. Cậu muốn tiến vào nơi ấm áp ấy, muốn ném thử cảm giác được cô bao lấy chặt chẽ.

Cậu phớt lờ cầu khẩn của cô, duỗi tay ra định ôm lấy hông cô rồi áp cô lên tường. Thế nhưng bàn tay còn chưa chạm đến thì đã bị cô giữ chặt.

Cô cúi đầu cất giọng khe khẽ: “Khương Qua, đây là lần đầu của em. Em muốn... em muốn lần đầu tiên... làm... trên giường...”

Tạ Khương Qua vội rút tay khỏi tay cô. Giờ khắc này, cậu bàng hoàng trước những lời Tô Vũ nói, vụng về đưa tay nâng mặt cô lên để nhìn cho thật kỹ.

Niềm vui sướng khôn xiết bỗng trào dâng khiến thân thể cậu run rẩy. Chóp mũi đưa nghịch chóp mũi cô, Tạ Khương Qua cất giọng trầm lắng: “Em muốn lần đầu tiên ở trên giường ư?”

“Ừ!” Cô gật đầu, giọng lí nhí như muỗi kêu.

Tạ Khương Qua ôm chầm lấy cô, đôi mắt hai người đắm đắm nhìn nhau như chẳng hề quan tâm đến điều gì khác.

Cậu nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Dưới ánh đèn vàng mờ ảo duy nhất trong căn phòng, cơ thể trắng ngần đang phô bày đường cong mê người.

Tạ Khương Qua biết sự quyến rũ của cô nằm ở cái tên Tô Vũ ấy.

Thân thể cậu phủ xuống, đôi môi nhẹ nhàng lướt qua môi cô rồi vội vã rời xuống nốt ruồi son trên ngực Tô Vũ. Khi nhìn thấy chấm nhỏ ấy, Tạ Khương Qua lập tức rê đầu lưỡi treu đùa nó. Người bên dưới bắt đầu giãy giụa, bàn tay khi nãy còn siết chặt ga giường giờ đã chuyển sang đầu cậu, ngón tay luồn vào sợi tóc của cậu.

Sau phút làm quen ngắn ngủi với nốt ruồi son, cậu ngậm lấy núm hồng mai. Lần này trong miệng không còn cảm xúc như tơ lụa từ lớp quần áo kia nữa, cảm xúc lúc này đây khiến cậu mê mẩn lạc lối.

Cậu rên thật khẽ, cảm giác căng tức khó chịu trong người khiến cậu vô thức mon trón đùi cô để giải tỏa nỗi xao động dần dâng trào.

Ban đầu Tô Vũ còn sợ hãi khép chặt hai chân, theo tiếng thờ của cả hai ngày càng dồn dập, chân cô dần mở ra trước những đòi hỏi cấp thiết của cậu.

Hai thân thể chồng lên nhau bắt đầu ma sát. Khác với nơi nóng rực kia, bàn tay cậu không hề nhàn rỗi một phút nào, nó tự do du ngoạn khắp thân thể cô, từ ngực đến hông, từ hông tới vùng bụng bằng phẳng, dọc theo bụng lặn xuống bên mớ, run rẩy chạm tới nơi ấm áp mà ẩm ướt kia.

Khi tay cậu chạm tới điểm nhạy cảm đó, Tô Vũ bỗng rùng mình, chân bắt giắc quăn chặt lấy cậu. Hơn nữa cô còn cong người chủ động kề sát vào cậu, không ngừng cọ sát nơi nóng rực kia.

Mãi không thấy cậu tiến vào, cô ghé môi bên tai cậu, thúc giục: “Khương Qua, nhanh lên... nhanh lên... em muốn... muốn...”

Không phải cậu không muốn mà là muốn đến nỗi sắp nổi điên, muốn đến độ thân thể gần như nổ tung, nhưng mà...

Tạ Khương Qua đưa một ngón tay vào thăm dò, gần như ngay lập tức cảm nhận được sự chặt chẽ sít sao. Cậu dùng ngón tay mình, trấn an nỗi cấp bách của Tô Vũ. Chân cô quăn thật chặt lấy cậu, dùng ngón chân thể hiện khát khao cháy bỏng trên đùi cậu.

Tiếng ngậm nga khe khẽ dứt quãng của Tô Vũ như thể bột phấn bị nghiền nát, tựa đứa trẻ tui thân đợi mãi không được cung nựng.

Tạ Khương Qua cũng nghen ứ, cũng uất ức lắm. Cậu cúi đầu, nhìn chăm chú vào ánh mắt tràn ngập khẩn cầu của cô. Mái tóc ướt rượt dán lên cổ cô, vừa mang vẻ quyến rũ vừa mang chút gọi cảm. Tay cậu chuyển từ ngực tới cổ cô, vuốt lại tóc cho cô, khó khăn cất tiếng: “Chỗ đó... của em... nhỏ quá. Mà anh lại... Anh... anh sợ làm em...” Cậu cố gắng lắm mới nói hết câu: “Anh sợ... làm em bị thương... Tô Vũ... anh không dám... anh sợ... sợ em đau.”

Tròng mắt gần trong gang tấc chợt ngân ngấn ánh nước. Sau một cái chớp mắt, giọt lệ tuôn trào nơi mắt cô. Tô Vũ thở dài, kề mặt lên mặt cậu: “Đồ ngốc...”

Môi cô dịu dàng hôn lên thái dương cậu, bàn tay đặt trên eo cậu chậm chậm rời xuống, kéo tay cậu khỏi nơi đó. Thế rồi tay cô cầm lấy nơi đã rút kiếm giường cung, dẫn dắt đặt nó tại chỗ mềm mại nhất của mình, nói lời rất đáng yêu: “Khương Qua, không đâu, em bảo đảm, anh không làm em bị thương đâu. Khương Qua, có lẽ sẽ rất đau nhưng em muốn chính anh mang đến cảm giác ấy cho em, muốn đến điên cuồng... Tiến vào đi, Khương Qua, em đảm bảo anh cũng sẽ vui sướng giống như em vậy.”

Trên chiếc giường đơn nhuộm màu năm tháng, hai thân thể ngây ngô bắt đầu hành trình của lần đầu tiên giữa nam và nữ. Ban đầu khi mới tiến vào, cả hai đều đau đến độ trán túa mồ hôi, càng vào sâu hơn, từng giọt mồ hôi của cậu rơi xuống người cô, còn mồ hôi của cô thấm vào mái tóc cậu.

Quá trình này không hề thuận lợi, Tạ Khương Qua chỉ dám đặt một nửa của mình trong cơ thể cô. Nơi đó của cô khít khao ngoài sức tưởng tượng của cậu. Chẳng dễ dàng tiến lên chút nào!

Tạ Khương Qua bỗng dừng lại, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô. Tô Vũ cũng đau đến mức nhăn mặt nhăn mày, sắc mặt tái nhợt. Cô dường như ý thức được cậu muốn làm gì bên vòng tay qua nách cậu, đôi chân cuốn chặt lấy cậu hơn. Hai tay cô ôm siết bả vai cậu, hàm răng cắn lên vai cậu, nâng hông lên.

Con đau nhói từ bả vai bỗng ập đến, tới khi tỉnh táo lại từ cơn mê dại ấy thì Tạ Khương Qua mới nhận ra mình đã chạm tới nơi sâu nhất trong thân thể Tô Vũ, mà chính cô đã chủ động làm điều ấy cho cả hai.

Khoảnh khắc đó, cả hai cùng nhắm mắt lại, cảm nhận xúc cảm nguyên thủy nhất bằng các giác quan. Thì ra, phụ nữ và đàn ông kết hợp là như vậy đấy.

Khi Tạ Khương Qua mở mắt ra, gương mặt cô còn tái nhợt hơn khi nãy. Mắt cô đóng đầy nước, giọt lệ chảy thành dòng trên mặt. Cô cất giọng đáng thương hỏi cậu: “Khương Qua, bây giờ cả hai chúng ta đều rất vui sướng phải không?”

“Ừ, bây giờ chúng ta rất vui sướng!”

“Khương Qua, em có làm anh thích không!?”

“Ừ, thích lắm, thích chết được.”

Tô Vũ nằm dưới người cậu, mỉm cười đầy hạnh phúc, còn cậu thì cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Lần đầu giữa nam và nữ ấy thật ngây ngô, tuy mất nhiều thời gian và gian nan nhưng lại là hành trình mang máu và thịt khắc sâu vào xương cốt, linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đi cùng với em (2)

Tạ Khương Qua đang chìm đắm trong cơ thể Tô Vũ, cảm nhận cơn kích thích từ nơi lõi vào chặt chẽ kia bao bọc, mọi thứ dường như tốt đẹp hơn so với những gì cậu đã tưởng tượng. Cô ấy đang cắn nuốt lấy mình, từng chút từng chút một!

Sau khi hôn khô những giọt nước mắt Tô Vũ, cậu bắt đầu nếm thử hương vị của lần đầu tiên được chuyển động bên trong cơ thể cô, cẩn thận rút ra rồi lại tiến vào.

Thân thể Tô Vũ run run, đến khi cậu tiến vào lần thứ hai, móng tay cô bấu chặt vào làn da trên lưng cậu để giảm bớt đau đớn.

Hết lần thứ hai lại đến lần thứ ba, bấy giờ cô mới buông tay khỏi lưng cậu, nắm chặt lấy tấm ra trải giường.

Cho đến lần thứ tư, Tạ Khương Qua đã không còn đủ kiên nhẫn để ra vào một cách chậm chạp như những lần trước nữa. Khi tiến vào nơi sâu nhất bên trong cơ thể cô, cậu gục mặt trên vai cô, thở hổn hển. Cả người Tô Vũ thì căng cứng, có lẽ vẫn chưa quen với sự tồn tại khác lạ trong cơ thể mình.

Thế nhưng, đến giờ phút này đã là cực hạn của cậu rồi, cậu không thể đợi được nữa. Tạ Khương Qua mút lấy vành tai cô, còn Tô Vũ thì khẽ cọ gò má thái dương cậu như chú cún con.

Tạ Khương Qua phủ bàn tay mình lên bàn tay cô, đan từng ngón vào nhau rồi nắm lại thật chặt. Cậu hận không thể dùng ngón tay truyền hết toàn bộ sức lực của mình lên người cô.

Ham muốn tận sâu cơ thể cậu không ngừng thét gào, bên trong linh hồn cậu đang tồn tại cả thiên thần lẫn ác quỷ.

Cậu nắm chặt lấy tay cô. Vào lần thứ năm, cậu nghe theo lời thúc giục của ác quỷ, tiến vào với nhịp độ nhanh chóng và dứt khoát.

Sao lại như vậy, sao lại đau như vậy, chẳng phải trong sách báo và bạn bè cô đều nói đây là việc còn sung sướng hơn cả chơi thuốc sao. Nhưng đúng là trong sách có nói lần đầu tiên sẽ đau hơn những lần còn lại, có điều khi đã thích ứng thì sẽ không đau nữa, nhất định là thế rồi.

Sau vài lần, Tạ Khương Qua bắt đầu biến thành một tên vô cùng xấu xa. Hãy nhìn cậu đi, ánh mắt của cậu lúc này cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vào bụng vậy!

Cậu cúi đầu, nhìn lồng ngực mình mà sát, đè ép gò núi nhô cao của cô qua mỗi lần hoạt động...

Hình ảnh đập vào mắt quả thật có hiệu quả khiến người ta phải ngạc nhiên, tựa như vườn hoa ẩn mình trong đám mây mà ác quỷ đã tạo ra cho các tín đồ của nó, trong vườn hoa có đôi nam nữ trần trụi, tóc mai đan cài, ướt át đắm mê. Tô Vũ quay mặt đi, còn Tạ Khương Qua thì bật cười thích thú bên tai cô.

Tạ Khương Qua vuốt ve gương mặt cô, đồng thời đi sâu vào trong cô một cách mạnh mẽ, tần suất dần trở nên dày đặc. Cuối cùng lõi vào bao quanh nó cũng dần trở nên mềm mại, bắt đầu râm ran giúp cô thích ứng được sự tiến quân như bão táp của cậu.

Sau vài lần bão táp quét qua, Tô Vũ như được đưa đến một mặt biển dịu êm, mà tấm nệm dưới người cô chính là mặt biển ấy.

Con râm ran ban đầu đã biến thành tình triều mãnh liệt, thân thể vốn tránh né cậu dần biến thành nghênh đón. Tô Vũ kẹp chân vào hông cậu thật chặt, đặt đầu trên vai cậu và khép hờ đôi mắt tận hưởng.

Hai người dây dưa quấn quýt lấy nhau hết như loài vật với bản năng nguyên thủy. Tô Vũ còn chưa kịp nhìn rõ nơi hai cơ thể gắn kết thì Tạ Khương Qua đã va chạm thật mạnh, đầu cô lập tức trống rỗng, vô thức nhắm mắt lại, cảm nhận từng cái xâm lược từ cậu, cảm nhận sự mạnh bạo khi cậu tiến vào thân thể cô, cũng như sự bao dung của chính cô đối với cậu.

Đôi nam nữ chưa rành sự đời, không hiểu cũng không biết bất cứ điều gì, họ hoàn toàn dựa vào bản năng và giác quan của bản thân, dùng hành động để trấn an cơ thể mình trước tình triều xa lạ, đến chết cũng không rời.

Tô Vũ không đếm nổi Tạ Khương Qua đã xâm nhập vào mình bao nhiêu lần, cậu không biết nặng nhẹ khiến cô rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê như một người chết đuối. Vào khoảnh khắc Tô Vũ tưởng rằng mình sẽ bị cậu làm đến chết ngất thì cậu lại nói cho cô biết rằng cô vẫn còn sống bằng hành động mạnh mẽ khác. Giờ phút này, trên người cô chính là Tạ Khương Qua, chàng trai Tạ Khương Qua tuần tú và cũng là... người mà Tô Vũ rất thích. Cứ thế những giọt lệ lại tuôn trào nơi khoe mắt.

Ngay sau đó, Tạ Khương Qua lại va chạm thật mạnh, đánh bay nước mắt của cô, đồng thời đầu cô cũng bị dịch đi. Một giây sau, đầu của Tô Vũ bị Tạ Khương Qua nâng lên, cô ngửa cổ để mái tóc thật dài rũ xuống.

Tô Vũ gấp đầu gối, khóc thút thít từng cơn. Đã sâu lắm rồi, không thể sâu hơn được nữa, nếu không cô sẽ chết mất.

Cuối cùng, Tạ Khương Qua cũng gằm lên, cả người đổ gục trên người cô. Cậu thả lỏng thân thể, có thứ gì đó nóng hổi tiến thẳng vào sâu trong người cô, khiến cô cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết.

Sau tất cả, cô đã là của cậu, mà cậu cũng thuộc về cô rồi.

Tô Vũ dốc chút sức cuối cùng, giờ tay lên, sờ mái tóc ẩm ướt của cậu, cố gắng mỉm cười, cất giọng mơ màng hỏi Tạ Khương Qua: “Tiểu Tạ, giờ anh đã yên tâm chưa, anh không làm em đau...”

Người đang gục trên ngực cô hơi động dậy, hẳn là tên tay mơ này đang ngại ngần lắm đây.

Nơi ấy của cậu vẫn đặt trong cơ thể cô, Tạ Khương Qua khẽ kê lại đầu cô vào gối để giúp cô nằm thoải mái hơn, sau đó khẽ cọ mũi vào ngực cô, lướt qua phần đỉnh chóp rồi lại cẩn thận ngậm vào, tay còn lại nắm bên ngực kia của cô. Tô Vũ cũng phối hợp luôn tay vào tóc cậu, để mặc con mọt mới ập đến.

Đến khi Tô Vũ tỉnh lại thì đã là ba giờ chiều ngày hôm sau. Trong phòng khách sạn phảng phất mùi ẩm ướt đặc trưng của khí hậu Đông Nam Á, trần nhà cũ kỹ, nệm giường cũng không phải là loại có chất lượng quá tốt, cũng may là lúc này thân thể cô khá nhẹ nhàng thoải mái, trên người là chiếc áo sơ mi mà hôm qua cô đã mặc.

Xung quanh phòng trống rỗng không một bóng người, Tô Vũ cúi đầu, ngăn người nhìn mấy dấu vết vừa xanh vừa đỏ trên ngực mình. Một lúc sau đôi mắt hơi cay, cô chớp mắt, giọt lệ lập tức rơi xuống. Tô Vũ cô không phải là kiểu con gái ngây thơ thích thế giới màu hồng gì đó, vậy làm sao phải khóc chứ!

Tạ Khương Qua đi đâu rồi? Hiện tại, Tô Vũ hơi nhớ cậu.

Có tiếng mở cửa phòng, Tô Vũ ngẩng đầu. Tạ Khương Qua quay lưng về phía cô đang nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Cô nhanh chóng lau nước mắt, nhoen môi cười.

Vừa quay đầu lại cậu đã bị cô làm cho giật mình, trong tay cầm một túi đồ, ngại ngần đứng đó. Tô Vũ hơi hé miệng, định hờn dỗi mắng yêu: “Đồ ngốc, còn đứng đó làm gì?”

Song kỳ quái là, sau cùng cô cũng phản ứng chậm chạp hết như Tạ Khương Qua vậy.

Người ta bảo sau khi nam nữ làm chuyện ấy thì càng nồng nhiệt hơn kia mà. Hóa ra là không phải. Tô Vũ lúng túng rũ mắt xuống.

Một lúc sau, Tạ Khương Qua mới bước về phía Tô Vũ. Cậu ngồi xuống mép giường, bàn tay đặt trên giường hơi nhúc nhích, lát sau mới chầm chậm cầm lấy tay Tô Vũ. Tiếp theo, cậu vẫn giữ im lặng, còn lòng bàn tay đang nắm lấy tay cô lại cháy đầy mồ hôi.

Tô Vũ thầm thở dài, nếu như cô không đánh tan sự lúng túng giữa hai người trước thì chắc rằng cả ngày hôm nay Tạ Khương Qua sẽ không chịu chủ động nói chuyện với cô cho xem. Lúc nào cô cũng phải đóng vai chủ động hết.

“Anh đi đâu vậy?”

“Về nhà một lúc, sau đó ra ngoài mua vài thứ.”

“Mua gì vậy?” Tô Vũ tiện tay định lấy túi đồ mà Tạ Khương Qua vừa đặt ở tủ đầu giường, thế nhưng vừa chạm tay vào thì đã bị cậu cướp đi mất.

Tạ Khương Qua đỏ mặt ôm chặt túi đồ trong lòng. Trông cậu rất đáng nghi, vì vậy cô quyết cướp lấy túi đồ kia bằng được. Vậy mà vừa cử động, cô lập

tức phát hiện cả người mình rõ rồi, song cô vẫn thành công vươn tay đến ngực Tạ Khương qua.

Giằng co một lúc, cô lại bị cậu đè bên dưới.

Tư thế này rất dễ dàng khiến người ta nhớ đến hình ảnh tối hôm qua, cả hai đều đỏ mặt nhưng không ai chịu dỗi mắt đi. Tạ Khương Qua nói rất khê: “Anh xếp hàng gần một giờ để mua bánh chocolate này, vừa đẹp vừa thơm, anh đoán em sẽ thích.”

Lòng dạ của con gái khá tỉ mỉ, chỉ qua vài câu nói cũng có thể đoán được suy nghĩ của chàng trai trước mắt. Cậu cố tình nói rõ là đã đợi suốt một tiếng đồng hồ để mua bánh mì chocolate cho cô, rõ ràng đang cố ý lấy lòng cô đấy mà.

Tô Vũ cũng hiểu, muốn làm Tạ Khương Qua cam tâm tình nguyện thốt ra những lời này là vô cùng khó khăn.

“Em thích mấy chiếc bánh chocolate trông xinh xắn.” Tô Vũ cũng nói rất khê “Anh còn mua gì cho em nữa không?”

“Còn có...” Tạ Khương Qua ngập ngừng, giọng nói nhỏ đến mức phải tập trung cao độ mới nghe rõ: “Còn có... Anh đến tiệm thuốc... mua vài loại thuốc... là loại mà... Không phải tối qua em rất đau sao... À... Là loại thuốc...” Sau đó, Tiểu Tạ nói khô khốc: “Em... Em nghe hiểu không...”

Lần này, đến lượt Tô Vũ đỏ từ mặt đến cổ.

Thấy cô mãi không đáp, Tiểu Tạ sốt ruột: “Đề bời ở...”

Cô cuống quýt che miệng cậu lại, không cho cậu nói hết câu. Tất nhiên cô biết đó là gì.

Sau cuộc trò chuyện kia, Tô Vũ tranh thủ vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại, tất nhiên cô cũng dùng thuốc mà Tiểu Tạ mua, hiệu quả thuốc không tồi, nó giúp cô không đến mức đi đứng khập khiễng.

Tạ Khương Qua đã chuẩn bị xong bánh mì chocolate và sữa, ngoài ra cậu còn bảo khách sạn mang đến một phần cơm chiều. Ngửi thấy mùi thơm từ phần ăn, Tô Vũ mới nhận ra mình đã đói lép cả bụng rồi.

Ăn tối xong, Tô Vũ bỗng nhớ đến một việc: Hôm nay là thứ tư, Tạ Khương Qua phải đi học cơ mà!

“Hôm nay anh xin phép trường rồi.” Cậu nói với Tô Vũ.

Xin phép á? Trước kia, Tạ Khương Qua chưa bao giờ chủ động xin phép nghỉ học, đây cũng được coi là một nguyên tắc của cậu, bất kể trước kia cô nài ép hay dụ dỗ thế nào cậu cũng không chịu.

“Khương Qua, Khương Qua...” Tô Vũ cọ lên người cậu, bây giờ hai người đang ngồi trên ghế sofa, cả người cô gần như dán hết lên người cậu. Cô hà hơi bên tai cậu, “Cho em biết lý do anh xin phép nghỉ đi nào.”

Tạ Khương Qua ngậm chặt miệng.

“Khương Qua, em muốn nghe.”

Cậu vẫn ngậm chặt miệng, mắt nhìn đắm đắm vào màn hình TV.

Tô Vũ le lưỡi ra, khẽ liếm lên vành tai cậu, thủ thi: “Khương Qua, em muốn nghe mà.”

Tạ Khương Qua dứt khoát ghì chặt thân thể cô, khiến cô ôm lấy cả người cậu như gấu Koala: “Bị ốm, anh lấy lý do là không được khỏe.”

Nếu là trước đây, có lẽ trong lòng Tô Vũ sẽ vui như nở hoa vì thành công làm Tạ Khương Qua nói dối vì mình, hơn nữa còn nói dối một cách cam tâm tình nguyện. Bởi vì xưa nay Tạ Khương Qua không bao giờ nói dối.

Thế nhưng giây phút này đây, lòng cô đau khổ khôn cùng.

“Khương Qua...” Tô Vũ nhìn bức tường của khách sạn, khẽ cọ lên mặt Tạ Khương Qua, “Khương Qua, anh xin nhà trường cho nghỉ một tuần được không?”

Tạ Khương Qua im lặng, có điều càng lúc càng ôm chặt lấy thân thể cô. Hiển nhiên chàng trai có nhân phẩm lẫn học lực xuất sắc như cậu đang không vui.

“Em muốn đưa anh đến một nơi.”

Tạ Khương Qua vẫn không phản ứng.

“Khương Qua, anh đồng ý với em một lần đi, sau này em không bao giờ bắt anh làm như vậy nữa.”

Không phải! Nói đúng hơn là sau này cô không còn cơ hội, mà cũng chẳng có quyền bắt cậu làm những chuyện tương tự nữa rồi.

Chốc lát sau, Tạ Khương Qua mới khẽ “ừ” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đi cùng với em (3)

Thứ Năm, mới sáng sớm Tô Vũ đã chăm chút quần áo. Cô mặc áo phông in nhân vật hoạt hình đáng yêu, quần jean trẻ trung và mái tóc tết lệch, đội mũ cói đan nạt thủ công, trên vai đeo chiếc túi lớn để biến mình trở thành cô gái xứng đôi với Tạ Khương Qua giống như cô gái tên Thẩm Họa kia.

Sắp tới họ phải rời khỏi Băng Cốc mấy ngày nên tối qua Tạ Khương Qua đã về nhà chuẩn bị. Cậu phải thu xếp cho mẹ mình. Hai người đã hẹn nhau, cậu xong việc sẽ đến khách sạn tìm Tô Vũ.

Mười mấy phút trước, Tô Vũ đã gọi điện cho cậu, hiện giờ cậu đang trên đường đến khách sạn. Cô chỉnh trang bản thân đầu ra đây, đứng ở vị trí bất mắt trong phòng, chỉ đợi cánh cửa mở ra là nở nụ cười thật đáng yêu với cậu.

Hết thấy hết như trong kế hoạch. Tạ Khương Qua vừa mở cửa phòng 101 lập tức trông thấy cô. Tô Vũ mỉm cười, nhưng cậu chẳng may đã đáp lại.

Ánh mắt cậu nhìn cô rất phức tạp. Cô biết sáng nay cậu phải nói dối lần thứ hai, thậm chí còn nói dối với người tin tưởng cậu hơn ai hết.

Sau này, cô không bao giờ để cậu phải nói dối nữa. Tô Vũ đi tới khoác tay cậu, chỉ tay ra cửa phòng: “Tạ Khương Qua, chúng ta lên đường thôi.”

Tám giờ sáng, Tô Vũ lên chiếc tàu hỏa vô cùng tầm thường, chạy về biên giới giữa Campuchia và Thái Lan cùng với Tạ Khương Qua bên cạnh. Kiểu tàu này đã có hơn nửa thế kỷ ở Thái, mới đầu nó được đông đảo dân chúng ưa chuộng và trở nên cực kỳ phổ biến, tuy nhiên cùng với bánh xe thời đại và sự phát triển không ngừng của giao thông, kiểu tàu hỏa này chỉ còn là phương tiện rẻ tiền để đi tới vùng đất xa xôi.

Cuối cùng, Tô Vũ đã được lên chiếc tàu hỏa mà cô mơ ước từ thời thơ bé. Phía trên tàu là gác để đồ, nghe nói có vài người giấu mình vào hành lý để trốn vé, chờ khi tàu lăn bánh, họ sẽ chui ra khỏi vali, uống vài ngụm rượu và ca hát ề a trên đấy. Cô thích điều này, thích nhựa sống luôn căng tràn trong họ. Có điều hiện giờ không ai chui vào hành lý để trốn vé nữa, song Tô Vũ vẫn vui vẻ, bởi vì làn gió rớt qua cửa sổ thật, bởi vì cô có thể không lo ngại điều gì mà thỏa thích vươn tay ra khỏi cửa sổ, bởi vì bên cạnh có Tạ Khương Qua, cũng bởi vì rừng hoa hoàng yến vàng rực nở rộ hai bên đường.

Thi thoảng có cánh hoa hoàng yến bay từ bên ngoài vào, rơi trên mái tóc cô. Hương hoa này khiến mũi cô ngưa ngứa, phải nhăn mũi lại. Tạ Khương Qua vòng tay qua gáy cô, giúp cô lấy cánh hoa trên tóc xuống. Xong xuôi, cậu không hề rời tay đi mà chuyển qua đặt lên vai cô. Tô Vũ thuận đà rút tay khỏi cửa sổ, nắm lấy vạt áo cậu, tựa đầu vào lồng ngực cậu.

Trên đường, Tô Vũ chìm vào giấc mơ vừa ngọt ngào vừa đắng chát trong lồng ngực Tạ Khương Qua. Dì út luôn nói, khi còn trẻ, con sẽ gặp một hai chuyện không vừa lòng, nhưng rồi mọi thứ sẽ qua cả thôi.

Đúng vậy, cứ thế đi!

Khi tàu hỏa tới ga cuối thì đã là buổi chiều tà mệnh mạng. Nơi hai người đang dừng chân là một thôn nhỏ nằm sát biên giới Campuchia. Nhờ một nhiếp ảnh gia người Ý, thôn này bỗng trở nên nổi tiếng. Dân địa có khá nhiều khách du lịch nghe danh nên cầm bản đồ tới nơi đây thăm thú.

Người phụ nữ trung niên ăn mặc lộng lẫy đã chờ sẵn ở đó. Bà là chủ một nhà nghỉ trong thôn này, trước khi đến Tô Vũ đã gọi điện cho bà.

Dưới sự hướng dẫn của bà, Tô Vũ và Tạ Khương Qua ăn tối rồi dành một tiếng ngâm suối nước nóng. Hơi nóng của dòng suối khiến mặt hai người trở nên đỏ ửng, ánh mắt Tạ Khương Qua bồi hồi trên ngực cô một lúc mới rời đi được.

Khoảng mười giờ, Tô Vũ không vào căn phòng đã đặt sẵn mà bỗng dưng nổi hứng muốn đổi sang phòng trên thuyền.

Kiểu phòng trên thuyền này trở nên nổi tiếng khi nhiếp ảnh gia người Ý kia trả lời phỏng vấn của một đài truyền hình. Anh ta kể qua lời giới thiệu của người bản địa, anh ta đã thuê một căn phòng trên thuyền sát sông Mekong và cùng với bạn gái, và họ đã có ba ngày ba đêm mỹ mãn trong căn phòng ấy.

Lúc nghe Tô Vũ đề nghị, Tạ Khương Qua lập tức từ chối. Tiểu Tạ bảo vùng này có nhiều muỗi, ở trên thuyền không phải một lựa chọn thông minh.

Lời khuyên nghiêm túc của Tiểu Tạ khiến cô lúng túng. Hiển nhiên cậu chưa từng nghe đến sự lãng mạn trong căn phòng trên thuyền này rồi, có điều cô khá ngượng không dám nói với cậu, mà chỉ ôm bụng khó chịu giận hờn nhìn Tạ Khương Qua.

Người phụ nữ trung niên che miệng cười. Bà gọi Tạ Khương Qua qua một bên, sau một hồi trao đổi, cậu mới cúi đầu lặng lẽ nắm tay Tô Vũ đi theo sau bà.

Nhờ có nhân viên hướng dẫn, họ lên chiếc thuyền trúc, trôi theo mặt sông Mekong phẳng lặng tới nơi lung linh cách đó không xa. Tạ Khương Qua chuyển từ nắm tay Tô Vũ thành ôm vai cô. Đoạn sông Mekong này không có ánh đèn và bầu trời cao rộng như ở Bangkok, mà chỉ toàn là núi non chập

chùng. Trong cảnh đêm, dãy núi kia như đang nhe nanh múa vuốt dọa những kẻ nhát gan.

Tò rụt mình trong ngực cậu theo bản năng. Tạ Khương Qua ôm chặt cô hơn nữa, đặt môi lên trán cô, chậm rãi chỉ tay lên bầu trời: “Tô Vũ, em nhìn đi, dải ngân hà kia.”

Tô Vũ ngược mắt lên, trên đầu cô như có dải lụa trắng kéo dài trải rộng vắt ngang qua. Ẩn hiện giữa dải lụa đó là hàng vạn viên kim cương giữa dòng sông, viên lớn tỏa sáng lấp lánh, viên nhỏ cũng không cam lòng yếu thế, chúng gọi bạn gọi bè tụ tập bên nhau, dùng chiến thuật và sức mạnh của đồng đội để đánh bại viên kim cương lớn.

Cô nhớ ngày bé, trên bãi cỏ ở quê, ba đã kể với cô thế này: “Trên bầu trời đêm là dải ngân hà, nhưng ba cho rằng dải lụa màu trắng ấy chính là tà váy của Hằng Nga. Hằng Nga là nàng tiên xinh đẹp, sau này Tiểu Vũ của ba lớn lên cũng sẽ trở thành một cô gái xinh xắn như thế.”

Và cuối cùng khi cô lớn lên, cô cũng đã thành một cô gái xinh đẹp. Sau bao nhiêu năm, tại giờ khắc này, cuối cùng cô cũng nhớ rõ giọng ba, âm thanh ấy hết như con gió nam đầu hạ.

Tầm bốn mươi, năm mươi con thuyền neo ở giữa dòng nước, qua cửa sổ hình vuông dán giấy trắng, rất nhiều con thuyền đều đang sáng đèn. Đây chính là phòng trên thuyền khiến anh chàng người Ý kia mê muội. Anh ta chủ yếu đánh giá cao phòng trên thuyền này là vì tính nguyên thủy, nguyên thủy đến mức khiến con người không dần được muốn tìm kiếm hoan lạc thuộc về bản năng bằng phương thức nguyên thủy nhất.

Phòng trên thuyền được dựng từ gỗ, không gian bên trong rộng hơn họ tưởng tượng nhiều. Trong phòng không có nguồn điện nên phải dùng đèn dầu làm bằng nguyên liệu nào đó. Sau vài câu giới thiệu đơn giản, người hướng dẫn hỏi họ định ở đây bao lâu rồi mới rời đi.

“Một đêm.” Tô Vũ và Tạ Khương Qua không hẹn mà cùng trả lời như vậy.

Khi người kia đi rồi, Tô Vũ và Tạ Khương Qua lại trở nên lúng túng. Trạng thái này kéo dài đến khi họ lên giường đi ngủ. Thật ra thứ gọi là giường chỉ là chiếc ván được trải chiếu cùng với hai chiếc gối đôi.

Tô Vũ nắm lấy vạt áo mình, không dám nhìn Tạ Khương Qua. Hai người cứ ngồi đối mặt như vậy, không ai chủ động trước mà cũng chẳng ai chịu lùi bước.

Chiếc đèn dầu phảng phất mùi hương dễ chịu. Trong lúc Tô Vũ hơi nghiêng đầu nhìn bóng bác đèn trên tường, bỗng dưng có một chiếc bóng che đi ánh sáng. Tạ Khương Qua khụy một chân xuống, nâng nhẹ cầm Tô Vũ rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Ban đầu cậu chỉ liếm nhẹ, đưa đầu lưỡi dạo chơi trên từng chiếc răng của cô. Trước cảm xúc quá mức tuyệt diệu này, Tô Vũ ngược lên, đặt tay trên hông cậu.

Nụ hôn dọc xuống theo khoe môi, khi chạm đến xương quai xanh Tô Vũ thì không còn dịu dàng như ban nãy. Tuy người hôn cô rất muốn giả bộ thành thạo như tay lão luyện, nhưng tiếng thở dốc đã bán đứng cậu.

Tạ Khương Qua vừa im lặng vừa xấu hổ. Nếu không có lời nhắc nhở của cô, hình như cậu cũng quên mất mình có thể cởi đi lớp quần áo vương vãi kia, mà chỉ biết đặt tay lên hông cô thôi.

Tô Vũ thăm thò dài, kéo vạt áo Tạ Khương Qua, khẽ nói: “Khương Qua, chúng ta cởi quần áo ra đi.”

Đầu tiên cậu tháo bỏ bím tóc của cô, để mái tóc dài kia buông xõa trước ngực. Xong xuôi, cậu nói: “Sau này em cứ mặc những đồ mà mình thích ấy, đừng ép mình ăn mặc thành thế này.” Dừng một lát, cậu nói tiếp: “Kể cả em không mặc gì anh cũng thích.”

Tô Vũ buông rèm mi, cũng chuyển sang tư thế quỳ một gối. Cô cởi áo phông cho Tạ Khương Qua xong, ngón tay làm như vô tình lướt qua hai điểm trước ngực khiến cậu rên khẽ.

Lúc ngón tay cậu đi tới trước ngực Tô Vũ, cô bèn nhắm mắt lại chờ đợi. Tay cậu chuyển xuống, kéo vạt áo phông của cô lên trên. Cô phối hợp giờ tay lên đỉnh đầu, chiếc áo phông lướt qua đầu ngón tay cô, trượt xuống bên cạnh áo phông của cậu.

Tay cậu mò mẫm tới nút cài áo ngực của Tô Vũ, vừa khẽ kéo, chiếc áo khi nãy còn bó chặt đã buông lơi trước ngực, một nửa bầu ngực hiện ra, nửa còn lại lấp ló bên trong áo. Tay Tạ Khương Qua tiếp tục chạy từ lưng dọc theo xương bươm đi về phía trước, ngón tay cái và ngón trỏ tách ra, luồn dưới áo ngực rồi đẩy lên, cứ như vậy, cả bầu ngực Tô Vũ phô bày trước mắt cô, và dĩ nhiên cũng trần trụi trước mắt cậu.

Tô Vũ nhìn lộn tóc bông trên bả vai che khuất một phần ngực. Ở nơi không thể giấu mình, nụ hồng đứng thẳng trong tay Tạ Khương Qua, như đang lẻ loi nở rộ giữa màn đêm. Còn cậu thì cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm nơi ấy.

Chàng ngọc này còn muốn nhìn bao lâu nữa đây?

Tô Vũ che ngực lại rồi nằm xuống, thân thể cậu lập tức bao trùm lấy cô. Tạ Khương Qua gạt tóc cô sang một bên rồi cúi đầu, ngậm lấy nơi cậu khao khát.

Lần này Tiểu Tạ đã mạnh dạn hơn. Cậu mở rộng chân cô ra, gác một chân cô lên vai mình, uốn thẳng lưng tiến vào hết mức mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Sau mấy lần ra vào hơi hột, cậu bắt đầu “hành quân” cướp đoạt như bão tố.

Đúng như lời người Ý kia nói, chỉ khi đến đây bạn mới có thể cảm nhận được thiên nhiên hoang dã. Mùi hương hoàn toàn tự nhiên từ chiếc đèn dầu, chiếc thuyền rời xa mặt đất, cùng với dòng nước dập dờn dưới đáy thuyền. Hết thấy hết như thế giới cổ tích, dễ dàng khiến người ta lãng quên cuộc sống trên bờ.

Đến cuối cùng, Tô Vũ nghe thấy mình một hồi khóc một hồi cười ở dưới thân Tạ Khương Qua. Lúc cô khóc, cậu hôn nước mắt cô, còn lúc cô cười, cậu từng phạt cô càng thêm mạnh bạo.

“Khương Qua, anh làm em chết mất...” Cô gái vừa cười khúc khích vừa càn rỡ thở hồn hển.

“Đồ xấu xa, xấu xa... Anh... đừng chạm vào đó... Không...” Tiếng cầu khẩn nhỏ vụn như nước nở.

Tới khi cậu đưa vật nóng bóng cứng rắn tiến vào thay thế đầu lưỡi, Tô Vũ thở hắt một hơi, nhắm mắt lại, trong đầu như còn nghe tiếng mình khi nãy, từng ngữ điệu, âm thanh tưởng chừng như rất quen thuộc.

“Đừng... chỗ đó...”

Nghe ở đâu nhỉ? Sao quen quá...

Hình như cậu không hài lòng với sự lơ đãng của cô, lần nữa gác chân cô lên vai cậu và tiếp tục va chạm mãnh liệt, chiếc thuyền chở họ lại bắt đầu lay động.

Tô Vũ nghĩ ra rồi. Vào ngày cuối Tết SongKran năm ngoái, trong ngôi chùa ấy, cô gái không biết mặt mũi thế nào cũng cầu xin anh A Kỳ của cô ta đừng chạm vào đó.

Hóa ra cô cũng có thể biến thành cô gái bị đè mê mất hồn vía như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trò chơi tìm báu vật (1)

Có tiếng gõ cửa vang lên, Tô Vũ định tiện tay cầm thứ gì đó ném ra ngoài để ngăn tiếng động làm phiền kia, nhưng không thể động đậy nổi.

Kỳ lạ thật, cô choàng mở mắt, lại muốn bật cười. Cô còn tưởng mình đang ở trong nhà, cứ nghĩ người vừa gõ cửa là bảo mẫu, còn tay chân cô không thể hoạt động là vì cả người cô đều bị Tạ Khương Qua giữ chặt.

Lần này, cô đã thức dậy trước cả cậu.

Xem ra, Tiểu Tạ...

Nghĩ đến chuyện tối qua, hai gò má Tô Vũ nóng rát. Cô chẳng thể nhớ rõ rốt cuộc tối qua hai người đã điên cuồng thế nào, trước nửa đêm một lần, sau nửa đêm lại làm một lần nữa. Đôi nam nữ mới được nếm trải mùi vị tình yêu nên tham lam thử sức, nhốt mình trong không gian chỉ rộng chưa đến hai mươi mét vuông, lưu lại dấu vết hoan ái ở khắp mọi nơi. Sau cùng, cô nửa quỵ để cậu tiến vào từ phía sau. Lúc ấy, cô tựa như mê muội, cố gắng học theo trong phim, đều là tại cái đèn dầu chết tiệt kia khiến đầu óc cô u mê, hai người lăn qua lăn lại, về sau biến thành như thế này...

Cuối cùng...

Tô Vũ vội vàng nhắm mắt, nhớ lại cảnh chiếc thuyền này rung lắc dữ dội rồi bắt đầu chòng chành, lúc ấy cô còn ngốc nghếch hỏi: “Khương Qua, có phải động đất không...”

Ôi mẹ ơi, cô hỏi cái quái gì vậy? Với lại giọng nói của cô khi ấy cứ như đang kêu gào khẩn cấp ấy...

Cuối cùng, vẫn là Tạ Khương Qua phản ứng nhanh hơn, nếu không chắc chắn họ sẽ trở thành một đôi gây sốc nhất vùng này. Thật là mất mặt quá mà, Tô Vũ len lén tách người khỏi vòng tay Tạ Khương Qua, vùi mặt vào chiếu.

À, lại nhắc đến chiếc chiếu này, tối qua hai người họ lăn qua lăn lại cả buổi trời mới phát hiện dưới chiếu lót lá cây, ông chủ gian xảo kia bảo để lá cây ở đây để mang đến hiệu quả như đang ở trong rừng sâu vậy. Có khi nào đồng lá cây này còn có tác dụng khác, nếu không, tại sao hôm qua hai người họ lại điên rồ như vậy chứ...

Hết lần này tới lần khác, những hình ảnh ấy cứ hiện rõ mồn một trước mắt Tô Vũ.

Lần sau nửa đêm kia, cô chỉ định úp mặt lên gối để Tạ Khương Qua tiến vào từ đằng sau, nhưng dần dần hai người dường như chưa thỏa mãn với động tác đơn giản như vậy, vì thế cậu vòng tay ra đằng trước người cô để nhắc cô khỏi chiếu một chút, sau đó cứ theo đà ấy, người cô càng lúc càng rời xa

chiếc chiếu kia, sau nữa thì...

Sau nữa, cô chỉ nhớ mình quỳ trên chiếu, mái tóc thật dài rũ xuống. Mỗi lần Tạ Khương Qua tiến vào đều khiến tóc cô tựa như tảo biển dập dờn theo sóng nước. Cuối cùng, cô còn đưa tay ra đằng sau, giữ chặt lấy gáy cậu, cô cũng biết mình đã to tiếng kêu rên, mặc dù không đến nỗi như giết heo nhưng chắc chắn không nhả nhận cho lắm.

“Aaaa...” Tô Vũ thử kêu một tiếng nho nhỏ. Quả nhiên mà... Khan cả tiếng rồi!

Đúng là xấu hổ... Tô Vũ đập đầu vào chiếu hai cái, đến cái thứ ba thì đập trúng một bàn tay thon dài xinh đẹp. Vì vậy cô đành rúc mặt vào trong tấm chăn mỏng.

“Không có động đất khiến em buồn phiền đến mức ấy à?” Tạ Khương Qua hỏi. Giọng cậu gọi cảm chết đi được, cậu ôm lấy mặt cô bằng hai bàn tay rồi kéo qua, ngón tay khẽ đùa nghịch gương mặt cô, “Tôi hôm qua...”

Cậu ngáp ngừng rồi mới hỏi khẽ: “Mệt lắm sao? Anh cũng không biết tại sao lại hăng vậy, cứ như anh không còn là chính mình nữa ấy.”

“Anh không giống chính mình lúc nào chứ.” Tô Vũ nhủ mảy. Cô không thích Tạ Khương Qua hay lo nghĩ nhiều chuyện như mọi khi, cô muốn cậu trong sáng như bây giờ thôi.

Cô lại lấp bắp: “Hon... hon nữa... Anh không làm em mệt đâu... Em không mệt chút nào cả... Dù có làm thêm mấy lần cũng không mệt...”

“Thật á?” Cậu trở mình đè cô bên dưới, “Dù có làm thêm mấy lần nữa cũng không mệt ư?”

Nghe nói vào buổi sáng đàn ông đều cực kỳ hưng phấn. Tô Vũ nắm thành quả đầm đìa trước ngực cậu, nói khô khốc: “Khương Qua... Chẳng lẽ anh... anh lại muốn...”

Cậu cọ chóp mũi vào mũi cô, cười nhạt: “Đúng là cô gái cứng mồm cứng miệng.” Môi cậu đặt lên môi cô, ngậm hai cánh môi cô, khi đầu lưỡi cậu định rê vào trong thì ngoài kia lại vang lên tiếng gõ cửa.

Giọng một người đàn ông vang lên: “Thưa quý khách, tôi đến đón quý khách về theo giờ hẹn...”

Về, về ư? Tô Vũ vẫn không nhúc nhích, Tạ Khương Qua đang gục trên người cô cũng không buồn động đậy. Cậu nhìn cô, một lúc sau bỗng hỏi: “Hay là, chúng ta ở lại đây thêm một ngày nữa nhé?”

Tô Vũ chỉ chờ đến câu này của Tạ Khương Qua, nhưng cô lại gật đầu với nét mặt vờ vịt như khá miễn cưỡng.

Tạ Khương Qua đi mở cửa, lúc này cô mới nhận ra cậu đã mặc quần áo vào từ bao giờ rồi, chắc là lúc cô đang ngủ say sưa, cậu lén lút mặc vào đứng không?

Còn cô thì sao? Tô Vũ cúi đầu nhìn mình, trần trụi, không một mảnh vải.

Cô nhớ trong một quyển tạp chí, chuyên gia người nước ngoài có nói: Khi một người đàn ông ân ái với một người phụ nữ xong, nếu người đàn ông kia tự mặc lại quần áo thì chứng tỏ cô vẫn chưa thật sự bước vào thế giới nội tâm của người đàn ông đó.

Đúng không, chắc là như vậy nhỉ? Có lẽ, giây phút này, Tạ Khương Qua chỉ là bị cô cám dỗ, có thể là vì dung mạo mà cũng có thể là vì thể xác của cô thôi. Nghe nói, đàn ông trước năm hai mươi tuổi thường dễ bị hấp dẫn bởi một số thứ chứ không phải là thật sự yêu thích những thứ ấy.

Mà chỉ mấy hôm nữa, Tạ Khương Qua sẽ bước sang tuổi hai mươi.

Sau khi cậu hai mươi tuổi, bất kể là yêu thích hay bị quyến rũ, tất cả mọi chuyện giữa hai người đều sẽ chấm dứt. Nhưng như vậy thì sao nào, ít nhất cô từng khiến Tạ Khương Qua vui sướng ngất trời.

Tô Vũ tự mặc quần áo của mình.

Tạ Khương Qua bước từ ngoài thuyền vào, cầm theo một cái rổ bện bằng dây thừng đựng khá nhiều bánh ngọt và một ống trúc đựng com trông rất ngon lành, đây là thứ mà tối qua bà chủ khách sạn bảo người làm mang đến. Chắc chắn bà ấy từng gặp không ít chuyện tương tự rồi.

Hôm đó, Tô Vũ và Tạ Khương Qua đều không rời khỏi căn phòng trên thuyền một giây phút nào. Cửa sổ phòng mở ra, một làn gió mát thổi đến từ sông Mekong khiến người ta thoải mái đến mức muốn buồn ngủ.

Tô Vũ gối đầu lên cánh tay cậu, nhắm mắt ngắm bầu trời xanh quang đãng ngoài cửa sổ. Trong lúc cô lịm đim mơ màng, Tạ Khương Qua đưa tay vuốt tóc cô cực nhẹ nhàng và hỏi: “Tại sao mọi người đều gọi em là công chúa hạt đậu?”

Tại sao ư? Tô Vũ mỉm cười với bầu trời xanh thẳm “Lúc mười tuổi, vào hôm sinh nhật của công chúa, em từng được mời đến cung điện cùng các bạn tạo thành một nhóm hợp ca, chịu trách nhiệm biểu diễn cho công chúa xem. Công chúa rất thích màn trình diễn của bọn em, cô ấy còn mời bọn em ở lại dùng bữa tối. Sau khi ăn xong, công chúa bỗng bảo chúng em chơi trò chơi. Khương Qua, anh đoán xem, công chúa chơi trò gì với bọn em?”

Công chúa bảo người ta mang đến hai mươi cái giường đệm và hai mươi cái giường lót nhưng, đặt duy nhất một hạt đậu dưới chân của các chiếc giường

kia. Cô ấy bảo em với bạn em nằm lên trên.

Ừm, công chúa cho mang ra rất nhiều giường, trái phải gần mười mấy cái, sau đó công chúa bảo bọn em đoán xem trong mấy chiếc giường kia, chiếc nào được đặt hạt đậu.”

“Cuối cùng, chỉ có mỗi cô bé Tô Vũ đoán được giường nào có hạt đậu sao? Và đó là lý do từ đó về sau ai cũng gọi em là công chúa hạt đậu à?” Tạ Khương Qua ngây thơ hỏi.

Tô Vũ lại mỉm cười: “Là thế đấy.”

Không, thật ra chẳng đúng tạo nào, truyện cổ tích cũng chỉ là truyện cổ tích thôi, làm gì có ai có giới đến mức dùng lưng cảm nhận trên hai mươi cái giường đệm và hai mươi cái giường nhưng xem giường nào có chứa hạt đậu chứ.

Chẳng qua Tạ Khương Qua đã đoán đúng, cô chính là người duy nhất tìm được hạt đậu đó, tuy nhiên không phải nhờ lưng, mà là nhờ một chiếc lắc tay. Cô trao đổi chiếc lắc tay của mình cho một người hầu bên cạnh công chúa để lấy đáp án, đây là một bí mật mà ngay cả mẹ cô cũng không biết.

Tất nhiên, cô sẽ không nói bí mật này cho cậu biết. Cô hy vọng mình mãi là công chúa hạt đậu có thể tìm được hạt đậu ở hai mươi chiếc giường đệm và hai mươi chiếc giường nhưng trong lòng cậu.

Cứ thế đi, sau này nhớ lại hẳn trong lòng cũng sẽ cảm thấy ngọt ngào. Tô Vũ nhìn bầu trời màu lam bên ngoài cửa sổ, chỉ muốn cười nhưng không sao cười nổi. Thế là cô lại khép hờ mắt, cố giữ nước mắt đừng rơi, sau đó nhắm chặt mắt lại, tìm một vị trí thoải mái trên người Tạ Khương Qua để nằm. Tô Vũ lầm bầm: “Khương Qua, em buồn ngủ, tối qua anh làm em mệt chết đi được...”

Tạ Khương Qua cũng cười, Tô Vũ biết nụ cười này là nụ cười xuất phát từ nội tâm cậu. Áp lực của cuộc sống khiến chàng trai chưa đầy hai mươi tuổi quên đi nụ cười, dần dần cậu quên mất cười thế nào.

Cô nghĩ, nụ cười của cậu lúc này nhất định rất đẹp, đẹp hơn nụ cười của bất cứ người đàn ông nào trên thế giới này.

Màn đêm buông xuống, Tạ Khương Qua đốt đèn dầu, mùi hương khoan khoái lại bốc lên. Dưới ánh đèn dầu, hai người ăn hết cơm bên trong ống trúc và cả món lươn được gói trong lá cây.

Bước ra ngoài gian phòng, bầu trời đầy sao không bị vật gì cản trở, ánh sao soi xuống mặt sông, phủ khắp đất trời, Tạ Khương Qua dắt tay Tô Vũ đi trên cây cầu độc mộc, dọc theo bầu trời đầy sao ấy, bởi vì công chúa hạt đậu ưa sạch sẽ muốn đi tắm.

Trên mỗi gian phòng ở các thuyền đều có một phòng tắm được ghép lại từ thanh tre, các phòng tắm đều không có trần nhà che chắn mà cũng không có hệ thống cấp nước, mà chỉ đặt một cái thùng lớn bên ngoài. Chiếc thùng này phải được bơm đầy nước, sau đó nước sẽ chảy vào ống trúc và được coi như một vòi nước.

Tô Vũ đứng dưới ống trúc đợi Tạ Khương Qua bơm nước ngoài thùng lớn.

“Khương Qua, đầy nước chưa?”

“Gần đầy rồi.”

“Khương Qua, đầy nước chưa vậy, em muốn tắm ngay.” Tô Vũ giả vờ khó chịu, thật ra thì cô chỉ muốn nói chuyện với cậu, muốn nghe thấy giọng nói của cậu.

“Gần đầy rồi gần đầy rồi, em kiên nhẫn chút, xong ngay thôi.” Người bên ngoài thờ hờn hển, hiển nhiên đã coi cô như công chúa hạt đậu.

Một lúc sau, thùng nước được bơm đầy, nước chảy qua ống trúc. Tô Vũ ngẩng mặt lên, dòng nước mát mẻ trong lành xả lên mặt cô, thoải mái đến mức khiến cô muốn thở phào, thoải mái đến mức cô muốn được người khác hát cho nghe.

Thế là...

“Khương Qua, em thấy hơi sợ, em muốn nghe anh hát, em muốn nghe anh hát bài ‘Ánh trăng trên sông’ ấy.”

Thế là...

Tạ Khương Qua phải chiều theo ý cô, đến đoạn mà Tô Vũ thích nhất... “Nửa vầng trăng sáng treo cao trên trời, nửa vầng trăng sáng nằm lặng trên sông...”

Tô Vũ ngước lên, đầu tháng không có trăng mà chỉ có sao thôi, nếu như tối nay có trăng thì tốt quá, nhất định khung cảnh lúc này sẽ hết như lời bài hát lãng mạn kia...

Tô Vũ cũng hát, hòa cùng tiếng ca của Tạ Khương Qua bên ngoài tường tre.

Hát xong, Tạ Khương Qua đứng bên ngoài hỏi: “Em còn muốn nghe nữa không?”

Còn muốn nghe không à? Ánh mắt Tô Vũ chuyển từ bầu trời đêm về thân thể mình, không biết có phải cậu bơm nước sông Mekong cho cô tắm hay không mà trên người cô cũng như được ánh sao bao phủ.

Nhìn này nhìn này, còn có một ánh sao nho nhỏ trên đỉnh ngực cô, tỏa ánh sáng ngời. Tô Vũ muốn Khương Qua hôn lên ánh sao trên ngực cô, từng chút từng chút một.

Thế là cô khẽ gọi: “Khương Qua.”

“Ơi.”

“Có muốn tắm cùng em không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trò chơi tìm báu vật (2)

Tô Vũ muốn bảo Khương Qua hôn cô, muốn Khương Qua ôm cô, muốn Khương Qua chạm vào cô, muốn cho Khương Qua hết thấy những gì mình có.

Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, Tô Vũ đóng tãilắng nghe, Tạ Khương Qua có bước đi không đấy? Vậy mà không, chẳng có một âm thanh nào cả.

“Khương Qua.”

Vẫn không có tiếng đáp lại.

“Nước ở đây rất mát, xối lên người thoải mái lắm.” Lần này8Tô Vũ không hề nói dối, thật sự dòng nước này khiến cô vô cùng sáng khoái.

“Nước... rất mát... rất thoải mái sao...”

“Ừ.” Tô Vũ kéo thật dài giọng, dưới bóng đêm, trông cô như yêu tinh hút2mắt hồn người.

Phía ngoài có tiếng động, trong đêm khuya yên ắng càng vang rõ mồn một. Đó là tiếng bước chân của cậu, ban đầu những bước đi đều đặn có vẻ rất bình tĩnh, mấy bước4sau thay đổi trở nên vội vã, bức tường tre hơi rung rung.

Tô Vũ che miệng cười, chắc là Tiểu Tạ va vào tường rồi, cậu nhóc này nóng vội thật đấy!

Nụ cười của cô còn nở trên khóe môi thì bỗng một tiếng “kêu kệt” vang lên, Tạ Khương Qua đẩy cửa bước vào.

Cậu nhìn cô, vẻ mặt thoáng ngây dại, rồi quay người lại nhẹ nhàng đóng cửa làm phát ra tiếng “kêu kệt” lần nữa. Cậu đi tới bên cửa, thử xem cánh cửa đóng chắc chưa, xong xuôi cậu ngoảnh lại, cúi đầu buông thông tay đi tới trước mặt Tô Vũ.

Cậu chỉ ngơ ngác đứng đó mà chẳng nói câu nào.

“Khương Qua.” Tô Vũ dịu dàng gọi tên cậu, chậm chậm dẫn lối tay cậu đặt lên ngực mình, “Nước lạnh cực kỳ luôn. Không tin anh sờ thử xem?”

Bàn tay trên ngực cô thoáng động, dường như cậu khẽ dùng sức để bàn tay lún sâu vào nơi mềm mại ấy, rồi lại ấn mạnh hơn. Tô Vũ kiễng chân theo bàn năng, sóng tình đã chọn rợn nơi ngón chân thoáng cái vọt lên theo tay cậu, lan thẳng đến tim.

Tô Vũ thủ thi hỏi: “Khương Qua, nước mát lắm đúng không?”

“Ừ...” Giọng cậu khàn đặc, “Mát thật.”

Nói xong, cuối cùng cậu cũng chịu ngẩng đầu nhìn cô với đôi mắt chứa đóm lửa nhỏ sáng chói hơn cả vì sao. Bàn tay trên ngực dần trượt xuống hông cô, từ hông lướt tới đường cong trên lưng cô. Cậu lại lần về phía trước, để cho cô biết nơi đó của cậu đã sớm cứng như sắt.

Hình như Tạ Khương Qua lại mạnh bạo hơn nữa rồi. Không tin thì hãy nghe lời cậu nói đi: “Biết tại sao nước lâu đầy vậy không?”

Tô Vũ lắc đầu, nước lâu đầy á? Ừ, hình như hơi lâu thì phải, làm cô chờ mãi.

Cậu tì nơi nóng rực kia lên chân cô: “Bởi vì, lúc mức nước chỗ này đã cứng rồi. Khi tưởng tượng đến cảnh em cởi quần áo trong đây, nó không nghe lời anh nữa.”

Tô Vũ nghĩ, đây là câu nói đáng yêu nhất của Tạ Thương Qua mà cô từng nghe. Cô kiễng chân, chủ động ép cơ thể trần trụi vào người cậu.

Tay cô ôm lấy cổ cậu, đu mình để cả người rời khỏi mặt đất, vắt chân lên hông cậu, cúi đầu cắn môi cậu.

Cậu đáp lại cô thật mãnh liệt. Vừa đáp trả cô bằng môi lưỡi vừa tiến lên trước vài bước, để người cô dựa vào cái cột chống ngoài thùng nước. Cậu đặt hông cô lên chỗ hơi nhô ra rồi cởi bỏ nút quần jean, giải phóng nơi đã sớm sục sôi ý chí chiến đấu của mình.

Quần jean vẫn còn vắt vẻo trên hông nhưng cậu đã tiến quân thần tốc. Tô Vũ dấm cá, tất cả quá trình này chỉ xảy ra trong vòng một phút đồng hồ thôi.

Nước trong ống tre vẫn nhỏ từng giọt, rơi trên người, hòa cùng mồ hôi của họ, sau cùng không thể phân biệt nổi đó là mồ hôi hay nước sông Mekong.

Hương vị ái tình đầy đam mê khiến người ta một khi đã thử thì không thể quay đầu. Tô Vũ là người lười biếng, từ bé đến lớn cứ đến tiết thể dục là nói dối trong người khó chịu, ánh mắt toát lên vẻ đáng thương làm thầy giáo thể dục tin rằng cô một thật.

Nhưng hãy nhìn đi, hiện giờ ngay cả Tô Vũ cũng không thể tin cô gái treo trên người Tạ Khương Qua chính là mình. Cô phối hợp với tiết tấu của cậu, đưa mình vào cơ thể cậu, để cậu có thể tiến vào sâu hơn.

Trong lúc quần quýt, họ đi tới bức tường bên kia. Tạ Khương Qua để lưng Tô Vũ tựa vào tường nhằm san nửa sức nặng cơ thể cô, giúp cậu tăng nhanh tiết tấu.

Chân Tô Vũ vẫn quấn trên hông cậu, tay cô bám lấy bức tường tre, còn cậu xâm lược mạnh mẽ mỗi tấc cơ thể cô. Cùng lúc ấy, miệng cậu vẫn không quên tán công gò bồng đảo, đôi khi không nhịn nổi còn gặm cắn. Con đau âm ỉ nơi đầu ngực càng mãnh liệt, sóng tình không biết trải vào đâu khiến thân thể Tô Vũ không ngừng co thắt, dẫn đến cậu càng hưng hăng lần người tới.

“Tạ Khương Qua, tên khốn kiếp!” Khi cậu lại cắn cô lần nữa, cô khóc lóc mắng chửi.

Một giây sau, cậu đáp trả bằng cú thúc hung hãn nhất. Mắt Tô Vũ bỗng tối sầm, cô nghĩ mình sẽ bị cậu làm ngất xỉu cho xem.

Thêm giây nữa, “roạt” một tiếng chậm chạp và kéo dài, như thể vật gì đó đang vùng vẫy giãy chết.

Lần này, dù đầu óc cô đang mê muội cũng biết chắc đây tuyệt đối không phải là tiếng mở cửa. Bức tường đỡ sau lưng cô lung lay, nhưng cô không dám hỏi câu ngu xuẩn như có phải động đất hay không nữa.

Khi thân thể nghiêng theo bức tường tre trên đà sụp đổ, Tô Vũ đã nghĩ: Tạ Khương Qua chết tiết, nếu cố gắng thêm chút làm cô ngất luôn thì tốt rồi, cô chưa bao giờ mất mặt như bây giờ. Cô thể đấy!

Khi ngã xuống, cô còn tỉnh, liệu có nên giả bộ bất tỉnh luôn không, nhưng chuyện quan trọng còn nằm ngay trước mặt cô.

Tình huống hiện tại là tường đổ, người cô nằm trên tường còn thân thể Tạ Khương Qua gục trên người cô, hay nói cách khác là...

“Khương Qua... Đây...” Tô Vũ lúng túng kéo áo Tạ Khương Qua, lấp bắp, “Khương Qua, này... vừa này... có phải là... tường đổ không? Anh có làm sao không... Có...”

Tạ Khương Qua vẫn gục trên người cô không nhúc nhích.

“Tạ Khương Qua!” Cô lo lắng.

Chắc không phải chứ? Tre khác gỗ, tre là vật liệu có sức đàn, chỉ là đồ tường thôi mà, Tô Vũ tin cậu không sao hết. Hơi thở hỗn hển nóng bỏng của cậu vẫn văng vẳng bên cô, nhưng, chỗ khác thì...

Bàn tay ôm eo Tạ Khương Qua dần bất an, mồ mẫm len vào giữa hai cái bụng kề sát nhau, nhưng Tô Vũ chưa kịp kiểm tra chỗ ấy thì đã bị giữ tay lại.

Tiểu Tạ nói: “Tô Vũ, đau quá!”

“Đau á... Khương Qua, anh nói...” Tô Vũ run giọng, kinh hồn bạt vía. Không đến mức ấy chứ, rõ ràng thứ nằm trong cơ thể mình vẫn còn cứng rắn, hùng hực khí thế cơ mà.

Cậu ghé bên tai cô cười khì, cất giọng khàn khàn gọi cảm “Là kiểu đau chỉ em mới chữa được.” Dứt lời, cậu lại ưỡn thẳng lưng.

Mẹ nó, Tô Vũ đập mạnh vào lưng Tạ Khương Qua.

“Vừa rồi em ngã có bị thương không?” Tay Tạ Khương Qua vuốt ve mặt Tô Vũ.

Cô lắc đầu.

Cậu dán môi lên môi cô: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Làm sao ư? Tô Vũ thuận tay với chiếc khăn tắm, mở ra che kín thân thể hai người. Dưới lớp khăn tắm, cô vòng tay ôm cổ cậu, đưa đầu lưỡi liếm môi cậu, khiêu khích: “Anh nói thử xem?”

Hai người “yêu nhau” trên ván tre. Dòng nước sông Mekong chảy xuôi bên tai cô, ngàn vạn ánh sao giăng kín mặt sông, tựa giấc chiêm bao khiến người ta không bao giờ muốn tỉnh dậy.

Khi tới thời khắc cao trào. Tô Vũ nghĩ, cho dù cô chết trong giấc mộng ấy cũng được, cô tình nguyện chết cùng cậu nơi miền cực lạc này.

Mặt sông vẫn tĩnh mịch, những ánh đèn vẫn phát sáng bên từng ô cửa sổ. Không ai tò mò bởi tiếng động đột ngột vang lên trên mặt sông, bởi vì ai cũng mải miết chuyện của mình, không rảnh để quan tâm điều gì khác. Tô Vũ nằm trên người Tạ Khương Qua, ngược nhìn ánh đèn từ những căn phòng kia.

Tắm khăn ban phủ cả hai, đầu Tô Vũ gối lên ngực cậu.

“Khương Qua, anh đoán xem, họ đang làm gì trong thuyền vậy?” Cô rệu rã hỏi cậu.

Cậu không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tại sao em muốn tới đây?”

“Em tới đây để chơi trò tìm kho báu.” Cô thần nhiên đáp lời.

Tô Vũ trượt khỏi người Tạ Khương Qua, gối đầu lên tay cậu. Cứ như vậy, cô buộc phải đối mặt với tình huống dở khóc dở cười trước mắt.

Bốn góc phòng tắm thiếu mất một bức tường, trông buồn cười cực kỳ. Tô Vũ đau đầu, cô vẫn chưa tắm xong đâu, hiện giờ người cô còn dính dính nhom nhóp, rất khó chịu. Về phần nguyên nhân của vụ nhóp dính này thì đương nhiên là do Tạ Khương Qua rồi. Vì cậu là tay mơ nên đã để bẩn thứ tinh túy kia trên chân cô.

Vì vậy, cô tức tối nâng chân đá kẻ đầu sỏ: “Tạ Khương Qua, anh phải sửa tường lại lành lặn đấy, em vẫn chưa tắm xong đâu.”

“Đột lát rồi sửa.” Người vừa được thoa mỡ kia hoàn toàn không muốn nhúc nhích.

Tô Vũ lại đá một cú nữa: “Tạ Khương Qua, dậy sửa tường đi!”

“Lát nữa sửa!”

Lại thêm một cú, lần này cô dốc hết sức mình: “Tạ Khương Qua, sửa tường ngay đi, người em nhóp nháp quá, em muốn tắm ngay bây giờ.”

Mãi lâu về sau, đêm mà Tô Vũ không dám nhớ lại này trở thành nguồn suối hạnh phúc nhất trong những năm tháng gian khổ của cô. Vào những đêm hiu quạnh, khi hồi tưởng cô vẫn không sao nhịn cười nổi. Lúc ấy, hai người đã làm đồ tường thế nào nhỉ?

Cô nằm trên tấm ván, tay chống đầu, chỉ huy: “Tạ Khương Qua, anh có thể nhanh lên chút không?”

Cô làm nũng với cậu, “Khương Qua, bây giờ em muốn tắm lắm rồi.”

Đến khi sửa xong, đầu Tạ Khương Qua đã ướt đầm mồ hôi.

Nước trong thùng gỗ lại đầy, Tô Vũ thoải mái đứng dưới ống tre vừa xối nước liên tục vừa nói với Tạ Khương Qua phía ngoài: “Khương Qua, hát cho em nghe đi, em muốn nghe bài Ánh trăng trên sông.”

Thế là giọng ca của Tạ Khương Qua hết lần này đến lần khác hòa vào làn gió đêm trên sông Mekong lần nữa.

Cậu hát đến mức khiến lòng Tô Vũ chua xót, hát đến mức khiến trái tim Tô Vũ nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trò chơi tìm báu vật (3)

Tại ngọn núi nào đó thuộc thành phố nọ, có một hồ nước đẹp vô cùng, xung quanh hồ có muôn vàn cỏ cây hoa lá. Theo lời ba kể, đó là nơi khiến người ta quên đi sự tồn tại của thời gian, mọi thứ trở nên mờ ảo hư thực. Khi ấy Tô Vũ đã nói: “Ba ơi, ba dẫn con đến nơi đó đi.”

“Không được, chờ đến khi trưởng thành Tiểu Vũ của ba hãy tự khám phá ra nó, cũng như ba đã tự phát hiện ra nó vậy.” Lúc ấy ba cô đã nói thế đấy.

Khi ấy cô còn nhỏ nên vô cùng tức giận trước câu trả lời của ba, còn cho rằng hẳn là ba không thương cô, chính vì vậy mà cô còn giận dữ những mấy ngày. Sau đó, ba vẽ lại cảnh của nơi mà ba đã kể, ba còn nghiêm túc nói, ba có cất giấu báu vật trong hồ. Ngày đó cô đã rất hưng phấn, hóa ra ba muốn chơi trò đi tìm báu vật với cô.

Sau khi lớn lên, cô mới hiểu ý nghĩa câu nói đó của ba: Trên thế gian này, thứ do mình tự tìm ra mới là thứ đẹp nhất.

Tô Vũ nâng niu cất kỹ bức tranh của ba, chỉ là cô vẫn không dám đến nơi đó. Cô tin rằng mình mãi mãi không tìm được nơi đó, song hình ảnh hồ nước xanh biếc xa xăm trong lời kể của ba luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Vì vậy, vào thời điểm cô vẫn còn trong trắng hồn nhiên nhất, cô phải đến đó xem một lần, dẫn theo Tạ Khương Qua đến đó xem. Và cứ thế, cô dẫn cậu đi từ Bangkok, dọc theo dòng chảy của sông Mekong để đến đây.

Thứ hai, hai người mới rời khỏi thuyền. Họ đã ở lì trong khoang thuyền suốt ba ngày, trong những ngày đó, họ chỉ ngủ, tán gẫu, ngắm sao và làm tình.

Đây là nơi cuối cùng hai người ở cùng nhau, hai người đã mua vé xe để trở về Bangkok vào thứ ba, và sinh nhật hai mươi tuổi của Tạ Khương Qua là vào thứ tư. Tô Vũ hứa với lòng phải ở bên cậu cho đến hết ngày sinh nhật tuổi hai mươi ấy, sau đó, mọi chuyện sẽ kết thúc hoàn toàn, cô sẽ theo Mai Hựu Khiêm đến Chiang Mai.

Thứ hai, Tô Vũ thuê một hướng dẫn viên địa phương, dẫn theo Tạ Khương Qua đi trên con đường cái màu vàng nâu trong bức tranh của ba, dọc theo dòng suối, ngắm những sợi dây leo to bằng cánh tay trẻ con, tới bên hồ nước xanh biếc mà ba luôn hết lòng khen ngợi.

Nơi ấy hệt như lời ba đã kể và cũng giống bức tranh ba vẽ như đúc. Hai người đứng bên bờ hồ, làn gió nhẹ vờn qua gương mặt cô.

Tô Vũ tựa đầu lên vai Tạ Khương Qua: “Khương Qua, anh đoán xem, có phải vì em quá đẹp nên đám phù thủy, xà tinh, thú tinh đều chạy trốn hết không?”

Ba từng kể, trên con đường dẫn đến hồ nước phải trải qua muôn vàn trở ngại, nhưng ba tin rằng Tiểu Vũ nhất định sẽ vượt qua mọi khó khăn suốt chặng đường để tìm được báu vật mà ba cất giấu dưới hồ, cuối cùng cô sẽ hóa thành một nữ thần chính nghĩa xinh đẹp tuyệt trần.

Tạ Khương Qua không đáp lời cô mà chỉ cười khe khẽ.

“Khương Qua, ba em có giấu một báu vật dưới hồ, em đến đây là để tìm ra món báu vật đó. Nhưng làm sao bây giờ, Khương Qua, em không biết bơi, anh lấy lên giúp em được không?”

“Thật á?” Cậu kinh ngạc hỏi.

Tô Vũ nghiêm túc gật đầu. Tạ Khương Qua nhìn cô một lúc, sau đó bắt đầu khom lưng tháo giày, tiếp đến lại cởi quần áo.

Cô lập tức ôm lấy cậu, vùi mặt trong lòng cậu, cọ tới cọ lui, cười trộm. Tạ Khương Qua khò thật, cô bịa đặt linh tinh thế mà cũng tin.

“Khương Qua, anh ngốc thật đấy.” Tô Vũ cười nham nhở để che giấu tấm chân tình đột nhiên xuất hiện trong lòng mình. Mấy hôm nay đều như vậy, cậu càng khờ thì cô lại càng muốn rơi lệ.

Xung quanh đều là thân cây cổ thụ, cành lá tươi tốt, tựa một chiếc ô thiên nhiên che trời, trên thảm cỏ xanh mơn mơn dưới một tán cây nở đầy những bông hoa nhỏ nhỏ, Tô Vũ đứng sau gốc cây này thay quần áo, bởi vì, công chúa hạt đậu muốn bơi, mà đã bơi thì tất nhiên phải thay áo tắm xinh đẹp rồi.

Tạ Khương Qua ngơ ngác nhìn mấy thân cây cao to, không biết áo tắm của cô có đẹp không nhỉ? Bỗng lúc này, điện thoại trong túi áo cậu vang lên.

Cậu cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, đó là số điện thoại nhà dì Phân. Rất nhiều cuộc gọi đến nhưng không lúc nào cậu dám nhắc máy, cậu sợ mình sẽ buột miệng thốt ra những lời nói dối, bởi vì từ nhỏ ba luôn muốn cậu là một đứa trẻ thật thà. Vậy mà giờ đây cậu đã nói dối người tin tưởng cậu nhất.

“Khương Qua, anh khờ quá.” Cậu nhớ đến câu nói này, giọng nói ngây thơ nhưng lại mang chút ranh mãnh.

Tạ Khương Qua biết, từ giây phút cô đứng trước cổng trường bảo rằng muốn cậu đi chơi cùng, cho đến tận giây phút này, cậu vẫn luôn làm những việc khờ dại, vì cô.

Chuông điện thoại di động vẫn vang lên không ngừng, cậu nhìn chằm chằm nút nhắc máy, cầu mong tiếng chuông mau ngừng lại.

“Khương Qua...” Tô Vũ khẽ gọi tên cậu.

Tạ Khương Qua ngẩng đầu, nhìn cô bước ra từ sau gốc cây. Tô Vũ mặc một chiếc áo tắm màu trắng, mái tóc xoăn xõa sau vai, đôi chân trần giẫm lên thảm cỏ xanh biếc, mấy bông hoa nhỏ như đang hôn lên cổ chân cô.

Tán cây màu xanh rì che phủ đất trời như đang tôn lên làn da trắng như tuyết của cô. Tô Vũ khẽ gọi “Khương Qua” rồi chậm chậm bước về phía cậu. Cậu như mê muội buông lỏng bàn tay cầm điện thoại di động, đồng thời bấm nút tắt máy.

Hai người nắm tay, đứng bên bờ hồ, cô đếm: “Một, hai, ba, nhảy!”

Lúc nhảy lên thật cao, Tạ Khương Qua ngược mặt lên bầu trời xanh, tưởng tượng trên vai mình như mọc ra một đôi cánh màu xám, đôi cánh sẽ đưa cậu lên chín tầng mây, chạm tay đến bầu trời xanh thẳm, để mặc làn gió lướt qua gương mặt, với tới tự do, bốn tấc, không bị gò bó.

Rốt cuộc, Tạ Khương Qua cũng như đám bạn đồng trang lứa, không thích sự trói buộc của cuộc sống, chỉ muốn quên đi ngôi nhà gỗ luôn đè nén trong

lòng mình.

Giờ khắc này, cậu như trở lại ngày sinh nhật lần thứ mười lăm của mình, đứng trước cửa hàng bánh ngọt đang tỏa ánh đèn ấm áp, lên lút ngắm chiếc bánh sinh nhật to đùng bên trong cửa hàng. Bỗng một quả bóng da lăn đến trước mặt, cậu nhìn quả bóng kia thật lâu, cuối cùng cậu trả lại nó cho đứa bé đang bước vào cửa hàng để mua chiếc bánh sinh nhật kia.

Giây phút này đây, nếu được trở ngày sinh nhật năm mươi lăm tuổi ấy, cậu sẽ không trả lại quả bóng cho đứa bé kia mà sẽ nâng chân đá nó vào cửa sổ thủy tinh của cửa hàng bánh ngọt.

“Xoảng!” một tiếng, cửa kính thủy tinh rơi vỡ tan tành, quả bóng da bay vào chiếc bánh ngọt mà cậu đang ngắm kia, vì vậy đứa bé đó không thể ăn được quả dâu tây đỏ đỏ trang trí trên bánh nữa. Tạ Khương Qua cảm thấy mọi thứ đều trở nên tốt đẹp vô cùng, đến nỗi cậu không nhận được mở mắt ra.

Bấy giờ hai người đang ở dưới dòng nước, Tô Vũ cười với cậu như thể yêu tinh dưới đáy hồ vậy.

Yêu tinh ư? Phải, ai bảo không đúng chứ? Tạ Khương Qua tiến lại gần Tô Vũ. Nụ cười của cô càng tươi hơn, cô ngoắc tay với cậu, khi cậu sắp chạm vào người cô thì cô lại bơi ngoi lên mặt hồ.

Tạ Khương Qua vội vã đuổi theo cô. Trên mặt hồ truyền đến giọng nói ngọt ngào: “Khương Qua, mau đến bắt em, nếu anh bắt được em, em sẽ cho anh hôn em.”

Cậu không ngờ kĩ thuật bơi của Tô Vũ tốt đến thế. Ở trong nước, cô tựa nàng tiên cá, cậu phải tốn rất nhiều hơi sức mới bắt được cô ngay bờ hồ. Tạ Khương Qua đề cô xuống khóm hoa đỏ rực bên cạnh, và đặt một nụ hôn nồng nàn.

Trên thế giới này, luôn có những người khát khao sự vĩnh hằng. Nếu như có thể, cậu hy vọng giờ khắc này là mãi mãi, ít nhất bây giờ đôi môi mềm mại của cô đang khiến cậu quên hết tất cả mọi điều.

Giờ phút này đây, cậu cũng chẳng rõ mình thích người trước mắt hay chỉ là say đắm nhất thời, hoặc chính là tình yêu. Điều duy nhất mà cậu biết đó là cô giống hệt bụi cỏ vong ưu trong giấc mộng của cậu, giúp cậu quên mất hết mọi nỗi gian truân trong cuộc sống, giúp cậu cảm thấy tự do.

Trời dần về chiều, Tô Vũ mớ ba lô mà cô mang theo, lấy ra rượu và bánh ngọt mà mình tỉ mỉ chuẩn bị sẵn. Cô pha cho cậu một ly cocktail Ireland mà mình thích, thế nhưng cậu chỉ uống một ly mà mặt đã hơi ửng hồng.

Sau khi ăn hết bánh ngọt, hai người nằm trên thảm cỏ. Vài tia nắng nhỏ xuyên qua khe hở của tán lá cây, thỉnh thoảng mới có tiếng chim vỗ cánh, nơi rừng rậm này cũng yên tĩnh như Tạ Khương Qua vậy.

Tô Vũ cảm thấy mình trở nên thật ngu ngốc. Cô không dám nói gì cũng chẳng dám làm gì, như thể chỉ cần lặng im thì thời gian sẽ trôi qua thật chậm. Thế nhưng sự thật là, cho dù cô làm gì đi chăng nữa thì thời gian vẫn trôi đi rất nhanh, nhanh đến mức khiến cô bàng hoàng.

Có phải ngày mai Tạ Khương Qua sẽ hận cô không?

Khi mặt trời sắp chìm xuống đường chân trời phía Tây, cậu đề nghị: “Chúng ta nên về thôi.”

Đúng vậy, nửa tiếng nữa họ bắt buộc phải đi, chắc hẳn hướng dẫn viên kia đợi họ đến phát phiên rồi nhỉ?

Tô Vũ chậm chạp đứng dậy, cảm lấy quần áo của mình ra sau gốc cây thay. Cô chậm chạp cởi áo khoác bên ngoài áo tắm, tiếp theo là chiếc áo tắm màu trắng được lựa chọn vô cùng kĩ càng. Đầu tiên cô tháo nút thắt đằng sau lưng, tiếp đến nút thắt trên cổ, cô vừa cảm chiếc áo tắm được cởi ra thì bỗng truyền đến tiếng bước chân giẫm trên bãi cỏ đi đến.

Cô hơi giật mình, lắng tai nghe. Hơi thở cậu quanh quẩn bên tai cô, thân thể cũng dán chặt lên lưng cô, mặt kề sát mặt cô, bàn tay cậu luồn qua người cô rồi phủ lên hai bầu ngực mềm mại, từ trước đến giờ cậu chẳng biết gì gọi là thương hương tiếc ngọc, cứ thế vuốt ve, thậm chí còn nắn bóp mãi không chán.

Cậu thế này... chẳng lẽ vì ban nãy uống rượu ư?

Tô Vũ ngẩng đầu, đặt cằm mình lên vai cậu, để ngực mình càng kề sát bàn tay cậu hơn.

“Dám lừa anh trong hồ có báu vật.” Giọng của cậu mang hương vị tươi mát của cây cỏ Ireland.

“Em đáng chết.” Cô cười trừ.

Cậu hài lòng gật đầu, bàn tay hơi thả lỏng một chút, sau đó dần di chuyển xuống dưới, lưu luyến nơi rón cô rồi luồn vào quần bơi, tới khi tìm được u cóc mới tiến vào từng chút một.

“Em dám lừa anh là không biết bơi.” Khi ngón tay đã vào trong, Tiểu Tạ lại lấy cớ cho hành động to gan của mình.

Lần này Tô Vũ không cười nổi như ban nãy nữa, bởi vì ngón tay của cậu quá mê người. Cô dần trốn tránh song vẫn không thể thoát được, người ở đằng sau đã hưng phấn tột độ.

Tay cô vòng ra phía sau: “Anh lại muốn nữa hả?”

Nếu không làm gì mà thời gian vẫn trôi qua thật nhanh, vậy thì hãy làm gì đó đi.

Thế là hai thân thể hai người lại quấn quýt lấy nhau trên thảm cỏ mịn như nhung, trên người họ chỉ phủ một chiếc áo khoác kiểu nữ chỉ đủ che chắn phần bụng, tay cậu sờ soạng ngay thắt lưng cô, cời nút thắt quần bơi rồi ném nó lên thảm cỏ.

Trước lúc mặt trời lặn, vô số chim chóc trở lại trong rừng. Tô Vũ tin chắc có rất nhiều chú chim đang đậu trên ngọn cây, lén lút quan sát đôi trai gái bên dưới. Ngắm nhìn cô gái ngửa mặt lên trời, chàng trai bao trùm trên thân thể cô gái, lặp đi lặp lại những động tác đơn điệu.

Vào lúc chúng nó đã cảm thấy nhàm chán, cô gái bị chàng trai bế lên, sau đó chàng trai dựa vào thân cây, để cô gái ngồi trên mình, tay cậu ôm chặt lấy eo cô, hai người họ dính sát lấy nhau vui vẻ như hai đứa trẻ, thân thể đụng đưa liên tục và không hề có ý định dừng lại.

Vì động tác của cả hai mà chiếc áo khoác che trên người tuột xuống bên hông, nửa người trên của Tô Vũ hoàn toàn phơi bày, hai bầu ngực trắng nõn không ngừng xóc nảy trông như hai chú thỏ con. Tạ Khương Qua như thể bị nó mê hoặc, kẻ môi đến, ngậm lấy điểm nhỏ màu hồng hết bên nọ đến bên kia.

Hai người vẫn tiếp tục đụng đưa, giọng Tô Vũ từ thì thầm đến càng lúc càng lớn, sau cùng nức nở như sắp òa khóc. Rốt cuộc hai người cũng dừng lại, tiếng thở dốc của cả hai khiến người khác phải đỏ mặt.

Khi trời tối hẳn, Tô Vũ và Tạ Khương Qua mới rời khỏi khu vực bờ hồ. Cô không đành lòng nhìn thảm hoa cỏ thê thảm mà trước đó không lâu cô còn đứng thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tô vũ, anh sẽ nhớ đến em (1)

Tầng sáng thứ Ba, Tô Vũ và Tạ Khương Qua mới về đến Bangkok. Đây là ngày cuối cùng hai người bên nhau. Trời còn sớm nên hành lang khách sạn không một bóng người, họ quấn quýt từ thang máy đến tận cửa phòng 101. Bàn tay bạo dạn của cô lần thứ ba luồn vào quần jean của Tạ Khương Qua.

Lần thứ hai là bày tiếng trước trên tàu hỏa. Tạ Khương Qua không hề ép cô đưa tay vào như trước mà do cô chủ động. Trong không gian chật hẹp trên tàu, khi tất cả mọi người đang yên giấc, cô trêu chọc Tạ Khương Qua, cậu khẽ sụt một tiếng: “Đừng nghịch nữa!”

Nhìn vẻ mặt khả nghi của cậu, cô lấy chiếc ba lô to ra che chắn. Quả nhiên nơi ấy đã căng phồng lên rồi, cô muốn với tay vào nhưng cậu lập tức giữ lại.

“Khương Qua, không ai biết đâu, họ đều ngủ cả rồi” Cô nhỏ giọng dụ dỗ.

Ngón tay Tô Vũ khá xa lạ với những việc như thế này, thế nhưng cô vẫn nắm chắc lấy, vô cùng hăng hái vỗ về ‘cậu bé’, cố gắng nghĩ tới vài tiểu xảo bạn bè nhắc đến, cuối cùng giúp cậu phóng thích trong lòng bàn tay cô.

Buồng tàu hỏa rất tối, Tô Vũ không thấy rõ vẻ mặt của Tạ Khương Qua. Cậu kê đầu trên vai cô, nhẹ nhàng nói: “Tô Vũ, anh sẽ nhớ đến em”

Thời khắc đó, Tô Vũ hiểu, thì ra mình không nằm trong kế hoạch tương lai của cậu, giống như cậu cũng không nằm trong kế hoạch tương lai của cô vậy.

Cô tự nhủ với lòng: Khương Qua còn quá trẻ, Khương Qua đã trẻ mà còn nghèo, người như mình chỉ có thể đứng ngoài thế giới của cậu mà thôi.

Nhờ dừng khí mà cậu mới dám ở bên cô, cùng cô điên cuồng trong mấy ngày qua.

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt!

Trên hành lang lơ mờ sáng, Tô Vũ tựa vào cửa phòng khách sạn, lần thứ ba cô thò tay vào quần jean của Tạ Khương Qua. Cũng như lần thứ hai, cậu giữ lấy tay cô.

“Khương Qua, chúng ta vào phòng đi.” Trong hành lang yên ắng, Tô Vũ cất giọng dụ dỗ Tạ Khương Qua. Cô muốn cậu hòa quyện vào mình, cô muốn cậu chiếm cứ từng chút một trong cô, để cô không còn thời gian nghĩ ngợi lung tung về chuyện sắp đến.

Tạ Khương Qua kéo tay cô ra, ti trán mình vào trán cô thở hổn hển. lát sau, cậu vuốt lại mái tóc bị mình vò rối, ôm lấy mặt cô cất giọng khàn khàn: “Em vào trước đi, nghỉ ngơi thật tốt, anh về nhà một chuyến rồi lại tới tìm em.”

Tô Vũ túm chặt lấy vạt áo cậu, cố chấp lắc đầu: “Em không muốn, ngày mai anh hãy về.”

“Ngoan, anh sẽ quay lại ngay!” Cậu đặt nụ hôn lên trán cô.

Tô Vũ vẫn lắc đầu nguầy nguậy: “Em không muốn, hôm nay là sinh nhật anh, em nhất định phải ở bên anh.”

Cậu cúi đầu, vừa gỡ ngón tay cô vừa nói: “Sao em giống trẻ con thế này? Anh có nói là không đến nữa đâu, lát nữa anh sẽ quay lại ngay mà.”

Tạ Khương Qua vừa gỡ được ngón này thì ngón kia của cô lại túm chặt lấy cổ áo cậu lần nữa, cô cố chấp nói: “Em không muốn anh về, chưa hết một tuần mà, em không muốn anh về đâu. Em biết anh vừa về là con bé Thẩm Họa kia sẽ quẩn lấy anh, lủi rủi nói chuyện với anh. Em ghét thế lắm, em cũng ghét luôn con bé ấy.”

Cậu nhích người ra, ánh mắt lạnh tanh khiến cô phải rũ mắt, không dám nhìn thẳng.

Giọng cậu cũng lạnh lẽo: “Tại sao lại ghét Thẩm Họa? Tôi không thích bất kỳ ai ghét em ấy, dù người đó là em!”

Lòng Tô Vũ chua xót, quả nhiên năm tháng là tường đồng vách sắt không gì phá nổi, cô còn tưởng bỏ lên giường với cậu vài lần là có thể đập đổ bức tường ấy được. Hóa ra...

Bàn tay đang túm chặt Tạ Khương Qua thoáng buông lỏng. Cậu vừa định giơ tay lên gỡ tay cô ra thì Tô Vũ lại chuyển sang siết chặt lấy vạt áo cậu, làm cậu tức giận cáu gắt: “Em còn gì chưa thỏa mãn, vì em mà tôi đã nói dối hết lần này đến lần khác, không chỉ trốn học mà còn nói dối di Phân. Bảo đi ấy là nhà trường cử tôi đến trường phía Bắc để trao đổi học tập, di Phân không hề chớp mắt trấn an tôi ‘Khương Qua, con đi đi, đi và A Họa sẽ chăm sóc cho mẹ con’.

Tô Vũ, tôi không phải là em, cuộc sống của tôi hoàn toàn khác em. Em có tư cách ngang bướng còn tôi thì không! Em đừng ép tôi...”

“Được!” Cô vội vàng ngắt lời cậu, những gì cậu nói đã đủ làm cô khó chịu, “Anh về đi!”

Tô Vũ buông vạt áo cậu ra, quay người, tìm chìa khóa phòng trong túi. Có lẽ cậu đã nhận ra mình có phần quá đáng, Tạ Khương Qua khề khàng đặt tay lên vai cô, an ủi: “Em ở đây chờ anh, anh về nhà một chuyến rồi quay lại ngay.”

Cô không lên tiếng, tiếp tục tìm chìa khóa trong túi. Thực ra chiếc chìa khóa đã nằm trong tay cô rồi, nhưng không biết tại sao tay cô vẫn bất động. Dường như Tô Vũ còn muốn nghe thêm động tĩnh từ người phía sau. Tạ Khương Qua chuyển bước về bên trái rồi đi xa dần. Cuối cùng Tô Vũ cũng lấy chìa khóa ra khỏi túi, tra chìa vào ổ, vô thức ngoảnh mặt sang bên trái. Giây phút bóng dáng cậu sắp biến mất ở khúc quanh, cô mở miệng muốn gọi với theo rằng: “Tạ Khương Qua, cậu không cần quay lại nữa, bởi vì tôi sẽ không chờ cậu, không chờ cậu nữa đâu!” Thế nhưng cuối cùng cô vẫn không có đủ can đảm thốt ra những lời đó. Cô mở cửa phòng, tắm rửa rồi lên giường ngủ. Khi nằm lên chiếc gối mềm nhũn, cô phát hiện mình thật sự rất mệt mỏi.

Tô Vũ ngủ thẳng đến bốn giờ chiều. Lúc tỉnh lại, cô lập tức tìm Tạ Khương Qua khắp phòng nhưng không thấy đâu, cô tiếp tục tìm kiếm dấu vết xem cậu có tới không song cũng chẳng có, sau cùng cô còn gọi điện xuống quầy lễ tân hỏi thăm.

Ngả mình xuống giường, Tô Vũ tức giận đến độ muốn xé nát bướm mọi món đồ trong phòng. Tạ Khương Qua chưa hề tới! Cậu chưa hề tới đây, vậy mà dám hứa sẽ đi một lúc rồi trở lại, còn dám hứa là đi một lúc thôi cơ đấy!

Một giờ sau, Tô Vũ đeo túi ra cửa. Cô mua một chai rượu, một bó hoa và ít trái cây ở bên cạnh khách sạn, cuối cùng đi đến cửa hàng bánh ngọt để nhận chiếc bánh sinh nhật cô đặt mấy ngày trước.

Trở lại khách sạn, cô cắt hoa quả thành từng miếng, cắm hoa vào bình rồi đặt cạnh bánh sinh nhật, chai rượu và ly để một bên. Chỉ vài tiếng nữa thôi là Tạ Khương Qua sẽ tròn hai mươi tuổi. Hai mươi tuổi là tuổi trưởng thành, dĩ nhiên đã trưởng thành thì cần uống chút rượu để ăn mừng.

Tô Vũ chờ từ 6 giờ tới khi đồng hồ điểm 11 giờ vẫn không thấy người đâu. Cô soi gương và mỉm cười, không biết mình lấy đâu ra nhiều kiên nhẫn đến vậy.

Nhưng dường như lòng nhẫn nại trong cô vẫn chưa bị mài mòn toàn bộ, nếu không sao cô có thể gọi điện đến cho cậu, vậy mà chờ mãi chẳng có một ai bắt máy. Tô Vũ thầm mắng: Tạ Khương Qua điên rồi, dám không tiếp điện thoại của mình. Cô cứ thế gọi tiếp cho đến khi có người bắt máy, song đối phương không phải Tạ Khương Qua mà chính là Thẩm Họa.

Tô Vũ biết giọng Thẩm Họa, theo nhận xét của cô, giọng nói đó rất êm tai, ít nhất là đáng yêu hơn vẻ ngoài cô ta gấp trăm lần.

Hừ, đã 11 giờ rồi mà hai người đó còn ở bên nhau cơ à. Những người sinh sống ở vùng sông nước không có thú vui tiêu khiển nên đều ngủ sớm dậy sớm, tại sao đã muộn thế này mà hai người còn ở cùng nhau.

“Bảo Tạ Khương Qua nghe điện thoại.” Tô Vũ lạnh lùng ra lệnh.

“Bây giờ Khương Qua không rảnh, lát nữa chị gọi lại nhé!” Người bên kia nói với giọng rất nhẹ, như sợ dọa đến ai đó.

“Bảo Tạ Khương Qua nghe điện thoại!” Tô Vũ gằn giọng.

“Bây giờ Khương Qua không rảnh mà, chị đợi lát nữa đi!” Thẩm Họa cố hạ giọng thấp hơn nữa, đây đã là lần thứ năm cô ta trả lời như vậy rồi.

Dừng một chút, Thẩm Họa rất muốn hỏi thêm một câu, xin hỏi chị là ai, nhưng chưa gì đối phương đã cúp máy. Cô ta cầm di động, nỗi sợ hãi chợt dâng

trào nơi đáy lòng.

Đây là chiếc điện thoại cũ Khương Qua mua từ một cửa hàng điện thoại. Anh ấy mua điện thoại di động đã khó hiểu, mà khó hiểu hơn nữa chính là đã muộn thế này còn có phụ nữ gọi điện tới. Cô gái hung dữ kia là ai, sao cô ta lại biết số điện thoại của Khương Qua, anh ấy đưa số cho cô ta sao?

Thẩm Họa liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Mẹ và Khương Qua đang đứng trên con đê phía trước. Nửa tiếng trước mẹ cô vội vàng đi vào trong nhà, lập tức kéo Khương Qua ra ngoài.

Trên bờ đê, Khương Qua đứng thẳng tắp, còn mẹ hình như vẫn nói không ngừng. Đề ý từ những động tác nhỏ, xem ra mẹ đang nổi giận.

Mẹ vẫn luôn dịu dàng, không chỉ dịu dàng mà còn rất ít khi nổi giận. Rốt cuộc Khương Qua đã làm gì khiến mẹ tức giận như vậy? Trục giác của phụ nữ đang mách bảo Thẩm Họa, có lẽ con giận của mẹ liên quan tới cô gái gọi điện cho Khương Qua vừa nãy, sự việc bất ngờ ấy khiến Thẩm Họa thẳng thốt lo sợ.

Cô sợ đến độ vùi mặt vào bàn tay di Tạ đang ngủ. Cô lẩm bẩm: “Di ơi, di tuyệt đối không được để Khương Qua thích cô gái khác, nhất định không được để anh ấy thích người con gái nào khác nhé. Di ơi, di nói với Khương Qua là con rất thích anh ấy đi. Di ơi, di bảo Khương Qua thích con đi có được không?”

Bàn tay bị nắm chặt thoáng động, đưa lên chạm vào mặt Thẩm Họa. Mẹ Tạ vừa nhắm mắt thiếp đi đã thức giấc, nói với cô rằng: “Khương Qua không thích cô gái khác đâu, di sẽ bắt nó thích con.”

Trên bờ đê ven sông, Diêu Thục Phân chậm rãi hỏi Tạ Khương Qua: “Ở cửa phòng 101, con và cô gái kia...”

Khi trông thấy đoạn clip đó, Diêu Thục Phân gần như không dám tin vào mắt mình. Trong đoạn clip giám sát, cậu con trai quán quýt với cô gái xinh xắn từ thang máy đến cửa phòng 101 thật sự là Tạ Khương Qua ư? Là Khương Qua sao? Không phải Khương Qua đến miền Bắc trao đổi học tập ư? Sao sự việc này lại xuất hiện trong khách sạn nơi cậu làm việc với những thước hình đủ để người xem đo lường cả mặt ấy?

“Người đi cùng cô gái đó thật sự là...” Diêu Thục Phân không tài nào nói ra được nửa câu sau.

Người trước mắt bà chính là Khương Qua. Cậu là đứa trẻ biết kiềm chế, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện gì khiến người lớn phải bận tâm, chưa từng có dù chỉ một lần!

“Vâng, di Phân, đó là con!” Cậu thẳng thắn thừa nhận.

Câu nói ngắn ngủi của cậu khiến Diêu Thục Phân điếng người. Sau khi hoàn hồn từ cơn bàng hoàng, bà nói: “Khương Qua, như vậy là con đã nói dối đi.”

...

Tô Vũ cúp máy, mở cửa sổ để gió đêm thổi vào phòng. Cô hít một hơi thật sâu như muốn thu cả cơn gió mát lạnh vào người.

12 giờ, Tô Vũ rời khỏi phòng. Cô vớt chiếc túi thơm chứa năm loại cây cỏ tượng trưng cho sự may mắn ở Thái mà cô xin ở chùa vào thùng rác khách sạn. Vốn dĩ đó là món quà cô muốn tặng cho Tạ Khương Qua vào ngày trưởng thành. Những cây cỏ đó đựng trong một chiếc túi thơm xấu xí, đương nhiên chiếc túi thơm xấu xí ấy được làm từ đôi bàn tay cô, nhưng vì xấu quá nên cô phải mua chiếc túi thơm khác thay thế. Bây giờ nghĩ lại lúc ngồi thêu nó, cô càng ghét cay ghét đắng mình hơn, chắc hẳn cô bị thần kinh mới làm vậy.

Trước khi rời khỏi khách sạn, cô còn làm một việc nữa, đó là giao bản hợp đồng có chữ trẻ con giữa mình và Tạ Khương Qua cho quản lý khách sạn.

Điều này khiến Tô Vũ rất vui. Như vậy cũng tốt, ít nhất cô không cần nói những lời tuyệt tình kia với Tạ Khương Qua. Sau khi xong xuôi mọi chuyện, cô bước đến nơi khuất sáng, ngẩn ngơ nhìn căn phòng cuối dãy phía Nam của khách sạn bốn tầng. Đó là phòng 101, ở căn phòng ấy, cô đã trao thứ quý giá nhất của mình cho Tạ Khương Qua.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tô vũ, anh sẽ nhớ đến em (2)

Ngày hôm sau, khi Tạ Khương Qua trở lại khách sạn, người quản lý đưa cho cậu một xấp giấy tờ, nói rằng do một vị khách nữ nhờ anh ta chuyển lại cho cậu, đồng thời, vị khách nữ đó còn nhờ chuyển lời rằng sau này cậu đừng đi tìm cô ấy nữa.

Cậu nhận lấy xấp giấy tờ kia, mở cửa phòng 101, nhìn thấy bánh ngọt được bày cạnh hoa tươi, còn có một túi nến sinh nhật vẫn chưa được dùng đến.

Bàn tay cầm xấp giấy tờ buông thõng, Tạ Khương Qua tựa vào vách tường, ngẩn người một lúc lâu, sau đó lấy điều thuốc vừa xin từ người quản lý. Lần

đầu hút, vị cay nồng từ khói thuốc làm cậu sặc đến ho sù sụ, đến lần rít thứ hai cậu mới thấy đỡ hơn một chút, ít ra nó giúp tâm trạng của cậu khá hơn, nó trấn an cậu khiến cậu không còn phiền não nữa.

Cậu hút điếu thuốc đó rất lâu rồi mới vút xuống sàn, đưa chân nghiền tắt. Cậu tự nhủ với lòng: Như vậy cũng tốt, sau này mình không phải trốn học, không phải nói dối nữa. Cô công chúa hạt đậu kia thật nguy hiểm!

Tiếp theo, Tạ Khương Qua bắt đầu dọn phòng, thu gom rác thải, bánh ngọt, hoa quả và các món nguội đổ vào cùng một túi rác.

Thu dọn xong xuôi, cậu nhìn chai rượu kia, nghĩ ngợi một lúc bèn rót cho mình nửa ly. Cậu ngửa đầu uống một hơi hết nửa ly rượu, sau đó, cầm mấy túi rác kia lên, rồi khỏi phòng, không hề ngoái đầu nhìn lại lần nào.

Hai giờ sáng hôm đó, Tô Vũ về đến nhà, Tô Đình đã chờ cô sẵn trong phòng. Vừa trông thấy cô, bà lập tức tát cho cô một cái vì tội dám tự ý hành động.

Tô Vũ không đáp trả chua ngoa như trước đây, không phải vì cô không muốn mà vì cô đã quá mệt mỏi, chỉ dờ dẩn nhìn mẹ mình.

Một lúc sau, trước khi Tô Đình rời đi, bà bỗng hỏi: “Con đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Tô Vũ gật đầu.

Ngày hôm sau cũng chính là thứ năm, Tô Vũ được đưa đến biệt thự và ở đó vài ngày, bởi vì bà Tô Đình muốn cô đến một nơi thật yên tĩnh để suy nghĩ cho kĩ.

Thứ Bảy, Tô Đình gọi điện từ Bangkok đến. Sáng Chủ nhật, Mai Hựu Khiêm đến biệt thự. Chiều Chủ nhật, Tô Vũ theo Mai Hựu Khiêm rời Bangkok, đến Chiang Mai để gặp gia đình anh ta.

Tô Vũ ở Chiang Mai suốt một tuần. Trong khoảng thời gian này, cô dùng hết mọi kỹ năng của mình, nịnh nọt đến mức hai ông bà nhà họ Mai vừa gặp cô thì mặt mày đã hớn hờ, vui vẻ chấp nhận cô làm dâu con của nhà.

Về phần cô nhóc Tiểu Cầu thì lại càng hân hoan hơn. Hết tan học, con bé lại bám lấy cô. Giữa họ luôn có những cuộc nói chuyện đại loại thế này:

“Nhóc con, vì sao lại thích đi?”

“Bởi vì đi rất thú vị.”

“Thú vị ở đâu?”

“Đi cũng giống như cháu vậy, hay nói chuyện với tảng đá, cỏ cây và bầu trời.”

“Đó không phải là thú vị, ai say cũng làm mấy chuyện kì quặc vậy thôi, thậm chí còn coi tù lạnh là bồn cầu nữa.”

“Không đâu, những người say xin khác sẽ làm vậy, nhưng chắc chắn đi không nhầm tù lạnh thành bồn cầu đâu!”

Một tuần trôi qua, Tô Vũ phát hiện cô nhóc luôn lên gọi Mai Hựu Khiêm là ba, nhưng ở trước mặt anh ta, cô bé chỉ dám gọi là cậu.

Còn ấn tượng của Mai Hựu Khiêm trong mắt Tô Vũ đó là bận rộn. Anh ta vừa ngồi xuống thì điện thoại di động lại vang lên, vừa cúp máy thì trợ lý lại cầm chiếc điện thoại khác bước vào cúi đầu rỉ tai với anh ta, tiếp nữa anh ta chưa ngồi ấm chỗ đã vội vã bỏ đi. Trong suốt một tuần cô đến Chiang Mai, cô và anh ta chỉ cùng nhau ăn đúng một bữa cơm.

Bữa cơm ấy là vào ngày đầu tiên cô đến Chiang Mai, trong một nhà hàng Pháp. Dưới bầu không khí vô cùng lãng mạn, vậy mà Mai Hựu Khiêm lại làm chuyện không hề lãng mạn chút nào. Anh ta thẳng thắn nói rằng mình rất bận, không có thời gian để bồi dưỡng tình cảm gì đó, mà tình yêu thì chỉ là thú vui trong lúc chán bài vở của bọn trẻ con, và anh ta đã từng trải qua vài cuộc vui như thế, nhưng sau đó thì phát hiện ra rằng tình yêu vừa nhàm chán vừa không logic tí nào.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, anh ta bày tỏ rất vừa lòng với biểu hiện của cô, hết như khi hai thương nhân cùng đồng thuận một hiệp nghị nào đó vậy. Song, cô lại không ghét anh ta. Chắc hẳn người đàn ông này là mẫu người chồng lý tưởng của rất nhiều cô gái. Anh ta tuấn tú, cử chỉ dịu dàng, giàu có, học thức sâu rộng, là kiểu đàn ông mang đến cho người ta cảm giác an toàn bởi những người đàn ông như thế này thường sẽ có tố chất tâm lý khá cao. Điều này giúp người đó hiểu rõ cái gì có thể và không thể chọc đến phụ nữ. Đối với người đàn ông như anh ta, người vợ chỉ cần học cách lờ đi những thứ không cần thiết là được.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, Mai Hựu Khiêm cũng không khiến cô cảm thấy không thoải mái. Thình thoảng, cô nhóc Tiểu Cầu lại hỏi cô: “Ông nội bà nội nói đi sẽ kết hôn với cậu, sau đó cậu sẽ trở thành ba của cháu, đi sẽ thành mẹ của cháu đúng không?”

Mỗi khi Tiểu Cầu nói câu đó xong, về mặt cô nhóc luôn đầy ắp hy vọng. Vậy mà cô chỉ đáp lại bằng sự yên lặng, dù con bé có hỏi bao nhiêu lần đi nữa.

Sau đó, Tiểu Cầu sẽ buồn rầu, ủ rũ như thể đưa đám, bắt đầu nói với giọng ai oán, bảo rằng ông bà nội lại gạt nó rồi.

“Họ không hề lừa cháu.” Tô Vũ nói một cách máy móc: “Họ không hề lừa cháu, chờ tốt nghiệp đại học xong, đi sẽ dọn đến Chiang Mai ở cùng với mọi

người.”

Cuối cùng cô không thể trở về Bangkok đúng ngày, bởi vì Tiểu Cầu bị bệnh. bầm sinh con bé đã là một đứa bé dễ đau ốm.

Suốt một tháng trời, Tiểu Cầu mãi không khỏe. Hễ mỗi khi con bé ốm là lại bám người, mỗi tối nó đều đòi ôm Tô Vũ ngủ. Có một lần, con bé sốt rất cao, nửa đêm tỉnh lại còn tưởng rằng nó sắp chết, hơn nữa nó còn cố chấp cho rằng mình đã bị nhiễm virus, nó sợ tất cả mọi người vứt bỏ nó vì sợ lây bệnh. Tô Vũ phải hôn lên cái miệng đang lả nhai của con bé, nói cho con bé biết là nó không bị nhiễm virus gì cả thì nó mới chịu thôi.

Chờ đến khi Tiểu Cầu ngủ yên, cô vừa ra khỏi phòng thì gặp Mai Hựu Khiêm đang đứng bên ngoài. Anh ta nhìn cô hồi lâu mới nói: “Vừa rồi tôi cảm thấy cô cứ như tiên nữ cầm đu đưa thân ấy.”

Đến khi Tiểu Cầu khỏi bệnh, Tô Vũ lại phát hiện, dường như mình đã có tình cảm với cô nhóc bám dính người khác này rồi. Cô luôn cảm thấy nó giống cô khi còn bé, vì vậy cô tự nhiên cảm thấy thương hại nó.

Vào một buổi hoàng hôn, Tiểu Cầu được bác sĩ cho phép ra khỏi phòng. Tô Vũ và Mai Hựu Khiêm nghe theo chỉ thị của Tiểu Cầu, phải đứng nhìn nó chơi đùa. Một lúc sau, cô bạn nhỏ Tiểu Cầu lại đòi chụp ảnh cho hai người họ, mà còn phải chụp kiểu đứng sát vào nhau thật thân mật nữa cơ.

Tay Mai Hựu Khiêm ôm chặt lấy vai Tô Vũ rất tự nhiên. Đầu tháng Năm, tiếng ve kêu vang ngoài tường rào biệt viện khiến cô phiền não hết như cánh tay đang đặt trên vai mình lúc này. Tô Vũ hít thật sâu, nhìn về phía ống kính theo lời Tiểu Cầu, ngón tay giờ hình chữ V.

Tiếng “tách” của máy ảnh vang lên, trong lòng cô bỗng thấy bị thương.

Vài ngày sau, Mai Hựu Khiêm đích thân đưa Tô Vũ trở lại Bangkok. Lúc rời đi anh ta còn nói cảm ơn và hôn lên huyệt thái dương cô.

Thứ Hai đầu tuần, Tô Vũ lại đến trường như bình thường. Cô đứng trên thảm cỏ xanh biếc ngắm bầu trời qua khe hở tán cây. Bầu trời vẫn xanh trong như xưa, chỉ là cô gái bóc đồng đứng dưới tán cây đã không còn nữa.

Mấy người bạn hơi xa lánh cô dạo trước giờ lại trở nên thân thiết như thuở ban đầu, có lẽ khoảng thời gian vừa qua bố mẹ của họ đã cảnh cáo họ phải giữ khoảng cách với cô, bởi vì nhà họ Tô sắp phá sản rồi. Thế nhưng khi tin tức nhà họ Tô tuyên bố đã chuẩn bị đủ tài chính vừa được truyền ra vào tuần trước, khi giá cổ phiếu nhà họ Tô đột ngột tăng mạnh thì những người bạn này lại tìm mọi cách để xin bằng được số điện thoại di động mới của cô, luôn ân cần hỏi han cô.

Tô Vũ vừa quay về trường, các bạn của cô đã gấp gáp tổ chức tiệc mừng cho cô, chúc mừng cô đã khỏe lại.

À, đúng rồi, trong một tháng cô biến mất, nhà họ Tô tuyên bố với bên ngoài rằng sức khỏe cô không tốt, phải ra nước ngoài để tĩnh dưỡng.

Dường như trong những người bạn của cô, chỉ riêng Nona là tỏ vẻ không vui, hơn nữa cô ta còn nhìn cô với ánh mắt phòng bị. Đến cuối tuần, Tô Vũ mới hiểu ra tại sao Nona lại có ánh mắt đấy.

Trong buổi tiệc mang danh chúc mừng cô khỏe lại lấy màu bạc làm tông màu chủ đạo, khung cảnh xung quanh đều được thiết kế tuyệt đẹp như trong truyện tranh. Nona dắt tay Tạ Khương Qua, lướt qua mấy cây hoa quế đứng trước mặt Tô Vũ.

Nona nắm chặt tay cậu như thể tuyên bố chủ quyền, ánh mắt tràn ngập vẻ phòng bị, cứ như đang chứng tỏ chàng trai trẻ này là của tôi vậy.

Về phần Tạ Khương Qua, ánh mắt cô thoáng lướt qua gương mặt cậu. Hơn một tháng không gặp, khí chất của cậu như từ ánh đèn hóa thành ánh trăng, lạnh lùng đến lạ, ánh mắt hờ hững cực độ.

Hắn là ánh mắt ơ hờ này của cậu khiến cho Nona của phù tướng quân phát điên ấy nhỉ? Cũng giống như cô đã từng làm vài chuyện rò rỉ đại vì cậu vậy.

Tối hôm đó, Tạ Khương Qua khiêu vũ cùng Nona. Từ đầu đến cuối, Tô Vũ chỉ ngồi lặng một góc, mỗi lần có chàng trai trẻ đến mời khiêu vũ, cô đều cảm nhận được có ánh mắt lạnh lùng quét qua từ nơi cách đây không xa. Nếu là trước kia, có lẽ cô sẽ thân mật nắm tay mấy chàng trai kia, nhảy với mỗi người một điệu. Tất nhiên, cô phải khiêu vũ trước mặt Tạ Khương Qua, và thỉnh thoảng còn phải cố ý giẫm giày cao gót lên chân Nona nữa. Tuy nhiên, hiện giờ cô không có hứng thú để làm những chuyện đó.

Tô Vũ cầm lấy ly rượu, xách váy đi thẳng. Cô cởi giày cao gót, giẫm đôi chân trần trên nền cát mịn, tựa vào hàng rào chắn sơn màu bạc, vừa uống rượu vừa ngắm hàng dừa cao cao phía trước.

Khi cô uống được một lúc thì giọng Tạ Khương Qua vang lên sau lưng cô: “Tô Vũ.”

Cô không nhúc nhích. Cậu đến chỗ rào chắn, lấy ly rượu trong tay cô, vứt ly rượu ra một khoảng xa. Đến khi nó rơi xuống đất, cậu nói: “Người ta bảo sức khỏe em gần đây không tốt.”

Cô vẫn đứng im. Tạ Khương Qua nắm vai cô, bắt cô quay mặt sang, mặt đối mặt với cậu, rồi cúi người xuống ngắm nhìn cô thật kĩ mới hơi nhú mày, rầu rĩ cất lời: “Em gầy đi rồi!” Sau đó cậu định đưa tay sờ gò má cô thì bị cô ngăn lại, cô né khỏi tay cậu.

Tô Vũ ôm cánh tay, lạnh nhạt nói: “Tạ Khương Qua, anh không nên đến đây, anh khoác tay Nona xuất hiện khiến tôi trở thành trò cười của đêm nay đây.”

Cậu làm như không nghe thấy lời cô: “Anh đã thấy bánh ngọt và vài thứ khác em chuẩn bị cho anh trong phòng, đêm đó em đợi anh lâu lắm phải không? Đêm đó anh không đến được là có lý do, trước khi chúng ta trở về, mẹ anh...”

Cậu dừng một chút: “Bà ấy xảy ra chút chuyện, vì mấy hôm liền bà không tìm được anh nên tâm trạng không ổn định, gặp một người mặc quần áo giống anh trên đường nên bà theo người đó về nhà, sau đó bị chó của họ cắn bị thương, vì vậy anh mới không thể đến khách sạn tìm em. Cho nên...”

Cậu không nói tiếp, chỉ yên lặng nhìn cô, ánh mắt quyến luyến.

Trái tim Tô Vũ bỗng nhói đau. Khi ấy, cô có một khát vọng rất mãnh liệt, đó là kéo tay Tạ Khương Qua, bỏ chạy càng xa càng tốt, chạy đến mức không thở nổi nữa, chạy đến mức trái tim suy kiệt, chạy đến khi thân thể trở nên hao gầy, chạy cho đến khi chết!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tô vũ, anh sẽ nhớ đến em (3)

Cuối cùng, Tô Vũ không kéo tay Tạ Khương Qua mà chỉ hồ hững hờ: “Tại sao anh tới đây?”

Tạ Khương Qua chỉ nhìn cô đăm đăm, không đáp lời.

“Tạ Khương Qua.” Tô Vũ khoanh tay, nhướn mày: “Hay là để tôi đoán mục đích anh có mặt tại đây nhé. Có vài thứ sẽ khiến người ta nghiến. Phải chăng anh muốn ký một hợp đồng khác với Nona?”

Về phần cách xử sự của anh8với tôi, đó là thủ đoạn của anh. Anh muốn giải quyết kim chủ tiền nhiệm trước mặt kim chủ hiện tại, để anh tiếp tục duy trì phong thái cao thượng của mình, để Nona cũng như2tôi bị anh nắm tay dắt mũi quay vòng vòng, không chỉ có giao nộp tiền bạc mà còn hiến dâng cả thể xác phải không?”

Tạ Khương Qua nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt.

Tô Vũ thò4dài: “Anh đừng lo lắng, tôi sẽ không phá bình anh đâu, anh cứ thoải mái cặp với Nona đi.”

Đối mặt với sự im lặng của Tạ Khương Qua, Tô Vũ hơi nhiu mày, ghé mặt vào gần cậu hơn chút: “Hay là, thật ra Tiểu Tạ muốn nhìn hai cô gái nổi tiếng nhất Bangkok cầu xé nhau vì anh?”

Không chờ bất cứ phản ứng nào của Tạ Khương Qua, Tô Vũ cứ thế tự biên tự diễn: “Nếu là vậy, tôi nghĩ anh sẽ thất vọng rồi. Tuy từ bé tôi và Nona đã so gầy, so vầy, so túi xách, nhưng chúng tôi chưa từng trở mặt vì những thứ đó. Hơn ai hết, chúng tôi hiểu việc gì có thể và việc gì không thể làm.”

Nói xong, ánh mắt Tô Vũ lướt qua mặt Tạ Khương Qua, rơi trên ngọn dừa cách đó không xa. Những cây dừa đó được tỉa tót đẹp đẽ, nhưng nhìn một hồi lại thấy xấu xí, loài người tự cho là đúng, luôn thích sắm vai kẻ chi phối.

Tạ Khương Qua rít hai tiếng “Tô Vũ” qua kẽ răng: “Em thu lại những lời vừa nói đi, anh sẽ tha thứ cho em.”

Tô Vũ che miệng, tiếng cười phát ra theo âm mũi. Cô quay đầu lại cười khúc khích: “Được rồi, Khương Qua, đừng tức giận. Anh vẫn là Tạ Khương Qua rất có nguyên tắc. Ồ, đúng rồi, chẳng phải vừa nãy anh bảo với tôi là mẹ anh bị chó cắn sao?”

“Tôi hiểu ý anh.” Tô Vũ tiến lên một bước, giọng điệu như sáng tỏ: “Nếu anh muốn, tôi có thể coi chuyện giữa anh và Nona là vì mẹ anh. Cho nên, cứ như vậy đi, Tiểu Tạ vẫn là Tiểu Tạ cực có nguyên tắc!”

Tạ Khương Qua lại một lần nữa bỏ đi trước mặt Tô Vũ. Lần này bước chân cậu vững chãi chứ không hấp tấp bỏ chạy.

Tô Vũ cười khò với bóng lưng cậu.

Thế này thì tốt, thế này rất tốt!

Từ nay về sau, Tô Vũ và Tạ Khương Qua không còn bất cứ cơ hội vãn vương nhập nhằng nào.

Sau này, Tạ Khương Qua sẽ không bao giờ xuất hiện bên bức tường trắng nhà cô nữa. Và cậu sẽ không bao giờ dắt tay cô gái khác xuất hiện trước mặt cô, sẽ không, không còn lần nào nữa!

...

Sách để ở trước mặt mà ánh mắt Thẩm Họa vẫn nhìn chăm chăm cánh cửa sổ. Cô đã giữ nguyên tư thế này gần ba tiếng rồi. Từ cửa sổ có thể trông ra bờ đê, bây giờ đã gần mười hai giờ mà chiếc xe thể thao màu trắng bóng loáng kia vẫn chưa xuất hiện. Chiều nay tan học, Khương

Qua đã lên chiếc xe ấy và rời đi. Thẩm Họa biết chủ nhân chiếc xe đó, cô ta là con gái nhà tướng quân, đã xinh đẹp lại còn quyền rũ. Cả trường đều biết quý cô Nona nhà tướng quân đang theo đuổi Tạ Khương Qua, thỉnh thoảng anh ấy lại ra ngoài cùng Nona, nhưng hồi trước về rất sớm, chỉ riêng hôm nay tới mười hai giờ rồi mà vẫn chưa thấy về.

Thẩm Họa biết, Khương Qua không có hứng thú với Nona, song cô vẫn bất an một cách khó hiểu.

Ví dụ như Khương Qua không chỉ lật những tờ báo đưa tin về xã hội thượng lưu Băng Cốc, mà còn đọc vô cùng chú tâm.

Ví dụ như khi đi học, Khương Qua luôn bắt gác nhìn ra ngoài cửa sổ, tìm kiếm gì đó ở khắp bãi đỗ xe của trường học.

Ví dụ như, vào một ngày có bạn bảo với Khương Qua rằng, ngoài kia có cô gái xinh đẹp đang tìm anh. Khương Qua sẽ lập tức lao xuống cầu thang, đến nửa đường lại vòng về đứng trước gương chỉnh trang tóc tai quần áo, sau đó thông thả cất bước xuống lầu.

Mọi dấu hiệu đều chứng tỏ rằng nhất định đã có chuyện gì xảy ra với Khương Qua, hơn nữa điều khiến cô buồn bã hơn chính là mấy hôm trước, mẹ ám chỉ cô đừng mãi mê để ý tới Khương Qua nữa mà hãy chăm chỉ học hành đi.

Làm sao cô có thể chăm chỉ học hành kia chứ? Khương Qua không nghe lời cô nữa rồi. Chiều nay, khi cô kéo tay Khương Qua, bảo anh ấy đừng lên xe cô gái xinh đẹp kia nhưng không được. Bình thường Khương Qua đều nghe lời cô, nhưng hôm nay không biết Nona nói gì mà anh ấy lại gạt cô ra, lên chiếc xe thể thao bánh chọi của cô ta, thậm chí rời đi mà chẳng hề ngoảnh lại nhìn cô lấy một lần.

Hình như Khương Qua thay đã đổi rồi, thay đổi rất nhiều.

Hễ nghĩ tới cảnh ấy, Thẩm Họa lại muốn khóc.

Cuối cùng, trên bờ đê tối đen lóe lên ánh đèn xe. Thẩm Họa rón rén ra khỏi phòng, đứng dưới triền đê vênh tai lắng nghe.

Xe ô tô tắt máy, cửa xe mở ra, tiếng bước chân rõ mồn một vang trên con đê. Tiếng bước nặng nề hơn là của Khương Qua, còn tiếng lanh lảnh phát ra từ giày cao gót là của Nona. Chưa đi được mấy bước, hai người họ đều dừng lại.

“Sau này đừng tới tìm tôi nữa. Tôi mong đây là lần cuối cùng nói với cô điều này.” Giọng nói lạnh lùng của Khương Qua vang lên.

“Khương Qua.” Giọng Nona rõ ràng muốn nổi đóa nhưng không dám, cô ta còn làm bộ cực kỳ dịu dàng: “Có phải cậu ghét tôi hay tới trường tìm cậu không? Nếu cậu không thích, sau này tôi không làm vậy nữa. Khương Qua, như vậy cậu có chịu không?”

“Không được!” Khương Qua trả lời rất dứt khoát.

“Thế thì...” Nona dè dặt dò xét, “Tôi không đến tìm cậu mỗi tuần nữa, đổi thành một tháng một lần có được không?”

“Cũng không được!” Lần này giọng Khương Qua vừa lạnh vừa gắt.

“VẬY... Khương Qua, cậu nói xem thế nào cậu mới bằng lòng để tôi tới gặp cậu?” Nona nói lí nhí, âm thanh tỏ rõ vẻ lầy lúng.

“Cô có phiền không?” Giọng Tạ Khương Qua cất cao, mang vẻ khinh miệt, “Cô cứ tiếp tục làm loạn như thế chẳng có nghĩa gì cả, có phải cô muốn tôi lên giường với cô không? Tiếc là tôi chẳng ham muốn cô chút nào, thế nên mong cô sau này hãy rút thật xa, tôi chán ghét bản mặt dán đầy tiền của đám nhà giàu các cô đến tận họng.”

Thẩm Họa che miệng, Khương Qua nói vậy ư? Tại sao anh ấy phải nói như vậy? Nhưng khi nghe câu “tôi chán ghét bản mặt dán đầy tiền của đám nhà giàu các cô đến tận họng” kia, Thẩm Họa lại cảm thấy an tâm đến lạ.

Đúng vậy, Khương Qua không thích bọn tiểu thư nhà giàu đó, Nona cũng vậy mà người khác cũng thế, Khương Qua không thích bất cứ cô nàng giàu có nào hết.

Rốt cuộc viên ngọc quý nhà tướng quân không thể nào chấp nhận nổi những lời sỉ nhục đó. Cô ta hét ầm lên, nhưng âm thanh kéo dài ấy cuối cùng lại biến thành tiếng ngọt ngào bị bóp cổ, hết như tiếng rên tội nghiệp của con chó bị xích.

“Tôi từng học Muay Thái, có tin tôi chỉ cần siết tay là vận cổ cô ra sau không? Tôi dám chắc rằng trước khi rời khỏi cũi đời này, thứ cuối cùng cô nhìn thấy là cái mông của mình đấy.”

Nona ho sù sụ.

“Thế nào? Quý cô Nona, thú vị chứ? Muốn thử cảm giác tuyệt vời khi được ngắm mông mình trên mọi góc độ không? Tôi bảo đảm kích thích hơn những buổi tiệc tùng kia của cô nhiều.”

Thẩm Họa không cách nào thấy rõ vẻ mặt của Khương Qua khi nói những lời này mà chỉ nghe giọng cậu nhẹ bằng, khiến cô nổi cả da gà. Thậm chí cô còn đưa tay vuốt ve độ mềm dẻo của cổ mình, mừng rỡ đến hình ảnh đầu bị vận quay ngoặt ra sau, sau đó đôi mắt vô hồn rũ xuống mà Khương Qua nói.

Nona vội vã bỏ chạy. Lúc quay đầu xe còn đâm vào cột đèn đường những mấy lần, cuối cùng mới lái xe đi như bay.

Thẩm Họa trèo lên mặt đê, đuổi theo Tạ Khương Qua. Cô ngoan ngoãn nói: “Khương Qua, vừa nãy em đã nghe lén anh nói chuyện đấy.”

Tạ Khương Qua giữ im lặng suốt dọc đường về nhà, còn Thẩm Họa thì tiếp tục bám theo đuôi cậu.

Tới cửa nhà, cậu dừng bước, quay đầu lại.

Ánh đèn nơi bờ đê ven sông soi trên khuôn mặt trắng như tờ giấy của Tạ Khương Qua, cậu nhìn Thẩm Họa chốc lát rồi thốt lời: “Sau này đừng làm chuyện ngu xuẩn thế nữa.”

“Em có thấy ngu đâu!” Thẩm Họa mạnh miệng.

“Nhưng anh thấy ngu!” Tạ Khương Qua đáp lại với giọng điệu lạnh lạnh, Thẩm Họa nghe mà thấy xa lạ vô cùng.

“Tại sao?” Cô mếu máo.

Tạ Khương Qua dời ánh mắt khỏi mặt cô hướng lên bờ đê, chậm rãi nói: “Lúc trước, đã từng có cô gái làm chuyện như em từng làm. Thế nhưng anh thấy em ngu xuẩn còn cô gái ấy lại rất đáng yêu.”

Một lần nữa Tạ Khương Qua lại nhìn thẳng vào Thẩm Họa, cậu nói: “Thẩm Họa, em đã hiểu lời anh vừa nói chưa?”

Không hiểu, không hiểu gì hết! Thẩm Họa cô không hiểu mà cũng không muốn hiểu.

Thế là cô gơ tay lên vẫy, toét miệng cười: “Thôi nào, nếu Khương Qua thấy em ngu thì sau này em không làm nữa. Bây giờ em phải về nhà ngủ đây.”

Thẩm Họa vội vã về nhà mình. Bắt đầu quãng đường dài hai trăm bước từ nhà Khương Qua đến nhà cô. Nhưng còn chưa đi hết đường, Thẩm Họa đột nhiên dừng lại, hình như Khương Qua quên đóng cửa nhà thì phải.

Thẩm Họa thở dài bất đắc dĩ quay ngược lại, cô phải đóng cửa nhà giúp Khương Qua thật kín mới được.

Quả nhiên, cửa nhà Tạ Khương Qua mở toang, ánh đèn le lói ánh ra từ phòng di Tạ. Cô rón rén đến gần, thầm mắng mình lại làm chuyện Khương Qua cho là ngu xuẩn rồi.

Trước mắt cô là hình ảnh Tạ Khương Qua rúc cả người vào lòng di Tạ, nước mắt Thẩm Họa tự nhiên dâng trào. Rõ ràng vóc dáng cao lớn như thế lại cuộn mình như sâu róm rúc vào trong kén.

Cô không dám nhìn thêm giây phút nào nữa, lặng lẽ dời bước, dán lưng mình lên bức tường gỗ.

Không bao lâu sau, Thẩm Họa nghe thấy Tạ Khương Qua với mẹ mình: “Mẹ ơi, con xin thẻ bằng danh dự của ba, sau này không bao giờ đi gặp cô ấy nữa, không bao giờ đi gặp cô ấy nữa.”

Bây giờ, Thẩm Họa đã lệ rơi đầy mặt.

Hóa ra cô gái nghe lén mà Khương Qua vẫn cảm thấy đáng yêu thật sự tồn tại trên đời này.

...

Giữa tháng Sáu, cuối cùng Tô Vũ cũng hoàn thành chương trình học của mình. Vào buổi lễ tốt nghiệp của cô, Mai Hựu Khiêm đưa Tiểu Cầu đến dự, đồng thời anh ta còn tổ chức tiệc mừng long trọng cho cô nữa. Suốt buổi tiệc, mười ngón tay hai người đan xen. Những ngày sau, hình ảnh này đã được đăng lên trang nhất tất cả các tờ báo lớn tại Bangkok.

Khi người ta đang bàn tán nghi ngờ mối quan hệ của hai con người nắm tay thân mật kia, thì Mai Hựu Khiêm tuyên bố cuối tháng Sáu sẽ cưới con gái của nhà họ Tô. Anh nói, trong mắt anh, cô con gái nhà họ Tô hết như nàng tiên nhỏ, và yêu ai yêu cả đường đi lối về, anh sẽ dốc sức ủng hộ Tô thị.

Cùng chiều hôm ấy, tất cả mọi người đều gọi điện cho Tô Vũ, không ngừng chúc mừng.

Không ngoài dự kiến, ngay ngày hôm sau, cổ phiếu Tô thị lần nữa tăng mạnh. Tô Vũ đứng trước cửa sổ phòng mình, nhìn khuôn mặt không giấu nổi vẻ vui sướng của mẹ khi nghe điện thoại.

Hết thấy đều chóng vánh đến độ khiến người ta không kịp chuẩn bị, chóng vánh đến độ khiến Tô Vũ không có thời gian suy ngẫm. Hình như điều duy nhất cô có thể làm là phối hợp với nhịp điệu của Mai Hựu Khiêm. Trong cuộc gọi hàng đêm, chữ cô nói nhiều nhất là “được!”, “có thể!”

Giữa tháng Sáu, Tô Vũ đi cùng nữ giúp việc đến tiệm áo cưới thử váy.

Tiệm áo cưới tọa lạc tại con đường Sukhumvit, con phố hàng hiệu trứ danh ở Bangkok. Nhà thiết kế người Ý tự mình đem váy tới Bangkok cho cô. Dưới vẻ mặt hân hoan của ông ta, Tô Vũ tiến vào phòng thử đồ.

Cô ưỡn oải ướm chiếc váy trắng lên người, màu trắng ấy trong mắt cô nhợt nhạt chẳng khác gì mặt của người đã chết. Nghe nói vạt váy được làm từ lông

thiên nga cơ đấy.

Mặc váy xong, cô cúi đầu nhìn làn váy. Phía sau thật sự có lông vũ tựa bông tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đừng gả cho anh ta (1)

Trước khi đến tiệm áo cưới, Tô Vũ đã nhận được điện thoại của Mai Hựu Khiêm, giải thích đơn giản là anh ta không thể đến thử đồ cưới với cô, anh ta còn lịch sự khen ngợi cô rằng không cần xem tận mắt, chỉ cần đoán thôi cũng biết cô mặc váy cưới nhất định đẹp hết phần người khác.

Và sự thật đúng là rất đẹp. Cô ngắm mình mặc chiếc váy cưới trong gương, nếu không đẹp thì tội lỗi quá, nhà thiết kế người Ý phải vắt hết óc tìm cách biến lông của thiên nga trắng thành làn váy, nếu không đẹp thì thật đáng tiếc cho mấy chiếc lông vũ trắng muốt kia.

Tô Vũ cúi đầu nhìn váy có đính lông thiên nga trắng, bỗng tiếng chuông báo động trong trung tâm thương mại đột nhiên vang lên inh ỏi.

Tiếng chuông vừa vang lên, những người vốn đang chờ cô bên ngoài lập tức hoảng hốt chạy nhanh ra cửa, bỏ lại mình cô ở đây.

Cô lùi cử động, nếu mặc chiếc váy xinh đẹp này chạy ra ngoài thì nó sẽ bị đám người bên ngoài giẫm hỏng mất cho xem. Có điều nếu cô thật sự mặc chiếc váy cưới này đi trên thảm đỏ, không biết đám người của Hiệp hội bảo vệ động vật có đột nhiên xuất hiện trong buổi hôn lễ của cô không nhỉ? Tô Vũ không nhận được tương tượng đến cảnh tượng khôi hài kia.

Giữa những tiếng động hỗn loạn bên ngoài, phòng thử quần áo này như trở thành một thế giới bị lãng quên.

Thế nhưng cửa phòng thử đồ đột nhiên bị mở bật ra, Tạ Khương Qua thình lình xuất hiện. Tô Vũ thẳng thốt, còn chưa kịp nói gì thì đã bị áp cả người lên tường, môi cô bị chặn lại, hàm răng bị cạy mở, đầu lưỡi bị nút chặt, giữa hai đôi môi không hề có bất cứ khe hở nào. Dường như cậu muốn hút cạn hơi thở của cô, muốn ép khô cô thì phải.

Tô Vũ ngỡ có lẽ chỉ một giây sau thôi, mình sẽ bị ngạt thở chết mất, cho dù không chết vì ngạt thở thì cũng bị cái váy cưới này siết chết.

Hình như Tạ Khương Qua cũng không để chiếc váy cưới có cơ hội siết chết cô. Cậu vung tay, chiếc váy cưới mỏng manh lập tức bị xé nát, món đồ phải vượt biển mang về đây cứ thế rơi rụng trên đất.

Sau đó chiếc váy lót của cô cũng cùng chung số phận. Cậu trực tiếp luồn tay qua vết rách của váy lót, dễ dàng xé luôn chiếc quần lót ren bên trong.

Khi bàn tay mang tính xâm lược kia chạm được nơi mềm mại của Tô Vũ và định tiến vào, bấy giờ cô mới ý thức được mọi thứ đang diễn ra là vô cùng chân thật, không phải nằm mơ. Những ngày qua, cô luôn mơ thấy Tạ Khương Qua xuất hiện tại hôn lễ của cô với bộ vest màu đen cực kỳ tuấn tú. Cậu lần lượt giải quyết hết những người tham gia hôn lễ, cuối cùng chĩa họng súng về phía cô.

Tô Vũ bắt đầu giãy dụa. Cô kẹp chặt chân mình để tránh khỏi bàn tay xâm lược của cậu, đồng thời, tay cô cũng không nhàn rỗi, lập tức đánh vào người cậu, lại còn định cào cả lên mặt cậu.

Có điều cô lại chẳng có tí sức lực nào, chỉ vài động tác của Tạ Khương Qua, cô hết đường phản kháng. Đầu tiên cậu giữ chặt hai tay cô trên đầu bằng một tay, sau đó lại bàn tay còn lại cời lớp váy lót mỏng tang kia trói chặt tay cô. Cậu còn cời cả chiếc áo sơ mi của mình và nhét vào miệng cô, đẩy cô lên cao cách mặt đất một khoảng, sau đó kéo mở chân cô, để chúng ngoan ngoãn kẹp lấy hông cậu.

Nút chiếc quần jeans được giật phẳng ra, ngay sau đó, cậu tiến thẳng vào trong cơ thể cô.

Sau khi tiến vào, cậu không hề làm gì khác, chỉ nhìn cô đắm đắm. Lúc này, sự điên cuồng ban đầu trong mắt cậu dần chuyển thành lạnh lùng, sau giây phút dừng lại ngấn ngủ, cậu lại thúc vào thật mạnh.

“Hắn đã đụng đến chỗ này của em chưa?”

Tiếng chuông báo động của hệ thống vẫn vang lên từng hồi, khắp trung tâm mua sắm đều là tiếng mọi người đang làm công tác sơ tán, không ai biết ở nơi này đang xảy ra chuyện gì.

Tô Vũ nhắm mắt lại không nhìn cậu, cũng không dám nhìn chính mình.

Tạ Khương Qua cứ thế điên cuồng xâm nhập vào cơ thể cô, khiến mái tóc mới được chải chuốt thật đẹp ngoài phòng khách ban nãy trở nên rối loạn, rũ rượi phủ xuống bờ vai, cũng khiến nước mắt lăn dài trên gương mặt cô.

Từ đầu đến cuối, Tạ Khương Qua như thể u mê chỉ hỏi đúng một câu kia: Hắn đã đụng vào nơi này của em chưa?

Chẳng rõ bao lâu sau, cuối cùng cậu cũng dừng lại, không tiếp tục dần sâu hơn nữa. Có lẽ những giọt nước mắt trên gương mặt cô đã làm cậu mềm lòng.

Chờ khi cậu ngừng, Tô Vũ mới mở mắt ra.

Tạ Khương Qua nhìn cô như cầu khẩn: “Tô Vũ, hãy nói cho anh biết, hắn đã đụng đến nơi này của em chưa, ý nghĩ này khiến anh sắp phát điên rồi.” Cậu vừa đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, vừa hỏi thật đáng thương.

Mãi đến khi lau khô nước mắt trên mặt Tô Vũ, cậu mới rút chiếc áo sơ mi trong miệng cô ra, cời sợi vải đang buột chặt trên cổ tay cô.

Tay cô rũ xuống, khoác lên vai Tạ Khương Qua, nhìn gương mặt đau khổ của cậu, Tô Vũ cúi đầu, hôn lên môi cậu.

Nụ hôn kia như lửa cháy lan đồng cỏ, khiến cả người cậu run rẩy. Sau đó, cậu lại tiếp tục hành động của mình như bão táp mưa sa. Tô Vũ ôm ghì lấy thân thể cậu, đón nhận cậu hết lần này đến lần khác, liều chết triển miên.

Môi Tạ Khương Qua lướt qua tai cô: “Nếu hắn dám, anh sẽ giết hắn. Đầu tiên sẽ chém đứt tay chân hắn, sau đó đâm mù mắt hắn, cuối cùng mới giết chết hắn.”

Ặc... “Hắn” trong miệng Tạ Khương Qua là Mai Hựu Khiêm ư? Đó là người mà cô sắp cưới đúng không, Tô Vũ bị Tạ Khương Qua giày vò đến đầu óc mù mịt.

Hình như cậu đã hỏi cô: “Anh giết hắn được không?” Và cô thì trả lời: “Được, được...”

Có vẻ cậu rất vui sướng trước câu trả lời này, thế là cậu lại tăng thêm sức lực, khiến cô điên đảo quên cả mọi thứ xung quanh. Tô Vũ loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông báo động vẫn vang lên liên hồi, mơ hồ cảm nhận chân cậu đang giẫm lên váy cưới của cô, có lẽ cậu còn giẫm đồng lòng thiên nga kia đến nát như ấy chứ. Không hiểu sao cô lại thấy buồn cười.

Hình như hệ thống báo động bên ngoài đã dừng lại, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ còn tiếng hai người thở dốc kịch liệt, quần lấy nhau thật nhịp nhàng.

Một lúc sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tiếng bước chân kia dừng trước phòng thử áo, dè dặt gọi: “Cô chủ, cô chủ ơ!”

Đó là nữ giúp việc đi cùng với cô.

Nghe tiếng “cô chủ ơ” kia, ý thức của Tô Vũ lập tức quay về. Khi cửa phòng thử đồ sắp bị mở ra, cô vội vàng kêu lên: “Tôi ở đây, cô đừng vào!”

Đứt lời, cô ôm lấy mặt Tạ Khương Qua, gằn giọng cực khế: “Khốn kiếp, anh đi ra ngoài cho em!”

“Anh không ra!” Cậu trả lời cô bằng cách thúc người mạnh hơn.

Đây là Tạ Khương Qua ư? Người vừa làm những chuyện vừa nãy với cô là Tạ Khương Qua thật à? Tô Vũ cúi đầu, ánh mắt cậu vừa điên cuồng vừa khiêu khích.

Điên mất thôi, cô cứ như uống phải thuốc mê. Cô càng ôm chặt lấy đầu cậu, nài nỉ: “Vây hai mươi phút được không?”

Nửa giờ sau, cuối cùng mọi chuyện cũng ngừng lại.

Cậu khoác áo sơ mi của mình lên người Tô Vũ, hôn mặt cô rồi gục trên vai cô khế thủ thi:

“Tô Vũ, anh nhớ em. Đừng gả cho anh ta. Theo anh đi!” Cậu kéo tay cô, nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

Tô Vũ trả lời:

“Nếu như anh là Mai Hựu Khiêm, người có thể cho em ở trong căn biệt thự xa hoa thì em sẽ đi cùng anh. Thế nhưng anh chỉ là Tạ Khương Qua, anh chỉ có thể đưa em về căn nhà gỗ mục nát không có lấy một cánh cửa, nếu sống vài ngày ở đây thì còn cảm thấy mới lạ, nhưng nếu ở lâu thì chán lắm.

Khương Qua, em không thể sống xa những thứ như thế tin dụng, trang sức lộng lẫy, quần áo xinh đẹp, xe hơi sang trọng, em đã quen với chúng rồi. Mai Hựu Khiêm có khả năng cho em những thứ đó, Khương Qua, anh có thể không?

Còn nữa, không phải vừa nãy anh đã hỏi em một chuyện sao? Có một việc em nghĩ anh nên biết, đó là hồi tháng Năm, người ta đồn đại là em ngã bệnh ấy. Thật ra thì suốt tháng Năm em đều ở cùng Mai Hựu Khiêm, ở trong biệt thự của anh ta tại Chiang Mai. Khương Qua, anh không thể giết Mai Hựu Khiêm, bởi vì nếu anh ta có mệnh hệ gì và anh bị chỉ đích danh ra, đến lúc đó, nếu anh bị ở tù thì mẹ anh phải làm thế nào đây?”

Phía Nam của phòng thử áo có một chiếc cửa sổ, phòng thử áo nằm ở lầu bảy của trung tâm thương mại, nếu nhảy từ cửa sổ đó xuống chắc chắn sẽ chết. Vậy mà Tạ Khương Qua đẩy Tô Vũ đến đó, bắt cô đứng đối diện với cửa sổ, hét lên với cô: “Tô Vũ, em còn nói nhảm nữa anh sẽ ôm em nhảy xuống đây ngay đây.”

“Đừng, Khương Qua, em sợ chết lắm, chết rồi thì mấy bộ quần áo đắt tiền và trang sức lấp lánh kia phải làm sao?” Cô nắm chặt lấy rào chắn của cửa sổ.

Ánh mắt trong veo của cậu như mờ đi, Tô Vũ nhìn chăm chăm gương mặt cậu, gần từng chữ: “Khương Qua, em không hiểu vì sao anh lại đến tìm em, phải chăng vì anh thích thân thể của em? Khương Qua, em cũng thích thân thể của anh lắm, biểu hiện vừa rồi của anh khiến em rất hài lòng, rất kích thích.

Khương Qua, hay là thế này, em sẽ mua nhà bên ngoài, một ngôi nhà bí mật, sau đó, mỗi khi Mai Hựu Khiêm đi công tác, chúng ta có thể đến ngôi nhà kia. Khương Qua, anh đừng lo, Mai Hựu Khiêm là một người kinh doanh cho nên thường xuyên bận rộn. Em bảo đảm thời gian chúng ta ở bên nhau sẽ rất nhiều, thời gian anh ở bên em chắc chắn nhiều hơn cả Mai Hựu Khiêm nữa.

Như vậy, em vừa có thể sở hữu những thứ mình thích, vừa có thể ở bên anh, anh muốn một đêm mấy lần cũng được.

Sao hả? Khương Qua, anh không tin nổi những lời em vừa nói à? Đối với em, điều này cực kỳ bình thường. Mẹ em cũng vậy đấy, mẹ cũng có ngôi nhà bí mật của mình, em còn biết mẹ có không dưới ba ngôi nhà như vậy nữa cơ. Mỗi cuối tuần mẹ thường vui thú cùng người tình của mình, chúng ta cũng có thể như vậy.

Khương Qua, em hứa sẽ không giống như mẹ, em chỉ có một ngôi nhà bí mật duy nhất! Em chỉ làm vậy với mình anh mà thôi!”

Một tiếng “bốp” giòn giã vang lên, Tô Vũ bị Tạ Khương Qua tát một cái rõ đau. Cô ngỡ ngàng ôm lấy gương mặt nóng rát thể nhưng lại bị cậu kéo tay ra.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào phòng, cậu cứ như thế nhìn cô thật lâu: “Tô Vũ, em thật xấu xí, em không những xấu xí mà còn khiến người ta buồn nôn nữa.”

Phải vậy không? Cô biết chứ!

Cuối cùng, Tạ Khương Qua cũng đi khuất. Tô Vũ bụm mặt, cảm thấy đau đầu. E rằng dấu tay trên mặt không thể hết sưng ngay được, cậu đánh rất mạnh tay.

Chưa hết, chiếc váy cưới kia cũng khiến cô đau đầu không kém, cô biết nói thế nào với nhà thiết kế người Ý đây.

Một ngày vào nửa cuối tháng Sáu, trung tâm mua sắm nổi tiếng nhất Bangkok đã xảy ra một chuyện rất ly kỳ. Bỗng dưng có người gọi điện đến phòng bảo vệ của trung tâm, báo rằng: “Có người cài rất nhiều bom dự tính đánh sập trung tâm mua sắm.” Gần đây tình hình chính trị tại Thái Lan không ổn định, luôn có tin băng đảng áo vàng chống đối đức vua điều hành khắp các con đường, vì vậy, ngay khi nhận được điện thoại, bảo vệ không dám chậm trễ, kích hoạt báo động khẩn cấp. Chờ đến khi mọi người ở trung tâm làm xong tất cả công tác ứng phó mới phát hiện ra sự thật dở khóc dở cười, đây chỉ là một trò đùa tai quái, người gọi điện thoại là một đứa bé, nó bảo rằng có một anh đẹp trai cho nó một chiếc điện thoại và thiết bị thay đổi giọng nói, nó chỉ muốn thử thiết bị đó mà thôi.

Nghe nói lúc trò khôi hài này xảy ra, trùng hợp có con gái của gia đình đứng đầu ngành viễn thông đến đây thử váy cưới, ai ngờ bị dọa đến mặt mày hốt hoảng, vừa mặc váy cưới vừa chạy ra ngoài. Dĩ nhiên, trong lúc khẩn cấp, chiếc váy cưới có giá trị không nhỏ kia bị mọi người đồ xô giẫm đạp đến nát bét.

Tô Vũ mặc chiếc váy cưới bị Tạ Khương Qua xé rách tả tơi, dờ dẩn đứng trên quảng trường, dường như mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng, gương mặt ai nấy đều mang vẻ kinh hãi.

Từ xa, Mai Hựu Khiêm len qua giữa đám người đứng chắn, vội vã chạy đến chỗ Tô Vũ. Anh ta nắm lấy vai cô, vẻ mặt sốt ruột: “Chuyện vừa rồi làm anh sợ chết khiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đừng gả cho anh ta (2)

Năm Tô Vũ hai mươi ba tuổi, tình hình chính trị tại Thái Lan bắt đầu trở nên rối ren. Xu hướng cải cách luôn hướng tới người dân có thu nhập thấp của Thaksin nhằm đánh vào tầng lớp những người giàu có. Cùng với lợi ích của giai cấp trung lưu, phe áo vàng luôn đối đầu với chính phủ của thủ tướng Thaksin nhận được sự ủng hộ sau lưng của nhóm người này, tổ chức hoạt động biểu tình từ đầu năm, dần dần quy mô biểu tình cứ thế rầm rộ.

Tháng Sáu, những người mặc áo vàng hô hào khẩu hiệu ở khắp mọi nơi trên đường phố Bangkok. Đến trung tuần, phe áo đỏ nghiêng về người thu nhập thấp cũng tổ chức biểu tình ủng hộ thủ tướng.

Thaksin khiến phố xá ở Bangkok chỉ chia làm hai màu vàng và đỏ.

Sau mười mấy ngày khẩu chiến, giữa phe áo đỏ và phe áo vàng nổ ra cuộc xung đột vũ trang, khiến toàn bộ người dân Băng Cốc đều bàng hoàng. Giữa thế cục bấp bênh, khi đám cưới giữa Tô Vũ và Mai Hựu Khiêm bắt đầu đếm ngược, Tô Vũ cảm thấy mình hết như người máy, bị động theo Mai Hựu Khiêm đi chọn nhẫn, bị động đi theo tham gia những buổi gặp gỡ với bạn bè anh ta. Nghe lời chúc tụng của họ, cô máy móc mỉm cười và cảm ơn.

Đám cưới của hai người được tổ chức hoành tráng. Đám cưới kiểu Hoa được cử hành ở Chiang Mai, sau đó sẽ tổ chức đám cưới kiểu Âu ở đảo Guam.

Bạn Tô Vũ đến nhà chơi, ca ngợi mười mấy chiếc váy cưới cô mặc, còn hỏi thăm về những vị khách quý tham dự tiệc cưới của cô. Dĩ nhiên mấy cô nàng này không hứng thú với các lão già đó mà chủ yếu nhắm vào con trai con gái của họ.

Mọi thứ đều diễn ra thuận lợi.

Sau chuyện xảy ra ở trung tâm thương mại, bên cạnh Tô Vũ có thêm vài vệ sĩ, hình như Mai Hựu Khiêm rất quan tâm đến sự an toàn của cô.

Một ngày nửa cuối tháng Sáu, phe áo vàng chiếm lĩnh một phần sân bay Thái Lan, chính phủ ban hành mệnh lệnh cấm đi lại vào ban đêm.

Chưa tới mười hai tiếng sau lệnh cấm đó, CEO của viễn thông Tô thị bị chụp ảnh triền miên những sáu tiếng đồng hồ với một người đàn ông kêu gọi ở club. Kẻ đưa tin còn tung hình hộp bao cao su còn thừa của họ, cả một hộp dùng hết ba cái. Tại thời điểm hoang mang ấy, vụ bê bối tình ái cùng với hộp bao cao su kia đã trở thành sự kiện chê cười của cả thành phố.

Mấy tiếng sau khi tin tức ấy bùng phát, mẹ con Tô Vũ xảy ra cuộc xung đột kịch liệt nhất từ trước tới nay. Cuối cùng, “trận chiến” kết thúc bằng câu “Bà không xứng với ba tôi!” của Tô Vũ và cái tát của Tô Đình.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, người thân nhất của Tô Vũ và người cô yêu nhất đều cho cô ăn tát, một trái một phải.

“Là ba con có lỗi với mẹ, là ba con có lỗi với mẹ! Mẹ cho con biết, Tô Vũ, mẹ không hề hổ thẹn với ba con.” Tô Đình hô to, vung tay đập nát tấm ảnh cưới đã được treo trên tường suốt hai mươi năm qua.

Tô Vũ nhặt tấm ảnh dưới đất lên rồi bỏ đi.

Cô lái xe tới chỗ đi út. Di cảm chiếc khăn ẩm chườm lên khuôn mặt in hằn dấu tay của cô. Khi ấy, nước mắt Tô Vũ không sao ngừng rơi. Cô chờ đợi mặc cho những giọt nước mắt ấy chảy tràn khỏi hốc mắt.

Cuối cùng, dì bỏ chiếc khăn đã thấm đẫm nước mắt kia đi, than thở: “Sao công chúa hạt đậu nhà mình nhiều nước mắt thế!” Dì nhìn cô chăm chú thật lâu, nắm vai cô, thận trọng cất lời: “Tô Vũ, con đã trưởng thành, sắp sửa về làm vợ người ta rồi. Có lẽ không lâu sau, con sẽ làm mẹ. Nhưng trước khi con trở thành người vợ, người mẹ, dì cần phải cho con biết một chuyện.”

Không, không, đi út, đừng nói gì cả, con xin đi đừng nói! Tô Vũ ngơ ngác, muốn ngăn cản nhưng không cất nổi một lời...

Trong đêm tối quay cuồng ấy, xe Tô Vũ đỗ xe trên đầu đường Bangkok, cách cô không xa có người mặc áo vàng đang đập vỡ tù kính cửa hàng. Tô Vũ biết bọn chúng đều là những kẻ đục nước béo cò mà thôi. Bọn chúng nguy trang thành người phản đối, phá hoại cửa hàng, công khai cướp đoạt của cải của người khác. Một khi bị bắt, chúng sẽ được phe áo vàng ủng hộ và giúp đỡ. Cuối cùng, chính phủ không thể không thả họ.

Bọn chúng dùng gậy sắt đập vỡ tù kính. Tiếng thủy tinh vỡ vụn cùng tiếng hò dô hưng phấn của họ hòa thành một màn cực kỳ thô bạo.

Tô Vũ nhìn theo, trong lòng có cảm giác hân hoan chưa từng có. Trong góc tối, cô vui vẻ lấy điện thoại di động gọi một cuộc cho một tổ chức. Thành viên của tổ chức này đều là những kẻ liều mạng, chuyên phục vụ người có tiền.

Người nghe điện thoại có chất giọng nho nhã, Tô Vũ đưa ra một cái tên, cô sai họ “chăm sóc” người nợ tử tế, cô muốn người nợ phải đau khổ, thật sự đau khổ.

Đó là một người đàn bà!

Ha ha, trước đó không lâu dì đã nói gì với cô: “Tô Vũ, từ nhỏ con đã thân với ba, sở dĩ lúc trước không ai nói cho con là bởi vì con còn nhỏ, nếu để con biết con sẽ đau lòng, không tốt cho sự phát triển của con.”

Thế giới người lớn chỉ toàn những dối trá và tự cho là đúng! Không phải người đàn ông cô gọi là ba vứt bỏ cô đi cứu người yêu cũ sao!

Trước mẹ cô, ba có một người yêu. Lúc ba và bà ta sắp làm đám cưới, mẹ cô đã ra tay chia đôi rẽ lữa, còn Tô Vũ cô là bào thai hình thành nhờ thuốc kích thích.

Năm Tô Vũ bốn tuổi, ba đưa cô ra công viên chơi, vô tình gặp mặt người yêu cũ ở đây.

Lúc đó, ba dắt cô đang mặc chiếc váy bông bênh đứng dưới vòng đu quay. Thời khắc ấy, hai người tình cờ gặp gỡ nhìn nhau thắm thiết. Khi họ nhìn nhau đến nỗi quên mình, một tiếng hét chói tai đột ngột vang lên, vòng đu quay không lồ đổ sụp âm ầm.

Trước thời khắc ấy, ba lựa chọn buông tay cô để đẩy người đàn bà kia. Còn cô bị bỏ rơi, được người bảo vệ mặc màu áo giống ba cứu thoát. Tuy nhiên đó không phải là ba, ba cứu người người đàn bà khác, mà người đàn bà đó không phải là mẹ cô.

Họ đã thêu dệt một lời nói dối đẹp đẽ cho cô nhóc mới bắt đầu nhận thức về thế giới này. Khi tỉnh lại, cô nhóc ấy cất giọng trẻ con: “Có phải ba cứu con không?”

“Đúng, là ba cứu con.” Họ nói vậy đấy.

“Thế ba đâu rồi?” Cô nhóc nói tiếng non nớt.

Họ không cho biết ba cô đi đâu, chỉ lặp đi lặp lại duy nhất câu: “Tiểu Vũ có một người ba tốt, nên Tiểu Vũ nhất định phải dũng cảm.”

Con người trên thế giới này đều như vậy, họ thích lạc vào trong lời nói dối đẹp đẽ.

“Ba, sao lúc ấy ba lại quên mất con? Rõ ràng khi đó con đứng gần ba hơn mà.” Tô Vũ vuốt ve bức hình người đàn ông mình quý trọng bao nhiêu năm trong điện thoại, khe khẽ lâm bầm.

Bởi vậy, trong ký ức cô không có hình ảnh ba lao về phía mình.

Người trong di động vẫn cười như gió thoảng mây trôi.

“Ba, ba có từng hối hận không?” Tô Vũ hỏi tiếp: “Nếu ba nói với con rằng ba hối hận, con sẽ tha thứ cho ba.”

Không nhận được bất cứ lời hồi đáp nào, Tô Vũ cười buồn một tiếng, ném chiếc di động lên trời cao. Cô thật ngu ngốc, mười chín năm qua cô vẫn sống trong giấc mộng hảo huyền do chính mình tạo nên.

Đêm nay, Tô Vũ làm một chuyện khiến cô cực kỳ hưng phấn. Cô nhặt chiếc gậy sắt trên mặt đất, đi theo đám mặc áo vàng đập nát vài tủ kính tinh xảo. Cô bắt chước họ, lấy những món đồ đắt tiền trên quầy bỏ vào túi quần mình.

Nhưng đêm nay họ khá xui xẻo, vì họ đập phải cửa hàng của chị gái một quân sĩ Bangkok.

Ở Thái, cả phe áo vàng và phe áo đỏ đều không dám đắc tội với lính tráng, nên Tô Vũ và đám ngụy trang phe áo vàng cùng bị tóm vào xe cảnh sát. Nực cười là trong đó có mười cậu nhóc mê mẩn vẻ đẹp của cô, rồi rít đứng ra nhận tội, điều này làm thỏa mãn phần nào lòng hư vinh của Tô Vũ.

Tô Vũ ở trại tạm giam đến buổi tối ngày thứ hai mới được luật sư nhà họ Tô đưa đi.

Về đến nhà, mẹ cô bất ngờ không mấy tức giận, chỉ hờ hững hỏi: “Con biết hết rồi phải không?” Sau khi Tô Vũ lạnh nhạt thừa nhận, bà lại nói tiếp: “Con biết cũng tốt.”

Khi Tô Vũ tắm rửa xong ra ngoài, mẹ vẫn ở trong phòng cô. Tô Đình vừa nhìn mười mấy bộ váy trong phòng vừa nói: “Con nghỉ ngơi đi, tối mai Mai Hựu Khiêm về sẽ đón con đến Chiang Mai. Mẹ cũng đi cùng con.”

“Không cần!” Tô Vũ trả lời khô khốc: “Con không lấy anh ta nữa, con không thích anh ta!”

“Thế thì sao?” Tô Đình cất giọng hờ hững.

Bỗng dưng Tô Vũ kích động đến mức rơi nước mắt. Nỗi kiềm nén mấy ngày qua đã chạm tới giới hạn, cô vung tay hét to với mẹ: “Con nói cho mẹ biết, con sẽ không lấy Mai Hựu Khiêm đâu. Cũng phải cảm ơn mười mấy giờ trong trại tạm giam giúp con suy nghĩ rõ ràng. Con không muốn bỗng dưng nổi hứng lập gia đình rồi vội vàng sinh con như mẹ. Con muốn con của mình lớn lên trong gia đình có tình yêu thương, con không muốn lừa gạt nó bằng lời nói dối nực cười đại loại như: Con yêu, con là kết tinh tình yêu của ba mẹ đấy!”

Tô Đình bật cười, vuốt mặt Tô Vũ, khề khàng nói: “Biết tại sao mẹ đồng ý cho con lấy Mai Hựu Khiêm không? Có hai nguyên nhân, một là con không thích cậu ta, có lẽ con sẽ buồn cười về điều này, nhưng mẹ đánh cuộc sau mười năm kết hôn, con sẽ hiểu lời mẹ nói bây giờ. Đôi khi lấy một người đàn ông phù hợp còn dễ có được hạnh phúc hơn so với lấy người mình yêu.

Nguyên nhân thứ hai, con và Mai Hựu Khiêm từng có cuộc sống tương tự. Từ nhỏ đến lớn hai đứa đều sống trong hoàn cảnh giàu có, hoàn cảnh sinh hoạt tương đồng sẽ giúp các con giảm bớt thời kỳ làm quen. Mà con với thằng nhóc ở hạ lưu sông kia thì cần thời kỳ làm quen rất dài. Đến khi hai đứa vượt qua, con sẽ phát hiện, sự hấp dẫn lúc đầu đã sớm biến mất trong thời kỳ cọ sát ấy rồi. Khi đó, con sẽ luôn tự hỏi bản thân rằng hiện tại mình còn lại thứ gì?”

“Mọi người thường nói, sống là một môn nghệ thuật cần kỹ xảo.” Tô Đình nhẹ nhàng vuốt từ mặt tới thái dương cô, dịu dàng nhìn cô chăm chú, như muốn tìm một thứ gì đó qua khuôn mặt cô. Giọng bà phiền muộn: “Mà con, không có kỹ xảo đó. Tính cách con rất giống ba con, không biết cách thay đổi nên rất dễ dàng rơi vào tình trạng cực đoan. Trong khi đó Tạ Khương Qua lại là một kiểu cực đoan khác, con sống với cậu ta sẽ chịu nhiều vất vả.

Tô Vũ, đừng nghi ngờ những điều mẹ nói. Mẹ khuyên con với tư cách một người từng trải. Mỗi lần mẹ và ba con rời khỏi nhà hàng là lại cãi nhau. Bởi vì lúc ăn xong ba thường gói thức ăn thừa mang về nhà, mà đây lại chính là chuyện mẹ khó chấp nhận nhất.

Đừng coi thường những chuyện nhỏ nhặt này, vì nó được coi là một phần của cuộc sống đấy. Sau một trăm lần cãi vã, con dần phát hiện tình yêu không hòa hợp sẽ biến dạng hoàn toàn cuộc sống thường nhật của con.”

“Mẹ nói linh tinh!” Tô Vũ nắm chặt tay, “Mẹ chỉ kiếm cớ cho cuộc hôn nhân thất bại của mẹ thôi.”

Tô Đình cười nhạt, không tức giận cũng không phản bác, chỉ vuốt nhẹ mái tóc cô, dặn cô nghỉ ngơi cho khỏe, bảo cô hãy nghĩ lại những gì bà nói, cô là đứa trẻ thông minh, nhất định sẽ hiểu hết thấy.

“Con không nghĩ về những lời vớ vẩn của mẹ đâu!” Tô Vũ hét lên với theo bóng lưng mẹ.

...

Nửa đêm, cơn mưa trắng trời bỗng ập tới, lúc ấy Tạ Khương Qua mới về đến nhà. Gần đây tình hình chính trị Bangkok bất ổn nên lượng khách đến khách sạn giảm hẳn, vì vậy cậu có thể về nhà sớm hơn hai tiếng.

Theo thói quen, cậu đi tới phòng mẹ, phát hiện trên giường trống trơn. Bấy giờ cậu mới nhớ ra mẹ và di Phan đến rạp xem kịch rồi. Đạo này cậu rất hay quên, may mà đang nghĩ hè, không phải phiền não vì chuyện học hành.

Đèn chưa bật, cậu mò mẫm về phòng mình, cởi chiếc áo bị nước mưa thấm đẫm ra. Cậu không lên giường luôn mà rút điều thuốc từ miệng túi. Mỗi ngày nay cậu cũng phải giật mình vì lượng thuốc mình hút, chỉ mấy ngày thôi mà cậu đã sắp thành tên nghiện thuốc lâu năm rồi.

Mẹ không ở nhà nên cậu có thể hút một điếu cho đỡ thèm.

Hút hết điếu thuốc, Tạ Khương Qua cởi quần jean, nằm vật xuống giường.

Vừa đặt lưng lên tấm ván, thân thể mềm mại nào đó đã lấp đầy vòng ôm của cậu!

Trong bóng tối, Tạ Khương Qua nhắm mắt lại khẽ nhoe nhoét môi. Nhất định đây là ảo giác mà mùi thuốc lá mang đến cho cậu, nếu không sao Tô Vũ có thể nhào vào lòng mình chứ?

Cậu sờ nắn vật áp sát vào ngực mình. Ừm, mịn màng, chỗ cấn lớn thì lớn chỗ cấn thì nhỏ, thế rồi bàn tay dừng lại trên eo cô.

Khốn kiếp, mới chỉ xoa thôi thân thể đã có phản ứng. Nếu cứ vậy nữa, ban đêm cậu lại phải nhảy xuống sông bơi mát.

Người trong lòng nhúc nhích, bàn tay run rẩy của cô vuốt ve mặt cậu, cất giọng thì thọt: “Khương Qua, Tạ Khương Qua!”

Tạ Khương Qua sững người. Cô tiểu thư sống trong ngôi nhà màu trắng sang trọng kia lại tới tìm cậu sao?

Cậu rút tay lại, lạnh lùng nói: “Đậy đi, tôi cho cô một phút. Cô mặc quần áo vào và rời khỏi giường tôi, sau đó cút khỏi nhà tôi ngay!”

“Em không đi!” Cô cố chấp.

“Không đi cũng được thôi, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát!” Cậu mò mẫm túi áo tìm điện thoại.

Người trong lòng vẫn vùi mặt vào ngực cậu. Tạ Khương Qua không mấy may chán chừ, bấm số cảnh sát, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Khương Qua, mẹ em đã tát em, em đau lắm!” Cô mãi vùi mặt trong ngực cậu, không hề để ý đến những gì cậu làm, cứ thế kể lể.

Người ở đầu bên kia hỏi chuyện, Tạ Khương Qua hé miệng, não bộ đang lựa chọn từ ngữ khiến câu chuyện của mình nghe sao thật sự nghiêm trọng, để mấy viên cảnh sát luôn chậm chạp sẽ lao tới như một cơn gió.

“Khương Qua, thật sự đau lắm!” Tô Vũ nhấn mạnh.

Cậu nhắm mắt lại, huyết thái dương phập phồng kịch liệt, chỉ muốn trút hết những lời muốn nói ngay lúc này.

“Khương Qua, em không lừa anh đâu, đau thật ấy. Đánh từ hôm qua rồi mà hôm nay vẫn chưa hết sưng!” Tô Vũ nói tiếp.

Tạ Khương Qua hít sâu một hơi rồi dập máy, cường chế đẩy thân thể đang dán chặt lấy người mình ra. Cậu chống người dậy, đưa tay kéo cô lên.

Cô rất nhẹ, người chẳng có bao nhiêu thịt, thịt của cô đều tập trung trên ngực hết rồi. Đối với cậu, vứt cô từ đây xuống sông Mekong là chuyện quá dễ dàng.

Được đấy, cứ ném cô xuống sông là lựa chọn chính xác nhất. Vừa thần không biết quỷ không hay vừa mắt không thấy tâm không phiền. Cô chết thì càng tốt, như thế cô không thể lấy người đàn ông khác được nữa. Cùng lắm chờ đến khi mẹ qua đời, cậu cũng nhảy xuống sông cho xong chuyện.

Cậu xua đuổi: “Cô cút ngay đi cho tôi, đừng giở trò này với tôi hết lần này đến lần khác nữa. Cô tưởng cứ cởi hết quần áo, trèo lên giường tôi là tôi sẽ vẫy đuôi với cô, chờ cô gọi về như con chó cưng của cô sao? Tôi cho cô biết Tô Vũ, đàn bà chủ động vui đùa một lần là đủ rồi, thêm nhiều lần sẽ thành chán ngấy đấy!”

Cuối cùng, Tạ Khương Qua chạm tay kia tới công tắc, nhấn mạnh một phát.

Đèn lóe sáng, cậu cúi đầu, song một giây sau tay liền buông thõng.

Trước ánh sáng mịt mùng, cậu thấy mắt cô vừa đỏ vừa sưng như quả đào, má trái sưng hơn má phải, khuôn mặt trắng nõn còn ẩn hiện dấu năm ngón tay.

“Rốt cuộc bà ta có phải mẹ em không?” Tạ Khương Qua nghe thấy mình thốt ra lời này với giọng vô cùng tức giận, như thể muốn róc xương kẻ đã đánh cô, “Bà ta điên à, nữ nào làm như vậy?”

Nữ nào làm như vậy? Hôm ấy tát cô xong, cậu cũng hỏi mình như thế.

Cô méo máo, khẽ chớp mi, giọt lệ liền chảy tràn nơi khóe mắt.

“Đau... lắm phải không?” Tạ Khương Qua dè dặt hỏi, như thể sợ nặng giọng thêm chút thì mặt cô sẽ càng đau hơn vậy.

Tô Vũ gạt đầu, đôi mắt lại chom chớp, giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi. Cô vươn tay ôm cổ cậu, kéo người cậu áp vào thân thể cô, bầu ngực cao cao chống lên lồng ngực cậu.

Tạ Khương Qua cúi đầu, vào thời điểm đôi môi sắp chạm phải giọt nước mắt trên khóe mi cô, cậu đã lấy lại ý chí, đẩy cô ra lần nữa.

“Cô tới đây làm gì?” Tạ Khương Qua lạnh lùng hỏi.

“Khương Qua, em nhớ anh.” Giọng cô cực nhỏ.

Cậu nhắm mắt lại, gần giọng quát: “Câm miệng, cô câm miệng cho tôi!”

Tô Vũ không nghe lời cậu, động tác thêm phần to gan can rờ. Tay cô lặng lẽ chạm lên eo cậu và giữ nguyên ở đó, túi hờn nói: “Khương Qua, em không lừa anh, em thật sự vẫn luôn nhớ anh.”

Tạ Khương Qua cố gạt tay cô nhưng chỉ được một lát tay cô lại quẩn lên. Cô hết như miếng keo dán, nói liên miên rằng cô nhớ cậu, kể về mẹ mắng cô, mẹ đánh cô.

Cô vừa nói vừa sụt sịt mũi, sau đó miệng lại thao thao bất tuyệt.

Phiền quá đi mất, thật sự phiền chết được.

Tạ Khương Qua nghiêng răng, thầm đếm một, hai, ba!

Thế nhưng sau đó cậu bỗng cúi đầu che kín môi cô, cắn lên đôi môi lại nhai mãi ấy.

Hàng loạt động tác tiếp theo đều quá quen thuộc. Cậu đè chân cô vắt bên hông mình, vừa hôn vừa giải phóng thứ đã sớm tràn trề sức sống, đặt nó ở nơi ấm áp của cô, đâm sâu tới tận cùng.

Cô khẽ rên một tiếng rồi nhe răng cắn cậu. Cậu vẫn mãi miết rong ruổi, cho đến khi khoang miệng cô ngập mùi tanh, hai người lại hôn mãnh liệt, để cho vị giác trên lưỡi của họ nồng đậm vị máu.

Cậu hận cô, chỉ muốn nghiền nát cô. Cô rời xa cậu bao nhiêu đêm, cô khiến cậu như biến thành người khác, cô khiến cậu luôn làm những chuyện xấu hổ không thể nói thành lời giống như thời khắc này, cậu từng vô số lần ảo tưởng về cô dưới thân thể của mình, làm cho chiếc giường gỗ vang lên tiếng “kéo kẹt”.

Được rồi, cuối cùng bây giờ cũng được như ý nguyện.

Dĩ nhiên bấy nhiêu đây vẫn chưa đủ. Tạ Khương Qua lật người cô lại, tiến vào từ phía sau. Tiếng hạt mưa rơi trên sông tựa âm thanh của một buổi hòa nhạc quy mô lớn. Âm thanh ấy như cô vũ sóng tình, xen lẫn tiếng nam nữ hòa quyện.

Thời khắc ấy, cả thế giới như thể chỉ còn lại trận mưa rào cùng đôi trai gái trầm mê trên chiếc giường trong ngôi nhà gỗ.

Không một ai chú ý tới chiếc điện thoại đang đổ chuông. Phải đến hồi chuông thứ hai, Tô Vũ mới thờ gấp giục: “Khương Qua, tắt điện thoại đi.”

Tạ Khương Qua không hề chần chừ, lập tức tắt điện thoại. Xong xuôi còn vội vã nắm lấy chú thỏ trắng rung rinh không ngừng trước mắt mình.

Lúc này, họ đã chuyển thành tư thế Tô Vũ ngồi trên người cậu. Một nửa mái tóc dài che đi nửa mặt cô, một nửa xõa sau lưng. Đôi môi tươi thắm của cô cất lên từng tiếng gọi Khương Qua, khiến cậu mê lạc lối. Cậu rời tay từ cặp thỏ trắng trước ngực cô tới bờ môi Tô Vũ. Ngón tay vừa chạm tới đã bị cô ngậm lấy. Cô dùng hàm răng day nhẹ ngón tay cậu. Sau một đợt run rẩy, hình như thứ nằm trong cơ thể cô lại lớn thêm vài phần.

Có vẻ cô chưa kịp thích ứng nên thoáng dừng lại, chống tay lên ngực cậu, thờ hờn hờn như giấy sau sẽ không chịu được mà sụp đổ. Từng giọt mồ hôi rơi trên người Tạ Khương Qua, bởi vì thờ dốc nên gò bồng đảo đầy đà nhấp nhô liên hồi.

Thật là cảm dỗ!

“Khi này anh thật sự muốn ném em xuống sông Mekong.” Tạ Khương Qua vươn tay lau mồ hôi trên trán cô, rồi kéo cô thấp xuống để người cô kề sát thân thể mình, tay quẩn chặt lấy cô: “Nhưng vẫn không nữ.”

Tô Vũ nở nụ cười thỏa mãn!

Quá nửa đêm, mưa vẫn rả rích. Tạ Khương Qua vuốt ve mặt cô, khẽ hỏi: “Hôm ấy anh đánh em có đau không?”

“Khương Qua, chúng ta rời khỏi đây đi, tối mai chúng ta cùng rời khỏi đây đi, đưa cả mẹ anh đến một nơi thật xa. Em không cần mấy thứ trang sức quần áo sang trọng gì cả, em chỉ cần anh thôi. Khương Qua, em sẽ sinh một đàn con cho anh.” Thời khắc ấy, cô cảm thấy mình vĩ đại và vẻ vang biết bao!

Giữa màn đêm, cô không thấy rõ vẻ mặt của Tạ Khương Qua. Trước đó không lâu, cơn mưa dông đã làm mất nguồn điện của họ, hiện giờ nơi đây chỉ còn khoảng không đen kịt.

Trong đêm mưa, Tạ Khương Qua trầm ngâm.

Tô Vũ nói tiếp: “Khương Qua, tám giờ tối mai, em sẽ chờ anh ở khách sạn chúng ta từng ở. Bất kể anh có tới hay không, em vẫn sẽ chờ anh từ tám giờ đến mười hai giờ. Nếu anh tới, em sẽ theo anh, nếu không chúng ta sẽ kết thúc hoàn toàn. Em thề, em không đợi anh nhiều hơn một phút, cũng không cho anh thêm bất cứ cơ hội nào nữa. Em sẽ quên mọi điều về anh.”

Khi trời hửng sáng, mưa đã ngừng rơi, ánh dương le lói nơi chân trời xé toạc tấm màn đen. Vào buổi rạng đông ấy, Tô Vũ và Tạ Khương Qua đứng trên bờ đê ven sông, cậu không hứa hẹn với cô bất cứ điều gì.

Ánh ban mai màu lam bạc trên bầu trời rọi sáng chói chang. Như một phép màu, đôi mắt Tạ Khương Qua dịu dàng tựa thiên sứ. Ở trên bờ đê ấy, cậu hôn cô từ trán đến chóp mũi rồi xuống môi.

Khoảnh khắc đó, Tô Vũ tin tưởng cậu sẽ có mặt tại căn phòng khách sạn cũ kỹ ấy. Hết như lời thoại “Trong lòng em anh là anh hùng cái thế, cười mây bay sắc đến đón em đi” trong những bộ phim điện ảnh tâm thường khiến vô số cô gái mê mẩn.

Ngày hôm sau, Tô Vũ đã bỏ trốn khi cô đang cùng Mai Hựu Khiêm trên đường đến địa điểm đã hẹn. Suy nghĩ của cô rất ngây thơ, cô cho rằng nếu mình mất tích trong tầm mắt anh ta, anh ta sẽ không dám làm gì mẹ cô. Thế là cô kiếm cái cờ đơn giản xuống xe.

Tô Vũ mang theo chiếc ví nhỏ đựng sẵn hộ chiếu, bắt taxi tới khách sạn gần nhà Tạ Khương Qua. Đúng tám giờ, cô vào căn phòng chỉ định, nhưng không thấy ai cả.

Cô thay bộ quần áo bình thường, vừa xem tivi vừa ăn bánh ngọt chờ người mình yêu.

Khoảng chín giờ, trời bắt đầu đổ mưa. Cơn mưa lớn dần, ồ ạt như trận mưa trước cửa nhà Tạ Khương Qua đêm qua.

Trận mưa ấy kéo dài hơn ba tiếng mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Mười hai giờ đúng, Tô Vũ rời khỏi phòng. Trước khi đi cô tắt tivi, vứt chiếc hộp bánh ngọt đã ăn hết vào thùng rác rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô đứng dưới mái hiên khách sạn đợi mưa tạnh, nhưng không biết mưa tạnh rồi mình sẽ đi đâu.

Thế nhưng, chưa tới năm phút cơn mưa kia bỗng dừng hẳn. Cô bước xuống bậc thềm khách sạn, đi về bên trái.

Nơi góc đường đậu một chiếc xe màu đen, người phụ nữ cao ráo cầm ô đứng đó, hơn nửa ống quần bà đã bị mưa xối ướt sũng.

Tô Vũ dờ dẫm đi về phía mẹ, đưa tay hất bay chiếc ô của bà, thần thờ hỏi: “Có phải mẹ ép cậu ấy rời đi không?”

“Không phải!” Giọng bà không hề kích động mà vô cùng dửng dưng.

Mẹ nói không phải là không phải, cô biết mẹ không nói dối.

Cô đứng đó không tài nào dịch nổi bước chân. Mẹ khẽ thờ dài, chạm tay lên môi cô.

Khi mẹ buông tay, cô thấy kem bánh màu trắng dính trên ngón tay mẹ. Thế này là thế nào? Sao cô lại quên chuyện quan trọng là ăn xong bánh nhất định phải lau miệng sạch sẽ chứ? Từ nhỏ đến lớn, Tô Vũ luôn là cô gái ưa sạch sẽ, cô không thể nào chịu được cảnh mồm miệng mình dính vụn bánh.

Thảo nào mấy người ở hành lang khách sạn đều nhìn cô với ánh mắt là lạ. Chắc hẳn khi đó cô xấu lắm đây. Chết tiệt, đều tại Tạ Khương Qua, tất cả là lỗi của Tạ Khương Qua cả!

Trước khi nước mắt rơi xuống, Tô Vũ ngả đầu lên vai mẹ, nói: “Mẹ, Khương Qua không đến!”

“Cậu ta không đến cũng không sao cả, con còn có mẹ kia mà.” Giọng mẹ rất dỗi dằn, hoàn toàn không giống bà của ngày thường chút nào.

Hai giờ sáng, Tô Vũ theo Mai Hựu Khiêm rời khỏi Bangkok. Anh ta đợi cô ở sân bay suốt sáu tiếng. Về vụ mất tích ấy, anh ta chỉ băng quơ bảo: “Ồ, tiên nữ nhỏ lạc đường thôi mà.”

Năm hai mươi ba tuổi, trái tim Tô Vũ trở nên héo mòn. Tạ Khương Qua không tới, không hề tới!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 47: Vận mệnh xoay chiều

Giữa hè năm Tô Vũ hai mươi ba tuổi, cô gả cho Mai Hựu Khiêm.

Hôn lễ của hai người được tổ chức vào một ngày cuối tháng Sáu tại Chiang Mai theo phương thức truyền thống người Hoa, đó là một trong số ít những hôn lễ long trọng được tổ chức ở miền Bắc Thái Lan vài năm gần đây. Nghe nói, toàn bộ hoa tươi ở Chiang Mai đều được trưng dụng để trang trí cho hôn lễ này.

Đầu tháng Bảy, Tô Vũ theo Mai Hựu Khiêm đến đảo Guam để cử hành hôn lễ lần thứ hai theo phong cách phương Tây. So với hôn lễ ở Chiang Mai, hôn lễ ở đảo Guam có vẻ đơn giản hơn nhiều, những người đến tham dự đều là bạn bè của Mai Hựu Khiêm.

Trời biển đều một màu xanh biếc, trên chiếc xe mui trần màu trắng kiểu Ả Rập, dưới sự chúc phúc của cha xứ, Mai Hựu Khiêm vén tấm khăn che mặt của cô lên.

Kết thúc buổi lễ, trên ngón vô danh của Tô Vũ có thêm một chiếc nhẫn khắc tên tiếng Anh của cô và Mai Hựu Khiêm.

Hai người ở đảo Guam suốt một tuần mới trở lại Chiang Mai. Nơi đây vẫn hết như trước lúc họ đi, cô tựa vào một bên ngủ, còn anh ta thì đọc sách, khi đến nơi, anh ta mới dịu dàng đánh thức cô dậy.

Cuối tháng Bảy, cô và Mai Hựu Khiêm dẫn Tiểu Cầu đang được nghỉ hè trở lại Bangkok. Cho dù đã rời khỏi Chiang Mai, Mai Hựu Khiêm vẫn rất bận rộn, trong khoảng thời gian anh ta làm việc của mình, cô chịu trách nhiệm dẫn Tiểu Cầu đi chơi đây đó.

Cuối tuần, cô dắt tay Tiểu Cầu đi trên quảng trường, vô tình gặp Tạ Khương Qua và Thẩm Họa ngồi trên xe buýt. Cậu ngồi gần cửa sổ còn Thẩm Họa tựa đầu trên vai cậu. Chiếc xe cứ thế lướt qua trước mặt cô.

Tô Vũ ôm lấy Tiểu Cầu, siết chặt cô nhóc vào lòng4“Tiểu Cầu, đi cháu mình về nhà thôi, về nhà đi nướng bánh quy chocolate cho cháu ăn.”

Đêm đó, Mai Hựu Khiêm, Tiểu Cầu, và cả Tô Đình ngồi trong vườn hoa sau nhà ăn bánh do chính tay Tô Vũ nướng. Mùi vị không được ngon lắm nên Tiểu Cầu không hăng hái cho lắm, chỉ có Mai Hựu Khiêm khen lấy khen để.

Có điều, hôm sau cô bạn nhỏ Tiểu Cầu vẫn đăng ảnh chụp bánh quy chocolate do Tô Vũ làm lên mạng, ghi tiêu đề: Bánh chocolate mẹ làm.

Khi mức độ nổi tiếng của anh em nhà họ Mai ở Thái Lan ngày một tăng cao, cánh truyền thông Thái Lan luôn có hứng thú cực lớn đối với những thanh niên trẻ tuổi đầy hứa hẹn này. Huống chi, người con thứ ba nhà họ Mai còn cưới vị công chúa hạt đậu hư hỏng của nhà họ Tô. Ai ngờ, Tiểu Cầu lại đăng tấm hình được coi như biểu tượng của việc cô và Mai Hựu Khiêm đang có cuộc sống hôn nhân vô cùng hạnh phúc, vì thế cánh báo chí biến hành động đùa nghịch của một đứa trẻ thành trang đầu đề của các báo và tạp chí.

Sau việc đó, mỗi lần Tô Vũ nhận điện thoại đều được hỏi, khi nào cô và Mai Hựu Khiêm định sinh con?

Sinh con ư? Trong lòng Tô Vũ len lén đắc ý, không có چرا đầu, trước khi cô và Mai Hựu Khiêm kết hôn đã thỏa thuận hai điều kiện, một là giúp nhà họ Tô vượt qua cửa ải khó khăn hiện tại, hai là nếu cô không đồng ý, Mai Hựu Khiêm không được phép chạm vào người cô.

Tháng Tám, ở Thái Lan xảy ra hai sự kiện cực kỳ chấn động.

Đầu tháng, trên khắp các tờ báo lớn và trang web của Thái Lan đều lan truyền tin tức, con gái của một gia tộc đứng đầu ngành viễn thông nào đó bao nuôi một thiếu niên ở tuổi vị thành niên những ba năm liền, trong đó còn đính kèm một bản hợp đồng bao nuôi có chữ ký của các đương sự.

Mặc dù giới truyền thông không chỉ đích danh nhưng trên bản hợp đồng bao nuôi bị giới truyền thông đăng lên không hề xử lý phần chữ ký của bên nữ, vừa xem đã biết ngay là ai. Trái lại chữ ký của người bị bao nuôi đã được bôi đen, nhưng điều đó không làm bản hợp đồng này bớt gây chấn động, bởi vì tất cả nội dung đều được nêu rất rõ ràng, đến giá tiền cũng được ghi công khai.

Thứ hai, khi đang ở Chiang Mai, Tô Vũ nhìn thấy mấy tờ báo này. Cô nhớ vào sáng sớm hôm đó, hai ông bà nhà họ Mai đều xanh cả mặt, hai người con trai thứ hai và thứ ba của nhà họ Mai cũng có ở đó. Cậu Hai nhà họ Mai đang tranh cử chức nghị viện quốc hội Thái Lan đã ném mạnh xấp báo vào mặt cô, Mai Hựu Khiêm toan can xấp báo kia nhưng không kịp nên chỉ đưa tay kéo cô ra sau mình. Tô Vũ đứng sau lưng anh ta nhặt tờ báo kia lên.

Khi trông thấy bản hợp đồng mà trước đây chỉ vì cảm thấy thú vị nên cô đã làm đang nằm trên mặt báo chính trị nổi tiếng nhất Thái Lan lúc bấy giờ, Tô Vũ chỉ muốn bật cười.

Tại sao lại trở thành thế này?

Cô không biết có phải Tạ Khương Qua tung ra bản hợp đồng này hay không, cô quả thật không biết. Lúc này cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Tại sao, tại

sao cô và Tạ Khương Qua lại trở nên thế này?

Nếu hỏi Tô Vũ có hận không?

Thật ra thì, cô cũng muốn hận đấy. Cô nghĩ sau khi nhìn thấy mấy tờ giấy này, mình hẳn phải cảm khẩu súng lục đến nơi Tạ Khương Qua ở, nhắm súng ngay thái dương cậu rồi bắn “đoàng” một tiếng. Có điều cô không hận cậu nổi.

Cậu chỉ là một chàng trai ngoan ngoãn hiếu thảo. Cô còn nhớ, khi tên Mnu kia dùng dao găm đâm vào người cậu, cậu đã rất đau.

Nếu như cô dùng súng bắn cậu, vậy cậu sẽ...

“Đừng, những gì trên đây đều là sự thật, nếu mọi người cảm thấy mất mặt vì tôi, tôi có thể chủ động ly hôn.” Tô Vũ cầm lấy tờ giấy kia, nói với mấy gương mặt đang phẫn nộ tốt cùng.

“Không, con không muốn!” Trong góc tường có tiếng khóc của trẻ con vang lên.

Không biết vì sao Tiểu Cầu đột nhiên khóc thét lên rồi chạy đến ôm lấy chân cô. Cô bé luôn miệng kêu: “Con không muốn mẹ đi.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Cầu gọi cô là “mẹ”, phần lớn thời gian nó đều gọi cô là cô gái xấu tính, thỉnh thoảng gọi “dì” hoặc “đồ nát rượu”.

Cô bé đột nhiên thay đổi cách xưng hô khiến Tô Vũ không biết phải làm sao. Cô liếc mắt nhìn Mai Hựu Khiêm, anh ta duỗi tay ôm cả cô và Tiểu Cầu vào lòng.

“Ba, anh, Tô Vũ là vợ em, chuyện của vợ em, em sẽ tự giải quyết.” Một câu ngắn ngủi nhưng lại tràn đầy khí phách.

Trong tiếng chửi rủa ngập trời, Mai Hựu Khiêm đưa ra một tờ đơn giám định mang thai của bệnh viện, anh ta yêu cầu đăng bài trên tờ báo lớn nhất Thái Lan, khiến trách giới truyền thông hành xử quá đà khiến mình mất đi đứa con chưa đầy một tháng, khiến người mẹ trẻ còn đang vui sướng khi biết mình có thai lại đột nhiên mất đi đứa con đầu tiên của mình.

Mai Hựu Khiêm trực tiếp lên tiếng khiến nhiều nhà truyền thông phải công khai xin lỗi.

Sóng gió của sự kiện “bao nuôi thiếu niên vị thành niên” dần trở lắng xuống, chỉ có giới truyền thông vẫn không ngừng công khai lên án, hô hào nhau yêu cầu chính phủ Thái Lan thiết đặt nhiều điều luật liên quan đến luật bảo vệ trẻ vị thành niên.

Thế nhưng vào cuối tháng Tám, một sự kiện mang tính bùng nổ khác lại xảy ra, sóng gió chuyện “bao nuôi thiếu niên vị thành niên” hoàn toàn bị chìm ngấm.

Bởi vì, câu chuyện cũ về chàng trai tuấn tú tại khu ổ chuột Bangkok còn hấp dẫn hơn cả những câu chuyện của giới nhà giàu. Ai nấy đều bàn luận về người may mắn trong xóm nghèo tên là Tạ Khương Qua.

Câu chuyện cũ đó là như thế này:

Một văn kiện bí mật của chính phủ Hoa Kỳ và Singapore được tiết lộ, dẫn đến khối tài sản khổng lồ ở cả Singapore và Hoa Kỳ của một đại gia thần bí gốc Hoa được giải ngân. Trước sự yêu cầu của chính phủ, ngân hàng thành lập một phái đoàn đặc biệt tìm kiếm người thừa kế của khối tài sản khổng lồ này. Sau nhiều lần tìm kiếm, cuối cùng bọn họ cũng tìm ra người thừa kế kia đang ở trong một xóm nghèo ở Bangkok, đó là một chàng trai chỉ vừa tròn đôi mươi có gương mặt vô cùng anh tuấn.

Giới truyền thông vừa đánh hơi được tin tức mạng tầm quốc tế lập tức tuôn ra hàng loạt bài báo tương đương với số lượng bài báo dành cho một sự kiện điện ảnh đặc sắc hàng đầu. Tướng mạo của người trong cuộc càng có tác dụng thúc đẩy mọi chuyện trở nên nổi tiếng hơn, họ gọi cậu là “tỷ phú trẻ tuổi nhất”, chỉ trong vòng vài ngày, tất cả mọi người đều biết Tạ Khương Qua là tỷ phú trẻ tuổi nhất.

Khi con số Tạ Khương Qua vừa tràn đến Thái Lan, lúc này giới truyền thông Thái Lan mới tỉnh mộng. Ngay lập tức, họ hăng tiết gà, bắt đầu không ngừng oanh tạc.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nơi ở của Tạ Khương Qua biến thành địa điểm du lịch nổi tiếng, từ giáo viên, bạn học, hàng xóm cho đến người bán hàng rong đều biết Tạ Khương Qua trở thành đối tượng được giới truyền thông săn lùng phỏng vấn.

Hoàn toàn đối lập với cơn sốt từ phía dư luận chính là sự lạnh nhạt của Tạ Khương Qua. Cậu không tiếp nhận phỏng vấn của bất cứ đài truyền thông nào, cậu càng khiếm tốn mọi người lại càng tò mò, sự tò mò khiến tất cả mọi người tập trung vào những thứ liên quan đến cậu. Hệ trang báo nào đăng tin tức liên quan đến Tạ Khương Qua thì nhất định sẽ bán sạch, trang web nào ghi lộ tin tức về Tạ Khương Qua đều có lượt truy cập cao ngắt ngưỡng.

Những điều này đã thúc đẩy các tin tức “Tạ Khương Qua rời khỏi nơi ở hiện tại”, “Tạ Khương Qua xuất ngoại”, “Tạ Khương Qua mua khu nhà cao cấp ở nước nào đó”, “Tạ Khương Qua vừa mua hòn đảo”,... được truyền rộng rãi ra bên ngoài.

Cũng trong thời điểm đó, giới truyền thông gọi sự kiện Tạ Khương Qua là “phép màu của tháng Tám”, còn chuyện “bao nuôi thiếu niên vị thành niên” vào đầu tháng đã không còn ai nhắc đến nữa.

Nếu nói Tô Vũ không biết gì về chuyện của cậu thì không đúng chút nào, các bạn của cô suốt ngày gọi điện hỏi rằng, cậu Khương Qua mà năm xưa cô dẫn đến tiệc sinh nhật có phải là Tạ Khương Qua này không. Cô đều lần lượt trả lời với bọn họ, ơ, không phải, anh ta chỉ là một diễn viên mà cô không nhớ nổi tên, lúc ấy cô chỉ đùa với bọn họ thôi.

Tháng Chín là một tháng yên bình đối với Tô Vũ. Cô ở lại Chiang Mai, thực hiện lời hứa với Mai Hựu Khiêm, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Tiểu Cầu, thậm chí không còn bài xích việc Tiểu Cầu gọi cô là “mẹ” nữa.

Tháng Mười, Tô Vũ dẫn Tiểu Cầu đến công viên hải dương chơi. Cô bé cực kỳ hưng phấn cầm một tờ giấy chạy đến trước mặt cô, chỉ vào hình đại diện trên tờ giấy nhiều sắc màu: “Mẹ, anh này đẹp quá đi, đẹp như người ngoài hành tinh ấy.”

Người ngoài hành tinh mà đẹp á? Tô Vũ cúi đầu, lại bất gặp gương mặt Tạ Khương Qua lần nữa. Đây là bức hình duy nhất mà giới truyền thông có được từ cậu. Nghe nói bức ảnh này được chụp ở phủ thủ tướng Singapore trong thời gian cậu được mời tiếp kiến, các vị đại biểu có mặt ở đó càng làm tôn lên kiến trúc quyền quý xung quanh, gương mặt Tạ Khương Qua trong hình vô cùng tuấn tú, không một góc chết.

Tô Vũ gấp gọn tờ giấy trả lại cho Tiểu Cầu.

Cô phát hiện mình không thể nào nhớ nổi dáng vẻ của Tạ Khương Qua nữa. Trong mơ hồ, ở một ngôi nhà gỗ trên mặt nước, có một chàng trai với ánh mắt trong veo nhưng chỉ thoáng chốc mà gương mặt ấy đã trở nên thật nhạt nhòa. Vào một đêm khuya cuối tháng Mười, Mai Hựu Khiêm say khướt quỳ gối trước mặt Tô Vũ, gọi cô là “chị” rồi không ngừng kể những chuyện khi anh ta còn nhỏ. Giọng anh ta hơi đứt quãng, hiển nhiên chuyện đã lâu nên chính anh ta cũng không nhớ rõ, cũng vì thế mà anh ta luôn miệt thị trách mình.

Buổi tối hôm đó, cô được biết về quá khứ của Mai Hựu Khiêm. Chuyện của anh ta cũng tương tự như chuyện của cô vậy, chẳng qua chuyện của cô là do cô tự lừa mình dối người, còn chuyện của anh ta là vô cùng chân thật.

Đó là một vụ tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, người chị vì đẩy em trai mình tránh đi mà chết dưới bánh xe. Cho đến hiện tại, lòng người em trai còn sống vẫn cảm thấy nặng nề như đeo gông xiềng.

Mai Hựu Khiêm cực kỳ khổ sở vì không thể nhớ được một số chuyện trước đây, anh ta đau khổ đến mức khóc ròng lên, bôi hết nước mắt nước mũi lên người cô.

Tô Vũ trầm thờ dài, cuối cùng đặt tay mình lên đầu anh ta: “Mai Hựu Khiêm, nhìn kĩ đi, tôi không phải chị gái của anh.”

Mai Hựu Khiêm cố gắng lắm mới nhận ra cô.

Tô Vũ do dự giây lát rồi vuốt vuốt tóc anh ta, khẽ nói: “Mai Hựu Khiêm, anh đừng quá đau lòng, quên lãng là một trong những định luật của tự nhiên. Mai Hựu Khiêm, tôi cũng không còn đau khổ nữa rồi.”

Anh ta nhìn cô một lúc: “Em cũng như anh sao?”

“Đúng, tôi đã từng giống anh.”

“Vậy bây giờ em không còn đau khổ vì mình không nhớ nổi những chuyện quá khứ hả?”

“Ừ, đã thôi rồi. Mai Hựu Khiêm, mọi người trên thế giới này đều thế cả.”

Tối hôm đó, Mai Hựu Khiêm lại bảo cô là tiên nữ cầm đuốc thần, kể từ sau khi tiếp xúc, anh ta cảm thấy cô cũng khá đáng yêu.

Sau hôm đó, anh ta không còn về nhà với mùi nước hoa từ người phụ nữ khác, thời gian anh ta ở nhà cũng dần nhiều hơn.

Cuối năm, cô và Mai Hựu Khiêm dẫn Tiểu Cầu về Bangkok. Ở sân bay Bangkok, cô tình cờ gặp lại Tạ Khương Qua trên thang cuốn, cô đi xuống còn cậu thì đi lên.

Vẫn như trước, cô chỉ thoáng liếc mắt đã nhìn thấy cậu ngay. Điều này là lẽ hiển nhiên thôi, nếu không nhìn một người như cậu là một việc quá khó khăn. Trông từ xa, cậu mặc bộ quần áo sẫm màu, có hơn mười vệ sĩ vây quanh, muốn không bị chú ý cũng khó.

Hai bên thang cuốn có không ít người, tất cả đều như trong ống kính của máy chiếu phim, ánh mắt Tạ Khương Qua chỉ tập trung quan sát phía trước, ánh mắt của Tô Vũ cũng không hề liếc sang cậu.

Khi hai bên sắp giao nhau, vào giây phút vai cô sắp chạm vai Tạ Khương Qua, cô bỗng trợn vào lòng Mai Hựu Khiêm, tay anh ta cũng ôm lấy vai cô rất tự nhiên.

Thang đi xuống vẫn cứ đi xuống, mà thang đi lên vẫn cứ đi lên, cảm giác cứ như chỉ trong khoảnh khắc ấy, chức năng của thang máy đã bị đảo lộn.

Mãi đến khi bước khỏi thang cuốn, Tô Vũ mới ngược mặt khỏi ngực Mai Hựu Khiêm. Sau đó cô phát hiện cô bạn nhỏ Tiểu Cầu đang che miệng cười trộm, anh ta cũng mỉm cười khiến cô mất tự nhiên khẽ sờ mặt mình.

Tô Vũ đi vài bước rồi quay đầu lại, bóng dáng Tạ Khương Qua đã biến mất từ khi nào.

Qua năm mới, cô vẫn ở lại Chiang Mai. Tô Vũ rất ít khi về Bangkok, dần dà cô trở nên xa cách với những người bạn thuở trước. Có thông tin Tạ Khương Qua đã rời khỏi Thái Lan, định cư ở nước ngoài, tin tức này nhanh chóng được chứng thực bởi Cục di dân Thái Lan. Mọi người bắt đầu buồn rầu, chàng trai tuấn tú kia đã đi rồi, dòng sông Mekong chẳng thể giữ được dấu chân của chàng trai ấy.

Dần dà, theo việc Tạ Khương Qua rời khỏi Bangkok, người từng được mọi người xem là “phép màu của tháng Tám” cũng trở nên mờ nhạt trong ký ức của họ.

Mọi chuyện cũng như câu nói kia vậy: Quên lãng là một trong những định luật của tự nhiên.

Tô Vũ trải qua sinh nhật năm hai mươi bốn tuổi của mình ở Chiang Mai. Mai Hựu Khiêm tổ chức cho cô một bữa tiệc sinh nhật ấm áp, tiếng chuông mười hai giờ vừa điểm, Tô Đình đột nhiên gọi điện cho cô chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Giọng nói của bà ở đầu bên kia khá nhẹ nhõm, đây là lần thứ thái duy nhất trong suốt khoảng thời gian gần đây của bà. Tô Vũ nghe xong cũng cảm thấy lòng mình nhẹ đi vài phần.

Đạo gần đây tình hình tại Thái Lan có nhiều thay đổi lớn nên Tô thị đang trong quá trình chuyển mình cũng gặp phải không ít khó khăn. May mà hơn mười ngày trước, phe áo vàng luôn chiếm cứ khắp các con đường ở Bangkok đột nhiên kêu gọi thu binh, đảng đối lập vốn luôn bất đồng ý kiến với Thái Lan và chính quyền thủ tướng Thaksin tự dưng không chèn ép mạnh nữa. Không thể nghi ngờ, đây là một tin tức tốt với các xí nghiệp nhà nước thuộc chính quyền thủ tướng Thaksin, mà Tô thị lại chính là một trong những xí nghiệp được chính quyền thủ tướng coi trọng.

Mấy tháng sau, chính trị Thái Lan luôn trong tình trạng sóng yên biển lặng.

Tháng Chín, mọi chuyện diễn ra thật đột ngột. Ai nấy đều kể rằng mọi chuyện chỉ xảy ra trong vòng một đêm, sau một đêm ngủ dậy, người dân Bangkok phát hiện đường phố người xe đông đúc đều bị thay thế bởi số lượng lớn các xe bọc thép chuyên chở quân đội Thái Lan với súng thật đạn thật. Mọi người mở tivi mới phát hiện trên tivi đang chiếu các binh sĩ mặc một màu xanh quân đội, xe tăng quân đội cũng chạy qua quảng trường, rất nhiều nhà truyền thông quốc tế cũng đều đang hướng về phía Thái Lan.

Ngày thứ hai giữa tháng Chín, hôm đó, quân đội Thái Lan phát động chiến tranh, gương mặt ngạc nhiên của Thaksin đang tham gia cuộc họp Liên Hợp Quốc lập tức xuất hiện hàng đầu trên tất cả các kênh truyền thông thế giới.

Cuối tháng Chín, cựu thủ tướng Thái Lan Thaksin bắt đầu kiếp sống lưu vong ở nước ngoài. Điều này kéo theo triều đại do một tay ông ta sáng lập sụp đổ âm ỉm.

Đảng đối lập phát động chiến tranh bắt đầu thanh lý những kẻ chống đối, bao gồm những người bên cạnh Thaksin và các xí nghiệp luôn được Thaksin ủng hộ.

Bởi vì nhà họ Tô và gia đình Thaksin đều có nguyên quán từ Quảng Châu, cũng như việc nhà họ Tô đóng vai trò quan trọng khi chính phủ Thaksin tham chính, do đó đương nhiên, nhà họ Tô nằm đầu danh sách mà đảng đối lập cần xử lý. Chỉ trong một đêm, tài sản của nhà họ Tô bị đóng băng, Tô Đình mang trên mình tội danh tội phạm kinh tế.

Tô Vũ mãi mãi ghi nhớ tình cảnh sáng sớm hôm ấy. Đó là một buổi sáng sớm không thể bình thường hơn được nữa, khi cô vội vã chạy đến Bangkok và mở cửa phòng Tô Đình, cô đứng trước giường bà, gọi một tiếng “mẹ” đầy hụt hẫng.

Tay cô run rẩy sờ đến gương mặt lạnh băng của Tô Đình, ban đầu cô còn nhát gan tưởng là điều hòa bật ở nhiệt độ quá thấp. Tô Vũ lăm bắm đi tắt điều hòa, đợi đến khi đứng trước mặt Tô Đình lần nữa, chân cô mới mềm nhũn, ngã rụi xuống đất. Bấy giờ cô mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó, Mai Hựu Khiêm vội chạy vào, ôm chặt lấy cô.

Bác sĩ không tìm ra được nguyên nhân cái chết, có người thì bảo bà bỏ quá nhiều thuốc ngủ vào rượu nên mới không may mất mạng, có người thì nói vì bà vốn mắc chứng trầm cảm kéo dài nên mới tự sát, có người lại đồn bà bị sát hại...

Rất nhiều cánh truyền thông và còn cả ông chủ ngân hàng ngầm mà Tô Đình từng mượn tiền cũng cầm lấy giấy vay nợ do Tô Đình tự tay ký tên chạy đến ngôi nhà màu trắng vốn tượng trưng cho tài phú và quyền thế. Ký giả thì muốn phỏng vấn gia quyến, còn bên ngân hàng ngầm thì yêu cầu tổng giám đốc Tô trả tiền.

Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy? Những ngày ấy, Tô Vũ như thể bị câm rồi, quên mất cả cách nói chuyện. Mai Hựu Khiêm không rời khỏi cô dù chỉ một bước, trong đêm khuya còn ôm chặt lấy cô, vỗ về: “Không sao đâu, Tô Vũ, em còn có anh, em còn có anh mà.”

Nước mắt cô rơi trong lòng Mai Hựu Khiêm. Lần đầu tiên, Tô Vũ biết lòng ngực người đàn ông tên Mai Hựu Khiêm kia lại rộng lớn và an toàn đến thế.

Một tuần sau, Tô Vũ rời khỏi Bangkok, trở lại Chiang Mai. Ở sân bay, Mai Hựu Khiêm công cô, để cô kẻ mặt trên lưng anh ta. Tô Vũ còn chân thành nghĩ rằng, cô phải chăm sóc thân thể thật tốt, sau này cô sẽ sinh cho người đàn ông tên Mai Hựu Khiêm này một đội bóng.

Nếu như thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc ấy, có lẽ Mai Hựu Khiêm sẽ trở thành vĩnh hằng trong lòng Tô Vũ. Đáng tiếc là...

Việc ly hôn giữa hai người họ do anh trai của Mai Hựu Khiêm đề cập. Vào một buổi chiều đầu tháng Mười, sau khi Tô Vũ uống thuốc rồi ngủ trưa, người giúp việc nhà họ Mai chuyển lời cậu Hai muốn cô sang đó.

Trong phòng uống trà trang trí khéo léo, cậu Hai nhà họ Mai gần đây luôn bày vẻ mặt lạnh lùng với cô giờ lại tỏ ra áy náy. Anh ta đưa giấy thỏa thuận ly hôn đến trước mặt cô, nói ngắn gọn: “Cô rất tốt, chẳng qua đây là hành động bất đắc dĩ trong tình cảnh này.”

Tô Vũ biết, mấy hôm trước, hai người con trai nhà họ Mai vốn luôn giữ lập trường trung lập đã gia nhập đảng đối lập, hoàn toàn ủng hộ ngôi sao mới của giới chính trị thuộc đảng đối lập là Abhisit tranh cử chức thủ tướng.

“Hựu Khiêm đã ký tên rồi.” Thấy cô không nói gì, anh ta lại nói thêm câu nữa.

Cô gật đầu: “Ngày mai tôi sẽ dọn đi.”

Cầm lấy tờ thỏa thuận ly hôn mà Mai Hựu Khiêm đã ký tên, Tô Vũ lại về nằm lên giường. Nửa đêm khi cô tỉnh giấc, chợt phát hiện Mai Hựu Khiêm đang nằm bên cạnh. Anh ta ôm chặt cô vào lòng, nói rằng đó là việc mà anh ta không thể tự lựa chọn, anh ta nói có thể lực bên ngoài ép anh ta phải làm như vậy, anh ta muốn cô chờ anh ta.

Sau khi nói xong, anh ta bắt đầu hôn cô, tay còn luồn vào quần áo cô.

Tô Vũ giãy dụa kịch liệt, cuối cùng Mai Hựu Khiêm cưỡng ép cô, thành công tiến vào bên trong cô.

Tô Vũ cảm thấy giây phút ấy hết sức hoang đường. Trong khoảng thời gian kết hôn, hai người không hề làm chuyện mà các đôi vợ chồng thường làm, trái lại sau khi ký đơn ly hôn thì lại..

Ngày hôm sau, Tô Vũ đưa đơn ly hôn cho Mai Hựu Khiêm, đồng thời còn tát anh ta một cái thật mạnh. Ngay mặt anh ta, cô gọi một cú điện thoại, quyền góp toàn bộ tài sản mà khi ly hôn anh ta chia cô vào quỹ từ thiện bệnh AIDS. Cô giấu cợt anh ta rằng, biết đâu một ngày nào đó anh ta sẽ phải dùng đến khoản quỹ kia.

Mai Hựu Khiêm cực kỳ tức giận, anh ta cất cao giọng dạy đời cô: “Có đôi khi kiêu ngạo là loại bệnh vô cùng ngu xuẩn.”

Thế à? Nhưng biết làm sao bây giờ, người nhà họ Tô mãi mãi không thể chữa khỏi chứng kiêu ngạo này. Cô nghĩ, có lẽ chứng bệnh này là nguyên nhân chính khiến Tô Đình bỏ thêm vài viên thuốc ngủ vào ly rượu của mình.

Về sau Tô Vũ mới muộn màng hiểu ra lời nói của Mai Hựu Khiêm cực chính xác. Ngày ấy, cô vẫn chưa học được cách làm quen với hoàn cảnh, đối với cô, nghèo khó vẫn là một từ ngữ vô cùng trừu tượng, trống rỗng và hư vô.

Ba tháng sau, sau khi thuyết phục được ông chủ ngân hàng ngầm luôn đeo bám mình, Tô Vũ đưa đi Út rời khỏi Bangkok. Khi rời khỏi đây, cô đã bày trò khiến mọi người lầm tưởng cô dẫn đi Út đến Ấn Độ - quốc gia có thành phần dân cư phức tạp nhất thế giới. Những người bị cô lừa bao gồm cả Mai Hựu Khiêm – người mỗi tuần đều dẫn Tiểu Cầu đến Bangkok tìm cô – người mà lúc này đã trở thành chồng cũ của cô. Đường như anh ta đã quên mất sự thật hai người họ đã ly hôn rồi.

Tô Vũ cảm hộ chiếu Ấn Độ giả nhưng lại đến Tokyo. Bởi vì đi Út thích hoa anh đào, bởi vì nơi đây có tuyết rơi, bởi vì đi Út đã ngã bệnh!

Ba giờ sáng ngày 6 tháng 8 năm 2010 tại Tokyo, hội nghị hằng năm WWDC 2010 của Apple chính thức khai mạc. Trong trường đại học, tổng giám đốc điều hành Apple Steve Jobs ra mắt chiếc điện thoại di động iPhone 4 thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Mấy giờ sau, hình ảnh Steve Jobs mặc chiếc áo thun màu đen đứng ở trụ sở Apple từ tốn nói chuyện đã hiện lên các màn hình trên khắp đường phố Tokyo. Thời điểm ấy, Tô Vũ đang đứng trên đường phố Tokyo, tay cầm chiếc điện thoại di động Nokia.

Rất nhanh sau đó, đông đảo người đều thay đổi từ chiếc Nokia trong tay thành Iphone, nhưng Tô Vũ vẫn một mực chung thủy với chiếc Nokia của mình.

Hồi còn nhỏ, cô rất thích một quảng cáo của điện thoại di động Nokia, trong quảng cáo, một ông cụ tóc bạc trắng cống vợ mình lên lút núp sau đồng rom chơi trò chơi trên điện thoại di động, nụ cười của ông cụ vô cùng hồn nhiên, vẻ mặt sinh động cứ như mọi niềm vui trên thế giới đều được cất giấu bên trong món đồ hình chữ nhật ấy.

Thế là cô bảo mẹ mua cho mình chiếc điện thoại di động kia.

Đến hiện tại, cô vẫn luôn dùng chiếc điện thoại di động đó, trong ấy chứa cả thơ ấu của cô, thời thơ ấu ấy có Tô Đình – người mà thỉnh thoảng hừng lên lại đòi kiểm tra bài tập của cô.

Năm 2011, thời đại Apple thay thế thời đại Nokia.

Mùa xuân năm 2012, Tô Vũ gặp lại Tạ Khương Qua.

Vào thời đại Nokia thống trị, Tô Vũ đã ôm một túi tiền mặt để đưa Tạ Khương Qua đi. Vào thời đại Apple, Tạ Khương Qua trực tiếp mang một xe tiền mặt đến trước mặt Tô Vũ, đưa cô từ Tokyo lên đến độ cao mười nghìn mét.

Ở độ cao đó, Tô Vũ ngồi trên chiếc chuyên cơ của Tạ Khương Qua, ngắm bóng lưng anh từ phía sau.

Ký ức ủa đến tựa thước phim đen trắng của thời đại trước, khiến người ta nhớ lại mà lệ rơi đầy mặt.

Chương 48: Đừng làm khó tôi nữa (1)

Trên độ cao mười nghìn mét giữa trời không, thế giới bị chiếc bật mắt che đi chỉ còn một màu đen kịt. Khi máy bay hạ cánh xuống đường băng, Tô Vũ mới tháo bật mắt ra.

Tô Vũ cảm tưởng cứ như đã trải qua mấy đời!

Nhìn qua cửa sổ cabin hình bầu dục, sân bay rộng lớn chan hòa ánh nắng. Tia nắng mặt trời ban trưa lóa mắt ấy khiến Tô Vũ khó mà thích ứng, buộc phải nghiêng mặt đi. Vào khoảnh khắc quay đầu ấy, Tô Vũ nhìn thấy bóng lưng của Tạ Khương Qua ngồi trước, hơi nghiêng đầu, tí tê trò chuyện với bạn gái.

Tạ Khương Qua tóc tai chải chuốt chỉ ngồi cách cô bốn chỗ, nhưng cô biết mình không thể đi tới trước mặt anh, làm nũng với anh như chưa từng có chuyện gì xảy ra, và đòi anh nấu bát mì tôm bò đu đủ như khi xưa nữa.

Họ đã không thể quay về như ngày xưa nữa rồi!

Tầm kính màu lam mỏng phân cách chỗ ngồi của họ, nhắc nhở sự khác biệt giữa ghế nâu và ghế xám. Người ngồi ở ghế nâu có thể tự do đi lại trên máy bay theo ý thích, còn người ngồi ở ghế xám chỉ được phép rời khỏi vị trí khi nhận được chỉ thị.

Ánh nắng gay gắt không ngừng nhắc nhở Tô Vũ, cô và Tạ Khương Qua chỉ ràng buộc nhau bởi bản hợp đồng hoang đường kia mà thôi.

Tô Vũ hít một hơi thật sâu, tự nhủ với lòng: Không sao cả, đừng lo, chỉ một năm thôi, một năm trôi qua nhanh lắm.

Tạ Khương Qua ôm bạn gái, cô gái phương Đông xinh xắn kia như mê muội trong vòng tay ấy. Hồi lâu anh mới buông ra, Tô Mật Lệ nhìn anh thật sâu, cuối cùng chuyển rời ánh mắt lưu luyến, như có như không hướng về phía Tô Vũ. Sau đó, cô ta rời khỏi cabin dưới sự hướng dẫn của nhân viên máy bay.

Cô ta đã khuất bóng mà Tạ Khương Qua vẫn không hề có ý rời đi. Anh trở lại chỗ ngồi, không có mệnh lệnh nên Tô Vũ đành ngồi yên tại vị trí.

Mấy phút sau, qua cửa sổ, cô trông thấy cô gái kia lên xe an toàn trong sân bay, nhanh chóng chạy về phía tòa kiến trúc pha giữa hai màu lam và màu nâu nhạt cách đó không xa. Nếu Tô Vũ đoán không sai, hiện giờ họ đang ở sân bay Milan Malpensa của Ý.

Chiếc chuyên cơ nán lại sân bay khoảng nửa tiếng rồi lại tiếp tục cất cánh.

Sau sáu giờ, máy bay lại hạ cánh lần nữa, đáp xuống đường bay tư nhân. Tô Vũ theo sau Tạ Khương Qua xuống máy bay. Từ khi anh đẩy cô ngã xuống sàn, anh vẫn chưa nói với cô bất cứ lời nào, nhờ tiếp viên hàng không lên tiết lộ thì cô mới biết họ đang Napoli. Và hiện tại máy bay đỗ ở trang viên nông trường thuộc sở hữu của Tạ Khương Qua ở thành phố này. Đây là đích đến cuối cùng của họ.

Xuống máy bay, đôi mắt Tô Vũ choáng ngợp bởi mảnh sân mênh mông. Lan can màu trắng bao quanh mảnh đất to lớn, bao gồm đường băng sân bay, sân bay, trường đua, sân tennis. Ngay chính giữa chính là ngôi nhà đáng yêu giản dị.

Tạ Khương Qua lên con ngựa đã chờ mình sẵn ngay dưới máy bay. Đó là con tuấn mã cao nguyên có bờm đen nhánh. Ngựa đẹp, Tạ Khương Qua ngồi trên ngựa cũng rất đẹp. Anh quay mặt nhìn cô chốc lát rồi cúi xuống vươn tay đến trước mặt cô.

Nếu là trước kia, Tô Vũ nhất định không may mảy may do dự đặt tay lên tay Tạ Khương Qua, hơn nữa còn nhắc anh phải làm động tác cool ngầu và lẳng tử vào.

Có điều trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, cô không có lá gan đó nữa. Xe tải tiền của Tiểu Tạ mang tính uy hiếp rất cao.

Tô Vũ rũ tay xuống, tự động đặt chân xuống nền đất. Vì trời mới mưa nên trên mặt đất gồ ghề tích đầy nước, cái giẫm chân này khiến vùng nước màu vàng nhanh chóng thấm ướt giày cô.

Tạ Khương Qua ngồi trên lưng ngựa cười nhạt, vuốt đầu cô như vỗ về cún con, giọng điệu có vẻ rất hài lòng: “Công chúa hạt đậu hiểu chuyện rồi, tôi cho cô hai mươi phút để xuất hiện trước mặt tôi. Tô Vũ, tôi nghĩ mình bỏ ra cả đồng tiền ấy nên việc yêu cầu cô có ý thức chuẩn xác về mặt thời gian hẳn là không quá đáng lắm nhì. Hơn nữa, điều làm tôi khó chịu nhất chính là chờ đợi người khác!”

Bờm ngựa bóng mượt lướt qua Tô Vũ. Thế rồi, bóng dáng Tạ Khương Qua cười ngựa nhanh chóng xa dần.

Hai mươi phút sau, Tô Vũ thở hồng hển đứng trước mặt anh. Năm phút cuối cùng, cô gần như chạy nước rút trên mặt sinh lầy lội. Khoảng cách từ sân bay tới ngôi nhà xa hơn cô tưởng rất nhiều. Thế nhưng cô vẫn tới kịp giờ.

Nhìn thấy đôi giày của cô, anh nhú mồm: “Bản kinh!”

Tô Vũ biết anh nói đúng. Bây giờ giày cô, mặt cô, quần áo và tóc tai cô đều dính bùn đen dơ dáy.

Tạ Khương Qua đã thay chiếc áo sơ mi màu trắng. Những vết bẩn lốm đốm trên áo sơ mi của cô không hề ảnh hưởng tới khuôn mặt trắng trẻo của anh. Anh chỉ đứng nơi đó thôi đã khiến cô có cảm giác xấu hổ cùng cực.

Chính là xấu hổ cùng cực đấy, đặc biệt là đôi giày dính đầy bùn đất trên mặt thảm trắng tinh. Chiếc gương cổ đối diện đang hiển hiện rõ ràng vẻ chật vật của Tô Vũ.

Giờ này khắc này, cô lại tìm ra từ ngữ để miêu tả về quan hệ của cô và Tạ Khương Qua một cách chính xác, đó chính là bao nuôi, y hệt như bản hợp đồng giữa họ.

Trước kia, kẻ ngạo nghễ trên cao là cô, còn bây giờ người được quyền lên mặt lại là anh.

Hơn nữa, Tiểu Tạ được ca tụng là tỉ phú trẻ nhất đứng kiểu hơn hẳn lớp người đi trước, anh chỉ có phở trương hơn chứ có không kém. Tô Vũ cười khở trong lòng. Cô biết Tạ Khương Qua cố ý làm vậy, anh biết cách làm thế nào khiến cô xấu hổ muốn độn thổ hơn bất kỳ ai khác.

Tô Vũ cúi đầu toan lùi ra để thay giày, gọi đầu tắm rửa thay quần áo cho sạch sẽ, hòng để bản thân mình thoải mái hơn chút.

Tạ Khương Qua không hề ngăn cản cô. Anh chỉ hờ hững lên tiếng: “Tô Vũ, tôi nghĩ cô vẫn nên cảm kích vận mệnh thì hơn. Ít nhất nó giúp cô hiểu chuyện. Trên đời này, không ai có thể may mắn sống mãi trong vương quốc của truyện cổ tích.”

Cảm kích vận mệnh ư? Cảm kích vận mệnh đã để cô chạm phải khuôn mặt lạnh băng của mẹ vào buổi sáng đó sao? Tô Vũ rất muốn quay đầu lại, túm vạt áo Tạ Khương Qua, lớn tiếng quát lên: “Đồ khốn, tương cớ tiền là giới lắm à!”

Không, không, nói vậy chỉ đổi lại tiếng cười nhạo của anh mà thôi. Rồi anh sẽ hỏi ngược lại: “Tô Vũ, cô không cảm thấy câu cô vừa nói quen tai lắm sao?”

Đúng là trước kia cô từng nghe rất nhiều lần. Khi cô và bạn bè bắt nạt những đứa trẻ nghèo, chúng sẽ len lén mắng sau lưng bọn cô những lời như thế.

Tô Vũ không quay đầu lại, cuối cùng cũng đã rời khỏi phòng Tạ Khương Qua. Người phụ nữ trung niên vừa dẫn cô đến phòng cậu lại tiếp tục đưa cô về phòng của mình.

Phòng cô cách phòng anh một bức tường. Người phụ nữ kia tự giới thiệu bản thân bằng tiếng Trung thành thạo. Bà là Martha, sinh ra và lớn lên ở Napoli. Chủ nhân cũ của nông trường này là một người Trung Quốc, bà vẫn luôn phục vụ cho gia đình họ. Một năm trước, Tạ Khương Qua mới mua lại chỗ này...

“À không!” Martha hé miệng, sau cười khanh khách: “Mua lại mảnh đất này mới đúng. Lúc cậu Tạ mới mua lại ngôi nhà này, người xung quanh đều hân hoan khi biết chàng trai nước hoa mà ai ai cũng thích sắp trở thành hàng xóm của mình. Các cô gái lân cận đều chạy tới len lén ngắm cậu Tạ. Cậu Tạ bị nhìn đến phát phiền, dứt khoát mua hết cả nông trường. Tuy nhiên vẫn có vài cô nàng không đành lòng đến xem trộm lần nữa, cuối cùng, cậu ấy phải xây tường rào điện cao thế.”

Martha chỉ rào ngăn màu trắng bên ngoài: “Là thứ kia kìa. Về sau mấy cô gái đụng thử, biết là điện cao thế thật nên không dám tới nữa. Có điều họ vẫn chất đầy thư tình trong hòm thư của cậu Tạ, song cậu Tạ chưa từng kiểm tra hòm thư lấy một lần. Về sau trẻ con quanh đây đều biết có thể kiếm được giấy đẹp gấp máy bay từ thùng thư bên ngoài trang viên nông trường.”

Rất nhiều người đều nói, đàn ông Ý điển trai, phụ nữ Ý xởi lởi, quả đúng là vậy. Tô Vũ hơi nhú mồm. Cô vẫn chưa hết cú, cách nói chuyện thi thoảng pha chút tiếng Ý của Martha làm cô nhức đầu. Cô hoàn toàn không muốn nghe bà ta kể về tình sử của Tạ Khương Qua.

Hình như cũng nhận ra mình nói hơi nhiều, Martha ngượng ngập sờ cái miệng lưỡi nhai liên miên của mình, giải thích: “Có khách tới nhà nên tôi vui quá. Cậu Tạ hiếm khi tới đây, có tới cũng chẳng nói chuyện với tôi.”

Chữ “nhà” phát ra từ miệng Martha khiến Tô Vũ nghe lầy lăm lăm. Phần lớn tin tức từ báo chí đều nói trước nay Tạ Khương Qua luôn sống trong khách sạn cao cấp. Vì thế họ đặt cho Tiểu Tạ biệt danh “Hilton phiên bản Nam”. Xem ra, đó chỉ là những lời khoa trương của giới truyền thông mà thôi. Vừa nghĩ tới những lời ngợi khen có cánh đủ kiểu dành cho anh, Tô Vũ lại buồn cười. Cô lại nhớ tới cảnh Tạ Khương Qua đã từng sửa tường trúc cho mình trên sông Mekong.

Tô Vũ găm chặt móng tay vào lòng bàn tay mình, mượn cảm giác đau đớn ấy cảnh cáo bản thân đừng nghĩ tới Tạ Khương Qua khi cô còn là công chúa hạt đậu nữa.

Đừng, đừng nghĩ nữa! Nếu nghĩ mãi, cô sẽ thất bại thảm hại cho xem.

Trước khi đi, người phụ nữ Ý kia rất hưng phấn bảo mình sẽ chuẩn bị bữa tối thật ngon. Martha bảo đảm hết lần này đến lần khác là tối nay Tô Vũ có thể thưởng thức bữa cơm Trung Quốc đúng vị nhất, ngoài ra không quên khen cô xinh đẹp.

Tô Vũ vuốt mặt mình, đứng trước chiếc gương toàn thân.

Bây giờ tại căn phòng xa hoa này, cô không khác gì chú hề trong đoàn xiếc vô tình xông vào sân khấu kịch cung điện, hết thấy đều không tương xứng chút nào.

Căn phòng đẹp đến độ khiến người ta mắt tự nhiên. Tô Vũ cũng kinh ngạc với tâm thái mình lúc này.

Tạ Khương Qua nói đúng, nghèo khó có sức phá hoại khủng khiếp. Cô vừa soi gương vừa cười chua chát, đưa tay lau nước bùn trên mặt. Có giọt nước bùn bắn lên khóe mắt cô, nhìn thế nào cũng giống nốt ruồi lẹ.

Gội đầu thay quần áo xong, Tô Vũ đứng ngẩn người trước cửa sổ. Hẳn là hiện giờ cô đang ở vùng lòng chảo miền Đông Nam Napoli, bởi vì từ đây có thể trông thấy phần lớn triền núi lửa Vesuvius. Mới hơn bốn giờ, khi ánh nắng tắt dần phía trời Tây, khí hậu Địa Trung Hải được thể hiện một cách rõ nét qua bầu không khí ẩm ướt đặc trưng.

Thật ra Tô Vũ rất muốn leo lên chiếc giường mềm như mây kia. Đọc quãng đường từ Tokyo đến Ý, cô vẫn sốt không ngừng. Vì phải làm việc suốt ngày suốt đêm mấy năm nay nên sức khỏe cô giảm sút hẳn. Hết vào mùa xuân, hệ miễn dịch của cô rất kém, chỉ một trận cảm thôi cũng kéo dài hơn nửa tháng.

Tô Vũ rất muốn leo lên giường ngủ không biết trời trăng mây gió, để khi tỉnh giấc, cô lại phát hiện mình vẫn ở trong căn phòng bé như miếng đậu phụ ở Tokyo.

Trước kia, cô cũng bị cảm, nhưng chưa lần nào khó chịu thế này. Chính Tạ Khương Qua là nguyên nhân khiến cô khó ở.

Tô Vũ bước tới chiếc giường, dè dặt chạ lên nệm và chăn bông. Mềm mại quá, mềm mại hết như giấc chiêm bao.

Ở Tokyo, cô vẫn ngủ trên sàn nhà, lâu lắm rồi cô không được nằm giường rồi. Cô cẩn thận nằm lên giường, cọ mặt trên gối. Chắc hẳn chiếc gối này nhét lông vũ cao cấp nên mềm mại như từng đụn mây trong tưởng tượng của cô.

Tô Vũ nghĩ, cô có thể nghỉ ngơi ở đây một chút, cô thật sự mệt lử, quãng chạy nhón nhác khi này đã làm hao mòn phần lớn thể lực của cô.

Tô Vũ cởi giày, khẽ khàng cuộn mình trên giường. Vừa rúc mình vào chăn, cô đã bắt đầu cảm nhận được sự ấm áp. Hơi ẩm ấy khiến cô hơi híp mắt lại hưởng thụ, nhưng khi chưa kịp thoát khỏi nỗi quyến luyến mà sự mềm mại ấy mang lại, cô đã thấy Tạ Khương Qua.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đừng làm khó tôi nữa (2)

Thấy bóng anh đứng trước cửa phòng, thế là Tô Vũ dứt khoát nhắm mắt lại.

Có tiếng bước chân đi đến bên giường cô, Tạ Khương Qua lạnh lùng nói: “Đứng lên!”

Xem ra không thể trốn thoát rồi. Cô mở mắt ra, cứng nhắc đứng dậy, máy móc xỏ giày vào và cúi đầu đứng trước mặt anh.

Tạ Khương Qua khề hừ, chọc ngón trỏ vào trán cô và đẩy lên, để cô đối mặt với anh. Anh chê cười: “Tô Vũ, có rất nhiều người khúm núm trước mặt tôi rồi, có thêm người nữa làm tôi rất phiền, cô cũng muốn khiến tôi phiền lòng phải không? Cô không thể thú vị hơn được sao?”

Hóa ra là thế, Tiểu Tạ khó chiều quá đấy! Cô thầm than, ôm cánh tay mình, nhìn anh.

Anh lại cau mày: “Tô Vũ, tôi không muốn cả ngày phải đối mặt với một cái xác đầu.”

“Tạ Khương Qua, rốt cuộc anh muốn sao?” Cô nghiêng rặng, “Chẳng lẽ lại muốn tôi chạy bộ đến sân bay trong vòng hai mươi phút nữa hả?”

“Tất nhiên là không.” Tạ Khương Qua tỏ ra mình rất vô tội, “Chắc cô hiểu lắm gì đó thì phải, chẳng qua ban này tôi thấy cô ư ể oải quá nên mới yêu cầu cô chạy cho tỉnh táo thôi. Nhìn dáng vẻ của cô là biết ít vận động rồi.”

Ngón tay anh lướt từ trán cô xuống, sau đó luồn vào quần áo cô. Lúc này Tô Vũ đang mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, tay anh dễ dàng chạm phải đường cong trên cơ thể bên dưới. Tạ Khương Qua nói: “Bất kể Thượng Đế có ban cho cô vẻ bề ngoài tốt thế nào thì cô cũng không thể chống lại sự tàn phá của thời gian đâu. Vì vậy Tô Vũ à, tôi nghĩ cô nên vận động nhiều hơn, bởi vì đến tuổi 4 của cô, mọi thứ đều chảy xệ hết rồi.” Bàn tay anh áp lên ngực cô, “Bao gồm cả nơi này nữa.”

Cô ưỡn ngực, lừ mắt nhìn anh: “Chẳng phải bây giờ nó vẫn chưa chảy xệ kia mà. Khương Qua, tôi bảo đảm với anh trong vòng một năm tới nó cũng chẳng chảy xệ đâu, còn chuyện sau này thì đó là việc mà người đàn ông khác phải lo lắng.”

“Ồ? Thế hả?” Tay Tạ Khương Qua vẫn không rời khỏi ngực Tô Vũ, không những vậy, ngón tay anh còn luồn cả vào bên trong áo ngực cô rồi bóp mạnh. Anh nói một cách chân thành, “Người đàn ông khác nào? Sau này cô muốn tìm mẫu đàn ông thế nào trong khi đời cô từng bao nuôi thiếu niên vị thành niên, rồi đến việc được bao nuôi, chưa kể cô đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại.

Nếu Martha mà biết thì bà ấy sẽ cho cô vài đề nghị khá tốt đấy, ví dụ như bà ấy sẽ giới thiệu cho cô một anh thợ đốn củi hay công nhân ở xưởng nào đó không tồi. Còn nữa, biết đâu bà ấy sẽ nối duyên cho cô hẹn hò với cháu trai đang làm ở lò mồi. Bà ấy cũng rất nhiệt tình cho cô biết anh ta đã từng ly hôn, hai người sẽ có chung chủ đề trò chuyện đấy. Chưa kể vợ cũ của anh ta còn để lại một đứa con, không phải cô rất giỏi việc chăm sóc trẻ con hay sao?

Tô Vũ, nếu cô có thể chịu được mùi từ người thợ đốn củi, công nhân hay người ở lò mồi thì tôi nghĩ cô sẽ nhanh chóng tìm được hạnh phúc thôi.”

Cô giằng mạnh tay anh ra khỏi quần áo mình, nhìn xoáy anh: “Không mượn anh bận lòng, sẽ có một ngày tôi cho anh thấy hạnh phúc thuộc về tôi.”

Tạ Khương Qua nhìn chăm chăm Tô Vũ. Vài giây sau, vẻ mặt anh dần thả lỏng, anh véo má cô, gật đầu: “Ừm, bây giờ cô thú vị hơn nhiều rồi đấy.”

Anh ôm vai cô, vẻ mặt hòa nhã: “Theo tôi đi ăn tối, chỉ hai người chúng ta thôi.”

Lần thứ năm cô đi trên hành lang từ phòng mình đến phòng ăn, sờ dĩ đến lần thứ năm là vì Tạ Khương Qua không hài lòng về bộ quần áo của cô.

Lần đầu tiên không hài lòng vì cô mặc quần áo của mình mang theo. Tiểu Tạ rất đau lòng vì cô không phát hiện trong tủ phòng mình treo đầy quần áo hàng hiệu nổi tiếng mà Tạ Khương Qua đã mua sẵn cho cô. Anh còn yêu cầu cô vứt hết mấy bộ quần áo đem đến từ Tokyo với lý do cô mặc quần áo của chính mình sẽ khiến cô vô thức được quên đi thân phận hiện tại và lầm tưởng rằng mình đang làm việc lật vật trong trung tâm thương mại.

Đến khi Tô Vũ mặc chiếc váy Chanel màu xanh lá, Tạ Khương Qua lại đánh giá là quá long trọng, long trọng đến mức nực cười. Còn khi mặc áo len Prada thoải mái màu đen thì anh lại chê màu đen phối hợp với gương mặt cô khiến anh cảm thấy như đang đi dự đám tang vậy, còn đôi giày LV mũi tròn màu đỏ cả chưa này thì lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị của anh.

Lần thứ năm, cô mặc một bộ âu phục theo kiểu kinh điển gợi nhớ đến Audrey khi xưa, đó là chiếc váy màu đen trắng cổ tròn kèm thắt lưng.

Tô Vũ mặc chiếc váy đi trên hành lang dài hun hút, bước trên tấm thảm nhập từ Thổ Nhĩ Kỳ. Cô cứ đi rồi thả chậm bước chân từ lúc nào chẳng hay. Trước kia nhà cô cũng có thảm lông này cùng nhà xưởng sản xuất, cô lại đi chậm hơn, nhìn thấy bóng dáng mình trên bức tường có gắn mấy chiếc đèn lưu ly.

Thời gian cứ như quay lại những năm trước, mỗi năm cô đều mặc quần áo sang trọng tham gia tiệc sinh nhật của mình, trong quang cảnh ấy còn có cả Tô Đình.

Tô Vũ chậm rãi tựa vào hành lang trên tường, cố gắng nhớ lại rốt cuộc mình đã làm gì sai với Tạ Khương Qua? Không có, rõ ràng là không có mà?

Tô Vũ biết, anh bắt cô đổi quần áo năm lần bảy lượt nhằm chứng tỏ anh có quyền đấy, không cần logic, không cần lý do, có ấu trĩ hay không cũng không sao, miễn anh vui là được.

Cô mặc bộ váy đen trắng đứng trước mặt anh, lần này ánh mắt anh không thoáng liếc qua người cô rồi bắt cô đi thay quần áo như trước, mà chỉ nhìn chăm chăm cô: “Trong vòng một năm tới, nuôi lại tóc dài đi.”

Cô nhớ kỹ lời anh. Cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, chỉ cần nhớ rõ lời Tạ Khương Qua là được, đừng tốn công nghĩ đến ý nghĩa đằng sau những lời đó.

Hai người đang ăn tối thì điện thoại anh đổ chuông. Tạ Khương Qua cầm lấy điện thoại, dịu dàng nói: “Thảm Họa!”

Thảm Họa? Tô Vũ cố nuốt phần cơm xuống bụng mình. Thảm Họa này cũng là một nhân vật xa xôi lắm rồi, xa đến mức cô gần như quên mất cô ta.

Thảm Họa, sinh viên trường Massachusetts, từng tạm nghỉ học ba năm. Đây là tin tức duy nhất cô biết về Thảm Họa, không biết cũng khó bởi vì cô sinh viên trường Massachusetts này có một người bạn trai quá nổi tiếng, à không, phải là vị hôn phu mới đúng.

Hiện tại, vị hôn phu của cô ta đang nấu cháo điện thoại cùng hôn thê của mình, giọng điệu dịu dàng ngọt ngào, trong lúc trò chuyện còn không thể thiếu những nội dung khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Cuối cùng Tô Vũ cũng nuốt toàn bộ thức ăn trên đĩa vào bụng. Cô đứng dậy vừa định kéo ghế rời khỏi bàn ăn lại phát hiện không thể dịch chuyển chiếc ghế được. Cúi đầu xuống mới phát hiện chân Tạ Khương Qua đang móc vào ghế cô. Trên chiếc bàn ăn hình chữ nhật chỉ có cô và anh, hai người ngồi đối diện nhau, anh tay dài chân dài nên có thể dễ dàng móc chân vào ghế cô từ phía đối diện.

Ánh mắt cô chuyển từ ghế dựa sang mặt Tạ Khương Qua. Anh vẫn đang mải mê nói chuyện điện thoại, lúc này anh đang tự đề cử mình làm đầu bếp của Thảm Họa, qua đoạn trò chuyện của hai người, chắc hẳn cô bạn gái đang làm nũng với người bạn trai của mình là gần đây khẩu vị không tốt. Tạ Khương Qua lập tức đồng ý cuối tuần này sẽ đến Mỹ nấu vài món cho cô ta ăn.

Tô Vũ lúng túng đứng đó, Tạ Khương Qua nói điện thoại một lúc mới ý thức được có người đang đứng trước mặt mình. Anh vừa tiếp tục việc của mình vừa ra hiệu bảo cô ngồi xuống.

Nghe lời anh, Tô Vũ ngồi xuống, rót một ly rượu nho, cắt cá hồi thành từng miếng nhỏ và đặt vài miếng vào đĩa của anh, sau đó rưới chút tương ngọt lên.

Xong xuôi, cô lẳng lặng ngồi tại chỗ nghe Tạ Khương Qua tán dóc với Thẩm Họa.

Cuối cùng anh cũng cúp máy, trông có vẻ tâm trạng anh khá tốt. Anh nở nụ cười hòa nhã với cô, đưa tay cầm đĩa cá hồi trước mặt mình, rồi bấm điện thoại di động. Anh vừa đặt máy xuống thì một người đàn ông có vẻ là công nhân dẫn theo một con chó lông dài màu nâu đi vào.

Tạ Khương Qua ra hiệu cho con chó lông dài kia, nó lập tức ngoan ngoãn lại gần. Anh đặt đĩa cá hồi trước mặt nó, vừa vui thích khi ngắm nó say sưa ăn cá vừa hỏi cô chó của anh có đẹp không.

Cô gật đầu.

Thế là anh lại nhủu mày.

Cô cố gắng nặn ra một nụ cười có vẻ rất khúm núm. Rất rõ ràng, anh không hài lòng về nụ cười của cô. Vì vậy cô hít sâu, đi đến trước mặt anh, ngồi xổm xuống cạnh anh, đưa tay khẽ vuốt ve con chó lông dài màu nâu. Tô Vũ hơi liếm môi, khen ngợi: “Mắt của nó rất đẹp!”

Hiển nhiên, biểu hiện của Tô Vũ càng khiến anh khó chịu. Tạ Khương Qua đứng lên, vurun chân đá chiếc đĩa trên đất, đuổi chú chó lông dài ra ngoài.

Trong phòng ăn chỉ còn lại hai người, Martha vốn định vào dọn dẹp bỗng phát hiện tình hình không ổn, bèn lẳng lẽ rút lui.

Sau một lúc yên lặng, anh nhìn chòng chọc vào cô, tiếp theo lại nở nụ cười đầy giễu cợt, khiến người ta xấu hổ tột độ mà không cần bất cứ từ ngữ nào khác.

Cuối cùng, giây phút để làm việc chính đã đến, mọi chuyện được diễn ra trong căn phòng khách treo đầy bức họa cổ xưa. Tạ Khương Qua đưa một bản hợp đồng cho Tô Vũ.

Tô Vũ đi trên hành lang trở về phòng mình, bàn tay vừa ký tên giờ hơi phát run. Cô thở hắt, cả ngày hôm nay cô lặp đi lặp lại động tác này không biết bao lần, sau đó siết chặt nắm tay, rốt cuộc cũng qua một ngày.

Tô Vũ tiếp tục ở Napoli thêm nửa tháng nữa, sau đó thì chuyển đến triền núi lửa Vesuvius lạnh lẽo và cô độc.

Quá nửa đêm, khi Tô Vũ choàng tỉnh giấc bỗng phát hiện trên giường mình có thêm một người. Dưới quầng sáng nhạt, Tạ Khương Qua đang ôm cô, còn cô thì vùi mặt vào lòng anh.

Có lẽ chiếc giường này quá mềm mại, hết như chiếc giường công chúa màu hồng trước kia cô từng nằm khiến cô như trở lại cảnh trước đây.

Tô Vũ ngẩng đầu thấy anh cũng đang mở to mắt nhìn mình, thế là cô khờ khạo cất lời: “Khương Qua, vì sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Anh không trả lời, chỉ lẳng lẽ nhìn cô, ánh mắt anh như chứa cả dòng sông Mekong, giống hệt như khi Tạ Khương Qua vẫn còn là cậu thiếu niên ngây ngô vậy.

Thế là Tô Vũ lại ngốc nghếch hỏi: “Khương Qua, hôm đó tôi đợi anh trong khách sạn bốn giờ liền, tại sao anh không đến?”

“Cô đợi tôi bốn giờ ư?” Anh khẽ hỏi với chất giọng nhẹ nhàng.

Cô gật đầu, lẩm bẩm: “Vì sao anh không đến, vì sao vậy?” Cô không biết tại sao mình lại hỏi vấn đề này, cô tưởng rằng mình đã không còn quan tâm nó nữa.

Sao phải thế? Tạ Khương Qua thở dài, cúi đầu dễ dàng đặt môi lên môi cô, rồi từ từ lần sang bên tai cô, nói khẽ khàng: “Sao tôi phải đến? Tôi nhớ hình như mình không hề hứa là sẽ đến đó mà.”

Tô Vũ nhớ lại, đúng là anh không hề hứa hẹn gì với cô cả.

Anh rời khỏi tai cô, cười nhạt: “Tô Vũ, mới một đêm mà đã muốn sà vào lòng tôi rồi à?”

Bấy giờ cô mới phát hiện tay mình đang đặt bên hông Tạ Khương Qua, hệt như cô đang muốn sà vào lòng anh vậy.

Cô rút tay khỏi thắt lưng anh, nhắm mắt lại.

Đều là sai lầm của quá khứ, là sai lầm của quá khứ hết!

Tạ Khương Qua không nói thêm nữa, tiếp tục ôm lấy cô. Tô Vũ cũng tiếp tục vùi mặt vào lòng anh, thầm nghĩ bây giờ kim chủ đang dùng quyền lợi của mình.

Cách đây mấy giờ, Tô Vũ đã ký vào bản hợp đồng kia, trong đó có ghi rõ một điều khoản, chỉ cần anh muốn là được.

Bản hợp đồng kia bao gồm cả việc cô phải dùng tay giúp anh thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Tạ Khương Qua cho rằng phải có thêm điều kiện này thì thân phận của anh mới giống một kim chủ thật sự, nếu không, bản hợp đồng giá trị không nhỏ kia chỉ như hợp đồng lao động rất đối bình thường giữa ông chủ

và nhân viên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đừng làm khó tôi nữa (3)

Mấy ngày sau, ngược lại Tạ Khương Qua không làm khó Tô Vũ nữa. Đương nhiên là vì anh không có thời gian. Từ thứ Ba đến thứ Sáu, thỉnh thoảng có người mặc đồ công sở đến tìm anh. Đôi khi họ ở lại nông trường dùng cơm, Martha kể với Tô Vũ rằng họ đều là chuyên viên quản lý tài sản và giám đốc đầu tư, đến từ những tập đoàn hùng hậu.

Từng có một giám đốc đầu tư hàng đầu ở phố Wall ngầm kể cho bạn mình rằng Tạ Khương Qua chính là một khách hàng của ông ta. Ông ta tiết lộ, số lẻ trong tài khoản ngân hàng anh thay đổi mỗi ngày, khoản tiền lãi hàng tháng có thể đủ cho anh mua du thuyền xa hoa, mười mấy phút Tạ Khương Qua dành để dắt chó đi dạo trong công viên sau bữa tối có thể kiếm được số tiền mà người bình thường không dám nghĩ tới.

Vị giám đốc kia còn nói, anh chàng có vẻ đơn thuần không màng sự đời kia còn biết dùng cách đơn giản nhất để kiếm được nhiều tiền nhất hơn bất cứ ai. Ông ta cất giọng điệu ngưỡng mộ, nói rằng bây giờ chính Tạ Khương Qua còn không rõ mình có bao nhiêu tiền, bởi vì tài sản của anh không ngừng tăng lên mỗi ngày.

Nói như vậy có nghĩa là cả một xe tải tiền cũng chẳng là gì với Tạ Khương Qua phải không? Tô Vũ thầm giờ ngón giữa với anh.

Trong những ngày anh gặp mặt người đầu tư, Tô Vũ dành phần lớn thời gian trong phòng. Phòng cô có rất nhiều sách, Martha nói số sách này của chủ cũ để lại trong tầng hầm. Bà còn nhớ, hình như đó là một ngày nắng vàng rực rỡ, tâm trạng Tạ Khương Qua rất tốt, anh cầm từng quyển phơi dưới ánh mặt trời, cuối cùng cất từng quyển vào căn phòng này.

Martha còn kể với cô. Trước đây căn phòng của cô do chính tay Tạ Khương Qua thiết kế và sửa thành màu hồng phấn, hoàn toàn lạc quẻ với quang cảnh nông trường. Vốn đang yên đang lành, thế nhưng vào một đêm, anh dùng chiếc xẻng phá tan tành căn phòng này ra. Sau khi gần như đập nát nó, anh không còn tới nữa, cuối cùng một nhà thiết kế khác đã bố trí lại.

Qua lời kể của Martha, Tạ Khương Qua càng giống một cậu bé nhà bên. Về bề ngoài tuần tú trong veo của anh đủ để xóa nhòa vẻ cay nghiệt và tính quái gở của anh.

Ví dụ như, Tạ Khương Qua nuôi năm con chó ngao, ba con chó bull và một con sói tuyết. Anh nuôi chúng để đối phó với bọn săn tin. Ngày mới mua nơi này, có vài phóng viên nghe tin chạy tới, khi đó anh đang dắt một con sói tuyết. Thế là con sói kia tấn công một gã phóng viên, còn anh chỉ khoanh tay cười nhìn nó bám chặt không tha.

Đến khi mặt gã bị cào đầy máu, Tạ Khương Qua mới ra hiệu cho con sói dừng lại. Anh chậm rãi gọi cấp cứu, cúp máy xong bèn nói với gã, may là con sói tuyết cắn gã bị thương trước, nếu không, có lẽ anh sẽ noi theo ngài Maradona nổi danh tại Napoli, biểu đạt sự bất mãn của mình bằng súng săn. Nhưng so với Maradona, anh bắn súng rất tệ.

Về sau, phóng viên bị chó cắn công khai chỉ trích Tạ Khương Qua. Gã cũng coi như xui xẻo, sau mấy giờ ngán ngùi lên án, mấy cô nàng mặc áo phông in hình Tạ Khương Qua lập tức kéo đến biểu tình trước tòa soạn của phóng viên đó. Họ kháng nghị rằng gã phóng viên xâm phạm đời tư của người khác, Tạ Khương Qua không bán chết gã đã nhân từ lắm rồi. Vậy mà gã còn đưa ra ngôn luận công kích cá nhân như vậy là không có đạo đức nghề nghiệp, mấy cô nàng kia nhất trí hô hào, yêu cầu gã phải lên tiếng xin lỗi bằng được. Về sau, gã phóng viên buộc phải xin lỗi thật.

Nghe đến đây, Tô Vũ dờ khóc dờ cười, đồng thời cô cũng cảm thấy xa lạ với một Tạ Khương Qua nhẫn tâm mỉm cười nhìn con sói tuyết tấn công phóng viên kia. Ngày xưa, Tạ Khương Qua tuy lạnh lùng nhưng không tàn nhẫn như thế.

Đến nửa đêm, Tạ Khương Qua lại mò tới giường cô. Mấy ngày qua, hễ Tô Vũ mở mắt là trông thấy Tạ Khương Qua ngay bên cạnh. Mặt cô vui trong ngực anh như con cún nhỏ, còn đầu thì gối trên cánh tay anh. Bình thường những lúc thế này, cô luôn cố để đầu óc mình trống rỗng, ép bản thân tự nhủ bây giờ là tháng Tư, sau tháng Tư là tháng Năm, sau tháng Năm là tháng Sáu. Rồi cứ thế, cho đến tháng Tư năm sau là cô có thể rời khỏi đây rồi. Cô sẽ đến Tokyo thăm di, người thân duy nhất của cô còn sống trên thế giới này.

Năm ngoái đi làm phẫu thuật cắt bỏ tuyến vú. Vì tiến hành phẫu thuật quá muộn nên tình trạng sức khỏe sau này của di luôn kém, người cứ ngày một hao gầy. Trước khi đi cùng Tạ Khương Qua, cô đã tới gặp di. Cô quỳ trước di, nước mắt ngấn nước mắt dài, kể với di rằng cô đã ly hôn với Mai Hựu Khiêm rồi. Tạm thời cô phải đến một nơi trong vòng một năm, cô cầu xin di đừng bỏ cô lại một mình trên cõi đời, nếu mất đi di thì cô thật sự không còn gì nữa.

Di mỉm cười chấp nhận, cũng hứa mùa xuân năm sau sẽ chờ cô về, dẫn cô đi ngắm hoa anh đào.

Tô Vũ đếm hết lần này đến lần khác. Đợi đến sang năm, chỉ cần đợi đến sang năm thôi cô sẽ không phải làm những mấy công việc một ngày nữa. Cô sẽ có đầy đủ thời gian để đưa di nhỏ đến vùng ngoại ô đã ngoại, trải chiếc khăn ăn caro Scotland lên thảm cỏ và đặt thức ăn ngon lên trên. Cô và di sẽ nằm trên cỏ, ngược nhìn trời xanh, bảo di kể cho cô mấy chuyện về mẹ - những chuyện trước kia cô từng không hứng thú lắng nghe.

Tô Vũ nằm trong ngực Tạ Khương Qua thăm đếm từng tháng từng tháng một hết lần này đến lần khác, tới mức quên luôn về anh. Cô chờ anh rời khỏi giường, chờ anh ra khỏi phòng mới dậy, sau đó đi rửa mặt, mở phòng thay đồ, lấy quần áo anh mua để mặc.

Phòng thay đồ của cô rất lớn, lớn như kho đồ của cửa lễ khai trương nhãn hiệu nào đó. Trong căn phòng thay đồ này không thiếu bất cứ thứ gì, có thể tìm thấy mọi nhãn hiệu cô biết.

Tiểu Tạ bảo, không phải trước kia cô thích váy đẹp, giày đẹp, túi đẹp sao, anh sẽ cho cô tất cả. Mấy hôm trước, anh nắm vai cô thân mật hỏi, Tô Vũ thích không?

“Thích!” Ngón tay Tô Vũ nắm lấy mảnh vải đắt đỏ trên giá, ngoan ngoãn trả lời.

Tạ Khương Qua nở nụ cười đơn thuần nhưng đôi mắt đông đầy vẻ giễu cợt.

Mặc bộ đồ anh mua cho, Tô Vũ trang điểm nhẹ xong mới rời phòng đi ăn sáng cùng anh. Trong lúc anh ăn sáng, thường có một người đàn ông Ý có chất giọng truyền cảm đọc báo cho anh. Bình thường anh ta đều chọn một vài mẩu tin quan trọng, sau đó là mấy tin giải trí.

Nghe xong, Tạ Khương Qua cũng ăn gần hết bữa sáng.

Tiếp theo, Tô Vũ lại về phòng mình đọc sách, còn Tạ Khương Qua đi gặp những giám đốc đầu tư. Khi họ ở lại nông trường dùng bữa, Tô Vũ đều ăn cơm trong phòng mình.

Mấy ngày cứ thế yên ả trôi qua.

Đến thứ Bảy, Tô Vũ mở mắt ra không thấy Tạ Khương Qua nằm trên giường mình nữa, cũng chẳng gặp anh trên bàn ăn sáng. Martha nói với cô rằng, sáng sớm nay anh đã lên chuyên cơ rời khỏi nông trường rồi.

Bấy giờ Tô Vũ mới nhớ ra cuối tuần anh có việc quan trọng. Anh phải đến Boston ăn cơm với vị hôn thê yêu dấu của mình.

Martha đoán, lần này Tạ Khương Qua sẽ đi mất mấy tháng. Bình thường anh chỉ ở nông trường vài ngày rồi đi biệt tăm vài tháng.

Kết thúc bữa sáng, Tô Vũ về phòng, đứng trước gương ngắm bản thân một hồi. Cô mở phòng thay đồ, mặc vào chiếc jumpsuit Dior mới nhất nhưng nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái. Đẹp thì đẹp thật, nhưng rất dễ khiến người ta liên tưởng tới con gà tây kêu gào đợi làm thịt trước lễ Giáng Sinh.

Tối thứ Bảy, cô mặc lại chiếc áo phong rộng thùng thình hàng tặng kèm ở trung tâm thương mại của mình, làm ỏ trên sofa xem tivi với Martha.

Đúng tám giờ, Martha chuyển sang kênh GBH phổ biến của Boston. Bà đã sốt ruột lắm rồi, bởi vì, cậu bé nhà bên tuần tú trong mắt bà sẽ đóng vai trò khách mời cho chương trình đang nổi tiếng của đài truyền hình này.

Đó là chương trình giao lưu giữa khán giả và khách mời. Nghe nói anh ít khi tham gia chương trình giao lưu, nên sau một tràng dài mở màn khoa trương của MC, Tạ Khương Qua bước ra trong tiếng gào thét vang trời. Anh mặc sơ mi xanh đậm, đội chiếc mũ lưỡi trai của câu lạc bộ bóng đá nào đó, trang phục gần gũi vô cùng. Khi anh cúi mũ chào hỏi mọi người, toàn trường cất tiếng hoan hô, phần lớn dưới khán đài đều là các cô gái trẻ măng.

Sau màn trò chuyện theo thông lệ với MC, đến lượt mấy cô nhóc dưới khán đài đặt câu hỏi.

Cô thứ nhất hỏi Tạ Khương Qua thích con gái kiểu gì.

“Tôi thích cô gái giống vị hôn thê của tôi.” Tạ Khương Qua nở nụ cười cuốn hút.

Cô gái thứ hai được chọn ngẫu nhiên rất đẹp, tóc vàng, vóc người nóng bỏng. Sau khi khoe ba vòng đáng kiều ngạo trước ống kính, cô ta mạnh dạn hỏi một câu:

“Tiểu Tạ, anh sẽ lấy em chứ?”

“Không!” Tạ Khương Qua giờ cho mọi người thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình, “Tôi đã có đối tượng kết hôn rồi.”

Những câu hỏi tiếp theo đều xoay quanh người may mắn được anh chọn lựa kết hôn. Cuối cùng kết thúc ở câu trả lời “Tôi bay từ Ý tới Boston để nấu bữa tối cho cô gái tôi sắp cưới về nhà” của Tạ Khương Qua.

Phối hợp với câu nói của Tiểu Tạ, các cô gái ở khán đài tỏ vẻ như tan nát cõi lòng.

Kết thúc màn giao lưu, Tô Vũ vẫn giữ nguyên tư thế ngồi ban nãy. Cô hỏi Martha, cô xuất hiện ở đây có nực cười không.

“Tuyệt đối không.” Martha trả lời.

Bà nói, đàn ông Ý thường lăng nhăng. Theo số liệu điều tra, đàn ông Ý ngoài vợ mình đều có 1,3 người tình nhân. Hơn nữa, phụ nữ Ý không phải kiểu ngậm bồ hòn làm ngọt. Để trả thù chồng mình, họ cũng cặp kè với tình nhân bên ngoài.

Tô Vũ lại méo mặt. Thế giới thật kỳ quái, luật hôn nhân vĩ đại đã dần biến thành tờ giấy mỏng tang vô dụng rồi.

Nửa tiếng sau khi Tạ Khương Qua kết thúc buổi phỏng vấn trên đài truyền hình, Thẩm Họa khoe trên trang cá nhân hình ảnh bữa cơm Tạ Khương Qua cất công chạy từ Ý tới Boston nấu cho cô, bao gồm cháo trắng và món ăn quê nhà.

Khi thấy tấm ảnh đó, Tô Vũ phát hiện vậy mà mình còn thấy ước ao, chính là ước ao đấy.

Đã lâu lắm rồi cô chưa được ăn cháo trắng kèm với món rau xào xanh mượt.

Tô Vũ vừa lên giường, đang định tắt đèn thì Tạ Khương Qua gọi điện tới. Qua đường dây điện thoại, giọng điệu anh rất tùy tiện. Anh bảo anh và bạn đang ăn cơm ở nhà hàng Nhật, bạn anh chọn rất nhiều món tăng cường sinh lý phái mạnh, và bây giờ anh đang ở trong phòng vệ sinh. Anh hỏi phải làm sao bây giờ? Tô Vũ, tôi rất nhớ cô. Anh nói, Tô Vũ, tôi muốn sờ cô.

“Tô Vũ, tôi đoán, bây giờ cô đang nằm trên giường phải không?” Tạ Khương Qua thì thầm hỏi.

Tô Vũ che ống nghe, hít thật sâu, việc ve vãn một người đàn ông chìm trong dục vọng thông qua sóng điện thoại không phải là việc khó khăn đối với cô. Trước kia, cô từng làm nhân viên trực điện thoại vào ban đêm. Đương nhiên không phải trực theo kiểu chị gái tri kỷ lắng nghe mọi lời oán thán của những con người thất bại.

Tô Vũ thả lỏng toàn thân, để khoang miệng mình cũng mềm mại hơn: “Ừ, tôi vừa gội đầu xong, bây giờ chuẩn bị đi ngủ.”

“Thế tôi đoán tiếp nhé, chắc hẳn bây giờ cô không mặc áo ngực?”

Tô Vũ cười dừng dưng: “Ừ, phần lớn con gái khi ngủ không thích mặc áo ngực, mặc vào khó chịu lắm.”

Cô vừa dứt lời, đầu bên kia đột ngột ngắt máy.

Tô Vũ cười khỏ, không biết Tạ Khương Qua lại lên cơn gì đây? Hình như khi này cô chưa nói sai câu nào, âm thanh cũng được xử lý rất khá, mang chút biếng nhác như có như không, thoáng chút đứng đắn giả tạo. Đàn ông đều thích vậy mà.

Nghĩ tới đây, Tô Vũ lại thấy buồn cười. Sao cô lại coi Tạ Khương Qua là những người đàn ông bình thường kia vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đừng làm khó tôi nữa (4)

Phạm Khương vừa vặn nắm cửa bước vào thì nghe thấy tiếng đồ rơi vỡ truyền đến từ bên trong phòng. Tạ Khương Qua dựa lưng vào bức tường ngoài sân thượng, trên đất là chiếc điện thoại đã vỡ nát thành nhiều mảnh. Anh lục tìm gì đó trong túi áo, nếu Phạm Khương đoán không lầm thì anh đang tìm thuốc lá.

Tạ Khương Qua chán nản buông thông tay, đứng ngơ ngác. Hiển nhiên, anh không tìm được thuốc lá, bởi vì tất cả thuốc lá của anh đều đã bị Thẩm Họa mang đi. Thẩm Họa là hình tượng điển hình của một cô bạn gái phương Đông, thường đặc biệt chú ý đến ví tiền và sức khỏe của bạn trai mình. Tuy nhiên cô ta không quan tâm đến ví tiền của anh mà chính là sức khỏe. Cô ta thường xuyên nói: “Tạ Khương Qua, nếu anh để em tìm được điều thuốc lá nào trên người anh thì anh chết chắc!”

Theo những gì Phạm Khương thấy, Tạ Khương Qua rất nghe lời bạn gái, chẳng qua cũng có lúc dối trá. Ví dụ như mới đây khi đưa Thẩm Họa trở về nhà trọ của cô ta, anh nói anh phải đi để kịp chuyến bay. Thế nhưng anh lại chẳng lập tức bay chuyến nào cả mà lại đến câu lạc bộ cao cấp dưới danh nghĩa chính phủ ở Boston. Ở đó, thân phận các hội viên của câu lạc bộ đều được bảo mật ở mức cao nhất, những người này đều đến tham gia bữa tiệc cuối tuần tại đây nhằm mục đích thư giãn. Dĩ nhiên, bữa tiệc thường xoay quanh những thứ kích thích, mọi người có thể chia sẻ bạn gái bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, và có thể dùng mùi cần sa kích thích hormone của mình.

Tối nay, ban đầu Tạ Khương Qua vẫn còn rất phấn khích, còn hẹn với bạn bè ngày mai đến sườn núi ở Argentina để chơi nhảy dù, thế nhưng lúc này đây anh lại đột nhiên mất hết hứng thú, một mình đi lên sân thượng của câu lạc bộ.

Câu lạc bộ nằm trong tòa nhà năm mươi bảy tầng thuộc trung tâm Boston. Từ sân thượng này có thể ngắm cảnh đêm lấp lánh của toàn thành phố. Tạ Khương Qua buông thông tay đứng dựa vào tường, Phạm Khương chần chờ một lúc mới đi đến đưa cho anh một điều thuốc.

Tạ Khương Qua nhận lấy nhưng không hút, chăm chú nhìn điều thuốc trong tay một lúc rồi cất giọng mang chút ưu tư: “Anh bảo mấy người kia hủy bỏ hành trình đến Argentina ngày mai đi, mai chúng ta trở về Ý.”

Phạm Khương gạt đầu, rời khỏi sân thượng.

Phạm Khương đã theo Tạ Khương Qua nhiều năm. Mấy năm trước, khi anh ta còn kiếm sống ở một nơi ẩm mầu thối nát bậc nhất Bangkok bằng quả đấm của mình thì chàng trai nhỏ hơn anh ta mấy tuổi này đột nhiên xuất hiện, dẫn anh ta đi và còn trả giúp ba anh ta một khoản tiền chữa bệnh đắt đỏ. Chàng trai trẻ tuổi ấy giới thiệu với Phạm Khương rằng mình tên Tạ Khương Qua, đã từng được chú của anh ta giúp đỡ. Chú của Phạm Khương chính là võ sĩ đã dạy Tạ Khương Qua Muay Thái và từng hỗ trợ anh rất nhiều.

Sau khi biết thân phận của Tạ Khương Qua, Phạm Khương chủ động đề nghị đi theo bên cạnh anh. Đồng thời để bày tỏ sự cảm kích của mình, anh ta còn thay tên đổi họ mang một từ trong tên anh, từ Phạm Việt thành Phạm Khương, vài năm sau thì trở thành trợ thủ đắc lực của Tạ Khương Qua.

Mấy năm qua, Phạm Khương biết Tạ Khương Qua thật sự khác xa hình tượng mà mọi người xung quanh dựng lên. Anh ta biết, chàng trai nước hoa trong mắt giới truyền thông không hề vô hại như vẻ ngoài hiền lành của mình.

Chủ nhật, ánh nắng dịu dàng soi chiếu xuống bãi đất phía Đông Nam Napoli. Dưới sự cổ vũ của Martha, Tô Vũ đến trường đua ngựa. Ở trường đua nuôi năm con ngựa, một con ngựa tốt đến từ cao nguyên, ba con ngựa Á Rập to khỏe và một con ngựa Anh nhỏ. Vì con ngựa này có dáng vóc nhỏ, lại thêm tính tình ôn hòa nên thường được gọi là công chúa.

Martha chỉ vào con công chúa và bảo rằng cậu chủ định đưa nó cho cô. Tô Vũ vừa cười vừa khẽ vuốt bồm ngựa, tự mình đa tình là điều không thể chấp nhận được.

Có lẽ năm con ngựa này rất được lòng Tạ Khương Qua nên ngoài hai người huấn luyện ngựa còn có mấy công nhân chuyên phục vụ chúng. Người huấn luyện ngựa có đôi mắt màu xanh lam đưa cho Tô Vũ mấy viên đường, bảo cô đặt đường vào lòng bàn tay. Cô làm theo, con ngựa công chúa kia lập tức dùng lưỡi cuộn lấy viên đường trên tay cô, vừa nhai đường vừa thân mật kề sát miệng vào người Tô Vũ, theo lời của người huấn luyện ngựa thì nó đang hôn lên tóc cô.

Hơi thở của con ngựa khiến Tô Vũ ngựa ngửa, buồn cười không khép nổi miệng. Cô vừa cười vừa nhìn về phía người huấn luyện gốc Thụy Điển có đôi mắt màu xanh thẳm hết như màu nước biển Aegea kia.

Ngay sau đó, nụ cười cô trở nên hóa đá. Không biết Tạ Khương Qua đã cười ngựa đến từ lúc nào, lẳng lặng đứng đó với ánh mắt lạnh lẽo.

Tô Vũ rũ mắt, nụ cười cũng lặng lẽ biến mất. Cô đi đến trước mặt anh, ngẩng đầu, khẽ khàng chào: “Anh về rồi à.”

“Ừm, tôi đã về!” Tạ Khương Qua cúi người xuống, nói với giọng cung chiêu: “Tô Vũ, cô thích chơi với mấy con ngựa này hả?”

Cô không đáp lời.

“Nếu thích thì tôi sẽ cho cô cơ hội.”

Thế là cuối tuần đó, Tô Vũ đều ở trong chuồng ngựa “chơi” với mấy con ngựa. Trước đó, cô còn nghe theo lời Tiểu Tạ trở về phòng thay bộ quần áo mà anh vừa mua cho cô. Khi cô mặc bộ quần áo Chanel lộng lẫy đứng trước mặt Tạ Khương Qua, mặt anh toát lên vẻ thỏa mãn.

Các công nhân của chuồng ngựa đều ngồi một bên đánh bài poker, còn bên trong chuồng ngựa đang có một cô gái không rõ thân phận đang làm những việc bình thường họ phải làm. Chẳng qua họ không cách nào yên tâm đánh bài poker được mà rất lo lắng, dáng vẻ cô gái kia hơi gầy yếu, bộ quần áo Chanel đắt giá trên người cô đối lập với dụng cụ cô đang cầm trên tay. Hình ảnh này trông thật nực cười làm sao.

Trời dần về chiều, các công nhân đánh bài poker dần không yên lòng, hình như thời gian cô gái kia làm việc hơi lâu, một người làm biết bao công việc như xách từng thùng nước đến chuồng ngựa, sau đó tắm rửa chải chuốt lông cho chúng nữa. Con ngựa nhỏ kia thì còn dễ, bốn con còn lại thì cao hơn cô quá nhiều, cô phải nhấc ghế đến, đứng trên ghế tắm cho ngựa.

Đúng là một cô gái bướng bỉnh, cô quả thật muốn hoàn thành việc tắm ngựa. Tiếp theo cô phải dọn rửa chuồng ngựa, nhưng đây mới là công việc tốn nhiều thể lực nhất. Đầu tiên, phải leo lên chỗ cái đài cao kia, mở vòi phun nước bên trên để nước chảy khắp sân, làm sạch mọi thứ bài tiết của ngựa.

“Anh đoán xem, có phải anh Tạ và cô này...” Một người công nhân nhìn cô gái nhỏ đang định leo lên đài cao.

Thế nhưng anh ta không thể nói trọn câu, bởi vì... Cô gái vốn thành công leo lên đài cao gần hai mét đột ngột ngã xuống.

Người công nhân nhiều tuổi nhất lập tức đi gọi Phạm Khương. Theo họ, Phạm Khương là người dễ nói chuyện nhất, anh Tạ chủ nhân của bọn họ thì hay buồn vui thất thường lắm.

Phạm Khương đột nhiên bị các công nhân gọi vào xem xét tình hình của cô gái đang ngất xỉu. Ban đầu anh ta tưởng cô là công nhân bình thường, nhưng trực giác mách bảo anh ta rằng không phải. Những người công nhân khác không nói rõ nguyên nhân, chỉ bảo là người trong lòng anh ta có quen với Tạ Khương Qua.

Phạm Khương cúi đầu, cô gái đang nằm trong lòng anh ta nhắm chặt mắt, gương mặt vô cùng xinh xắn.

Anh ta đầu đầu suy nghĩ, không biết mình có nên đưa cô gái ngất xỉu này vào bệnh viện gần đây không hay là báo cho Tạ Khương Qua biết. Cô gái này xuất hiện hơi đột ngột nên anh ta chưa biết giải quyết thế nào.

Trong lúc anh ta đang vô cùng nhúc nhúc đầu thì Tạ Khương Qua và Martha đã vội vàng chạy đến.

...

Tô Vũ hơi nghiêng cổ, đau quá!

Cô mở mắt, trong tầm nhìn chỉ là ánh đèn diu diu ảm áp. Chờ đến khi cô nhìn rõ mọi thứ mới phát hiện ra Tạ Khương Qua. Lúc này, cô đang nằm trên chiếc giường của mình, còn anh ngồi bên giường nhìn cô, trên mặt không có vẻ giễu cợt như mọi lần.

Cô hé miệng, cổ họng khô rát nhưng đành mặc kệ. Cô dứt khoát nhắm mắt lại trốn tránh ánh nhìn chăm chú của Tạ Khương Qua.

“Muốn uống nước sao?” Tạ Khương Qua hỏi. Anh đỡ cô tựa vào đầu giường rồi rót cho cô ly nước, sau đó, hai người lại yên lặng.

“Rót cuộc những năm qua cô đã sống thế nào?” Anh mở miệng, phá tan bầu không khí im lặng.

“Những năm qua...” Tô Vũ dừng một chút, hắng giọng tiếp tục: “Những năm qua, tôi sống rất tốt.” Bệnh công chúa thật đáng sợ, đến giờ phút này cô còn vùng vẫy vô ích.

“Rất tốt, những năm qua cô sống rất tốt ư? Phải vậy không?” Anh cao giọng, “Thế cô có thể giải thích cho tôi biết vì sao bác sĩ chẩn đoán cô mắc triệu chứng PEM không hả?

Đừng bảo tôi là cô không biết triệu chứng PEM là gì nhé. Được thôi, nếu cô không muốn kể thì để tôi nói cho cô biết.” Tạ Khương Qua kè sát, nắm lấy cằm cô, “Triệu chứng PEM là do thời gian dài thiếu hụt protein dẫn đến suy dinh dưỡng. Bác sĩ còn nói, nếu bị suy dinh dưỡng lại còn làm công việc mệt nhọc không cân thận thì sẽ ảnh hưởng đến phổi. Suy dinh dưỡng ư? Ban đầu tôi còn tưởng tôi nghe lầm rồi. Không phải bệnh này chỉ xảy ra ở những nơi như Châu Phi, Ấn Độ thôi sao? Tô Vũ, cô đùa tôi đấy à?

Cô Tô, à, không, là bà Mai chứ nhỉ, cũng không đúng nốt, phải là bà Mai tiền nhiệm mới đúng!” Mắt anh đầy vẻ thù hận, anh gằn từng chữ: “Bà Mai tiền nhiệm à, sao lại để mình trở nên suy dinh dưỡng đến nước này? Ông chồng cũ giàu có của cô đâu?

Tô Vũ, không phải cô rất sợ xấu sao? Cô không sợ nếu cô thật sự bị bệnh phổi, da dẻ đầu tóc đều trở nên vàng vọt, hốc mắt trũng sâu, tóc cô rụng trụi húi, như vậy không còn đẹp nữa, cô không sợ sao?”

Lời của Tạ Khương Qua đúng là khiến người ta không chịu nổi mà! Tô Vũ thờ ắt ra, nhìn xoáy vào mắt anh: “Tạ Khương Qua, anh không biết nhỉ? Có đôi khi tôi bận đến mức mấy tháng liền không soi gương. Đến tôi cũng thắc mắc vì sao mình có thể chịu được việc này kia chứ, trước đây mỗi ngày tôi phải soi gương tận mấy trăm lần cơ mà. Nhưng những chuyện lạ tương tự cứ thế tiếp diễn, tôi bắt đầu cảm thấy việc ngủ quan trọng hơn soi gương nhiều, tôi dành mọi thời gian rảnh của mình để ngủ, tôi không có thời gian soi gương thì làm sao chú ý đến dáng vẻ của mình đây.

Chẳng phải bây giờ anh rất vui sao? Vì tôi đã trải qua cuộc sống của anh trước kia. Chắc anh quên, ngày xưa anh từng nói, cuộc sống nghèo khổ là chuyện không hay ho chút nào. Tạ Khương Qua, anh nói đúng rồi, cuộc sống nghèo khổ quả thật không hay ho chút nào!” Tô Vũ chậm rãi nói, “Tạ Khương Qua, tôi thật lòng xin lỗi anh về những hành động xưa kia của mình.”

Cô dừng một chút rồi nói tiếp: “Còn nữa, Tạ Khương Qua à, nếu trong mắt anh tôi đã dần trở nên đáng thương đến vậy, xin anh đừng làm khó tôi nữa.”

Tạ Khương Qua nhìn Tô Vũ trong khoảng cách thật gần. Anh từ từ buông tay khỏi cằm cô, chậm chậm đứng lên, xoay người thẳng lưng, đi từng bước từng bước ra khỏi phòng.

Bên trong chỉ còn một mình Tô Vũ, cô vui mặt vào lòng bàn tay, cảm giác bản thân cứ như một củ hành tây vừa bị bóc đi một lớp vỏ nữa, nhưng như thế thì đã sao?

Cô không thích tắm cho ngựa chút nào cả. Mấy thùng nước kia rất nặng, cô phải dốc hết sức mới nhấc nổi nó lên, đã vậy còn phải leo lên thang nhựa cao gần hai mét khiến cô rất mệt. Cơ thể mệt mỏi và tinh thần thì rệu rã, cuối cùng mắt tối sầm, rơi từ trên cao xuống, thế nhưng cô vẫn chưa chết được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đừng nhớ về quá khứ (1)

Sau lần té ngã ở chuồng ngựa, Tô Vũ được sống những ngày bình yên ngắn ngủi. Tạ Khương Qua không gây khó khăn và cũng không châm chọc cô nữa, ngược lại chuyển sang đối xử khá tốt với cô.

Ví dụ như, ngày nào cũng có bác sĩ tới kiểm tra sức khỏe cho cô. Ví dụ như, anh mời một chuyên gia dinh dưỡng tới nông trường chăm sóc cô. Ví dụ như, thỉnh thoảng anh lại ngồi trước giường khi cô ngủ, đợi cô tỉnh lại thì rót cho cô một cốc nước.

Giữa màn đêm sâu thẳm, Tạ Khương Qua ôm cô vào lòng, thỉnh thoảng hôn nhẹ lên mái tóc cô. Phần lớn khoảng thời gian ấy, Tô Vũ đếm từng ngày

từng tháng, mong thời hạn của bản hợp đồng kia mau kết thúc. Giờ đây, cô luôn buộc bản thân tuyệt đối không được tự mình đa tình. Khi trước, cô từng vững tin có thể chờ được Tạ Khương Qua ở khách sạn vào ngày cô muốn cùng anh bỏ trốn, nhưng anh không hề đến. Cũng như khi cô cho rằng Mai8Hựu Khiêm sẽ không bao giờ bỏ rơi mình nhưng cuối cùng anh ta vẫn lựa chọn nhà họ Mai. Những tự tin thái quá khi ấy chỉ đổi lại cho cô sự ê chề mà thôi.

Tô Vũ coi sự chăm sóc của Tạ Khương Qua trong khoảng thời gian này là tình cảm dành cho người phụ nữ đầu tiên của mình. Không chỉ phụ nữ, đàn ông cũng luôn có những cảm xúc đặc biệt với người đầu tiên như thế.

Vì trận cúm, Tô Vũ nằm trên giường hơn mười ngày, đến khi2khí sắc cô hồng hào hơn đôi chút, bác sĩ đồng ý để cô ra khỏi phòng thì tháng Năm đã đến. Đầu tháng Năm, thời tiết Napoli dần ấm hơn, không khí cũng khô ráo hơn tháng Tư nhiều.

Tô Vũ ra khỏi phòng vào lúc hoàng hôn. Nơi này cách xa khu vực trung tâm thành phố nên xung quanh rất yên tĩnh. Cô đi dọc theo hàng lang, lần theo con gió. Mái tóc bay phất phơ trong gió, chỉ vài tháng nữa thôi mái tóc này sẽ có thể dài đến cằm4vai.

Tô Vũ bước xuống bậc thang ngoài hành lang, đi tiếp mấy phút mới tới sân bóng được quây trong nông trường. Theo như Martha kể, chủ cũ sân bóng đã xây dựng nó theo tiêu chuẩn quốc tế, tuy nhiên sau khi Tạ Khương Qua tới đây vẫn thuê người tu sửa lại. Thịnh thoảng anh cùng bạn bè đá bóng ở đây.

Mặc dù gọi nơi đây là nông trường nhưng thực chất nó giống một trang viên xa hoa hơn. Chắc hẳn khi trước, thiếu niên sống ở căn nhà gỗ miền sông nước ấy không bao giờ có thể ngờ một ngày nào đó bản thân lại sống ở một nơi như thế này nhỉ?

Đám thiếu niên đang đá bóng trên sân, bước chân lao đi xầm xầm khiến hình ảnh họ càng tràn trề sức sống. Martha và mấy người làm đứng bên cỏ vũ. Tô Vũ đứng cạnh bà, trông theo những cậu bé đó. Thấy cô đến, Martha phấn khởi vô cùng. Bà giới thiệu với Tô Vũ người nào trên sân là ngôi sao tương lai. Cùng lúc đó “ngôi sao tương lai” ấy vừa sút một cú cực đẹp, Tô Vũ hứng khởi hoan hô. Song, tiếng reo hò của cô còn chưa dứt thì tiếng hò của Martha lại vút cao, bà chỉ tay đến một chỗ, về mặt rất hưng phấn.

Theo ngón tay bà, Tô Vũ trông thấy Tạ Khương Qua. Hình như cậu trai vừa ghi bàn kia đã gọi lên hứng thú trong anh, thế là anh cũng nhập cuộc đuổi bắt trái bóng. Bước chân anh linh hoạt, dùng động tác giả cướp bóng khỏi chân cậu trai. Anh dẫn bóng một mạch tới khung thành. Sau vài cú lách người, anh tung cú sút điệu nghệ làm quả bóng vút trên không trung theo đường cung tuyệt đẹp rồi bay thẳng vào góc chết khung thành.

Toàn sân bóng dậy tiếng hoan hô, đội vốn bị “ngôi sao tương lai” áp sát sút sao chạy về phía Tạ Khương Qua, đập tay ăn mừng cùng anh. Tô Vũ đứng cách cầu môn chỉ vài chục bước chân nên trông thấy Tạ Khương Qua một cách rõ ràng, bao gồm cả vẻ mặt anh lúc này.

Napoli có khí hậu Địa Trung Hải nên chân trời buổi hoàng hôn cũng có ráng chiều rất giống ở Bangkok. Dưới ánh chiều tà ấy, Tạ Khương Qua mặc chiếc áo sơ mi màu lam bình thường cùng chiếc quần màu kaki. Nụ cười phá lưới kia thanh thuần biết mấy.

Thời gian như bắt đầu quay ngược, một cảm xúc nào đó trong Tô Vũ bỗng chốc nôn nao. Như thể cậu thiếu niên ngây ngô mặc áo sơ mi ngấn tay vào ngày đầu hạ râm ran tiếng ve, xuyên qua thời không đến trước mặt cô.

Tô Vũ quay mặt đi, không dám nhìn Tạ Khương Qua thêm nữa. Cô rời khỏi sân bóng, đúng là mỗi khi anh mặc sơ mi màu lam, anh đều có sự ảnh hưởng lớn đến tâm tư của Tô Vũ cô.

Phía Nam nông trường có một đài quan sát dùng để đo đặc mức gió. Khi Tạ Khương Qua dọn về đây, đài quan sát cũng được sửa chữa cải tạo, lắp đặt thêm vài thiết bị mới. Khi Martha giới thiệu về chỗ này, cô chỉ muốn tới ngay lập tức.

Xuyên qua ống nhòm, Tô Vũ ngắm cảng biển Napoli ngay phía trước. Vì sở hữu hệ thống đường biển kết nối mọi miền, cảng biển Napoli được ví là thiên đường của những người giàu có. Người giàu châu Âu đều đổ thuyền tại cảng biển này, và cuối tuần lại lái du thuyền ra biển khơi. Quả nhiên, hình ảnh qua ống nhòm cũng hiện rõ phần lớn tàu thuyền trong cảng Napoli là du thuyền đắt đỏ. Góc dưới bên trái ống nhòm là cặp đôi đang ve vãn nhau trên boong thuyền, động tác của họ cực kỳ nóng bỏng.

Khi cô giải chủ động leo lên người gã đàn ông kia, Tô Vũ ho khan một tiếng, cuống quýt cách xa ống nhòm, nhòm người dậy quay đi. Song cô lập tức đụng phải lồng ngực một người, không biết Tạ Khương Qua đã đứng đó từ lúc nào.

Tô Vũ lùi ra sau một bước, lúng túng xoa mặt.

“Cô đến đây làm gì?” Tạ Khương Qua cau mày.

Tô Vũ chỉ vào ống nhòm. Vừa nghĩ tới cặp đôi trên boong thuyền, mặt cô lại nóng ran. Nam đã bạo rồi mà nữ còn hăng hơn, thế mà cô ta dám làm chuyện đó cho người đàn ông kia ở trên sân tàu giữa ban ngày ban mặt.

Hàng mày Tạ Khương Qua nhíu chặt thêm. Anh đuổi tay áp lên trán cô, Tô Vũ bỗng tránh né theo bản năng, làm tay anh trượt vào không trung.

“Không phải... Không phải như vậy.” Vừa nhìn thấy vẻ mặt không vui của anh, Tô Vũ cuống quýt giải thích: “Sức khỏe của tôi khá hơn rồi, tôi đến đây vì...”

Tô Vũ không nói thêm nữa, cô sợ Tạ Khương Qua sẽ tức giận, mà cô thì không muốn điều ấy xảy ra, không muốn anh lại thốt ra những lời khắc nghiệt.

Cô đáp ứng, đứng như trời trồng.

Tạ Khương Qua nhìn cô, ánh mắt như đang dò xét. Lát sau, anh nhìn về phía ống nhòm rồi mỉm cười. Anh đi về phía đó: “Bởi vì... Tôi đoán, có lẽ cô vừa xem được cái gì lạ rồi. Để tôi xem thử cô đã thấy gì nhé.”

Khi Tạ Khương Qua cúi người định ghé mắt vào ống nhòm, cô lập tức duỗi tay ra, kéo anh lại: “Khương Qua, tôi đói bụng rồi.”

Khoảnh khắc ấy, thời gian như thể ngừng trôi một lần nữa.

Dường như cảnh tượng này đã từng xảy ra rất nhiều lần. Trước đây, đã từng có một cô gái tóc xoăn xinh đẹp luôn thích nói với thiếu niên có đôi mắt trong veo như vậy.

Tạ Khương Qua quay đầu lại nhìn cô, nụ cười bỗng khép lại nơi khóe môi anh. Và rồi, thời gian ngưng tụ thành sương giá.

Anh đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lạnh đặt trên mặt cô, giọng nói ôn hòa: “Tô Vũ, cô mới ốm dậy, không thích hợp đến mấy nơi lộng gió thế này. Tôi không thích một con ma ốm chút nào đâu.”

Ánh mắt Tạ Khương Qua dịch xuống, rơi vào bàn tay Tô Vũ đang kéo anh. Cô toan rút tay đi, song bị anh nắm lại, vừa kéo cô xuống cầu thang đài quan sát, anh vừa nói: “Chúng ta về thôi, không phải khi này cô nói đói bụng à?”

Tô Vũ ngoan ngoãn, mặc cho Tạ Khương Qua kéo tay cô đi hết những bậc thang ấy.

Đêm nay, anh không có mặt tại bàn ăn tối. Đến đêm, anh cũng không nằm trên giường Tô Vũ. Nửa đêm tỉnh lại, cô bị ai phát hiện mình lại..

Tô Vũ vui mặt thật sâu vào chiếc gối đầu mềm mại. Giờ khắc này, cô lại nhớ anh rồi. Tại trận ốm này kéo dài quá lâu ư? Có lẽ, đúng là như vậy!

Hôm sau, Martha nói rằng đêm qua Tạ Khương Qua đã cùng Phạm Khương rời khỏi nông trường. Nghe nói lần này anh sẽ đi khá lâu.

Tô Vũ thảm thở phào.

Đêm đó, các tạp chí lớn của châu Âu đều đăng tin về Tạ Khương Qua. Họ chụp được góc mặt của anh ở sông bạc Las Vegas, trong vòng tay là cô người mẫu cao ráo xinh đẹp. Một tuần sau, tin đồn yêu đương của anh bị tuôn ra liên tiếp, nào là số đo ba vòng bạn gái mới của anh, và thời gian địa điểm hai người họ gặp gỡ nhau.

Cuối cùng, Tạ Khương Qua kết thúc chuyến đi đến Las Vegas của mình bằng hình ảnh ôm cô đào nóng bỏng nhất Las Vegas trong lòng và dựng thẳng ngón giữa kinh điển khi hai người bị cánh phóng viên săn tin tại một nhà hàng đêm.

...

Lúc này, Tạ Khương Qua và Phạm Khương đang phơi nắng trên biển Nam California. Hai người nằm trên ghế tắm nắng. Cho dù Tạ Khương Qua đắp quần tạp chí lên mặt thì cô đào mặc bikini kia vẫn liên tục đưa mắt ngắm cơ thể anh. So với đàn ông phương Tây vạm vỡ, vóc người anh không xem là cường tráng, nhưng nhìn hơn ở điểm cân xứng. Người ta còn ví anh với loài động vật đẹp nhất thế giới – báo tuyết vùng cao nguyên, vì anh có làn da trắng ngần.

Với thân hình của mình, Tạ Khương Qua chỉ nằm trên ghế tắm nắng cũng thu hút không ít phụ nữ tiếp cận.

Đến khi có thêm một cô gái tiến lại gần, mời anh uống một cốc bia, thì anh đã mất hết kiên nhẫn, lạnh lùng bảo: “Cút!”, khiến cô ta ngượng ngập rồi đi.

Phạm Khương dễ dàng nhận ra được điểm bất thường của Tạ Khương Qua.

Vào thời điểm này năm ngoái, Tạ Khương Qua thích đến Alaska. Có một tối, hai người vừa uống rượu vừa câu cá trên lớp băng, Phạm Khương hỏi Tạ Khương Qua đã ngà ngà say rằng tại sao lại thích nơi này, cuộc sống của cư dân Alaska quanh năm tuyết đọng vô cùng khô khan, buồn chán kia mà.

“Bởi vì nơi này cách xa Bangkok nhất.” Tạ Khương Qua trả lời một câu khó hiểu.

Vậy mà năm nay anh lại giờ chứng tới Las Vegas, thậm chí hình như anh không thèm tránh né giới truyền thông. Tạ Khương Qua không thích giao thiệp với truyền thông, chỉ cần anh muốn là có thể thoát khỏi ống kính của đám phóng viên. Nhưng lần này, Tạ Khương Qua liên tiếp để họ chụp được ảnh anh và cô gái kia hẹn hò.

Nếu không có cú điện thoại ban nãy, Phạm Khương còn tưởng anh và Thẩm Họa xích mích nên mới xuất hiện tình trạng khác thường này. Có điều sự thật không phải như vậy.

Cách đó không lâu, Tạ Khương Qua mới nói điện thoại với Thẩm Họa. Anh dụ giọng trò chuyện, nói cho cô ấy hay là ngày mai mình sẽ tới Alaska.

Tạ Khương Qua đang nói dối Thẩm Họa. Thực ra, anh định ở đây nguyên một tuần.

Nhìn Tạ Khương Qua che kín mặt, Phạm Khương thoáng giật mình, buột miệng thốt lên: “Khương Qua, cô gái ở nông trường là ai thế?”

Anh không trả lời, không rõ có nghe thấy hay không.

Phạm Khương nói tiếp: “Là cô gái xinh xắn ngất xỉu ở chuồng ngựa đấy.”

Bây giờ anh mới chậm rãi kéo tờ tạp chí che mặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đừng nhớ về quá khứ (2)

Phạm Khương ngơ ngạc, có lẽ phản ứng kỳ quái dạo gần đây của Tạ Khương Qua liên quan đến cô gái ở chuồng ngựa kia.

Tạ Khương Qua từ từ rời mắt khỏi quyển tạp chí, nhanh chóng ngồi thẳng người trên ghế, nhìn Phạm Khương với vẻ nghi ngờ: “Phạm Khương, anh hỏi vấn đề này làm gì?” Giọng anh có vẻ không mấy thân thiện.

Phạm Khương hơi hoảng hốt, anh ta cảm thấy ánh mắt của Tạ Khương Qua như muốn ăn tươi nuốt sống mình, mà 1 câu Tạ Khương Qua hỏi lúc này mang đầy vẻ phòng bị.

“À, tôi chỉ tò mò chút thôi.” Phạm Khương cố gắng để giọng điệu của mình có vẻ băng quơ, “Tôi chỉ đơn giản là tò mò về cô gái mang nét đẹp phương Đông kia.”

Dưới ánh mắt sẫm soi từ Tạ Khương Qua, Phạm Khương rợn cả da đầu, vài ý nghĩ thoáng qua cũng đủ cho anh ta đoán được gì đó rồi.

“Hãy nhớ kỹ, Phạm Khương, đừng tọc mạch về cô gái đó!” Tạ Khương Qua lạnh lùng cảnh cáo.

Phạm Khương gơ tay tỏ vẻ mình đã biết. Hai người lại tiếp tục tựa người vào ghế của mình.

Phạm Khương thầm kêu may mắn, anh ta vẫn luôn có chút sợ hãi đối với người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình này. Không phải vì Tạ Khương Qua khắt khe với anh ta mà ngược lại còn đối xử quá tốt, chỉ có điều thỉnh thoảng Tạ Khương Qua lại toát ra vẻ lạnh lùng vốn có, khiến người khác không nhận được mà 1 lạnh toát sống lưng.

Một lúc sau, Tạ Khương Qua đột nhiên nhòm người dậy: “Phạm Khương, thật ra vì anh từng ôm cô gái đó nên mới tò mò phải không?”

Trong lòng Phạm Khương thầm mắng bản thân. Đúng là tò mò hại chết người, trông đi, Tạ Khương Qua chỉ thiếu điều muốn dí súng vào thái dương anh ta để tra hỏi thôi.

“Không phải!” Anh ta cuống quýt trả lời, giọng điệu vô cùng nghiêm túc thành khẩn, chỉ còn thiếu đem cha mình ra thề thốt.

Tạ Khương Qua lại duỗi người, dựa vào ghế, lạnh giọng: “Phạm Khương, hãy nhớ kỹ điều này, anh không có tư cách tò mò về cô gái đó!”

Lời nói của Tạ Khương Qua khiến Phạm Khương cảm thấy hơi khó chịu. Tạ Khương Qua chính là thế đấy, cho dù mối quan hệ của hai người đã thân thiết đến độ kẻ vai sát cánh bên nhau, nhưng thỉnh thoảng, Tạ Khương Qua sẽ cho anh ta biết vị trí thật sự của mình ở đâu.

Một lát sau, Tạ Khương Qua gọi điện thoại cho cơ trưởng. Khi màn đêm buông xuống, hai người ngồi trên chuyên cơ của anh, lên đường trở về Napoli.

Lúc Tô Vũ tỉnh lại vào lúc nửa đêm, không biết Tạ Khương Qua đã nằm trên giường từ bao giờ. Cô mơ mơ màng màng hỏi: “Anh về lúc nào vậy?”

“Về được một lúc rồi.” Anh trả lời bằng giọng điệu say đắm mà cô quen thuộc.

Tô Vũ khẽ cọ trong lòng anh. Màn đêm mông lung luôn có sức hút khiến ta mê muội, đặc biệt là khi có người ôm lấy cô, nói với cô bằng giọng nói đầy mê hoặc ấy.

“Tô Vũ, em nhớ không, hôm hai chúng ta ở trên xe lửa, phía đối diện là người phụ nữ Ấn Độ đeo khăn che mặt đang ngủ gật, em càng nhìn chị ta lại càng buồn cười. Cuối cùng em rúc trong lòng tôi không dám cười to, bởi vì em cho rằng đó là hành động không lịch sự. Nhưng người gặp họa lại là tôi, hơi thờ của em phả vào cổ tôi, thấm thấu từng chút, từng chút qua mỗi lỗ chân lông trên người tôi. Tôi né ra, nhưng lại vô tình nhìn vào trong chiếc áo thun màu tím cổ chữ V có thể thấy rõ mồn một áo lót bên trong của em. Khi ấy áo lót của em màu tím đậm, rất đáng yêu, trông hệt như đôi thỏ trắng đang mang nơ bướm xinh xắn. Người phụ nữ Ấn Độ kia ngủ gật hệt như con chim gỗ kiến, mỗi lần cô ta gục đầu là em lại bật cười, đôi thỏ trắng mang nơ bướm kia lại rung lên, trông càng đáng yêu hơn. Hình ảnh ấy khiến đầu óc tôi hỗn loạn, tôi lặng lẽ luôn từng ngón tay vào áo em, nắm lấy chúng, tiếng cười của em bỗng chốc ngắt quãng, tôi biết làm vậy là không đúng, nhưng tôi không nhận được.” Tạ Khương Qua hôn lên tóc cô, giọng nói có vẻ hơi oán giận, “Em không biết lúc đấy em quyến rũ thế nào đâu.”

Qua giọng nói trầm ấm của anh, câu chuyện cũ bất chợt ủa về. Trên miệng người phụ nữ Ấn Độ đeo khăn che mặt có một nốt ruồi màu đen, nhìn cứ như ăn dưa hấu rồi quên lau miệng vậy. Quả thật ban đầu Tô Vũ buồn cười vì lý do này, nhưng về sau là cười nắc nẻ vì dáng vẻ ngủ gà ngủ gật của đối

phương.

Song bất thành linh, bàn tay anh lại nhẹ nhàng luồn vào áo cô, lặng lẽ di chuyển từ eo lên trên, cuối cùng cả bàn tay anh bao phủ lên gò bồng đảo căng tròn.

Giọng nói dịu dàng lại khiến màn đêm càng thêm ma mị: “Hai vật nhỏ trên ngực em rất đáng yêu, chỉ một lúc sau, chúng lại cứng rắn khiêu khích lòng bàn tay tôi râm ran, cuối cùng...” Tiếng thờ dộc khàn khàn thay thế giọng nói dịu dàng kia, “Tô Vũ, tôi khó chịu quá!”

Đêm hôm đó, trong gian phòng màu hồng tại nông trường vắng lặng ở Napolia đã xảy ra một cảnh kiều diễm.

Cuối cùng, dưới sự đầu độc của giọng nói quá đỗi cuốn hút kia, theo sự chỉ dẫn của anh, tay Tô Vũ chạm đến nơi thép nóng. Đến khi tay Tạ Khương Qua rời đi mà cô vẫn không rút tay lại.

“Tô Vũ, tôi khó chịu quá!” Anh lại tiếp tục đầu độc cô.

Ký ức xa xưa như đang lặp lại vào đêm hôm nay. Tô Vũ nhắm mắt lại.

Tiếng tàu ồn ào như quanh quẩn bên tai, nhờ sự che chắn của chiếc túi du lịch màu nâu, mọi người trên tàu đều đang ngủ, chỉ có đôi nam nữ ngây ngô ngồi trong toa xe không ngừng rục rịch. Khi tay cô bắt đầu cử động, anh khó chịu hừ khế, thờ hờn hờn bên tai cô, giọng giả: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!”

Dường như hơi thở của anh có tính cảm nhiễm, Tô Vũ bắt đầu thờ dộc, tay tăng nhanh tốc độ, giọng nói như thể khóc nức lên: “Khương Qua, sao còn chưa...” Cô không có dũng khí nói hết lời.

“Sắp rồi, sắp rồi!” Tạ Khương Qua động viên cô, thế nhưng sự thật là anh đang nói dối.

Đến lúc chất lỏng nóng rực kia bắn đầy lòng bàn tay, Tô Vũ mềm oặt trong lòng anh.

Bỗng dung một giọng nói như từ xa xăm vọng đến: “Rửa tay đi.”

Cô hơi nhú mảy, tên khốn Tạ Khương Qua này, cô đã giúp anh mà anh còn dám ăn nói với cô bằng giọng điệu ra lệnh thế à.

Giọng nói ấy vẫn tiếp tục vang lên: “Rửa tay xong thì thuận tiện thay quần áo luôn đi.”

Tô Vũ thầm nghĩ: Tạ Khương Qua điên hả? Thế nhưng chỉ một giây sau, cô lập tức hiểu ra, người điên không phải là anh mà chính là cô.

Cô choàng mở mắt, đồng thời lúc này đèn trong phòng cũng được bật mở, tiếng tàu hỏa đã biến mất, gương mặt anh hiển hiện rõ ràng dưới ánh đèn sáng ngời.

“Gần đây tôi có quen một nhà thôi miên, anh ta nói, đôi khi giọng nói của một người cũng chính là ma thuật, tôi đã học lỏm được đôi chút.” Anh hỏi cô: “Tô Vũ, vừa rồi cô có cảm nhận được ma thuật của giọng nói không?”

Tô Vũ tròn to mắt nhìn anh.

“Ngaoan, rửa tay đi, xong thì thuận tiện thay quần áo, ngủ sẽ thoải mái hơn.” Hơi thở khê khàng của anh phả vào mặt cô.

Tô Vũ gạt đầu, rời giường, mở cửa phòng vệ sinh rồi tựa lưng trên tường, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xưa kia, nước mắt của cô có thể rơi bất cứ lúc nào. Cô từng gào khóc trước mặt Tô Đình rất nhiều lần, cô cho rằng nước mắt khi ấy là sự đau khổ, nhưng thật ra đó là nước mắt của hạnh phúc. Bởi vì trên thế giới này, vẫn còn một người chịu nhường bộ vì nước mắt của cô. Còn bây giờ cô chỉ rơi nước mắt trong lặng lẽ, không dám gào khóc lớn tiếng vì sợ người khác biết, bởi vì đã không còn ai đó nâng niu trân trọng nước mắt của cô nữa rồi.

Ánh bình minh vốn đang le lói dần biến thành một màu trắng nhạt rồi đậm dần. Bỗng lúc này cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị mở ra, Tạ Khương Qua đẩy cửa bước vào.

Tô Vũ bất ngờ không kịp phòng bị, định trốn đi, song vừa cất bước lại nhớ đến mệnh lệnh Tạ Khương Qua muốn cô rửa tay nên đành quay lại.

Chết thật, quên rửa tay rồi. Thế là cô vội tránh ánh mắt anh, lao đảo đến bồn nước.

Bỗng nhiên Tạ Khương Qua nắm lấy bàn tay đang vịn vào nước của cô, sau đó nâng mặt cô lên, nhú mảy, tò vò khó chịu.

Cô khóc rồi. À, không phải, là cát bay vào mắt thôi, là do hành tây, là hành tây...

Làm sao đây, ngay cả điều kiện để viện một cái có ngu xuẩn như thế cô cũng không có, ở nơi này làm gì có cát hay hành tây.

Cô ngơ ngác nhìn anh, tưởng chừng những giọt nước mắt kia sẽ lặng lẽ rơi đầy mặt mình, nhưng không, thật may vì chúng vẫn chưa rơi xuống.

Tạ Khương Qua rũ mắt. Một giây sau, anh ôm cô vào lòng, cái ôm rất chặt như đang dỗ con nít: “Em không thích rửa tay sao? Vậy thì đừng rửa nữa.

Em không thích thay quần áo thì đừng thay.” Tiếp theo anh bế cô đặt lên bệ rửa, dịu dàng trao cô từng cái hôn.

Hơn nữa, anh còn đích thân xin lỗi cô, rằng anh chỉ vì nhất thời bột nên mới làm vậy. Sau đó anh lại hôn cô, môi anh cực mềm mại, đầu lưỡi cạy mở miệng cô, quần lấy lưỡi cô như con rắn nhỏ. Đôi môi anh dịu dàng hết như giọng nói ban nãy, và rồi dùng răng kéo bộ đồ ngủ mỏng tang cô đang mặc trên người ra.

Bộ đồ ngủ rơi xuống, nơi tròn đầy kia không hề được che chắn hiện rõ, anh đưa lưỡi khê liếm lên nụ hồng ấy, sau đó ngậm mút.

Tô Vũ nhẹ nhàng phối hợp, đưa bàn tay luôn vào tóc anh. Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà vệ sinh, cười ngờ ngạc nhiên. Ban nãy, Tiểu Tạ đã dùng ma thuật từ giọng nói, còn bây giờ là gì? Kỹ thuật à?

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trông em ngốc chết đi được (1)

Suốt cả buổi sáng hôm ấy, bầu trời âm u đầy mây đen, Martha bảo đây là kiểu thời tiết giao mùa điển hình của Ý. Vào thời điểm cuối xuân đầu hạ, trời đất Napoli luôn thay đổi thất thường.

Buổi sáng ấy, Tô Vũ cuộn mình trên giường. Sau khi bế cô từ phòng tắm về giường, Tạ Khương Qua bảo rằng quãng đường từ Nam California đến Napoli khiến anh hơi mệt, cần nghỉ ngơi lấy lại sức, cô cứ ngủ cùng anh là được.

Bữa sáng và bữa trưa Martha đều đưa đến tận phòng. Người phụ nữ Ý cười khá kỳ lạ, còn hỏi Tô Vũ làm mấy lần khiến cô ngượng chín cả mặt.

Đến chiều, trời đổ cơn mưa nhỏ, hai người nằm trên giường xem phim hài. Tạ Khương Qua cầm khoai tây chiên, thỉnh thoảng cười vài tiếng, đôi lúc còn chu đáo đút cho Tô Vũ. Chiếc điện thoại đặt bên đầu giường, anh chẳng buồn nhìn đã tắt máy, để đầu cô thoải mái dựa vào ngực mình.

Cuối cùng bộ phim kéo dài cả trăm phút mà không biết có nội dung gì đã kết thúc. Bây giờ Tạ Khương Qua bất chợt hỏi: “Tô Vũ, cô biết nấu ăn không?”

Tô Vũ gật đầu.

“Cô nấu được á?” Tạ Khương Qua lặp lại: “Cô chắc là mình nấu được hả?”

“Ừ! Tôi biết nấu.” Tô Vũ trả lời chắc nịch.

Rất lâu về trước, vào những ngày cuối tuần rảnh rỗi ở Chiang Mai, Mai Hựu Khiêm đã dạy cô nấu cơm. Anh ta kiên nhẫn chỉ bảo, còn tận tình “cầm tay chỉ việc” dù cô bằng được. Anh ta thích đứng sau lưng cô để cô dựa vào ngực, cầm tay cô dạy cô làm món trứng ốp, hướng dẫn cô cách chiên một quả trứng sao cho lòng đỏ không bị vỡ, hòa vào lòng trắng.

Vậy là sau rất nhiều cuối tuần, Tô Vũ chợt phát hiện vậy mà cô đã biết nấu cơm. Và trong bữa cơm kia toàn là món mà Mai Hựu Khiêm thích.

“Thế thì cô phụ trách bữa tối hôm nay nhé.” Giọng điệu Tạ Khương Qua có phần không quá tin tưởng.

Chập tối, lần đầu tiên Tô Vũ được Tạ Khương Qua đưa ra ngoài. Phong cảnh trên đường từ nơi họ ở đến thị trấn lân cận rất đẹp. Tạ Khương Qua lái một chiếc xe Toyota bình thường mà anh mượn của một công nhân trong nông trường. Rất ít khi anh sống ở đây nên tới giờ anh mới phát hiện mình không có xe, hơn nữa Tiểu Tạ còn nhận ra mình không thể lái máy bay đến tận siêu thị. Lúc ấy Tạ Khương Qua chợt nảy ra một ý nghĩ, có lẽ anh có thể cưỡi ngựa đến siêu thị mua sắm. Không hiểu sao Tô Vũ lại bật cười, lúc cô cười, anh đã ngắm nhìn cô rất lâu.

Hai người lái chiếc Toyota màu trắng rời khỏi nông trường. Dọc con đường, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương tràn ngập khoang xe. Phần lớn cư dân vùng Đông Nam Napoli là người Tunisia, dân di cư Libi. Những người đi đường mặc áo choàng khiến nơi đây mang phần nào hơi thở của vùng Ả Rập.

Tạ Khương Qua đội chiếc mũ cao bồi của nhân công nông trường, kéo tay Tô Vũ vào siêu thị. Đa phần khách mua sắm trong này là người Ả Rập da ngăm đen, vì vậy làn da trắng của Tô Vũ trông cực kỳ nổi bật. Rất nhiều người đều dõi mắt trông về phía cô khiến Tạ Khương Qua bức dọc. Anh đội chiếc mũ của mình lên đầu Tô Vũ, và thế là mọi ánh nhìn lại chuyển dời sang người anh.

Nếu người đi qua cửa siêu thị trông thấy cặp nam nữ cùng màu da đi ra từ siêu thị, chắc hẳn họ sẽ cho rằng đây là cặp đôi đang yêu đương nồng nhiệt mà chẳng thể nào đoán được giữa họ đã có một giao dịch tình nhân kỳ lạ. Nhìn cảnh chàng trai xách túi đồ giúp cô gái, đã vậy còn cẩn trọng che chở cô trong lòng, thì thoảng thì thầm gì đó bên tai cô khiến cô gái mỉm cười thích thú mới tình tứ làm sao.

Tô Vũ mỉm cười lắng nghe lời Tạ Khương Qua nói. Dưới ánh mặt trời chói chang, thế giới này bình thường đến không thể bình thường hơn. Trong cái nhìn đăm đăm của biết bao người, cô vô thức kéo mũi xuống thấp rồi cúi đầu nhìn bàn tay của mình, lặng lẽ bỏ tay vào túi áo khoác.

Trong bếp, Tô Vũ thành thạo phân loại và cắt đồ ăn mua từ siêu thị ngay trước mặt Tạ Khương Qua.

Anh đứng một bên bếp, tựa hờ vào tường bếp, vừa ăn táo vừa như cười như không nhìn cô. Có lẽ Tiểu Tạ đang đợi cô làm rơi vỡ đĩa để chế nhạo đây mà.

Tô Vũ nhớ có lần mình từng quần lầy Tạ Khương Qua, đòi anh dạy cô chiên trứng ốp lết tại căn nhà gỗ, kết quả cô làm vỡ hai cái đĩa nhà anh. Sợ anh nổi giận, cô chủ động chu môi để anh hôn mình. Đúng lúc hai người đang ôm hôn nồng nhiệt thì mẹ anh ra khỏi phòng, anh đành vội vã giấu cô ra sau.

Lại nữa... Lại nữa rồi! Những ký ức như dòng sông chảy xuôi lại ủa tới. Tô Vũ thở hắt một hơi, bắt đầu đồ dầu vào chảo.

Quả trứng chiên sánh ngang hình ảnh ngon mắt trong mấy quyển tạp chí ẩm thực được đặt trên chiếc đĩa tinh xảo. Tô Vũ vớt sợi mì Ý nấu vừa chín tới ra ngâm vào nước lạnh, ba phút sau, cô lại bỏ ra cho ráo nước. Tiếp theo, cô cho gia vị vào chảo để nấu nước sốt.

Dùng lửa nhỏ đun gia vị thành chất lỏng sền sệt, sau đó trộn sợi mì với dầu salad thành màu vàng óng, trút mì vào đĩa vuông rồi rưới nước sốt lên. Cuối cùng, cô đặt quả trứng vừa chiên vào một bên đĩa, trang trí bằng bông cải xanh chần nước sôi và cà chua đã cắt nhỏ.

Trông món ăn trên chiếc đĩa hình vuông cũng được đấy chứ! Tô Vũ hài lòng bày đĩa lên khay cùng với một bát canh hải sản. Khi xong xuôi toàn bộ, Tô Vũ đưa mắt về phía Tạ Khương Qua – người lặng thinh dõi theo từ đầu đến cuối.

Nụ cười hờ trên môi Tạ Khương Qua đã biến mất, mặt anh sa sầm, đôi mắt nhìn đăm đăm vào đĩa mì Ý.

Thấy vẫn thiếu hành tây, Tô Vũ bình tĩnh giải thích: “Tôi làm theo kiểu Thái. Nếu thêm hành tây...”

“Cô học từ lúc nào?” Tạ Khương Qua lạnh giọng ngắt lời cô.

“Mấy năm trước, hồi sống ở Chiang Mai...” Tô Vũ há miệng, giọng càng lúc càng lí nhí, cuối cùng dứt khoát ngậm chặt.

Hai người đều im lặng. Lát sau, Tạ Khương Qua dời mắt từ đĩa mì sang mặt Tô Vũ. Anh nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng đưa tay hất đồ chiếc đĩa, thức ăn thâm thương rơi trên sàn nhà.

Tạ Khương Qua bảo rằng món cô nấu khiến anh liên tưởng đến bùn đất, làm anh không còn đói bụng nữa.

Cuối cùng, Tạ Khương Qua chỉ tay vào tạp dề của Tô Vũ, độc miệng nói: “Cởi ra đi. Bất cứ người phụ nữ nào mang nó còn ra dáng mẹ hiền vợ đảm, còn mặc lên người cô chẳng khác gì tên hề cả.”

Tạ Khương Qua rời khỏi bếp. Tô Vũ thu dọn sàn nhà sạch sẽ, đứng đó cúi đầu nhìn tạp dề của mình. Vậy sao? Đến Tô Vũ của thời thiếu nữ cũng không ngờ có một ngày mình sẽ mặc thứ này trên người. Nhưng về sau, có một người đàn ông tên Mai Hựu Khiêm đã khiến cô cam tâm tình nguyện mặc nó.

Sau khi Tô Vũ cởi tạp dề rời khỏi bếp, Tạ Khương Qua đứng bên ngoài, nhếch miệng cười, giang vòng tay chờ đón. Cô ngoan ngoãn đứng cạnh anh, bị anh ôm trọn vào ngực. Có vẻ tâm trạng Tạ Khương Qua đã tốt hơn, dịu giọng nói: “Tô Vũ, tôi đưa cô đi ăn mấy món ngon nhé.”

Một tiếng sau, Tô Vũ được Tạ Khương Qua dẫn tới chiếc du thuyền thuộc sở hữu của anh neo trên cảng Napoli. Đầu bếp mà Phạm Khương thuê đang bày đủ các món ngon lên bàn.

Đây là lần thứ hai Phạm Khương gặp cô gái ngắt xiêu ở trường đua ngựa cách đây không lâu. Tạ Khương Qua đang nắm tay cô, hai người thân mật dùng com trên boong. Dưới bầu trời đầy sao, chiếc du thuyền màu trắng cùng bàn ăn trong ánh nến lung linh tạo thành khung cảnh lãng mạn nên thơ. Phạm Khương ở trong phòng không ngừng liếc nhìn ra ngoài. Đêm nay, Tạ Khương Qua rất quan tâm tới cô gái mà anh đưa tới. Trong mắt Phạm Khương, biểu hiện của Tạ Khương Qua vẫn rất bình thường, bình thường như cách mà anh luôn đối xử dịu dàng chu đáo với những cô gái anh hẹn hò, đến mức mà sau khi các cô gái đó bị đá mà vẫn luôn miệng nói tốt về anh.

Theo như Phạm Khương thấy, Tạ Khương Qua nổi giận với phụ nữ mới là hành động kỳ quái. Vậy mà khi bữa tối gần kết thúc, Phạm Khương thật sự được chứng kiến hành động kỳ quái hiếm hoi của Tạ Khương Qua. Anh cầm khăn ăn muốn lau miệng cho cô bạn gái, có lẽ động tác quá mức đột ngột nên cô gái quay mặt đi. Tạ Khương Qua vò khăn ăn thành một cục, ném xuống biển với tư thế ném bóng rổ. Sau cùng, hai người giằng co với nhau qua chiếc bàn ăn.

Phạm Khương len lén hé cánh cửa sổ ra, đóng tai nghe ngóng. Trên boong thuyền vắng tới giọng Tạ Khương Qua: “Qua đây.”

Có lẽ người chưa quen với Tạ Khương Qua sẽ ca ngợi giọng điệu người đàn ông này thật khí phách. Song nếu thân thiết với anh thì dễ dàng nhận ra Tiểu Tạ đã bị cô gái này làm nổi giận thật rồi.

Tô Vũ đi tới trước mặt Tạ Khương Qua, anh vung tay kéo cô vào lòng rồi sửa lại mái tóc bị gió biển thổi rối của cô. Vài giây sau, môi Tạ Khương Qua dán lên môi cô, cô rất phối hợp đặt tay lên vai anh.

Đây là lần đầu tiên Phạm Khương tận mắt thấy Tạ Khương Qua hôn phụ nữ. Anh từng gặp Tạ Khương Qua tán tỉnh những cô gái khác, cũng từng thấy Tạ Khương Qua hôn lên má họ, nhưng anh chưa từng thấy Tạ Khương Qua hôn môi ai cả. Có điều không thể loại bỏ trường hợp họ hôn môi ở nơi riêng tư, dù sao cũng có không ít phụ nữ công khai khen kỹ thuật hôn của Tiểu Tạ rất tuyệt cơ mà.

Ặc... Nụ hôn của hai người kia vẫn kéo dài. Hình như kỹ thuật hôn của Tiểu Tạ đã chinh phục được cô ấy, tay của cô gái di chuyển từ bả vai anh đến

cổ, tiếp tục triển miên, cuối cùng hình như hai người không kim nén nổi nữa. Tạ Khương Qua kéo tay cô gái, dắt về phía phòng của mình.

Tuy trông hai người gần bó khăng khít nhưng Phạm Khương vẫn cảm giác bầu không khí giữa họ cứ là lạ thế nào ấy.

Đúng rồi! Hai người họ đi về phòng ngủ rồi!

Về phòng á? Trai đơn gái chiếc đèm ở chung một phòng thì... Nhưng Tạ Khương Qua không thể nào làm chuyện đó với cô gái nào khác. Anh đã đáp ứng Thẩm Họa không lên giường với bất cứ người phụ nữ nào cả. Theo những gì Phạm Khương biết, Tạ Khương Qua từng ở chung phòng với phụ nữ song chưa bao giờ phát sinh chuyện gì hết. Hơn nữa, mấy cô gái kia chỉ khen kỹ thuật hôn siêu đẳng của Tiểu Tạ trước bàn dân thiên hạ, nhưng họ không hề nhắc đến bản lĩnh trên giường của anh.

Vừa vào cửa phòng, Tô Vũ đã bị Tạ Khương Qua áp lên cửa. Họ vừa quần quýt nhau vừa di chuyển tới gần cửa sổ. Trên đoạn đường ấy, Tạ Khương Qua vội vã tháo khăn lụa, áo khoác, vòng tai và giày cao gót của cô ra như không thể chờ đợi nổi nữa.

Hiện tại, Tô Vũ đang dán mặt vào cửa kính, trên người chỉ còn mỗi chiếc váy lụa hai dây, dây khóa bên trái váy đã bị Tạ Khương Qua kéo xuống. Tay anh luồn vào từ nơi ấy, cởi bỏ áo ngực cô, tự do lướt trên từng tác cơ thể cô và cuối cùng thỏa sức nắn bóp vân vê gò đất cao vút. Mắt Tô Vũ mở to nhìn chăm chăm khung cảnh căng biển.

Nụ hôn của anh rơi trên cổ cô, môi và tay anh cứ thế là lướt trên thân thể, đi tới bên tai Tô Vũ, hơi thở anh nhẹ nhẹ quần quanh tai cô. Anh khe khẽ thủ thỉ: “Tô Vũ, em thấy bây giờ chúng ta có giống lúc ở trong khoang thuyền không?”

Cô nhắm mắt lại.

Anh khẽ cười bên tai cô như đứa trẻ ngây thơ, nỉ non: “Tô Vũ, lúc đó em còn tưởng là động đất đấy.” Nói đến đây, tay anh rời khỏi ngực cô, vuốt ve cô qua lớp váy. Sau chốc lát vẩn vương nơi bụng cô, anh đẩy làn váy cô lên lần nữa. Sau cùng, chạm tay tới viền tơ quần lót cô, muốn gạt bỏ lớp vải mỏng manh ấy đi.

Tuy nhiên đứng vào khoảnh khắc ấy, Tô Vũ đột ngột bắt lấy tay Tạ Khương Qua, kéo ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Trông em ngốc chết đi được (2)

Tô Vũ nói với Tạ Khương Qua đang vui mặt thở hắt hắt trên vai mình: “Đừng, chỗ này không giống trong khoang thuyền kia. Khương Qua, anh nhìn cho rõ đi, từ đây nhìn ra bên ngoài là muôn ánh đèn rực rỡ, còn từ khoang thuyền thì chỉ là một mảng đen kịt, trông rất đáng sợ.”

Tạ Khương Qua không hề đáp lại, chỉ thờ dốc, sau đó cất giọng tiếc nuối: “Nhà thôi miên kia nói rất đúng, nếu không phải là nhà thôi miên chuyên nghiệp thì khi dùng ma thuật của giọng nói nhiều lần trên cùng một người, cuối cùng nó cũng chỉ như giọng nói bình thường mà thôi.”

Anh ôm lấy Tô Vũ, đặt cô trên giường rồi đè lên người cô: “Tô Vũ, cứ bình tĩnh, tôi còn rất nhiều thời gian, có lẽ không lâu sau, em sẽ chủ động...” Anh nói khẽ bên tai cô: “... chủ động mời tôi tiến vào em đấy.”

Trước “nổi khở” không thể nào giải tỏa, Tạ Khương Qua thậm mắng chửi Phạm Khương đáng chết, không biết anh ta đã cho anh ăn cái thứ gì!

...

Những ngày tháng tiếp theo không hề khó sống như Tô Vũ tưởng tượng, còn Tạ Khương Qua thì ngoài việc thỉnh thoảng hơi “khó ở” thì bình thường cũng không đến nỗi nào. Theo lời Martha, Tô Vũ cô được anh đối xử tới đến mức biết bao cô gái phải hâm mộ đấy.

Hâm mộ ư? Tô Vũ thậm cười khở, nếu để cho những cô gái kia biết vào buổi tối, cô và anh thường làm những gì trên giường thì không biết họ còn hâm mộ nổi không.

Dạo gần đây, nhu cầu sinh lý của Tiểu Tạ càng lúc càng cao, thỉnh thoảng còn đòi hỏi vào ban ngày nữa.

Vào một ngày cuối tháng Năm, anh bảo cô đến phòng làm việc đặt mười mấy chiếc máy vi tính của mình. Tạ Khương Qua ngồi trước máy vi tính xem xét vài quỹ đầu tư và cô phiếu như thường lệ, còn cô thì yên lặng ngồi bên cạnh đọc sách, chơi game. Bất chợt anh lại gọi cô: “Tô Vũ đến đây.”

Rồi lại cho đòi Phạm Khương đến. Tô Vũ vẫn bị giữ ngồi chặt trên đùi anh, không thể cử động. Sự xuất hiện đột ngột của anh ta khiến cô ngượng ngùng đỏ bừng mặt, không biết nên làm thế nào bèn dứt khoát vùi đầu vào vai Tạ Khương Qua, giả vờ như đang ngủ.

Phạm Khương vừa rời khỏi, Tạ Khương Qua bật cười thích thú như đứa trẻ, nựng mặt cô khen: “Tô Vũ, em thật đáng yêu!”

Kể từ đó, mỗi lần chạm mặt Phạm Khương, Tô Vũ đều không dám nhìn thẳng mặt anh ta.

Cuối cùng Tháng Năm với vài khoảnh khắc khó chịu cũng trôi qua, bán đảo Apennine bắt đầu bước vào tháng Sáu với những trận gió lốc. Cuối tuần, sắc trời bên ngoài rất u ám, trông cứ như có thể đổ mưa giông bất cứ lúc nào.

Tạ Khương Qua đột nhiên muốn Tô Vũ thu dọn hành lý giúp mình để tham dự dạ hội từ thiện do bạn gái anh tổ chức vào thứ Hai tuần sau tại Washington. Lúc nào cũng vậy, anh luôn không hề kiêng kỵ thể hiện tình yêu của mình với Thẩm Họa trước mặt cô, thỉnh thoảng anh còn đặc ý kể về những điểm xuất sắc của Thẩm Họa với cô. Ví dụ như khi có vị chính khách nào đó đến trường học của Thẩm Họa diễn thuyết, cô ta đã dùng lập luận sắc bén của mình vạch trần những tên lừa gạt đội lốt chính trị gia kia ra sao.

Phải công nhận cô ta rất xuất sắc, độc lập và tự tin. Một vị học giả nhiều tuổi ở Massachusetts đã nhận xét cô sinh viên này như sau: Cô gái nhỏ phương Đông này đã dùng sự tự tin và trí thông minh để biến gương mặt vốn bình thường của mình trở nên xinh đẹp.

Khá nhiều người suy đoán hiện nay Thẩm Họa đang mang quốc tịch Hoa Kỳ, và tương lai sẽ rất có khả năng tham dự vào chính trường. Tuy nhiên cuối cùng, cô ta chỉ bằng quơ đáp: À không, thân phận của tôi chỉ là vợ của Tạ Khương Qua thôi, từ nhỏ đến lớn, mơ ước của tôi là được gả cho anh ấy.

Vợ ư? Đúng vậy, tất cả mọi người ở vùng sông nước nghèo quê họ đều biết, Thẩm Họa và Tạ Khương Qua là một đôi thanh mai trúc mã.

Ôi cô lại nghĩ ngợi linh tinh rồi. Tô Vũ thờ ắt, lấy vali của Tạ Khương Qua ra, cúi người xuống.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói đột nhiên vang lên khiến Tô Vũ đang mở vali giật cả mình, lao đảo suy nghĩ. Thế nhưng cô lại rơi vào vòng ôm vững chãi quen thuộc.

Tạ Khương Qua siết lấy eo cô, cất giọng vui vẻ: “Tô Vũ, cô nhát gan như thế từ khi nào vậy?”

Cô rất sợ mỗi khi anh nói chuyện với cô bằng giọng điệu này, chính âm thanh ấy khiến hình ảnh Tạ Khương Qua của quá khứ vốn được chôn sâu trong lòng cô và Tạ Khương Qua của hiện tại giống nhau vô cùng, giống đến mức chồng vào nhau, nếu cứ tiếp tục như thế thì sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Cô kín đáo tránh khỏi Tạ Khương Qua, bắt đầu sắp xếp hành lý. Anh sẽ đi ba ngày, bình thường anh không mang hành lý vì đa phần chỉ ở trong khách sạn, có quân gia túc trực 24/24 sẵn sàng phục vụ cho các nhu cầu của anh, hơn nữa, anh cũng không mắc bệnh sạch sẽ. Thậm chí nhiều lần bị trục trặc phải ở sảnh chờ sân bay qua đêm, nhưng anh không hề than phiền.

Thế nhưng ngược lại với Tạ Khương Qua, Mai Hựu Khiêm mắc bệnh sạch sẽ thái quá. Cho nên mỗi lần anh ta đi công tác, cô luôn mất rất nhiều thời gian và công sức chuẩn bị. Mai Hựu Khiêm gian xảo, lừa gạt dụ dỗ cô từng chút một để cô thu xếp đồ đạc cho mình. Về sau, Tô Vũ mới phát hiện, hóa ra mình lại ngoan ngoãn thu dọn hành lý cho Mai Hựu Khiêm mỗi khi anh ta đi công tác đến vậy, đã thế còn làm nhiều đến mức vô cùng thành thạo.

Dưới cái nhìn soi mói của Tạ Khương Qua, trước tiên Tô Vũ đặt quần lót vào bên trong túi có dây kéo, sau đó là thắt lưng, áo vào từng góc riêng, mãi đến khi cô định nhét tất vào thì đột nhiên vali bị hất văng đi.

“Sao thế?” Cô cảm tất ngờ ngàng: “Hay là do màu tất không đẹp, nếu...”

“Câm miệng!” Tạ Khương Qua lạnh lùng ngắt lời.

Tô Vũ lặng lẽ đứng im.

Ánh mắt hung tợn của Tạ Khương Qua lướt trên người Tô Vũ, cuối cùng dừng lại nơi mặt cô. Anh hơi nhếch môi, châm chọc: “Tô Vũ, cho dù cô biết chiến trứng hay làm mì Ý, hay biết sắp xếp hành lý đi chăng nữa thì trong mắt tôi, cô vẫn không giống mẹ hiền vợ đảm chút nào đâu, cô mãi mãi chỉ giống mấy ả tình nhân được bao nuôi như bây giờ thôi.”

Tô Vũ hít sâu rồi cúi người, dọn lại vali xong xuôi mới hỏi: “Tạ Khương Qua, có cần tôi xếp đồ đạc giúp anh nữa không?”

Anh không đáp lời cô, lại đá đổ vali mà cô vừa dọn lại, đóng sầm cửa bỏ đi, trước khi đi còn nói: “Tô Vũ, cô khiến tôi phát ngáy lên được.”

Lúc ăn tối, trên bàn ăn cũng chỉ có mỗi mình Tô Vũ, chuyên gia dinh dưỡng người Ý kia đứng bên cạnh giám sát cô ăn cơm. Đáng lẽ vị trí chuyên gia dinh dưỡng này do đích thân Tạ Khương Qua đảm nhiệm, mỗi khi cô ăn không quen món súp quả hạch hải sản, là anh sẽ nhìn chăm chăm cô với ánh mắt nghiêm khắc, ép cô phải nuốt hết bát súp vừa ngửi mùi đã buồn nôn kia vào bụng mới thôi.

Ăn xong bát súp, cô lại nhìn chỗ ngồi trống không phía đối diện. Đó là chỗ của Tạ Khương Qua, anh thường ngồi đó vào mỗi bữa ăn, nhưng không biết bây giờ đang ở chỗ nào rồi.

Tạ Khương Qua rời khỏi sớm hơn kế hoạch, Martha cho biết anh đã đi từ nửa giờ trước, bà còn tỏ ra rất lo lắng vì anh đi đúng vào lúc gió lốc, điều kiện thời tiết quá khắc nghiệt không phù hợp để bay.

Sau khi ăn bữa tối, Tô Vũ đứng trước cửa sổ. Trời đã tối đen, bên ngoài gió lốc không ngừng thét gào, nghe nói đây là đợt gió lốc đầu tiên trong năm nay tại Ý.

Cô bồn chồn không yên ngồi trên ghế sofa vừa xem TV vừa tán gẫu với Martha mà chẳng biết họ đang nói gì. Tinh thần của cô như bị siết chặt bởi sợi dây điện thoại, Martha nói nếu Tạ Khương Qua đến nơi sẽ gọi điện thoại về, vậy mà mấy giờ trôi qua vẫn chưa nhận được tin tức từ anh.

“Cậu ấy không gọi điện thoại về thì cô có thể gọi cho cậu ấy mà.” Martha đột nhiên gợi ý, hơn nữa còn nhiệt tình nhét điện thoại vào tay Tô Vũ.

Gió bên ngoài càng lúc càng dữ dội, còn kèm theo cả mưa.

Cô gọi điện thoại cho Tạ Khương Qua, bên kia điện thoại là một giọng nữ nói tiếng Ý, cô ta trả lời lúc này Tạ Khương Qua không thể nghe điện thoại.

Mấy giờ sau, cuối cùng Tô Vũ đã biết vì sao anh không tiện nghe điện thoại. Bởi khi đó anh đang lái chiếc Bumblebee tham gia cuộc đua xe trên con đường Rome cổ kính. Anh và các bạn của mình sưu tầm đủ các loại siêu xe trong bộ phim Transformer, trong đêm khuya gió táp mưa sa, mấy người họ như tái diễn lại các cảnh tượng trong phim Transformer, nào là vượt mặt tông xe đủ kiểu, chơi đến mê say quên trời đất.

Về sau, có người báo cảnh sát, cả bọn này lại chơi trò “quá nhanh quá nguy hiểm” với nhóm cảnh sát.

Mãi cho đến rạng sáng hôm sau, Tô Vũ mới nhận được điện thoại từ Tạ Khương Qua.

“Hôm qua em gọi điện cần gì à?” Tạ Khương Qua không khách sáo hỏi ngay.

“Anh muốn đáp án là thế nào?” Tô Vũ hỏi vặn lại.

Hai người đồng thời im lặng một lúc lâu, đến lúc Tô Vũ định cúp máy thì Tạ Khương Qua đột ngột gọi: “Tô Vũ, đừng cúp máy.” lát sau anh mới nói tiếp: “Giờ tôi đang trong bệnh viện, tôi muốn gặp em.”

Câu nói của Tạ Khương Qua khiến Tô Vũ thẳng thốt nắm chặt điện thoại.

Anh ở trong một bệnh viện tư nhân Rome gần giáo đường Do Thái, rất yên tĩnh và được canh gác nghiêm ngặt. Nhờ Phạm Khương dẫn đường, Tô Vũ mới được vào phòng bệnh của Tạ Khương Qua.

Đẩy cửa bước vào, Tô Vũ bắt gặp anh đang nằm trên giường bệnh, tay phải bó thạch cao, anh giờ bàn tay lành lặn lên chào hỏi hai người họ.

Sau lưng anh là bức tường kính, bầu trời tháng Sáu trong vắt sau cơn mưa rào tối qua. Đầu giờ chiều, đất trời trở nên sáng láng tươi đẹp khiến nụ cười của Tạ Khương Qua trong trẻo đơn thuần như vừa bước ra sau lễ rửa tội.

Tô Vũ đứng im ở cửa, không dám di chuyển, sợ vừa đến gần nụ cười của anh sẽ vụt tắt. Giờ đây, nụ cười của anh đối với người phong trần mệt mỏi chạy từ Napoli đến La Mã này như cô là món quà vô cùng quý giá.

Đúng vậy, suốt đoạn đường, cô luôn lo lắng cho anh, dù trên đường Phạm Khương đã trấn an cô là Tạ Khương Qua không có gì đáng ngại, chỉ là trong lúc trốn tránh sự truy đuổi của cảnh sát, sơ ý gặp tai nạn nhẹ, nhưng cô vẫn rất lo lắng.

Tô Vũ ngo ngắc đứng trước cửa, nghe Tạ Khương Qua thúc giục: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Phạm Khương huyếch vai cô rồi rời khỏi phòng, lúc đi còn chu đáo khép cửa lại. Tiếng đóng cửa khiến Tô Vũ như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, cô liếm môi, chậm chạp đi về phía Tạ Khương Qua, dừng ở khoảng cách mười bước chân.

“Còn không mau đến đây.” Giọng nói của anh có vẻ đã mất kiên nhẫn.

Cô tiến thêm mấy bước thì đứng lại, ấp úng hỏi han: “Anh ổn chứ?”

Tạ Khương Qua cau mày, nhích người, vỗ tay xuống mép giường. Tô Vũ đành bước đến, ngồi vào chỗ ấy.

“Tôi không sao!” Anh dùng tay trái gõ gõ tay phải, “Chỉ bị thương nhẹ thôi, thạch cao là để che mắt công chúng đấy mà. Nếu bọn họ biết tôi là người đâm hông pho tượng cổ xưa nhất ở đây thì chắc chắn bọn họ sẽ làm âm mưu cho xem. Có điều nếu như tôi để lộ tin tức mình bị thương, kiểu gì người ta sẽ rêu rao hi hi là chàng trai tuần tú kia đã phải trả giá cho hành động ngông cuồng của mình, chẳng phải anh ta cũng phải nằm viện đó sao.”

Tô Vũ không cười nổi trước giọng điệu nhẹ tênh của anh.

Tạ Khương Qua quan sát vẻ mặt cô một lúc: “Bệnh viện có sắp xếp hộ lý riêng cho tôi nhưng tôi không thích, vì vậy mới gọi em đến.”

Tô Vũ gật đầu.

“Em đoán xem, vì sao tôi không thích hộ lý?”

Tô Vũ lại lặng lẽ lắc đầu.

Tay anh chạm vào tóc mai cô, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt cô ra sau tai, khẽ than thở: “Sao bây giờ kiêu lời vậy, không phải trước kia em hoạt ngôn lắm sao?”

Cô mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ có thể lặng im.

“Tôi không thích người hộ lý kia là vì cô ta có râu dài, phụ nữ mà lại có râu cơ đấy. Tôi nói với cô ta, chị ơi, trước khi chị ra khỏi nhà không biết tự chăm chút bản thân à? Tôi còn có ý tốt bảo tôi sẽ tặng cô ta dao cạo râu, kết quả...” Tạ Khương Qua than thở, “Tôi bị chị ta đâm vào ngực suýt tắt thở ấy.”

Tô Vũ phì cười, đợi đến khi cô cười xong, lại đến phiên Tạ Khương Qua ngăn người nhìn cô chăm chú.

Không khí trong phòng bệnh hơi kì lạ, cô toan đứng lên thì bị anh kéo tay lại. Tô Vũ không dám cử động.

“Hôm qua em gọi điện là vì lo lắng cho tôi hả?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô quá bất ngờ vì câu hỏi này, khẽ liếm môi theo bản năng, vừa định đáp lại thì anh bỗng nhiên kéo tay cô, để cô ngã nhào vào lòng mình.

Tô Vũ ngẩng đầu, gương mặt anh lại kề sát đến.

Môi Tạ Khương Qua đang nở nụ cười, là nụ cười mà Tô Vũ yêu say đắm từ tận đáy lòng. Cô vô thức nhắm mắt lại, cảm nhận môi anh chạm lên đôi môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Trông em ngốc chết đi được (3)

Mới đầu, môi Tạ Khương Qua chỉ dịu dàng âu yếm, rồi sau đó vẩn vút sâu dần. Tay anh cũng rời khỏi tay cô, chuyển đến sau gáy tự bao giờ.

Tô Vũ có phần mê đắm nhưng sau đó tức khắc tỉnh táo lại. Khi Tạ Khương Qua hôn cô, cô lại bắt đầu đếm tháng trong lòng. Bây giờ là tháng Sáu, cô đã ở bên Tạ Khương Qua gần hai tháng rồi.

Tay anh chuyển từ tóc tới eo cô, chỉ khẽ dùng lực một chút đã làm cơ thể cô dán chặt lấy anh, thậm chí không có lấy một khe hở. Luồng khí mới vừa được Tô Vũ nạp đầy lồng ngực bị Tạ Khương Qua cướp đi trong tức khắc. Qua nụ hôn, anh lấp kín khoang miệng cô bằng hơi thở của mình.

Môi lưỡi cả hai quấn quýt, trao nhau từng hơi thở, chút chua xót lúc ban đầu dần hóa thành vị ngọt ngào chảy xuôi tới tận đáy lòng.

Không biết từ lúc nào, cả người Tô Vũ đã quấn lấy Tạ Khương Qua như dây leo. Cô tựa lên người anh, ngẩng đầu đón nhận nụ hôn của anh, đồng thời cũng đáp lại anh.

Bàn tay đặt trên eo đã vươn tới đùi trong của cô, mân mê bên ngoài chiếc quần jean của cô rồi nhích dần lên trên.

Khi cánh cửa bị ai đó đẩy ra, Tô Vũ mới phát hiện anh đã cởi nút quần jean của mình. Cô muốn tách khỏi người anh nhưng bị anh giữ chặt lấy. Tạ Khương Qua ôm cô vào lòng, giọng điệu rất đứng đắn: “Im nào, ‘nó’ đã lớn rồi, nếu giờ em tránh ra thì gay đấy.”

Nói xong, anh còn cố ý đẩy thắt lưng sát vào người cô hơn.

Mặt Tô Vũ nóng ran. Dù cách lớp chăn đơn mỏng manh nhưng vẫn cảm nhận được vật nóng rực kề vào phần bụng dưới mình. Cô hơi cự mình, điều chỉnh tư thế để trông mình và Tạ Khương Qua có vẻ tự nhiên hơn.

Tô Vũ cứ thế vùi mặt trong ngực anh đợi bác sĩ tiến hành kiểm tra mười lăm phút theo thông lệ. Trong lúc ấy, cô thấy được cô hộ lý bị Tạ Khương Qua gọi là chị gái có râu kia. Thật ra đáng người cô hộ lý kia rất nóng bỏng, mày rậm mắt to chứ không hề thô kệch xấu xí.

Mãi mới kết thúc lượt kiểm tra sức khỏe, hiển nhiên bác sĩ khá khó chịu khi cô gái trẻ cứ nằm im trên người bệnh nhân, cản trở quá trình làm việc của họ. Hơn nữa, bệnh nhân khó tính kia còn thông báo, khoảng thời gian tiếp theo anh cần nghỉ ngơi, hơn nữa không ai được phép làm phiền.

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại. Không khí nhẹ nhõm khi nãy tan dần, nhiệt độ của thứ trên bụng Tô Vũ càng tăng cao thì bầu không khí càng trở nên mờ ám một cách rõ rệt. Tạ Khương Qua không giấu nổi tiếng thở dốc nặng nề của mình nữa. Tô Vũ vẫn vùi mặt trong ngực anh, không dám cử động dù chỉ một chút.

Bàn tay Tạ Khương Qua nhấn lên cái nút màu xanh lá trên tường, bức tường kính trong suốt nhanh chóng được thay thế bằng màu sắc tựa màn đêm. Tấm rèm cửa sổ tối màu chậm chậm khép lại từ hai bên, trần nhà cũng chuyển thành màu xám đậm. Cả phòng bệnh khi nãy còn sáng ngời giờ đã bị bóng tối bao trùm. Xung quanh hoàn toàn im ắng, chỉ còn tiếng thở dốc rõ mồn một của Tạ Khương Qua quanh quẩn bên tai Tô Vũ.

Cô nhẹ nhàng thở hắt một hơi, như thể vừa trút toàn bộ hơi thở của anh còn lưu lại trong cơ thể mình. Cảm xúc từ những cái đụng chạm vẫn còn đó, cô ngưng ngưng trượt khỏi người anh, vội vã chui vào trong chăn. Tạ Khương Qua ôm lấy vai cô, còn cô tựa đầu lên ngực anh, hơi dịch xuống chút để tay mình có thể chạm đến nơi nóng rực kia.

Đồng phục bệnh nhân anh mặc khá rộng rãi và kiểu quần lưng buộc bằng dây, chỉ cần khẽ kéo ra là đã có thể luồn tay vào, song lúc này, bàn tay cô lại

bị anh giữ lấy.

Tô Vũ ngẩng đầu, khuôn mặt Tạ Khương Qua chìm trong bóng tối, mang tới cảm giác sắc sảo, thần bí. Tay anh kéo tay cô lên, để tay cô nằm ngoan ngoãn trên ngực mình, giọng anh êm tai và cuốn hút như thể chất gây nghiện: “Tô Vũ, đừng dùng tay.”

Trước sự mê hoặc của âm thanh ấy, phòng bệnh hết như buổi sơ khai hỗn độn khiến đầu óc Tô Vũ mơ hồ. Cô như trở lại năm tháng ngốc nghếch khi còn sống căn phòng màu hồng của mình, ngờ nghệch hỏi: “Không dùng tay thì dùng gì?”

Anh nở nụ cười thật ấm áp, khẽ khàng thăm thấu vào từng lỗ chân lông của cô: “Em động não là hiểu ngay mà.”

Tô Vũ không đáp lại, chỉ gục mặt vào lòng anh.

“Tô Vũ, nhanh lên, anh khó chịu!”

Tay cô túm lấy vạt áo anh thoáng buông ra, rồi thân thể cô cũng trượt dần xuống dưới người anh, đồng thời kéo chắn che người mình. Chất liệu của tấm chăn đơn rất cao cấp, mang đến cảm giác lạnh lạnh cọ sát vào thân thể. Cuối cùng, tấm chăn ấy đã che kín người cô, bàn tay không bị thương của Tạ Khương Qua đặt trên mái tóc cô, ngón tay len lỏi qua từng sợi tóc.

Cô run rẩy vén áo anh, chạm môi lên bụng anh, cảm nhận cơ thể anh rạo rực vì chờ đợi. Bàn tay khẽ run kéo dây chiếc quần màu xanh đậm xuống, đường nhân ngư quyến rũ từ từ hiện rõ. Môi cô lưu luyến trên bụng anh một lát rồi đi xuống, xuống dần, xuống dần...

Đột nhiên Tô Vũ dừng lại, kéo quần anh lên và buộc dây lại, chui phắt ra khỏi tấm chăn, không dám nhìn Tạ Khương Qua, lắp bắp: “Khương Qua, tôi không muốn! Với lại trong hợp đồng, chúng ta chỉ thỏa thuận là dùng tay, không yêu cầu phải dùng...” Bởi vì khó chịu nên cô không nói tiếp.

Tạ Khương Qua im lặng, hơi thở càng lúc càng nặng nề. Tô Vũ đoán có lẽ đại gia bao nuôi mình nổi giận rồi đây, không thể làm anh tức giận được.

Tô Vũ đành điều chỉnh nhịp thở, cố gắng để giọng mình nghe thật đáng thương: “Khương Qua, không phải tôi không chịu, nhưng mà tôi không biết làm, tôi chưa từng làm chuyện này bao giờ.”

Một giây, hai giây rồi lại ba giây...

“Em không biết? Em chưa từng làm chuyện tương tự sao?” Tạ Khương Qua hỏi, giọng khàn khàn.

Tô Vũ gật đầu. Dường như sợ Tạ Khương Qua không nghe rõ, cô còn cố ý “ừ” thêm một tiếng để nhấn mạnh.

Một giây sau, Tô Vũ chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Tạ Khương Qua đã trở mình đè cô bên dưới người mình.

“Em không biết? Em chưa từng làm chuyện tương tự à?” Tạ Khương Qua lặp lại câu hỏi, ngữ điệu vừa nhanh vừa gắt.

“Thật mà!” Giọng nói của anh khiến cô lo lắng, làm cô quên mất chủ đề này nhạy cảm đến mức nào, cô cất cao giọng: “Tôi không biết, cũng chưa từng làm bao giờ!”

Mặt anh gục trên hõm vai cô thờ hờn hển, cánh tay bó bột gỗ nhịp lên giường. Sau vài nhịp, anh lại đè mạnh cô xuống, hôn ngấu ngiến. Nụ hôn lần này vừa kịch liệt vừa vội vã.

Anh nắm lấy tay cô, thờ dốc: “Ừ, vậy thì dùng tay đi.”

Lần này, anh kéo dài hơn chút, đến khi chạm đến đỉnh thăng hoa thì Tô Vũ đã gục lên người anh. Đầu cô tựa lên nơi tim anh, gần tới độ có thể nghe rõ từng nhịp đập. Tạ Khương Qua khẽ đặt bàn tay lạnh lặn lên tóc cô, lẩm bầm: “Nếu em không thích nuôi tóc dài thì thôi. Nếu em không thích mặc đồ tôi mua thì đừng mặc.”

Tô Vũ, tôi không thích dáng vẻ em lúc nấu cơm, sau này em đừng nấu nữa. Tôi cũng không thích em thu xếp hành lý cho tôi. Dáng vẻ lúc em thu xếp hành lý y hệt lúc nấu cơm vậy, trông ngốc chết được.”

Giọng Tạ Khương Qua như xa như gần, chẳng nghe rõ nơi phát ra nữa. Dần dần, mí mắt cô trĩu nặng, tiếng lẩm nhẩm của anh cứ thế xa dần.

Khi Tô Vũ thức dậy thì trời đã tối hẳn. Mở mắt ra, cô vẫn đang nằm ngủ trên giường bệnh của Tạ Khương Qua, thân thể thư thái, quần áo cũng đã được thay. Cô nhớ cảnh mình gục trên người Tạ Khương Qua lúc cuối đó có thể nói là bất bất vô cùng.

Tạ Khương Qua đã đi đâu mất, dưới bếp có tiếng lạch cạch, mùi thơm bay tới từ phía đó.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô quyết định xuống giường. Tuy nơi đây là phòng bệnh nhưng trông nó giống nhà riêng hơn. Không gian một trăm mét vuông có cả phòng khách, phòng ngủ cho khách, nhà vệ sinh và căn bếp nhỏ.

Lướt qua tấm bình phong, Tô Vũ nhìn thấy Tạ Khương Qua đang đưa lưng về phía mình, vừa nhìn cái nồi đang bốc hơi nghi ngút vừa nói chuyện điện thoại.

Giọng anh nghe khá ôn hòa. Cả căn phòng tĩnh lặng nên không khó để nghe thấy nội dung câu chuyện. Thì ra anh đang “nấu cháo” điện thoại với Thẩm

Họa.

Tô Vũ rón rén chuyển bước, Tạ Khương Qua quay đầu lại mỉm cười với cô, giờ bàn tay rảnh rang còn lại vẫy cô. Cô thăm thở dài, ngoan ngoãn đi về phía anh. Anh duỗi tay ra ôm cô vào lòng.

Trước giờ, anh chưa hề ngại tâm tình triền miên với Thẩm Họa trước mặt cô.

Tựa lên ngực Tạ Khương Qua, cô nghe anh nói xin lỗi Thẩm Họa vì không thể ở cùng cô ta. Trong vài phút ngắn ngủi, Tô Vũ nghe Tạ Khương Qua đối gạt bạn gái những mấy lần. Anh nói anh đang trong quán rượu ở Alaska, anh bảo phải rời khỏi bữa tiệc gọi điện cho cô ta. Anh nói anh lên kế hoạch cùng bạn bè đến Bắc Cực, anh muốn thả quả bóng cháy khắc chung tên hai người xuống sông băng nơi ấy, để dòng sông băng ấy làm minh chứng cho tình cảm bền chắc của họ. Anh còn nói anh sẽ bắt trộm một con gấu Bắc Cực nhỏ nhả tặng cô ta, sau đó xây một vườn thú dành riêng cho nó, dĩ nhiên cô ta chính là chủ vườn thú ấy.

Tiểu Tạ đúng là biết dỗ dành bạn gái. Tiếng cười ngọt ngào của Thẩm Họa len lỏi qua loa điện thoại, đâm vào màng nhĩ khiến Tô Vũ khó chịu nhắm mắt lại.

Tạ Khương Qua khẽ giọng hỏi: “Em nói em muốn gặp anh, muốn tới tìm anh à?”

Thân thể Tô Vũ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thẩm họa đến rồi (1)

Tạ Khương Qua cười nhạt nhìn về phía điện thoại, nói thoải mái: “Không, em đừng đến đây, lần này bọn anh đã hẹn với nhau là không mang phụ nữ theo, mấy hôm sau anh sẽ tự động đến gặp em, tất nhiên, anh còn mang theo con gấu Bắc Cực con mà anh trộm được đến nữa. A Họa, em nghĩ đi, chúng ta nên đặt tên gì cho nó nhỉ?”

Mãi một lúc sau Tạ Khương Qua mới cúp máy. Tô Vũ mở mắt ra, bắt gặp ánh mắt tràn ngập nét cười của anh, dưới ánh đèn sáng trắng, đôi mắt ấy lấp lánh như chứa đựng tuyết nơi vùng Bắc Cực.

Anh dịu dàng hỏi: “Có đói bụng không?”

“Tạ Khương Qua, sao anh có thể...” Cô lẩm bẩm.

“Sao có thể vừa ôm một người phụ nữ trong lòng, vừa nói lời âu yếm với bạn gái đúng không? À không, là nói dối với bạn gái hết lần này đến lần khác mới phải.” Tạ Khương Qua nhìn cô, sau đó rời mắt vào chiếc nôi đang tỏa hương ngan ngát, anh giải thích: “Điều này không có gì là mâu thuẫn cả, A Họa biết tôi thích chơi đùa nên cho phép tôi qua lại với những cô gái khác. Đương nhiên, dù có chơi đùa thế nào cũng không được phép lên giường với họ, đây là điều mà tôi đã hứa với cô ấy, vì vậy cảnh mà cô nhìn thấy vừa rồi là một chuyện vô cùng hợp lý.

Còn về việc nói dối, thật ra tôi chỉ là muốn cô ấy vui vẻ thôi. Nghe nói vào buổi sáng, nếu các cô gái nghe được mấy lời mật ngọt của bạn trai thì cả ngày hôm ấy đều lăng lăng hạnh phúc, mục đích của tôi chỉ đơn giản là vậy. Hơn nữa, tôi cũng chuẩn bị tặng cô ấy một con gấu Bắc Cực con do tôi trộm được, tôi còn định xây tặng cô ấy vườn thú nữa, trước giờ A Họa đều rất thích mấy con thú nhỏ.”

Tô Vũ ngơ ngác nhìn Tạ Khương Qua, cố gắng tìm lại bóng dáng cậu thiếu niên bên bờ sông Mekong trước kia từ gương mặt gần trong gang tấc này.

Sau bao năm tháng lăng động, cuối cùng cậu thiếu niên khi ấy giờ đã trở thành một người đàn ông anh tuấn nắm rõ tâm lý của phụ nữ.

“Tô Vũ, đừng cố tìm lại một Tạ Khương Qua đã xé rách áo cưới của em ngày xưa nữa, người mệt mỏi là chính em thôi! Cũng đừng thăm phi nhỏ việc tôi nói dối, tôi nghĩ tôi nói dối lưu loát như bây giờ đều là do một tay em ban tặng đấy. Nếu một người đã nói dối được lần đầu thì việc nói dối lần thứ hai cũng dễ mà.” Anh nâng mặt cô lên, “Cổ lễ khi ấy em cảm thấy mình rất vinh hạnh, bởi vì em mà tôi mới nói dối lần đầu tiên đúng không? Chẳng phải em muốn tôi đừng gây khó dễ cho em sao? Tôi đang cố gắng để không gây khó dễ cho em đấy.”

Tô Vũ nhếch môi, cố nặn ra một nụ cười, nhưng mãi cũng không làm được, cô mặc kệ để anh kéo tay mình.

Tạ Khương Qua hỏi: “Em đói bụng rồi phải không?”

Cô gật đầu, thật sự lúc này cô rất đói, cũng vì vậy mà cô mới bước vào bếp: “Ừ, tôi đói bụng rồi.” Cô khẽ tựa đầu lên người Tạ Khương Qua.

Cô và anh ở trong bệnh viện suốt mấy hôm liền. Trong những ngày này, cô cảm thấy mình như trở thành bảo mẫu, phải xử lý tất cả mọi việc lớn nhỏ liên quan đến cuộc sống sinh hoạt thường ngày của anh.

Mỗi buổi sáng, Tô Vũ và Tạ Khương Qua đều mắt gần một tiếng đồng hồ trong nhà vệ sinh. Từ việc chuẩn bị khăn bông đến cả việc đánh răng cô cũng phải nhúng tay vào, bởi vì Tiểu Tạ bảo anh không thể đánh răng bằng tay trái. Và mãi cho đến khi anh cọ cho bọt kem đánh răng trên miệng mình dính đầy mặt cô thì mới chịu thôi.

Anh luôn bắt nạt cô, từng bước đẩy cô kẻ sát tường, sau đó dùng đôi môi đầy mùi kem đánh răng chạm khắp nơi trên mặt cô. Những lúc ấy, cô không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, bởi vì anh từng cảnh báo, đàn ông nguy hiểm nhất là vào buổi sáng, mà sự thật đúng là như thế.

Khi màn đêm buông xuống, Tạ Khương Qua thường lên dẫn cô chuồn khỏi bệnh viện, anh dẫn cô ngồi trên tàu điện cũ kĩ đến thành Rome.

Cô và anh giống hệt đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm bình thường trên thế giới này. Khi hai người đứng im cho họa sĩ ngoài quảng trường vẽ một bức chân dung, anh còn thân mật chỉnh tóc giúp cô, lại còn kiếm được cành hoa hồng từ tay một cô gái vừa mới được bạn trai tặng băng nịt cười hút hồn của mình, sau đó cài lên bên vành tai cô, xong xuôi anh còn dặn họa sĩ vẽ cô xinh đẹp một chút.

Khi đi xem trình diễn ca nhạc ngoài trời, anh còn công cô, có đôi khi công cô liên tục mấy bài hát để tránh đám đông chen lấn hoặc để cô có thể nhìn thấy vẻ mặt phong phú của những người đang biểu diễn từ trên lưng anh. Những lúc ấy, vẻ mặt của mấy người đó luôn khiến cô nở nụ cười thích thú. Khi tiếng chúc tụng vui mừng vang lên, mọi người khiêu vũ theo điệu nhạc, anh cũng kéo cô hòa vào dòng người, xoay tròn vui vẻ đến mức dường như bầu trời ở quảng trường thành phố Rome cũng bị xoay vòng vòng theo.

Khi đi xem bóng đá, hai người cùng nhau mặc đồ bóng đá tình nhân, ngồi ghế dành cho các cặp đôi. Anh còn giở tính trẻ con giành giật bắp rang và khoai tây chiên với cô. Khi đội chủ nhà đá vào, anh hú hét thật to rồi ôm lấy cô. Lúc đến thời gian nghỉ giải lao, ống kính hình trái tim lia về phía khu vực của hai người, Tạ Khương Qua lại vội vã cúi đầu, kéo mũ che mặt họ lại, sau đó hôn cô sau chiếc mũ. Thậm chí anh còn lén sang chỗ ngồi của cô, mãi cho đến khi ống kính rời đi, anh vẫn còn hôn cô thắm thiết.

Sau đó, Tạ Khương Qua lặng lẽ kéo tay cô rời khỏi chỗ ngồi, đến một hành lang tối. Anh áp cô trên tường, bàn tay luồn vào quần áo cô, quen thuộc cõi áo ngực của cô ra, không hề khách khí nghịch ngợm đến chán thì thôi.

Tiếng cổ vũ reo hò của người hâm mộ bóng đá trong sân vận động không hề khiến đôi nam nữ nơi hành lang kiêng kị. Anh che kín đôi môi cô, thân thể hai người dán chặt vào nhau.

Trên hành lang, người phụ nữ tên Tô Vũ và người đàn ông tên Tạ Khương Qua đang chơi trò vụng trộm. Cô được Tạ Khương Qua đưa từ Tokyo đến đây chỉ bằng một xe tiền mặt, trong khi đó bên cạnh anh đang có một người phụ nữ khác một lòng một dạ chờ đến ngày kết hôn với anh.

Tay Tạ Khương Qua dạo chơi khắp thân thể cô, cuối cùng anh thờ ơ gấp: “Gần đây có một khách sạn rất tiện nghi, em có muốn...”

“Anh đang mời tôi sao? Nếu là vậy, tôi sẽ suy nghĩ.” Tô Vũ không chút khách khí ôm lấy cổ anh khiêu khích.

Trong cuộc giao dịch điên rồ này, ai bỏ lên giường của ai trước, ai cầu xin người kia ở lại thì người đó sẽ là kẻ thua cuộc, chỉ cần không thật lòng thì sẽ không thua.

Lòng dạ của phụ nữ nhà họ Tô vốn rất kiêu ngạo, cho dù ở hoàn cảnh này, sự kiêu ngạo ấy mới nực cười làm sao.

Trong sân vận động vẫn huyền ảo. Tô Vũ bất chấp giật nút quần của Tạ Khương Qua, quen đường quen nẻo luồn tay vào trong, khiến anh thờ hồn hèn.

Đến khi tiếng cười nói sau khi trận đấu kết thúc vang lên, Tạ Khương Qua mới miễn cưỡng mặc lại áo lót cho cô.

Đèn trong sân vận động sáng lên, xung quanh sáng choang như một bát cháo trắng. Anh dắt cô ra khỏi hành lang với sắc mặt hơi khó coi, mà sắc mặt cô cũng chẳng tốt chút nào, tái nhợt và đầy vẻ mệt mỏi.

“Khi nào chúng ta xuất viện?” Lúc ngồi trên xe trở lại bệnh viện, Tô Vũ hỏi Tạ Khương Qua. Anh đã ở trong bệnh viện gần mười ngày, theo cô biết, vết thương trên tay anh rất nhẹ, hôm qua anh cũng đã tháo bột rồi.

“Muốn về gấp đến vậy sao?” Anh lạnh lùng hỏi ngược lại.

“À, không phải.” Đến cô cũng thấy câu nói của mình thật giả tạo. Tô Vũ hơi rử mắt, trên cửa sổ bằng thủy tinh phản chiếu hình ảnh của cô và anh, hai người tựa sát vào nhau vô cùng hòa hợp, càng nhìn càng giống một đôi tình nhân.

Tô Vũ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đang đi qua một chiếc cầu treo hình vòm; bên dưới cầu có vài chiếc thuyền nhỏ chở khách, vài vị khách ngồi hàng đầu đột nhiên lớn tiếng cười nói; bức tượng người đội mũ dạ, gương mặt ga-lăng ngàn năm không đổi hai bên vòm cầu cũng lướt qua cửa sổ xe.

“Nếu em muốn về, vậy tối nay chúng ta rời khỏi đây, cô về Napoli còn tôi bay đến Boston.” Tạ Khương Qua lạnh nhạt nói.

Ngày hôm sau, Tô Vũ không về Napoli mà Tạ Khương Qua cũng chẳng hề đến Boston theo kế hoạch, bởi vì Thẩm Họa đã đến Rome.

Đoạn phim tái hiện cảnh tượng phim Transformer trên đường phố La Mã do cư dân mạng truyền tay nhau cuối cùng đã khiến bạn gái chính thức của Tạ Khương Qua buộc phải lên sân khấu. Không hổ là cô gái mà Tạ Khương Qua muốn cưới, Thẩm Họa vừa nhìn một góc mặt mờ mờ trong chiếc Bumblebee kia đã nhận ra Tạ Khương Qua ngay.

Sáng sớm hôm sau, khi Phạm Khương đẩy cửa bước vào, Tô Vũ và Tạ Khương Qua đều đang ngủ, Tạ Khương Qua nằm trên gối của bệnh viện, Tô

Vũ thì tựa vào cánh tay anh.

Thấy có người đến, Tạ Khương Qua kéo chăn đơn che mặt cô. Phạm Khương áp ứng thông báo, cô Thẩm đến rồi, anh ta đang để bác sĩ giữ chân Thẩm Họa, nhưng chỉ được khoảng năm phút thôi.

Lời nói của Phạm Khương khiến trái tim Tô Vũ đập thình thịch.

“Tôi biết rồi, anh ra ngoài trước đi.” Giọng Tạ Khương Qua bình tĩnh hơn Phạm Khương nhiều, cứ như thể người bị bắt gian tại giường là Phạm Khương chứ không phải anh vậy.

Chờ cửa phòng đóng lại, Tô Vũ vội rời khỏi người anh, toan xuống giường thì bị anh kéo lại. Anh vừa chỉnh lại tóc giúp cô vừa hỏi: “Định đi đâu?”

Định đi đâu ư? Còn đi đâu được nữa đây?

“Phạm Khương nói...” Cô áp ứng, việc Thẩm Họa sắp đến khiến cô không biết nên nói gì lúc này. Cuối cùng, cô cất lời khô khốc như mặt đất nứt nẻ: “Hay là tôi tìm một chỗ để trốn vậy.”

Sau khi nói xong câu đó, ánh mắt cô nhìn chăm chăm tay mình. Hình như nó đang run, ngay sau đó cánh tay ấy lại được một bàn tay khác nắm lấy.

Tạ Khương Qua lên tiếng, giọng nói không rõ là vui hay buồn: “Không cần, em cứ ở yên đây là được.”

Anh rời khỏi phòng còn cô ngồi trên giường. Tô Vũ không biết rốt cuộc mình bị sao, cứ thế xuống giường, máy móc đến kiểm tra xem cửa phòng khóa chưa.

May quá, khóa rồi!

Tô Vũ đứng trước cửa suy nghĩ một lúc lại muốn đến phòng khách, làm sao có thể nghe theo lời anh rằng nếu còn mệt thì cứ ngủ một giấc.

Ngủ một giấc ư, sao cô dám? Thẩm Họa đã đến, có lẽ chỉ mấy phút nữa sẽ xuất hiện trong phòng này thôi. Nếu như Thẩm Họa nhìn thấy cô và hỏi sao cô lại ở đây, cô biết trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ thật thà nói rằng, Tạ Khương Qua đã dùng một xe tiền để bao cô một năm sao?

Không, không, cô là công chúa hạt đậu, là công chúa hạt đậu được biết bao cô gái ở Bangkok hâm mộ, và điều quan trọng nhất là, mẹ cô tên Tô Đình.

Tô Vũ không biết vì sao lại mở cửa nhà vệ sinh, song vừa đóng cửa nhà vệ sinh thì cửa phòng bệnh đột ngột bị mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thẩm họa đến rồi (2)

Tô Vũ áp người lên tường, nín thở chờ đợi.

Tiếng đóng cửa và giọng nữ lạnh lạnh cất lên: “Tạ Khương Qua, trông anh đáng nghi lắm, có phải anh giấu thuốc lá trong phòng không? Vừa nãy anh hút thuốc trong phòng sợ em phát hiện chứ gì? Tạ Khương Qua, anh đừng hòng lừa em, mũi em thính lắm.”

Đó là giọng của Thẩm Họa. Người dân vùng sông Mekong đều nói, Thẩm Họa là cô vợ từ nhỏ của Khương Qua, vậy mà giờ đây cô vợ nhỏ ấy đã trở thành bà vợ lớn rồi.

Căn phòng yên ắng một lát, chắc hẳn Thẩm Họa đang dùng cái mũi nhạy bén của mình ngửi xem trong phòng có mùi khói không. Sau đó là tiếng trách móc nặng nề, cô ta luôn miệng trách hành vi đưa xe trên phố của Tạ Khương Qua là hư hỏng. Cô sinh viên Massachusetts đưa ra từng tác hại của việc đưa xe, và còn lấy cả ví dụ mực cười là hành động này của anh sẽ làm hư đứa con tương lai của họ.

Từ đầu đến cuối, Tạ Khương Qua không nói một lời, chỉ có mình Thẩm Họa lải nhải. Cuối cùng, sau một hồi luyên thuyên, Thẩm Họa mới hỏi: “Khương Qua, có đau không?” Có lẽ đây mới là lời cô gái này muốn nói nhất từ đầu đến giờ.

Anh không trả lời, chỉ buông một câu hờ hững: “Đúng lúc thật, anh vừa định đến Boston, chúng ta đi chung vậy.”

Thẩm Họa kêu ca gì đó đại loại như sao gấp thế, cô ta đã xin trường cho nghỉ rồi, vốn định ở lại Rome chơi mấy hôm. Hơn nữa cô ta mới xuống máy bay, giờ lại phải bay tiếp thì mệt lắm.

Thế nhưng đang than phiền thì Thẩm Họa bỗng dừng dừng lại nghỉ ngơi: “Hôm nay anh đáng ngờ quá! Tạ Khương Qua, có phải anh giấu cô gái nào trong phòng không? Anh giấu cô gái kia ở đâu? Phòng vệ sinh à?” Thẩm Họa cười khanh khách.

Tô Vũ hoảng hốt, nghe tiếng bước chân tiến về phía này mà lòng tuyệt vọng.

Đến khi Thẩm Họa mở cửa phòng tắm, Tô Vũ đã giấu mình vào bồn tắm. May mà bồn tắm lớn và đã được đổ đầy nước. Cô nhắm mắt lại trốn trong làn nước.

Thẩm Họa dừng bước trước phòng tắm, tiếng bước chân khác theo sát sau đó. Sau phút trầm lặng, cô ta hờn dỗi: “Chán quá đi mất, Tạ Khương Qua, khi nãy em kích động lắm đấy. Nếu phát hiện ra trong phòng vệ sinh của anh thật sự giấu cô gái nào đó, em sẽ bắt chước bạn em, túm tóc cô ta đánh một trận ra trò. Nói thật, em từng nghe nhiều đứa bạn kể lại bao chuyện buồn cười khi bắt được bồ của bạn trai trong phòng...”

“Chẳng có gì buồn cười cả!” Tạ Khương Qua lạnh giọng ngắt lời Thẩm Họa.

“Không buồn cười á?” Thẩm Họa nũng nịu: “Đúng rồi, nếu đổi thành em tìm được cô gái khác trong phòng anh...”

“Em về đi, anh không thích mấy hành động và lời nói nãy giờ của em!” Tạ Khương Qua lạnh lùng chặn họng Thẩm Họa.

Hai người họ một trước một sau rời khỏi phòng tắm. Sau phút lặng im, giọng Thẩm Họa mang chút chần chừ: “Khương Qua, lời anh vừa nói là thật à?”

“Ừ!”

“Anh nổi giận thật hả, anh giận em ư?”

“Ừ!” Tạ Khương Qua ra chiều đuổi khách: “Anh không thích em như vậy. Em về đi, anh bảo Phạm Khương đưa em về.”

“Vậy còn anh thì sao?” Giọng nói líu lo khi nãy của Thẩm Họa giờ chuyển thành lí nhí.

Tạ Khương Qua không tỏ ý kiến.

Một lát sau, Thẩm Họa đành xuống nước: “Được, được, em về. Khương Qua, em nghe lời anh, em về ngay đây!”

Im lặng thêm một lúc nữa, Thẩm Họa lên tiếng khế khọt: “Khương Qua, bao giờ anh mới tới thăm em?”

“Mấy hôm nữa.” Giọng Tạ Khương Qua đã dịu bớt.

Cuối cùng là tiếng đóng cửa.

Tô Vũ bật dậy khỏi bồn tắm, tham lam hít lấy từng luồng khí mới. Nếu Thẩm Họa còn rề rà thêm mấy phút nữa, chắc cô tắt thở trong bồn tắm mất.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm bị mở ra, Tạ Khương Qua đi đến. Anh lạnh mặt tiến về phía cô, ngồi xuống cạnh bồn tắm. Cô ngơ ngác ngồi yên, bây giờ bản thân cô chắc chắn trông rất nhếch nhác.

Đột nhiên Tạ Khương Qua bật cười, vừa đưa tay vuốt mặt cô vừa thờ dãi: “Công chúa hạt đậu lại giờ trò nín thở dưới nước nữa sao?”

Trong căn phòng khách sạn năm nào, để dụ dỗ Tạ Khương Qua, Tô Vũ cũng buông mình chìm xuống bồn tắm. Có điều hình ảnh khi đó là quyền rũ biết bao, còn giờ thì bết bát đến thảm thương!

Tạ Khương Qua bế cô khỏi bồn nước, đưa cô tới vòi hoa sen. Anh cởi từng món đồ ướt nhẹp cho cô, cuối cùng thân thể cô trần trụi ngay trước mắt anh. Sau đó anh chỉnh nước ấm rồi cầm lấy vòi sen, bắt đầu tắm rửa gội đầu cho cô hết sức chăm chú, như thể đó là việc thiêng liêng nhất đối với anh.

Cũng tại thời điểm đó, Thẩm Họa đang đứng ở ngoài nhà thờ ngay bên cạnh bệnh viện. Cô ta đang chờ Phạm Khương lấy xe đưa ra sân bay.

Thẩm Họa neoh mắt quan sát bệnh viện giống khách sạn năm sao này. Cô biết, trong phòng Khương Qua thật sự giấu một người phụ nữ. Cô thấp thoáng thấy được bàn chân nhỏ nhắn trong bồn tắm kia.

Thẩm Họa chưa bao giờ để ý đến việc Tạ Khương Qua chơi đùa với đám phụ nữ, vì cô biết anh sẽ không động lòng với họ. Anh luôn thoải mái ve vãn họ trước mặt cô. Hai người đều ngầm hiểu đây là ranh giới cuối cùng của nhau, anh không hề đụng tới giới hạn của cô mà cô cũng được chạm tới điểm mấu chốt của anh.

Thình thoảng, Tạ Khương Qua cũng che giấu cô khi đang hẹn hò với cô gái nào đó, ví dụ như những cô gái anh vừa mới hẹn hò có phần na ná “người kia”. Không biết rốt cuộc cô gái trốn dưới nước giống “người kia” đến mức nào mà anh phải làm vậy nhỉ? Thẩm Họa lại bắt đầu tò mò.

Đến lúc lên chiếc xe mà Phạm Khương lái, Thẩm Họa bi thương phát hiện ra rằng hình như mình thông minh hơn trước kia chút ít, chẳng hạn như khi nãy cô đã giả bộ không thấy gì cả.

Phụ nữ thông minh luôn biết chừng biết mực, luôn coi chờ đợi là đầu tư, hướng chi trong tay cô còn có lợi thế khổng lồ là thời gian kia mà.

Thẩm Họa thầm cười khở, trước năm hai mươi tuổi cô không ngờ rằng mình sẽ trở thành thế này, hết thấy đã đảo lộn kể từ năm cô hai mươi tuổi ấy.

Bởi vậy, Tạ Khương Qua chỉ có thể cưới cô, chỉ có thể thuộc về mình cô mà thôi! Anh đã hứa với cô rồi. Khi đó, anh ôm cô thật chặt, thề thốt rằng,

đương nhiên anh muốn cưới cô, từ nhỏ đến lớn anh chỉ muốn cưới mình cô.

Chiếc nút cuối cùng đã được cài lại, Tạ Khương Qua bế Tô Vũ tới sofa, lấy khăn lau qua mái tóc rồi lấy máy sấy tóc cho cô.

Suốt quá trình anh làm những chuyện này, Tô Vũ đều im lặng. Đến khi mái tóc đã khô hẳn, cả căn phòng yên ắng trở lại, cô mới chậm rãi cất lời: “Tạ Khương Qua, bây giờ đến lượt tôi nhắc nhở anh, đừng tìm kiếm bóng dáng công chúa hạt đậu suốt ngày quần lầy anh bên dòng sông Mekong năm nào trên người tôi nữa.”

“Em cho rằng tôi là thế sao?” Tạ Khương Qua đứng dậy, hỏi ngược lại.

“Vậy thì anh bảo tôi nuôi tóc dài trong một năm làm gì?” Cô kéo phất bộ quần áo trên người, đó là mẫu Dior mới ra còn chưa lên kệ, giận dữ gất lên, “Bất tôi mặc những thứ này để làm gì?”

Tô Vũ đứng lên, nhìn Tạ Khương Qua từ trên xuống: “Vội lại, Tạ Khương Qua, đừng gọi tôi là công chúa hạt đậu nữa, bây giờ tôi cực ghét người ta gọi mình như vậy. Công chúa hạt đậu sao có thể trốn trong phòng vệ sinh run cầm cập kia chứ?”

“Tôi có bảo em trốn đâu, là em tự trốn đấy chứ.”

Tô Vũ hất hăng, buông thõng tay xuống. Sự xuất hiện của Thẩm Họa cùng tiếng gọi công chúa hạt đậu của Tạ Khương Qua đã kích động cô.

“Tạ Khương Qua.” Cô giễu cợt hỏi: “Không phải anh nên cảm ơn tôi đề phòng chu đáo sao? Nếu để cho vị hôn thê của anh trông thấy tôi, anh sẽ ăn đủ đấy.”

“Không đâu.” Tạ Khương Qua nhún vai: “Đúng là không phải lần đầu hai người gặp nhau, nhưng cao lắm cô ấy chỉ cảm thấy em quen quen thôi, rồi sau đó sẽ làm nũng với tôi, có khi cô ấy còn móc tiền cho em tự thuê phòng khách sạn để ở thoải mái hơn đấy.”

Em quên những lời tôi nói rồi à. Tôi và cô ấy thỏa thuận hai điều, không cưới và không lên giường với bất cứ người phụ nữ nào khác. Tôi chưa từng lên giường với em, tôi cũng chưa từng hứa hẹn cưới em, cho nên tôi chẳng có gì phải sợ bị cô ấy bắt gặp cả.”

Vậy ư? Tạ Khương Qua nói có lý đấy chứ, chỉ trách cô chuyện bé xé ra to thôi. Cô và Thẩm Họa từng giáp mặt nhau vài phút ngắn ngủi, lúc ấy Tạ Khương Qua đẩy ngã cô xuống đất. Trong thời gian chớp nhoáng ấy, chắc hẳn cô ta không nhớ nổi mặt mũi cô thế nào đâu nhỉ? Cho nên, khi này là do cô có tật giật mình sao!

Hơn nữa, cô không thể nói với Tạ Khương Qua những lời này, anh là người bao cô, thậm chí cô còn không có tư cách nói như vậy nữa kia. Hình như gần đây trí nhớ cô hơi kém. Cô phải nhớ thật rõ, phải nhắc nhở bản thân tỏ tường một sự thật: Anh-là-người-bao-mình!

“Xin lỗi!” Tô Vũ thở dài một hơi. Dứt lời, cô ngồi xuống bên người Tạ Khương Qua.

Tạ Khương Qua không để bụng, nâng mặt cô lên, ôn tồn hỏi han: “Khi này có bị sặc nước không, có cần tôi gọi bác sĩ không?”

Tô Vũ lắc đầu.

“Vậy...” Tạ Khương Qua kéo dài giọng, tiếng nói dịu dàng êm tai: “Tôi nay em không về Napoli, tôi cũng không đi Boston. Ngày mai tôi đưa em đi chơi nhé?”

Tô Vũ gật đầu, chân mày Tạ Khương Qua hơi chau lại.

“Được.” Tô Vũ áp má lên tay Tạ Khương Qua: “Chúng ta đi đâu?”

“Tôi dẫn em đi gặp đám bạn tôi. Chúng ta đến Monaco, đảm bảo em sẽ thích chỗ đó.” Tạ Khương Qua đặt một nụ hôn lên môi cô.

Tô Vũ nhắm hai mắt lại, mặc đôi môi Tạ Khương Qua muốn làm gì thì làm. Cô ngẩng mặt, đặt tay trên hông anh, đón nhận anh.

Sau nụ hôn sâu, anh đè cô ngã xuống ghế sofa, bày tay tiện đà chuyển tới trước ngực cô, nắm lấy nơi mềm mại trước ngực cô, ngón tay vân vê: “Lúc tắm cho em, tôi chỉ muốn làm thế này...”

Dần dần, tiếng thờ dốc thay thế tiếng cười duyên, Tạ Khương Qua lại khàn giọng nài nỉ: “Tô Vũ, tôi khó chịu quá!”

Tay cô vất trên cổ anh, nũng nịu hỏi: “Tiểu Tạ, anh định giới thiệu tôi với bạn bè anh thế nào?”

Anh thẳng thắn đáp lại: “Không cần giới thiệu, bạn bè tôi chẳng bao giờ hỏi han về mấy cô gái đi cùng tôi cả.”

Vào giờ khắc này, Tô Vũ vẫn tin rằng đến tháng Tư năm sau, cô có thể hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời Tạ Khương Qua, thế nhưng đảo quốc mang tên Monaco đã nổi lên vận mệnh của hai người, cả đời không thể tách rời.

...

Monaco là đảo quốc nhỏ bé sát cạnh nước Pháp. Với diện tích 1,98 km², đảo quốc này càng giống tòa thành cổ kính nào đó tại châu Âu. Đây cũng là

một trong những quốc gia có mật độ dân số đông trên thế giới. Dù như vậy, niềm yêu thích của mọi người với đất nước nhỏ bé này cũng không hề bị cản trở, bởi nước biển ở đây vĩnh viễn mang màu xanh thẳm.

Nơi này còn có sông bạc cao cấp nhất châu Âu, đồng thời còn có đường đua nổi tiếng thế giới. Hàng năm vào mùa hạ cũng là mùa du lịch thịnh vượng nhất, giải đua xe thể thức Một sẽ được tổ chức tại đây.

Trong khung cảnh bầu trời và mặt biển hòa cùng một màu, Tô Vũ đi theo Tạ Khương Qua, trở thành một trong những fans hâm mộ đua xe ghé thăm đảo quốc nên thơ.

Anh ôm vai Tô Vũ, dẫn cô đến trước mặt bạn bè mình. Nhóm bạn anh có vẻ lớn tuổi hơn anh một chút, trong đó có không ít nhân vật thường xuất hiện trên bìa tạp chí giải trí, thậm chí còn có anh chàng xui xẻo - người duy nhất bị bắt trong trận đua xe Transformers phiên bản đời thật vừa mới ra khỏi đồn cảnh sát.

Họ đều ôm ấp mấy cô đào bốc lửa. Hệt như lời Tạ Khương Qua nói, họ không hề tò mò với Tô Vũ, duy nhất chỉ có một người đàn ông phương Đông gài kính râm trên đỉnh đầu trông có vẻ hứng thú với cô. Hắn tầm hơn ba mươi tuổi, da rất trắng, là kiểu trắng bệnh, vừa nhìn đã biết là dạng chuyên sống về đêm suốt thời gian dài. Mọi người gọi hắn là Fujiwara.

Không hiểu sao Tô Vũ hơi bồn chồn khi thoáng nghĩ về dòng họ Fujiwara này. Dòng họ Fujiwara có địa vị xã hội khá cao, là một trong năm dòng họ cao quý nhất ở Nhật Bản.

Tô Vũ nép vào lòng Tạ Khương Qua, bất giác chuyển ánh mắt về phía người đàn ông tên Fujiwara kia. Đúng lúc ấy, người đó cũng nhìn cô.

Bỗng nhiên Tiểu Tạ siết chặt vòng tay khiến Tô Vũ cau mày khó chịu. Anh nghiêm giọng hỏi nhỏ bên tai cô: “Tô Vũ, em không nhận ra tôi đang ghen sao?”

Cô không nhận ra tôi đang ghen sao? Vậy mà Tạ Khương Qua lại thốt ra câu ấy. Nếu là trước kia, cô sẽ không bao giờ tin anh nói như thế. Cuối cùng, con người rồi cũng sẽ thay đổi cả thôi. Thậm chí còn thay đổi một trăm tám mươi độ nữa là.

Suốt mấy tiếng sau đó, những gì Tạ Khương Qua thể hiện trước Tô Vũ hoàn toàn khác lạ. Tuy ở nông trường Napoli, Tạ Khương Qua xấu tính và nóng nảy, song vẫn khiến Tô Vũ thấy phần nào bóng dáng của cậu thiếu niên miền sông nước năm xưa, còn Tạ Khương Qua bây giờ thật xa lạ, như thể cô chưa từng quen biết.

Giữa khung cảnh xa hoa trụy lạc, nhóm người trên du thuyền không còn kiêng dè gì nữa. Ánh dương khuất dần phía trời Tây chiếu chệch trên mặt biển, từng cặp trai gái đã say chén choáng rời khỏi phòng đi ra boong tàu. Trên bong tàu màu trắng ngà, những cô đào gọi cảm được đất tới đây đang hân hoan khoe khoang tài nghệ của mình.

Đám đàn ông thả chuối lên ngực mấy cô nàng. Trước ánh mắt bao người, họ yêu cầu mấy cô gái dùng ngực mình ép trái chuối ấy ra khỏi vỏ. Trong năm cô thì chỉ có một cô thành công ép được vỏ chuối, nhận được phần thưởng thuộc về mình, còn bốn cô kia thì phải nhảy xuống biển. Thế mà đám đàn ông còn cười hèn hếch, yêu cầu họ phải biểu diễn làm nẩy nhân ngư những nửa giờ mới được lên thuyền.

Tiếp theo đến cô thứ sáu, cô ta cũng không hoàn thành nhiệm vụ ép chuối, dù ngực cô ta cũng thuộc dạng ngoại cỡ. Cô ta cười quỵn rũ với đám đàn ông trên boong thuyền rồi làm động tác nhảy cầu, tự gác xuống nước.

Cuối cùng ánh mắt của lũ đàn ông đồng loạt rơi trên người Tô Vũ. Bây giờ chỉ còn duy nhất người phụ nữ của Tiểu Tạ là chưa thể hiện. Dĩ nhiên Tô Vũ biết mình là người tiếp theo, bởi vì không ai hiểu nguyên tắc của vài trò chơi hơn cô cả. Nhưng cô thật sự không có bản lĩnh đó. Hiển nhiên điều kiện vốn có của cô thua xa những cô nàng kia, mà đám đàn ông cũng đang nhìn cô với ánh mắt hoài nghi. Tầm mắt họ thoáng dừng lại trên ngực cô, khiến lòng cô giật thót. Cô rất sợ Tạ Khương Qua gọi tên mình, sợ anh nói lời tương tự như: Tô Vũ, bây giờ đến lượt cô đấy.

Thế nhưng Tạ Khương Qua không hề gọi tên cô, anh chỉ quăng mạnh ly rượu xuống đất. Đám đàn ông lại chuyển mắt về phía anh.

Không khí có phần ngột ngạt.

Tô Vũ đành đứng dậy. Cô bơi cũng được, chắc hẳn nửa tiếng không sao đâu. Có lẽ cô cũng nên cười thật xinh với đám đàn ông như cô gái kia, rồi yếu ớt xin tha với lý do dị ứng chuối, sau cùng nhảy xuống nước bằng động tác tuyệt đẹp.

Cô nhếch miệng, nhưng đã khá lâu cô chưa giờ mánh lối lấy lòng đàn ông kiểu này, bản thân cô cũng tưởng tượng ra nếu bây giờ mình mà cười thì trông sẽ coi lắm.

Tuy nhiên Tô Vũ chưa kịp nói một lời thì Tạ Khương Qua đã túm lấy tay cô. Một lần nữa, cô lại bị anh kéo vào lòng. Trước ánh mắt khó hiểu của đám đàn ông, anh ôm cô đứng dậy, chỉ tay về một phía, thân nhiên buông lời: “Tôi thấy chúng ta không còn thời gian nữa rồi.”

Hình ảnh những nhân viên mặc đồng phục đội xe Renault đứng trên lối đi trắng nhắc nhở họ sắp tới thời gian diễn ra trận đua xe.

Nửa tiếng sau, Tô Vũ theo nhóm Tạ Khương Qua ngồi trên ban công. Đây là khu riêng biệt được đội xe Renault bao trọn, cũng là vị trí đẹp nhất trên đường đua Monaco. Bởi vì diện tích Monaco có hạn, người thiết kế đường đua sau bao phen suy đi nghĩ lại đành bắt chấp xây dựng đường đua ở khu vực nội thành. Nhưng hiệu quả lại trái ngược. Đường đua Monaco với rất nhiều đoạn dốc và khúc cua đã trở thành một trong những đường đua mang tính thách thức nhất dành cho các tay đua, những cú vượt ngoạn mục trên từng đoạn đường uốn lượn cũng làm Monaco trở thành chiến trường F1 hấp dẫn nhất đối với dân mê xe.

Không những thế, đường đua Monaco còn khiến người ta không ngừng bàn tán bởi vì chỉ ở nơi đây, dân mê xe mới có thể thưởng thức màn rượt đuổi nảy lửa trên ban công chứ không phải khán đài. Cư dân ở sát đường đua Monaco cho đoàn xe thuê ban công, và đoàn xe sẽ nhường lại ban công cho các nhà tài trợ của họ.

Fujiwara chính là một trong những nhà tài trợ cho cuộc đua. Nhân viên đoàn xe Renault phải tới liên tục hỏi ngài Fujiwara cần gì. Tô Vũ đến phát phiền với từng tiếng “ngài Fujiwara” ấy. Cô luôn cảm thấy tên Nhật Bản kia đang len lén nhìn cô bằng ánh mắt sẫm soi khiến cô không yên lòng.

Sự bất an ấy kéo dài đến khi cuộc thi bắt đầu. Tiếng động cơ đình tai nhức óc vùn vút trên đường đua dưới chân họ. Sau hơn một tiếng rượt đuổi, cuộc đua trông như giống như đua xe mô hình kia đã có kết quả. Đội Red Bull về Nhất, Renault đứng thứ Hai, Ferrari xếp hạng Ba.

Bởi vì dạo gần đây hãng nước uống Red Bull quay một đoạn quảng cáo được lòng Tạ Khương Qua, cộng thêm trước khi đến anh còn cá đội Red Bull chiến thắng nên hiện giờ anh rất hào hứng. Fujiwara cá cho đội Renault lại chán nản cực kỳ. Thế là hai người cãi cọ trên ban công.

Vụ gây hấn ấy kéo dài đến tận khi họ vào phòng riêng của một câu lạc bộ tư nhân kiểm soát bạc trên sườn núi Monaco mới chấm dứt.

Tại đây, cánh đàn ông thì bài bạc, còn hội phụ nữ ngồi buôn chuyện. Nội dung câu chuyện của mấy người phụ nữ đến từ giới thời thượng ấy xoay quanh đủ loại chủ đề. Có cô nàng tò mò hỏi Tô Vũ quen biết Tiểu Tạ thế nào, quen nhau bao lâu, Tiểu Tạ đối với cô tốt không, có hay tặng quà cho cô không. Sau khi đáp trả qua loa mấy câu, Tô Vũ dứt khoát đeo tai nghe, nhắm mắt lại nghe nhạc.

Cô thường nghe nhạc giao hưởng. Thật ra cô không thích thể loại này lắm, chẳng qua nhạc giao hưởng như thể tạo dựng lên một thế giới hào hùng, dễ dàng ngăn cách nó với thế giới còn lại, khiến cho người nghe chìm vào thế giới của riêng mình.

Bản giao hưởng “Định mệnh” vừa mới tới đoạn cao trào thì bỗng im bất, có người đột ngột tháo tai nghe của cô.

Người đó chính là Fujiwara. Hắn đứng trước mặt cô, vẻ mặt vui sướng như thể người bị tảo bón lâu ngày cuối cùng cũng được giải thoát.

Hắn hớn hờ chỉ vào cô. Tô Vũ bức bối quay đi muốn tìm Tạ Khương Qua thì bất ngờ nhận ra bên chiếu bạc đã không có một bóng người. Tạ Khương Qua đang ngồi cạnh cô, không chỉ anh mà hai gã người Đức, một gã Pháp, hai gã Mỹ, một gã Singapore cùng một Israel đều đang nhìn cô chằm chằm.

Thế này là sao? Đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã có sự việc gì diễn ra lúc cô nhắm mắt nghe nhạc giao hưởng vậy?

Nhìn về phía mấy cô gái. Những cô nàng trước đó không lâu còn đang thân thiện nói chuyện với cô cũng trông về phía này. Tô Vũ nhận thấy ánh mắt của họ ngập về hả hê.

Đúng vậy, nhờ bạn trai che chở, chỉ có một mình cô chưa thực hiện màn bóc chuối nên mấy cô nàng mới có vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa thế đấy.

Sau cùng, Tô Vũ đành liếc sang Tạ Khương Qua.

Tạ Khương Qua cũng nhìn cô, ánh mắt khó hiểu.

Là sao đây? Đầu óc cô cấp tốc xoay chuyển. Cảm giác bất an này khiến cô không thể suy nghĩ rõ ràng, có vài thứ còn chưa thành hình.

Sau đó, một câu tiếng Nhật ngả ngón cất lên: “Quý cô Chí Linh.”

Quý cô Chí Linh, Tô Vũ ngỡ ngàng quay lại. Cô nhìn thấy khuôn mặt trắng như ma cà rồng của Fujiwara, thế mà khuôn mặt ấy còn treo nụ cười rất đắc ý nữa chứ.

“Chị Chí Linh, chị Chí Linh.”

Chị Chí Linh, chị Chí Linh nào? Bàn tay run rẩy của cô mò tới chiếc túi đặt cạnh. Bây giờ cô không trang điểm đậm, không chất phấn dày cộm như một lớp mặt nạ, không kẻ mày đen xì, không vẽ mắt đậm hay tô son đỏ chói, không đội mái tóc giả ngang lưng, không điểm má hồng, không khoác tấm áo choàng dài thướt, cũng không mỉm cười dịu dàng điểm chút lẳng lơ trước mặt người ta kia mà. Vì chỉ có mấy thứ đó mới khiến cô giống chị Chí Linh, như vậy cô sẽ là Tiểu Kiều trong phim điện ảnh của Ngô Vũ Sâm. Như vậy, sẽ không có ai biết tên thật của cô là Tô Vũ, không ai biết thật ra cô từng là công chúa hạt đậu được người người ngưỡng mộ.

Không có ai biết gương mặt thật của cô thế nào. Cô đeo lớp mặt nạ cười với đám đàn ông, nháy mắt làm duyên với họ, nói thứ tiếng Nhật đáng yêu, gọi từng chàng trai là XX-kun.

Tô Vũ cảm túi đứng lên. Hiện giờ cô sợ chết khiếp, tại sao cô chưa trang điểm đã ra đường, hơn nữa hình như cô cũng không đội tóc giả thế này.

“Chị Chí Linh.” Giọng nói kia đang gọi cô.

Ánh mắt mọi người hệt như một tấm lưới đáng sợ.

Tô Vũ đứng dậy, một bóng người chặn trước mặt cô. Trong lúc cuống quýt, Tô Vũ nói theo bản năng: “Moushiwake gozaimasen.”

“Moushiwake gozaimasen.” Đây là câu tiếng Nhật mà Tô Vũ nói nhiều nhất, có nghĩa là “Xin lỗi, vô cùng xin lỗi.” Người Nhật rất coi trọng lời ăn tiếng

nói, nên mỗi khi cần, cô đều xin lỗi bằng cách trang trọng nhất.

Trong xã hội Nhật Bản, những người ở địa vị thấp luôn dùng kính ngữ bậc cao nhất đối với người có thân phận cao.

Khi Tô Vũ nghe rõ câu tiếng Nhật kia phát ra từ miệng mình, cô thầm mắng bản thân đã mắc bệnh nghề nghiệp quá nặng.

Giữa khung cảnh xa hoa trụy lạc, cô khoác lên mình vẻ ngoài của chị Chí Linh, liên tục nói xin lỗi với người xung quanh. Bất kể cô có làm sai không, vẫn có dây thần kinh nào đó lên tiếng nhắc nhở mình phải cố giữ giọng nói trong trẻo, về mặt lúc thì đáng yêu lúc thì tội nghiệp mới được.

Giờ khắc này, tiếng “Xin lỗi” của cô vừa đáng yêu vừa nhu mì, âm cuối kéo dài vắng vắng giữa căn phòng yên tĩnh.

Tên người Nhật cao hứng nhảy cẫng lên, hí hửng ôm vai Tô Vũ: “Tôi không nhìn nhầm mà, cô chính là "Nice surprise" kia. Tôi biết chắc tôi không nhìn lầm...”

Gã Nhật xoay mặt về phía bạn bè, vẻ hưng phấn khiến mặt hắn trông như con đười ươi khổng lồ: “Chí Linh, Lâm Chí Linh, tiểu thư Chí Linh Nice surprise! Nice surprise giá 500 đô. Xinh đẹp, đẹp, đẹp lắm”

Bởi vì quá hưng phấn nên gã Nhật dùng toàn bộ tiếng Nhật. Hắn ôm vai Tô Vũ nói bằng thứ tiếng Nhật, lặp đi lặp lại. Tô Vũ dờ dẩn, mang chút hi vọng thu mình thành hạt bụi bé nhỏ. Cô cầu xin Thượng Đế, cầu xin Tạ Khương Qua không hiểu tiếng Nhật, anh hoàn toàn không biết một câu tiếng Nhật nào cả.

Thế nhưng, Thượng Đế vẫn nhắm mắt làm ngơ, Ngài chưa bao giờ nghe được bất cứ lời nguyện cầu nào của cô.

“Buông cô ấy ra.” Tạ Khương Qua chậm rãi ra lệnh bằng tiếng Nhật tiêu chuẩn.

Tô Vũ cười chua chát, chậm chậm xoay mặt về phía anh. Rốt cuộc, lớp hành tây cuối cùng cũng bị lột mất rồi, không còn gì có thể che đậy nữa cả!

Tạ Khương Qua đi tới bên cô, hung dữ hất tay Fujiwara khỏi vai cô. Anh ôm cô vào lòng, bực bội dùng tiếng Nhật hỏi Fujiwara mặt mũi nhột nhột: “Fujiwara, sao thế? Anh quen cô ấy à?”

Tạ Khương Qua biết tiếng Nhật ư, anh biết tiếng Nhật từ lúc nào?

Fujiwara quay về phía Tô Vũ, khuôn mặt ngập nỗi xúc động: “Này em yêu, em gặp tai họa rồi đấy!”

Tô Vũ né tránh cái nhìn chăm chú của Fujiwara, kéo tay Tạ Khương Qua, vùi mặt vào lồng ngực anh, khẽ nói: “Khương Qua, chúng ta về thôi. Khương Qua, tôi không thoải mái lắm, tôi muốn đi về.”

Tô Vũ rất vui vì Tạ Khương Qua nghe lời cô. Anh dời sự chú ý từ Fujiwara sang cô, sau đó ôm cô chuyển bước, vừa đi vừa gọi tài xế lái xe tới. Càng lúc hai người càng tiến gần tới cánh cửa của căn phòng bao mang đậm phong cách Nghìn Lê Một Đêm này.

Trong lúc nhân viên phục vụ hơi khom lưng chuẩn bị mở cửa ra, đột nhiên phía sau truyền đến âm thanh khinh khinh của Fujiwara: “Tạ, cô gái trong lòng cậu chỉ có giá 500 đô thôi. À, không, nghe nói tiền tới tay cô ta chỉ còn 200 đô thôi. Tóm lại cô ta chỉ có giá trị vài trăm đô, còn không bằng một con chip trên bàn quay khi nãy ấy.”

Lần này, hắn nói bằng tiếng Trung, ngữ điệu hưng phấn cực kỳ. Xem ra hắn vẫn canh cánh trong lòng vì Tạ Khương Qua không cuộc cho đội xe Renault mà hắn đầu tư.

Tạ Khương Qua dừng bước. Trái tim Tô Vũ cũng chìm xuống vực sâu.

“Fujiwara, lời anh vừa nói có ý gì?” Tạ Khương Qua hỏi, từng tiếng rõ ràng bên tai Tô Vũ nhưng cô lại thấy xa tận nơi nào.

Trước khi tiếng nói của Tạ Khương Qua bay đi không bắt lại được nữa, Tô Vũ kéo tay anh, lần thứ hai cầu khẩn: “Khương Qua, chúng ta đi thôi.”

Lần này, Tạ Khương Qua làm trái ý cô. Anh hất tay cô ra, đi về phía Fujiwara: “Lời anh vừa nói có ý gì?”

Tô Vũ dờ dẩn xoay người. Cô nhìn thấy bóng lưng Tạ Khương Qua đưa về phía mình, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt của Fujiwara, vô thức nhìn chăm chăm vào miệng hắn. Từ khi hắn mở miệng, bản giao hưởng “Định mệnh” bắt đầu quanh quẩn bên tai cô, dữ dội và hào hùng hệt như gió táp mưa sa, mãi không chịu bay đi.

Ngoại trừ Tạ Khương Qua, tất cả đều đang nhìn cô. Những ánh mắt đó như xuyên thấu qua bộ trang phục lộng lẫy mà cô đang mặc trên người, rơi thẳng vào linh hồn, như thể vào thứ quần áo sang trọng bao lấy linh hồn lần lượt rơi rụng từng cái một.

Cuối cùng, ngay cả Tạ Khương Qua cũng quay lại nhìn cô.

Cả căn phòng xa hoa rực rỡ như thể trở lại niên đại tân thời màu đen trắng trong các bức ảnh xưa cũ, khuôn mặt tuần tú động lòng người của Tạ Khương Qua trở nên méo mó. Sau đó, anh vung quả đấm vào mặt Fujiwara. Mọi người không kịp ngăn cản, kết quả anh đánh Fujiwara ngã gục xuống đất.

Tạ Khương Qua ra tay mạnh thật. Chắc anh giận lắm nhỉ? Hóa ra người mà anh phải đánh đổi bằng cả xe tải tiền còn chưa bằng một nửa con chip trên

bàn roulette.

Anh giận thật ư? Tô Vũ thoáng nghĩ. Sau đó, tiếng vang chói tai kéo lại suy nghĩ của cô. Tạ Khương Qua đập chai rượu vỡ loảng xoảng, tiếng động lớn đến mức muốn đâm thủng màng nhĩ người khác.

Một giây sau, Tô Vũ bịt tai hét ầm lên. Cô thấy Tạ Khương Qua đập chai rượu đã vỡ lên đầu Fujiwara. Chát lỏng màu đỏ sền sệt chảy trên khuôn mặt trắng bệch của Fujiwara trông càng ghê người.

Những thước phim đen đã trắng biến mất hoàn toàn. Tô Vũ hét lên, lùi về sau từng bước một ra đến tận cửa. Tạ Khương Qua quay đầu lại, trên mặt, trên tay anh toàn là máu. Hình như anh đang gọi cô thì phải.

Tô Vũ, không, không, cô không còn là Tô Vũ nữa. Mọi người đều biết cô từng làm nghề gì. Việc cô làm bị người ta biết hết rồi, biết toàn bộ rồi. Cuối cùng, ngay cả Tạ Khương Qua cũng biết. Trên đời này, người mà Tô Vũ không muốn để cho biết về khoảng quá khứ đen tối này nhất chính là Tạ Khương Qua.

Bây giờ anh đang tiến dần về phía cô, miệng không ngừng gọi tên cô.

Không, không, Tô Vũ lắc đầu.

Cuối cùng cô cũng thoát khỏi căn phòng ấy. Tô Vũ lao đảo chạy đi thật nhanh, đầu óc điên cuồng nghĩ, mình phải chạy, chạy mãi, chạy khỏi bóng đêm này, chạy tới Bangkok, trở về căn phòng màu hồng xưa kia, giấu mình trong lớp chăn màu hồng, nhắm mắt lại, và chờ đợi người giúp việc Philippines gọi mình rời giường. Sau đó, cô vẫn là thiếu nữ mặc đồng phục và nợ bướm cùng màu, cắp sách tới trường.

Màn đêm là gông xiềng nặng trĩu, cho dù Tô Vũ chạy thế nào cũng không thấy được ánh rạng đông.

Tô Vũ vẫn chạy, phía sau luôn có một âm thanh không ngừng gọi cô, âm thanh ấy quen thuộc đến mức khiến cô kinh sợ.

Sau cùng, cô va vào một vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc phả vào mặt cô. Tô Vũ ngẩng đầu, những giọt lệ làm nhòa tầm mắt.

Điều duy nhất Tô Vũ biết là cô không thể thoát khỏi màn đêm này. Nước mắt tuyệt vọng chảy tràn hốc mắt, bàn tay kia không ngừng lau khô mắt cho cô.

Tạ Khương Qua luôn miệng trấn an: “Tô Vũ, không sao, không sao, không sao nữa rồi. Anh đã đánh tên kia câm mồm rồi.”

“Khương Qua, tại sao anh không nghe lời tôi?” Tô Vũ chất vấn.

“Xin lỗi, xin lỗi, là lỗi của tôi! Điều tại tôi, sau này em nói gì anh cũng nghe hết, nhất định sẽ làm theo ý em!”

“Tạ Khương Qua, không phải tôi đã nói tôi không khỏe, không phải tôi đã bảo anh đưa tôi đi sao?” Giọng Tô Vũ nghẹn giọng.

“Lỗi tại anh, khi đó anh đập mạch, anh bị thần kinh, anh là tên ngu xuẩn.” Tiếng nói ấy tràn đầy vẻ hối lỗi.

Cuối cùng, nước mắt cô cũng được lau sạch, thế giới trở nên sáng tỏ. Đây là căn phòng kính hình tròn kiểu Ả Rập, từ nơi này trông ra có thể thấy cả Monaco cùng mặt biển tối mịt.

Hiện giờ, cô được Tạ Khương Qua ôm trong lòng. Qua bả vai anh, ánh mắt cô ngơ ngác rơi trên mặt biển tăm tối phía xa.

Tô Vũ lẩm bẩm: “Tạ Khương Qua, thật ra anh cũng tò mò phải không? Nên anh mới đi về phía Fujiwara. Tôi đoán, lúc ấy anh cũng mang chút hưng phấn nhỉ? Chút hưng phấn trong đáy lòng anh hết như đưa trẻ phát hiện truyện cổ tích chi toàn những lời bịa đặt.”

“Không phải, không phải, anh không rõ tại sao mình lại đi về phía hắn nữa. Khó nói lắm, nhưng anh có thể cam đoan với em, sau này hắn không dám nói vớ vẩn nữa.” Tạ Khương Qua nhấn mạnh.

“Anh ta có nói vớ vẩn đâu, chẳng có chữ nào vớ vẩn cả, Tạ Khương Qua.” Tô Vũ vừa lẩm bẩm vừa đẩy anh ra rồi bật cười khanh khách, lắc đầu: “Không, Tạ Khương Qua, Fujiwara không nói vớ vẩn, không hề.”

Tô Vũ nói những lời như thể trong tiềm thức: “Tôi nghĩ, chắc hẳn Fujiwara nói chưa rõ. Thế này nhé, Tiểu Tạ, tôi sẽ kể cho anh thật chi tiết. Chỉ cần cho tôi 200 đô, tôi sẽ trở thành Nice surprise trong tiệc sinh nhật của bất cứ ai. Những người đó thích tôi hóa trang thành Tiểu Kiều nhất, Tiểu Kiều phiên bản Lâm Chí Linh ấy. Chỉ cần đến nơi đó đóng vai một món quà, tôi không chỉ nhận được 200 đô, nếu người tổ chức tiệc hứng lên, tùy tiện để họ sờ ngực một chút, tôi sẽ nhận được số tiền gấp nhiều lần 200 đô ấy.

Đúng rồi, bây giờ tôi đã nhớ ra tôi và tên Fujiwara kia quen biết nhau thế nào rồi. Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi quen hắn ở một tiệc sinh nhật. Hắn là bạn của người tổ chức sinh nhật, còn tôi chỉ là món quà đặc biệt của bữa tiệc đó. Lần ấy còn hơi bết bát nữa. Tiệc sinh nhật đang diễn ra thì vợ của người tổ chức tiệc bỗng dưng xông đến, khiến mọi thứ loạn hết cả lên. Tôi bị họ nhét vào hộp quà rồi khóa lại. Cuối cùng họ còn quên tôi luôn. Tôi ở trong hộp một đêm, những tưởng mình sẽ chết vì đói, bởi vì hôm ấy tôi còn chưa kịp ăn gì đã bị tống vào hộp quà. May mà hôm sau phục vụ khách sạn đã phát hiện ra tôi, không thì...”

Tô Vũ dùng giọng điệu châm chọc đối mặt với Tạ Khương Qua: “Tình cảnh đột phát tương tự như vậy đã xảy ra không ít lần. Dần dà tôi cũng quen, thế

nên hôm Thẩm Họa xuất hiện, tôi lập tức trốn trong bồn tắm như một bản năng.

Những điều này là phản ứng nghề nghiệp, bây giờ anh đã biết rõ chưa? Tiểu Tạ, phiên bản của tôi thú vị hơn phiên bản qua lời kể của Fujiwara chứ? Phải không?”

Ánh đèn trong căn phòng kính sáng rực. Mặt Tạ Khương Qua nhợt nhạt hết như Fujiwara, phải chăng anh đang hoảng sợ? Phải chăng trong mắt anh, người trước mặt giống hệt mẹ đàn bà tâm thần trốn khỏi bệnh viện, liệu đó có còn là cô gái đi đôi giày cao gót pha lê màu bạc, cầm chậu hoa hải đường đọng những giọt sương đêm mùa hạ vừa trộm được, gõ cửa sổ nhà anh không?

Dứt lời, cô đồ dẫn đi ra cửa. Mới đi được vài bước, anh bỗng lớn tiếng gọi từ phía sau.

“Tô Vũ, anh không quan tâm, anh hoàn toàn không để ý đến những chuyện đó, anh thật sự không quan tâm!”

Ha ha, không quan tâm, không quan tâm ư... Tạ Khương Qua nói những lời kỳ lạ này làm gì. Tô Vũ đang rào nhanh bước chân thì anh đột nhiên nói: “Tô Vũ, từ khi em rời xa anh, chưa có một giây một phút nào anh không nhớ đến em.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tôi muốn quay về (1)

Đêm ở Monaco vô cùng tịch mịch. Trong ngôi nhà kính ở giữa sườn núi, có ngọn đèn dầu đang chiếu sáng lấp lánh.

Tô Vũ ngược nhìn bầu trời đêm, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Những lời Fujiwara đã nói, anh không hề quan tâm chút nào!” Tạ Khương Qua khẳng định một lần nữa.

Những giọt rượu trong bụng giờ đây trở nên nóng hừng hực như ngọn lửa thiêu đốt Tô Vũ.

Không quan tâm ư, không lúc nào không nhớ đến cô ư, nghe xem Tạ Khương Qua đang nói gì kia? Tiểu Tạ nay đã thành tỷ phú, giờ lại muốn trở thành chúa cứu thế nữa à?

Cô quay đầu lại, đi từng bước về phía Tạ Khương Qua, kiễng chân níu lấy cổ áo anh rồi áp mạnh môi mình lên, hận bấy nhiêu thì cắn mạnh bấy nhiêu. Hành động đột ngột của cô khiến anh hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó đã kịp đáp lại.

Đôi nam nữ trong ngôi nhà kính như đôi tình nhân xa cách lâu ngày gặp lại, hai người hôn thật mãnh liệt, hận không thể cùng đối phương hòa vào làm một.

Mãi đến khi nếm được vị máu tanh, Tô Vũ mới buông Tạ Khương Qua ra. Cô khẽ mỉm cười: “Tạ Khương Qua, anh đang thương hại tôi sao?”

Tiểu Tạ luôn khéo ăn khéo nói lúc này cũng chỉ biết lắc đầu, mặt xám như tro tàn, lầm bầm: “Xin lỗi, anh xin lỗi, Tô Vũ, đáng lẽ anh nên đến tìm em sớm hơn.”

“Không, không, đừng nói vậy, Tạ Khương Qua, tôi chỉ mong anh đừng bao giờ đến tìm tôi.” Sau khi cô nói xong, nước mắt cô bắt đầu tràn mi: “Như vậy thì ít nhất trong lòng anh, tôi vẫn là một người tốt đẹp.”

“Khương Qua, tôi của bây giờ không còn như ngày xưa nữa.” Tô Vũ khó chịu ôm lấy lồng ngực mình, đồng thời lui về phía sau. Cô đưa tay tháo rơi khuyên tai, lắc tay tinh xảo rồi ném xuống đất, khàn giọng nói: “Cho dù tôi có đeo những thứ này thì tôi cũng không phải là Tô Vũ của trước đây nữa rồi.”

Tạ Khương Qua lao đến ôm chặt lấy cô: “Đừng nói vậy, Tô Vũ, anh xin em, đừng nói vậy, em vẫn luôn là em, vẫn luôn là như vậy.”

“Khương Qua, anh nói sai rồi, sao tôi vẫn như xưa được cơ chứ? Nếu là tôi của trước kia, nếu có tên đàn ông nào tôi chưa cho phép mà dám sờ ngực tôi, tôi sẽ móc mắt hắn ta xuống, chứ không phải chờ đợi bọn họ rút tiền ra khỏi ví rồi thương lượng mỗi lần bỏ một viên đá vào áo ngực của tôi cho đến khi tan thành nước thì sẽ trả 100 đô đầu. Điều kiện như vậy mà tôi vẫn đồng ý, đồng ý không chút do dự.

Cho nên, Khương Qua, Tạ Khương Qua, anh nói xem, sao tôi vẫn là tôi của trước kia được chứ?”

“Anh không quan tâm những điều đó, anh mặc kệ!” Tạ Khương Qua ôm chặt lấy cô, không ngừng hứa hẹn.

“Không quan tâm ư? Khương Qua, anh thật sự không quan tâm sao? Tôi lại kể cho anh nghe vài chuyện nhé, anh nghe kĩ đây, tôi ấy mà...” Ánh mắt Tô Vũ nhìn về phía ánh đèn long lanh xinh đẹp, ánh đèn ban nãy vẫn còn sáng rõ, giờ phút này lại trở nên thật mờ ảo. Cô nhìn ánh đèn hồi lâu, mãi cho đến khi có làn gió thổi qua mới nhớ mình phải kể chuyện cho anh nghe: “Tôi ấy à... Trước khi Lâm Chí Linh nổi tiếng, tôi là một nhân viên trực điện thoại

đêm khuya, là kiểu tính tiền theo giờ ấy. Tôi dùng giọng nói nũng nịu này giúp mấy người đàn ông kia giải quyết nhu cầu sinh lý, khi mấy người đàn ông đó bảo mình đã cứng lên rồi thì phải cười thật lẳng lơ, khi họ nói đã bắn rồi thì phải giả vờ xấu hổ ngây thơ như thỏ trắng vậy.

Tạ Khương Qua, tôi có rất nhiều việc cần dùng đến tiền. Về sau, nghe theo gợi ý của một người phụ nữ Nhật Bản, tôi hóa thân thành Lâm Chí Linh trong tiệc sinh nhật của rất nhiều người.”

Cô gật gù thăm thẳm: “Công việc này giúp tôi có thu nhập cao, nhưng sau đó tôi mới phát hiện, chỉ làm một thời gian ngắn như vậy là không đủ. Tình trạng sức khỏe của tôi út càng lúc càng tệ, còn người quen cũ thì lúc nào cũng thúc giục tôi trả tiền, bất kể tôi làm cỡ nào đi nữa, dù có tiết kiệm bao nhiêu cũng không thể nào đủ.

Thậm chí, tôi còn định đi cướp giết nữa kia. Có điều tôi vẫn biết tự lượng sức mình, chắc cướp chưa đến ba phút đã bị người ta bắt lại rồi. Sau nữa, người phụ nữ Nhật Bản kia nói cho tôi biết, có một người đàn ông coi trọng tôi, ông ta làm trong giới chính trị, tuổi của ông ta chắc có thể làm ba tôi được. Chưa hết, người đàn ông đó còn có vài sở thích kì quái, người phụ nữ Nhật Bản kia hỏi tôi có muốn không, cô ta cho tôi ba ngày để suy nghĩ. May quá, đến ngày thứ ba thì anh đem một xe tiền xuất hiện, tôi đã tính nhầm trong lòng, tiền mà anh đưa đến còn nhiều hơn gấp mấy trăm lần so với gã đàn ông kia.

Thật ra sự kiêu ngạo của phụ nữ nhà họ Tô mà anh thường nói chỉ là vỏ bọc bên ngoài tôi dùng để lừa anh, cũng là để tự kiểm soát cho bản thân mình mà thôi, cho nên...”

“Đừng nói nữa!” Tạ Khương Qua ngắt lời Tô Vũ.

Anh chậm rãi buông cô ra, thân thể hai người tách ra một khoảng chừng nửa bước, bóng dáng anh lung lay như bóng hình trong nước.

Cô vẫn bất chấp nói tiếp: “Cho nên, dù không phải là anh thì cũng sẽ là người khác thôi. Nếu như anh chậm thêm vài ngày nữa, có lẽ người bao nuôi tôi không phải tên là Tạ Khương Qua đâu. Bây giờ anh còn có thể không quan tâm không?” Tô Vũ hít mũi.

Bóng người kia lại đến gần cô, sau đó tay anh nắm lấy tay cô áp vào mặt anh, từ cằm nhích lên trên một chút, sau đó là đôi môi, mũi, mắt...

Ngón tay Tô Vũ ướt đẫm, càng lúc càng nhiều hơn, hóa ra đó là những giọt nước mắt giàn dụa trên gương mặt anh.

“Khi ba qua đời, anh không hề khóc, lúc mẹ ngã bệnh, anh cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào. Kể từ khi anh hiểu chuyện đến giờ, anh đã không còn khóc nữa, bởi vì ba nói với anh rằng đàn ông có thể đổ máu nhưng không được rơi lệ.”

Cô rất sợ, giọt nước trên tay như khiến cô bị bóng. Tô Vũ vội vàng muốn rút tay ra, nhưng lại bị anh nắm chặt lấy.

Cô lạnh lùng nói: “Tạ Khương Qua, anh đang thương hại tôi sao?”

Anh nắm lấy bàn tay cô, ghì chặt vào lòng, giọng nói nghẹn ngào: “Không, anh chỉ đau lòng, chỉ hối hận, vì sao mình lại không tìm em sớm hơn. Tô Vũ, những điều em vừa nói, anh đều không quan tâm, không để ý chút nào cả!”

“Thế nhưng, tôi để ý, Khương Qua, tôi quan tâm!” Cô rút mạnh tay khỏi anh: “Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, tôi mãi mãi không thể quên được bàn tay của những người đàn ông kia...” Cô đặt tay lên ngực mình: “... bọn họ chạm vào đây, chúng ghê tởm như sâu bọ vậy. Vừa nghĩ là tôi lại thấy buồn nôn, vừa nhớ đến vẻ mặt của bọn họ, tôi đã muốn chặt tay bọn họ đi, tôi hận bọn họ.”

Cô ngẩng mặt lên nhìn Tạ Khương Qua, nói thật tàn nhẫn: “Người bạn Fujiwara kia của anh cũng đã làm chuyện tương tự với tôi. Khương Qua, không phải anh nói anh không quan tâm sao? Nếu anh chặt đứt tay hân ta, tôi sẽ tin anh thật sự không quan tâm.”

Nửa giờ sau, Tô Vũ xách theo chiếc túi xách của mình, bị Tạ Khương Qua nắm tay kéo đi, bàn tay còn lại của anh cầm một thanh kiếm võ sĩ.

Trong gian phòng kia là một mớ hỗn độn, Fujiwara đang được sơ cứu kinh hoàng nhìn hai người họ. Phạm Khương mang theo mấy người nữa dễ dàng khống chế toàn bộ người ở đây.

Tạ Khương Qua đặt kiếm võ sĩ lên cổ Fujiwara, bắt hân ta chọn một trong hai, muốn mất đầu hay là tay.

Tên Nhật Bản luôn sống về đêm giờ phút này trông hệt như xác sống không được tiếp xúc với ánh mặt trời, hân ta chuyển mắt nhìn về phía Tô Vũ. Cô nhếch miệng cười đáp lại, hân ta là kí ức mà cô không thể nào quên. Hôm đó, chính hân ta đề nghị giấu cô trong hộp, ánh mắt hân ta nhìn cô cứ như đang nhìn một con chó hoang trên đường vậy.

Lúc này, nhìn Fujiwara mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng Tô Vũ lại hưng phấn một cách khó tả. Cô chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy khoảnh khắc thanh kiếm kia hạ xuống, chắc hẳn khi ấy trên mặt tên Nhật Bản này sẽ dính đầy máu đỏ lôm, và đây sẽ là cảnh tượng đẹp nhất cô từng thấy.

Không hề bất ngờ, Fujiwara chọn giữ lại đầu mình, hân ta run rẩy đặt tay mình lên bàn, một người Israel đứng xem này giờ hào hứng đưa ra ý tưởng, anh ta đề nghị Tạ Khương Qua để người đẹp trong phòng chia bài cho từng người như một nghi thức đếm ngược, anh ta nói chơi như vậy sẽ càng kích thích hơn. Tạ Khương Qua nhìn Tô Vũ như thể hỏi ý, cô gật đầu, ý tưởng này cũng không tồi.

Người đẹp chia bài bình tĩnh đếm ngược, mười, chín, tám...

Tô Vũ cảm thấy đầu hơi choáng váng, từng con số như gõ mạnh vào lòng. Cô dần cảm thấy chột dạ, gương mặt của từng tên đàn ông trong phòng đều

vô cảm, mấy cô gái nhất gan che mắt lại. Ở nơi này, về mặt của tên Israel kia là phong phú nhất, hẳn ta đang kích động chờ đợi đến số “Một” được thốt ra. Còn mặt Fujiwara thì xám như tro tàn.

Khi người chia bài đọc lên con số cuối cùng, Tô Vũ bỗng hô lên: “Tạ Khương Qua, dừng!”

Các cô gái buông tay khỏi mặt, Fujiwara như vừa được đại xá, về mặt người Israel đông đầy tiếc nuối, mà về mặt Tạ Khương Qua lại như hiểu rõ, dường như anh đã sớm đoán được cô sẽ mở miệng ngăn mình lại.

Mọi chuyện cứ như một vở kịch do mình cô thủ vai, mọi cảm xúc đau khổ, bị thương, phần nộ, khó chịu, bơ vơ đều được trình diễn trong đêm đó.

Tô Vũ co lại trên ghế phụ, lúc này cô đang ngồi trong xe Tạ Khương Qua, chiếc xe dừng trên sườn núi, từ nơi này có thể nhìn thấy bờ biển hình cong cong. Monaco là một đất nước ven biển, có một đường ven biển quanh co như hình mặt trăng lưỡi liềm, cô ngo ngắc nhìn chăm chú vào từng đợt sóng biển vỗ vào bờ cát trắng, dưới ánh mặt trời, từng con sóng trắng đến giật mình.

Từ khi Tạ Khương Qua đưa cô từ căn phòng kia ra đến đây, anh vẫn nắm tay cô không nói gì. Bầu trời dần chuyển thành màu trắng, giống hệt như sắc mặt của anh hiện giờ.

Thời gian dường như đã qua rất lâu, từng ánh nắng ban mai soi tỏa khiến cả thế giới như được bao phủ bởi một tầng sáng rực rỡ, cô nhìn ánh sáng ấy, khẽ nói: “Tạ Khương Qua, khi tôi dùng một túi tiền mặt mang anh đi, chúng ta cũng không ngờ mọi chuyện sẽ ra nông nổi này đúng không? Lẽ nào đây chính là cái gọi là vật đổi sao dời?”

Thôi đi, khóc cũng đã khóc rồi, ồn ào cũng đã ồn ào rồi, mắt mặt cũng đã mất mặt rồi. Khương Qua, nếu anh thật sự thương hại tôi thì xin hãy để tôi đi.”

Tạ Khương Qua khẽ vuốt mặt Tô Vũ, ôm lấy mặt cô bằng hai tay, dịu dàng nói: “Giây vò cả buổi tối rồi, chắc em cũng đã mệt, chúng ta về thôi. Em hãy tắm nước nóng rồi ngủ một giấc thật ngon.”

“Tạ Khương Qua, buông tha tôi đi.”

Tay anh rời khỏi gương mặt cô, anh không trả lời câu nói ấy mà lại nói một cách tự nhiên: “Không phải em thích nhất mỗi khi tắm được nghe anh hát sao, về nhà khi em tắm, anh sẽ hát bài ‘Ánh trăng trên sông’ cho em nghe.”

Cô kéo lấy bàn tay đang định khởi động xe của anh: “Khương Qua, di út của tôi đang bị bệnh, tôi muốn về với dì, chăm sóc dì, nhất định dì cũng đang rất nhớ tôi.”

“Đúng rồi, Tô Vũ, em có đói bụng không, nếu đói thì về nhà anh sẽ nấu mì gói cho em ăn, mì gói thêm đu đủ, trước kia em thích anh làm món đó nhất mà.”

“Tạ Khương Qua!” Cô nắm chặt tay anh, hít sâu: “Giờ đây, tôi không muốn ở bên anh thêm một phút một giây nào nữa, anh hiểu chưa?”

“Anh nói rồi!” Tạ Khương Qua nói to hơn, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Em - vẫn - là - em.”

“Sao tôi vẫn là tôi được chứ? Tạ Khương Qua!” Giọng cô cất cao hơn: “Tôi cũng không thể tin tôi vẫn là chính mình... Tại sao anh lại... ưm...”

Anh áp sát người cô, dùng môi mình che kín môi cô, đầu lưỡi tiến quân thần tốc như gió táp mưa sa, khiến cô không thể thốt nổi tiếng nào.

Tay anh cũng không cho phép cô phản kháng. Dần dần, nụ hôn như vũ bão ấy trở nên dịu dàng lưu luyến, từ khóe môi đến hai má, từ chóp mũi đến hàng mày, cuối cùng dừng lại trên trán cô như thể xoa dịu chú mèo con đi lạc giữa đêm mưa. Tạ Khương Qua dỗ dành: “Bây giờ em hãy ngủ một giấc thật ngon đi đã!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tôi muốn quay về (2)

Tô Vũ tỉnh lại trong căn phòng trắng tinh, ngay cả chiếc giường cũng thuần một màu trắng. Du thuyền đang neo tại rìa bờ biển hình trăng non, nơi mặt biển lẫn bầu trời Monaco xanh thăm thẳm kéo dài vô tận. Vừa mở mắt ra, Tô Vũ đã thấy Tạ Khương Qua. Anh mặc sơ mi trắng ngồi đằng trước, tay áo xắn tới khuỷu, cười tươi tắn: “Người đẹp ngủ trong rừng, vì để em vừa mở mắt ra đã có thể thấy anh lập tức, anh đã ngồi đây hai tiếng bốn mươi phút rồi đấy!”

Tô Vũ chỉ lẳng lặng nhìn anh.

“Bây giờ thế nào nhỉ...” Tạ Khương Qua nghiêng đầu: “Chúng ta nên làm gì đây? Hay là để anh đóng vai người hầu của em nhé? Một kẻ hầu yêu thầm em, còn em là tiểu thư gia đình giàu có.”

Anh đi tới kéo tay Tô Vũ, song cô lại tránh né làm Tạ Khương Qua bối rối. Lát sau, anh khom lưng, trông có vẻ rất bất đắc dĩ.

Một giây sau, thân thể Tô Vũ bị nhấc bổng lên.

Anh bế cô vào phòng vệ sinh, đặt cô ở trước gương. Lúc này, đôi mắt cô hết quả hạch đào, chắc do tới qua đã khóc quá nhiều đây mà.

Tới qua, tới qua... Tô Vũ nhắm mắt lại, không muốn ngấm mặt mình trong gương nữa.

“Tiểu thư, đánh răng thôi.” Tạ Khương Qua vừa nói vừa đặt bàn chải lên tay Tô Vũ.

Cô tức khắc ném bàn chải vào thùng rác

“Không thích vị chanh à? Thế đổi sang vị xoài nhé?” Tạ Khương Qua dịu dàng hỏi dò.

Chiếc bàn chải bóp sẵn kem vị xoài cũng không thoát khỏi số phận bị quăng vào thùng rác.

Đến khi kem đánh răng đổi thành vị dâu, Tô Vũ mới mở mắt, lạnh lùng nói: “Tạ Khương Qua, hãy để tôi đi.”

Anh mỉm cười, hơi cúi xuống, để mặt ngang tầm với mặt cô: “Em lười động tay à? Hay là để anh phục vụ em nhé.” Vậy mà Tạ Khương Qua đánh răng hộ cô luôn cơ đấy, mặc kệ cô có bằng lòng hay không.

Tô Vũ giãy giụa, anh lại dỗ dành: “Ngoan, không được nuốt bọt kem đánh răng đâu.”

Cô vùng vẫy mạnh hơn, anh vẫn kiên nhẫn: “Tô Vũ, anh thường làm vậy cho mẹ. Tô Vũ, em biết không, mẹ anh cũng giống với dì em.”

Tô Vũ ngẩng người nhìn Tạ Khương Qua, mặc kệ đồng bọt kem đánh răng vẫn còn trong miệng. Anh cầm khăn lau bọt trên khóe môi cô, rử mi nói: “Tô Vũ, trước kia mẹ vẫn nhận ra anh, gọi anh là Khương Qua, Khương Qua mãi. Bây giờ mẹ không gọi tên anh nữa, cũng không nhận ra anh luôn. Anh nghĩ đủ mọi cách mà vẫn không thể làm mẹ nhớ lại được.”

Lau sạch khóe miệng cho cô xong, anh tiếp tục đánh răng cho cô. Lần này cô không giãy dụa nữa. Tiếp theo đó là rửa mặt. Anh bóp sữa rửa mặt ra tay, đánh bọt thật bông rồi mới xoa lên mặt cô. Cô nhắm mắt lại, để tay anh nhẹ nhàng mát-xa mặt mình.

Anh nói với giọng bình thản: “Muốn biết tại sao hôm ấy anh không tới khách sạn không?” Tạ Khương Qua không đợi cô đáp mà tự hỏi tự trả lời: “Bởi vì hôm ấy mẹ anh xảy ra chuyện. Mẹ đã thấy một chuyện kích thích thần kinh mình, sau đó thì đổ bệnh, cuối cùng không nhận ra anh nữa. Không chỉ thế, thậm chí mẹ còn không thể tự vệ sinh cá nhân như đánh răng rửa mặt.”

Khi nói những lời này, giọng anh đều đều như thể kể lại câu chuyện của người khác. Tuy nhiên, ngữ điệu của anh rất chậm, anh nói xong thì mặt Tô Vũ cũng đã sạch sẽ.

Anh xoay người cắt khăn. Tô Vũ mở mắt, chỉ muốn vươn tay xoa đầu anh, muốn an ủi anh đừng buồn.

Thế nhưng khi Tạ Khương Qua quay đầu lại, Tô Vũ lại cuống quýt hạ tay xuống. Anh cúi người ngấm gương mặt cô thật kỹ, sau đó đưa tay ôm mặt cô: “Công chúa hạt đậu đã xinh đẹp rồi.”

Sau đó, anh dắt cô rời nhà vệ sinh, dẫn cô tới phòng bếp màu lam nhạt, ấn cô xuống ghế: “Đói bụng rồi phải không, anh nấu đồ ăn cho em nhé. Anh sẽ nấu món mì em thích nhất, đương nhiên có đủ đủ nữa.”

Mùi thơm quen thuộc tỏa khắp không gian. Tạ Khương Qua đặt bát mì đủ đủ trước mặt cô, đặt thìa vào tay cô, vui vẻ mời mọc: “Ăn đi, đảm bảo mùi vị giống hệt ngày xưa ấy.”

Trước ánh mắt tràn ngập mong chờ của anh, Tô Vũ ăn hết bát mì rồi nhận lấy giấy ăn từ tay anh lau miệng.

“Vị vẫn như trước phải không?” Anh dè dặt hỏi.

Nhìn chiếc bát nhựa đựng mì rất bình thường, chiếc bát cũ kỹ ấy trang trí hình hoa bảy sắc thông dụng ở Thái, không hề ăn nhập với căn bếp xa hoa này. Trước kia Tạ Khương Qua cũng cho mì vào bát nhựa thế này rồi bung đến trước mặt cô. Không biết anh đã tìm ở đâu chiếc bát nhựa hết thời này.

Tô Vũ chậm rãi cất lời: “Tạ Khương Qua, tôi không nhớ, tôi không nhớ nổi vị mì anh làm từng cho tôi nữa.”

Tạ Khương Qua không lên tiếng, chỉ cười gượng.

Lát sau, anh rời khỏi bàn ăn, trở lại kệ bếp, không biết tìm thứ gì. Sau đó anh cầm tới nửa quả đu đủ, vẻ mặt hơi kích động: “Tô Vũ, chắc chắn quả đu đủ này có vấn đề. Nó có xuất xứ từ Nam Mỹ, vừa nhìn đã biết được trồng trong nhà kính. Hồi xưa anh không dùng loại đu đủ này, mà là loại đu đủ hái ngoài vườn cơ. Chắc là thế rồi. Tô Vũ, anh phải gọi điện thoại, sai người đến Bangkok, bảo họ tìm loại đu đủ giống hệt...”

Tạ Khương Qua vừa nói vừa lấy di động, vẻ mặt hoảng hốt.

Tô Vũ ôm eo Tạ Khương Qua từ sau lưng, vùi mặt lên lưng anh: “Khương Qua, đủ rồi, dù anh tìm loại đu đủ giống hệt thì tôi cũng không nhớ ra đâu. Anh biết tại sao không? Hồi sống ở Tokyo, tôi không có thời gian nấu ăn. Thứ mà tôi ăn nhiều nhất ở Tokyo là gì, là mì ăn liền đấy. Không có loại đồ ăn nào vừa rẻ vừa mất ít thời gian hơn mì ăn liền cả. Chỉ năm phút là có thể lấp đầy bụng rồi. Tôi ăn nhiều đến mức chỉ cần ngửi thấy mùi chất phụ gia của mì là đã thấy buồn nôn. Thứ anh vừa làm kia cũng chỉ khiến dạ dày tôi khó chịu mà thôi.”

Tạ Khương Qua không hề nhúc nhích.

“Khương Qua, anh có hiểu lời tôi nói không?”

“Anh không hiểu!” Tạ Khương Qua cố chấp: “Hơn nữa, anh không hề muốn hiểu. Tô Vũ, em cho anh thời gian, anh chỉ cần một chút thời gian thôi là có thể làm được món mì khiến em vui vẻ.”

Cô thầm thở dài: “Khương Qua, lúc này anh nói, vì mẹ nên anh mới không đến khách sạn kia. Tôi rất cảm kích. Anh nói vậy đã cho tôi thấy không phải chỉ có một mình tôi đơn phương tình nguyện trong cuộc tình khi đó. Như vậy đã đủ lắm rồi, đã rất mãn nguyện rồi.

Nhưng bây giờ tôi muốn cho anh biết. Tôi không muốn dây dưa với anh thêm nữa. Điều duy nhất tôi mong muốn hiện tại là anh hãy thả tôi đi, tôi rất nhớ đi út.”

Tạ Khương Qua chậm chậm gỡ bàn tay đang ôm lấy eo mình, quay người lại, dịu dàng nhìn vào mắt cô: “Nhưng làm sao bây giờ, Tô Vũ, anh chỉ muốn dây dưa với em thôi.” Ánh mắt anh rơi trên chiếc bát nhựa: “Chắc em thấy thứ kia quen mắt lắm phải không. Trước kia em từng dùng ở nhà anh rồi đấy. Thời điểm rời khỏi Bangkok, anh cũng thấy kỳ lạ là tại sao mình lại mang theo chúng?”

Anh kéo tay cô: “Nếu vật này còn chưa đủ, vậy anh cho em xem thứ khác, không ít đâu.”

Tô Vũ thần thờ mặc anh kéo tay cô vào phòng. Anh để cô ngồi trên thảm trải sàn, cảm đến một hộp giấy màu hồng đặt giữa hai người. Anh ngồi đối diện cô, chỉ vào hộp giấy: “Tô Vũ, em còn nhớ thứ này không?”

Chiếc hộp đã cũ lắm rồi, nhưng vẫn thấy rõ dòng chữ Thái màu bạc bên trên.

Tạ Khương Qua hỏi thêm lần nữa, song Tô Vũ chỉ lắc đầu, cô thật sự không nhớ nổi chiếc hộp này.

“Cái này là của em đấy.” Tay anh vuốt trên dòng chữ màu bạc kia: “Mùa hè năm ấy, em cầm cái hộp này đi tới nhà anh, bên trong đều là trang sức đẹp đẽ. Em nói, Khương Qua, đưa cho mẹ anh chỗ này đi, em không cần dùng đến chúng nữa. Khi đó em nói với giọng điệu thần nhiên lắm, không hề biết những lời mình nói làm đối phương khó chịu đến mức nào. Sau khi em đi, anh lập tức vứt chúng vào thùng rác, cho dù biết mẹ anh sẽ cực kỳ thích chúng. Anh cứ nghĩ anh ném chúng đi vì chủ nhân của chúng là em, nếu đổi lại là người khác, anh sẽ không làm vậy. Thế nhưng anh vẫn giữ lại, vì bên dưới hộp có hình em vẽ.”

Tạ Khương Qua lật lại chiếc hộp. Phần đáy hộp vẽ khuôn mặt người phụ nữ vuông vức, lông mày là hình hai con sâu róm, bên cạnh còn viết mấy chữ: “Mẹ yêu quái.”

Đó là hình Tô Đình mà Tô Vũ đã vẽ khi còn bé. Vừa nhìn thấy hình son môi đánh dấu ấy, nước mắt cô bỗng tuôn rơi. Trong hộp toàn là đồ linh tinh của con gái, phần lớn đều là màu hồng, có thứ cô nhớ, có thứ cô đã quên.

Tạ Khương Qua than thở: “Em đoảng lắm, toàn dễ quên đồ ở nhà anh. Lúc thì một cái kẹp tóc, lúc thì là một quyển sách hoặc chiếc hoa tai. Anh đã nhặt mấy thứ đó, vốn dĩ nên trả cho em hoặc dứt khoát vứt đi nhưng lại luyến tiếc nên cất giữ. Em phải biết rằng, đôi khi em làm anh giận đến nghiến răng đấy.

Vậy mà anh lại cất kỹ chúng. Khi đó, em là cảnh vàng lá ngọc sống trong tòa biệt thự màu trắng, còn anh chỉ là thằng nghèo xác nghèo xơ sống trong căn nhà gỗ dột nát. Anh biết, chúng ta không thể đến với nhau.

Thật ra anh cũng không hiểu tâm tư mình khi đó. Mãi về sau anh mới nhận ra, đó là nhớ nhung. Dù sau này không thể ở bên nhau, anh vẫn có thể nhớ về em qua những kỷ niệm đó.”

Anh nhích người tới gần cô thêm chút, bàn tay cầm chiếc kẹp tóc màu hồng, dè dặt cài nó lên tóc cô.

Tạ Khương Qua ôm khuôn mặt cô mà khàn giọng thủ thỉ: “Lúc rời khỏi Băng Cốc, anh chỉ mang theo mỗi cái hộp này. May mà có nó, nếu không anh không biết mình sẽ gây ra chuyện gì nữa.”

Tô Vũ nhếch môi định lên tiếng, nhưng nước mắt đã lăn tuôn rơi từng giọt. Tay anh chuyển tới huyệt thái dương của cô, chạm tới chiếc kẹp tóc màu hồng, dịu dàng nói: “Em vẫn là em, trên đời này không có ai lương thiện đáng yêu hơn em. Dĩ nhiên cũng không có xinh đẹp hơn em. Nhớ ông chủ tiệm tạp hóa ở ngã tư lúc trước không? Có một ngày ông ta nói cho anh biết, có một cô gái xinh đẹp luôn trả nợ giúp anh. Cô gái ấy còn dọa dẫm ông ta không được tiết lộ sự thật cho anh biết. Sao khi ấy em không nói cho anh biết chứ? Hại anh mỗi lần trông thấy ông ta đều sợ đến khiếp vía.”

“Em...” Cô đáp ứng, ngốc nghếch trả lời: “Em sợ anh giận. Em sợ nếu anh biết chuyện, anh sẽ nổi cáu.”

Tạ Khương Qua gật đầu như gà mổ thóc: “Ừ, em nói đúng. Nếu khi đó anh biết, chắc anh sẽ giận lắm. Bởi vì anh sẽ cảm thấy cực xấu hổ, bởi vì cô nàng nhà giàu ấy là người Tiểu Tạ thật sự dễ tâm. Em xem, em đáng yêu, thiện lương đến thế, Tô Vũ, trong lòng em, em mãi mãi là em.”

Tô Vũ nhắm mắt lại, hạnh phúc tựa đầu lên ngực Tạ Khương Qua. Lần đầu tiên, cô thoải mái gào khóc, mặc âm thanh phát ra từ cổ họng: “Tạ Khương Qua, Tạ Khương Qua, họ xấu xa lắm, họ xấu xa lắm. Anh không biết họ đã làm gì em đâu, anh không biết đâu...”

Cô như thể trở lại năm tháng xa xưa ấy. Khi đó, cô có thể khóc lóc nức nở, có thể vừa khóc vừa vùi vùi. Khi đó, còn có người quý trọng nước mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chúng ta có thể bắt đầu lại? (1)

Buổi trưa hôm ấy, Tô Vũ đã khóc đến mệt mỏi rồi thiếp đi trong vòng tay của Tạ Khương Qua, đến khi tỉnh lại, trên mắt cô đã được đắp hai lát dưa leo do “người hầu” Tạ Khương Qua chuẩn bị để làm mát mắt giúp cô.

Khi màn đêm buông xuống, hai người dùng cơm trên boong thuyền. Mặt biển tháng Sáu rất êm ả, ngọn gió Địa Trung Hải mùa hè dịu dịu đến mê người, Tạ Khương Qua cũng khiến người ta thư thái như con gió đêm vậy, chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh trên người làm anh trông thuần khiết tựa thiên sứ ở mây tầng mây cao, nếu hai đầu mây có vẽ giãn ra thì đáng vẽ ôn hòa hiền hậu của anh chính là người tình trong mộng mà biết bao cô gái hằng mong ước.

Cả đêm ấy, Tạ Khương Qua nhập vai người hầu, nói rất nhiều lời, làm rất nhiều việc, cố gắng để khiến tiểu thư của mình vui lòng.

Thỉnh thoảng, Tô Vũ hơi nhoe nhoét môi, tỏ vẻ những điều anh nói rất thú vị, thế là anh lại càng ra sức biểu diễn. Sau đó anh như bong bóng xì hơi, nâng mặt cô lên, để mặt cô vùi vào lòng mình, luôn miệng an ủi: “Rồi sẽ tốt hơn mà. Tô Vũ, anh cam đoan mọi chuyện sẽ dần tốt lên.”

“Ừm, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi.” Cô nói như vậy, nhưng lòng lại nghĩ, làm sao để tốt hơn đây?

Tô Vũ đứng trước gương, vuốt chiếc kẹp tóc màu hồng bên thái dương, nó không hợp với gương mặt ảm đạm hiện nay của mình. Cô đành tháo kẹp, chỉnh lại đầu tóc, bây giờ người trong gương trông mới khá hơn. Cuối cùng, cô cất chiếc kẹp tóc màu hồng vào hộp, cô không biết liệu mình có còn đủ dũng khí để mở chiếc hộp chứa đựng bao kí ức này ra nữa không.

Đêm ấy, Tô Vũ nằm mơ. Trong khung cảnh xa hoa hào nhoáng, tất cả mọi người đều đổ dồn nhìn cô. Cô hỏi họ sao lại nhìn mình thì họ đáp vì cô không mặc quần áo. Sao có thể chứ? Rõ ràng cô có mặc quần áo mà, thế nhưng vẻ mặt của họ vô cùng chân thật, thật đến mức khiến cô thật sự tin rằng trên người cô không có một mảnh vải che thân, thế là cô vô thức co mình lại.

Khi tỉnh giấc, cô vẫn đang nằm trong lòng Tạ Khương Qua. Dưới ánh nhìn của anh, Tô Vũ cuộn chặt mình đầy sợ hãi.

“Tô Vũ, anh hát cho em nghe được không?”

“Được.”

Và thế là Tạ Khương Qua cất cao lời bài hát “Ánh trăng trên sông” năm nào. Khi anh hát đến đoạn mà cô thích, cô lại hòa tiếng ca cùng anh: “Nửa vầng trăng sáng treo cao trên trời, nửa vầng trăng sáng nằm lặng trên sông...”

Nước sông Mekong như đọng lại trong mắt Tô Vũ. Mãi cho đến khi hát mệt, cô mới nhắm mắt lại, Tạ Khương Qua bỗng nói: “Tô Vũ, chờ khi chúng ta trở lại dòng sông Mekong, anh sẽ lại hát cho em nghe bài này.”

Trở về ư? Tô Vũ không nói gì, càng cuộn chặt mình thêm.

Ngày hôm sau, hai người trở lại Napoli nhưng không về nông trường mà ở trong khách sạn suốt một tuần liền. Lúc bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, Tạ Khương Qua sẽ dẫn cô ra biển chơi, nấu canh cho cô với chính con cá mình câu được. Đôi khi, nếu điều kiện cho phép, anh còn cùng cô lặn xuống nước, phần lớn thời gian hai người ra biển, nằm trên ghế dài phơi nắng.

Tạ Khương Qua không nói cho Tô Vũ biết vì sao hai người không về nông trường và cô cũng không hỏi. Thỉnh thoảng, cô ngẫm tó ý với anh rằng cô muốn về với di út ở Tokyo, nhưng vào những lúc ấy, anh đều giả vờ như không nghe thấy, rồi lại kể một chút về tình trạng của mẹ anh cho cô nghe. Mỗi khi nhắc đến mẹ, giọng anh đều toát lên vẻ bất lực, lúc đó cô sẽ tự động nuốt hết những lời muốn nói vào bụng, và cô sẽ chuyển sang an ủi anh với giọng khô khốc: “Khương Qua, anh đừng buồn.”

Việc Tạ Khương Qua ngày càng trở nên dịu dàng khiến Tô Vũ bồn chồn bất an. Mỗi sáng thức dậy, cô thường gặp cảnh đôi dép của mình đặt ngay ngắn dưới giường, vào nhà vệ sinh lập tức nhìn thấy bàn chải đánh răng đã được bôi kem, bên cạnh còn có quần áo đã chuẩn bị sẵn.

Đợi đến khi ra khỏi nhà vệ sinh, cô lại gặp anh cười sáng khoái gọi cô ăn sáng. Tô Vũ biết bữa sáng kia là do chính tay anh nấu. Không biết anh được phép vào nhà bếp của khách sạn bằng cách nào, chỉ biết hằng ngày anh đều có thể làm bữa sáng cho cô.

Cô còn biết mỗi tối anh lại lén lút rời khỏi phòng, đi đâu đó vài tiếng đồng hồ, sau đó lại len lén trở về nằm xuống bên cạnh cô, giả vờ như không có

chuyện gì xảy ra. Về phần anh đã đi đâu và làm gì, cô không có hứng thú muốn biết, cô chỉ biết, tâm trạng của mình ngày một tồi tệ hơn.

Điều khiến tâm trạng cô đạt đến đỉnh điểm là vào sáng sớm ngày thứ Sáu, cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trên bản tin Châu Á. Đó là vụ bê bối của tên chính khách Nhật Bản mà thiếu chút nữa cô đã trở thành một trong số những bông hồng nuôi trong lồng kính của gã.

Và cũng dễ dàng tìm được mấy gương mặt quen thuộc trên trang web tin tức hình sự Nhật Bản, trong đó có cả người phụ nữ đã huấn luyện cô thành Lâm Chí Linh. Ở phần tin kinh tế, công ty của nhà Fujiwara đột ngột bị nhà đầu tư rút tiền, về mặt như đưa đám của hắn khi xuất hiện trên bản tin còn chưa hết tầm đập.

Nghe nói, những chuyện này chỉ vừa mới xảy ra hồi giữa tuần.

Một tuần sau, Tạ Khương Qua đưa Tô Vũ rời khỏi khách sạn, quay lại nông trường.

Martha thấy cô trở về thì rất vui vẻ, cô vừa bước vào nông trường thì người phụ nữ Ý này đã không ngừng nháy mắt với cô.

Tạ Khương Qua kéo tay cô đi trên hành lang được ghép từ gỗ. Lúc này trời đã về chiều muộn, khí hậu Địa Trung Hải khiến hoàng hôn ở Napoli đầy thơ mộng, ánh mặt trời như một cuộn phim mang màu vàng sáng chói, dường như chỉ cần thế cũng đủ biến người ta thành kẻ lười nhác và mê muội. Trong quang cảnh ấy, Tạ Khương Qua vẫn nắm chặt lấy tay cô, từ đầu đến cuối trên môi anh luôn nở nụ cười tươi rói, nhìn nụ cười ấy, Tô Vũ thoáng chốc lại có ảo giác rằng chỉ cần họ luôn nắm tay nhau như thế này thì một giây sau thôi, hai người sẽ trở về bên bờ sông Mekong năm nào.

Không biết đi được bao lâu, hai người dừng lại trước cửa phòng cô, anh lấy ra một chiếc dây sẫm màu che kín mắt Tô Vũ lại, mở cửa ra rồi kéo tay cô đi vào phòng từng bước một.

Tạ Khương Qua dừng chân, nắm lấy bả vai cô: “Anh đã mang gian phòng của công chúa hạt đậu ở Bangkok về rồi đây.”

Chiếc dây sẫm màu được tháo ra, cô từ từ mở mắt, trải dài trong tầm mắt là một màu hồng mộng mơ, từ giấy dán tường đến rèm cửa sổ, trần nhà, bàn trang điểm, giường...

Công nhận nó giống phòng cũ của cô như đúc, ngay cả cách sắp xếp mỹ phẩm đồ trang điểm cũng được đặt theo đúng thói quen của cô.

“Anh mất một tuần để chuẩn bị những thứ này đấy. Mỗi tối anh đều lên rời khỏi khách sạn chỉ vì muốn làm những điều bất ngờ này cho em.” Giọng Tạ Khương Qua đầy chiều chuộng, trên mặt là nụ cười lấy lòng.

Tô Vũ ngơ ngác đứng im.

“Sao lại ngây người ra rồi?” Anh vẫy tay trước mặt cô, “Những thứ này đều do anh đích thân chọn, một người đàn ông như anh đi mua mấy thứ này kỳ quái lắm, không chỉ kỳ quái mà còn mất mặt nữa. Tô Vũ, anh nghĩ em nhất định rất nhớ căn phòng này.”

Nhớ à? Không đâu, không hề, xưa nay cô đều không nhớ đến nó.

Căn phòng màu hồng trước mắt như kích thích cô, khiến cô phiền não, ngay cả giọng nói của Tạ Khương Qua cũng khiến cô phát cáu. Dường như không thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào từ anh thêm nữa, Tô Vũ đột ngột cất giọng, âm thanh vang dội đến mức chính cô cũng giật mình: “Tạ Khương Qua, anh im miệng cho em.”

Cô chỉ vào những thứ toàn màu hồng kia: “Anh ngốc à, màu sắc này chỉ dành cho mấy đứa con gái tuổi teen thôi, em bây giờ đã qua tuổi thích màu hồng từ lâu rồi.” Cô vỗ ngực mình: “Bây giờ em đã là gái một đời chồng, em không chỉ đã ly hôn mà còn không có nghề nghiệp đang hoàng, tất cả những thứ này trong mắt em không khác gì ché giữu cả.”

“Không, không, Tạ Khương Qua, em không nhớ đến nơi này chút nào cả.” Cô lắc đầu nguầy nguậy rồi đi về phía bàn trang điểm, khom lưng cầm lấy chiếc ghế tròn màu hồng, đập mạnh vào tấm gương trang điểm hình bầu dục.

Tiếng loảng xoảng vang lên, cô quay mặt nhìn anh, khiêu khích: “Tiểu Tạ, sao đây? Anh đoán sai rồi, những việc anh làm không những khiến em không thích mà còn làm em cảm thấy vô cùng chán ghét.”

Tạ Khương Qua cau mày ủ dột, về mặt tiếu nuối: “Không sao, nếu như em không thích thì có thể đổi cái khác. Anh sẽ tiếp tục nghiên cứu sở thích của phụ nữ đã ly hôn...”

Tô Vũ tùy tiện vơ đại chiếc bình thủy tinh to cỡ nắm tay trên bàn trang điểm, đột ngột ném thẳng vào đầu anh để nhắm ngắt ngang câu nói đang dở. Thế nhưng anh chẳng mấy may tránh né.

“Tạ Khương Qua, hiện tại anh xuất hiện trước mặt em với tư thái cao sang này hẳn là rất...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, một chữ cuối cùng cô không nói thành lời.

Máu từ trán anh nhỏ xuống thành dòng uốn lượn như mấy con giun nhỏ, mỗi tối anh đều lên rời đi chuẩn bị gian phòng này cho cô, lúc trở lại khách sạn còn làm bữa sáng, anh hoàn toàn không có thời gian để ngủ nên lúc này bọng mắt đã thâm quầng.

Tạ Khương Qua đi về phía cô, kéo tay cô đặt bên hông rồi để đầu cô tựa vào vai mình, gương mặt anh quyến luyến cợt thái dương Tô Vũ: “Ừm, ban đầu quả thật có hơi đắc ý, nhưng sau đó thì không còn nữa. Anh hy vọng mình không có cơ hội để tỏ vẻ đắc ý trước mặt em hơn bất cứ ai trên thế giới này.”

Tô Vũ, sau này anh sẽ không ép buộc em nữa, em bảo anh làm gì thì anh sẽ làm đó. Lúc này hãy để anh giúp em, cũng như trước kia em đã từng giúp anh vậy. Em hãy coi anh như bạn bè của em, như người thân của em, đợi đến khi em cảm thấy mọi việc dần tốt lên, em mới quay lại với đi út của em, có được không?”

Anh nhắm mắt lại, hình như anh lại dùng giọng nói ma thuật nữa rồi.

“Tô Vũ, anh thật sự có thể khiến mọi chuyện trở nên tốt hơn, em hãy tin tưởng anh!”

“Thế nhưng...” Nhớ đến màn đêm ở Tokyo, trong lòng cô lại đau đớn khôn nguôi, “Khương Qua, một số chuyện đã thực sự xảy ra.”

“Vậy hãy quên hết những chuyện đó đi.”

Cô quên được không? Cô có khả năng đó sao?

“Tô Vũ, anh tin là em có thể.”

Có lẽ cô thật sự có thể quên hết những chuyện không hay kia, có lẽ cô thật sự có thể!

“Được không em?” Anh hỏi.

Cuối cùng Tô Vũ cũng gật đầu.

“Bây giờ hãy bắt đầu quên đi.”

Cô lại gật đầu thêm lần nữa, quyết định sẽ quên đi mọi chuyện.

Hôm đó, là một ngày cuối tháng Sáu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chúng ta có thể bắt đầu lại? (2)

Đầu tháng Bảy, một người phụ nữ trung niên xa lạ bỗng dưng xuất hiện tại nông trường. Bà ấy tên Vi An - Hoa kiều từng sống ở Thái, thuộc mẫu người uyên bác, gần như biết hết thảy mọi chuyện trên đời dưới đất. Bà rất hay nói chuyện với Tô Vũ, cho dù bà giả bộ mình không phải là nhà tư vấn tâm lý thì cô vẫn biết được thân phận thật sự của bà.

Trên thế giới tồn tại một nghề nghiệp bí mật, đó là nhà tư vấn tâm lý. Nhà tư vấn tâm lý giống bác sĩ tâm lý, nhưng bác sĩ tâm lý có thể nhận nhiều bệnh nhân cùng một lúc, còn nhà tư vấn tâm lý chỉ được phép tiếp nhận một bệnh nhân một lần.

“Quên nghề nghiệp của bà ấy đi, hãy coi bà ấy như người tâm sự giải sầu với em thôi.” Tạ Khương Qua gợi ý.

Sau này, Tô Vũ không băn khoăn vì nghề nghiệp của Vi An nữa, vì cô đã hứa với Tạ Khương Qua sẽ quên hết những chuyện không hay, cô hy vọng mình có thể tràn8trẻ sức sống đứng trước mặt đi út trong tương lai.

Trên người Vi An luôn toát lên một sức cuốn hút khó tả, dù là chuyện hoang đường cỡ nào đi chăng nữa, vào tay bà đều biến thành lẽ đương nhiên. Vì thế mà từ tuần trước, Tô Vũ đã thật sự quên luôn nghề nghiệp của bà.

Những người khoác lên mình những bộ vest chỉnh tề không còn tới nông trường tìm Tạ Khương Qua vào thứ Hai và thứ Năm hàng tuần nữa, thay vào đó, anh bảo Phạm Khương đích thân đến nông2trường. Nhiều lúc, Tạ Khương Qua trông rất giống những gã cao bồi, làm việc như nhân viên nơi đây. Anh là anh chàng cao bồi đẹp trai nhất, những người vợ của nhân viên thường không kiềm được đưa mắt nhìn anh, lúc quay về phía chồng mình thì tỏ vẻ chán ngán rõ nồn một. Những lúc ấy, Tô Vũ luôn bị chọc cười.

Thời điểm vui vẻ nhất là khi Tạ Khương Qua gọi cô tỉnh giấc vào mỗi buổi sáng. Sau khi rời giường, anh cùng cô đi vắt sữa bò rồi đóng sữa4vào thùng. Cuối cùng anh lái xe đi khi mặt trời còn chưa ló dạng, chở những chai sữa mới vắt tươi ngon nhất lên thị trấn để bán.

Cô ngồi ghé lái phụ. Chiếc xe chạy bon bon tới trạm thu mua sữa trong nội thành. Bán hết sữa, hai người sẽ ăn sáng trên thị trấn, tiếp theo Tạ Khương Qua còn dùng một phần tiền bán sữa để mua một bó hoa tươi.

Trong lúc họ đang trên đường trở về nông trường, mặt trời mới thức giấc. Ánh ban mai nhảy nhót trên kính chắn gió, trong buồng xe hương hoa thơm ngát, Tạ Khương Qua khẽ ngâm nga theo tiết tấu lúc nhanh lúc chậm của bản nhạc. Gặp bài tử, giọng hát anh như thể sục sôi, sau một hồi thì hoàn toàn sai nhịp. Tô Vũ cười như nắc nẻ, còn anh lại càng gào găng say hơn.

Giữa tiếng cười ấy, Tô Vũ nhớ về những năm còn là công chúa hạt đậu xa xôi kia. Trên bờ sông năm xưa, cô từng khát khao về cuộc sống thế này. Cô nguyện sinh một đàn con cho Tạ Khương Qua, cô từng hào hứng hỏi anh có muốn bỏ trốn cùng mình không.

Vậy mà giờ đây cô đâu đó. Bây giờ Tô Vũ tự nhắc nhở mình hết lần này đến lần khác, Tạ Khương Qua chỉ là bạn cô, một người bạn thân mà thôi. Cô không còn là công chúa hạt đậu nữa, cô là người phụ nữ đã lỡ dở một chuyện đời, còn Tạ Khương Qua đã có vị hôn thê tên Thẩm Họa. Trong những năm tháng khốn khó nhất của Tạ Khương Qua, cô gái Thẩm Họa ấy luôn ở bên anh.

Dường như Tạ Khương Qua cũng hiểu cảm xúc của cô, anh không len lén mò tới giường cô lúc nửa đêm, không hờn tị là lại tẩy máy tay chân với cô, hơn nữa anh không dám tùy tiện hôn cô, cũng như không còn bắt cô dùng tay giải quyết nhu cầu cho anh như trước nữa.

Hết thấy đều tiến triển theo hướng tốt, hiện giờ Tô Vũ ở trong gương ngày một hồng hào hơn, cân nặng của cô tăng thêm một chút, giờ đã gần được năm mươi cân rồi.

Martha cũng nhận xét cô đẹp lên từng ngày.

Có điều, vào một buổi hoàng hôn, Tạ Khương Qua xắn tay áo cao, biếng nhác tựa vào hàng rào nông trường, cười với cô một cách khó hiểu.

Trong cảnh mặt trời dần lặn, hình bóng Tạ Khương Qua như in vào tấm áp-phích phim điện ảnh cũ kỹ, chàng trai tuấn tú tựa vào hàng rào ấy là mối tình đầu của cô. Cuối cùng, Tô Vũ lệ rơi đầy mặt từ lúc nào chẳng hay.

Cuối tháng Bảy, Thẩm Họa gọi đến từ Boston, lái nhái về rất nhiều thứ như: Khương Qua, đã lâu lắm rồi anh không gặp em. Khương Qua, thầy hướng dẫn cho em lên bục diễn giảng đấy! Khương Qua, em phải diễn giảng giữa hội trường có sức chứa năm nghìn người. Khương Qua, em hơi hồi hộp, anh có thể đến dự để cổ vũ em không?

“Đương nhiên rồi! Đương nhiên anh phải có mặt tại buổi diễn giảng đầu tiên của em chứ.” Tạ Khương Qua khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Lúc này Tô Vũ đang ở ngay bên anh. Thế nhưng khi cô toan rời đi thì bị anh kéo tay lại.

Sau khi cúp điện thoại, Tạ Khương Qua lập tức kể lại cho cô nội dung cuộc trò chuyện mà chẳng cần biết Tô Vũ có muốn nghe hay không.

“Anh không cần phải nói với em những điều đó.” Tô Vũ khề nói.

Tạ Khương Qua nhìn xoáy vào cô: “Tô Vũ, có phải anh của hiện tại khiến em cảm thấy xa lạ không? Đôi khi, ngay cả anh cũng không nhận ra bản thân nữa. Nhưng, anh xin thề, Tạ Khương Qua em thích trước kia sẽ trở lại.”

“Tạ Khương Qua.” Tô Vũ vừa nói vừa muốn tránh khỏi tay Tạ Khương Qua, “Anh đã nói, hiện giờ chúng ta là người thân, là bạn bè kia mà.”

Anh nắm chặt tay cô: “Anh luôn nghĩ mình là đứa trẻ ngoan. Về sau anh phát hiện không phải vậy, anh hư đốn hơn bất cứ ai khác. Không biết từ lúc nào anh đã biết nói dối, sau đó là hút thuốc. Có một dạo anh hút nhiều đến nỗi bị bác sĩ nhắc nhở liên tục, lúc ấy anh mới từ từ cai thuốc. Thế rồi anh chuyển sang nghiện tiệc tùng. Anh thích hẹn hò với phụ nữ xinh đẹp, thích tặng quà cho họ, cũng lừa gạt rất nhiều, rất nhiều phụ nữ.

Trong đó, A Họa là người nghe những lời dối trá nhiều nhất. Anh nói những lời mà cô ấy thích nghe. Lúc nói mấy lời bịa đặt, anh không hề thấy mình sai trái chút nào, dù sao cả hai cũng đều vui vẻ. Anh nghĩ mình sẽ dối gạt A Họa cả đời.” Tạ Khương Qua khàn giọng, “Anh đã hứa sẽ cưới cô ấy!”

Tô Vũ rút khỏi tay Tạ Khương Qua, lạnh lùng nói: “Đó là chuyện giữa hai người. Tạ Khương Qua, em không có nghĩa vụ đứng đây nghe về đời sống tình cảm của anh và cô ấy.” Cô cuống cuống đứng dậy, chạy đi như thể lánh nạn.

Ba tiếng sau cuộc điện thoại của Thẩm Họa, Tạ Khương Qua lại xuất hiện trước mặt Tô Vũ lần nữa. Cô chỉ nằm im im trên giường, còn anh thì đứng trước giường hồi lâu mới dám chạm tay lên mặt cô.

Đây là cử chỉ thân thiết nhất của anh đối với cô kể từ khi họ rời khỏi Monaco đến giờ.

Tạ Khương Qua nhẹ nhàng căn dặn: “Em ở đây chờ anh, Vi An sẽ chơi với em. Đừng chạy linh tinh, ngoan ngoãn ở nhà nhé, đặc biệt đừng đi xem đám nhân viên kia làm việc. Em không biết đâu, đàn ông phương Tây thích suy nghĩ bậy bạ về phụ nữ nhất đấy. Hôm trước anh còn buộc phải đuổi việc một nhân viên bản địa. Em biết tại sao không? Bởi vì hân ngấm bản tán về dáng người của em. Hân nói cô gái phương Đông trong nông trường có bộ ngực đẹp lắm. Đàn bà phương Tây hầu hết đều có ngực bự. Ngực em cũng không nhỏ, nhưng trông đã mất hơn đàn bà phương Tây nhiều. Anh nghe mà tức sôi máu, trước khi đuổi việc anh còn đánh hân một trận như tử. Từ đó trở đi, bọn họ đã biết cái gì có thể nói cái gì không. Có điều anh suy đoán, chắc hẳn họ vẫn suy nghĩ vẫn vơ về em thôi.”

“Tô Vũ, em không biết em hấp dẫn thế nào đâu.” Giọng anh mang nỗi lưu luyến nồng nàn, như thể một giây sau có thể len lỏi vào trái tim cô.

Tạ Khương Qua đã khuất bóng nhưng giọng anh vẫn còn quanh quẩn nơi đây. Tô Vũ bịt chặt tai vùi mặt vào gối.

Đứng trước cửa sổ, cô quan sát chiếc xe chở anh đi xa dần trên con đường nông trường. Lần này, anh không sử dụng máy bay tư nhân, bởi vì cô vợ chưa cưới của anh mong muốn được trải nghiệm cảm giác được đón người yêu ở sân bay. Thế là cô ta bắt anh đi máy bay dân dụng bằng được, để cô ta được trang điểm xinh đẹp, cầm hoa tươi chờ anh ở lối ra.

Tạ Khương Qua rời đi được nửa tiếng thì cô nhận được điện thoại của anh. Sau khoảng thời gian trầm mặc kéo dài, Tô Vũ vừa định cúp máy thì anh vội vàng ngăn cản: “Tô Vũ, đừng cúp điện thoại.”

Lại thêm giây lát im lặng ngán ngùi, bên kia vang tiếng hít thở mất dần dập: “Tô Vũ, em hãy tin anh. Một ngày nào đó, anh sẽ dẫn em và mẹ về bên dòng sông Mekong. Anh sẽ sửa trường cho em, sẽ hát cho em nghe, sẽ sống cuộc đời chỉ có em và anh!”

Tô Vũ đập máy trước. Cô cầm điện thoại, tựa vào cửa sổ lâu thật lâu.

Hôm sau nữa, một cư dân mạng đưa lên mạng vài tấm ảnh anh ở sân bay được chụp bằng điện thoại. Cô gái phương Đông ăn mặc giản dị, cười thật tươi ôm bó hoa kéo tay bạn trai. Ảnh vừa mới được đăng lên đã đạt được lượng xem khổng lồ. Tuy đó chỉ là mấy tấm ảnh bình thường nhưng được cái chất lượng sắc nét, điều khác thường ở chỗ người đàn ông mà cô gái phương Đông nắm tay kia là Tiểu Tạ nổi tiếng không thích chụp ảnh, không thích phô bày đời sống riêng tư của mình cho người khác xem. Một Tiểu Tạ hiếm khi lên hình thế mà lại bị chụp chung với bạn gái.

Vì thế những tờ báo lá cải bắt đầu đoán già đoán non ngày cưới của họ. Nghe nói Thẩm Họa còn từng lên tiết lộ nhà thiết kế áo cưới cho bạn bè biết nữa cơ.

Kể đó, Tạ Khương Qua đã cùng Thẩm Họa với rất nhiều giáo sư trường Massachusetts xuất hiện trong những hình ảnh chính thức của trường. Nghe nói, buổi diễn giảng công khai của Thẩm Họa không thành công cho mấy, mặc dù có rất nhiều chính khách và học giả có mặt chỉ vì danh tiếng vợ chưa cưới của Tạ Khương Qua.

Hành trình đến Boston của Tạ Khương Qua không khác gì chương trình phát sóng trực tiếp. Tạ Khương Qua và Thẩm Họa luôn giản dị bất chợt xuất hiện trước ống kính với tần suất cao vượt trội. Họ bị chụp ảnh cùng đi ăn, đi xem phim, lái xe, lướt sóng, dạo trung tâm thương mại hay cả những cuộc gặp gỡ bạn bè.

Ngày nào Tô Vũ cũng thấy ảnh họ trên mạng. Nhìn Thẩm Họa nở nụ cười ngọt ngào, gương mặt cô ta phần khởi rạng rỡ trong bức hình, ai ai cũng tung hô đây mới là tình yêu đích thực.

Tạ Khương Qua rời khỏi Napoli vào thứ Hai. Trước khi đi, anh bảo cuối tuần sẽ về, anh còn hứa sẽ dạy cô cưỡi ngựa. Vậy mà đến cuối tuần vẫn chẳng thấy bóng anh đâu, ngay cả một cú điện thoại cũng không có.

Đến thứ Hai của tuần sau, anh mới gọi điện tới thông báo là mình phải xử lý vài chuyện ở Boston rồi cúp máy sau vài phút ngán ngùi, ngoài ra chỉ dặn dò Tô Vũ buổi tối ngủ sớm, không được chạy lung tung.

Ngày đầu tiên của tháng Tám, cũng là lúc Tạ Khương Qua đã đi được mười ngày, Tô Vũ gặp lại một vị cố nhân ở đất Thái, người ấy còn đem đến một đóa hoa hồng rực rỡ.

Sáng sớm tháng Tám gió lạnh hiu hiu. Đó là buổi sáng bình thường như bao ngày khác, cô cùng Vi An và Martha đang vắt sữa bò thì tự dưng một con bò bỗng hoảng loạn chạy đi. Nó đá đổ một thùng sữa, làm Martha nổi giận đuổi theo. Trong quá trình truy đuổi, người phụ nữ đầy đà ầy đã sợ ý đánh rơi một chiếc hoa tai, trông bà không khác gì con bò cười được in trong ảnh hộp phô mai cà. Đáng vẻ không chê vào đâu được ấy khiến Tô Vũ và Vi An cười ngặt nghẽo.

Đúng lúc đó, ngoài nông trường bỗng vang lên tiếng gọi cực quen tai: “Tô Vũ!”

Cô thôi cười, đóng tai lên lắng nghe cho kỹ, tiếng gọi ấy lại vang lên lần nữa: “Tô Vũ!”

Nụ cười Tô Vũ trở nên cứng đờ, cứ ngỡ mình đã quên giọng nói kia từ kiếp nào rồi. Những ngày sống quá vất vả, cô không còn thời gian yêu, hận hay nhớ nhung gì nữa. Song, chung quy lại, cô vẫn không tài nào quên được. Giọng nói đó luôn nằm trong góc khuất trái tim cô, trực chờ thời điểm để nhào tới.

Giọng nói đó có lúc như cha, có lúc như anh, lại có lúc như tình nhân.

Tô Vũ quay đầu lại.

Mai Hựu Khiêm đứng ngược sáng. Anh ta mặc áo sơ mi màu đen, bóng dáng cao lớn rần rở đang vẫy tay với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Gặp lại mai hựu khiêm

Buổi chiều thứ Tư, ngày đầu tiên của tháng Tám, nhà hàng Nhật cạnh công viên Rose Fitzgerald Kennedy Greenway tại Boston chỉ có hai vị khách. Vừa thấy họ, những nhân viên mặc kimono liền

hiểu tại sao giảm bớt lại thu điện thoại của mình. Bởi vì, Tiểu Tạ và bạn gái của anh đang dùng cơm tại đây. Một cô nhân viên thầm nhủ, dạo gần đây hai người họ xuất hiện trên báo đài suốt mà, làm vậy thì chuyện bé xé ra to quá rồi.

Tạ Khương Qua khoanh tay, nhẫn nại nhìn Thẩm Họa hào hứng lướt web phía đối diện. Chỉ với một tiếng trôi qua, tin tức anh và cô xem trận đấu từ thiện của NBA Boston Celtics tại TD Garden đã tràn ngập trên mạng, trở thành minh chứng mới cho mối tình đậm thắm của họ. Cuối cùng Thẩm Họa cũng đọc hết tin tức, cô ngẩng đầu lên, trông rất vui vẻ. Bởi vì trong đó có một tấm chụp cô ta đẹp hơn bên ngoài rất nhiều. Thẩm Họa khoe tấm ảnh ấy cho Tạ Khương Qua xem: “Khương Qua, xinh không? Em thích tấm này, trong em khí chất lắm”

Anh không nhìn ảnh, chỉ thờ ơ hỏi cô: “A Họa, em cần anh phối hợp thể nào nữa? Có cần ghé qua chỗ nhà thiết kế áo cưới nào đó không?”

“Giờ cơ... Khương Qua... Anh nói gì thế?” Thẩm Họa ra vẻ khó hiểu.

Anh thờ dãi một hơi: “Có lẽ em đã đoán được lý do anh đến đây lần này rồi phải không? Thế nên em phải trưng bắt anh làm đủ trò để mọi người thấy được hạnh phúc” của chúng ta. Sau những màn khoe mẽ này, em đành nghĩ rằng Tạ Khương Qua nhất định sẽ không làm em buồn, bởi vì anh là Tạ Khương Qua của em.

Nhưng A Họa à, lần này thì khác!” Thẩm Họa bỗng cảm cốc nước hắt lên mặt Tạ Khương Qua. Anh lau mặt, nhìn chằm chằm vào mắt cô, vẫn kiên trì nói hết: “Dừng lại đi, anh hiểu em, em ghét làm những chuyện thế này. Anh sẽ không nói mấy lời sáo rỗng như khi chúng ta còn trẻ. Cả anh và em còn rất nhiều cơ hội lựa chọn cuộc sống phù hợp với mình, cuộc đời này rất dài, sao chúng ta không cho bản thân một lối đi riêng. Anh nghĩ, anh chỉ có thể nói với em, A Họa, chúng ta không thể đến với nhau được.”

Tạ Khương Qua thậm chí còn không thèm nói dối một hai câu. Cũng phải thôi, nếu anh làm vậy thì anh đã không phải là phương Qua của Thẩm Họa nữa.

Cô chăm chăm nhìn vào anh, gần từng câu từng chữ: “Khương Qua, vậy em hỏi anh, lúc anh đoán được chúng ta sẽ phải làm những chuyện thế này, anh có đau lòng không?”

“Có chứ, anh đau lòng!” Anh trả lời dứt khoát.

Thẩm Họa có được đáp án mình muốn, hơn nữa tốc độ trả lời của anh cũng làm cô hài lòng. Biết đau lòng là tốt, còn cảm nhận được là tốt! Thẩm Họa chớp mắt để giọt lệ trào ra nơi khóe mắt: “Khương Qua, cô gái lần này giống cô ta đến mức nào? Chắc hẳn cũng đặc biệt như cô ta nhỉ?” Giọng Thẩm Họa thêm phần ghen ngào, hệt như lần đó.

Hồi ấy, khi nghe nói Tạ Khương Qua đốt trại chiếc du thuyền mang tên Thẩm Họa vì cô, bạn bè cô đều rất ghen tị. Con gái mà, ai chẳng thích mấy chuyện lãng mạn như thế, càng thích đàn ông làm chuyện điên cuồng vì mình. Nhưng họ đâu biết, thật ra cô chỉ mong chuyện ấy chưa từng xảy ra, và càng không thích chiếc du thuyền mang tên mình ấy. Lần đó, anh vừa đổi bạn gái. Mãi đến khi gặp bạn gái mới của anh, cô mới hiểu tại sao anh lại tặng cô du thuyền.

Bạn gái mới của anh rất giống một người, đặc biệt là đôi mắt lúng liếng lúc giận dỗi. Anh nấu cơm cho bạn gái mới, còn cố tình chọc giận đối phương. Hai người liếc mắt đưa tình để cô lặng lẽ đứng một bên nhìn tới toát mồ hôi lạnh.

Sau đó, cô nói với Tạ Khương Qua: “Khương Qua, chúng ta chia tay đi! Em không chịu được nữa.” Rồi òa khóc bỏ đi.

Cô vừa uống rượu vừa ve vãn đám đàn ông trong quán bar. Kết quả, Tạ Khương Qua tìm được cô, mang cô đi từ vòng ôm của gã đàn ông nào đó.

Đến hứng sáng, Tạ Khương Qua đốt trại chiếc thuyền mang tên cô, ngọn lửa hùng hực nhuộm đỏ cả bầu trời. Anh nói với cô, A Họa, anh chia tay với cô gái kia rồi, sau này anh không làm em đau lòng nữa.

Khi đó, Thẩm Họa biết mình đã thắng. Trong mắt Tạ Khương Qua, hành động uống rượu và tán tỉnh đàn ông của cô chính là vì lỗi lầm của anh.

Nhưng tiếc rằng, đàn ông thường không quan tâm trái tim mình. Không lâu sau, Thẩm Họa lại phát hiện những cô gái anh hẹn hò thường có vài điểm quen mắt. Cô làm bộ không nhận ra, còn anh cũng biết chừng

mực, nhanh chóng chia tay với đám con gái ấy. Có những lúc, con người ta phải biết nhắm mắt mở mắt cho qua chuyện, Thẩm Họa hiểu đạo lý này. Hơn nữa cô còn biết, cho dù những cô bồ của anh giống cô gái kia đến mức nào đi nữa, chung quy vẫn không phải là bản chính.

Bởi vậy, thỉnh thoảng cô sẽ cho phép anh vượt rào trên mặt tư tưởng ở mức độ nào đó. Có điều, lần này anh lại chủ động nói chia tay cô.

“Khương Qua, em nghĩ cô gái anh gặp được chắc hẳn rất giống cô ấy phải không?” Cô ghen ngào hỏi.

Đây là lần đầu tiên họ thẳng thừng nói về “nhân vật then chốt” này với nhau. Cô muốn lời cô ta ra để nhắc nhở anh thứ gì có thể chạm đến, thứ gì không thể.

Cô không hề nhận được câu trả lời từ anh, bởi vì ngay lúc này, sắc mặt anh đã hoàn toàn thay đổi sau một cú điện thoại, thậm chí anh còn rời đi mà chẳng hề nói với cô câu nào.

Nhìn theo bóng dáng hốt hải ấy, cho đến tận khi anh khuất dạng, cô mới nhận ra, khi này anh không buồn liếc nhìn cô, còn gạt tay cô khi cô muốn níu kéo anh nữa.

Tạ Khương qua ngày càng quá quắt! Thảm Họa vừa nhìn tay mình vừa mắng thảm.

Lát sau, cô thở dài một hơi, chậm rãi uống hết cốc nước. Không sao cả, dù sao Khương Qua vẫn sẽ phải cưới cô. Cô đã chờ lâu vậy rồi, cô không thể lấy ai khác ngoài anh. Sau khi trải qua chuyện kia, thứ cô khao khát duy nhất là muốn được kết hôn với anh, muốn cùng anh sinh ra những đứa trẻ xinh xắn.

Khi này, không phải Khương Qua đã nói đau lòng vì cô sao? Đau lòng là tốt, đau lòng là đủ rồi, chỉ cần cô bám víu lấy chút thương hại của anh, giấc mơ sẽ trở thành hiện thực.

Thảm Họa gật đầu với cái bóng của mình in trên cốc nước. Xem ra, lần này cô phải đi xem cô gái đó giống người kia đến mức nào.

Phạm Khương gọi điện cho Tạ Khương Qua, vừa báo cáo có một người đàn ông tới nông trường tìm cô Tô thì anh đã sốt ruột hỏi người đó trông thế nào. Trông thế nào á? Phạm Khương nheo mắt nhìn người đàn ông bị cản ngoài nông trường, tự động thốt lên hai từ: Cao lớn, lịch thiệp. Phạm Khương cảm điện thoại đi về phía đó để nhìn cho kỹ, như vậy mới miêu tả chi tiết được. Nhìn ở khoảng cách gần, Phạm Khương cảm thấy người đàn ông kia rất có sức hấp dẫn. Tuy mặt mũi bình thường nhưng vô cùng phong độ, chính là kiểu đàn ông luôn mang đến cảm giác an toàn cho phụ nữ. Sau khi nói tới đặc điểm thứ ba, Phạm Khương chợt nhận ra rằng cuộc gọi đã bị ngắt từ lúc nào, chỉ còn một chuỗi âm thanh tút tút đều đặn vang lên.

Xem đồng hồ, bây giờ là hơn chín giờ sáng. Từ Mỹ tới Ý cần tám tiếng, nếu phải chuyển máy bay thì chắc phải mất mười tiếng.

Phạm Khương dám cá, mười tiếng sau mình có thể chứng kiến một màn kịch hay. Tốt nhất là hay đến mức khiến khán giả không muốn dời mắt. Bởi vì kiểu gì lần này anh ta cũng bị Tạ Khương Qua đui việc với lý do thất trách, không quật gậy người đàn ông kia trước lúc đối phương đi vào nông trường. Trước khi đi, ông chủ Tạ đã dặn đi dặn lại là phải trông chừng cô Tô thật kỹ.

Nhớ tới dáng vẻ Tạ Khương Qua khi ấy, Phạm Khương lại buồn cười. Sau một hồi luyên thuyên dẫn dò, Tạ Khương qua lại vòng về, nghiêm túc cảnh cáo: “Phạm Khương, tôi nói trông chừng không phải là nhìn chăm chăm vào cô ấy, tôi muốn anh chú ý tới cô ấy một chút, chú ý một chút thôi, hiểu chưa?”

Đây là lần đầu tiên Tạ Khương Qua nói chuyện với anh bằng giọng điệu như vậy, làm anh chỉ biết ngơ ngẩn gật đầu. Thế nên, việc quan sát cô ấy đã trở thành nhiệm vụ của Martha và Vi An, còn anh chỉ cần chú ý tới cô ấy là được.

Tuy nhiên người đàn ông kia đã vào đi vào từ lúc nào không ai hay, còn mang theo bó hoa hồng đỏ. Hiển nhiên là có ý định tạo ra một sự lãng mạn nào đó cho cô Tô đây mà.

Tô Vũ đi từng bước về phía Mai Hựu Khiêm.

Thương nhân Mai Hựu Khiêm hay phải nói là người chồng cũ Mai Hựu Khiêm của cô hiện tại đang bị mấy người đàn ông ngăn cản. Anh mặc cho họ túm quần túm áo, chỉ mỉm cười ôn hòa nhìn về phía cô, trước ngực là bó hoa hồng đỏ thắm.

Mai Hựu Khiêm mặc áo sơ mi đen như muốn làm nền cho bó hoa ấy. Nhìn những bông hoa đó, Tô Vũ cảm thấy quá đối nực cười.

Anh ta từng tặng cô rất nhiều hoa, chỉ duy nhất chưa tặng loại hoa hồng tượng trưng cho tình yêu này lần nào.

Cô đứng trước mặt anh ta. Vẫn là ánh mắt hòa nhã, dịu dàng quen thuộc thuở nào, có chăng là giờ thêm chút vui vẻ.

Song, Tô Vũ cũng đã từng được thấy những ánh mắt khác của anh ta, đó là tàn nhẫn và tham lam giữa màn đêm mê loạn.

“Buông anh ta ra đi.” Cô nói với những vệ sĩ đang giữ chặt Mai Hựu Khiêm. Rồi quay sang nói với Martha và Vi An đứng cạnh: “Hai người cũng đi đi.” Martha, Vi An và những vệ sĩ đều nhìn về phía Phạm Khương, sau đó im lặng rời đi. Trước khi đi, Vi An còn lo lắng cầm tay cô. Tô Vũ biết sắc mặt mình hiện tại rất kém.

Khi chỉ còn lại hai người, Tô Vũ đứng im sau hàng rào, còn Mai Hựu Khiêm thì đứng bên ngoài chỉnh trang lại quần áo, nở nụ cười hết như những ngày họ còn sống yên bình ở Chiang Mai.

“Hình như anh chưa bao giờ tặng em hoa hồng.” Giọng anh ta thản nhiên, cúi đầu nhìn bó hoa trước ngực: “Trước kia, mỗi lần đến cửa hàng bán hoa, ông chủ luôn hỏi anh tặng cho ai. Anh nói anh tặng vợ, họ liền chọn cho anh hoa hồng đầu tiên. Họ nói hoa hồng đỏ đại diện cho tình yêu nồng cháy. Nhưng lần nào anh cũng từ chối, anh muốn họ chọn loại hoa khác.

Tô Vũ, anh đã quen với cuộc sống tính toán thiệt hơn. Anh luôn cho rằng tình cảm mình dành cho em vẫn chưa đến mức có thể tặng loại hoa đó. Anh luôn nghĩ, đợi thêm một chút nữa, một chút nữa thôi, có lẽ sẽ có một ngày anh chủ động yêu cầu cửa hàng bán hoa gói cho anh bó hoa hồng thật đẹp. Anh sẽ đặt bó hoa ấy ở trước giường chúng ta vào một buổi sáng nào đó, để em vừa tỉnh giấc đã trông thấy, thế nhưng anh đã bỏ lỡ. Thì ra, câu nói “Tình cảm không chịu được sự phí hoài của thời gian” rất đúng.

Nhưng, hôm nay anh rất vui. Anh đã may mắn mua được bó hoa hồng lớn nhất ở tiệm hoa Napoli để mang tới nơi đây tặng em.” Mai Hựu Khiêm đưa bó hoa tới trước mặt Tô Vũ, còn không quên nói những lời có cánh: “Em đúng là cô tiên nhỏ có thể làm mọi điều trên đời, ngay cả Mai Hựu Khiêm cũng rung động trước hoa ngữ của hoa hồng đỏ từ phép màu của em. Anh vẫn cho rằng điều này chỉ tồn tại với những người mơ mộng. Tô Vũ, may mắn là giờ đây anh đã hiểu được điều ấy. Em thấy có chúng có đẹp không?”

Dưới ánh mắt mong chờ của Mai Hựu Khiêm, Tô Vũ nhận lấy mấy cành hoa hồng kia, tuy nhiên không thèm ngó ngang tới mà thẳng tay vứt xuống đất, sau đó nhấc chân giẫm chúng tan nát. Cô nhìn vào vẻ mặt vẫn đang tỏ ra thâm tình tha thiết của anh ta, buông lời nhẹ tênh: “Bây giờ chúng đã biến thành một đồng rác rồi.”

Anh ta làm như không thấy gì, chỉ thờ dài: “Xem ra cô tiên nhỏ giận anh lắm thì phải!”

“Mai Hựu Khiêm, tôi cảnh cáo anh.” Tô Vũ khề hừ lạnh: “Đừng gọi tôi là cô tiên nhỏ gì nữa. Tôi mới ăn sáng nửa tiếng trước, nếu anh còn gọi thế nữa, chắc tôi phải nôn bữa sáng trong bụng ra mất.”

Ánh mắt anh ta dần trở nên âm trầm, im lặng chốc lát rồi lại nở nụ cười: “Tô Vũ, em giận anh cũng đúng thôi.”

“Mai Hựu Khiêm, à không! Anh Mai, anh là gì mà tôi phải giận dỗi. Tôi chỉ cảm thấy việc anh nên làm lúc này không phải là đến nói những lời linh tinh vớ vẩn với tôi. Anh nên cuốn xéo ngay khỏi đây, từ về mặt cho đến giọng nói của anh đều khiến tôi kinh tởm.”

Cô xoay người định bỏ đi, song vừa dậm bước thì đã bị anh ta nắm tay giữ lại, còn nhảy phắt qua khỏi hàng rào nông trường.

“Tô Vũ, em không muốn biết lý do anh đến tìm em sao?” Giọng Mai Hựu Khiêm không còn bình thản như ban nãy mà giống như đang van nài. “Không muốn!” Cô rất muốn tránh khỏi tay Mai Hựu Khiêm, nhưng khổ nỗi tay anh ta như gọng kìm sắt, bị cô đá mà cũng chẳng hề suy suyển, cuối cùng cô đành thờ dài chán ngán.

“Anh Mai, ở đây có một con sói tuyết, năm con chó ngao, chưa kể mấy chục con sói khác, nếu tôi hô một tiếng, chúng sẽ lập tức xông đến đây ngay đây, anh đừng tưởng tôi đang đùa...” Cô dừng lại vài giây, khó khăn nói: “Kể từ đêm hôm đó, giọng nói của anh làm tôi cực kỳ buồn nôn, quả thật tôi không muốn nghe giọng anh, không muốn nhìn thấy mặt anh một chút nào nữa hết.”

Tô Vũ quay đầu, nhìn xoáy vào Mai Hựu Khiêm. Cô thấy mặt anh ta dần tái nhợt, anh ta rũ mắt xuống, song bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông. Mai Hựu Khiêm nói: “Như vậy, ngay cả giọng nói của Tiểu Cầu, em cũng không muốn nghe sao?” Tiểu Cầu, Tiểu Cầu! Là cô nhóc chỉ biết đến hai màu đen trắng, nó luôn như một dòng suối ngọt len lỏi trong lòng cô.

Bởi vì cô bỏ đi mà con bé từng nhịn ăn suốt một tuần, nó còn nhỏ như vậy, không biết học được kiểu phản kháng ấy ở đâu, lại dám bắt chước người lớn tuyệt thực, kết quả phải đưa đi bệnh viện mới giữ được tính mạng, tuy nhiên người thì gãy rộc hẳn đi. Trong lúc giằng co, điện thoại của Mai Hựu Khiêm đổ chuông. Tô Vũ như lưỡng lự trước được chuyện gì sắp diễn ra nên định chạy trốn, cô còn muốn gọi đám chó sói kia ra để dọa anh ta. Ấy thế mà cô còn chưa có động thái gì thì anh ta đã nhét điện thoại vào tay cô. Loa nghe truyền đến giọng nói non nớt của Tiểu Cầu, mới đầu là “Tô Vũ”, “cô tiên nhỏ”, “cô gái xấu tính” và cuối cùng... là tiếng “mẹ” thiêng liêng. Một lúc sau, cô chậm chạp đưa điện thoại lên tai. Tiểu Cầu hỏi: “Mẹ, mẹ không muốn nhìn xem bây giờ con trông thế nào hả?”

Tô Vũ chỉ muốn cúp điện thoại ngay, nhưng giọng nói kia vẫn không ngừng lại: “Mẹ, con buồn lắm! Con cứ tưởng lớn lên con sẽ trở nên thật xinh đẹp, xinh đẹp giống như mẹ cơ...”

“Mẹ, mẹ là đồ lừa đảo, mẹ gạt con, mẹ bảo là ánh mắt của mẹ rất chính xác, mẹ nói khi con lớn lên chắc chắn sẽ trở thành một cô gái xinh đẹp, vậy sao giờ tất cả các bạn đều gọi con là Con Béo chứ.” Tiểu Cầu đau lòng kể lể..

“Con Béo ư, không thể nào, sao con lại thành Con Béo được! Con vốn gầy lại còn bị bệnh, sao có thể là Con Béo được chứ.” Tô Vũ áp di động sát tại mình hơn, vội vàng trấn an: “Tiểu Cầu, con đừng tin những lời những cuội

mà đám bạn học đó nói, mẹ đoán là bọn nó ghen tỵ với con thôi, con phải tin mẹ, ánh mắt của mẹ rất chuẩn. Rõ ràng lúc còn nhỏ mẹ rất xinh đẹp, nhưng các bạn học đều chê mẹ trông thật xấu xí. Về sau mẹ mới biết bọn họ ghen tỵ với mẹ, có lẽ bạn học của Tiểu Cầu cũng...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ.

Cô nhìn thấy gương mặt Mai Hựu Khiêm đang gằn trong gang tấc, mắt anh ta lấp lánh, đưa tay về phía mặt cô.

Khi ngón tay anh ta sắp chạm vào mặt thì Tô Vũ hơi nghiêng đầu sang một bên, tránh khỏi tay anh ta.

Buổi chiều, trong nhà hàng gần bến cảng Napoli, Tô Vũ và Mai Hựu Khiêm ngồi trong góc phía Nam, từ nơi này có thể ngắm toàn cảnh cảng Napoli, đồng thời cũng có thể trông thấy chiếc du thuyền với phong cách thiết kế mới mẻ độc đáo đầy hấp dẫn của Tạ Khương Qua.

Tiếng nói của Mai Hựu Khiêm kéo ánh mắt cô từ du thuyền trở về.

“Ăn thêm đi, sao em không ăn?” Anh ta đẩy đĩa đến trước mặt cô, trên đĩa là món mì ống sốt kem. Đây là món mà Tô Vũ Thích. ở Chiang Mai có một nhà hàng làm món mì ống sốt kem rất ngon, có một khoảng thời gian, Mai Hựu Khiêm thường đưa cô đến nhà hàng đó ăn.

“Tôi không đói.” Cô nhìn anh ta, lạnh nhạt hỏi: “Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì hà anh thương nhân?”

Mai Hựu Khiêm không né tránh ánh mắt cô, anh ta đẩy chiếc đĩa lại gần cô hơn chút: “Em ăn món này xong anh sẽ nói cho em biết.” Về mặt anh ta thoáng nét đau buồn, “Em gầy đi rất nhiều so với lúc còn ở Chiang Mai, những năm qua...”

Cô gờ tay: “Thôi được rồi, anh Mai, tôi ăn là được chứ gì. Đề nghị anh hãy giữ im lặng lúc tôi ăn, bởi vì giọng nói của anh khiến tôi buồn nôn lắm!”

Một lúc sau, cô đã ăn toàn bộ thức ăn trên đĩa. Tô Vũ chỉ vào đồng hồ và nói với Mai Hựu Khiêm: “Được rồi, giờ anh có thể nói.” Lúc này Phạm Khương đang ngồi cách bọn họ khoảng năm bàn, quan sát từng hành động, cử chỉ của hai người họ.

Dường như Mai Hựu Khiêm không thấy hành động ra hiệu của Tô Vũ, chỉ nhìn cô không chớp mắt. Dưới ánh mắt đau buồn ấy, trái tim cô như bị bóp chặt, Tô Vũ dè dặt hỏi: “Mai Hựu Khiêm, chẳng lẽ... là vì Tiểu Cầu, con bé có chuyện gì à? Có phải...”

Người có thể khiến anh ta lo lắng phiền lòng đến vậy dường như chỉ có một mình Tiểu Cầu mà thôi. Mai Hựu Khiêm chợt lấy một thứ gì đó từ trong áo, cẩn thận mở ra rồi chậm rãi nói: “Tiểu Cầu không sao, người có sao là anh.”

Đó là một tờ bệnh án.

Sau khi thấy rõ bệnh án này, Tô Vũ đã vò nó rồi ném lên bàn, sau đó đứng dậy, hần học nhìn Mai Hựu Khiêm.

“Mai Hựu Khiêm, anh đang định lừa tôi à, hòng lừa gạt tôi đúng không?” Lời nói của cô không còn mạch lạc nữa. Lúc này nỗi phiền não to lớn chiếm trọn lòng cô, đối với những chuyện mà bản thân hơi bài xích, hầu hết mọi người đều phản bác lại theo bản năng, cho dù sự phản bác ấy chỉ là vô ích.

“Không, không có, cậu không lừa mẹ đâu.” Giọng Tiểu Cầu vang lên đằng sau Tô Vũ, giọng nói ấy nghe cứ như đang tố cáo cô vậy.

Cô nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng, bàn tay trong quá khứ đã lớn hơn một chút so với trước kia đang nắm lấy bàn tay cô.

“Cậu không lừa mẹ đâu.” Giọng nói kia lại vang lên, lần này âm lượng cũng lớn hơn một chút. Tô Vũ cực kỳ căm ghét cái chết. Khi cô vừa biết làm hoa bằng chocolate thì cũng là lúc bà ngoại qua đời, bà ngoại không thể nhận được mấy bông hoa bằng chocolate kia; sau đó là ba, khi đó, câu chuyện ba mới kể cho cô đoạn đầu thì bị gián đoạn mãi mãi, từ đó về sau, cô không còn dám nghe ai kể câu chuyện ấy nữa. Sau nữa là, là... Cô bỗng nhớ đến buổi sáng hôm đó khi chạm phải cơ thể lạnh như băng kia.

Tô Vũ đột ngột mở to mắt, rút phất tay khỏi bàn tay Tiểu Cầu, định chạy trốn khỏi đây.

Song mới đi được vài bước, Tiểu Cầu lại gọi: “Mẹ, mẹ không muốn nhìn xem con giờ đây trông như thế nào sao?”

Tiếng gọi nghe sao mà thân thiết. Thật kỳ quái, rõ ràng không phải con do cô sinh ra, nhưng mỗi lần con bé gọi cô đều như máu mủ ruột thịt vậy.

“Mẹ, mẹ liếc nhìn con một cái cũng không được sao?” Cô cứ tưởng rằng mình sẽ không quay lại, nhưng rốt cuộc cô vẫn mềm lòng, không chỉ quay đầu, cô còn bước từng bước đến chỗ cô nhóc đang mặc quần lụa mỏng màu trắng kia, còn giúp nó lau đi nước mắt trên mặt, còn chạm tay vào mặt nó nữa. Tiểu Cầu là một con bé dối trá, rõ ràng trông nó đáng yêu xinh đẹp thế này cơ mà.

Cô nhóc vui đầu vào lòng Tô Vũ, Tiểu Cầu cao lên nhiều, đã đến ngang vai cô. Tiểu cầu cũng thông minh hơn nữa, thông minh hơn bất cứ ai, biết nói những lời tội nghiệp, khiến người ta phải xót xa. “Mẹ, tới giờ con cũng không dám đi gặp mẹ, bởi vì chỉ mình con không đủ để giữ mẹ lại. Con muốn đến giúp mẹ, nhưng giờ con lại không có cách nào cả.

Mẹ, cậu cần mẹ!

Con van xin mẹ, mẹ giúp cậu đi, con đã mất đi mẹ ruột rồi, con không muốn mất thêm cậu nữa.” Tô Vũ đặt tay trên lưng Tiểu Cầu, chậm rãi quay về phía Mai Hựu Khiêm. Lần này, cô nhìn anh ta thật kỹ, sắc mặt anh ta tái nhợt, người cũng gầy đi.

Tiểu Cầu vẫn đang cầu xin cô một cách đau khổ, tất nhiên nước mắt cũng rơi rất nhiều, làm ướt cả vai áo cô. Cô phải làm sao đây? Rõ ràng cô chẳng nợ gì nhà họ hết.

Mai Hựu Khiêm là một kẻ cực kỳ ích kỉ, thế nhưng kẻ ích kỉ này lại chính là người từng cho cô một khoảng thời gian yên bình tốt đẹp nhất.

Mấy phút sau, Tô Vũ cầm ly nước hắt lên mặt Mai Hựu Khiêm: “Mai Hựu Khiêm, anh quá vô liêm sỉ, thế mà lại đi lợi dụng người tin tưởng anh nhất.” Những giọt nước chảy dọc theo trán anh ta, trong mắt anh ta toát lên nỗi khổ một cách rõ rệt. Mai Hựu Khiêm nhìn vào cô: “Tô Vũ, khi bác sĩ chẩn đoán anh có một khối u não, anh đã rất vui, bởi vì cuối cùng anh đã có cơ để gặp được em. Bác sĩ đề nghị anh phải tiến hành phẫu thuật ngay, anh lập tức đồng ý, nhưng với điều kiện trước khi mổ phải để anh đi gặp một người, bởi vì, có đến 50% khả năng sau khi mổ xong, anh sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Anh nói như vậy, em đã hiểu chưa? Tô Vũ, không phải em là cô tiên nhỏ sao?” Cô lại cầm ly nước trong tay, chỉ là không còn sức để hắt lên mặt anh ta nữa.

Mai Hựu Khiêm quả nhiên là người bẩm sinh đã có tố chất thương nhân, anh ta dùng chính mạng sống của mình để làm điều kiện trao đổi.

Tô Vũ lo âu đi lòng vòng trong phòng, bên cạnh là hộ chiếu và túi hành lý. Mai Hựu Khiêm mua vé máy bay vào tối nay để đến Đức trước, anh ta sẽ tiến hành phẫu thuật cắt bỏ khối u tại đó. Trước khi đi anh ta còn không biết ngượng mồm bảo rằng muốn cô ở bên cạnh vào thời khắc sinh tử kia.

Sắc trời dần tối, cô cầm điện thoại, suy nghĩ xem có nên gọi cho Tạ Khương Qua không.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tôi sẽ không để em đi, một lần nữa!

Thế nhưng, khi màn đêm buông xuống Tô Vũ đã rời khỏi nông trường mà không hề gọi điện cho Tạ Khương Qua. Phạm Khương lái xe chở cô đến sân bay. Mai Hựu Khiêm và Tiểu Cầu đã chờ sẵn ở đó.

Tiểu Cầu biết mình làm chuyện không hay, xung phong cách hành lý giúp Tô Vũ nhưng bị cô gạt ra. Đối mặt với ánh mắt đáng thương của con bé, cô chỉ biết thối thuờ dài. Sau phút chần chừ, tay cô đặt lên đầu Tiểu Cầu, vuốt ve mái tóc đuôi ngựa của nó. Tiểu Cầu nhận được tín hiệu hòa hảo lập tức vui cười hớn hở, khuôn mặt tỏ vẻ8nịnh nọt rõ rệt. Thấy Tô Vũ nhìn chăm chăm vào mình, con bé lập tức le lưỡi làm xấu với cô. Mai Hựu Khiêm đứng bên cạnh vẽ mặt dịu dàng, giang rộng hai tay. Bản năng thân thể luôn phản ứng nhanh hơn đầu óc. Tô Vũ vô cùng tự nhiên dắt Tiểu Cầu đi về2phía đó, để anh ta ôm lấy cả hai.

Thời gian trùng lặp, như thể giờ khắc này là một ngày cuối tuần ở Chiang Mai, khi họ dự định đi xem bộ phim nào đó vào lúc trời trở tối.

Từ góc độ của Phạm Khương, ba người cách anh ta vài mét kia hệt như một gia đình4hạnh phúc đang chuẩn bị tới điểm du lịch nghỉ dưỡng.

Nhưng bây giờ anh ta không còn tâm tự thưởng thức hình ảnh gia đình ba người ấm áp đó. Anh ta liên tục xem đồng hồ. Đã gần mười tiếng trôi qua, Tạ Khương Qua vẫn chưa đến.

Tầm bảy, tám tiếng trước, Tạ Khương Qua gọi điện tới, dặn dò anh đừng ngăn cản Tô Vũ mà chỉ kéo dài thời gian. Anh đã cố gắng hết sức bằng cách lái xe đến đây chậm như sên rồi, không thể nào chậm hơn được nữa.

Tiếng thông báo chuyến bay tới Đức vang lên. Ba người họ đi tới cửa ga khởi hành, Mai Hựu Khiêm cầm vé xếp hàng. Phạm Khương lo lắng đến độ mắt sắp lóe màu xanh lục. Tạ Khương Qua cũng kỳ quặc thật đấy, không muốn người ta đi thì sai người nhốt cô ấy lại là được, vậy mà lại để tình hình gay go đến mức này, hai anh cuống hết cả lên.

Anh ta lại xem đồng hồ. Đã đúng mười tiếng, Mai Hựu Khiêm kia đang đưa vé máy bay cho nhân viên hàng không kiểm tra.

Phạm Khương thầm kêu không ổn, thoáng chút tuyệt vọng nhìn cô nhân viên nhận vé từ tay người đó. Thế nhưng giờ phút này bỗng một bàn tay nào đó chìa ra giằng lấy chiếc vé từ tay cô nhân viên. Ánh mắt Phạm Khương hướng tới chủ nhân của bàn tay đó, đến khi thấy rõ, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc Tạ Khương Qua cũng tới rồi.

Hay lắm! Phạm Khương háo hức khoanh tay, không thể bỏ qua màn kịch hay này được. Tạ Khương Qua xé tấm vé thành mảnh vụn. Bao nhiêu đôi mắt ở sân bay đều đổ dồn vào anh, bao gồm cả Tô Vũ. Tạ Khương Qua đứng cách cô vài bước, lạnh lùng lướt mắt từ mặt cho đến vai cô. Đối theo ánh mắt của anh, Tô Vũ cũng nhìn xuống vai mình. Hóa ra bàn tay Mai Hựu Khiêm đã đặt lên vai cô từ lúc nào.

Tránh khỏi tay Mai Hựu Khiêm, Tô Vũ đứng trước mặt Tạ Khương Qua, đi thẳng vào vấn đề: “Anh ta cần phẫu thuật, phẫu thuật xong em sẽ về.”

“Anh ta ư?” Tạ Khương Qua hừ lạnh.

Theo bản năng, Tô Vũ muốn giải thích một chút, hé miệng: “Anh ta...” Tạ Khương Qua vung tay, tấm biển hình mũi tên chỉ dẫn ở quầy thông tin sân bay đồ rap, càng thu hút thêm nhiều ánh mắt hướng về phía này. “Tạ Khương Qua!” Tô Vũ bức bối trước ánh nhìn chăm chú của những người nơi đây như thể cô không mặc quần áo vậy. Cô hạ thấp giọng: “Tạ Khương Qua, đừng cố tình gây rối nữa.” Ánh mắt lạnh lùng của anh dần chuyển thành tức giận. Cô quay mặt đi, vô tình giao nhau với tầm mắt Mai Hựu Khiêm. Anh ta đang nhìn Tạ Khương Qua, hình như cảm nhận được ánh mắt của cô nên cũng liếc sang, thoáng cúi xuống nhẹ nhàng hỏi: “Anh đặt lại vé máy bay nhé?”

“Anh Mai, anh nên đặt cho một mình anh thì hơn!” Tạ Khương Qua vẫn nhìn Tô Vũ chăm chăm, không buồn đoái hoài tới tình địch, giọng nói thêm phần lạnh lùng, “Cô ấy sẽ không đi cùng anh!”

“Tạ Khương Qua!” Giọng Tô Vũ gắt giọng.

Về mặt anh dịu xuống, khẽ nói: “Xem ra em giận thật rồi. Tô Vũ, chắc là em không ôm ảo tưởng gì đó với chồng cũ của em chứ?”

“Anh Tạ, đây là nơi công cộng, tôi mong anh có thái độ tôn trọng người khác một chút.” Giọng Mai Hựu Khiêm cũng trở nên nghiêm nghị.

“Mai Hựu Khiêm” Tạ Khương Qua quay mặt về phía anh ta, cất giọng đánh thép: “Kể từ khi ly hôn, cậu ba nhà họ Mai đã biến thành miếng mồi ngon của hội những người phụ nữ độc thân. Anh từng hẹn hò với mười mấy người phụ nữ, trong đó có người đã tới mức bàn chuyện cưới hỏi. Không chỉ dừng lại ở đó, ở vài thời điểm khác nhau, anh còn cặp kè một lúc với ba cô tình nhân vào những dịp cuối tuần.”

Một lần nữa, ánh mắt Tạ Khương Qua lại rơi trên người Tô Vũ: “Chỉ riêng mấy chuyện vừa rồi, tôi cho rằng anh không có tư cách để đứng trước mặt cô ấy.”

“Tạ Khương Qua!” Giọng Mai Hựu Khiêm thoáng vẻ tức giận và vài phần khó xử. Anh ta quay về phía Tô Vũ, về mặt ê chề và hỏi hận.

Xem ra, những gì Tạ Khương Qua nói đều đúng.

Tô Vũ xoa mặt. Hai người đàn ông này thật khiến người ta khó chịu! Nghe xong sự thật về con người Mai Hựu Khiêm, cô bắt đầu rợn tóc gáy, chắc hẳn Tạ Khương Qua đã cho người điều tra Mai Hựu Khiêm rồi. Tiểu Tạ làm chuyện này từ khi nào nhỉ?

Mấy hành khách ở phòng chờ không lên mạng, ngủ gà ngủ gật hay tán dóc nữa mà đều tò mò nhìn về phía họ. Nhân viên ở sân bay đến hòa giải cũng bị vệ sĩ của Tạ Khương Qua chặn lại. Chắc hẳn, những người hóng chuyện đều đoán được tình tiết xưa cũ này. Hai người đàn ông tranh giành một người phụ nữ, còn Tô Vũ cô chính là người phụ nữ “hồng nhan họa thủy” kia.

Tô Vũ thở dài thườn thượt, nếu cô không lên tiếng, có lẽ màn đấu khẩu này sẽ biến thành ẩu đả, dẫn đến hậu quả họ phải qua đêm ở phòng an ninh sân bay mất.

Tô Vũ nhìn Mai Hựu Khiêm: “Mai Hựu Khiêm, anh đi đặt vé đi, chúng ta đi chuyến sau.” Rồi cô quay về phía Tạ Khương Qua, lãnh đạm bảo: “Tạ Khương Qua, anh về đi!” Tạ Khương Qua gật đầu: “Về thì về, nhưng chúng ta cùng về. Tô Vũ, anh không để em đi cùng Mai Hựu Khiêm đâu.” Dứt lời, anh kéo tay cô. Tô Vũ giằng mạnh ra, gần từng câu từng chữ: “Tạ Khương Qua, anh đã bảo anh không ép em rồi mà.”

Anh ngần ngại nhìn Tô Vũ với ánh mắt dịu dàng như ánh trăng trong nước, hiền hòa như màn đêm ngưng kết từng giọt sương. Anh chậm chậm vươn tay chạm lên mặt cô, mỉm cười, giọng nói cũng dịu êm như ánh mắt anh vậy: “Ừ, sao anh lại quên nhỉ, anh đã hứa sẽ không ép em mà. Đúng vậy, Tô Vũ, anh sẽ không ép em.”

Bốn bề như bị mê hoặc bởi giọng nói ấy, mọi âm thanh đều như tĩnh lặng.

Tạ Khương Qua bỏ tay xuống, lùi về từng bước một, nụ cười mỉm nơi khóe môi càng rõ rệt. Sau đó, anh lùi tới trước mấy người đàn ông Ả Rập cao lớn, cúi đầu hướng về phía chân người cao to nhất..

Phòng chờ sân bay thoáng cái im lìm, những người theo dõi diễn biến vở kịch này đều hít sâu một hơi, lo lắng cho khuôn mặt tuần tú của nhân vật chính. Ai nấy đều không thể ngờ rằng, vở kịch tranh giành tình nhân ở sân bay lại có tình tiết chàng trai tuần tú như bước ra từ tạp chí nhỏ nước bọt vào người đàn ông Ả Rập đứng bên hông chuyện. Mà đối với người Ả Rập, đây là hành động vô cùng si nhục với họ.

Cuối cùng, Tô Vũ đã biết anh muốn làm gì rồi.

Người đàn ông Ả Rập phần nộ vùng nắm đấm. Quả nhiên Tạ Khương Qua không chống cự mà chỉ ung dung bảo vệ mặt mình, anh còn dành chút thời gian mỉm cười đắc ý hệt như đứa trẻ với cô nữa. Anh điên rồi, thật sự điên rồi! Quả đấm của gã Ả Rập rất nhanh và nặng, chỉ sau vài cú đã đẩy anh tới quảy soạt vé. Nhân viên đứng sau quảy che miệng, sợ hãi tái mặt.

Đầu Tạ Khương Qua bị ấn lên quảy, còn anh vẫn khư khư bảo vệ mặt mình. Thấy gã định đấm vào đầu anh, Tô Vũ lạnh toát cả người. Như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, cô nhào tới kéo tay gã ra.

Tô Vũ dốc hết sức lực giữ tay đối phương, dùng thân thể che cho Tạ Khương Qua. Nắm tay của gã như quả búa tạ, nếu mà nện lên đầu Tạ Khương Qua, chắc hẳn anh chết mất.

Cô vội vã xin lỗi đối phương: “Rất xin lỗi anh, anh ấy không cố ý đâu. Thi thoảng anh ấy rất kỳ quặc... Chỉ là...” Tô Vũ làm một động tác tay khoa trương, cố để gã tin tưởng Tạ Khương Qua bị điên.

Bấy giờ, Phạm Khương và vệ sĩ mới chạy tới, kéo gã ra. Mấy phút sau, khi gã đàn ông Ả Rập đã lên máy bay, Tô Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, dờ dẫm nói với Tạ Khương Qua vẫn nằm gục trên quảy: “Tạ Khương Qua, anh quay mặt lại đây cho em xem nào.”

Dù anh đã bảo vệ mặt mình nhưng cô vẫn có thể trông thấy vết bầm trên trán cùng vết máu nơi khóe miệng anh. Vậy mà sau khi tự dưng gây chuyện, anh vẫn còn sức nở nụ cười với cô, nụ cười ấy khiến Tô Vũ muốn nổi điên.

“Tạ Khương Qua, tại sao anh phải làm vậy?” Tô Vũ nghiêng răng chất vấn vô nghĩa.

“Đáng lẽ em phải biết nguyên nhân chứ, Tô Vũ.” Tạ Khương Qua thôi cười, “Anh đã hứa với em là sẽ không ép em, nhưng anh cũng không muốn em đi cùng người đàn ông kia.”

Bà vai Tô Vũ run run. Lý do này nực cười biết mấy, lúc này cô chỉ muốn cho Tạ Khương qua một cái tát, muốn mắng anh bằng những lời lẽ cay nghiệt nhất, đại loại như: Tạ Khương Qua, anh hãy nhìn lại số tuổi của mình đi. Mười mấy tuổi làm vậy thì có thể ca ngạo là lãng mạn nồng nhiệt, nhưng hai mươi mấy tuổi đầu mà còn điên rồ như thế thì chỉ là ngu xuẩn ấu trĩ mà thôi, người ta cười vào mặt cho đấy. Thế nhưng sau cùng, cô chỉ nhẹ giọng nói: “Tạ Khương Qua, anh biết việc anh vừa làm trẻ con thế nào không?”

“Anh biết!”

“Biết mà còn...”

Những chữ tiếp theo nghẹn lại nơi cổ họng, tắc ứ đến nỗi khó chịu vô cùng.

Ngược lại anh dịu dàng lên tiếng: “Chuyện vừa nãy có làm em sợ không?” Tô Vũ lặng lẽ lắc đầu, mặc Tạ Khương Qua nắm lấy tay mình. “Tạ Khương Qua, sao anh lại trở thành thế này?”

“Tạ Khương Qua, trước kia anh không như vậy?”

“Tạ Khương Qua, trước kia anh sẽ không làm mấy chuyện điên rồ như thế!” “Trước kia... Trước kia...” Giọng anh chất chứa cảm xúc: “Đúng vậy, trước kia anh không như thế. Khi đó, anh còn không bao giờ tin rằng có ngày mình lại làm chuyện tự hại mình thế này.” Anh rũ mi mắt, hàng mi run rẩy theo từng lời nói. “Bởi vì khi ấy anh chưa nếm trải cảm giác mất đi em.

Mỗi đêm, anh luôn đợi một người tới gõ cửa sổ nhà mình. Mong chờ cô ấy sẽ nói với anh: Khương Qua, em đói bụng rồi. Mỗi đêm, anh luôn trông ngóng đến khoảnh khắc ấy. Thế nhưng từ đêm này qua đêm khác, anh chỉ chờ đợi trong vô vọng. Mỗi ngày trôi qua, có lúc anh sẽ nấu cơm rồi len lén giữ lại một phần, để đợi em xuất hiện ăn hết phần cơm đó. Sau đó chúng ta sẽ lại ngồi tại nơi em thích, em thả chân xuống nước, ngả đầu tựa vào vai anh. Em nói, Khương Qua hát cho em nghe đi. Anh sẽ hát, hát đến khi em ngủ thiếp trên vai anh. Anh nhẹ nhàng bế em tới chiếc giường gỗ, rồi đốt nhang muỗi dưới giường. Sau đó anh ngồi bên cạnh ngủ gà ngủ gật, chốc chốc tỉnh giấc, đắp lại chăn cho em. Lúc rảnh anh sẽ dọn dẹp phòng ốc ngăn nắp để chờ cô tiểu thư sống trong căn nhà trắng da sạch sẽ kia.

Nhưng em mãi không đến. Mọi người đều bảo em đã gả cho người đàn ông tên Mai Hựu Khiêm rồi, nhưng anh vẫn cho rằng cả thế giới đang lừa gạt anh. Mãi cho đến khi, có một cô bé nói rằng hôm nay mẹ đã làm bánh quy chocolate cho nó. Đến lúc ấy anh mới biết cảm giác mất đi một thứ là thế nào. Tô Vũ, cảm giác mất đi em khiến anh sống không bằng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Vệ sĩ kiêm tài xế (1)

Có một câu hát thế này: Phải dùng cảm nhùng nào thì mới dám nhớ mãi không quên một người. Tô Vũ cảm thấy câu hát này rất đúng, cô không phải là người dùng cảm, vì vậy cô không dám nhớ mãi một chuyện gì.

Thứ mà Tạ Khương Qua cho cô chính là mối tình đầu đã nằm lại trong quá khứ, một tình cảm nhiều tổn thương, nồng cháy, lạ lẫm và một chút lừa mình dối người, pha lẫn si mê.

Kể từ giây phút cô gặp được Tạ Khương Qua của trước đây cho đến khi cô gặp được Tạ Khương Qua của sau này, cô luôn tin rằng, sẽ có một ngày Tạ Khương Qua rời xa mình. Ngày thứ hai của tháng 8, tại sân bay Napoli, Tạ Khương Qua thổ lộ với cô rằng “Tô Vũ, mất đi em khiến anh sống không bằng chết.” Khiến cô không kịp trở tay, chỉ biết ngo ngắc nhìn anh.

Lại một lần nữa, anh đã đưa cô trở về khoảng thời gian không dám hoài niệm nhưng lại cứ nhớ mãi không quên ấy.

Tạ Khương Qua ôm chặt lấy vai cô, than thở: “Tô Vũ, chúng ta trở về đi, nắm đầm của tên Ả Rập kia đau chết được.”

Tô Vũ nghiêng mặt, cau mày nhìn khoe môi bị đánh rỉ máu của anh. Anh cũng phối hợp, khẽ cúi người để cô dùng tay áo chùi vết máu bên khoe môi mình. Mãi đến khi lau sạch, Tô Vũ mới vừa lòng tựa lại vào lồng ngực anh.

Tạ Khương Qua ôm lấy vai cô rồi khỏi sân bay. Tuy nhiên có ai đó giữ tay Tô Vũ lại, cô quay đầu thì thấy Tiểu Cầu.

Chuyện vừa xảy ra làm cô suýt nữa quên mất Mai Hựu Khiêm và Tiểu Cầu đang ở phía sau. Tiểu Cầu thò thè gọi: “Mẹ!”

Cô đang định nói chuyện với nó thì Tạ Khương Qua đã lách người chắn giữa cô và con bé. Anh ôn hòa hỏi: “Cháu là Tiểu Cầu à? Tô Vũ hay kể chuyện về cháu cho chú nghe, cô ấy khen cháu đáng yêu như thiên sứ vậy. Chú còn tưởng cô ấy chỉ nói quá lên thôi, hôm nay gặp mới biết, quả thật trên thế giới này có đứa trẻ như vậy.”

Anh vừa cúi sát thì thầm gì đó với Tiểu Cầu vừa ôm lấy vai Tô Vũ với tư thế rất dị hợm. Tô Vũ không nhúc nhích, chỉ chuyển ánh nhìn về phía Mai Hựu Khiêm đã bị cô bỏ quên khi này.

Mai Hựu Khiêm chăm chăm nhìn hai người, đầu óc vô cùng hỗn loạn. Tạ Khương Qua chỉ mới xuất hiện được mười lăm phút ngắn ngủi mà đã khiến anh ta phải khắc ghi cả đời.

Đây là phương Qua, Khương Qua mà Tô Vũ luôn nhắc đến khi say ư?

Mai Hựu Khiêm nhanh chóng bình tĩnh lại, đi về phía Tô Vũ, cổ tỏ vẻ tự nhiên hết mức có thể. Anh ta chỉ Tạ Khương Qua: “Tô Vũ, giờ cũng đã muộn rồi, trước hết em hãy về với cậu Tạ đi. Cậu ta cần phải xử lý vết thương sớm, anh sẽ gọi cho em sau.”

Tiểu Cầu phối hợp với lời nói của Mai Hựu Khiêm, nhét điện thoại di động vào tay Tô Vũ. Cô chần chừ một lúc rồi mới nhận lấy.

Tạ Khương Qua thờ ơ nhìn chiếc điện thoại kia, sau đó nói với anh ta một câu bằng khẩu hình: Đừng làm những chuyện vô vị thế nữa! Xem ra, Tạ Khương Qua đã điều tra rất kỹ về Mai Hựu Khiêm nên mới biết cả chuyện anh ta có kỹ năng đọc khẩu hình của người khác. Đến khi bóng dáng hai

người đàn xa, Mai Hựu Khiêm mới muộn màng hiểu ra, những chuyện mình từng làm quả thật rất nhảm chán, chẳng hạn như giả vờ chín chắn trước mặt Tô Vũ vậy. Nếu hỏi anh ta có muốn để Tô Vũ trở về xử lý vết thương cho Tạ Khương Qua không? Đương nhiên anh ta sẽ trả lời là không muốn, nhưng nếu cưỡng ép bắt cô ở lại thì hành động của anh ta sẽ bị xem là ngang ngược, khiến người ta chán ghét, như vậy có khác nào anh ta biến thành một Tạ Khương Qua thứ hai đâu.

Anh ta hiểu Tô Vũ cần gì vào thời điểm này hơn bất cứ ai. Có lẽ ở những năm tháng trẻ tuổi không biết trời cao đất dày, cô dễ dàng bị hấp dẫn trước một chàng trai với vẻ ngoài tuấn tú và quật cường. Thế nhưng giờ đây, khi đã trải qua quá nhiều biến cố trong cuộc đời, điều cô mong muốn hơn cả là một bến đỗ yên bình. Cho nên, Mai Hựu Khiêm không thể để mình biến thành một tên nhóc hormone dư thừa và hay kích động như Tạ Khương Qua được.

“Cậu!” Tiểu Cầu khẽ gọi Mai Hựu Khiêm, đôi mắt trông theo hướng hai người kia vừa biến mất, gương mặt đầy vẻ lo lắng, “Cháu cảm thấy chúng ta đã đánh mất mẹ rồi.”

“Nói bậy!” Mai Hựu Khiêm buột miệng quát Tiểu Cầu.

“Cậu, có phải cậu đang sợ không?”

“Không đâu.” Mai Hựu Khiêm nói nhẹ nhàng, Tiểu Cầu của anh ta là một đứa trẻ rất nhạy cảm, “Tiểu Cầu, đừng nghĩ linh tinh, nhất định cậu có thể mang cô ấy trở về.”

Tiểu Cầu như thể không nghe thấy: “Ban nãy, người kia kè vào tai cháu, chú ấy nói: Nhóc con, đừng gọi bậy bạ, cô ấy không phải mẹ cháu, chỉ có con của hai người họ mới được gọi cô ấy là mẹ thôi.” Mai Hựu Khiêm đau đầu: “Tiểu Cầu, hẳn là gã điên, cháu đừng quan tâm đến hắn, cậu nói cho cháu biết, cậu có thể cướp cô ấy từ tay hắn lần đầu thì sẽ có lần thứ hai.”

Tiểu Cầu chỉ cao đến eo Mai Hựu Khiêm, ngược mặt nhìn anh ta, nói thật khê: “Cậu, cháu rất ghét giọng điệu của cậu, mẹ là mẹ, không phải là món hàng mà cậu thích cướp thì cướp. Nếu như cậu vẫn còn giữ thái độ ấy, cháu nghĩ, cậu chẳng có tư cách có được mẹ đâu, rồi cậu cũng mất đi mẹ thôi.” Mai Hựu Khiêm không thể ngờ một lời này của Tiểu Cầu lại trở thành lời sấm về sau. “Cậu, giờ chúng ta phải làm sao đây?” Tiểu Cầu hỏi. “Đĩ nhiên là chúng ta sẽ chuyển chiến trường từ Đức đến Ý rồi.” Mai Hựu Khiêm siết chặt nắm tay.

Chờ đến khi Mai Hựu Khiêm và Tiểu Cầu rời khỏi, Thẩm Họa mới bước khỏi góc khuất. Cô ta vô cảm đi vài bước về phía trước thì dừng lại, tựa người vào một cây cột trong sảnh chờ, nhìn những chiếc máy bay khổng lồ bên ngoài qua tấm kính trong suốt.

Thẩm Họa đi theo Tạ Khương Qua cả chặng đường từ Boston đến Napolia, thế mà lại được chứng kiến trò khôi hài kéo dài suốt mười lăm phút.

Tạ Khương Qua điên rồi! Sự điên cuồng của anh không chỉ bộc phát khi này mà từ khi anh quyết định giữ người phụ nữ kia bên cạnh mình vào thời khắc hai người gặp lại. Thẩm Họa cười chua chát, cô đặt tay lên lồng ngực, nơi trái tim vẫn đang đập thình thịch từng tiếng.

Được lắm! Đợi đến lúc người phụ nữ kia được Tạ Khương Qua nâng đến tầng mây cao nhất, chạm tới rìa hạnh phúc, Thẩm Họa cô sẽ đích thân kéo cô ta xuống, để cô ta phải rơi vào địa ngục tăm tối, ném trái cảm giác đau khổ mà cô đã phải gánh chịu.

Trở lại nông trường, bác sĩ kiểm tra vết thương cho Tạ Khương Qua. Trong khoảng thời gian ấy, anh không ngừng liếc mắt nhìn Tô Vũ. Lúc bác sĩ muốn xử lý vết thương cho anh, anh còn đẩy tay bác sĩ a, quay mặt về phía cô. Trước vẻ mặt trêu chọc của bác sĩ, Tô Vũ đứng bên cạnh này giờ đón lấy thuốc: “Để tôi làm cho.” Tạ Khương Qua vẫn không hài lòng, dặt tay cô về phòng mình, để cô ngồi trên giường, còn anh thì nằm trên đùi cô. Đến lúc chuẩn bị thuốc xong, Tô Vũ vừa cúi đầu đã thấy Tạ Khương Qua đang nhìn mình say đắm. Anh lầm bầm: “Nếu công chúa hạt đậu hôn anh, con đau sẽ lập tức biến mất ngay.”

Thấy cô cau mày, anh đưa tay chạm lên mặt cô, dịu dàng nói: “Sắc mặt em tốt hơn nhiều rồi.” Không chỉ vuốt ve, anh còn khê nựng mặt cô nữa, “Da mặt cũng căng hơn, chắc những nơi khác cũng vậy nhỉ?”

Anh kéo dài giọng, ánh mắt từ mặt cô dời xuống, sau cùng dừng ở ngực cô, vẻ mặt xấu xa: “Tô Vũ, anh có thể sờ...”

Cô tức giận dùng bông băng dè mạnh lên vết thương bên khóe miệng anh, anh giả bộ kêu ré lên càng khiến cô bức hơn: “Tạ Khương Qua, anh im miệng cho em, còn nữa, bỏ cái tay thói của anh ta.” Tạ Khương Qua ngoan ngoãn im lặng, thu tay lại. Rốt cuộc chỉ còn mỗi vết thương trên trán cần xử lý, anh đột nhiên bật thốt: “Anh đã nói chuyện dứt khoát với A Họa rồi.”

Bàn tay Tô Vũ khựng lại.

Tạ Khương Qua nói một cách tự nhiên: “Anh đã nói rồi, dù khó khăn cỡ nào, anh vẫn sẽ đưa em trở về. Anh hiểu, khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng, khi anh vẫn còn hỗn ước với người khác, anh không có tư cách để làm chuyện này. Lần này đi Washington, anh đã nói rõ ràng với A Họa, anh không thể ở bên cạnh cô ấy. Đáng lẽ anh định xử lý mọi chuyện ôn hòa rồi mới về, nhưng Mai Hựu Khiêm đột nhiên xuất hiện, cảnh em và hắn ở sân bay quả thật đã kích thích anh, làm anh nhớ lại dáng vẻ của hai người ở sân bay Bangkok trước kia.

Em nhớ không? Hôm ở sân bay Bangkok, anh như sắp phát điên khi tận mắt nhìn thấy em nép vào lòng hắn. Lúc ấy anh đã nghĩ, nếu anh đang cảm sủng, anh sẽ bắn ngay vào đầu hắn rồi bắn em, cuối cùng tự bắn vào đầu mình để kết thúc hết thảy.”

Rốt cuộc cô cũng xử lý xong vết thương trên trán anh, Tô Vũ vừa định rút tay về đã bị anh nắm lấy. “Tạ Khương Qua!” Cô nhỏ giọng nhắc nhở. “Tô Vũ, cảnh ở sân bay Bangkok chính là con ác mộng của đời anh, từ ngày ấy anh không còn dám đặt chân đến sân bay Bangkok nữa. Sau đó, anh đến Nepal, ngày thứ hai đến đất nước đó, anh cùng người dẫn đường leo lên đỉnh Everest, trước khi bắt đầu hành trình, người dẫn đường đã nói với anh thời tiết rất

khắc nghiệt, nếu cứ cố chấp đi sẽ gặp nguy hiểm. Tuy nhiên anh không buồn để ý, anh còn cảm thấy vui vẻ nữa là đằng khác, anh ảo tưởng nếu mình bị tai nạn, em nhất định sẽ rất đau lòng, em sẽ đắm chìm trong nỗi đau mất anh, dùng cả đời để tưởng nhớ tình yêu của hai chúng ta, để nó mãi mãi sống trong ký ức của em.

Nghe điên rồ lắm phải không? Anh nghe nói vào năm hai mươi tuổi, mỗi cô gái đều mơ tưởng muốn cùng người đàn ông của mình đi đến tận chân trời góc biển, còn đàn ông thì khát vọng được chết một cách bị hùng, muốn cả thế giới đều phải ca tụng bản thân, muốn người phụ nữ anh ta yêu khắc sâu tên của anh ta trong lòng, chôn sâu trong máu thịt.”

Tô Vũ im lặng không nói lên lời.

“Tô Vũ, nếu lúc đó anh chết...” Cô vội vàng che miệng anh, lo sợ khi nghe đến hai từ chết chóc mà mình ghét nhất. Tạ Khương Qua hôn lên tay Tô Vũ, vờn đầu lười nhè nhàng liềm từng ngón. Cô toan rút tay lại nhưng lưỡi anh như một con sâu róm mang đến cảm giác ngứa ngứa râm ran, hòa tan cô từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Vệ sĩ kiêm tài xế (2)

“Tạ Khương Qua...” Giọng cô run run, “Về sau thì sao, về sau thế nào, em muốn nghe tiếp.”

Thật ra cô không muốn nghe, hay nói cách khác là không dám nghe. Chẳng qua lúc đó đầu óc ngu muội của cô nghĩ, Tạ Khương Qua mở miệng nói chuyện thì đương nhiên anh sẽ thả tay cô ra.

Có một thời gian, Tô Vũ cực ghét bị đám đàn ông động chạm tay chân. Song với phương Qua thì khác, nếu bây giờ cứ để mặc anh, có lẽ cô sẽ ốm ở trong ghét ngoài môi. Nếu tay anh cứ lôi kéo như vậy thì...

Phải biết rằng, họ đang ở trên giường đây! Đúng như dự đoán, Tạ Khương Qua nghe cô hỏi, lập tức buông tay cô ra để nói: “Anh phải mất rất nhiều tiền mới thuyết phục được người dẫn đường kia dẫn anh lên núi. Anh ta là người bản địa, có năm đứa con nheo nhóc, cả nhà đều trông chờ vào số tiền anh ta kiếm được. Bọn anh lên đường lúc rạng sáng, đến chạng vạng thì bọn anh bất ngờ gặp phải tuyết lở.” Tay Tô Vũ níu chặt lấy góc áo Tạ Khương Qua.

Về mặt anh âm thầm: “Nhóm người làm dẫn đường Everest có một câu châm ngôn: Người cuối cùng rời khỏi núi là người may mắn nhất trên đời. Anh đã gặp được một người tận tụy với công việc, anh ta đã dùng thân mình bảo vệ anh. Đến bình minh, khi Phạm Khương cùng đội cứu hộ tìm được bọn anh thì anh ta đã chết. Anh ngồi xe lăn đi thăm năm đứa con của anh ta.”

Cô buông lỏng bàn tay, chầm chậm chạm vào khuôn mặt ngập nỗi buồn bã và hối hận của anh. Ngón tay mảnh khảnh của Tô Vũ nhẹ nhàng xoa lên ấn đường anh, lòng thầm nghĩ chắc hẳn đó là thời điểm mà Khương Qua dẫn vật nhất, bởi vì người con trai lớn lên trên miền sông nước nghèo khó ấy vốn vô cùng thiện lương! “Nhìn năm đứa trẻ mồ côi cha vì anh, anh thì mình phải quên em bằng được.” Có rất nhiều lúc, Tô Vũ cũng nói với mình câu tương tự: Hãy quên Tạ Khương Qua đi, quên Khương Qua đi. “Anh bị rách dây chằng nghiêm trọng, buộc phải ngồi xe lăn ba tháng. Suốt khoảng thời gian ấy, A Họa luôn bên cạnh bầu bạn với anh. Khi đôi chân hồi phục, anh quyết định thực hiện lời hứa trước kia của mình, đính hôn với cô ấy.

Sau đó, anh cho ra mắt một loại nước hoa duy nhất, chính là mùi hương tưởng nhớ về em. Anh muốn dùng hương thơm ấy truy điệu tình yêu của chúng ta.”

“Anh và A Họa...” Má Tạ Khương Qua nhẹ nhàng cọ lên tay cô, “Hồi bé, mấy người hàng xóm thường gán ghép bọn anh với nhau, anh từng phản kháng, nói với họ rằng bọn anh không yêu nhau, mọi người đừng nói linh tinh. Về sau anh nhận ra, mình càng cãi cự thì họ càng trêu thêm, thế là anh mặc kệ. Bởi vậy, lúc em xuất hiện, em nghe người ta nói anh và A Họa là một đôi, thật ra đấy chỉ là lời đồn vớ vẩn. Trước giờ anh luôn coi A Họa là em gái, là người thân mà thôi.”

“Còn vì sao lại có lời hứa kia...” Nói đến đây, anh nhìn chăm chú cô. Trong mắt anh có thứ gì đó thật khó tả, khiến lòng Tô Vũ hốt hoảng. Anh ngập ngừng rồi nói tiếp: “Là vì A Họa đã gặp chuyện không may.”

“Chuyện không may ư...” Tô Vũ buột miệng hỏi, lòng càng bất an hơn, “Chuyện không may gì?” “Sau này anh sẽ cho em biết.” Tạ Khương Qua dịch người, kê má lên đùi cô, “Sau chuyện không may ấy, A Họa rất cần người quan tâm chăm sóc, anh đã được di phân giúp đỡ quá nhiều. Tô Vũ à, khi ấy anh tuyệt vọng lắm, dù anh cố gắng thế nào thì anh cũng không tìm thấy dù là một chút hy vọng. Tô Vũ, đến khi chúng ta rất già, rất già, anh sẽ nói em nghe một chuyện. Còn bây giờ anh chỉ muốn nói, vào lúc tuyệt vọng ấy, anh đã nghĩ, thay vì hai người đều không hạnh phúc, ít nhất anh có thể mang đến hạnh phúc cho một người. Bởi vậy anh đã đính hôn với A Họa. Nếu không gặp em

Tokyo thì chắc hẳn cuộc đời anh vẫn nằm trên quỹ đạo định sẵn thế đấy. Cứ điên cuồng chơi bời, để mặc trái tim già cỗi đi trong cuộc sống vô cảm, rồi thân thể cũng héo úa theo. Rồi đến lúc gặp Thượng Đế, anh sẽ mang theo mối tình thơ mộng kia, kể lể với Người rằng: Hồi trẻ con từng yêu một cô gái, cô gái ấy có đôi má đỏ hây hây, mái tóc xoăn dài, đôi môi tươi mọng tựa cánh hoa hồng. Mùi hương tỏa ra từ người cô ấy khiến người ta đắm say hơn cả nước hoa. Chúng con từng trao nhau những phút mặn nồng dưới ánh trăng, vòng eo cô ấy nhỏ nhắn, đôi chân cô ấy trắng ngần thon thả, quần lầy con

như dây leo. Nỗi ám áp và chật chội cô ấy mang lại khiến con quên hết đắng cay ngọt bùi trên thế gian này.

Thưa Người, đến chết con vẫn yêu cô gái tên Tô Vũ ấy.”

Tô Vũ định đưa tay che mắt giấu đi nỗi xúc động, nhưng khi bàn tay còn chưa chạm tới thì giọt lệ đã tuôn trào. Từng giọt từng giọt nước mắt lăn chã rơi xuống mặt anh.

“Tô Vũ, anh không muốn mình phải chịu cảnh ấy. Anh rất sợ cuộc đời mình cuối cùng sẽ trở thành như vậy. Điều duy nhất anh mong muốn là có thể ở bên em cho đến lúc em rời khỏi thế giới này, anh sẽ tiễn em đi thật an lành. Anh hứa mình sẽ đi sau em, như vậy em sẽ không gánh chịu nỗi đau mất mát đối phương.”

“Tạ Khương Qua, bây giờ anh vẫn còn trẻ lắm, đừng nói những lời này. Em không thích chút nào.” Tô Vũ vội ngăn lại.

“Anh không nói nữa, sau này không nói mấy lời em không thích nữa. Nhưng Tô Vũ, em nhất định phải nhớ kỹ những gì anh nói ngày hôm nay.” Tạ Khương Qua mỉm cười: “Thật ra, nói mấy lời buồn nôn này, anh cũng thấy ngượng mồm ấy.”

Lòng Tô Vũ ngổn ngang trăm mối trước nụ cười đầy yêu thương của anh, như thể cô lại quay về những năm tháng còn là công chúa hạt đậu. Ngày ấy, cô ngạo mạn đi chông ghẹo cậu nhóc ngờ nghệch có đôi mắt trong veo luôn ánh lên tia kháng cự, có nụ cười nơi khóe môi vừa ngây ngô vừa thẹn thùng. Tạ Khương Qua nói rất nhiều, đến khuya vẫn không dừng lại. Tô Vũ nghiêng đầu, tựa lên chiếc gối mềm mại, dần dần chìm vào mộng đẹp trong giọng nói trầm ấm của anh.

Đêm nay, Tô Vũ gặp một giấc mơ đẹp. Cô thấy mình nằm trên chiếc giường gỗ của Khương Qua năm nào, len lén mở mắt ngắm gương mặt anh dưới ánh trăng bàng bạc, nhìn thế nào cũng không chán.

Hôm sau, có một vị khách ghé thăm nông trường. Cậu hai nhà họ Mai mang nét phong trần mệt mỏi dặt tay Tiểu Cầu tới gặp Tô Vũ. Thi thoảng Tô Vũ vẫn chú ý đến tình hình Thái Lan. Cô biết ông anh chồng cũ của mình lên như điều gặp gió trong giới chính trị. Vừa gặp Tô Vũ, anh ta lập tức nhận lỗi với cô, còn thành khẩn mong được tha thứ. Anh ta đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mục đích tới đây của mình. Tối qua Mai Hựu Khiêm đã làm thủ tục nhập viện Napoli, đoàn điều trị của Đức sẽ đến Napoli phẫu thuật cho Mai Hựu Khiêm vào tháng sau. Tuy nhiên trong vòng một tháng trước khi tiến hành mổ, Mai Hựu Khiêm phải phối hợp điều trị với bác sĩ.

Mai Hựu Khiêm rất mong Tô Vũ có thể ở bên cạnh mình trong một tháng này. Bởi vì theo như bác sĩ nói, tâm trạng vui vẻ sẽ có tác động tích cực tới khả năng thành công của ca phẫu thuật. Tiểu Cầu cũng nắm chặt tay Tô Vũ như thể cầu xin. Không đợi cô lên tiếng, Tạ Khương Qua vẫn im lặng này giờ chợt đứng lên, trả lời thay: “Dĩ nhiên có thể. Trên tinh thần nhân đạo, chúng tôi sẽ tận tình giúp đỡ bệnh nhân, dù sao nhân mạng vẫn là trên hết mà.”

“Chúng tôi...” Ánh mắt nghi ngờ của cậu hai nhà họ Mai nhìn Tô Vũ.

Chắc hẳn vị này tưởng Tạ Khương Qua chỉ là anh chàng cao bồi nông trường. Lúc Mai Nhị tới, anh vẫn đang mặc quần áo vắt sữa bò.

“Nhưng tôi chỉ cho phép cô ấy đến bệnh viện bốn tiếng một ngày.” Tạ Khương Qua đi tới bên Tô Vũ, gạt tay Tiểu Cầu khỏi cánh tay cô rồi ôm cô vào lòng.

“Hai người là...” “Trong một năm nay, cô ấy thuộc về tôi.” Tạ Khương Qua như cười như không, “Một năm sau, tôi thuộc về cô ấy, vĩnh viễn thuộc về cô ấy.”

Tô Vũ muốn tránh khỏi Tạ Khương Qua, nhưng anh vẫn ôm ghì lấy cô. Mai Nhị điều chỉnh lại vẻ mặt, nở nụ cười, nói khô khốc: “Cậu Tạ phải không? Tôi nhớ cậu là ai rồi, lúc mới tới tôi còn tưởng cậu là em trai Tô Vũ, về sau mới nhớ ra Tô Vũ là con một. Công nhận hai người giống chị em thật đấy!”

Mai Nhị nhìn họ từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên gương mặt Tạ Khương Qua, cười tủm tỉm: “Càng nhìn càng thấy giống.” Ý Mai Nhị là, trông thế nào cũng thấy anh trẻ con.

Tạ Khương Qua không tức giận, chỉ hờ hững cảnh cáo: “Anh Mai, anh còn nói thêm câu nữa, tôi sẽ giảm từ bốn tiếng xuống còn ba tiếng. Cứ một câu giảm một tiếng. Nếu anh đã biết tôi là ai, chắc hẳn phải biết tôi có khả năng đó chứ?” Bấy giờ Mai Nhị mới ngậm miệng, trái lại Tạ Khương Qua lạnh nhạt bổ sung: “Có phải Mai Hựu Khiêm dựng lên kịch bản này không, sao mỗi lần...” Tô Vũ huých tay vào Tạ Khương Qua, ra hiệu anh dừng lại. Cô quay về phía Tiểu Cầu đang buồn bã: “Tiểu Cầu, có muốn mẹ đưa con đi tham quan nông trường không?”

Tiểu Cầu im thin thít đi theo Tô Vũ vòng quanh nông trường. Dù Tô Vũ có cố gắng chọc cô nhóc cười thế nào thì vẫn không ích gì. Cô thăm thò dài: “Tiểu Cầu, có phải con không thích mẹ bây giờ phải không?” “Không phải, không phải.” Cuối cùng con bé cũng lên tiếng, vui mặt vào lòng Tô Vũ: “Con chỉ buồn thôi. Bởi vì hình như cậu cố gắng thế nào cũng không thể đuổi theo mẹ được nữa, con sắp mất mẹ rồi.”

“Làm gì có chuyện đó chứ... Tiểu Cầu là Tiểu cầu, cậu là cậu.” Tô Vũ đặt tay lên đầu cô nhóc.

“Con hỏi mẹ, nếu cậu phẫu thuật thành công, có phải mẹ sẽ không quay về nhà trước kia cùng con và cậu nữa không?” Cô nhóc rầu rĩ hỏi.

Tô Vũ không trả lời.

Một lúc lâu sau, Tiểu Cầu rời khỏi ngực cô, dụi mắt rồi nhếch môi mỉm cười, ra về người lớn đặt tay lên vai Tô Vũ: “Con cho phép mẹ không cần đi cùng cậu.”

Con bé này, kiểu cách nói chuyện y hệt Tạ Khương Qua. “Mẹ ơi!” Tiểu Cầu gọi rất tự nhiên.

“Hà?”

“Mẹ, con nghĩ đây là lần cuối cùng được gọi tiếng mẹ. Mẹ ạ, cậu bảo con ngày mai phải về. Con có dự cảm sau này mẹ con mình không gặp lại nhau nữa.”

Giọng nói buồn thương của Tiểu Cầu khiến Tô Vũ xót lòng, nhưng cô không thể an ủi Tiểu Cầu rằng, không có chuyện ấy đâu.

“Công chúa hạt đậu, nói cho con nghe màu sắc cầu vồng đi!” Tiểu Cầu nhắm mắt lại, “Đề con bắt đầu nhé, buổi sáng sớm hôm nay có con gió nhẹ, đằng xa là hải cảng Napoli.

“Ngoài khơi có rất nhiều thuyền trắng. Biển Napoli có màu lam nhạt và lam đậm, tít đằng kia là núi lửa Vesuvius có màu xanh tím than. Buổi sáng hôm nay, người dân sống gần núi lửa Vesuvius ngạc nhiên phát hiện ra dải cầu vồng bắc ngang qua đỉnh núi Vesuvius.” Tô Vũ nhắm mắt lại, “Dải cầu vồng ấy rất đẹp, dưới cùng là màu xanh ngọc, tiếp theo là xanh lam, lên trên là màu tím, trên nữa là...”

Đúng như cô bé nói, Tô Vũ không còn gặp lại Tiểu Cầu nữa. Mấy năm sau, trong buổi triển lãm tranh thanh thiếu niên tại Paris có một bức tranh đề tên “Cầu vồng trên núi lửa Vesuvius”. Rất nhiều người đều nói rằng, bức tranh đó như thể câu chuyện được kể bằng những sắc màu.

Tác giả bức vẽ bị bệnh mù màu, trong một buổi phỏng vấn, cô nói với mọi người, bức tranh ấy dùng để tưởng niệm người đặc biệt nhất trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Vệ sĩ kiêm tài xế (3)

Mai Hựu Khiêm ở một bệnh viện ở ngoại thành Napoli, đó là nơi chuyên trị ung thư não có tiếng nhất tại Ý, từ nông trường đến đó mất gần 80 phút đi xe.

Buổi sáng hôm đó, Tô Vũ vừa mở cửa xe thì bất ngờ phát hiện Tạ Khương Qua đang ngồi trên ghế lái. Anh nói, trong một tháng cô đến bệnh viện thăm Mai Hựu Khiêm, vai diễn của anh sẽ chuyển từ người hầu thành tài xế, trong lúc sắp vai tài xế sẽ kiêm luôn vệ sĩ.

Tô Vũ chỉ nói một câu: “Tạ Khương Qua, anh đừng làm loạn.”

“Tất nhiên rồi!” Anh trả lời rất sáng khoái.

Phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm thuộc khu vực gần như biệt lập trong bệnh viện, không khí rất yên tĩnh, có bãi đậu xe riêng, lối đi và thang máy riêng. Anh ta ở một tầng riêng biệt, cách bãi đậu xe vài bước là thang máy, ra khỏi thang máy, rẽ qua một khúc quanh là đến phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm.

Bởi vì Mai Hựu Khiêm từng ở bên cô vào khoảng thời gian khốn khó, hơn nữa sinh mệnh luôn đáng quý nên Tô Vũ đành chiều theo ý đến đây bầu bạn với anh ta trong giai đoạn này. Đứng trước cửa phòng bệnh, Tô Vũ hít vào một hơi thật sâu mới đẩy cánh cửa ra. Mai Hựu Khiêm mặc bộ quần áo bệnh nhân tối màu, ngồi tựa vào đầu giường, tay cầm một quyển sách, nghe thấy tiếng động thì ngược mắt nhìn lên, sau khi nhìn thấy cô, vẻ mặt anh ta trở nên dịu dàng mỉm cười. Song, vừa trông thấy Tạ Khương Qua sau lưng Tô Vũ thì nụ cười nơi khóe môi bỗng sượng cứng rồi vụt tắt hoàn toàn. Tô Vũ vô cùng khó xử trước tình cảnh này. Lúc ở thang máy, cô đã cố can ngăn Khương Qua. “Tạ Khương Qua, anh theo em vào đây làm gì?”

“Anh đã bảo sẽ làm vệ sĩ của em kia mà?”

“Em hỏi anh tại sao lại theo em vào đây?” “Kỳ lạ lắm sao, không phải anh vừa nói anh là vệ sĩ của em ư?”

“Tạ Khương Qua, em không cần!” “Sao lại không, công chúa hạt đậu phải có vệ sĩ chứ?”

“Tạ Khương Qua, đừng có nói linh tinh vớ vẩn với em”

“Thôi nào, đừng tức giận, anh sẽ ngoan mà, anh sẽ biểu hiện thật tốt, anh sẽ tự biến thành không khí hết như đám vệ sĩ của anh, em cứ coi anh như không khí đi.”

“Tạ Khương Qua! Rõ ràng là anh đang làm loạn.”

“Anh nói em biết, anh quyết phải theo sát em và tên họ Mai kia suốt bốn giờ mới thôi.” Thế là Tô Vũ đành mặc kệ Tạ Khương Qua theo đuổi cô đến phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm. Tô Vũ lười giải thích nhiều với người chồng cũ này, vì vậy cứ thế yên lặng đi đến trước mặt anh ta, hắng giọng đánh tiếng. Bấy giờ, anh ta mới thu hồi ánh mắt trên người Tạ Khương Qua, nhìn cô chăm chú rồi dịu dàng hỏi han: “Em đến rồi à, sáng nay em ăn gì rồi?” Trước kia Mai Hựu Khiêm thường hỏi Tô Vũ câu này. Hồi còn ở Chiang Mai, buổi sáng cô thường thức dậy rất muộn, lúc ấy anh ta đã đi làm rồi. Đợi cô ăn gần xong bữa sáng, anh ta mới gọi điện từ công ty về, khẽ khàng hỏi cô: Sáng nay em ăn gì rồi?

Giây phút này đây, giọng điệu của Mai Hựu Khiêm cũng hết như khi ấy. Tô Vũ nhìn anh ta: “Mai Hựu Khiêm, tôi chỉ ở cạnh anh đúng một tháng thôi. Tôi đến đây giúp anh chỉ vì hai nguyên nhân, một là vì Tiểu Cầu, hai là vì anh từng cùng tôi trải qua giai đoạn khó khăn trong cuộc đời.” Gian phòng yên ắng đột nhiên vang lên tiếng nhạc nền trò chơi bắn súng. Cô quay đầu lại, thì ra Tạ Khương Qua đang ngồi trên sofa nghịch điện thoại. Thấy cô đang nhìn mình, anh tập tức giơ tay ra hiệu xin lỗi.

Không gian phòng bệnh lại khôi phục sự yên tĩnh, Tô Vũ quay sang nói với Mai Hựu Khiêm: “Tuy rằng cuộc hôn nhân của chúng ta kết thúc không mấy vui vẻ, nhưng quả thật tôi đã học được rất nhiều điều từ anh, tôi hi vọng anh sẽ sớm khỏe lại rồi trở lại bên cạnh Tiểu Cầu, bắt đầu cuộc sống mới, còn tôi cũng sẽ bắt đầu lại cuộc sống mới của mình.”

Mai Hựu Khiêm chăm chú nhìn cô một lúc lâu, sau đó anh ta chậm rãi vươn tay ra, đưa về phía cô, khi gần chạm đến mặt cô thì tiếng súng điện tử vang lên dồn dập. Cùng lúc đó, Tô Vũ ngoảnh mặt tránh khỏi tay Mai Hựu Khiêm.

Bàn tay anh ta khựng lại giữa không trung, một lúc sau thì rũ xuống. Trước phản ứng theo bản năng của Tô Vũ, trong lòng Mai Hựu Khiêm hơi thất vọng, anh ta lặng lẽ giấu đi cảm xúc hiện tại, nhẹ nhàng nói: “Được, đều nghe theo em, anh sẽ cố gắng khỏe lại...” Sau đó đưa em về nhà, câu này anh ta không nói ra.

Mai Hựu Khiêm liếc sang Tạ Khương Qua. Đúng lúc này, Tạ Khương Qua cũng quay sang lạnh lùng nhìn anh ta, như thể đọc được suy nghĩ của Mai Hựu Khiêm, anh mở miệng nói bằng khẩu hình: Đừng mơ hồ!

Mai Hựu Khiêm đáp lại Tạ Khương Qua bằng một nụ cười ôn hòa, anh ta đang chờ đợi cảnh Tạ Khương Qua đứng ngồi không yên. Vốn dĩ bác sĩ khuyên anh ta nên làm phẫu thuật vào hai mươi ngày sau, nhưng anh ta đã yêu cầu dời lịch đến ba mươi ngày sau mới tiến hành. Có lẽ, từ ngày thứ hai mươi một trở đi, Tạ Khương Qua sẽ càng không vui, bởi vì khi đó đáng về của anh ta càng thể hiện rõ bệnh tình đang trở nên nguy kịch.

Phụ nữ thường dễ mềm lòng, huống chi anh ta còn lên kế hoạch kỹ càng, vì vậy anh ta tin tưởng sẽ giành lại được Tô Vũ.

Tô Vũ đều đặn đến bệnh mỗi ngày vào mười giờ sáng, đến mười hai giờ cô nghỉ ngơi hai tiếng, tiếp theo lại trở vào phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm thêm hai tiếng nữa mới rời khỏi bệnh viện.

Quản gia của nhà họ Mai cũng luôn túc trực bên cạnh Mai Hựu Khiêm, những công việc chăm sóc đặc biệt sẽ do quản gia xử lý, Tô Vũ chỉ thỉnh thoảng rót nước giúp anh ta, phần lớn thời gian, cô cũng chỉ ngồi yên một chỗ, còn Tạ Khương Qua cũng lặng lẽ ngồi trên sofa chơi game trong điện thoại. Điều cô phiền muộn nhất là, mỗi khi cô hơi đến gần Mai Hựu Khiêm là tiếng súng điện tử, tiếng đánh đấm hoặc tiếng động kỳ quái khác lại vang lên liên tục, tiếp theo Tạ Khương Qua lừ mắt cảnh cáo cô, để cô tự giác kéo giãn khoảng cách giữa mình và Mai Hựu Khiêm.

Cứ thể một tuần lễ trôi qua rất nhanh. Một hôm đang trên đường trở về nông trường, Tạ Khương Qua đột nhiên nói với cô về cuộc sống sau này.

“Chờ Mai Hựu Khiêm phẫu thuật xong, anh và A Họa cũng chính thức hủy bỏ hôn ước, anh sẽ dẫn em về nhà, về nhà của em, về căn biệt thự màu trắng, tất nhiên trong đó sẽ có một gian phòng màu hồng. Tô Vũ, dù có khó khăn đến đâu, anh cũng sẽ đưa em về nhà.”

Cõi lòng Tạ Khương Qua đầy ấp hy vọng. Hai người nhìn nhau, tưởng tượng ra ngôi biệt thự màu trắng, trong gian phòng màu hồng chứa chan tình cảm thưở nào như ánh mặt trời tháng Tám chiếu rọi trên cao nguyên Napoli, dường như chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến. Và cô cảm động đến mức bật lên thành tiếng: “Khương Qua, đưa em về nhà đi.” Thình lình, một đàn ngựa con từ xa xông đến khiến Tạ Khương Qua phải phanh xe gấp, tiếng ma sát giữa lốp xe và mặt đường ngay lập tức kéo Tô Vũ trở lại hiện thực tàn khốc.

Tạ Khương Qua luôn hứa hẹn với cô, dù có khó khăn đến đâu, cũng sẽ đưa cô về nhà, những lúc nghe anh nói như thế, trong lòng cô luôn mờ mịt, mãi sau này, cô mới biết được hàm nghĩa những lời đó.

Con đường về nhà của cô vừa dài vừa gian khổ vô cùng, cô phải trải qua con sông thời gian đang dâng mới có thể về đến căn biệt thự màu trắng kia.

Tuần thứ hai.

Sau giờ nghỉ trưa, Mai Hựu Khiêm nhờ vả: “Tô Vũ, em đọc thơ cho anh nghe đi, bây giờ anh nhìn chữ hơi khó khăn.”

Tô Vũ nhận lấy quyển sách trên tay Mai Hựu Khiêm, trong lòng hơi buồn bã. Ngày hôm nay, sắc mặt Mai Hựu Khiêm đã trở nên rất kém, bây giờ cô mới thật sự tin trong đầu anh ta có khối u.

Cô mở quyển sách, đây là tập thơ “Khoảng cách xa nhất trên thế giới” của Tagore làm bao đôi tình nhân phải thổn thức.

Nhìn gương mặt ngày càng gầy gò của Mai Hựu Khiêm, cô bỗng nhớ ra người đàn ông này từng dạy cô rất nhiều điều. Anh ta nói cho cô biết, trên thế giới này không người mẹ nào không thương con gái của mình, anh ta đã giúp cô và Tô Đình hàn gắn tình cảm mẹ con đã rạn nứt từ lâu.

Tô Vũ mỉm cười nhìn Mai Hựu Khiêm, sau đó nhẹ giọng đọc.

“Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là khoảng cách giữa sự sống và cái chết

Mà là khi anh đang đứng trước mặt em nhưng em lại không biết anh yêu em

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là khi anh đứng trước mặt em mà em không biết anh yêu em

Mà khi yêu đến đại khờ nhưng chẳng thể thổ lộ nỗi lòng.”

Khi cô đọc đến đây, Mai Hựu Khiêm đột nhiên ho khan, bờ vai anh ta run rẩy kịch liệt. Tô Vũ đành đặt sách xuống, đỡ lấy anh ta. Anh ta ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh tia sáng, trên gương mặt tái nhợt lại ửng hồng hơi mắt tự nhiên, quệt ngón tay qua khóe mắt, trên đây dính dính chút chất lỏng, ngại ngùng nói: “Chẳng biết tại sao lại họ đến chảy cả nước mắt.”

Cô quay đầu đi, không đành lòng nhìn tiếp. Lần này, tiếng súng điện tử không hề vang lên như thường lệ. Hôm ấy, Tạ Khương Qua không trêu chọc cô như mọi ngày, cứ lặng lẽ lái xe như thể chìm vào thế giới của riêng mình. Anh không đưa cô về nông trường mà lại đến sườn núi cao bên cạnh, từ đây có thể ngắm cả cảng biển Napoli rõ ràng trong tầm mắt. Anh mở cửa sổ, bấm mở cả mui xe, để gió trời tràn vào.

Ngồi yên lặng được năm phút, anh chợt lên tiếng: “Tô Vũ, hôm nay anh phải kiềm nén rất nhiều mới không đập điện thoại lên đầu tên Mai Hựu Khiêm đó.

Không phải vì tội nghiệp anh ta mà vì anh biết nếu anh làm vậy, em sẽ thất vọng. Anh rất sợ điều đó xảy ra, bởi trước kia anh biết mình đã làm quá nhiều chuyện khiến em thất vọng rồi.”

Ánh mắt cô trông về phía xa xa, chỉ vào ánh nắng đang trước, cô nói: “Khương Qua, mặt trời gần lặn rồi, ngày mai nơi này vẫn có ánh nắng chiếu rọi, nhưng ánh nắng ấy đã không còn là ánh nắng của ngày hôm nay nữa. Khương Qua, anh hiểu không? Quá khứ đã trôi qua, anh đừng nhắc lại chuyện cũ với em nữa, em đã cố hết sức nghe theo lời của Vi An, buộc mình quên hết những chuyện trước đây.” Sự yên tĩnh lan tràn khắp không khí, một lúc sau, không biết Tạ Khương Qua kiếm đâu ra một liều thuốc lá, châm lửa đốt rồi rít mạnh một hơi, phun ra một vòng khói đậm. Khi anh định rít thêm lần nữa thì Tô Vũ lập tức lấy liều thuốc khỏi môi anh, dập tắt rồi ném ra ngoài cửa sổ. Khi quay đầu lại thấy ánh mắt anh sáng quắc, cô ấp úng nói: “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe.” “Tô Vũ, anh thích đáng về đọc thơ của em hôm nay, mặc dù em đọc cho người đàn ông khác nghe nhưng anh vẫn thích.” Tạ Khương Qua bỗng nói.

Hai người ngồi im nhìn về phía xa, Tạ Khương Qua đọc:

“Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là khi anh đứng trước mặt em mà em không biết anh yêu em

Mà khi yêu đến đại khờ nhưng chẳng thể thổ lộ nỗi lòng.”

Tay anh nắm lấy tay cô, anh nói: “Tô Vũ, anh sẽ không để chúng ta thành ra như vậy.

Tô Vũ, anh biết trong lòng em cũng rất muốn có được anh, chẳng qua em không dám, bởi vì gan của công chúa hạt đậu đã nhỏ đi nhiều. Thế nhưng em yên tâm, anh biết cách giúp em trở nên tự tin như trước, chắc chắn đấy.

Đề một ngày nào đó, em sẽ tự nói với anh: Khương Qua, em muốn về nhà. Khương Qua, đưa em về nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Khi thương nhân muốn giành tình yêu

Ngày thứ hai mươi hai đến bệnh viện, Tô Vũ phát hiện Mai Hựu Khiêm đã bị rụng tóc. Quán gia nhà họ Mai cảm cả nhúm tóc than thở. Bởi vì phải truyền quá nhiều thuốc, Mai Hựu Khiêm bắt đầu xuất hiện hiện tượng rụng tóc.

Tô Vũ dựa lên giường thở dài. Thảo nào gần đây anh ta cứ giấu giấu giếm giếm. Bắt đầu rụng tóc rồi, tuy bác sĩ nói chẳng qua đây chỉ là hiện tượng do thuốc, phẫu thuật xong có thể mọc lại nhưng cô vẫn thấy lòng dạ chua xót. Mai Hựu Khiêm có mái tóc vừa đen vừa dày, cô từng bị anh ta dụ dỗ mà gọi đầu cho anh ta.

Trở lại phòng bệnh, Tô Vũ phát hiện Tạ Khương Qua lại có thể hào hứng nói chuyện với Mai Hựu Khiêm. Họ nói về Hoa hậu Thế giới năm nay. Mai Hựu Khiêm nói Hoa hậu năm nay không xinh, Tiểu Tạ nói mặt mũi tạm được, nhưng ngực chán quá.

Bầu không khí giữa hai người đàn ông đó thật kỳ cục. Tô Vũ phớt lờ cuộc tranh luận gay gắt của họ, đi thẳng tới trước mặt Mai Hựu Khiêm, cời chiếc mũ trên đầu anh ta.

Quả nhiên...

Lúc không vui, Tiểu Tạ nổi hứng chơi khăm, gây ra tạp âm Tô Vũ ghét nhất. Cô quay lại lạnh lùng nhìn anh.

“Tạ Khương Qua, anh ra ngoài cho em!”

Tạ Khương Qua không hề nhúc nhích. Tô Vũ chỉ ngón tay ra cửa, lạnh lùng nói: “Tạ Khương Qua, anh lập tức ra ngoài cho em. Không phải anh nói anh

đã làm rất nhiều chuyện khiến em thất vọng sao? Có phải anh lại muốn em thất vọng thêm lần nữa không?”

Tạ Khương Qua nhìn chăm chăm vào cô rồi đứng phắt dậy.

Căn phòng chỉ còn lại Tô Vũ và Mai Hựu Khiêm. Anh ta đưa tay gãi tóc, có lẽ muốn che đậy tình trạng rụng tóc của mình. Bởi tay dài, anh làm động tác ấy trông rất nực cười.

Không phải là đáng thương mới đúng. Tô Vũ đã từng thấy Mai Hựu Khiêm bày mưu tính kế, Mai Hựu Khiêm khí khái phẫn chấn rất nhiều lần. Còn người đàn ông mặc quần áo bệnh nhân, vẻ mặt bất đắc dĩ, sắc mặt tái nhợt của giờ khắc này nhìn thế nào cũng không giống Mai Hựu Khiêm thường ngày.

Mai Hựu Khiêm dứt khoát buông tay, ra về thoải mái: “Bị em phát hiện rồi, nhưng Tô Vũ, em không cần lo lắng, bác sĩ nói phẫu thuật xong tóc sẽ mọc lại.” “Mai Hựu Khiêm...” Tô Vũ chưa chút mở miệng: “Chuyện kia, tôi... tôi tha thứ cho anh!” Lời này nói ra rất khó khăn. Phải biết rằng, trên ngọn núi kia, cô đã bị người đàn ông có tin tưởng hủy diệt tin tưởng của cô trong một đêm. Hết cuộc đời này, Tô Vũ cũng không thể tha thứ cho Mai Hựu Khiêm. Mai Hựu Khiêm mấp máy môi, khóe miệng run rẩy, cuối cùng gằn gặt khe khẽ. “Bởi vậy, Mai Hựu Khiêm!” Ánh mắt Tô Vũ nhìn chăm chăm lên tường: “Anh không được bỏ cuộc, chỉ đến khi thực sự đứng lên rồi, anh mới được tôi tha thứ.” Hôm ấy, đến tám giờ Tô Vũ mới rời khỏi phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm. Bởi vì cảm xúc của bệnh nhân đột nhiên dao động dẫn đến tần số vận hành não bộ tăng mạnh, đè ép lên khối u khiến não rơi vào tình trạng thiếu oxy. Mai Hựu Khiêm hôn mê suốt hai tiếng.

Sau khi tỉnh lại, Mai Hựu Khiêm vui mặt trong lòng bàn tay Tô Vũ, nói cảm ơn cô.

Tám giờ, Tô Vũ rời đi khỏi phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm, còn len lén cầm đi chai rượu vang không biết ai giấu. Khi chỉ còn một mình trong thang máy, Tô Vũ rót rượu vang vào ly rượu đế cao cô lấy trộm.

Lúc này cô hơi nhớ mẹ rồi. Mẹ luôn thích làm chuyện kiểu như vậy. Mẹ thích một tay cầm chai rượu, một tay cầm ly rượu đi chân không trên bãi cỏ vườn hoa, vừa uống vừa đi, tới tới lui lui, đáng điệu quỳnh rũ khôn tả.

Trong thang máy, Tô Vũ vừa uống rượu vừa nhấc chân lên trước rồi lùi sau, trượt bước rồi xoay tròn, đó là bước nhảy cô đã quên lãng từ lâu. Thế rồi, cô dùng móng mình đập lên nút thang máy.

Thang máy xuống rồi lại lên, lên rồi lại xuống, Tô Vũ nhảy đến vui vẻ cực kỳ...

Uống cạn nửa chai rượu đỏ, đầu cô cũng choáng váng bởi bước xoay vòng của mình. Cửa thang máy mở ra, Tô Vũ vẫn một tay cầm chai rượu, một tay cầm ly, Khương Qua đứng đợi ngay ngoài cửa. Diện mạo tuyệt đẹp của phượng Qua đứng đưa trong nước, làm cô nhớ lại thiếu niên thủy tiên Hy Lạp. Cô liền nở nụ cười với anh.

Tạ Khương Qua vươn tay kéo cô ra khỏi thang máy.

Cô nhếch môi: “Tạ Khương Qua, em tha thứ cho anh ta rồi. Tạ Khương Qua, em tha thứ cho Mai Hựu Khiêm rồi.”

Tạ Khương Qua nhìn cô chăm chú.

Vài giây sau, cả người cổ gục trên vai Khương Qua theo hình bình hành. Ly và chai rượu rơi trên mặt thảm hành lang. Cô thấy thế này rất thiếu lễ độ, cũng thấy động tác của Tạ Khương Qua thật thô lỗ. Cô đập chân, kết quả đôi giày lông léo cũng rơi xuống mặt sàn. “Tạ Khương Qua, Tạ Khương Qua, buông ra, em rơi giày rồi.” Tô Vũ kêu lên nhưng anh không buồn để ý.

Anh khiêng cô đi thẳng, bước chân cực nhanh, chất cồn thấm vào bụng dạ cùng nhịp bước của anh khiến cô choáng váng. Tay cô tóm lấy tóc anh, nhưng anh không hề buông lỏng mà đi thẳng đến bãi đậu xe, mở cửa xe ra.

Trong lúc mơ hồ, Tô Vũ bị anh nhét vào ghế sau. Anh cúi người chen vào cùng rồi đóng cửa xe lại. Không đợi Tô Vũ ngồi dậy, Tạ Khương Qua đã gạt mở chân cô. Không gian ghế sau có hạn, anh gác một chân cô lên lưng ghế, sau đó thân thể anh lập tức bao trùm lấy cô.

“Roạt” một tiếng, áo cô bị xé toang. Tay anh ôm trọn ngực cô, vẫn là kiểu nắm bóp không biết thương hoa tiếc ngọc như trước, thậm chí dữ dằn hơn, mang theo tâm tư nào đó.

Tô Vũ đau đến mức nghiêng răng, Tạ Khương Qua, khôn kiếp, đau quá...

Bàn tay vẫn về thứ mềm mại ấy buông lỏng, thoáng dừng lại, bóp chặt rồi rời đi.

Hai thân thể kề sát nhau trong không gian nhỏ hẹp sau xe, mặt kề mặt, cơ thể che phủ trên cô nóng đến đáng sợ. Cô chỉ nhúc nhích một chút, đã thấy nhiệt độ cơ thể anh tăng lên. Hiện giờ thân thể họ có thể kề sát bao nhiêu liền kháng khí bấy nhiêu, đến khi vật nóng rực cứng rắn ấy đặt trên bụng cô, cô liền thôi giãy giụa. Lúc mới anh dán tới, cô nghiêng đầu đi. Đầu anh kề bên tai cô. Sau phút trầm lặng ngẩn ngui, anh cúi đầu nghiêng răng cắn lên vai cô. Cô đau đến mức hé miệng nhưng cố cắn răng không kêu thành tiếng. Tạ Khương Qua chậm chậm hỏi, Tô Vũ, có đau hơn lúc này không?

Cô không trả lời.

“Anh đã từng rất hận em. Trên đời có bao nhiêu nỗi hận, anh liền hận em bấy nhiêu, bởi em đã lấy người đàn ông khác. Nhưng đồng thời anh cũng hận mình, hận mình để em lấy người đàn ông kia.”

“Là do anh không tới.” Tô Vũ cất tiếng, vừa nói vừa khó khăn luồn tay qua nách anh, sờ soạn tới đầu anh, giọng run rẩy: “Khương Qua, em hỏi anh, ngày hôm đó, anh không xuất hiện có phải không chỉ vì mẹ anh xảy ra chuyện mà ngay cả Thẩm Họa cũng vậy phải không?”

Tô Vũ hiểu rõ Khương Qua, anh không thể vô duyên vô cớ căm hận một người, phụ nữ sinh ra đã nhạy cảm. Cô vừa dứt lời, môi anh đã ngậm lấy vành tai cô. Động tác đột ngột ấy làm Tô Vũ cong người theo bản năng. Anh bất tỉnh linh hỏi: “Tô Vũ, hay là, trong não anh cũng mọc thứ gì đó nhé, có được không?”

Tô Vũ không hiểu ra sao: “Mọc... Tạ Khương Qua, anh muốn mọc thứ gì?”

Anh thở dài bên tai cô: “Nếu như trong đầu anh cũng mọc thứ gì đó, em cũng sẽ thương hại anh nhỉ. Tô Vũ, anh không để em theo hần đâu.”

Thì ra...

“Ai nói em muốn đi cùng Mai Hựu Khiêm, em không đi cùng anh ta.” Tô Vũ bực bội. Tạ Khương Qua gục bên tai cô cười. Cô nghĩ dáng cười của anh lúc này chắc hẳn rất ngốc. Hệt như bộ dạng ngờ nghệch khi cô hỏi anh có bị đè hông chỗ nào không lúc họ làm đồ tương năm ấy. “Khương Qua, liệu anh có bị hông chỗ nào không?” Cô tự cho là trưởng thành, hỏi cực ngớ ngẩn.

“Không phải có em làm đệm rồi sao? Nếu bị đè hông thì là em mới phải.” Anh trả lời hùng hồn.

Bởi thế, cô thâm trợn trắng mắt, còn muốn tự mình kiểm tra thứ kia có làm sao không, có khi phải làm đến vậy cậu ngốc này mới hiểu ra.

Tô Vũ nở nụ cười. Đang lúc mỉm cười, cô nghe Tạ Khương Qua nói: “Tô Vũ, anh không ép em, anh chờ em.”

Vành mắt buông rũ dâng trào nước mắt. “Khương Qua, anh có muốn không?” Lời này hỏi rất tự nhiên.

Phối hợp với lời đó là chân cô. Chân cô trượt khỏi ghế ngồi, gót chân vừa lúc chạm tới đùi anh. Chấn động làm cô can đảm hơn phần nào, qua lớp vải jeans, cô đưa ngón chân chọc ghẹo Tạ Khương Qua, lướt tới nơi nóng nhất ấy. Khương Qua, có muốn không? Hử? Có muốn không? Có muốn đi vào không? Hử?

Hơi thở của cô khi hỏi lời này thơm ngọt biết mấy, Tạ Khương Qua sắp điên rồi. Sao anh có thể không muốn chứ, sao anh không muốn được, đi vào, tiến vào cô... Anh muốn sắp điên rồi... “Muốn, anh muốn sắp điên rồi.” Tạ Khương Qua cất giọng khàn đặc.

Tô Vũ cười khanh khách, cô biết mà. Tay cô lần xuống, kéo áo anh lên, khi ngón tay chạm tới thân thể anh run lên. Nhưng khi tay cô sắp đưa tới nút quần jeans lại bị anh tóm lấy.

“Khương Qua...” Tô Vũ kéo dài giọng.

Dù cho thân thể anh đang run rẩy, anh vẫn nắm chặt tay cô. Anh hít khí, nói từng câu từng chữ: “Tô Vũ, bây giờ không được, giờ đã khác trước rồi, chính là... Chính là lúc... anh dẫn em tới Napoli...”

Anh thở hổn hển, nuốt xuống một hơi rồi nói tiếp: “Chờ Mai Hựu Khiêm phẫu thuật xong, anh sẽ đến Boston. Bao giờ trở lại từ Boston, chúng ta...” “Đến lúc đó. Anh sẽ nhốt em trong phòng một tuần.. Không.. Anh phải nhốt em trong phòng một tháng, anh muốn làm cho em...” Anh nói đứt quãng, dường như thiếu niên rất có nguyên tắc kia đã trở lại, Tô Vũ hiểu điều anh muốn biểu đạt, cô hiểu chứ.

Còn về chuyện sau khi anh trở lại từ Boston, Tô Vũ không dám khẳng định tới lúc đó cô còn dũng khí của hiện tại hay không, có những thứ ẩn hiện làm cô sợ hãi, bất an.

“Khương Qua, anh thật sự không muốn à?” Cô khẽ hỏi thêm lần nữa.

Anh gục trên người cô thở hổn hển, không nói được lời nào nữa. Kế đó, anh gian nan dịch người, khó khăn nói: “Tô Vũ, đừng dụ dỗ anh.” “Nếu em nói em thích dụ dỗ anh thì sao?” Đầu lưỡi cô liếm nhẹ lên vành tai anh. Tên khốn kiếp Tạ Khương Qua này, lúc này lại bảo cô cái tà quy chính, làm cô canh cánh trong lòng. Tiểu Ta không bình tĩnh nổi nữa, anh vung tay lên. Một giây sau, tay anh đập lên lưng ghế, để lại mấy tiếng “rầm rầm” liên tục. Rồi Tiểu Tạ bắt đầu làm chuyện kỳ quái. Anh nâng cao eo, có chỗ nóng rực lên bụng của cô. Cô định lên tiếng đã bị anh che miệng.

Sau thời khắc kéo dài, tất cả yên tĩnh trở lại.

“Hử... Tô Vũ, em không được nói cũng được động đây, em nằm yên đây nghe hết lời anh đi.” Môi anh nhẹ nhàng mon trớn trên thái dương cô, phả ra từng hơi thở, giọng anh cũng ổn định hơn chút, anh nói: “Anh cảm thấy lúc anh trở về từ Boston chắc hẳn sẽ là khi hoàng hôn. Anh tìm mãi không thấy em, thế rồi, Martha nói với anh rằng em ở trong chuồng ngựa. Bà nói gần đây em hay chơi với ngựa. Quả nhiên em ở đó thật. Lúc đó trời đã tối rồi, chỉ có mình em đang nói chuyện với ngựa trong chuồng. Anh rón rén đi tới, như anh đoán, em giật thót vì sự xuất hiện bất thành linh của anh, em tiện tay vơ lấy thứ gì đó đập anh túi bụi. Về mặt hoảng sợ của em vừa đáng yêu, vừa hấp dẫn, làm anh chỉ muốn quăng em lên giường.” “Nhưng làm sao đây, phòng chúng ta cách chuồng ngựa hơi xa, đáng về quấy rầy của em làm anh cứng mắt rồi.” Tiểu Tạ ù rừ: “Cho nên, anh làm bộ tức giận vì bị em đánh. Anh nhét em vào đồng rom, vừa hò hét Tô Vũ em chọc giận anh rồi, vừa khần cấp lột quần áo em. Trước tiên là chiếc tạp dề xấu mị, sau đó là áo len, tiếp theo anh giận thật. Thế mà em lại không mặc áo ngực. Cô gái hư hỏng không chịu yên phận này, lúc nào cũng khoe khoang vóc người, một mình anh còn chưa đủ sao?”

Nằm dưới Tạ Khương Qua, Tô Vũ bật cười, lúc đầu chỉ là tiếng cười khe khẽ, sau đó hóa thành tiếng cười khanh khách.

Đội cô cười xong, Tạ Khương Qua cũng im lặng. Anh dịu dàng hôn môi cô, quần quýt ngọt ngào, như con gió nhẹ ngày đầu hạ.

Cô quần lấy cổ anh. Trong cơn gió phất phơ ngày chớm hạ ấy, giữa đêm hè ngưng kết giọt sương, cô cỡi chiếc giày cao gót pha lê màu bạc, rón rén đi tới bức tường thấp nhà ai đó, kiễng chân, lén lút cầm đi chậu hoa hải đường đặt ở cuối cùng trên bức tường ấy.

Sau khi thành công, cô vui mừng khôn xiết. Cô muốn đặt hoa hải đường trên lan can nhà Khương Qua. Cứ thế, cô một tay xách giày, một tay ôm chậu hoa hải đường còn vương giọt sương đi tới gõ cửa sổ nhà Khương Qua.

Cửa sổ mở ra, ánh trăng cả thế giới cùng ánh nước sông Mekong chảy xuôi trong đôi mắt của thiếu niên thanh khiết, khiến cô gái đứng ngoài say đắm, ngẩn ngơ. Cuối cùng cô mở miệng.

“Khương Qua, em yêu anh!” “Khương Qua, em yêu anh!” Giọng cô chảy xuôi trong chiếc xe yên tĩnh.

Đúng vậy, cô đã nói với anh mất rồi, Khương Qua, em yêu anh.

Tô Vũ chưa từng nói lời này với bất kỳ ai. Rất lâu về trước, cô luôn nghĩ thế này về tình yêu, thậm chí cuồng vọng cho rằng, cả thế giới đều phải yêu cô, nhưng cô sẽ không yêu bất cứ ai.

Thời gian dần trôi, cô cũng lớn lên từng ngày, rồi cũng biết yêu. Nhưng trước tình yêu ấy, cô nhút nhát hết đũa trẻ, bởi nhát gan nên cô đã đánh mất cơ hội nói câu ấy trước mẹ.

Đúng vậy, mượn men say, cô nói với anh, Khương Qua, em yêu anh. Cô nghĩ, nếu giờ này không nói, nếu không nhân cơ hội này, có lẽ sau này cô không có cách nào, cũng không có dũng khí đưa lời này đến bên tai anh nữa.

Tạ Khương Qua sững sờ. Cô không để anh thần thờ quá lâu, cô làm bộ rất mong đợi hỏi: “Khương Qua, sau đó thì sao?”

“Cái... gì?”

Cô nổi giận, giấy giả: “Anh ném em vào đồng rom rồi sao nữa?!” “Ừ... Anh ném em vào đồng rom rồi, về nạt nộ của anh làm em hoảng sợ. Cuối cùng anh lột sạch quần áo em, thân thể em trơn bóng, về mặt em từ sợ sệt biến thành đỏ ửng, giống hệt ráng đỏ đáng yêu trên sông Mekong.”

“Tô Vũ, em đẹp lắm. Anh áp em dưới người. Mà đồng rom mấy người làm mất bao công xếp roi hết lên người chúng ta. Sau đó, em mở chân ra, và rồi anh tiến vào em...” Một tuần trước ca mổ của Mai Hựu Khiêm, Tô Vũ ở lại bệnh viện theo đề nghị của bác sĩ. Bất ngờ rằng Tạ Khương Qua không hề can thiệp vào chuyện này, lúc rời đi còn dịu dàng nói sẽ gặp lại cô. Nhưng mấy tiếng sau anh cũng vào bệnh viện, nghe nói bị xe tải đâm phải trên đường về nhà. May mà anh chỉ bị thương ở tay. Khó hiểu là bệnh nhân khoa ngoại lại có thể vào khoa não.

“Ồ, chỉ là vết thương nhỏ thôi. Anh sợ em buồn, bởi vì ở đây có bạn nên anh ở đây luôn.” Tạ Khương Qua nói bằng giọng thờ ơ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Ngoại truyện: Mai hựu khiêm (1)

Trước khi Tô Vũ đi đã để lại một câu vô cùng tuyệt tình: “Mai Hựu Khiêm, anh đừng tìm tôi, nếu như

anh làm vậy, tôi sẽ nguyện rửa mình chết tức tưởi.”

Vì thế anh ta không đi tìm cô, không phải vì câu nói kia của cô, anh ta không bao giờ tin điều đó sẽ xảy ra. Chẳng qua anh ta thừa biết muốn tìm được cô không phải chuyện dễ như trở bàn tay, anh ta là người làm ăn, đầu óc lúc nào cũng phải tỉnh táo, hiện nay dân số toàn cầu đã lên đến bảy tỷ, anh ta làm sao có thể tìm một người giữa biển người mênh mông kia chứ. Anh ta biết, mình không có nhiều thời gian như thế.

Mai Hựu Khiêm nghĩ, có lẽ qua một năm, hai năm hoặc ba năm sau, mình sẽ quên cô. Tuy cô là một cô gái xinh đẹp nhưng trên đời này người đẹp hơn cô còn rất nhiều. Từ nhỏ đến lớn, Mai Hựu Khiêm có thói quen cân đo đong đếm giá trị của mọi thứ. Lý do anh ta quyết định cưới cô công chúa hạt đậu ở Bangkok kia chỉ vì Tiểu Cầu thích cô mà thôi. Tiểu Cầu của anh ta từng cầu xin: “Cậu ơi, cậu cưới cô ấy về đi.” Thế là, anh ta dùng mọi cách để rước cô về nhà.

Sau khi kết hôn, Tô Vũ hệt như một loại cổ phiếu mà anh ta nắm giữ vậy. Anh ta cũng bỏ công sức trên loại cổ phiếu này, dĩ nhiên bên cạnh đó, anh ta sẽ tìm cách thu hồi vốn từ nó. Tuy nhiên anh ta không cần hồi đáp bằng tiền, điều anh ta muốn là cô biến thành một người mẹ thú vị của Tiểu Cầu, một người vợ dịu dàng hiểu biết của anh.

Mọi chuyện đều diễn ra theo ý muốn của anh ta. Chút hồ hởi ban đầu trong lòng anh ta cuối cùng trở thành ngập đầy vui sướng. Cùng với nụ cười của cô, năm tháng khô khan dần trở nên yên tĩnh tươi đẹp. Mai Hựu Khiêm nghĩ, nếu cứ theo đà này, có lẽ hai người sẽ hạnh phúc, là kiểu hạnh phúc trong yên

bình.

Tiếc là, cô đã đi rồi.

Giữa cô và gia tộc, anh ta đành phải lựa chọn về thứ hai.

Trước khi đưa ra quyết định này, Mai Hựu Khiêm đã phân tích rất tỉ mỉ. Anh thích cô, nhưng có vẻ sự yêu thích này vẫn chưa đạt đến mức yêu, cho nên anh ta buộc phải từ bỏ cô gái ấy.

Mai Hựu Khiêm biết mình không phải người tốt, vào đêm trước khi cô rời đi, anh biến cô trở thành người đàn bà của mình là vì mạng chút lòng riêng muốn tiếp tục dây dưa với cô.

Thế nhưng khi cô nằm bên dưới anh, anh đã nghe thấy lời gào thét này: “Khương Qua, anh mau đến cứu em với!”

Khương Qua, rốt cuộc cái tên này lại lần nữa thốt ra từ miệng cô.

Mai Hựu Khiêm biết trong lòng cô luôn có một người như gần lại như xa.

Thật lâu sau này, anh ta có hỏi cô một câu, cô đã trả lời rằng: “Nếu anh không làm chuyện đó với tôi thì có lẽ anh đã đuổi người đó ra khỏi lòng tôi rồi, dù cho anh không chọn tôi đi nữa.”

Nhưng đây đã là chuyện của sau này.

Rất lâu sau, anh còn hỏi người đàn ông tên Tạ Khương Qua kia với giọng điệu không cam lòng xen chút xem thường: “Tạ Khương Qua, trên đời này có biết bao cô gái xinh đẹp hơn cô ấy, trẻ tuổi hơn cô ấy, quyến rũ hơn cô ấy, sao anh lại chọn cô ấy chứ? Tại sao cứ khẳng khái chọn người phụ nữ đã có một đời chồng?”

“Đôi với tôi, câu hỏi của anh Mai vô cùng nực cười. Bất kể cô ấy có một trăm đời chồng, nhưng chỉ cần cô ấy vẫn là người con gái từng nhân lúc đêm khuya, cầm chậu hoa hải đường trộm được đến gõ cửa sổ nhà tôi, bảo rằng Khương Qua, em đói bụng, tôi vẫn sẽ muốn cô ấy, tôi sẽ cầu xin cô ấy quay về, tôi chỉ cần mỗi cô ấy mà thôi.

Tôi không bao giờ dùng khái niệm giá trị để chọn người phụ nữ tôi yêu, cho nên, Mai Hựu Khiêm, anh mãi

mãi chỉ là một thương nhân, không phải người yêu tốt, người chồng tốt.” Sau đó Tạ Khương Qua còn cười khẩy khinh thường.

Sau khi Tô Vũ rời đi, Tiểu Cầu không buồn nói chuyện với anh ta nữa. Bất kể anh ta dỗ dành bằng cách nào, con bé cũng mặc kệ. Mai Hựu Khiêm cảm thấy thật nhứt đầu, anh ta cam đoan với Tiểu Cầu là sẽ tìm được một người phụ nữ đáng yêu như cô về cho cô bé, một người phụ nữ hết như chiếc cầu vồng muôn màu sắc kia.

Sau một năm cô rời đi, vì muốn Tiểu Cầu vui vẻ nên Mai Hựu Khiêm liên tiếp hẹn hò với những người phụ nữ có đặc điểm mà Tiểu Cầu yêu thích ở Tô Vũ, ví dụ như tóc xoăn, đôi mắt đen láy, gương mặt hồng hào, đôi môi không thoa son cũng đỏ tựa cánh hoa hồng, hề uống rượu vào là làm loạn một chút, vô cùng đáng yêu. Thỉnh thoảng, anh ta cũng qua đêm ở nhà họ. Cứ thế suốt ba năm trời, vào sau một đêm say rượu, Mai Hựu Khiêm tỉ mỉ ngắm người phụ nữ bên cạnh mình, đó là một người phụ nữ tóc ngắn.

Anh ta chưa bao giờ hoang mang đến thế, anh ta tóm lấy người phụ nữ kia, cất giọng khàn khàn như người đang sốt cao, chất vấn cô ta: “Tại sao cô không có mái tóc xoăn, tại sao cô không có mái tóc xoăn?”

Là kiểu tóc xoăn xinh xắn, gọn sóng to, buông xõa trên vai trông rất tự nhiên. Người phụ nữ kia hoảng sợ trước dáng vẻ như muốn ăn thịt người của anh ta, giải thích rằng mái tóc xoăn trước đó là tác giả, cô ta mang tóc giả như thế cho hợp với bộ đồng phục của mình. “Tại sao lại gạt tôi?” Mai Hựu Khiêm hung tợn bóp cổ cô ta.

“Em không hề lừa anh.” Mặt cô ta đỏ bừng, òa khóc rõ to.

Dáng vẻ khi khóc của cô ta xấu thậm tệ, không giống Tô Vũ chút nào. Khi Tô Vũ khóc cũng rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta đau lòng, gương mặt xinh đẹp như thể không nên vương một giọt nước mắt nào.

“Cút!” Mai Hựu Khiêm lạnh lùng ra lệnh. Về đến nhà, anh mở cửa phòng, nhìn thấy Tiểu Cầu đang ngồi bên trong. Đây là lần đầu tiên Tiểu Cầu đến phòng anh ta. Tiểu Cầu của anh đã lớn, trở thành thiếu nữ rồi.

Cô thiếu nữ cất lời: “Cậu, cháu quyết định quên người đó, cho nên sau này, cậu không cần ở cạnh những người phụ nữ kia nữa.” “Không... không thể được!” Anh ta nói thật vội vã: “Tiểu Cầu, không thể, không thể quên cô ấy được, cháu không thể, sao cháu lại muốn quên cô ấy chứ, cháu không thể quên cô ấy.”

Khi thốt lên những lời này, Mai Hựu Khiêm cũng đã hiểu rõ ràng. Anh ta quả thật đã yêu rồi. Anh ta đã yêu cô gái tên Tô Vũ kia, Tô trong từ Tô Châu, Vũ trong từ duyên dáng.

Sau đó, có một ngày, bác sĩ nói rằng trong đầu anh ta có một khối u. Mai Hựu Khiêm không hề cảm thấy khổ sở, ngược lại còn vui mừng trước tình trạng hiện tại của mình, rốt cuộc anh ta đã có một cái cơ thật tốt để gặp lại Tô Vũ.

Mai Hựu Khiêm tạm dừng tất cả công việc, sau đó tự sắp xếp cho mình một kì nghỉ dài. Anh ta vui vẻ nói với Tiểu Cầu: Tiểu cầu, cháu nhất định phải giúp cậu. Đứng vậy, anh ta là một thương nhân, anh ta hiểu cách tận dụng tài nguyên hơn ai hết. Tuy nhiên anh ta đã gặp phải đối thủ là một kẻ điên mất hết lý trí!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ngoại truyện: Mai hựu khiêm (2)

Mọi chuyện đều diễn ra như Mai Hựu Khiêm mong muốn. Một tuần trước khi anh ta đến ngày phẫu thuật, Tô Vũ vẫn tới thăm đều đặn, ngoài dự đoán chính là thái độ luôn ra vẻ biết điều của Tạ

Khương Qua. Ấy thế mà, chuyện sau đó mới khiến anh ta bất ngờ. Bốn giờ Tạ Khương Qua rời khỏi bệnh viện, sau đó khoảng sáu giờ rưỡi thì chính bản thân lại nhập viện.

Mai Hựu Khiêm còn nhớ khi ấy, Tô Vũ đang ngồi cạnh giường, chăm chú gọt giúp anh ta một quả táo. Bỗng lúc này, một người đàn ông vội vàng chạy đến báo cho Tô Vũ là Tạ Khương Qua đã gặp tai nạn giao thông.

Lưỡi dao cắt vào tay cô, Tô Vũ đỡ người nhìn người đàn ông vừa đến... Phạm Khương, là Phạm Khương... Từ đầu đến cuối, cô không thốt nổi một lời. Sau đó, cô theo người đàn ông kia rời khỏi phòng, con dao và nửa quả táo nằm chòng chөр trên mặt đất, vài giọt máu chảy từ tay cô còn rơi vãi trên sàn. Bóng dáng Tô Vũ rời đi tựa như một tờ giấy mỏng. Khi ấy Mai Hựu Khiêm mới đột nhiên phát hiện, cô ấy gây biết bao, dường như chỉ một cơn gió thổi qua thân hình đó sẽ lập tức loạn chạng ngã vậy.

Bộ phim ám áp mà anh ta đã chuẩn bị lại không xem được cùng cô, những lời anh ta định nói cũng không còn cơ hội, chiếc giường mà anh ta đã dọn sẵn chờ cô nghỉ lại cũng để trống. Cả đêm đó, cô không hề quay lại.

Ngày hôm sau, Tạ Khương Qua cùng với cánh tay bó bột của mình xuất hiện tại phòng bệnh Mai Hựu Khiêm. Băng quơ nói cho anh ta biết, chỉ một vết thương nhỏ thế này thôi cũng đủ làm cô sợ chết khiếp, cả tối qua cô phải ở lại chăm sóc cho anh.

“Thấy cô ấy mệt quá nên tôi để cô ấy nghỉ ngơi trong phòng mình rồi.” Giọng Tạ Khương Qua tỏ vẻ đau lòng, anh nhìn chăm chăm Mai Hựu Khiêm, “Anh Mai, trong mắt tôi, anh là người vô cùng ích kỷ.

Tôi không có bình luận gì đối với cách làm của anh cả, nhưng nếu tôi là anh, cho dù tỷ lệ thành công sau ca

mở của tôi lên đến 99%, trước khi giải phẫu thành công hoàn toàn tôi sẽ không xuất hiện trước mặt cô ấy. Bất kể tôi muốn chết hay gì nữa, tôi cũng sẽ trốn ở một nơi nào đó, lặng lẽ chết đi. Tôi sẽ giấu mọi tin tức liên quan đến cái chết của tôi, tìm mọi cách khiến cô ấy biết rằng tôi vẫn còn sống trên đời này. Nếu là bốn tháng trước, tôi không bao giờ làm những chuyện tương tự vì tôi muốn cô ấy đau lòng, nhưng bốn tháng sau, tôi sẽ làm như vậy bởi tôi không nỡ để cô ấy đau lòng.” Mai Hựu Khiêm á khẩu không nói nên lời.

Lúc ở sân bay, Mai Hựu Khiêm không bao giờ tin mình sẽ thua cuộc, ngay cả những ngày sau đó, anh ta cũng chưa lúc nào sợ mất Tô Vũ. Tuy nhiên vào giờ khắc này, sau những lời vừa rồi của Tạ Khương Qua, anh ta biết mình đã thất bại thảm hại.

Trước khi đi, Tạ Khương Qua thẳng thừng tỏ thái độ, nói rằng mình ghét Mai Hựu Khiêm, vốn đã nuôi Tô Vũ hồng hào lên rồi, vậy mà sự xuất hiện của anh ta lại khiến cô gầy rộc đi. Anh còn nói đã dặn bác sĩ yêu cầu mình phải nằm ở bệnh viện này đủ một tuần, sau đó bỏ đi với dáng vẻ vô hại, trong sáng thường ngày.

Tạ Khương Qua nằm ở phòng bệnh bên cạnh. Hằng ngày anh mang theo cánh tay bó bột thường xuyên ra vào phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm với danh nghĩa là tăng tình hàng xóm, Tô Vũ ở trong phòng Mai Hựu Khiêm bao lâu thì Tạ Khương Qua ghé lại phòng anh ta bấy lâu. Việc Tạ Khương Qua liên tục làm phiền khiến Mai Hựu Khiêm cực kỳ buồn bực, Tạ Khương Qua luôn có cách phá hỏng bầu không khí êm ấm tình cảm mà anh ta đã cố tạo dựng.

Một điều khác khiến anh ta buồn bực không kém chính là Tô Vũ. Thời gian dần trôi qua, anh ta chỉ thấy một sự thương hại từ phía cô chứ không có chút gì liên quan đến tình cảm nam nữ. Cô đã cố gắng phối hợp, thậm chí lấy lòng anh ta, thế nhưng cô không còn hồn dỗi, gắt giọng gọi tên anh ta như trước đây nữa. Bất kể anh ta có làm khó đến đâu, cô đều chiều theo.

Ngược lại, thỉnh thoảng anh lại bắt gặp cảnh cô hờn dỗi với Tạ Khương Qua, tức giận mắng: “Tạ Khương Qua, anh là đồ khốn!” Có lần, Mai Hựu Khiêm đứng bên cửa sổ nhìn xuống vườn hoa, thấy Tô Vũ cời giày cao gót ném Tạ Khương Qua, cậu ta không hề né tránh, cứ thế ăn trọn chiếc giày cao gót vào đầu. Còn cô lại lập tức chạy đến, vừa dậm vừa đá. Mai Hựu Khiêm khá bối rối trước hình ảnh thân mật này, anh ta vội kéo rèm cửa sổ kín mít, sợ nhìn thấy hành động của đôi nam nữ bên ngoài ô cửa.

Mai Hựu Khiêm bắt đầu cảm thấy, người phụ nữ từng ngoan ngoãn nấu cơm và chờ anh ta về đã dần trở nên xa xôi.

Còn hai ngày nữa là đến thời điểm phẫu thuật. Đầu giờ chiều, Tạ Khương Qua lại đến phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm

Lúc này đang là thời gian Tô Vũ nghỉ trưa, trong phòng bệnh chỉ có hai người đàn ông là họ. Tạ Khương Qua bảo mình không ngủ được nên muốn đến tìm anh ta tán gẫu, sau vài trò đùa mang phong cách của riêng của Tạ Khương Qua, Mai Hựu Khiêm lặng người nhìn anh tháo miếng vải treo cánh tay của mình.

Sau khi bỏ vải treo ra, Tạ Khương Qua cử động cánh tay trước mặt Mai Hựu Khiêm một cách dễ dàng. Anh còn nhếch miệng cười khẩy, sau đó còn dùng cánh tay được cho là bị vỡ xương nghiêm trọng cầm lấy quả táo, đứng trước giường anh ta gặm cắn ngon lành.

“Tạ Khương Qua.” Ánh mắt Mai Hựu Khiêm nhìn bàn tay đang cầm quả táo của đối phương: “Tay cậu bị thương chỉ là giả á?” Tạ Khương Qua đáp bằng khẩu hình: Chậm hiểu quá, giờ mới phát hiện ra à?

“Tạ Khương Qua, cậu bị điên à?”

Tạ Khương Qua cười khoái chí, hỏi ngược lại anh ta: “Chỉ vì đây là những chuyện mà người bình thường không làm, nên trong mắt anh Mai, tôi đã trở thành một kẻ điên à?”

Thật ra, ban nãy Mai Hựu Khiêm chỉ buột miệng thốt ra. Tất nhiên anh ta thừa biết Tạ Khương Qua không điên, cũng như Tạ Khương Qua vừa nói, người bình thường chẳng ai làm như vậy cả.

Tạ Khương Qua thờ dãi: “Tô Vũ đúng là một người phụ nữ xấu xa, cô ấy luôn khiến tôi không tự chủ được làm chuyện ngu xuẩn. Cô ấy cũng là một cô gái đáng yêu nữa, đáng yêu đến mức khiến tôi luôn không tự chủ được làm chuyện ngu xuẩn này.”

Ăn xong quả táo, Tạ Khương Qua còn ung dung phui tay, hỏi: “Mai Hựu Khiêm, nếu đổi lại là anh, anh có dám làm những chuyện này vì cô ấy không?”

Mai Hựu Khiêm không trả lời, trên thực tế, anh ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm những chuyện như vậy.

Tạ Khương Qua tỏ vẻ đã hiểu: “Mai Hựu Khiêm, trong mắt tôi, anh sẽ không làm vậy, cho dù anh muốn làm nhưng cuối cùng cũng không làm đâu, bởi vì anh sẽ tự dè ra vài lý do bác bỏ. Thứ nhất, hành động này sẽ gây nguy hiểm cho bản thân anh, nếu để cô ấy biết được, bao nhiêu mưu kế trước đây của anh hoàn toàn biến thành vô dụng, anh sợ cô ấy không còn tin anh nữa. Thứ hai, tuổi tác của anh, thân phận của anh và nền giáo dục mà anh đã tiếp nhận từ nhỏ không cho phép anh làm vậy, anh sợ mất mặt, sợ những người thân luôn gửi gắm hy vọng vào mình thất vọng trước hành động đó. Cứ thế sẽ có những lý do thứ ba, thứ tư, thứ năm... cản trở anh.

Mai Hựu Khiêm, bản chất thương nhân luôn cân nhắc thiệt hơn đã ăn sâu vào xương máu anh. Anh luôn đặt cái thiệt trước cái có được, cho nên nếu anh có thể chọn từ bỏ cô ấy một lần, tôi tin tưởng sẽ có lần thứ hai thôi.”

Mai Hựu Khiêm siết chặt nắm đấm, muốn hùng hổ phản bác. Thế nhưng câu nói “Tạ Khương Qua, không đúng, tôi sẽ không...” cứ nghẹn ứ trong cổ họng, không thể thốt thành lời. Anh ta phát hiện từ trước đến nay mình chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Nếu như gặp tình trạng tương tự, liệu anh ta có phải đưa ra lựa chọn giữa gia tộc và có một lần nữa hay không.

“Tôi không giống với cậu ba nhà họ Mai, tôi nghĩ cho đến khi tôi sống đến trăm tuổi, tôi vẫn sẽ quyết không để bất cứ thứ gì có thể chia cách chúng tôi. Có lẽ lúc ấy, tôi cũng chỉ có thể than thở trong lòng, Tạ Khương Qua, nhìn mày đi, lại làm một việc ngu xuẩn nữa rồi mà thôi!”

Mai Hựu Khiêm thả lỏng tay, chân mày cũng giãn ra nốt.

Hay đấy, rốt cuộc trong phòng cũng có thêm một người thứ ba chia sẻ bài diễn thuyết của Tiểu Tạ rồi.

Tô Vũ đi vào thì nhìn thấy cái miếng vải treo tay bị lộn ngược, cô đi đến trước mặt Tạ Khương Qua, nhìn kĩ tay anh, sau đó hỏi: “Tạ Khương Qua, tay anh không sao hả?”

Bầu không khí cực kỳ ngột ngạt kéo dài gần một phút, Mai Hựu Khiêm khoanh tay, hờ hững nhìn Tạ Khương Qua. Anh ta đang đợi Tiểu Tạ biện minh cho bản thân.

Một phút sau, Tạ Khương Qua ừ ừ, giọng điệu như đưa đám: “Xui xẻo thật, bị em phát hiện mất rồi, anh không ngờ em tỉnh dậy sớm như thế.”

Lần này Tô Vũ cũng không thèm quát mắng câu đại loại như: Tạ Khương Qua tên khốn này! Cô chỉ thờ ơ liếc anh rồi xoay người bỏ đi, Tạ Khương Qua cũng vội vàng đi theo cô.

Gian phòng yên tĩnh trở lại, Mai Hựu Khiêm cũng không biết mình đã ngồi yên bao lâu. Đến khi anh ta sờ mặt, mới phát hiện khuôn mặt mình vô cùng cứng ngắc. Chạng vạng, Tô Vũ trở về phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm một mình. Hốc mắt cô đỏ hoe, sưng như hạch đào, đôi môi cũng đỏ tấy. Anh ta hỏi cô có chuyện gì, cô chỉ cười gượng bảo không sao. Đến tối, quản gia của Mai Hựu Khiêm báo cô Tô vẫn chưa về phòng mình.

Ngày hôm sau, Tạ Khương Qua lại đến phòng bệnh của Mai Hựu Khiêm, lần này tay anh lại được treo lên, vẫn là tay trái, những miếng vải treo tay đổi từ màu lam nhạt sang màu lục nhạt.

Tạ Khương Qua nói với anh ta: “Anh Mai, lần này là bị thương thật rồi, anh có muốn đoán thử xem, sao tôi lại bị thương không?”

Mai Hựu Khiêm ra hiệu tiễn khách với Tạ Khương Qua.

Chờ Tạ Khương Qua khuất bóng, anh ta lại nằm lên giường, ánh sáng đầu tháng Chín tại Napoli dần mang sắc thu, dưới tia nắng vàng nhạt, Mai Hựu Khiêm cảm thấy mệt mỏi và chớm già nua.

Mai Hựu Khiêm biết chắc chắn Tạ Khương Qua bị thương thật. Mới đây, anh ta nghe thấy hai lao công bàn tán với nhau, có chàng trai tuấn tú dùng một cây gậy gỗ đập mạnh vào tay mình ngay trước mặt cô gái đang vô cùng tức giận, mạnh tay đến nỗi gậy gỗ cũng bị gãy làm đôi. Đập xong, anh chàng còn cười tươi tỉnh, nói với cô gái rằng lần này là thật.

Sau đó, cô gái vốn đang tức giận bắt đầu khóc, chàng trai liền hôn cô ấy. Ban đầu cô gái còn giãy dụa, nhưng một lúc sau thì ngừng, sau cùng cô gái hằm hằm kéo tay chàng trai đến khoa chỉnh hình.

Hai người lao công nói xong còn tranh luận với nhau, dáng vẻ của chàng trai dùng gậy gỗ tự làm mình bị thương kia trông thật giống Tiểu Tạ.

Mai Hựu Khiêm nhắm mắt lại, như bị ma xui quỷ khiến, anh ta lại dựa theo logic của Tạ Khương Qua, tự hỏi mình có dám dùng gậy gỗ đập vào tay mình không? Mai Hựu Khiêm phát hiện mình không nghĩ đến việc có làm hay không, anh ta chỉ phân tích tình huống, nhờ may khi đập gậy gỗ vào tay xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì thế nào? Ví dụ như đập trượt vào đầu mình thì sao, lỡ như gậy gỗ gãy tạo ra vụn gỗ, vụn gỗ đó trùng hợp bắn vào mắt thì thế nào?

Mai Hựu Khiêm vui đầu trên gối, cười khò. Quả nhiên, quả nhiên là thế... Quả nhiên Tạ Khương Qua đã đoán đúng, Mai Hựu Khiêm chính là thương nhân trời sinh, bản chất ấy đã ăn sâu vào xương tủy, anh ta không thể tự lựa mình dối người.

Trong thế giới quan của Mai Hựu Khiêm, anh ta luôn quan tâm đến thiệt hại đầu tiên. Giờ phút này, Mai Hựu Khiêm vẫn chưa nghĩ đến việc buông tay Tô Vũ, phải đến nửa tiếng sau, khi nhận được một tập tài liệu thám tử từ ở Tokyo gửi đến, anh ta mới chính thức từ bỏ cô.

Lúc chàng vạng, quản gia giao cho Mai Hựu Khiêm một tập tài liệu đã được cài mật mã, Mai Hựu Khiêm nói với Tô Vũ: Tô Vũ, em đến vườn hoa chờ anh, anh sẽ đến gặp em sau. Chờ cô rời đi, Mai Hựu Khiêm mới mở tập tài liệu kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tình yêu của mai hựu khiêm

Trước khi tới Napoli, Mai Hựu Khiêm đã ghé qua Tokyo một chuyến. Anh đi thăm di của Tô Vũ. Di Tô Vũ nói rằng bà lo lắng cho Tô Vũ, mỗi khi tới bệnh viện thăm bà, sắc mặt Tô Vũ rất tệ, người cũng gầy

rộc đi. Di Tô Vũ loáng thoáng cảm thấy có lẽ cô có chuyện giấu bà. Mai Hựu Khiêm đã thuê thám tử từ ở Tokyo điều tra cuộc sống của của Tô Vũ trong mấy năm ở đây. Đến tận hôm nay, anh ta mới nhận được kết quả chỉ bao gồm hai tờ giấy mỏng.

Chậm rãi đọc hết hai trang giấy, chờ đến khi bàn tay không còn run nữa, Mai Hựu Khiêm mới giao tài liệu cho quản gia, nhờ ông tiêu hủy. Khi mọi người đi hết, anh ta vui mặt vào lòng bàn tay. Đến tận bây giờ, anh ta vẫn tin Tô Vũ sống rất tốt, vậy mà đầu ngờ....

Khi Tô Vũ quyền góp toàn bộ tiền trợ cấp sau ly hôn, anh ta đã gửi số tiền kèch xù vào 2 tài khoản của cô ấy lần nữa. Anh tin công chúa hạt đậu sống trong căn biệt thự màu trắng trải qua mấy ngày cay đắng sẽ học được cách thỏa hiệp, nép vào lòng anh hưởng cuộc sống an nhàn sung sướng, bởi lẽ cô không chịu được cực khổ.

Vậy mà cô nhất quyết không động đến khoản tiền đó. 4 Hoặc là không muốn, hoặc cũng có thể là không biết...

Từng câu, từng chữ trên hai trang giấy khiến Mai Hựu Khiêm đau đớn đến mức khóc ướt đầm cả lòng bàn

tay.

Tô Vũ thật sự đã khiến người ta mở rộng tầm mắt. Đúng là vợ cũ của anh thật sự làm người ta phải rửa mắt mà nhìn!

Giờ đây Mai Hựu Khiêm mới hiểu câu nói của Tạ Khương Qua.

“Nếu là bốn tháng trước, tôi không bao giờ làm những chuyện tương tự vì tôi muốn cô ấy đau lòng, nhưng bốn tháng sau, tôi sẽ làm như vậy bởi tôi không nỡ để cô ấy đau lòng.”

Một khi người mà mình thương yêu phải chịu cay đắng, cơn đau trong lòng ta còn lớn hơn gấp bội. Công chúa hạt đậu đã phải sống những ngày nghèo khó trong phòng trọ giá rẻ ra sao? Cô đã gượng cười tươi tắn trước mặt di út như thế nào?

Trời tối dần, Mai Hựu Khiêm khó khăn di chuyển tới trước tủ quần áo. Anh ta cởi bỏ bộ đồ bệnh nhân, thay cho mình chiếc sơ mi trắng tinh tươm mà Tô Vũ thích. Mai Hựu Khiêm sờ tóc mình. Tô Vũ rất ghét đàn ông hói đầu, đối với cô, dù đối phương đẹp trai thế nào đi nữa, không có tóc đều xấu mà chê

quỷ hồn mà thôi. Một tiếng nữa anh ta sẽ trở thành người đàn ông trực đầu xấu xí trong mắt cô. Tuy nhiên trước lúc đó, anh ta phải tìm được cô, bởi vì hình tượng của anh trong cô đã xấu đến cực hạn rồi.

Mai Hựu Khiêm tìm được Tô Vũ trong vườn hoa. Cô ngồi trên băng ghế dài, tựa đầu vào giàn hoa bên cạnh. Anh ta rón rén đi tới.

Hóa ra cô đang ngủ gật!

Anh ta nhẹ nhàng ngồi xổm trước mặt cô, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tiêu tụy nhợt nhạt mà bản thân chưa bao giờ phát hiện ra ấy. Khóe mắt cô đã có nếp nhăn mờ mờ rồi, nhưng cô vẫn còn đẹp, đẹp đến độ làm người ta không dám được muốn giấu cô làm của riêng.

Có điều không thể, không thể giấu cô đi, cô sẽ không vui. Tiểu Cầu nói đúng. Cô không phải là món hàng để mọi người tranh giành, cô là chính cô. Anh ta chính là tên khốn kiếp và Tạ Khương Qua cũng vậy, thậm chí còn khốn nạn hơn cả anh ta nữa. Ít nhất, anh ta không làm cô đỏ hoe vành mắt.

Mai Hựu Khiêm cẩn thận từng li từng tí chuyển đầu cô tựa lên vai mình rồi nhắm mắt lại.

Chiều hôm tối dần. Khi tỉnh lại, Tô Vũ phát hiện mình đang tựa lên vai Mai Hựu Khiêm. Cô lập tức muốn tránh đi nhưng anh ta bỗng nói: “Yên nào, chỉ một chút, một chút thôi...”

Thế là Tô Vũ đành ngồi im.

Mai Hựu Khiêm nói: “Tô Vũ, ngày mai anh mổ rồi.”

“Tôi biết!”

“Tô Vũ, em đi đi, lát nữa anh chuẩn bị cạo tóc rồi. Chắc khi đó anh xấu lắm, không phải em ghét đàn ông trực đầu sao?”

“Mai Hựu Khiêm”

“Ngao nào! Đã bảo em đừng nhúc nhích rồi mà.” Mai Hựu Khiêm ép đầu Tô Vũ ngã lên vai mình. Anh ta thở dài một hơi, cố giữ giọng mình thật nghiêm túc: “Nghe anh nói này. Tô Vũ, trước khi gặp em, anh là kẻ đầy dã tâm. Anh tin tưởng với khả năng của mình, anh có thể đưa em về nhà lần nữa, có thể lung lay ý chí của em, để em quay lại làm mẹ Tiểu Cầu, làm vợ của anh, nhưng, hình như anh sai rồi. Tô Vũ, hãy sống cuộc đời mà em muốn! Tối nay em cứ về đi, anh có thể bảo đảm với em là anh sẽ đứng dậy một lần nữa...” Anh ta thoáng dừng lại chốc lát: “Tôi qua Tiểu Cầu đã mang anh một trận thậm tệ. Con bé nói anh chỉ coi em là món hàng, nghĩ kỹ lại thì đúng thế thật.”

Anh nghĩ anh không thích em như đã tưởng. Nếu anh thật sự thích em đến thế, việc đầu tiên anh làm sẽ là tìm chỗ để tránh gặp mặt em, cố gắng không để em biết chuyện mình bị bệnh chứ không phải lỗi bệnh tật ra để ép buộc em, thậm chí còn dùng thủ đoạn ấy làm em mềm lòng, đạt được mục đích kéo em về bên anh.

Từ đầu đến cuối, anh chưa từng nghĩ đến em có đau lòng hay không!

Tô Vũ, đây là thứ tình yêu quái quỷ gì vậy?” Mai Hựu Khiêm cọ má lên tóc cô. Mái tóc mềm mại xoa dịu trái tim anh, chỉ như vậy là đủ. Cuối cùng, thương nhân Mai Hựu Khiêm đã biết yêu, chính là tình yêu không có tính toán thiệt hơn. Song, lần này anh lại kinh doanh lỗ vốn. “Tô Vũ, xin lỗi, anh đã nói dối em. Thật ra bác sĩ nói ca mổ của anh có tỷ lệ thành công tám mươi lăm phần trăm, nhưng anh sửa lại bệnh án thành năm mươi phần trăm. Anh nhờ bác sĩ lùi thời gian phẫu thuật xuống mười ngày, như vậy em mới thấy tình trạng bệnh tật của anh nghiêm trọng cỡ nào. Với lại anh còn phóng đại bệnh tình của mình, ví dụ như để em thấy được anh rụng rất nhiều tóc. Thật ra anh không rụng nhiều tóc thế đâu, chỗ tóc em thấy có cả của người khác nữa...”

“Mai Hựu Khiêm, đủ rồi!” Giọng nói của cô lạnh lùng vang lên bên tai. Tô Vũ bỏ đi, bỏ đi mà không nói một lời. Đôi giày cao gót mười phân giẫm lóc cóc trên con đường lát đá ngoài vườn hoa. Dưới ánh hoàng hôn, bờ vai cô thẳng tắp, chiếc áo khoác thắt đai tối màu làm dáng người kia thêm phần thướt tha. Cô gái ấy từng là vợ anh, vợ cũ của anh, cô tên là Tô Vũ. Tô Vũ, Tô của Tô Châu, Vũ của xinh đẹp. Nghe nói khi mang thai cô, mẹ cô từng mơ thấy sông Tô Châu, mơ thấy cô gái xinh đẹp đa tình đứng bên bờ sông ấy.

Đêm đó, Tô Vũ đã rời khỏi bệnh viện.

“Cô gái phương Đông đi rồi, Tiểu Tạ cũng đi theo.” Cô y tá trẻ tuổi lắm lắm không thôi, “Hình như trước khi rời đi, cô gái phương Đông và Tiểu Tạ còn cãi cọ với nhau nữa.”

Hơn mười nhân viên cứu hộ ở đây đều may mắn trông thấy dáng vẻ xui xẻo của Tiểu Tạ được các cô gái ca tụng tận trời. Nghe nói, ngay chôn công cộng, cô gái phương Đông vừa đá vừa mắng Tiểu Tạ là tên đàn ông thối tha, cô nói đàn ông các anh đều ích kỷ, ngạo mạn, dối trá, khốn nạn, biến thái, thần kinh...

Lạ lùng là, dường như Tiểu Tạ càng nghe càng thích thú.

Mọi người đều nghi ngờ có phải Tiểu Tạ mắc chứng thích bị ngược đãi không. Quản gia kể hết những gì ông ta thấy cho Mai Hựu Khiêm không thiếu một chữ, nói rằng lúc Tô Vũ cầm ví da đánh Tạ Khương Qua điên cuồng, trông cậu ta cực kỳ vui mừng.

Mai Hựu Khiêm nhớ lại dáng vẻ công chúa hạt đậu nhà họ Tô trang điểm thật đậm đến khách sạn tìm mình hồi ở Bangkok mấy năm trước, khi ấy trông cô kì quặc hết mức, nhưng cũng tràn trề sức sống. Biết giận là tốt, biết giận là tốt rồi!

Nửa tiếng sau, Mai Hựu Khiêm trở thành gã trọc đầu xấu xí mà công chúa hạt đậu ghét cay ghét đắng. Trước khi được đẩy vào phòng phẫu thuật, anh ta nói với bạn bè, người thân một câu duy nhất. Rằng: Hãy chờ tôi! Mai Hựu Khiêm phẫu thuật vào thứ Tư, đến thứ Sáu, Tô Vũ nhận được điện thoại báo bình an. Quản gia của anh ta gọi đến, thông báo ngài Mai đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm sau phẫu thuật.

Khi ấy, Tô Vũ đang ngồi trên lưng con ngựa nhỏ, còn Tạ Khương Qua đứng dưới đất dây cương cho cô.

Tạ Khương Qua nói, trước khi đi Boston, anh muốn dạy Tô Vũ cưỡi ngựa, mà ngày mai anh đã đi rồi nên hôm nay phải tranh thủ thời gian.

Tô Vũ đã học được vài thứ. Hiện giờ hai người họ đang đứng trên đồng cỏ bát ngát của nông trường. Cả ngày trời đất âm u, từ sáng sớm mây đen đã giăng kín bầu trời, Martha bảo dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ mưa to.

Dưới bầu trời ngợp bóng mây đen ấy, Tạ Khương Qua buông dây cương, nắm lấy tay cô. Anh dụ dỗ: “Tô Vũ, em muốn trải nghiệm cảm giác được bay không?”

Tô Vũ cúi đầu nhìn Tạ Khương Qua, không trả lời. Bây giờ chân cô còn hơi run, có lẽ bị ảnh hưởng từ cú ngã ngựa khi nãy.

“Đừng sợ, Tô Vũ.” Tạ Khương Qua ngẩng đầu, mỉm cười, “Cảm giác bay lên không tuyệt lắm. Nhắm mắt lại, gió lướt qua mặt em, em sẽ cảm thấy tự do vô hạn.” Tô Vũ vẫn lắc đầu, song anh trao cô một nụ hôn gió rồi quát mạnh một roi lên mông ngựa. Con ngựa bị đánh đau hí một tiếng thật dài, thân thể Tô Vũ cũng bị hất lên. Cô hoảng hốt quay về phía Tạ Khương Qua, anh hô to với cô: “Đừng sợ, Tô Vũ. Chạy đi, giống như năm ấy, chúng ta đứng bên hồ, em kéo tay anh rồi cùng nhảy xuống hồ ấy.”

“Tô Vũ, chỉ cần nhắm mắt lại là làm được thôi.”

Tô Vũ nghe lời anh, chậm chậm nhắm mắt lại, bàn tay giữ chặt lấy dây cương. Khi tiếng roi ngựa thứ hai lạnh lạnh vang lên, con ngựa lao vút như bay.

Gió khắp bốn bề thổi về cánh đồng này, lướt qua khuôn mặt cô. Khi tốc độ ngựa nhanh hơn, gió ùa vào tai cô, để lại từng tiếng vun vút. m thanh ấy đâm thẳng vào lòng cô, vùng đất khô cằn trong tim nứt dần.

ở nơi xa, giọng Tạ Khương Qua trôi theo ngọn gió: “Tô Vũ, đừng sợ, anh ở đây.” Giọng Tạ Khương Qua cũng theo con gió len lỏi vào lòng cô. Khe nứt trong trái tim cô như được rót vào dòng nước ấm áp. Tô Vũ chậm chậm mở mắt ra. Anh thật sự ở đó. Chân cô kẹp chặt bụng ngựa khiến nó càng tăng nhanh bước chân. Cô giữ dây cương để con ngựa chạy vòng quanh Tạ Khương Qua.

Chạy hết một vòng có thể nhìn thấy Tạ Khương Qua, cứ thế cứ thế.

Ánh nắng ban trưa chọc thủng tầng mây đen nặng nề, rọi xuống mặt đất. Khương Qua đứng ngay dưới ánh sáng ấy, tại nơi cô có thể trông thấy sau mỗi một vòng chạy. Anh vẫn ở đó, thật tốt biết bao. Tô Vũ cười với Tạ Khương Qua. Anh đứng giữa vòng tròn hết như tên ngốc, cô cười anh cũng cười theo, cả hai đều không biết họ đang cười vì điều gì nữa. Trái tim thoáng rung động, cô khẽ thì thầm với khuôn mặt vui sướng của anh: “Khương Qua, tối nay chúng ta hẹn hò nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tạ khương qua đến boston (1)

Rời khỏi nông trường, Tô Vũ rú rê: “Khương Qua, chúng ta đến quán bar uống vài ly đi.”

“Không được!” Tạ Khương Qua đáp lại một cách nghiêm túc. Ấy vậy mà anh vẫn đưa cô đến một quán rượu khá chính thống tại Napoli. Tối nay cô ăn mặc rất xinh đẹp, còn tự mình trang điểm nhẹ. Cô khẽ cười duyên dáng với anh, nói bằng giọng mềm mại: “Khương Qua, em chỉ uống một ngụm nhỏ nữa thôi mà.” Thế là, từ uống một ngụm nhỏ biến thành một ly, từ một ly thành vài ly. Hai người ngồi trên quầy bar, Tạ Khương Qua không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn đặt ly rượu trước mặt cô, mỗi lần anh đều nằng cô là đồ say xỉn với giọng điệu tức giận.

“Tạ Khương Qua, anh còn mắng em nữa em sẽ bảo người đàn ông khác mua rượu cho em uống đấy.” Tô Vũ bực bội đáp trả.

“Em cứ thử xem! Nếu tên đàn ông nào dám mua rượu cho em, anh sẽ chặt đứt chân tên đó.” Tạ Khương Qua nổi giận bưng bưng. Tên nào dám cả gan mua rượu cho cô, Tạ Khương Qua chắc chắn sẽ đánh cho tên đó một trận nhừ tử.

Rốt cuộc Tô Vũ cũng được uống rượu như mong muốn. Không gian nơi đây khá chật hẹp, dọc cầu thang đi xuống hầm rượu có một nhà vệ sinh, hai người đang trong góc hành lang chật chội đó hôn nhau. Tạ Khương Qua hôn rất mãnh liệt, ngậm môi trên của cô, gặm cắn thật mạnh rồi lại buông ra, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Em cố ý.” Tô Vũ rướn người, vòng tay lên cổ Tạ Khương Qua, kéo cổ anh xuống, kiễng chân, hôn anh.

Hai người hôn nồng nàn trong hành lang, thân thể cọ sát vào nơi nhạy cảm của đối phương, thậm chí tay cô còn luồn vào bên trong quần jeans của anh, cầm lấy thứ thép nóng kia. Tay Tạ Khương Qua cũng không nhàn rỗi, len lỏi vào vạt váy cô.

Nơi lối đi tối mờ chật hẹp, âm thanh loáng thoáng và men say khiến con sóng tình của đôi nam nữ vừa uống không ít rượu dần được dâng cao,

Tạ Khương Qua để cô dựa vào tường, kéo chân cô quần lấy eo mình, hai người gắn khít vào nhau qua lớp vải mỏng. Cả hai thở hổn hển, trong hơi thở đậm mùi rượu. “Em có còn dám để người đàn ông khác mua rượu cho em uống nữa không hả?”

“Để em nghĩ xem...” Tô Vũ trêu đùa, đưa tay mon trón thân thể anh. Gần đây anh vừa không hút thuốc vừa không uống rượu lại không vào vũ trường chơi bởi mà chỉ loanh quanh ở nông trường, làm việc như một cậu bé ngoan. Hiển nhiên, anh bỏ ra bao nhiêu cũng sẽ nhận về được bấy nhiêu. Chắc chắn, đáng người này, cơ bụng này, còn có... Tô Vũ vô thức liếm liếm môi mình, hành động theo bản năng này khiến Tiểu Tạ như sục sôi, khẽ rên lên rồi đưa tay luôn sâu vào bên trong váy cô, tiến quân thần tốc. Khốn kiếp! Tô Vũ cúi đầu cắn cánh môi anh, anh chẳng hề né tránh, thuận thể ngậm lấy cánh môi cô. Khi tiếng “Em” vừa bật khỏi miệng Tô Vũ, bàn tay Tạ Khương Qua đã tìm được nơi mềm mại của cô. Thân thể đang đu trên người anh run rẩy.

Có ai đó đang đến gần, Tạ Khương Qua nhanh chóng rút tay ra, môi anh cũng rời khỏi môi cô. Anh nghiêng người, che chắn Tô Vũ, cô núp trong lòng anh, hai người ngược mắt nhìn nhau, chờ người kia nhanh chóng rời khỏi.

Đến khi xung quanh không còn bóng người, Tạ Khương Qua kéo tay cô vòng quanh eo mình, giọng khàn khàn: “Tô Vũ, anh muốn em được làm một công chúa hạt đậu vô tư trong sáng.” Thế rồi anh cúi đầu hôn cô nhưng không làm gì hơn nữa.

Lúc rời khỏi lối đi u ám, anh vẫn quyến luyến, không ngừng hôn cô để giảm bớt cơn sóng tình đang trào dâng trong cơ thể.

Phạm Khương đã chờ sẵn ở ngoài cửa quán bar, Tạ Khương Qua để cô ngồi lên xe trước, sau đó anh đi về phía Phạm Khương. Một lúc lâu anh mới trở lại xe, cô hỏi “Có chuyện gì à?” thì anh chỉ nói không có.

Khi đó cô không biết rằng, cảnh cô và Tạ Khương Qua hôn nhau khi rời khỏi quán bar đã bị người ta chụp lại vô số tấm ảnh, và hình ảnh thân thiết nồng nàn kia đang khiến một người phụ nữ khác khóc lóc tức tưởi.

Trên đường trở về xe chạy rất chậm, Tạ Khương Qua đưa tay vuốt tóc cô: “Tóc em đã dài ra một chút rồi này.” Nhắc đến tóc, Tô Vũ mới nhớ, thể mà mình đã đến Napoli được năm tháng rồi. Về nông trường, Tạ Khương Qua đưa cô về phòng. Tay anh nắm lấy vai cô, ánh đèn tường ấm áp tô điểm vẻ dịu dàng lên gương mặt anh, giọng nói của anh đầy vẻ lưu luyến: “Ngày mai anh phải đến Boston, ba ngày sau anh sẽ về, chỉ ba ngày thôi, sau đó chúng ta cười đùa đi tắm suối nước nóng nhé?”

Tô Vũ không đáp lời, Tạ Khương Qua hỏi lại lần nữa, sau chốc lát chần chừ, cô mới gật đầu đồng ý.

“Tô Vũ, ba ngày trôi qua nhanh lắm. Lúc anh không có đây, em cứ chơi thật vui với Vi An, đợi anh về, anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, đi đâu anh cũng đưa em theo.”

Lần này, Tô Vũ vẫn yên lặng.

“Không đúng!” Tạ Khương Qua cuống quýt sửa lời: “Em là công chúa hạt đậu, anh phải nói là, bất kể công chúa điện hạ đi đâu, anh đều theo em đến đó, được không, Tô Vũ?”

Cô nhìn về phía Tạ Khương Qua, cười nhạt: “Tạ Khương Qua, thuận buồm xuôi gió nhé.”

Tạ Khương Qua gật đầu, ngón tay anh khẽ mon trón khoe môi cô: “Trên thế giới này, không một ai có nụ cười cuốn hút như em. À không, phải nói là trên thế giới này không ai xinh đẹp bằng em mới đúng!”

Tạ Khương Qua hạ tầm mắt dời xuống ngực cô, mỉm cười: “Còn nữa, cho dù một ngày nào đó nơi này có bị xê đi nữa, anh vẫn cứ mê muội nó, ngày nào cũng phải ôm nó để ngủ.”

Cái quái gì thế này! Tô Vũ nhắc chân, đá vào đùi Tạ Khương Qua, ai ngờ chân cô không đá được anh mà còn làm mất cả giày, chiếc giày cao gót lẫn lông lóc xuống cầu thang.

Hành lang ở đây thuộc kiểu mở, mỗi tầng đều le lói ánh sáng, Tạ Khương Qua đi xuống cầu thang nhặt giày cao gót cho cô, tiếp theo từng bước từng bước đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cầm lấy cổ chân cô và xỏ giày vào, anh ngẩng đầu dịu dàng hỏi: Nghe nói, phụ nữ thường rung động khi đàn ông mang giày giúp mình. Tô Vũ, vừa rồi em có xao xuyến vì anh không?”

Tô Vũ cúi đầu xuống, ánh đèn mờ mờ khiến đường nét gương mặt anh càng nổi bật tuần tú hơn. Cô đặt tay lên đỉnh đầu anh, khẽ vuốt ve, mãi đến khi đã vò rối cả mái đầu chải chuốt của anh, cô vẫn chưa hề đáp lại.

Hôm sau, khi Tô Vũ tỉnh giấc, Tạ Khương Qua đã rời khỏi nông trường. Vốn dĩ anh định sáng nay mới lên đường, nhưng không biết sao đêm hôm qua đã vội vàng đi mất.

Vi An rủ Tô Vũ đến khu vực trung tâm Napoli, hai người đi dạo cả ngày, khi về đến nông trường thì trời đã tối mịt. Từ đằng xa, cô đã thấy Martha đứng đợi, sau đó bà dẫn hai người vào nông trường bằng một con đường khác. Khi về đến nông trường, cô mới biết vì sao họ phải đi đường khác về nhà. Thì ra là Tạ Khương Qua sắp kết hôn.

Lúc Tô Vũ đang ngồi uống nước và xem một chương trình giải trí trên ti vi thì nghe người dẫn chương trình xinh đẹp nói với giọng điệu khoa trương: “Tiểu Tạ sắp kết hôn rồi! Có lẽ lúc này Thượng Đế sẽ rất bận rộn, bởi vì có rất nhiều cô gái đang cầu nguyện, Thượng Đế ơi, hãy nói cho con biết đây không

phải là sự thật, đây chắc chắn không phải sự thật đúng không!” Tay Tô Vũ run lên làm đổ nước trong cốc. Vì An cũng đang ngồi trước màn hình tivi khe vuốt tóc cô: “Tin tức này khiến cô đau lòng à?”

“Dù sao hai người họ vẫn sẽ kết hôn thôi.” Tô Vũ cố bình thần đáp.

“Biết là vậy, nhưng cô không ngờ tin tức lại truyền đến nhanh thế phải không?” Vì An nghiêng đầu, “Tô Vũ à, có lẽ cô nghĩ, hai người họ rồi sẽ phải kết hôn, nhưng cô hy vọng lễ cưới của họ diễn ra khi cô đã rời đi. Cô biết bản thân yêu anh ấy nhưng cô không dám khát cầu, khó khăn lắm cô mới bước được bước đầu tiên, nhưng lập tức bị sự tự ti làm chùn bước. Cuối cùng cô viện rất nhiều lý do để thuyết phục mình lùi lại. Tô Vũ, cô nên dốc hết sức mình, kiên trì tiến từng bước một đi. Tôi tin rằng, khi cô bước đến bước thứ hai, cô sẽ chạm tới hạnh phúc, Tô Vũ, hạnh phúc không phải từ trên trời rơi xuống đâu.”

Tô Vũ đặt ly nước xuống, miễn cưỡng cười lịch sự với Vì An rồi quay người, định rời khỏi phòng khách.

Khi mới đi được mấy bước, Vì An bỗng trấn an: “Tô Vũ, cô đừng lo. Tôi cảm thấy, Tạ Khương Qua sẽ về bên cô. Ở Bắc u, những nhà tư vấn tâm lý đều được gọi là phù thủy có thể đoán trước tương lai.”

Bên ngoài nông trường thật yên ắng, Tô Vũ biết, tuy nơi này tĩnh lặng nhưng đã không còn là nông trường trước kia nữa. Hiện giờ cánh truyền thông và những cô gái yêu mến Tiểu Tạ vây kín nơi đây. Mấy tay ký giả mang mục đích tìm kiếm vận may gặp được Tạ Khương Qua, còn các cô gái mang tâm tình thấp thỏm muốn hỏi thăm về Tiểu Tạ mà họ đang yêu quý, xem tin tức kết hôn của anh có phải là thật không, bởi vì tin tức này quá đột ngột. Tô Vũ trở về phòng mình, tắm rửa rồi đi ngủ như bình thường. Hai giờ sáng, cô tỉnh giấc, mở máy vi tính ra xem.

Trên các trang tin tức là cái đầu là tin tức kết hôn của Tiểu Tạ, các trang báo chính thống cũng đăng tin tức này, hơn nữa còn do chính cô dâu thừa nhận.

Nghe nói một người bạn thân của Thẩm Họa đề lộ thông tin với cánh truyền thông, cô ta là đội trưởng đội cổ vũ đội bóng rổ NBA, trong một lần phỏng vấn, cô ta bảo rằng cuối tuần này phải tham gia hôn lễ của người bạn ở Hawaii, thế là người dẫn chương trình lập tức hỏi cô dâu có phải Thẩm Họa không, cô ta chỉ trả lời bằng sự im lặng. 24 giờ sau, tin tức này càng lúc càng ồn ào, truyền đi khắp các ngõ ngách một cách thần kì. Tối hôm đó, Thẩm Họa nhận một cuộc phỏng vấn qua điện thoại với đài truyền hình Boston, cô ta tự xác nhận tin tức kia là thật, ngoài ra còn tiết lộ thứ Bảy này sẽ cùng vị hôn phu xuất hiện ở một chương trình nào đó trên TV, thông báo cho mọi người chi tiết của hôn lễ.

Tô Vũ tắt trang web trên máy tính, rón rén mò về giường. Chỉ qua nửa tiếng mà cô cảm thấy mình đã trở thành một tên trộm. Tối hôm qua cô còn cảm dỗ vị hôn phu của người khác trên lối đi của quán bar, thật nực cười, phải không? Không chỉ vậy, cô còn không biết lượng sức mình nữa.

Lúc này, tại Boston đang là tám giờ tối thứ Tư. Ở tầng 78 của một tòa nhà trung tâm Boston, trong không gian rộng gần hai trăm mét vuông, màn hình tinh thể lỏng khổng lồ đang chiếu màn trình diễn ca khúc sôi động cuồng nhiệt của một ca sĩ rất nổi tiếng. Trước màn hình, một nam một nữ ngồi trên sofa màu sắc trang nhã, cô gái có chân trên ghế, đầu ngón tay không ngừng gõ theo nhịp của tiếng nhạc điện tử. Bỗng nhiên, người đàn ông cầm điều khiển tắt tivi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tạ khương qua đến boston (2)

Không gian lập tức rơi vào im lặng, im lặng như tờ!

Lát sau, Thẩm Họa lên tiếng, giọng nói mang vẻ thoải mái: “Khương Qua, tối nay anh ăn ít quá, không ngon miệng à?”

“Không, là lúc ăn cơm anh mãi nghĩ đến chuyện tìm đường lui cho em. Thẩm Họa, lần này em đùa hơi quá rồi.”

Thẩm Họa thờ dãi, thậm chí giờ phút này đây, Khương Qua không muốn gọi cô là A Họa nữa rồi: “Khương Qua, em muốn kết hôn với anh, chỉ vậy thôi.”

“Nhưng làm sao bây giờ? Cả đời này anh không thể cưới em được.” Tạ Khương Qua nhìn thẳng vào mắt Thẩm Họa, gằn giọng: “A Họa, anh muốn kết hôn với một cô gái khác, người mà em cũng biết đấy, cô ấy là Tô Vũ. Anh đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể đưa cô ấy trở lại bên mình.”

Tô Vũ, chung quy Khương Qua vẫn... Cái tên Tô Vũ này luôn khiến trái tim Thẩm Họa se sắt từng hồi, làm cô ghê tởm tột độ. Nó hệt như con chuột trong cống ngầm, luôn nhòm ngó để trộm đi hạnh phúc thuộc về cô. “Ha ha...” Thẩm Họa cười gằn: “Tô Vũ à, thì ra là người đàn bà đã ly hôn kia. Khương Qua, anh nghĩ xem người đàn bà một đời chồng tốt hơn hay người phụ nữ bị cưỡng hiếp tốt hơn?” Người đàn bà một đời chồng là Tô Vũ, còn người phụ nữ bị cưỡng hiếp... chính là Thẩm Họa.4“Chỉ cần là Tô Vũ, chỉ cần cô ấy là Tô Vũ, anh đều cảm thấy tốt.”

Anh còn chưa dứt lời, một tiếng tát đã vang lên giòn giã.

Thẩm Họa nhìn bàn tay của mình hồi lâu, đây là lần đầu tiên cô đánh Tạ Khương Qua. Người bị đánh không tỏ vẻ gì, trái lại người đánh lại kích động.

Thẩm Họa kẻ mặt sát Khương Qua, nói khẽ: “Khương Qua, anh nói sai rồi, chỉ cần cô ta là Tô Vũ, hai người suốt đời cũng không thể đến với nhau.”

Nói xong, Thẩm Họa quan sát về mặt Tạ Khương Qua, tiếc rằng mặt anh không một gợn sóng.

“Khương Qua, anh đã quên cú điện thoại đó rồi sao? Anh đã quên rồi ư?” Thẩm Họa siết chặt nắm tay, nói thật chậm: “Khương Qua, tại sao đêm đó anh không nghe điện thoại chứ, tại sao không nghe điện thoại hả?”

Thẩm Họa vẫn nhớ đêm mình xảy ra chuyện.

Ngày hôm đó, cô, mẹ và dì Tạ đang trên đường đi chùa về, đột nhiên có vài kẻ che mặt xông đến, túm mẹ cô lại đánh một trận tơi tả, còn mẹ anh thì nằm ngất một bên vì bị kích thích. Trước đó mẹ đã đẩy cô vào góc, bảo cô trốn đi, trong lúc luống cuống, cô chỉ biết gọi điện cho Khương Qua cầu cứu.

Nơi họ gặp chuyện cách nhà không xa, Khương Qua chạy tới cũng chỉ mất bảy tám phút. Nhưng rõ ràng điện thoại đã thông rồi không biết tại sao lại bị ngắt máy.

Mẹ cô bị đánh quá thê thảm, cô lao tới ngăn cản họ với ý nghĩ chỉ chốc lát nữa Khương Qua sẽ tới thôi. Nhưng cô nào ngờ Khương Qua không hề xuất hiện. Một bóng người tiến đến gần cô, gỡ kéo khăn trùm đầu, phô hàm răng vàng khè đầy kinh tởm, nâng cằm cô lên. Sau đó...

Vào cái đêm như thể con ác mộng ấy, Thẩm Họa giàn giụa nước mắt, oán trách: “Khương Qua, nếu lúc đó anh xuất hiện có phải tốt không. Khương Qua, tại sao anh không đến...?”

Mẹ cô cũng từng chất vấn Tạ Khương Qua: “Khương Qua, tại sao con không nghe điện thoại?” Sắc mặt anh tái nhợt, miệng ngậm chặt không đáp nửa lời.

Tạ Khương Qua đứng dậy khỏi sofa, hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói: “A Họa, anh đã áy náy suốt bao lâu nay vì không nhận cuộc điện thoại đó, và đã cố gắng bù đắp mọi thứ cho em. Nhưng bây giờ anh chỉ muốn vứt bỏ gánh nặng này.

Cuối tuần, anh không đến đài truyền hình đâu.” Trái tim Thẩm Họa trở nên nguội lạnh. Cô đã dành cả tuổi trẻ để chờ đợi người đàn ông mà mình yêu từ thuở bé này. Giờ thì cô đã biết rồi. Khương Qua thật sự muốn từ bỏ mọi thứ.

Không, làm sao có thể thế chứ? Cô không muốn và cũng không cho phép Khương Qua làm vậy. Cuộc hôn nhân trong tương lai của họ như một lời hứa hẹn ngầm, anh cưới cô thì cô sẽ bỏ qua cho người phụ nữ từng hại mình. Hiện giờ một bên đã nuốt lời, cô nhất quyết không cho phép chuyện đó xảy ra.

Người yêu của mẹ cô bị mẹ Tô Vũ cướp mất. Vì vậy cô không thể để người yêu của mình cũng bị Tô Vũ cướp đi!

Trên đời này, người Thẩm Họa hận nhất là Tô Vũ, kẻ đứng sau bức màn, đẩy cô vào vực thăm thẳm tối! “Khương Qua, sao anh không cho em oai phong trước mặt cô ta một lần chứ?” Thẩm Họa lạnh lùng nói: “Anh có biết hậu quả khi không đến ghi hình là gì không?” “Anh biết! Có điều anh đã chuẩn bị xong tất cả.” “Nói thử xem Khương Qua, anh đã chuẩn bị những gì?” Tạ Khương Qua yên lặng chốc lát, ánh mắt ôn hòa nhìn Thẩm Họa, rồi khẽ thở dài, bước qua cô đi về phía cửa kính.

Dưới chân anh là cảnh đêm Boston lung linh trắng lợt. Tạ Khương Qua chấp tay sau lưng: “Anh không bào chữa vô tội cho cô ấy, nhưng anh đã liên hệ với đoàn luật sư giỏi nhất, họ sẽ cố gắng hết sức để giảm hình phạt. Anh sẽ yêu cầu họ kiến nghị toà án cho cô ấy đeo khóa điện tử giam giữ trong nhà. Đến lúc đó, anh sẽ ở nhà với cô ấy, không rời một bước.

Anh biết cô ấy không cố ý. Nếu cô ấy biết mình vô tình gây ra chuyện đó, chắc cô ấy cũng sẽ cực kỳ áy náy. Cô ấy vốn vô cùng lương thiện, nên sẽ chấp nhận hình phạt để cõi lòng được thanh thản. Bất kể bị phạt một năm hay hai năm tù, anh vẫn luôn chờ cô ấy, ở bên cô ấy, động viên cô ấy!” Thẩm Họa sắp bị Tạ Khương Qua làm mất lý trí. Lương thiện ư, cô ta mà lương thiện á, Tạ Khương Qua, anh điên rồi! Cô bị người đàn ông điên khùng này chọc giận đến mức không thốt nổi một lời.

Cô đi tới sau lưng anh, nói bằng giọng điệu mà mình từng coi thường nhất: “Nếu vậy, tất cả mọi người sẽ cười Tiểu Tạ cưới người đàn bà đã có một đời chồng và còn từng ngồi tù nữa.

Tạ Khương Qua, Tô Vũ mà lương thiện á? Đừng quên, nhờ cô ta mà mẹ anh không nhận ra anh nữa, cũng nhờ cô ta mà em thành ra thế này. Cô ta đến với anh nhằm mục đích trả thù mẹ và em, anh chỉ là một con cờ để cô ta trả thù thôi. Tạ Khương Qua, anh là một quân cờ, Tô Vũ là ả hủ hồng xấu xa!”

Thẩm Họa hét lên với tấm lưng Tạ Khương Qua.

Anh vẫn đứng im lìm trước cửa sổ như chẳng hề nghe thấy lời cô ta nói. Hết thầy đã vượt ngoài tầm kiểm soát, nội tâm Thẩm Họa hoảng loạn tột độ. Con khủng hoảng ấy như chiếc đồng hồ cát không thể không chảy, đồng cát cứ như thế chen lẫn nhau chảy xuống như lốc xoáy.

Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào! Thẩm Họa hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay. Người đàn ông trước mắt cô là cậu nhóc cùng cô nhào người trên bàn học làm bài tập từ nhỏ đến lớn. Anh từng khoan dung với cô rất nhiều lần.

Thẩm Họa nói chậm rãi: “Xin lỗi, khi này tâm trạng em hơi kích động. Khương Qua, anh biết tại sao em vội vã muốn làm đám cưới không?

Khương Qua, chúng ta lớn lên cùng nhau, anh biết em không phải là người cố tình gây sự. Sao anh không nghĩ rằng em vội vàng tuyên bố đám cưới vì nguyên nhân khác chứ?”

Người ấy vẫn không suy suyển.

Nước mắt Thẩm Hòa tràn ra khóe mắt, lòng thầm cầu nguyện: Khương Qua, mau quay đầu lại đi, quay đầu lại nhanh lên. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng Khương Qua cũng quay lại. Thẩm Hòa che miệng, bờ vai run run: “Khương Qua, mẹ em ốm rất nặng, em buồn lắm, nhưng em không biết mình nên làm gì để mẹ ra đi vui vẻ. Khương Qua, anh giúp em đi, như mẹ em đã từng giúp anh xưa kia vậy.”

Thẩm Hòa khóc nghẹn ngào: “Khương Qua, em van xin anh giúp em.”

Thẩm Hòa chờ đợi Khương Qua tới ôm cô, cất giọng thương hại lặp đi lặp lại: “A Hòa, có anh đây, có anh đây!” như những ngày cô ở viện điều trị tinh thần trước kia.

Thứ Sáu ở Napoli, hàng loạt nhà truyền thông vẫn châu chực ngoài nông trường, còn về mặt các cô gái đượm nét ủ rũ.

Buổi tối, Tô Vũ trần trọc không ngủ được, nên cô lại len lén chui khỏi chăn mở máy tính. Cả ngày hôm nay, cô chỉ muốn làm vậy.

Nửa tiếng sau, Tô Vũ gấp máy tính lại, ngăn ngor một hồi rồi về giường nhắm mắt. Cô không thể nào nhớ được nội dung hàng trăm bài báo đưa tin về đám cưới của Thẩm Hòa và Tạ Khương Qua, nhưng lại khắc ghi hình ảnh Thẩm Hòa đứng ở studio và dáng vẻ cười như hoa của một người phụ nữ trung niên. Cô biết bà ấy, bà là Jani, nhà thiết kế váy cưới nổi tiếng ở Ý, có rất nhiều người nổi tiếng luôn lấy làm hạnh diện vì có thể mặc váy cưới của bà ta khi bước vào lễ đường.

Ngày hôm sau, cổng nông trường im phăng phắc, không còn phóng viên và những cô gái mặt ủ mày chau kia nữa. Trong nhà cũng hoàn toàn yên tĩnh, Martha hay thao thao bất tuyệt cũng trở nên kiệm lời rất nhiều.

Cánh phóng viên bận đến Boston, bởi vì tối qua Tiểu Tạ và Thẩm Hòa bị chụp ảnh ngồi chung xe. Máy cô nàng cũng biến mất vì họ đã tin Tiểu Tạ sắp kết hôn, mọi người đang bắt đầu đếm ngược tới thời điểm diễn ra đám cưới rồi.

Ai nấy đều đợi đến một ngày cuối tuần ở Boston, bởi như thể họ mới được trông thấy chàng trai nước hoa cùng người trong lòng anh trên ti vi. Đương nhiên, anh sẽ dắt tay người vợ chưa cưới của mình.

Ai ai cũng tò mò không biết đám cưới ấy sẽ long trọng đến cỡ nào, không biết có bao nhiêu người đã mua vé tới Hawaii, không biết đám cưới có điều gì tuyệt diệu không. Mặt khác, đám cưới của người nổi tiếng luôn quái lạ. Nghe nói, chính phủ Hawaii đã phải thắt chặt an ninh. Đương nhiên, địa điểm tổ chức đám cưới cũng được giữ bí mật. Trong thời điểm này, fan của Tiểu Tạ đã lên kế hoạch chuẩn bị quà cưới, còn bạn bè của Thẩm Hòa hăng hái tiết lộ danh sách phù dâu, trong đó không thiếu mình tình đang nổi. Trước hàng loạt tin tức giật gân, toàn Boston như sục sôi hẳn lên.

Tại một viện điều dưỡng tư nhân ở Bangkok, có một y tá đang chạy thực mạng đến căn phòng phía Bắc. Sau khi cánh cửa lập tức được mở ra, cô ta thở hôn hển nói: “Di... Phân, di Phân... Anh ấy... Anh ấy tới rồi... Anh ấy tới rồi.”

Diêu Thực Phân thở dài, thấy cô y tá vui đến vậy, xem ra phương Qua tới thật rồi. “Di Phân... Lâu lắm rồi anh ấy không tới. Con... con vui... vui lắm... Lúc này anh ấy còn... nói chuyện với con. Giọng anh ấy hay quá...” Cô y tá vẫn chưa ổn định lại hơi thở. Bà vừa đóng cửa lại thì cô ta hỏi ngay: “Di Phân, mọi người đều đồn Tiểu Tạ sẽ làm đám cưới với chị A Hòa, có thật không ạ?”

Diêu Thực Phân nghiêng người, nhìn thấy Khương Qua mặc quần áo đơn giản, ngồi với mẹ ở khu nghỉ ngơi của viện điều dưỡng.

Bà đi từng bước về phía anh, cô y tá đi cùng vẫn luôn miệng hỏi về đám cưới của Tiểu Tạ và A Hòa. Cuối cùng, hai người dừng lại cách anh mấy chục bước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tạ khương qua đến boston (3)

Trong mắt những cô gái trẻ, Tiểu Tạ vừa có gương mặt điển trai, thông minh vừa sở hữu tài sản kếch xù đã trở thành nhân vật mang tính đại biểu cho thời đại này, mọi người dành rất nhiều lời khen có cánh cho anh, đặt cho anh đủ loại danh hiệu.

Thế nhưng đối với Diêu Thực Phân, cho dù anh có đeo một chiếc đồng hồ cổ vô giá hay một chiếc đồng hồ đã qua sử dụng chỉ mấy trăm baht Thái thì anh vẫn là cậu nhóc thuở trước. Tiểu Tạ được bao người say mê vẫn luôn là cậu thiếu niên có đôi mắt trong veo, lúc nào cũng cố gắng giữ phí sinh hoạt trong hạn mức 35 baht.

Như lúc này đây, Diêu Thực Phân cảm thấy chàng trai đang ngồi bên cạnh trò chuyện với mẹ chỉ là cậu thiếu niên năm xưa, mỗi cuối tháng thường sang nhà bà ngồi nhàn lúc rảnh rỗi, nhưng thực ra là đến 8vay gạo, chẳng qua anh xấu hổ nên dùng cách này mà thôi.

Diêu Thực Phân nhoen môi, gọi rất tự nhiên: “Khương Qua.”

Trên băng ghế gỗ màu trắng, Diêu Thục Phân ngồi bên trái, Tạ Khương Qua ngồi bên phải, còn mẹ Tạ đang ngồi cùng họ lý trên thảm cỏ ngay đằng trước. Người họ lý muốn biểu hiện tốt trước mặt Tiểu Tạ nên đã dùng đủ mọi cách để làm mẹ Tạ vui, đáng tiếc từ đầu đến cuối bà vẫn thờ ơ, mãi tới khi cô ta mệt mỏi nằm xuống, bà mới bật cười.

Tạ Khương Qua giờ tay, nở nụ cười thân thiện với cô ta. Bấy giờ cô ta mới thỏa mãn, đẩy mẹ Tạ về phòng ngủ, đã đến giờ nghỉ trưa rồi.

Xung quanh lặng phất. Tạ Khương Qua mở lời trước, giọng nói rất bình tĩnh: “Di Phân, bác sĩ bảo chân đi đã tốt hơn rồi.”

Diêu Thục Phân gật đầu, đưa tay xoa nắn đầu gối của mình. Đầu gối bà bị thương nên không thể đi lại quá lâu, gần đây sau khi được trị liệu đã gần khỏi. Tạ Khương Qua đi thẳng vào vấn đề: “Con không sai bất cứ ai đi điều tra, cũng không hỏi chuyện của di thông qua bác sĩ. Trong lòng con, di Phân cũng như mẹ con, vì vậy cho đến nay, di Phân vẫn là người con tin tưởng nhất. Lúc này con muốn hỏi di một việc, chuyện A Họa nói có thật không?” Diêu Thục Phân không trả lời Tạ Khương Qua mà hỏi ngược lại: “Khương Qua, di hỏi con, nếu di bảo là thật, liệu con có kết hôn với A Họa không?”

Tạ Khương Qua không trả lời, ánh mắt trông về phía xa xa. Diêu Thục Phân không đọc được bất cứ cảm xúc nào từ gương mặt anh, chỉ thăm thò dài, nói: “Khương Qua, là thật! Những điều A Họa nói đều là thật.”

Anh ngoảnh sang nhìn bà, sau đó khẽ gật đầu.

“Khương Qua, di muốn con kết hôn với A Họa.” Khi nói những lời này, lòng bàn tay Diêu Thục Phân đỏ mòm hôi ướt đầm. Một lúc sau, Tạ Khương Qua đứng lên, quay người đối mặt với bà, sau đó chậm rãi ngồi xồm xuống, đặt tay lên đầu gối bà rồi cúi đầu: “Di Phân, con không thể!”

“Nếu như...” Diêu Thục Phân nín thở, “Nếu như di Phân cầu xin con thì sao?”

“Cho dù...” Giọng anh nghèn nghẹn, “Cho dù di Phân cầu xin con, con cũng không thể”

Bấy giờ Diêu Thục Phân đã hiểu, Khương Qua không muốn cưới A Họa của bà, bất kể bà cầu xin một trăm lần thì anh cũng không đáp ứng. Bà đã cố hết sức giúp con gái mình rồi!

Diêu Thục Phân đưa tay chạm vào đầu Khương Qua: “Con tìm được cô ấy rồi sao?” Anh không đáp. Diêu Thục Phân nghĩ thầm trong lòng: Quả nhiên đã tìm ra rồi, cuối cùng nó vẫn đi tìm cô gái ấy.

“Di Phân, con nghĩ di đã hiểu lầm gì đó, không phải cô ấy tiếp cận con vì muốn trả thù di và Thẩm Họa đâu.” Tạ Khương Qua đột nhiên nói: “Mặc dù con không hỏi cô ấy, nhưng con biết rõ, cô ấy không phải hạng người như vậy.”

Cớ sự ngày nay đều là do món nợ cũ năm xưa. Tô Đình cướp người yêu của bà. Mà con gái của Tô Đình lại thuận theo một đoạn tình cảm chệch quỹ đạo ban đầu, để rồi làm A Họa của bà phải hứng chịu tổn thương không thể nào vãn hồi.

Suốt đời Diêu Thục Phân không thể nào quên tiếng kêu thê lương của con gái mình khi ấy: “Mẹ! Cứu con...”

Khi đám người lạ mặt kia bỏ đi, A Họa của bà lập tức bỏ đến, gục trong lòng bà, toàn thân phát run. Khi Tạ Khương Qua chạy đến, A Họa liên tục quờ quạng xung quanh, nhặt lấy hòn đá ném vào đầu cậu mắng chửi: “Đồ khốn kiếp, tại sao anh không nhận điện thoại!”

A Họa không nói một lời nào trong suốt khoảng thời gian rất dài về sau. Bỗng một đêm khuya, con bé giật mình tỉnh giấc, gào to như thể phát điên, rằng sẽ không một ai muốn nó nữa, ai cũng không cần nó nữa. Tạ Khương Qua lập tức xông đến ôm lấy nó, trấn an: “Anh muốn, anh muốn, từ nhỏ anh đã muốn cưới em rồi.”

Khi ấy, Diêu Thục Phân đã biết, Khương Qua lương thiện chỉ đang an ủi con gái mình mà thôi!

Chẳng bao lâu, chân tướng sự việc được làm rõ, đám cầm thú kia do cô gái tên Tô Vũ sai bảo. Lúc bọn chúng khai ra cái tên đó, về mặt Tạ Khương Qua như vừa gặp ma vậy. Còn Diêu Thục Phân cũng đã loáng thoáng đoán ra một vài chuyện và cũng biết Tô Vũ kia là ai.

Từ đó về sau, Diêu Thục Phân đã cho rằng, cả đời này, Khương Qua sẽ không qua lại với cô gái tên Tô Vũ kia nữa.

Thế nhưng... đâu vẫn vào đó.

Chắc hẳn bây giờ, cô bé mà bà chỉ thấy được nửa gương mặt ngồi trên hành lang nhà Khương Qua dưới cơn mưa khi xưa, đã trở thành một người phụ nữ xinh đẹp. Bà còn nhớ cảnh tượng khi ấy, hết như một bức họa!

Diêu Thục Phân cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Tô Vũ. Sau chuyện của A Họa, bà đã từng cầm một chai axit núp bên ngoài ngôi nhà màu trắng kia. Khi ấy Tô Vũ đang nắm tay một cô bé khác, nghe nói đó là con riêng của chồng cô, hình ảnh một cô bé lớn dắt tay một cô bé nhỏ trông thật kỳ quái. Lúc ấy, Tô Vũ đang nghiêm trang dặn dò cô bé nhỏ hơn kia điều gì đó, chỉ cần Diêu Thục Phân vọt đến mở nắp chai axit ra, có lẽ bà cũng được nghe thấy tiếng kêu thê lương giống hệt A Họa từ cô công chúa hạt đậu. Thế nhưng cầm chai axit tiến lên vài bước thì bà chợt thấy đôi giày cao gót màu trắng mà Tô Vũ đang đi. Đầu bà thoáng lướt qua hình ảnh ngày đó, trong sân chơi, cô bé con cũng mang một đôi giày da nhỏ màu trắng sữa, khi bị ngã xuống từ vòng đu quay lớn, cô bé vẫn ôm chặt con thú nhồi bông bằng nhung cao gần bằng người mình trong lòng, ngo ngác với tư thế nắm tay ba ban này. Có điều, ba cô bé đã thả tay cô ra ngay khi vòng đu quay xảy ra sự cố, lao về phía một người phụ nữ lạ mặt mà cô hoàn toàn không biết. Cô bé không hề sợ hãi vì bị vòng đu quay đè lên người mà trên gương mặt non nớt ấy, chỉ có nghi ngờ và cảm giác muốn khóc mà không thể khóc được.

Sau cùng, Diêu Thục Phân cũng mềm lòng, cứ thế cúi đầu, cầm chai axit đi lướt qua người Tô Vũ. Bà chỉ nhớ Tô Vũ rất đẹp, dáng vẻ nghiêm túc bảo

ban người khác quả thật rất giống ba cô, mà ông ấy chính là người yêu cũ của bà. Hai người vốn là thanh mai trúc mã, nhưng một ngày kia, một người phụ nữ tên Tô Đình đã cướp đi ông ấy.

Quả nhiên, không phải oan gia không gặp mặt. Diêu Thực Phân cười cay đắng, nhẹ nhàng hỏi: “Khương Qua, vì sao con lại thích cô gái ấy? Bởi vì gương mặt hay vóc người xinh đẹp kia mê hoặc con sao?” Giọng Tạ Khương Qua chất chứa nỗi buồn: “Có lẽ là vậy, con cũng không biết nữa. Di Phân, con không biết, ban đầu con cực ghét cô ấy, cực ghét những hành động của cô ấy, nhưng không biết vì sao, dần dần con lại cảm thấy cô ấy thật đáng yêu. Di Phân, di không biết cô ấy hay làm những chuyện đáng yêu thế nào đâu, thậm chí còn...” Đầu anh càng cúi thấp hơn, giọng đầy vẻ đấu tranh, “Thậm chí... sau khi cô ấy làm những chuyện như thế, sau khi cô ấy gả cho người đàn ông khác, con vẫn cảm thấy cô ấy rất đáng yêu. Lúc đó con rất sợ hãi, con tự nói với mình, Khương Qua, mày điên rồi, mày điên thật rồi, mày phải hận cô ấy, chính cô ấy hại A Hòa thành như thế, chính cô ấy làm mẹ mày không nhớ được mày, chính cô ấy hại chân di Phân bị thương; cô ấy là một cô gái ác độc, vì trả thù mà dụ dỗ mày, đáng lẽ mày càng phải hận một cô gái như vậy

mới đúng. Thế là mỗi ngày con đều cố gắng ép mình phải hận cô ấy, bởi vì, chỉ có nỗi hận mới làm con quên đi.

Có một dạo, con đã làm được, con mang theo nỗi hận ấy hẹn hò với bao nhiêu cô gái khác. Dần dà, con phát hiện ra rằng, những cô gái mà con hẹn hò càng lúc càng có vẻ bề ngoài giống cô ấy, nhưng con chẳng tìm được chút đáng yêu nào của cô ấy ở họ cả. Vì thế con càng căm phẫn hơn. Lần cuối cùng, con hẹn hò với cô gái tên Tô Mạt Lệ suốt mấy tháng liền chỉ vì cái họ Tô kia. Thật buồn cười đúng không di Phân?”

Anh nở nụ cười, nhưng tiếng cười mới cay đắng làm sao. Tạ Khương Qua ngẩng đầu, chậm rãi đặt tay lên trái tim mình: “Mỗi ngày con đều tự nói dối bản thân, chỉ để tự lừa gạt nơi này. Con luôn nhủ lòng: Khương Qua, trước khi phát hiện, mày phải tìm bằng được cô ấy để trả mối hận này. Sau lần gặp đầu tiên, con lại muốn gặp cô ấy lần thứ hai, cuối cùng còn muốn mang cô ấy về nhà.” Giọng anh rất bình tĩnh, song đôi mắt lại dường như đang chứa đựng cả sóng to gió lớn: “Nếu như không yêu thì phải hận, con muốn cô ấy giống như con vậy, mỗi ngày phải đối mặt với một người khác sâu oán hận với mình, vì vậy con đã đưa cô ấy về nhà.”

“Di Phân, con rất ngốc đúng không? Con dùng cái cơ đó để ép cô ấy về bên mình. Con tự nói với bản thân rằng, một năm thôi, chỉ một năm thôi, sau đó hãy quên đi mọi chuyện, kết hôn với A Hòa, thuận theo tự nhiên như bao người trên thế giới này vậy.

Thế nhưng, vừa thực hiện bước đầu tiên thì mọi chuyện lại vượt khỏi tầm kiểm soát của con. Di Phân, con không thể kết hôn với A Hòa, bởi vì con không thể rời xa cô ấy được.”

Diêu Thực Phân ngồi trên băng ghế thật lâu, bà ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vời vợi, tầng mây lững lờ trôi. Rất lâu về trước, bà đã từng yêu. Bởi vì cũng từng yêu nên bà hiểu cho nỗi lòng của Tạ Khương Qua.

“Đi đi, hãy dẫn cô ấy đến gặp mẹ con đi. Di Phân không sao, ban này đi gạt con thôi, con cũng đừng trách A Hòa. Tình yêu của nó đối với con gần như đã trở thành chấp niệm, rốt cuộc đến một ngày nó cũng phải trưởng thành, hiểu được tình yêu chân chính giống như con.”

Tạ Khương Qua không hề nhúc nhích, lặng lẽ quỳ gối, từng giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay bà: “Con biết những lời sắp nói chính là tội ác tày trời, nhưng con vẫn muốn nói với di. Cô ấy chỉ tùy ý gọi một cú điện thoại mà thôi, chắc chắn cô ấy không thể ngờ cuộc gọi đó đã gây ra thảm họa lớn đến thế. Nếu như cô ấy biết, cô ấy tuyệt đối không làm đâu.” Anh van xin: “Di Phân, những năm qua cô ấy đã ném trái quá nhiều đau khổ, con không nỡ nhìn cô ấy chịu khổ nữa, con hy vọng cô ấy không biết gì cả. Nếu như có thể, con van xin di, di hãy nể mặt ba cô ấy, xin hãy giúp cô ấy với, di nhất định có cách.” Diêu Thực Phân sờ lòng bàn tay mình, dường như trên đó còn đọng nước mắt của Tiểu Tạ. Bà lại cười khổ, Khương Qua đúng là một thằng nhóc hư hỏng, còn mang cả ba cô bé ấy ra để thuyết phục bà nữa.

Hoàng hôn buông xuống, Diêu Thực Phân bắt gặp cảnh tượng Tạ Khương Qua đang đút mẹ mình ăn cháo, vẻ mặt cứ như một chàng trai mới lớn đang đắm chìm trong những khoảnh khắc ngọt ngào của mối tình đầu, kín đáo kể với mẹ mình về người trong lòng.

“Mẹ, ít hôm nữa con sẽ dẫn cô ấy về gặp mẹ. Mẹ, nhất định mẹ sẽ thích cô ấy, cô ấy rất đáng yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 75 TÔ VŨ, LẤY ANH ĐI (1)

Sáng chủ nhật, Tô Vũ vứt toàn bộ máy tính trong phòng đi. Có thể sẽ không bao giờ làm chuyện lén lút giữa đêm nữa.

Mấy ngày qua, Tô Vũ lén gọi điện cho Tạ Khương Qua từ bộ điện thoại công cộng, thế nhưng cả bốn lần đều bị ngắt máy.

Trong lúc anh vắng nhà, cô còn chủ động giúp đỡ công nhân trong nông trường rất nhiều việc, cô cảm thấy mình không thể ăn không ở không tại nhà anh mãi được.

Sáng nay Tô Vũ mượn một chiếc tạp dề đi hái dâu tây nhưng Martha ngăn lại. Cô nổi giận với Martha, có điều cô càng giận thì Martha càng vui. Bà khen cô xinh gái, còn bảo rằng nhất định Tiểu Tạ bị đánh vé gân dừ của cô hấp dẫn.

Tiểu Tạ, Tạ Khương Qua!

Tô Vũ thở dài một hơi, vuốt mặt mình. Tạ Khương Qua giỏi lắm, đã mấy năm cô không biết tức giận, cũng gần như quên mất tức giận là thế nào rồi.

Hình như mấy ngày sống với Tạ Khương Qua, cô lại tìm về tính tình tiểu thư của mình xưa kia, đây là điều không tốt chút nào.

Hôm nay trời rất đẹp. Tô Vũ quyết định tránh xa ti vi, báo chí. Cô sợ buổi tối Chủ nhật ở Boston, cô sợ nhìn thấy Tạ Khương Qua và Thẩm Họa cùng xuất hiện trên tivi. Tô Vũ trốn trong phòng đọc sách cả buổi, mà ba tiếng đồng hồ mới đọc được ba trang. Cô chán nản, bèn cầm sách ra khỏi phòng. Vì An không có nhà, Martha bảo cô ra ngoài đi dạo.

Đi một hồi, Tô Vũ tới chuồng ngựa không một bóng người. Cánh cửa bên trái đóng kín bùng, hoàng hôn thán Chín chiếu chênh chếch từ cánh cửa bên phải, lay động giữa không trung. Con ngựa đã quen nên trông thấy bóng cô thì vui lắm. Cô vừa cho nó ăn đường viên vừa lăm bầm nói chuyện với nó.

Giọng cô khê khàng chỉ đủ để cô nghe thấy, song lời nói ra lại ngốc nghếch đến khó tin. Cô hỏi: “Ngựa à, người Bắc u nói nhà tư vấn tâm lý là người biết trước tương lai, mày nói xem có phải là khoác lác không? Nếu mày thấy đúng thì liếm lòng bàn tay tạo nhé.”

Chờ mãi mà con ngựa không chịu liếm, vậy mà cô lại cười khúc khích. Bỗng có tiếng sột soạt vang lên sau lưng. Vừa quay đầu lại, cô liền bắt gặp Tạ Khương Qua. Dưới ánh chiều tà nhẹ buồn buồn hoàng hôn, dường như bóng dáng anh cũng trở nên mờ ảo. Anh chấp tay sau lưng, ánh tà dương phủ lên người anh một vàng hào quang.

Tô Vũ đứng ngơ ngác. Tiếng cười khê khàng cất lên, Tạ Khương qua bước ra từ vàng sáng, vẻ mặt có phần huyệt hăng: “Sao em không giặt mình?” Dường như cô không dám tin vào mắt mình.

Anh hơi cúi người xuống, Tô Vũ lập tức kiễng chân lên theo bản năng, tuy nhiên đã bị anh ấn người xuống.

“Em kiễng thế mệt lắm. Anh vừa hỏi Martha, Martha nói có lẽ em cầm đường viên vừa trộm được ra chuồng ngựa rồi, cho nên anh mới tới chuồng ngựa. Đúng là em ở đây thật!”

Tô Vũ vẫn im lìm.

Tạ Khương Qua nhìn cô chăm chú, thì thầm “Tô Vũ, anh về rồi đây.” “Ừ!” Cuối cùng Tô Vũ cũng đáp lại Tạ Khương Qua với giọng mũi nghèn nghẹn. Anh khê cau mày, kè mặt tối, nhưng cô lại quay đi. Anh ôm lấy mặt cô, buộc cô đối diện với mình. Hai khuôn mặt cách nhau mười mấy centimet, cô buong rêm mi, mặc cho ánh mắt sáng rực của anh nhìn mình đắm đắm.

“Em từng dành ba ngày hai đêm từ Toronto trở về Bangkok để xin lỗi anh. Còn anh đã dành bốn ngày ba đêm từ Ý đến Boston, từ Boston đến Bangkok, rồi từ Bangkok trở lại Napoli. Suốt bốn ngày ba đêm qua, anh không dám dừng lại một phút, một giây nào.

Tô Vũ, nửa tiếng trước, anh đã mở hộp báo ở sân bay Napoli, tuyên bố với họ không có đám cưới nào ở Hawaii hết, Tạ Khương Qua đã trở thành quý ông độc thân. Họ kinh ngạc lắm, còn chặn đường không cho anh đi. Anh phải nói với họ, xin các vị, hãy để tôi đi, tôi có chuyện rất quan trọng cần phải làm ngay bây giờ.”

Ngón tay thon dài lưu luyến nơi lông mày cô: “Tô Vũ, em muốn biết chuyện quan trọng ấy là gì không?” Tô Vũ lắc đầu. Tạ Khương Qua cho tay vào túi quần rồi rút ra, chậm chậm xòe bàn tay: “Tô Vũ, em xem anh mang gì về cho em này?”

Một chiếc nhẫn màu hồng đáng yêu kiểu dáng quê mùa nằm yên trên tay anh. “Anh thấy chiếc nhẫn này ở một cửa hàng trang sức từ rất lâu về trước. Anh không biết tại sao lại mua nó, có lẽ vì thấy nó đáng yêu như em vậy. Anh nghĩ, khi đó anh đã yêu em rồi.

Công chúa hạt đậu, lấy anh nhé?”

Hết thấy xây đến rất đột ngột. Tô Vũ ngẩn ngơ, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm chiếc nhẫn đã phai màu trên tay anh. Có lẽ anh rất hay đem nó ra ngắm nghĩa nên trông có vẻ đã cũ. Vừa nhìn viên đá trang trí đã biết không phải kim cương. Sao anh lại nói nó đáng yêu như cô chứ, thứ đồ quê mùa như vậy... Quê chết đi được! Tô Vũ mãi nghĩ ngợi, giọng Tạ Khương Qua vẫn rừ rì bên tai như thôi miên.

“Công chúa hạt đậu, lấy anh nhé?”

“Tô Vũ, lấy anh đi!”

Nghe xem Khương Qua vừa nói gì kia. Tô Vũ chậm rãi rời mắt từ chiếc nhẫn tới mặt anh. “Tô Vũ, lấy anh đi!”

Cô chậm chậm lắc đầu.

“Không, Khương Qua, em không thể, cũng không muốn lấy anh!”

Lần này, đến lượt Tạ Khương Qua ngơ ngác.

Tô Vũ từ từ xoay người bỏ đi, vừa đi được chừng mười bước thì đằng sau có tiếng bước chân đuổi theo, thế là cô càng đi nhanh hơn. Tiếng anh truyền đến từ sau lưng cô đầy lo lắng:

“Tại sao không thể, tại sao không muốn, rõ ràng hôm ấy em nói yêu anh mà. Tô Vũ, em yêu anh, anh cũng yêu em. Bây giờ anh đã hủy hôn ước với A Họa. Anh không nghĩ ra được em còn lý do gì để từ chối lấy anh.

Tô Vũ, đứng lại, em mau nói rõ ràng cho anh. Có phải em vẫn nhớ nhưng Mai Hựu Khiêm phải không?” Tô Vũ đi thẳng một mạch, Tạ Khương Qua vẫn theo sát. Sự im lặng của cô làm Tiểu Tạ nổi cáu. Anh hét lên: “Tô Vũ, ở sân bay Bangkok, khi em trốn vào ngực hắn, anh đã nhận ra em...”

Tạ Khương Qua dừng lại, đứng đờ đẫn trút giận lên chướng ngại vật dưới chân. Lát sau lại vừa đi theo cô vừa lải nhải: “Tô Vũ, em đứng lại! Cho anh biết lý do tại sao em không muốn lấy anh.” Cánh cửa đóng kín chặn lại lối đi, cô đã nhầm hướng. Tô Vũ dừng bước, cô ngẩng đầu nhìn cánh cửa cao mấy mét kia. Muốn nói rõ ràng phải không? Tô Vũ nắm chặt tay, quay phắt đầu lại, nhìn xoáy vào anh. “Tạ Khương Qua, trước khi cầm nhẫn cầu hôn em, có phải anh chưa từng nghĩ đến khả năng em sẽ từ chối anh phải không? Chỉ vì em từng nói yêu anh ư?”

Tạ Khương Qua ngậm chặt miệng.

“Đối với em, yêu anh và cưới anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Khương Qua, em hỏi anh nhé, có phải anh nghĩ nát óc cũng không ngờ em từ chối lời cầu hôn của anh không?”

Tạ Khương Qua gật đầu.

“Chắc chắn anh đã nghĩ, với điều kiện của hai chúng ta, em không có lý do gì để từ chối anh cả. Một người phụ nữ từng ly hôn có thể lấy được anh là may mắn lớn lao. Trên đời này có biết bao nhiêu người muốn lấy anh đúng không?”

“Không, anh không nghĩ thế.” Tạ Khương Qua lắc đầu nguây nguây, hốt hoảng kéo tay cô, “Anh chưa từng nghĩ về em như vậy!”

Cô vùng khỏi tay anh, tựa lưng vào cửa: “Có lẽ anh không nghĩ thế, nhưng tiềm thức nào đó trong anh đã thúc đẩy suy nghĩ Tô Vũ không có lý do từ chối mấy đâu, cô ấy rất vui là đằng khác. Thế nhưng sự thật là, em không hề vui, không vui một chút nào hết.”

“Tô Vũ, anh sai rồi, anh không nên ngao mạn như vậy, anh...” Tạ Khương Qua buông thõng tay, giọng khản đặc: “Nhưng Tô Vũ, cả đời này anh chỉ muốn cưới mỗi mình em thôi, chỉ có em thôi!”

Cô biết, nhưng mà...

“Tô Vũ, lấy anh đi! Anh cầu xin em đấy!”

Nước mắt rơi xuống tí tách, mọi thứ ủa đến bất chợt như vũ bão, Tạ Khương Qua không cho cô chút thời gian chuẩn bị nào cả, không hề...

Nhưng...

Nhưng, cô thích chiếc nhẫn trong tay anh. Tuy nó rất lỗi thời, song đó là thứ Khương qua ngày xưa phải thắt lưng buộc bụng để mua cho cô! Cô rất muốn đeo nó.

Tô Vũ cất giọng run rẩy: “Tạ Khương Qua, anh nghe kỹ cho em. Em nhìn người rất chuẩn, em biết có một ngày anh sẽ trở thành Tiểu Tạ đẳng cấp thế giới. Cưới em rồi, tất cả quá khứ tăm tối của em sẽ bị người đời đào bới. Đến lúc đó, những người bạn cao quý của anh sẽ cười nhạo, thương hại sau lưng anh. Còn những kẻ ghét anh sẽ luôn miệng nhắc về vợ của Tiểu Tạ, bọn họ...”

“Tô Vũ, lấy anh đi!”

“Khương Qua, đám người ghét anh sẽ nói, ồ... tôi biết vợ của Tạ Khương Qua đó. Cô ta không chỉ từng có một đời chồng mà còn làm mấy công việc hèn mọn. Tôi thật sự cảm thấy tiếc cho cậu ta. Cậu ta thật đáng thương, cậu ta xứng đáng có được người phụ nữ tốt hơn!”

“Tô Vũ, lấy anh đi, lấy anh đi, lấy anh đi!”

“Khương Qua, bây giờ anh còn chưa đến ba mươi. Nghe nói, mỗi người đàn ông ở từng giai đoạn sẽ có sở thích khác nhau. Có lẽ sau năm ba mươi tuổi, anh lại hứng thú với thứ gì khác. Ví dụ khi có cô gái trẻ hơn, đẹp hơn em hấp dẫn anh, anh sẽ nghĩ, trời ạ, sao tôi lại cưới người phụ nữ kia chứ!” “Tô Vũ, lấy anh đi! Tô Vũ, lấy anh đi! Tô Vũ, lấy anh đi!” Tạ Khương Qua vẫn nói liên hồi, mãi cho đến khi khản cả giọng, khi đã không còn sức để hét câu “Tô Vũ, lấy anh đi!” nữa, anh lại kè sát mặt muốn hôn cô.

Tô Vũ chặn lại mặt anh lại, cất giọng run rẩy: “Khương Qua, anh phải hiểu rõ, em đã ly hôn rồi, em còn làm những công việc đáng khinh. Không chỉ vậy, em còn thích chung diện, đôi khi em còn ngang ngạnh vô lý, lại ham hư vinh, hay so đo tị nạnh nữa. Rồi em sẽ xấu đi từng ngày, sẽ già nhanh hơn anh, em...”

Em như vậy, anh còn cần em không?”

Anh gạt tay cô ra, khẳng định: “Tô Vũ, anh yêu em! Yêu đến phát điên! Yêu đến phát điên mất rồi! Cô gái khiến anh làm chuyện kỳ quái mỗi đêm là em, cô gái anh luôn mơ về dưới thân một trăm một nghìn lần là em; cô gái mà chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ không mặc quần áo là đã khiến anh hưng khởi là em. Cả đời này, cô gái duy nhất anh muốn ngủ cùng chỉ có em thôi. Anh muốn làm với em mỗi ngày, sáng một lần, trưa một lần, tối...”

Tạ Khương Qua lại phát điên gì đấy? Tô Vũ vội vã bịt kín miệng anh. Anh không chịu dừng lại, nói đứt quãng: “Tối.. làm... ít nhất... năm lần... Làm... làm tới... già...”

Chương 76: Tô vũ, lấy anh đi (2)

Tạ Khương Qua kéo tay Tô Vũ, thủ thủ: “Tô Vũ, anh yêu em!”

Cùng lúc đó, anh cầm chiếc nhẫn, đeo vào ngón áp út của cô. Tô Vũ muốn sờ chiếc nhẫn trên ngón tay mình nhưng anh lại không cho cô được như ý. Anh kéo hai tay cô giờ lên đỉnh đầu, thân thể dán sát vào người cô, cất giọng khàn khàn: “Từ khi nào mà công chúa hạt đậu đã trở nên mất tự tin như vậy thế? Có điều, nếu những thứ này làm em bối rối thì ngay ngày mai, anh lập tức biến mình thành một tên nghèo rớt mồng tơi cho em xem.” Anh khẽ đẩy cô, “Muốn không? Em có muốn không?”

“Không!” Cô nhanh chóng đáp lại: “Anh quên rồi sao? Em thích quần áo xinh đẹp, trang sức lộng lẫy và túi xách sang trọng. Em thích ngồi du thuyền xa hoa, thích lái xe thể thao đất tiền rêu rao khắp nơi, ngoài ra còn

muốn mười ngón tay đeo đầy kim cương chói mắt nữa.” “Vị thế, trên đời này chỉ anh là phù hợp với điều kiện em đặt ra nhất! Em có thể đòi hỏi những thứ này thỏa thích.”

“Thật không?”

“Thật!”

“Ừm, vậy em đành phải gả cho anh thôi.” Tô Vũ than thở: “Tạ Khương Qua, xem ra anh quả thật bị em mê hoặc đến mù mịt đầu óc rồi.” Cô cảm thấy buồn cười nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

Tạ Khương Qua cúi đầu, hôn từng giọt nước mắt của cô. Anh thì thầm lên trán cô, tay ôm lấy mặt Tô Vũ: “Hôm nay em đeo tạp dề.”

Đeo tạp dề nào? Cô ngỡ ngàng ngược mắt. Anh bắt đầu đi thò dài, bẽ xốc cô lên.

Một tiếng “ầm” vang lên, Tạ Khương Qua vừa ôm lấy cô vừa đá văng cánh cửa phòng chứa cô khô cho ngựa ăn, đến khi cửa khép lại mới thả cô xuống. Ánh mắt anh thẳng thừng nhìn chòng chọc vào ngực cô. Giây phút này, Tô Vũ bỗng nhớ lại chuyện xấu xa mà Tạ Khương Qua đã nói khi ở trên xe. Mặt cô sượng cứng, ngại ngùng che ngực, co chân lại, giận dữ: “Khương Qua, em có mặc áo lót mà.”

“Không, em không mặc!” Tay Tạ Khương Qua đặt sau lưng cô, giọng quỵn rũ chết người: “Không, Tô Vũ, em không mặc. Em chỉ mặc cái áo len mỏng dính và đeo tạp dề có họa tiết dâu tây, cổ áo len của em còn rất rộng nữa, rộng đến mức khi em cúi người, có thể nhìn thấy hết bên trong.”

“Tô Vũ, điều này khiến anh rất tức giận! Người phụ nữ này, lúc nào cũng muốn khoe khoang vốn liếng của mình để chiêu ong gọi bướm là sao.” Bàn tay sau lưng cô nhấc lên, chiếc tạp dề cứ thế bị cởi ra. Tạ Khương Qua luồn tay vào bên trong áo len của cô, “Rõ ràng em có anh rồi kia mà.”

Anh dễ dàng “đột nhập” vào bên trong, kéo áo lót cô ra rồi vứt xuống đất. Bàn tay anh đặt trên ngực cô cách lớp áo len, giọng nói nghèn nghẹn: “Tô Vũ, anh không chờ nổi nữa, anh không đợi được đến lúc về phòng chúng mình nữa đâu.”

Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua khe hở của tấm ván gỗ chiếu vào bên trong. Tô Vũ đặt bàn tay đeo chiếc nhẫn quê mùa kia lên mặt anh, kiễng chân dang hiến bờ môi mình. Đầu tiên cô cọ chóp mũi vào chóp mũi anh, nghiêng mặt ngậm lấy môi anh và mút nhẹ, sau đó đôi môi lướt qua cằm anh rồi đi thẳng xuống, đầu lưỡi khẽ đảo qua yết hầu anh.

Lúc này cơ thể cao lớn và cường tráng của anh đang run rẩy, Tạ Khương Qua nắm tay cô, đi trên đồng rom, tiến sâu vào góc khuất bên trong.

Không gian chỗ này khá nhỏ, xung quanh đều là rom rạ, chân đạp trên cỏ khô phát ra tiếng lạo xạo. Đám cỏ khô vàng óng vừa thu hoạch vụ thu được chất thành từng đống, như tạo thành lớp chắn hình tròn. Tô Vũ dựa lưng vào tường, rũ mắt xuống, không dám nhìn Tạ Khương Qua. Ánh mắt anh quá nóng bỏng, như thể chỉ một giây sau sẽ đốt cổ cháy thành tro bụi.

Cách lớp quần áo, tay Tạ Khương Qua lướt theo đường cong mê người của cô, lần xuống từng chút theo thắt lưng, nhẹ nhàng chạm vào bụng cô, đang định men xuống chút nữa thì Tô Vũ đã nắm lấy tay anh. Hai người cùng nhau cởi bỏ chiếc áo len kia, tay anh bắt đầu tự do lướt trên cơ thể trắng ngần, nõn nà.

Tô Vũ nhắm hai mắt lại, mặc cơ thể mình mềm rũ dưới sự trêu chọc của lưỡi anh, sau đó thân thể cô dần trượt xuống khỏi tường, bị anh đặt nằm trên đám cỏ khô, kèm theo cả tiếng thở dốc khe khẽ đầy mờ ám.

Áo len của hai người nằm chồng lên nhau, ánh mắt Tô Vũ chỉ dám nhìn vào hai chiếc áo kia, nếu như nơi này là ở trên giường, có lẽ cô sẽ thoải mái hơn nhiều. Thế nhưng khi nằm trên đồng cỏ, cô vừa có chút sợ sệt vừa có chút khát khao. Trong chớp mắt, không chỉ hai chiếc áo bị cởi bỏ mà còn có thêm món thứ ba, thứ tư...

“Còn một món cuối cùng, Tô Vũ, em làm đi!” Tạ Khương Qua cầm tay cô chạm đến lớp vải mỏng kia. Ban đầu, Tô Vũ còn hơi giãy dụa, nhưng anh không cho cô rút tay lại. Cô nhớ đến mình của hiện tại đã là một người phụ nữ trưởng thành, thế là động tác cũng dần trở nên mạnh dạn hơn. Cô nhắm mắt, dứt khoát cởi món cuối cùng trên người Tạ Khương Qua ra. Chỉ là, mặt cô vẫn ngượng ngùng, nhất là lúc vô tình chạm phải thứ đã sớm grom sủng sẵn sàng kia.

“Cô gái nhút nhát!” Anh khá bất mãn vì từ đầu đến cuối cô đều nhắm tịt mắt. Khi tay Tạ Khương Qua đặt trên nút cài quần jeans bó của cô, trong lòng Tô Vũ bỗng lo sợ. Có thể do quá gấp rút nên anh không cách nào dễ dàng cởi nó ra được.

Nhìn thấy Tạ Khương Qua như sắp phát điên, suýt nữa thì xé rách chiếc quần của mình. Tô Vũ thâm sợ hãi, mở choàng mắt hổ lên: “Khương Qua, đừng mắ!”

Có một vài chuyện cô không dám kể, nếu Khương Qua biết Mai Hựu Khiêm từng cưỡng ép cô, chắc hẳn anh rất đau khổ, đau đến tan nát cõi lòng.

Và có thể anh sẽ giết Mai Hựu Khiêm mất!

Tạ Khương Qua dừng lại, mặt ướt đầm mồ hôi, xem ra chiếc quần jeans này của cô khiến Tiểu Tạ vô cùng đau đầu, anh đang cố sức kiềm chế.

Sau khi Tô Vũ tự trấn an mình đây là Tạ Khương Qua, là Tiểu Tạ của cô chứ không phải Mai Hựu Khiêm, cô bỗng chủ động: “Đề em!”

Rốt cuộc, cô cũng biến thành hình ảnh quyến rũ mà anh vẫn thường tưởng tượng. Trên đồng rom được phoi đến vàng óng, người cô không một mảnh vải, đường cong lung linh mê người. Có vẻ như không chịu nổi ánh nắng nóng rực như lửa đốt từ anh, chân cô khép lại muốn che đi nơi thâm kín, thậm chí bàn tay còn lên định nhặt quần áo ở bên cạnh lên. “Em đừng mơ!” Anh nắm lấy tay cô, thân thể bao trùm xuống. Tay anh đặt lên tay cô, các ngón tay đan vào nhau, dường như đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau chặt đến thế. Tạ Khương Qua cúi đầu, đầu lưỡi khẽ liếm một bên nú hồng mai. Anh nhớ vật nhỏ này quá, đầu lưỡi vừa chạm vào, thân thể cô đã run lên. Thế nhưng ngón ấy vẫn chưa đủ thỏa mãn, anh ngậm nó vào miệng như bao đêm anh thầm mơ tưởng trong đầu.

Tiếng rên rỉ nhỏ bé bật ra khỏi miệng Tô Vũ, đồng thời eo cô cũng uốn lên một đường cong. Tạ Khương Qua trở nên điên đảo mất hồn, tay rê theo đùi cô lên trên, biết cô đã sẵn sàng đón đợi.

Tạ Khương Qua hít sâu, sau đó thẳng lưng tiến vào. Anh cứ tưởng mình đã tiến hành đầy đủ màn dạo đầu thì sẽ thuận buồm xuôi gió, vậy mà...

Khi vừa mới xâm nhập một chút, hai người cùng thờ dốc. Tạ Khương Qua cúi đầu nhìn cô đang rũ rẩy, hôn đi vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, còn Tô Vũ chậm rãi vòng chân lên eo anh, để anh thuận thể tiến vào sâu hơn.

Thân thể cô run kịch liệt, anh cũng chẳng dễ chịu gì hơn. Hai người cứ như đã trở lại gian phòng khách sạn ẩm ướt tại Bangkok khi xưa.

Hoàng hôn dần buông, trong không gian kín đáo, anh và cô như hai con mèo nhỏ vừa ra đời, không ngừng quấn quýt nhau tìm kiếm niềm vui.

Bởi vì quá quý trọng, bởi vì quá khát vọng nên toàn bộ quá trình hòa vào làm một khó khăn hơn Tạ Khương Qua tưởng, cho dù hai người đã không còn là những người trẻ tuổi chưa từng trải sự đời như trước đây.

Anh vừa chôn mình sâu vào vừa không ngừng hôn cô, khích lệ cô: “Tô Vũ, em thật đẹp, Tô Vũ, em thật đẹp.” Rốt cuộc, cô cũng đủ can đảm mở mắt ra. Dưới ánh sáng mờ ảo, người phía trên ướt mồ hôi, nhất định là anh sợ làm cô đau nên mới nhẫn nại và cử động chậm chạp đến vậy.

Khương Qua vẫn như thế, vẫn luôn như thế. Tô Vũ đột nhiên muốn khóc, không, không, bây giờ không phải lúc để khóc, nếu không anh sẽ rút người ra vì sợ cô đau như lần đầu tiên cho xem.

Cô muốn cho anh vui vẻ, vì thế càng cong eo mình đến cực hạn, mỗi dán bên tai anh, nũng nịu: “Khương Qua, em thích như vậy, thích anh ở bên trong em... Thích cảm giác được anh... lấp đầy.”

Tô Vũ cứ nghĩ rằng, sau những năm tháng lẳng đọng, Khương Qua của cô sẽ trở nên chín chắn và dịu dàng trên phương diện nào đó, thế nhưng cô nhầm to rồi.

Trừ màn dạo đầu còn ra đáng, những giai đoạn còn lại, Tạ Khương Qua hoàn toàn biến thành một tên nhóc thô lỗ.

Sau vài cử động nhẹ nhàng ban đầu, anh ân cần hỏi han: “Có đau không em?”

“Không, không đau chút nào!” Cô nở nụ cười khích lệ, còn dám nhìn thẳng nơi hai người hòa làm một. Và sau đó trở đi, Tô Vũ phải nếm mùi đau khổ.

Trong ánh hoàng hôn kết hợp với khung cảnh cỏ vàng khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến vùng quê mệnh mông bát ngát, con sóng tình của hai người họ càng trào dâng mạnh mẽ. Tạ Khương Qua bắt đầu rong ruổi chinh chiến trong cơ thể cô, đám cỏ khô vang lạo xạo dưới thân hai người có thể chứng minh anh mạnh mẽ cỡ nào, mỗi lần đều chạm đến tận. Anh vui mình vào thân thể cô, ôm trọn lấy cô, không chừa chút khe hở.

Tô Vũ tưởng chừng mình sắp ngạt thở, cảm giác căng chặt này khiến cô muốn bật khóc thành tiếng, nhưng cô vẫn không tự chủ được công thẳng lưng đón nhận từng đợt tiến công từ anh. Vậy mà Khương Qua thật xấu xa, lúc nào anh cũng vội vàng đưa đẩy, cảm giác căng đau vừa vui đi đôi chút thì lại tăng cao, cứ thế anh không ngừng lặp lại động tác, vô cùng cần cù chăm chỉ.

Mãi đến cuối cùng, Khương Qua mới đưa cô cùng nhau trải qua cảm giác tuyệt diệu nhất, từ căng đau biến thành tê dại, tiếng cò dưới thân như một điệu nhạc trầm bổng đầy lôi cuốn theo từng tiết tấu của hai người.

Lần đầu tiên cô trao mình cho anh là vì cô muốn một đoạn tình cảm ảo mộng đẹp để giúp cuộc sống mình thêm hoàn thiện. Lần này, cô cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng, thật lòng dâng hiến, chỉ vì cô yêu anh, cô yêu anh, có như vậy thôi.

Dưới thân thể anh, cô như hóa thành một vũng nước, cô biến mình thành một sợi dây, quấn chặt lấy anh. Sóng tình nhấn chìm từ đầu ngón chân cô biến thành giọng nói bật thốt khe khẽ: “Khương... Qua...”.

Vào khoảnh khắc này, cánh cửa lại bị kéo ra, làm vang tiếng “kêu kẹt”. Tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến. “Ôi chúa ơi!” Tô Vũ thầm kêu trong lòng khi đó cô quá thật muốn động thổ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Sự ngọt ngào trước sóng gió (1)

Thế nhưng Tạ Khương Qua không buồn đoái hoài đến những vị khách không mời mà đến kia, vẫn say

mê chiến đấu. Tô Vũ nín thở, nổi căng thẳng đồng thời giữa sinh lý và tâm lý làm từng lỗ chân lông trên cơ thể cô co rút, bắt đầu luống cuống vì hình như tiếng bước chân ngoài kia đang đi về phía này. Chắc hẳn họ là công nhân của nông trường đến lấy cỏ cho ngựa ăn. Tô Vũ nghiêng tai lắng nghe âm thanh ngoài kia, khi tiếng chân họ dừng lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Chắc họ không vào đây, mấy đồng cỏ ở ngoài đã đủ rồi. Người làm đứng ngoài nói chuyện, tiếng vận chuyển có loáng thoáng truyền đến. Tô Vũ vừa nín thở, vừa đón nhận từng chuyển động nhẹ nhàng của anh. Cô ngậm chặt miệng, ngón chân co chặt, chỉ sợ một phút lơ đãng, ngón chân duỗi ra, miệng hé mở sẽ gây tiếng động, để người ngoài kia nghe thấy. Tô Vũ vui mặt vào cô, thầm cầu nguyện Khương Qua không làm giật gân. Nhưng cô đánh giá thấp sở thích hư hỏng của anh rồi. Tiết tấu nhẹ nhàng dần biến thành dồn dập, anh bắt đầu trêu chọc cô, mon trón gò bồng đảo căng tròn.

Tô Vũ đành cắt lời, khề khàng cầu xin: “Khương Qua, Khương Qua...” Cô càng van nài anh càng hăng hái. Cô đã đứng bên rìa sắp mất lý trí nhưng tiếng nói chuyện ngoài kia vẫn chưa dừng. Động tĩnh Tạ Khương Qua gây ra càng lúc càng rõ rệt. Cô đành phải quay đầu lại, dịu dàng đề nghị: “Tạ Khương Qua, Khương Qua, có muốn em ở phía trên không?” Anh hôn lên môi cô: “Muốn chứ, muốn đến phát điên rồi đây.” Khi mặt trời gần lặn hẳn, người làm đã sớm rời đi, sắc chiều mờ tối chia cắt không gian thành từng đường khắc họa, bao gồm cả cô và anh. Tô Vũ nằm trên Tạ Khương Qua, còn anh ở trong cô.

Đồng cỏ che trên người đã rơi hết. Dù là hoàng hôn mờ tối nhưng khe hở ván gỗ vẫn có ánh sáng hắt vào. Giữa tia sáng le lói, bóng dáng hai người như chồng chéo lên nhau.

Trong cơn mê, bất chợt anh nhắc lại kỉ niệm xưa cũ: “Tô Vũ, hôm em thay đồ ở nhà anh, anh đã tắm sông suốt một đêm.” Tô Vũ không cười mà đau lòng thay. Cô đau lòng trước quá khứ của Khương Qua. Căn nhà nhỏ chật hẹp không có chỗ quay người, hai mươi bát để trong ví không dám tiêu, đôi giày thể thao sờn vải bọc chỉ, mái nhà rỉ mưa xuống là đột... “Khương Qua.” Cô cầm tay anh, hôn từng đầu ngón tay, bọc bạch nổi lòng: “Khương Qua, em rất nhớ anh, nhưng đôi khi, em không thể và cũng không dám nhớ.” “Anh biết, Tô Vũ, anh biết. Trong quyển sách anh từng đọc có một câu: Khi có một người rất nhớ rất nhớ ta, ta sẽ không thể nào quên được người ấy. Vì thế cho đến tận bây giờ, anh chưa từng quên em, chưa từng có một giây một phút nào!”

Cô lại cúi đầu hôn anh.

Khi trời chiều dần đen đặc, anh và cô càng điên cuồng hơn. Hình ảnh cuối cùng sót lại trong đầu Tô Vũ là cảnh cả hai người cùng ngồi trên đồng cỏ. Cô ngồi trên người anh, hai cơ thể chuyển động như lá rụng trước gió. Vào khoảnh khắc chạy nước rút cuối cùng, cô vừa khóc vừa gọi tên anh không ngừng. Thế nhưng chưa kịp cất lên từ cuối cùng thì tầm mắt đã tối sầm lại.

Khi tỉnh lại đã là xế chiều, cô nằm trên chiếc giường trong phòng mình, anh nằm bên cạnh. Thân thể rã rời nhắc nhở cô nhớ lại tất cả. Ấn tượng hằn sâu nhất không phải là những tư thế khó bề tưởng tượng mà là tiếng cò khô sột soạt vì tần suất vận động của người nào đó, cuối cùng là mọi thứ tối đen. Hóa ra cô đã ngất xỉu.

Mất mặt quá, mất mặt quá đi mất! Thế này làm sao mà chấp nhận được. Tô Vũ lắc đầu nguầy nguậy, song Tạ Khương Qua đã giữ đầu cô lại, giọng anh vang lên: “Em ngất xỉu làm anh sợ chết khiếp ấy.” Cô chậm chậm kéo cổ tay anh, lạnh giọng cảnh cáo: “Tạ Khương Qua, anh hãy quên ngay chuyện này cho em, sau này cấm nhắc tới nữa.” Anh ngoan ngoãn hứa hẹn. Xong xuôi lại áp lên người cô, kề môi tới.

Tô Vũ tức thì cản lại: “Em chưa đánh răng đâu.”

“Anh cũng chưa, anh không muốn làm gì hết, chỉ muốn hôn em thôi.” Anh gạt tay cô, tiếp tục làm theo ý mình.

Cuối cùng, ngày chủ nhật khiến cô sợ hãi cứ thế trôi qua. Khương Qua không hề đến với Thẩm Họa, cũng không có đám cưới ở Hawaii nào hết, thật tốt quá!

Lúc này, Tô Vũ không biết rằng, trong mười mấy tiếng ngắn ngủi, làn sóng dư luận mà Thẩm Họa đẩy lên từ bờ đại dương bên kia dâng cao một cách nhanh chóng, và rồi lan rộng mạnh mẽ. Chương trình “Chào buổi sáng Boston” được phát sóng trực tiếp mà người người mong chờ đã bắt đầu. Mỗi kỳ chương trình sẽ mời vài người nổi tiếng tới uống trà giao lưu cùng với MC. Và chương trình của Chủ Nhật tuần này được đông đảo giới trẻ theo dõi, với đa phần là phụ nữ. Rất nhiều cô gái dậy sớm ngồi trước ti vi, chờ Tiểu Tạ của họ tay trong tay cùng vị hôn thê của mình xuất hiện.

Tám giờ đúng, sau lời mở màn tràn trề sức sống của MC, ống kính hướng sang bên theo hiệu lệnh của anh ta, tuy nhiên chỉ có duy nhất một người đang ngồi trên chiếc ghế dành cho hai vị khách mời của buổi hôm nay.

Người người đều trở mắt, tự hỏi sao chỉ có cô dâu mà không thấy chú rể đâu.

Thẩm Họa mặc chiếc váy màu xanh lục, vẻ mặt bình thản mở lời: “Mọi người đừng vội lo lắng, mọi người sẽ được nhìn thấy Tiểu Tạ ngay thôi!” Dưới sự dẫn dắt của MC, cô dâu kể về vài chuyện thuở niên thiếu giữa cô ta và Tạ Khương Qua. Tuy vẻ mặt hờ hững, nhưng ống kính vẫn bắt được ánh lệ trong mắt cô ta. Theo lời kể nhẹ nhàng của Thẩm Họa, mọi người như được chứng kiến chuyện tình thanh mai trúc mã bên bờ sông Mekong.

Thời lượng chương trình đã quá nửa mà chỗ ngồi bên cạnh cô dâu vẫn trống không. Đến tám rưỡi, câu chuyện tình yêu của Thẩm Họa bỗng nhảy ra một cái tên khác. Sau đó cô ta đột ngột đứng lên, đưa hai tay che mặt, bờ vai không ngừng run rẩy.

MC kịp thời tiếp lời, cùng lúc đó, góc bên trái màn hình bỗng hiện lên một khung cảnh nho nhỏ, là Tạ Khương Qua ngồi một mình sau chặng đường dài mặc trang phục đơn giản mở hộp báo ngắn tại sân bay Napoli. Anh thông báo, sẽ không có lễ cưới được tổ chức tại Hawaii, hiện giờ anh đã trở thành đàn ông độc thân.

Diễn biến bất ngờ khiến một số người xem truyền hình quên mất cốc sữa tươi trong tay, một số người choáng tỉnh sau phút choáng váng, vội vã gọi điện cho bạn bè, báo họ tuyệt đối đừng bỏ qua màn đây kịch tính này, đây là chương trình trực tiếp đấy. Còn đối với những cô gái chực chờ trước ti vi, mong Tiểu Tạ lên sóng thì há to miệng, vô thức chỉnh to âm lượng.

Chương trình “Chào buổi sáng Boston” hôm ấy đã đạt rating kỷ lục. Mọi người đều khắc sâu ấn tượng với cô gái phượng Đông tên Thẩm Họa kia. Họ nhớ mãi gương mặt Thẩm Họa nhòe nhoẹt lớp trang điểm vì khóc, lời xin lỗi lịch sự và vẻ và thoải mái trong khi đôi mắt đã hoe đỏ.

Sau cùng, Thẩm Họa buông lời chốt: “Tôi nghĩ, chung quy lại, tôi vẫn không thể giữ được anh ấy.” Biểu hiện của cô ta đã giành được sự thương hại của rất nhiều người. Sau vài phút ngắn ngủi, trang cá nhân của Thẩm Họa trên mạng xã hội được mấy chục nghìn người ghé thăm, để lại những dòng tin nhắn động viên.

Mấy tiếng sau, Tô Vũ - người thứ ba xuất hiện qua lời kể của Thẩm Họa bị rất nhiều người nhắc tới.

“Tô Vũ” có mặt trên trang báo lớn với tiêu đề nhắc đến các vụ scandal như bao dưỡng trẻ vị thành niên. Vài kênh truyền thông giải trí về vòng tròn màu đỏ bao quanh Tạ Khương Qua, Tô Vũ và Thẩm Họa và đặt một dấu hỏi chấm to đùng với câu hỏi “Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Sự ngọt ngào trước sóng gió (2)

Khi tất cả mọi người đang vô cùng hứng thú với cô gái tên “Tô Vũ” kia thì ở nơi yên tĩnh nhất trên cao nguyên Napoli, rất nhiều ký giả định chạy đến làm phiền Tạ Khương Qua phát hiện ra con đường duy

nhất dẫn đến nông trường của anh đã bị phá hỏng. Có mấy trăm người bảo vệ trận địa, sẵn sàng nghênh đón những vị khách tọc mạch, thậm chí cả xe làm nhiễu tín hiệu cũng được điều động, khiến các ký giả không thể liên lạc với bên ngoài qua điện thoại, máy chụp hình trong tay bọn họ cũng chỉ chụp được coi xay gió màu trắng cao cao ở nông trường mà thôi.

Vào bữa tối, Tô Vũ vô cùng vui mừng vì Tạ Khương Qua không ép cô ăn súp hải sản quả hạch nữa. Sau trận mây mưa, cô đã đói rồi, vậy mà anh cứ nhìn cô không chớp mắt, chẳng thiết tha ăn uống.

“Tạ Khương Qua, anh không đói bụng à?” Tô Vũ tức giận nhìn anh, lẽ ra anh phải đói hơn cả cô mới đúng, rõ ràng anh...

Khụ... Cô cúi đầu, ngại ngừng uống nước, mặt đỏ ửng. “Lúc em còn đang ngủ nướng thì anh đã ăn no rồi.” Tạ Khương Qua giải thích. Thế à? Tô Vũ lại xấu hổ uống thêm hộp nước nữa. Có tiếng bước chân vang lên, Phạm Khương dẫn theo mấy người vội vàng đi tới. Vừa bước vào, anh ta ngoảnh nhìn cô trước, Tạ Khương Qua hiểu ý, đi đến kê sát bên tại cô, thì thầm: “Anh với Phạm Khương có việc cần trao đổi, em về phòng chờ anh trước. Nhớ là đừng chạy lung tung, buổi tối đám công nhân hay uống bia, sau đó chia nhóm chơi trò khá ồ. Anh không thích em tiếp xúc với cảnh tượng có mấy tên cường tráng đó đâu, nghe nói nhìn xong sẽ bị đau mắt hột đấy.”

Đáng ghét! Tô Vũ giơ chân, đá mạnh vào bắp chân Tạ Khương Qua.

Ăn xong bữa tối, cô ngoan ngoãn về phòng, định mở tivi để giải trí nhưng không hiểu sao lại mất tín hiệu. Sau khi về phòng cô mới phát hiện, trong phòng cô tự dung có thêm nhiều đồ dùng hằng ngày của đàn ông, hơn nữa, trong tủ đầu giường còn có thêm mấy hộp “ba con sáu”. Không chỉ tủ đầu giường mà ngay cả nhà vệ sinh cũng có, hơn nữa còn được đặt ở vị trí dễ thấy, tất cả đều là loại siêu mỏng mới nhất.

Tên hư hỏng Tạ Khương Qua này! Tô Vũ bỏ mấy thứ đồ kia về chỗ cũ.

Cô vội vàng dời mắt đi, đứng trước tấm gương lớn, phát giác gương mặt mình đỏ đỏ. Trên tường nhà vệ sinh còn treo áo tắm của Tạ Khương Qua, cô không nhịn được đi đến kéo chiếc áo tắm kia xuống. Nó mang màu lam nhạt mà cô thích nhất, màu này rất hợp với anh, còn vương mùi hương của anh nữa. Cô cầm chiếc áo tắm ướm lên người mình, trong hết như chiếc váy dạ hội. Quả nhiên khi cô mặc chiếc áo tắm đó vào, cột chắc dây lưng, vạt áo tắm dài chấm đất. Cô tung tăng làm kiêu làm dáng trước gương, mãi đến khi Tạ Khương Qua đẩy cửa bước vào phòng tắm mới hoảng hốt dừng lại, cô không ngờ anh quay lại nhanh như vậy. Anh đi đến ôm lấy cô và nhắc bóng khỏi mặt đất, sau đó để chân cô quấn quanh hông mình như bạch tuộc. Trán anh khẽ cọ cằm cô, giọng khàn khàn đầy ẩn nhẫn: “Em có biết lên lút mặc quần áo của anh phải chịu trừng phạt thế nào không?” Tô Vũ tỉnh ngịch đặt tay lên vai anh, cúi đầu hôn lên mũi anh: “Em chấp nhận chịu phạt.”

Một tay Tạ Khương Qua dễ dàng luồn qua cổ áo tắm, thuận thể mở rộng cổ áo để nó áo trượt khỏi vai Tô Vũ. Khi mọi vật cản đã bị dẹp bỏ, bóng đảo tròn đầy cuốn hút xuất hiện trước mặt, anh tức khắc vui đầu vào nơi mình khát khao, bước chân bắt đầu vội vã rồi loạn.

Có lẽ, cảnh tượng này đã hiện lên trong đầu quá nhiều lần nên Tạ Khương Qua mới kích động như thế. Chẳng

mấy chốc đã tìm ra nơi thích hợp để âu yếm, sau vài tiếng loảng xoảng do đồ đạc trên bề mặt rơi xuống sàn, anh đặt cô lên vị trí ấy, nâng mặt cô: “Anh muốn làm với em ở đây.” Sau đó anh lần đến môi cô, bắt chập mọi thứ. Bàn tay quen đường quen nẻo mò đến chiếc hộp màu hồng bên cạnh, áo tắm rộng thùng thình vẫn đang vắt vẻo trên người Tô Vũ, anh vừa hôn nồng nàn vừa thô lỗ giật phẳng lớp chắn mỏng manh trên người cô, vội vã tiến vào.

Lưng Tô Vũ dán chặt vào tường, chân quăn chặt lấy hông anh, tay không biết phải đặt ở đâu. Theo tiết tấu dần kịch liệt, cuối cùng cô luồn một tay vào tóc anh, tay khác đặt trên vai anh, mở rộng cơ thể đón nhận lấy anh. Trong tâm mắt chỉ còn trần nhà không ngừng đong đưa, và rồi thời gian như thể quay ngược.

Trước mặt cô là cậu thiếu niên ngây thơ, chân thành và có ánh mắt cổ chấp bên sông Mekong năm nào. Giờ khắc này, cô rất cảm kích anh, cảm kích vì cô đã đi rất xa, nhưng anh vẫn đứng ở nơi đó chờ cô, níu giữ cô lại.

Tô Vũ hôn lên môi anh: “Khương Qua, em muốn sinh cho anh một đứa bé giống hệt như anh vậy.”

Cô không cần một đội bóng, chỉ muốn một đứa bé giống Khương Qua mà thôi. Cô muốn dùng cả sinh mệnh này để yêu đứa bé và ba của nó.

Anh rũ mắt, trong đôi mắt như có ánh trắng lấp lánh trên sông Mekong: “Công chúa hạt đậu, trước khi em sinh cho anh một đứa bé thì em phải lấy anh trước đã!”

Chiều hôm đó, Tạ Khương Qua nhận được hai cuộc điện thoại. Bà Diêu Thực Phán gọi đến từ Bangkok, xin lỗi anh vì không thuyết phục được A Họa buông tay, còn cuộc gọi thứ hai từ Boston, Thẩm Họa thông báo, mời Tiểu Tạ chuẩn bị thưởng thức màn kịch sắp bắt đầu.

Trong một tuần liền, Tạ Khương Qua luôn nhốt Tô Vũ trong phòng y như lời anh từng nói, khiến cô cảm giác

mình cứ như heo được nuôi trong chuồng vậy. Sinh hoạt hằng ngày của cô chỉ xoay quanh việc ăn, ngủ và tận hưởng những khoảnh khắc mây mưa ngọt ngào, vì vậy chẳng hay biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Mỗi khi mở mắt ra là lại nhìn thấy anh nên cô cứ ngỡ anh vẫn luôn ở bên cạnh mình. Mãi đến sau này, cô mới biết được, anh thường nhân lúc cô ngủ say, xử lý rất nhiều việc.

Tháng Chín năm nay là một tháng vô cùng bận rộn đối với Phạm Khương, có rất nhiều vấn đề cần anh ta phải trực tiếp xử lý. Từ khi Tạ Khương Qua đưa cô gái Tô Vũ từ Tokyo về Napoli, Phạm Khương đã loáng thoáng cảm nhận, mối quan hệ giữa Tạ Khương Qua và Thẩm Họa không duy trì được lâu.

Quả nhiên, trong vòng năm phút ở sân bay, Tạ Khương Qua đã tuyên bố với hàng trăm phóng viên rằng hai người chính thức kết thúc.

Tạ Khương Qua tỏ ra như không hề xảy ra chuyện gì, trở lại nông trường ở Napoli, để mặc Thẩm Họa lên sóng truyền hình làm đủ trò.

Tuần cuối cùng của tháng Chín, cái tên Thẩm Họa đã khắc sâu trong ấn tượng của mọi người. Đó là một cô gái bình thường, chân thành, lương thiện, khoan dung, được giáo dục tốt. Suốt quá trình thông báo hủy hôn với vị hôn phu, cô ta cũng chỉ cảm ơn mọi người đã quan tâm, bảo rằng mình rất tốt, không oán giận cũng không trách móc đối phương.

Mấy ngày sau, hình ảnh cô ta uống say khướt, dựa trên vai bạn khóc đến thảm thương được đăng tải trên khắp các trang web. Con người luôn đứng về phe của kẻ yếu, thế là, ai ai cũng chuyển sang chửi rủa cô gái tên Tô Vũ kia là hèn hạ, là hồ ly tinh... Cuối tháng Chín, chuyên mục “Chào buổi sáng, Boston” lại kể về một câu chuyện của cô gái có tên là Tô Vũ, kẻ thứ ba đã phá hoại tình cảm thanh mai trúc mã của người khác.

Tô Vũ từng là một thiên kim nổi tiếng ở Bangkok, từng có một đời chồng và nhiều mối tình lãng mạn những thời trẻ. Mỗi tháng cô đòi bạn trai một lần, còn có người tự sát, đánh nhau vì cô. Song, chuyện đáng chú ý nhất là cô còn từng bao nuôi một cậu bé vị thành niên. Đầu tháng Mười, một vụ án cường bức xưa cũ đã đẩy câu chuyện về mối tình tay ba này lên đến đỉnh điểm cao trào, trở thành tin tức nóng nhất tháng. Bởi vì đương sự trong vụ án này chính là hai cô gái đã được bàn tán khắp các phố lớn ngõ nhỏ suốt thời gian vừa qua.

Tô Vũ là chủ mưu ghê tởm, còn nạn nhân đáng thương chính là Thẩm Họa.

Đối mặt với những câu hỏi liên tục từ cánh truyền thông, nạn nhân chỉ ngẹn ngào bối rối: “Khi ấy tôi rất sợ, tôi còn quá trẻ, mới chỉ hai mươi tuổi thôi nên không biết phải làm gì!”

Chính câu nói này đã mở ra một vụ án mà toàn thể người dân chính là thẩm phán, người người đều như biến thành một thành viên của bồi thẩm đoàn.

Không chỉ có Tô Vũ bị ném đá, mà người có liên quan sâu xa đến cả hai người phụ nữ là Tạ Khương Qua cũng trở thành đối tượng bị lên án kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Đối mặt với phán xét (1)

Khi vụ cường hiếp xảy ra ở Thái Lan được phơi bày trước mắt bàn dân thiên hạ, Phạm Khương mới nhận ra mình đã đánh giá thấp khả năng chiến đấu của Thẩm Họa. Quả nhiên là sinh viên trường

Massachusetts danh giá, cô ta biết vận dụng sức mạnh của thời đại thông tin, nhiều khi không cần ra đường cũng có thu hoạch ngoài sức tưởng tượng. Hết thấy đều phát triển theo chiều hướng mà cô ta mong muốn. Trong một tuần lễ ngắn ngủi, những chuyện Tô Vũ từng làm đều bị đào bới, phiên bản mới cập nhật từng ngày. Trong mắt đồng bào người, Tô Vũ thuộc loại nhân cách khiếm khuyết nghiêm trọng.

Cuối cùng, fan của Tạ Khương Qua thể hiện sự bất mãn bằng phương thức của riêng mình. Họ cho rằng cô gái đầy vết nhơ đó không xứng với Tiểu Tạ của họ và ném đá cô toi tã. Vài nhà bình luận cũng cười nhạo ánh mắt và gu phụ nữ kỳ quặc của anh. Thế là, tình yêu mới của Tiểu Tạ trở thành mối tình tai tiếng mà người đời coi thường. Bạn bè Tạ Khương Qua cũng thể hiện thái độ không tốt về mối tình này trước những cuộc phỏng vấn từ giới báo chí. Tiếp theo, một vài Hiệp hội phụ nữ lên tiếng. Họ hô hào phải trừng trị nghiêm khắc kẻ dám vi phạm pháp luật. Giữa làn sóng dư luận phản đối dữ dội, người đầu tiên lên tiếng đáp trả trong ba nhân vật chính là Tạ Khương Qua. Ngày thứ Hai của tuần đầu tiên tháng Mười, hai phóng viên nổi tiếng bị bắt vì tội bôi nhọ nhân phẩm người khác.

Đại diện của Tạ Khương Qua đưa ra thông báo, anh đã dùng danh nghĩa cá nhân gửi thư luật sư cho những nhà truyền thông đưa tin phóng đại, còn đe dọa nếu ai đó còn dựng chuyện làm trò vui, anh sẽ bắt họ phải trả giá gấp trăm nghìn lần.

Vào thời điểm gay gắt nhất, Tạ Khương Qua còn đăng hai đoạn clip kéo dài mười phút trên các kênh truyền thông lớn. Đầu clip, anh đưa một tập giấy photo đã ố vàng ghi rõ tên thiếu niên được Tô Vũ bao nuôi là Tạ Khương Qua.

“Cô ấy xuất hiện vào ngày tháng tôi khốn khó nhất, giúp đỡ tôi vào lúc tôi gian nan nhất, sớm hơn bất kỳ ai khác trong cuộc đời này. Đối với tôi, cô ấy là thiên sứ. Tôi đã yêu cô ấy từ rất lâu về trước.”

Anh kể về cuộc sống ở khu ổ chuột tại Bangkok. Cô gái sống trong căn biệt thự trắng đã dùng ba triệu baht cứu mẹ anh khỏi cảnh lao tù. Anh còn cho phát kèm đoạn băng ghi âm của người đưa mẹ anh tới đồn cảnh sát. Đoạn clip kết thúc với câu nói “Dù sau này thế nào đi nữa, tôi vẫn ủng hộ cô ấy, tin tưởng cô ấy!” của Tạ Khương Qua.

Bởi vì đã chuẩn bị đầy đủ nên những kênh truyền thông giới soi mói cũng không thể bối mớ được gì ở đoạn clip này, chỉ có thể viết các bài báo khách quan. Trong clip, Tạ Khương Qua không hề nhắc tới Thẩm Họa, nhưng mọi người đều hiểu nhân vật “ai khác” mà anh nhắc tới chính là cô ta. Bởi vậy, sau khi đoạn clip được đăng tải, mọi lên án về người thứ ba đã bị lật đổ, chuyện bao nuôi trẻ vị thành niên cũng lặng lẽ trở thành mối tình lãng mạn.

Ngoài đoạn clip mười phút ấy, Tạ Khương Qua còn quay một clip hai phút dành cho những fan luôn ủng hộ anh.

Trong clip, anh rung rung nước mắt, mong fan hãy tin tưởng mình, nếu họ quý mến anh, xin hãy quý mến cả người anh yêu. Đoạn phim này còn mang lực sát thương mạnh hơn clip trước đó. Chuyện mọi người quan tâm nhiều nhất là Tiểu Tạ đã khóc, chắc hẳn anh ấy rất buồn vì họ không tin anh ấy. Cảm xúc ấy nảy nhanh chóng lên men, vậy là họ trút cơn bức tức vào những kênh truyền thông liên tục đưa tin giật tít kia. Và nhân vật có sức ảnh hưởng lớn nhất thời nay không phải là người nổi tiếng nào đó, mà là “anh ấy”, “cô ấy” núp sau “mấy vì tính” của thời đại Internet.

Cùng ngày, nhân viên của văn phòng truyền thông đều bận vắt chân lên cổ. Họ đã được thể nghiệm trọn vẹn uy lực của những anh hùng bàn phím ấy. Hộp thư thì đầy thư kháng nghị từ khắp mọi nơi trên thế giới, còn điện thoại như thể nổ tung bởi những lời trách cứ xa xỉ.

Trong tâm bão dư luận, chỉ có Phạm Khương là che miệng cười thích thú, nhớ lại cảnh “Tiểu Tạ đã khóc” làm các cô gái đau nát cõi lòng. Nếu họ mà biết ảnh lệ trong mắt Tiểu Tạ được tạo ra từ thuốc nhỏ mắt và bình xịt cay, chắc hẳn họ sẽ tức điên lên mất.

Cũng trong hôm ấy, ở căn hộ cao cấp gần đại học Massachusetts, Thẩm Họa đứng trước gương nhìn mình. Cô ta đã đập phá tất cả những gì có thể, bao gồm tấm gương trước mặt. Trên chiếc gương rạn nứt là khuôn mặt rất đối bình thường của cô ta. Thẩm Họa biết, không lâu sau, khuôn mặt này cũng sẽ mất đi mọi ánh hào quang vì Tạ Khương Qua đã rời xa. Trước giờ, phần lớn những lời ca ngợi cô ta nhận được đều đến từ Tạ Khương Qua. Vàng hào quang ấy như chất gây nghiện, bao gồm cả thế giới anh dệt lên khiến cô không thể buông bỏ. Trong thế giới ảo đấy, rất nhiều người nói Tạ Khương Qua yêu cô!

Bây giờ, ngay cả thế giới đó cũng tan vỡ như bong bóng xà phòng! Thảm họa tự nói với bóng dáng mình trong gương: Mây mới là người bị hại thảm khốc nhất! Vì vậy việc đòi lấy lại công lý cho mình là chuyện vô cùng chính đáng. Buổi chiều, Tô Vũ thức giấc, lần đầu tiên không thấy Tạ Khương Qua nằm trên giường cùng mình. Gần đây, cô nghe theo lời đề nghị của bác sĩ, buổi trưa nghỉ ngơi một tiếng bốn mươi phút. Cô cũng phối hợp với nhà dinh dưỡng, họ chuẩn bị gì thì cô ăn nấy, dù ghét cô cũng ăn bằng hết, chỉ vì cô muốn sinh cho anh một Tiểu Khương Qua giống hệt ba nó. Bỗng lúc này, cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra, Tô Vũ vội vàng nhắm mắt lại. Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng đoán được, ba của Tiểu Khương Qua tới rồi đây.

Tiếng bước chân khê khạng tới trước giường, mùi sữa tươi nồng nàn tỏa khắp không gian. Mép giường lún xuống, rồi hông của cô bị vỗ “bôm bốp” vang giòn.

Khi ánh nắng trên cao nguyên Napoli chuyển thành sắc vàng, lần đầu Tô Vũ được anh cho phép rời khỏi nông trường trong suốt mười mấy ngày qua. Hai người cưỡi ngựa tới chân núi lửa Vesuvius. Cô cưỡi con ngựa nhỏ, còn anh cưỡi con ngựa Ả Rập cao to. Hai chú ngựa chạy dưới chiếc cầu gỗ đồ sộ, khi tới bình nguyên thì họ ghim tốc độ lại, cho chúng chạy song song, còn chủ nhân thì nắm lấy tay nhau. Cả vùng đất rộng lớn hiện ra trước mắt, vô vàn đóa hoa vàng nho nhỏ đua nhau nở rộ trên thảm cỏ đã ứa màu.

Cưỡi ngựa rong ruổi trên bình nguyên hồi lâu, Tô Vũ chuyển sang chú ngựa Ả Rập theo lời của Tạ Khương Qua. Cô tựa lên lồng ngực anh, để chú ngựa thong dong nhấc bước.

Nói chuyện một hồi, anh nhòm người về trước, hôn lên môi cô. Anh vừa uống chút rượu, hương rượu vương nơi miệng anh như truyền sang cô. Cô chỉ biết nghiêng mặt để anh hôn thấm thiết. Bốn bề vắng lặng, xung quanh chỉ có gió đêm man mát. Con gió phát phơ qua mặt, Tô Vũ nhắm mắt lại, mặc cho bàn tay hư hòng của Tạ Khương Qua luồn vào áo mình, vuốt ve không chút khách khí, trêu chọc cô đến

mức thở hổn hển, toàn thân như nhũn ra vẫn không thôi. Khi cô tưởng chừng sắp ngã khỏi lưng ngựa thì anh bỗng giữ lấy eo cô, thuận đà ngâm vành tai cô.

Anh đùa nghịch suốt quãng đường, hồi lâu mới tới ranh giới khu vực an toàn của núi lửa Vesuvius. Dưới bóng hoàng hôn, núi lửa Vesuvius từng chôn vùi thành Pompeii 20.000 người giờ đây tĩnh lặng hết cựa giật đang ngủ say.

Tô Vũ chỉ đỉnh núi cao nhất: “Khương Qua, nếu bây giờ núi lửa phun trào, anh sẽ làm gì?”

“Anh mau chóng đưa em rời khỏi đây như siêu anh hùng!” Anh ôm cô từ phía sau.

“Nếu chỉ có một cơ hội chạy trốn thì sao?”

“Cho dù cơ hội đó thuộc về ai, chúng ta đều không trốn!”

Tô Vũ cười thỏa mãn, phụ nữ đều thích nghe những lời ngọt ngào này. Hải lòng với câu trả lời của Tạ Khương Qua, cô thưởng anh một nụ hôn thật nồng nàn.

Màn đêm buông xuống, hai người dựng lều dưới chân núi Vesuvius. Tạ Khương Qua nhóm lửa ngoài lều, sau đó còn nướng cá, nướng thịt cho bữa tối, sau đó hai người đánh chén bên cạnh đồng lửa.

Nằm trên thảm cỏ, ngắm sao trời trên cao nguyên Napoli thơ mộng. Khi những vì sao rực sáng trên nền trời đen thăm thẳm, nụ hôn của anh đang rơi lên cổ cô, cùng cô tận hưởng những kích thích giữa vùng đất mệnh mệnh quang đăng. Bao quanh họ là bụi cỏ chỉ cao nửa mét, bên cạnh là ngọn lửa đang cháy hùng hực, lãng mạn mà nguyên thủy biết nhường nào. Sau khi đưa nhau lên đỉnh đam mê, anh kéo tay cô tới hồ nước trong giống bể bơi nhỏ gần đó. Bởi vì nằm sát núi lửa, nên nước hồ bốn mùa đều ấm áp.

Dưới ánh sáng mờ mờ, họ đứng xuống chỗ nước nông tới hông. Anh chu áo tẩy rửa cho cô. Họ chơi đùa trong hồ rất lâu. Sau cùng, cô dựa lưng lên người anh, còn anh đưa tay ôm lấy hông cô, cùng ngắm cảnh đêm yên tĩnh và mê hoặc.

Anh thở dài phía sau cô: “Trăm triệu năm sau, mọi người phát hiện hai thân thể còn nguyên vẹn dưới chân núi lửa Vesuvius, là một nam một nữ ôm chặt lấy nhau, khuôn mặt họ nở nụ cười thỏa mãn. Sau khi chứng thực thân phận, tên người đàn ông là Tạ Khương Qua, còn người phụ nữ là Tô Vũ!”

“Họ chết vào lúc tình yêu thăng hoa nhất.” Tô Vũ khẽ tiếp lời. Lúc này, cô chỉ muốn rơi lệ.

Ánh lửa đỏ rực ngoài kia làm hắt sáng lên căn lều để mở hết như thước phim chiếu bóng hồi nhỏ từng xem. Ánh lửa rực cháy ấy dường như ập tới mặt cô. Cô quỳ một chân xuống, bàn tay vờn quanh nút quần bò của anh, nhưng chân chừ mãi không cời.

Giờ khắc này, cô phải thực hiện lời hứa lỡ miệng vào một phút đại đột lúc say trong sóng tình. Nhưng cô hơi sợ, con nài trong trái lòng cô làm khiến cô bất an.

Nơi đỉnh đầu vang lên tiếng cười khê khạng của anh, anh và rối tóc cô: “Ngủ đi, hôm nay em mệt rồi.” Anh kéo tay cô nằm xuống: “Thế nên, bây giờ chúng ta cùng ngủ thôi, nhưng...” Mắt anh lướt xuống ngực cô, “Nhưng, tối nay anh muốn ôm nó ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Đối mặt với phán xét (2)

Trong khi Tô Vũ vẫn không hề hay biết chuyện gì đang diễn ra, màn kịch mà Thẩm Họa từng nhắc với

Tạ Khương Qua đã bắt đầu trình diễn.

Tuần trước, có năm luật sư đã tự đề cử mình trở thành luật sư đại diện cho Thẩm Họa. Bọn họ đều tốt nghiệp với tấm bằng khá, giỏi từ Học viện Massachusetts, đồng thời cũng là những luật sư nổi tiếng. Họ lấy danh nghĩa bạn học của Thẩm Họa, tuyên bố muốn đưa kẻ chủ mưu trong vụ cưỡng bức mãi chưa lộ diện kia vào vành móng ngựa.

Giới truyền thông cũng vào cuộc, còn fan của Tạ Khương Qua thì vô cùng bất mãn đối với Thẩm Họa. Bọn họ mắng cô ta dối trá, một số người dễ kích động còn đến thẳng trường học của Thẩm Họa để bày tỏ thái độ của mình. Cuối cùng, trận mắng chửi này lại biến thành cuộc chiến giữa cư dân mạng và sinh viên của trường Massachusetts.

Giữa tình hình đó, đoàn luật sư của Thẩm Họa đã đến Thái Lan, tin tức về việc họ đệ trình yêu cầu lập chuyên án đối với tòa án Bangkok cũng liên tục được tiết lộ. Tô Vũ ở nông trường chẳng hề hay biết, mỗi ngày cô và Tạ Khương Qua đều quần quýt lấy nhau. Hằng ngày, làm theo lời dặn của bác sĩ và chuyên gia dinh dưỡng, hết rèn luyện thân thể lại đến ăn cơm rồi nghỉ ngơi. Cô luôn nhắc nhở mình, phải xuất hiện trước mặt di út với dáng vẻ khỏe mạnh mà và bồi dưỡng thân thể thật tốt để sinh một đứa bé cho anh.

Thình thoảng, dưới cái nhìn ngẩn ngơ của Tạ Khương Qua, cô lại lén lút soi gương. Về mặt cô lúc này trông tươi tắn hơn nhiều so với hồi còn ở Tokyo, hai gò má cô hồng hào, đôi mắt cong cong nét cười.

Có lẽ khi năm mới đến, cô có thể dẫn Tạ Khương Qua đến Tokyo thăm di út, rồi cùng anh trở lại Bangkok để thăm mộ mẹ mình, và sang năm sau, anh sẽ cưới cô, hai người chuẩn bị chào đón Tiểu Khương Qua chào đời. Lúc này, cô hơi lo, nếu Tiểu Khương Qua là con gái thì sao đây, không biết nó trông thế nào nhỉ? Chỉ là ngay sau đó, cô không còn nghĩ ngợi đến việc này nữa, cho dù Tiểu Khương Qua là con gái thì cũng xinh xắn vô cùng. Martha cũng từng nói, nếu con của hai người là một cô bé, nó cũng sẽ là một thiên sứ, bởi vì gương mặt khi giả trang thành con gái của Tiểu Tạ kiểu gì cũng mê đảo biết bao chàng trai cho xem. Tô Vũ vui mừng khôn xiết, cô phải đi mua một bộ tóc giả dài, chờ khi Khương Qua ngủ sẽ đội lên đầu anh, qua đó sẽ biết được con gái của hai người như thế nào ngay.

Rốt cuộc đến Chủ nhật, Tạ Khương Qua lại đưa cô rời khỏi nông trường. Ngay từ sáng sớm, họ đã ngồi máy bay từ Napoli đến Milan, đáp xuống đường băng tư nhân của bạn anh. Ngay khi xuống máy bay, anh vội vã kéo cô vào một chiếc xe màu đen che kín các ô cửa kính, đằng trước và phía sau có tổng cộng bốn chiếc xe hộ tống, thậm chí đằng trước còn có xe cảnh sát mở đường.

Nhìn tình cảnh hoành tráng này, Tô Vũ hơi phiền muộn, còn Tạ Khương Qua thì liên tục kéo gương mặt cô đang nhìn ra ngoài cửa xe quay lại mặt đối mặt với mình. Anh kiêu ngạo khoe khoang càng ngày càng có nhiều cô mê mẩn vẻ đẹp của mình nên phải làm như vậy.

Tô Vũ cảm thấy lời anh nói cũng có lý, dọc đường có rất nhiều cô gái giơ bàn tay chạy theo xe của hai người. Ban này, còn có mấy cô gái ngồi xe mui trần hô to, cô loáng thoáng nghe họ nói “Tiểu Tạ, bọn em tin tưởng anh” thì phải.

Ngày hôm ấy, Tạ Khương Qua dường như hóa thành một người yêu hoàn hảo. Anh đưa cô đến Montenapoleone được mệnh danh là trạm dừng chân của các ngôi sao.

Anh kéo tay cô đi vào cửa xoay bằng bạch kim, nhân viên phục vụ mặc vest chỉnh chu đứng thành hai hàng, mỉm cười chào đón bằng tiếng Trung Quốc chuẩn.

Nhà thiết kế trẻ tuổi nổi tiếng người Milan thường bị lên án vì thói ngạo mạn đã có mặt ở đó. Cô nàng giương rộng hai tay, dùng ngôn ngữ cơ thể bày tỏ rằng mình rất vui về khi phục vụ người con gái xinh đẹp trước mặt này.

Tô Vũ đứng trên chiếc thảm thủ công màu mặt ong trải dài đến cầu thang xoắn ốc, một tay cô đeo găng tay mỏng đặt lên tay vịn mạ vàng, tay còn lại nhấc vạt váy, bước xuống một bậc thang. Cô có chút ngượng ngập, đã rất lâu rồi cô không mặc những bộ quần áo sang trọng này, lâu đến mức cứ như một giấc mộng.

Khi bước xuống bậc thang thứ hai, cô hơi sợ hãi. Dưới chân cô là đôi giày cao gót mười phân, mỗi phần đều đính ba trăm sáu mươi viên kim cương nhỏ khoảng 0.0003 carat, mỗi viên đều được khắc năm mươi bảy mặt, khi cô mang đôi giày này, trông cô hết như đang đặt chân lên một dải sao sáng.

Ban này nhà thiết kế có nói, cô hãy mang đôi giày đẹp nhất thế giới này để đến gặp người yêu của mình, hãy để anh ấy đưa cô đến nơi tốt đẹp nhất, cùng hưởng thụ thời khắc hạnh phúc. Khi bước xuống bậc thang thứ ba, cô nhìn thấy Tạ Khương Qua đang đứng cuối tấm thảm ngay dưới cầu thang. Dáng người anh cao lớn, mặc bộ lễ phục cùng màu với cô, đầu tóc được vuốt keo tỉ mỉ, mỉm cười chờ đón cô.

Tô Vũ dừng bước, nheo mắt ngắm người đàn ông của mình.

Rõ ràng mới tháng Tư năm nay, trong bầu không khí lạnh như băng ở Tokyo, cô vẫn còn để kiểu tóc ngắn cùn cùn, mặc chiếc áo thun là quà tặng kèm từ siêu thị, chân mang đôi dép 1000 yên rời khỏi căn phòng cho thuê nhỏ như miếng đậu phụ, nổi giận dưng dưng đi trên chiếc cầu thang làm từ ván gỗ có thể sụp xuống bất cứ lúc nào để gặp Tạ Khương Qua.

Chàng trai khi xưa chỉ có 20 baht trong ví tiền lại dùng một xe tiền mặt mang cô từ Tokyo đến Italy trên chiếc chuyên cơ bay ở độ cao 10.000 mét. Ngày ấy, cô vẫn chỉ là người đàn bà rơi vào cảnh nghèo túng, mỗi hơi thở đều toát lên nỗi tuyệt vọng.

Đứng trên bậc thang thứ ba, mắt cô hơi long lanh ánh lệ. Đáng lẽ cô phải vui vẻ mới đúng, nhưng tại sao lại muốn khóc thế này. Khương Qua của cô đang ở đây, anh vẫn luôn ở đây chờ cô đợi cô.

Tô Vũ mỉm cười với anh, uốn thẳng lưng, đi từng bước về phía anh với dáng vẻ mà cô đã từng có ở những năm tháng tươi đẹp nhất. Giây phút này đây, cô đang mang đôi giày đẹp nhất thế giới, cô muốn dùng tư thái xinh đẹp nhất của mình xứng đôi với nó.

Đến cuối thăm, cô thả vạt váy ra rồi mỉm cười: “Khương Qua, có phải anh bị em mê hoặc đến điên đảo tâm thần không?”

Hôm ấy, Tô Vũ kéo tay Tạ Khương Qua đến một nhà hát opera sơn màu vàng, người biểu diễn là những người xuất sắc nhất được mời đến từ Broadway. Suốt buổi Tạ Khương Qua đều nắm lấy tay cô, luôn miệng hỏi thăm cô có thích buổi biểu diễn này không. Biểu hiện ga lăng của Tiểu Tại thành công biến Tô Vũ trở thành trung tâm của nơi đây. Mấy người phụ nữ ngồi đằng trước không hề để ý đến những người ăn mặc bắt mắt trên sân khấu hình mà chỉ toàn tập trung ánh nhìn về phía cô.

Tô Vũ loáng thoáng nghe thấy những người đó nói với giọng vui mừng như khi gọi Tiểu Tại để nói về cô. Đúng rồi, nghe nói cứ cách một khoảng thời gian, anh lại thay một cô bạn gái mới. Xem tình hình này, chắc chắn họ tưởng cô là một trong những người bạn gái mới của anh rồi. Tô Vũ tròn mắt lườm anh một cái, anh cũng phối hợp tỏ vẻ hoảng sợ làm cô bật cười. Ngày hôm ấy là một ngày vô cùng xa hoa, không phải vì những bộ quần áo lộng lẫy hay đôi giày đính 720 viên kim cương cô đang mang trên người, mà vì cô luôn được che chở trong vòng tay của một vị hoàng tử tên Tạ Khương Qua.

Đến khi lên xe, cô không hề để ý hình tượng bản thân nữa, cứ thế nép sát vào người anh. Bên ngoài cửa xe, màn đêm đã buông xuống, vậy là một ngày tuyệt vời sắp trôi qua. Tô Vũ ưỡn oai, đá đôi giày đắt đỏ làm cô luôn sợ rơi mất viên kim cương đính trên nó sang một bên. “Khương Qua, cả ngày hôm nay anh rất kỳ quái, nói thử xem, anh có mục đích gì?” “Khương Qua, ở nông trường vẫn tự do hơn.” Cô nhắm mắt lại, hưởng thụ bàn tay anh nhẹ nhàng xoa bóp cho mình.

“Vậy sau này chúng ta cứ sống ở nông trường thôi.”

“Ừm.” Cô tựa trên vai anh, gật đầu đồng ý.

Cứ thế, Tô Vũ gục trên vai anh, để anh công về khách sạn. Dọc đường đi, cô cứ như đang gặp phải kẻ địch, vẻ mặt căng thẳng của người quản lý khách sạn thật là kỳ quái, khi về đến phòng, cô lại hỏi anh lần nữa là có phải có chuyện gì xảy ra hay không, anh lại bảo không có chuyện gì cả, chỉ dặn cô hãy nghỉ ngơi thật tốt. Nếu như giấc mộng có thể được miêu tả bằng mùi vị, thì cô cảm thấy giấc mộng đêm hôm đó của cô hết như ly rượu Rum cô uống lúc tối vậy, ngọt ngào và êm dịu làm sao. Cô mơ thấy Tiểu Khương Qua, trông mặt mũi nó rất mơ hồ, nhưng cô biết nó rất xinh đẹp.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, Tô Vũ ngủ một giấc thật dài, đến khi tỉnh dậy cứ nghĩ hai mươi mấy tiếng đã qua. Tạ Khương Qua vẫn đánh thức cô bằng cách đánh vào mông cô giòn giã.

“Công chúa hạt đậu không đói bụng à?”

Vừa ngủ thấy mùi thức ăn, có cảm giác mình đã đói rồi cả ruột rồi.

Một bàn ăn hấp dẫn được đặt trên thảm, bày các món ăn Thái Lan với màu sắc bắt mắt mà cô thèm thường bấy lâu. Cô rất thích các món ăn Thái do đầu bếp trước kia ở nhà cô làm, đó là một người Singapore, ông thường chế biến các món Thái mang một chút hương vị Trung Quốc. Tạ Khương Qua đưa món cơm nắm bơ đậu phộng cho cô, bơ đậu phộng thuần kiểu Trung Quốc kết hợp với đậu phụ nhồi bên trong cơm nắm khiến cô cảm thấy thật quen thuộc. Cô nhìn anh chăm chăm. “Người làm món này là một người Singapore, ông ta từ bỏ công việc hiện tại của mình để đến đây đây. Ông ta nói, công chúa hạt đậu ăn được món cơm nắm do ông ta làm mới có đáng về xinh đẹp như thế.”

Nhìn xem, Tiểu Tại lại chiều hư cô rồi, lúc nào cũng chỉ nói mấy lời cô thích nghe thôi. Dường như càng ngày cô càng mong manh hơn, chỉ là chuyện con con cũng khiến cô rơi nước mắt.

Anh đưa tay với qua bên kia bàn ăn lau nước mắt cho cô: “Em còn không biết à, có rất nhiều người thích em, bởi vì họ đều biết rằng, tính em chỉ hơi nóng nảy mà thôi, nhưng bản chất vẫn là một cô gái nhiệt tình lương thiện. Tô Vũ, em nhất định phải nhớ kỹ những gì mà hôm nay anh nói với em.”

Sau khi ăn xong, cô hít thật sâu, thẳng thắn hỏi lại lần nữa: “Khương Qua, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đôi mắt với phán xét (3)

Gội xong đầu, Tô Vũ mở cửa phòng tắm. Trái tim cô hoang mang rối bời, bàn tay băng quơ chạm vào

tay nắm cửa. Tạ Khương Qua thật kỳ lạ, lúc này cố rũ anh tắm cùng, không ngờ anh dứt khoát từ

chối. Trong khi rõ ràng Tiểu Tạ rất thích tắm chung với cô, anh luôn mong đợi được làm chuyện đó lúc tắm.

Cửa phòng tắm vừa được mở ra, Tạ Khương Qua đã đứng ngay trước cửa, cầm sẵn chiếc khăn tắm trong tay. Anh cẩn thận lau tóc cho cô, chờ đến lúc ráo nước, anh lại lấy máy sấy cho cô.

Từ khi ra khỏi phòng tắm, Tô Vũ không nói lời nào. Đến lúc hai người ngồi đối mặt trên giường, cô mới mở miệng.

“Khương Qua, nói đi! Em biết anh đang tìm thời điểm thích hợp nói với em chuyện gì đó. Em đã đi đôi giày đẹp nhất, dắt tay người đàn ông xuất sắc nhất thế giới và tham gia buổi dạ tiệc em hằng mong ước. Thế nên anh hãy nói đi!”

Anh nặng chóp mũi cô, khen ngợi cô không chỉ thông minh mà còn đáng yêu nữa. “Tô Vũ, còn nhớ lời anh vừa nói không. Có rất nhiều người thật lòng thích em.” Tạ Khương Qua mở đầu. Cô chỉ gật đầu coi như đã hiểu.

Tạ Khương Qua nắm bả vai cô, hàng mi buông rũ, khẽ hỏi: “Tô Vũ, em còn nhớ người đàn ông tên Harrison không?”

Mấy phút sau, cô lắc đầu.

“Harrison, người Philippines, vợ của anh ta là Lina.” Tô Vũ ngẩn người. Lina là người giúp việc chăm sóc cô từ tấm bé, có làn da ngăm đen, dáng người phúc hậu. Bà rất tốt với cô, hồi bé từng dạy cô hát ca dao quê bà. Đến bây giờ cô mới nhớ ra, Lina có cháu trai tên Harrison. Anh ta rất cường tráng, thi thoảng tới thăm mẹ, anh ta còn hay khoe cơ bắp với cô nữa. Harrison từng đưa cô danh thiếp của anh ta, vỗ vai cô và nói, nếu cô bị ai bắt nạt hãy đến tìm anh ta, anh ta sẽ cho chúng một bài học. Lúc ấy cô còn cười nhạo, bằng đảng còn đồ còn có số điện thoại làm ăn chân chính từ khi nào vậy, sau đó tiện tay bỏ danh thiếp vào hộp đồ trên xe. Về sau...

Tô Vũ hốt hoảng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Tô Vũ, em có nhớ không? Vào buổi tối trước hôm em tới căn nhà gỗ tìm anh, bảo anh đi với em, em đã gọi một cú điện thoại cho người tên Harrison đấy.”

Ký ức trong đầu cô bắt đầu quay trở lại thời điểm đó...

Tô Vũ nhắm mắt lại, ánh đèn mờ tối nơi góc đường, tiếng đập phá tù kính, quân Áo vàng ở khắp mọi góc ngách Bangkok, chiếc xe thể thao màu vàng dừng bên đường, còn cô thì ngồi trên xe, giận dữ gọi điện thoại... Hình như khi đó cô đã gọi điện cho Harrison. Trước thời điểm ấy, cô biết một sự thật: Ba vì cứu người yêu cũ của mình mà bỏ rơi cô và mẹ trên thế gian này. Thì ra ba vẫn không quên được người đàn bà đó! Cô ghét bà ta, cô muốn dạy dỗ bà ta một trận. Vì vậy mới có cuộc điện thoại ấy.

Tô Vũ choàng mở mắt, nhìn thẳng vào Tạ Khương Qua..

Giờ đến phiên anh nhắm mắt lại, song miệng vẫn tiếp tục cất lời: “Người em sai Harrison đánh là Diêu Thực Phân. Trước khi biết mẹ em, dì ấy và ba em là một đôi. Về sau, ba mẹ em cưới nhau, dì cũng nản lòng lấy người đàn ông vẫn luôn theo đuổi mình.

Diêu Thực Phân là tên của dì Phân, dì có một cô con gái tên Thẩm Họa.” Tai cô ù đi. Tô Vũ dịch người, vùi đầu trong lòng Tạ Khương Qua, ngón tay nắm nhẹ lấy cổ áo anh. Một lát sau, cô khẽ hỏi: “Khương Qua, sau đó thì sao...”

“Sau đó...”

Khương Qua kể lại câu chuyện bằng giọng thật nhỏ, nhưng cô thì nghe rõ từng từ từng chữ. Đợi anh nói xong, cô gục trong lòng anh, không hề nhúc nhích. Tay anh chạm lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cho cô. Khi cô gặp ác mộng, bà luôn trấn an: Tô Vũ đừng sợ. Khi cô khóc, bà dỗ dành: Tô Vũ đừng khóc. Mỗi lần cô vùi vỉnh thứ gì đó, bà lại hứa hẹn: Tô

Vũ chờ nhé.

“Tô Vũ.” Tạ Khương Qua gọi tên cô, “Đừng quan tâm tới lời người ta nói. Anh biết em không cố ý, em không biết về sau lại xảy ra chuyện như vậy. Anh biết em không mong điều ấy xảy ra hơn bất kỳ ai khác.”

Nhưng nó vẫn xảy ra, nó đã trở thành sự thật! “Tô Vũ, anh tin em, anh yêu em, dù em quyết định thế nào anh vẫn ủng hộ em.”

“Trên Trái đất có một nơi mà mọi người gọi là nơi hoang dã cuối cùng, đó chính là Alaska. Tô Vũ, anh có ngôi nhà tọa lạc trong khu vực đẹp nhất Alaska. Vào đêm Giáng Sinh, cực quang như bay múa trên mái nhà. Chúng ta sẽ nuôi mười hai con chó kéo xe ở đây, chúng ta có thể ngồi xe trượt tuyết đến siêu thị mua đồ. Đàn ông Alaska không thích bàn tán linh tinh, họ chỉ quan tâm tới rượu trong quán bar, họ chỉ biết cầu nhau khi chính phủ thi thoảng đưa lệnh cấm rượu. Còn phụ nữ Alaska cả ngày phiền não vì phải coi chừng chồng mình có thất thủ khi uống say bí tỉ không chứ không có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Tô Vũ, nếu em không thích nơi này, chúng ta tới Alaska nhé, rồi đi ngay đêm nay, xe đã đậu bên ngoài chờ sẵn rồi. Chúng ta sẽ sinh sống, tổ chức đám cưới, sinh con, nuôi con ở đó. Tô Vũ, em biết không? Nếu anh sống ở đó, họ còn bầu anh làm trưởng trấn nữa đấy, trong khi anh chẳng biết gì cả. Thế nên nếu em cũng đến đó, em chính là phu nhân của trưởng trấn đấy.”

“Khương Qua, anh có thể ra ngoài không?” Tô Vũ ngắt lời anh.

Tạ Khương Qua hôn lên đỉnh đầu cô, ngoan ngoãn rời khỏi phòng. Tô Vũ mở máy tính lên mạng. Cô chịu đựng nửa tiếng để đọc những tin tức liên quan đến mình rồi tắt máy, phần tiếp theo cô không dám đọc nữa.

Cô chờ đến tận trước cửa sổ, vén lên tấm rèm dày. Có rất nhiều người đang chờ cô!

Tô Vũ kéo kín rèm cửa, dựa lưng lên tường. Hiện giờ cô vô cùng hoang mang, cô không hề quen biết những người mắng chửi cô trên mạng, nhưng... nhưng nhất định có người quen cô. Kiểu gì họ cũng nghe nói về chuyện cô từng làm, rồi vội vã đi loan tin...

Mới chỉ nghĩ đến đây, cô phát hiện mình vô cùng sợ hãi, cuộn mình trong góc tường, ngón tay kẹp một điếu thuốc đã châm lửa. Cô không ngừng ảo tưởng, chỉ cần rít một hơi thuốc thì chất nicotin sẽ chấm dứt mọi cơn khủng hoảng nơi cô... Vậy mà vừa rít hơi đầu tiên, cô đã sặc đến rơi nước mắt. Tô Vũ không biết hút thuốc. Hồi ở Tokyo, có rất nhiều người xung quanh hút thuốc nhưng cô không dám đụng vào, cô sợ mình trở thành kẻ nghiện thuốc. Người thường xuyên hút thuốc có răng và da rất xấu. Cô có hàm răng trắng tinh chỉnh tề, mái tóc xoăn xinh đẹp đã mất rồi, cô không muốn mất luôn hàm răng trắng đều này nữa. Trong những ngày khốn khó ấy, lòng cô ập ù nỗi nhớ nhung sâu sắc, hi vọng một ngày nào đó gặp lại Tạ Khương Qua, vì vậy cô không dám để bản thân trở nên quá nhếch nhác. Tô Vũ quyết tâm dụi điếu thuốc trong tay. Đây là điếu cuối cùng trong hộp cô tìm được từ túi áo Khương Qua, xem ra mấy ngày hôm nay anh đã hút không ít.

Đám cư dân mạng không chỉ ném đá cổ mà ngay cả Khương Qua cũng trúng đạn. Họ mắng cô phá hủy cuộc đời tươi đẹp của một cô gái, gán cho cô cái danh chủ mưu cường hiếp, chửi Khương Qua yêu con mụ biến thái.

Đúng, cô đáng bị chửi, cô đã gây ra tội tày trời. Tô Vũ đứng trước gương, lăm bắm, sau đó thay chiếc áo hoodie rộng thùng thình vào. Hồi ở Tokyo, cô thường ăn mặc thể này đi siêu thị mua đồ, chỉ cần đội mũ áo lên và cúi đầu xuống là không ai nhận ra, cô cứ việc tìm đồ dùng cần thiết với tốc độ nhanh nhất rồi cầm cúi về nhà.

Tô Vũ trùm mũi xong liền mở cửa phòng, Tạ Khương Qua đã đứng chờ ngay bên ngoài. “Khương Qua, anh vẫn ở đây chờ em sao?” Cô ngạc nhiên. “Ừ, anh vẫn chờ em.” Anh gật đầu. Tô Vũ rút tay vào túi áo hoodie, cúi đầu rù mắt, giọng khê khàng: “Khương Qua, anh thật sự có nhà ở Alaska à? Thật sự có cực quang tỏa sáng lượn lờ trên mái nhà sao? Anh sẽ là trưởng trấn Alaska thật hả? Với lại, Khương Qua, người dân Alaska không tò mò về những chuyện người người đang bàn tán ư? Họ không lên mạng sao?” Mười mấy phút sau, Tạ Khương Qua nắm tay Tô Vũ, cùng đi ra cửa thoát hiểm theo sự hướng dẫn của giám đốc khách sạn và vệ sĩ. Xe anh chờ sẵn ở ngoài, đưa họ đến chỗ chiếc chuyên cơ của bạn anh chuẩn bị cất cánh tới Alaska. Tô Vũ không biết lối đi này rẽ ngang rẽ dọc thế nào, chỉ biết mỗi bước chân mình đều nặng trĩu áy náy, mỗi một centimet tiến bước đều gian nan.

Mãi sau, cô nhìn thấy ba chiếc xe màu đen đỗ thành hàng bên ngoài. Bên cạnh mỗi xe là một người đàn ông cao to lực lưỡng.

Tạ Khương Qua kéo cô tới chiếc xe ở giữa, giục: “Tô Vũ, em vào trước đi.”

Đang lúc cúi người chui vào xe, cô vẫn không dám được nhìn về lối đi vừa nãy. Đó là lối đi thẳng tắp, bên trong âm u mờ tối. Từ nơi ấy, cô như thể nhìn thấy đủ kiểu khuôn mặt cười nhạo, phần lớn chế giễu dòng họ của cô.

Rất lâu về trước, vào thời kỳ loạn lạc, tổ tông nhà họ Tô đã bán tất cả bất động sản ở Triều Sán mong đem đến cuộc sống sung túc và sự giáo dục đầy đủ dành cho đời sau. Sau quá di cư dài đằng đẳng, nhà họ Tô tới Nam Dương phấn đấu gây dựng sự nghiệp, cuối cùng trở thành danh gia vọng tộc lừng lẫy ở đây. Khi nhắc đến nhà họ Tô, người ta đều ca ngợi phẩm chất kiên cường cao thượng.

Khi cô vẫn còn ở độ tuổi ngây thơ ngơ ngếch, bà ngoại luôn đặt cô ngồi trên đầu gối, ôm cô rù rì với giọng điệu đầy tự hào. Lúc ấy cô không hiểu, ngay cả đến năm hai mươi tuổi cô cũng chưa thể nào hiểu được niềm tự hào ấy. Có điều bây giờ, cô đã hiểu được phần nào!

Tay Tô Vũ đặt lên cửa kính xe, ngoảnh sang nhìn Tạ Khương Qua. Khi này anh nói với cô: Tô Vũ, anh rất vui vì có thể đưa em tới Alaska. Căn nhà ở Alaska, nông trường ở Napoli, căn biệt thự ở Bangkok và còn rất nhiều nơi khác đều đã chuẩn bị vì em.

Tô Vũ lưu luyến đặt tay lên mặt anh. Anh đã cho cô biết thế nào là không oán trách cũng không hối hận, có tình yêu của anh chống đỡ, cô còn sợ gì nữa. “Làm sao bây giờ, Khương Qua.? Sau này mỗi khi nhắc đến vợ anh, có lẽ người ta còn nói thêm một câu “Vợ Tiểu Tạ từng ngồi tù nửa ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Đối mặt với phán xét (4)

“Anh thật sự đồng ý đeo nhẫn cưới lên tay một người như em sao?”

“Tất nhiên rồi.” Tạ Khương Qua ôm chặt cô vào lòng, “Anh ủng hộ em, đây là cách tốt nhất thể hiện tình yêu của anh dành cho em.

Anh đoán, ban nãy công chúa hạt đậu đang nghĩ, vì dòng họ, em càng không thể trở thành một kẻ nhát gan rũ bỏ trách nhiệm của bản thân. Em không muốn khi mọi người nhắc đến mình thường kèm theo câu Á, tôi biết cô ta, mẹ cô ta là Tô Đình! Em không muốn người ta dè bieu mẹ em đã dạy ra một

đưa con chỉ biết trốn tránh khi phạm phải sai lầm”

Tô Vũ vui đầu vào lòng anh, khe khẽ gật đầu.

“Tô Vũ, em đừng sợ, em phải nhớ kỹ, anh mãi mãi ở bên cạnh em.

Tô Vũ, anh còn một việc muốn nói với em” Tạ Khương Qua bộc bạch cho cô biết, cái chết của bà Tô Đình do sự thất trách của một tay bác sĩ, chính ông ta đã kê đơn thuốc ngủ như một loại thuốc giúp Tô Đình xoa dịu tinh thần, vì vậy bà mới uống quá liều như vậy. Cô biết mà, Tô Đình sao có thể dễ dàng buông bỏ như thế, mẹ cô không bao giờ nhẫn tâm bỏ lại cục diện rối rắm như thế cho cô đâu. Trước nay, bà vẫn luôn coi cô như cô gái bé bỏng có thể cảm nhận được hạt đậu duy nhất được giấu dưới một trong hai mươi chiếc giường đệm và hai mươi chiếc giường lót nhưng kia mà. Hai người rời khỏi lối đi dài, đến sảnh lớn đèn đóm sáng trưng của khách sạn, đứng trước mặt những người vẫn siêng năng theo đuổi mình. Trước sự xuất hiện đột ngột của Tô Vũ, vẻ mặt của những người đó chuyển từ kinh ngạc đến mừng như điên, rồi hết thảy trở nên thật sôi nổi hùng hổ. Tô Vũ tuyên bố ngắn gọn: “Tôi sẽ tự chịu trách nhiệm với những việc tôi đã làm”

Cánh phóng viên nào thỏa thích đặt ra những câu hỏi đầy tính châm chích, khiến Tô Vũ phải bức bối cảnh cáo: “Bây giờ tôi đang đi giày cao gót cao tận mười centimet, các người có tin, nếu các người còn gây sự nữa, tôi sẽ dùng giày cao gót đập vỡ đầu các người không?”

Hai ngày sau, hai người lại quay về nông trường. Mọi người ở nông trường, bao gồm cả những người dù cô có nhận ra hay không đều đến ôm cô thăm thiết, họ bảo với cô rằng sẽ không sao đâu, bởi vì trong mắt họ, cô là người con gái rất tốt.

Người cuối cùng đến ôm cô là Vi An, bà ấy nói đã đến lúc bà ấy phải rời khỏi đây, rất tiếc vì không thể giúp được cô. Thật ra người giúp cô là một nhà tư vấn tâm lý khác, người đó chính là Tạ Khương Qua.

Nhìn qua vai Vi An, Tô Vũ thấy Tạ Khương Qua đang đứng bên cạnh, tóc anh đã hơi dài, để ý kỹ còn phát hiện cằm anh còn lún phún râu nữa. Chắc hẳn mấy ngày nay anh bận đến mức không có thời gian cạo rồi.

Ăn tối xong, cô kéo anh đến nhà vệ sinh, bắt đầu nghiêm túc cạo râu giúp Tiểu Tạ. Ban đầu, anh còn không đồng ý, sợ cô sơ ý rạch vài nhát trên cằm mình.

Mấy phút sau, cô thay chiếc áo sơ mi trắng của anh, còn chưa kịp nói câu nào đã bị anh đẩy vào nhà vệ sinh.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, cô thành công cạo sạch sẽ những sợi râu mới nhú trên cằm của Tiểu Tạ. Vậy mà khi ngẩng đầu lên, anh không hề có vẻ tán thưởng mà ngược lại còn xanh mét mặt. Tô Vũ cau mày, tay đặt trên chiếc cằm trơn láng của anh, hình như cô đâu có làm anh bị thương! Tạ Khương Qua thình lình túm chặt cổ tay cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn xoáy vào cô. Cô hốt hoảng, lí nhí hỏi han: “Khương Qua, anh làm sao vậy? Nếu anh không thích, sau này em không làm nữa.”

Anh vẫn im thin thít.

Cô bỗng tức giận: “Tạ Khương Qua, anh đừng quá đáng!” Lời nói của cô khiến Tạ Khương Qua bức bối, anh nắm chặt tay cô, từng bước đẩy cô áp sát lên tường nhà vệ sinh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngay cả mấy chuyện này, em cũng từng làm cho hấn ta ư?”

Tô Vũ ngơ ngác.

“Có phải mỗi ngày em đều giúp tên chồng cũ làm chuyện này không?” Mắt anh hung tợn, đưa tay kéo chiếc áo sơ mi nam trên người cô, “Mỗi khi giúp hấn cạo râu, em cũng mặc áo sơ mi của hấn như thế này hả?”

Hóa ra anh tức giận vì chuyện này. Thật sự cô từng giúp Mai Hựu Khiêm cạo râu, nhưng chỉ vì thua cuộc trong những lần đoán đáp án khi xem chương trình thử thách trí thông minh trên TV cùng anh ta thôi...

“Khương Qua...” Giọng cô ngượng ngập. “Đừng nói nữa!” Anh lập tức ngắt ngang lời cô.

Tô Vũ vùng vẫy: “Khương Qua, anh làm tay em đau, đau quá đi mất!”

Tạ Khương Qua hơi buông lỏng tay cô ra, tựa đầu trên hõm vai cô, lẩm bẩm: “Tô Vũ, nói với anh rằng em không làm như thế đi. Mỗi khi em mặc áo sơ mi của anh, trông em quyến rũ vô cùng, cho nên anh mới khó chịu. Hề tưởng tượng em từng mặc như thế này xuất hiện trước mặt hấn là anh muốn điên lên được.

Tô Vũ, xin em, hãy nói với anh là em không làm như vậy đi.”

Nhìn hành động của anh vào giây phút này, cô lại nhớ đến chàng trai xấu tính đã xé rách váy cưới của mình khi xưa.

Đôi môi cô mút lấy vành tai anh, chiếc lưỡi linh hoạt liếm viền tai: “Khương Qua, không có, em chỉ giúp anh ta cạo râu thôi, xưa nay em chưa bao giờ mặc kiểu này trước mặt anh ta, chưa lần nào hết, thật đấy.”

Thân thể người đang gục trên vai cô run lên, Tạ Khương Qua ngửa mặt ngậm lấy vành tai cô: “Thật không có?”

Tô Vũ gật đầu như giả vờ, còn bổ sung thêm: “Ngay cả nghĩ cũng chưa bao giờ.”

Cô chủ động vươn tay luồn vào quần áo anh, trêu chọc để lấy lòng anh. Tình huống vừa xảy ra cứ như thuốc kích tình, nộ hân và ngôn ngữ cơ thể của hai người họ cũng trở nên mãnh liệt, tay anh giữ chặt sau lưng cô khiến thân thể hai người dán chặt vào nhau, tay cô cũng đã chạm đến quần lót anh.

Nơi nóng rực kia không ngừng cọ lên người cô, môi anh mút chặt lấy môi cô, một cánh tay của anh đang mở nút áo của cô, tay còn lại thì tìm món đồ bí mật mình giấu khắp mọi nơi. Sau vài tiếng lách cách do đồ vật rơi xuống, cuối cùng anh cũng tìm được thứ mình muốn. Áo sơ mi đã tháo được ba nút, anh đặt cô ngồi lên bồn rửa tay, bàn tay lướt trên viên tơ lụa mỏng manh bên eo cô.

Bỗng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Nhạc chuông điện thoại là bài hát mà Mai Hựu Khiêm thích, là bài Wedding March. Trước khi hoàn toàn từ bỏ, anh ta đưa ra một yêu cầu duy nhất, hai người có mười cuộc điện thoại để gọi cho nhau, sau khi gọi xong mười cuộc điện thoại này, cả đời sẽ không qua lại với nhau nữa. Hôm đó, Mai Hựu Khiêm dùng thân phận bệnh nhân cầu xin cô, anh ta nói, mười cuộc điện thoại đủ để giúp anh ta vượt qua nỗi đau thất tình.

Tô Vũ buông tay khỏi người anh, nhưng tay anh lại chẳng chịu rời khỏi người cô, động tác anh dịu dàng hơn nhiều, khe khẽ cọ vào người cô, dụ dỗ: “Đừng bắt máy, Tô Vũ, đừng bắt máy!”

Nhạc chuông lại vang lên lần nữa, cô thẫn thờ dài, gạt tay anh ra, dứt khoát rời khỏi nhà vệ sinh, đi lấy điện thoại đặt trong phòng. Lúc đợi cuộc gọi kết nối, cô nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn bên trong, bên cầm máy ra ngoài ban công.

Mai Hựu Khiêm vừa trải qua đợt trị liệu đầu tiên sau phẫu thuật ở bệnh viện Napoli. Anh ta nói mình vừa biết chuyện gì đang xảy ra với Tô Vũ, tuy nhiên bản thân hoàn toàn tin tưởng cô, còn nói sẽ cố hết sức giúp đỡ cho cô.

“Không cần đâu Mai Hựu Khiêm, tôi đã có phương Qua rồi.” Cô ngắt lời, giọng cực khẽ, “Vội lại, Mai Hựu Khiêm à, tôi cũng chỉ cần mỗi Tạ Khương Qua thôi.”

Người ở đầu bên kia im lặng thật lâu, Tô Vũ cũng lặng lẽ cầm điện thoại, đang định rời khỏi ban công thì một cánh tay đột nhiên ôm lấy eo cô, và một bàn tay khác cướp điện thoại cúp máy, xong ném nó ra xa. Cả người cô lột thỏm vào lồng ngực quen thuộc.

“Tô Vũ, em là cô gái hư hỏng bắt cả hai tay.” Tạ Khương Qua cắn xương quai xanh của cô, lên án.

Tô Vũ dờ khóc dờ cười. Cô tránh khỏi người anh một chút, tỏ vẻ bức tức: “Tạ Khương Qua, anh đập hỏng hết đồ trong nhà vệ sinh rồi.”

“Anh thích thì đập, anh thích thế đấy, thì sao nào?” Giọng anh đầy vẻ thách thức, ngay sau đó ép cả người cô lên tường ngoài ban công, “Lần sau, anh còn muốn đánh nhau với hân nữa, thì sao?” Tô Vũ hít sâu một hơi, tên Tạ Khương Qua khốn kiếp này, lại dám xé đồ của cô ở đây...

“Tạ Khương Qua, anh điên rồi.” Cô chống tay trước ngực anh. “Đúng, anh điên, anh điên đấy!” Tạ Khương Qua hùng hổ lặp lại, vòng chân cô vào hông anh.

Tiếng khóa kéo kim loại vang lên.

Ngay sau đó, anh tiến vào bên trong cô, sự xâm lấn bất chợt khiến cô đau đến mức nhú chặt mày, anh không cho cô giây phút nào để thích ứng, cứ thế đặt cô sát tường, mạnh mẽ xâm lược.

“Tạ Khương Qua, tên khốn kiếp nhà anh!” Cô nắn ằm lên. Cô càng nắn càng ác độc, anh càng đâm càng hung hãn. Đến khi tiếng “khốn kiếp” của cô nhỏ dần, yếu dần, bàn tay vốn ngăn cản anh chuyển sang đặt trên bả vai anh, thân thể vốn chống cự cũng trở thành ngênh đón, lồi vào chặt hẹp bao lấy anh cũng đã trở nên trơn trượt, cùng anh làm chuyện yêu đương. Cho đến lúc này anh mới ngừng lại, vùi đầu trước ngực cô, khiêu khích: “Công chúa hạt đậu, có phải lại định dùng giày cao gót đập vỡ đầu anh không?” “Không đâu, em nào nữ, em không làm được.” Tô Vũ kẻ sát bên tai anh, “Khương Qua, nếu anh đánh nhau với người ta, em sẽ cầm giày cao gót đập vào đầu đối thủ của anh, em sẽ cảnh cáo họ: Đây là người đàn ông của tôi, đừng hòng đụng vào anh ấy...”

Rốt cuộc Tiểu Tạ cũng hài lòng, thế nhưng anh lại rầu rĩ than thở: “Tô Vũ, anh ghen!”

“Khương Qua, em yêu anh!” Cô vòng tay quanh cổ anh, cử động eo mình, thì thầm: “Khương Qua, em yêu anh, thân thể em cũng yêu anh, anh có cảm nhận được không?”

Đáp lại cô là từng đợt va chạm đến tận cùng. Con gió tháng Mười trên cao nguyên Napoli mang theo cái se lạnh cuối thu vờn quanh, vậy mà đôi nam nữ trên sân thượng vẫn hừng hực nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tô vũ trưởng thành rồi (1)

Vào tuần lễ đầu tiên của tháng Mười Một, Tô Vũ nhận được lệnh triệu tập của tòa án Bangkok. Mới sáng

sớm, Phạm Khương đã mang tờ giấy triệu tập kia đến.

Bởi vì chuyện này đang được dư luận chú ý nên tòa án Bangkok không dám chậm trễ. Sau khi nhận được đơn yêu cầu lập án từ đoàn luật sư của Thẩm Họa, tòa đã nhanh chóng thành lập tổ chuyên án. Cho nên Tô Vũ cũng không hề bất ngờ khi nhận được giấy triệu tập này.

Bởi vì nguyên cáo và bị cáo có quốc tịch khác nhau, do đó vụ án hình sự này được chuyển đến xét xử tại một quốc gia thứ ba là Hà Lan. Chánh án tại nơi xảy ra vụ án là Bangkok được cử đến làm thẩm phán của vụ án, đồng thời tòa án quốc tế cũng cử một nhân viên dự thính đặc biệt để giám sát quá trình xét xử của thẩm phán.

Hai tuần sau bắt đầu phiên tòa xét xử. Nghe nói, kẻ tình nghi cường hiếp Thẩm Họa cũng đã bị bắt, đó là một gã sinh ra và lớn lên tại Thái Lan, ngoài ra còn có hai người khác liên quan đến vụ án cũng bị cảnh sát Thái Lan truy bắt, bao gồm cả Harrison từng nhận điện thoại của Tô Vũ.

Trước lúc đó, cô nghe tin con ngựa nhỏ của mình đã mang thai từ Martha, điều bất ngờ này khiến cô vui

mừng khôn xiết. Thai nhi đang nằm trong bụng ngựa nhỏ cũng thuộc sở hữu của cô, thế là thú cưng của cô lại có thêm một thứ rồi.

Cô lén lút bỏ rơi Tạ Khương Qua đến chuồng ngựa tắm cho ngựa nhỏ, đang tắm giữa chừng thì anh đến. Anh rất khó chịu vì bị cô bỏ lại một mình, thế là lại bắt đầu động tay động chân với cô, làm cản trở quá trình tắm cho ngựa nhỏ. Tô Vũ tức giận, cầm vòi nước xịt lên người anh, đang đùa giỡn thì nhìn thấy Phạm Khương đứng bên cạnh với vẻ mặt nghiêm túc.

Cô tắt vòi nước, những chuyện cần đến sẽ phải đến.

“Em sợ à?” Tạ Khương Qua ôm lấy cô từ đằng sau. Tô Vũ lắc đầu: “Khương Qua, em chỉ mong mọi chuyện nhanh chóng qua đi.”

Vào khoảng ba giờ chiều thứ Hai trung tuần tháng Mười một, Tô Vũ và Tạ Khương Qua cùng nhau đi đến sân bay Napoli. Tối hôm qua, một cư dân mạng đã mách mai: “Này, mọi người đoán xem, công chúa hạt đậu có ngồi chuyên cơ của bạn trai đến Hà Lan không? Có lẽ bên ngoài tòa án còn trải thảm đỏ thật dài nữa đấy!”

Đến buổi chiều hôm ấy, sân bay Napoli vô cùng náo nhiệt, nghe nói rất nhiều người chờ ở sân bay từ sáng sớm để xem mặt và theo dõi cô, sợ cô nửa đường bỏ trốn. Trong số đó có một phần nhỏ là fan của Tạ Khương Qua, còn lại là cánh phóng viên và mấy người giương cờ bảo vệ chính nghĩa đến xem trò hay.

Mười mấy phút trước khi lên máy bay, Tạ Khương Qua mang theo mười mấy vệ sĩ về mặt lạnh tanh, mắt đeo kính đen đã tạo nên hiệu quả uy hiếp rất lớn. Nhóm người vốn định tỏ vẻ bất bình lập tức bị những vệ sĩ đàn áp, các phóng viên cũng rất kiêng kỵ đoàn luật sư do Tạ Khương Qua mang đến, nên chỉ dám hỏi mấy vấn đề vô thưởng vô phạt.

Đỉnh điểm phải đến lúc Thẩm Họa xuất hiện. Khoảng ba rưỡi, Tô Vũ và Tạ Khương Qua đang làm thủ tục chuẩn bị lên máy bay thì bên ngoài sân bay truyền đến tiếng huyền ảo. Trong tiếng “tách tách” từ máy ảnh, Thẩm Họa đi về phía hai người trong vòng vây từ đoàn luật sư của mình.

Sau này mỗi khi nhớ lại, Tô Vũ đều cảm thấy cảnh tượng ở sân bay Napoli ngày ấy hết như một trận đấu.

Thẩm Họa đứng cách Tô Vũ khoảng nửa mét, vệ sĩ của Tạ Khương Qua đứng chắn giữa hai người để đảm bảo an toàn cho cô. Cô ta “tốt bụng” thông báo: “Cô Tô, cô không cần đi ngay đâu, tôi đã dời lịch ra tòa đến thứ ba rồi.”

Những người vây xem tự động nhường một lối cho Thẩm Họa, giới truyền thông hưng phấn chạy từ xa đến, bọn họ biết ngay không uống phí tiền mua vé máy bay mà, thậm chí có khả năng họ còn nhận được tiền thưởng từ chủ tòa báo nữa cơ.

Dưới những cái nhìn chăm chú, Tô Vũ vẫn đứng yên, Tạ Khương Qua ở bên cạnh lặng lẽ cầm tay cô. Thẩm Họa bước đến gần hơn, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới người Tô Vũ rồi dừng lại nơi bàn tay hai người đang nắm lấy nhau, sau đó lại nhìn ngược lên gương mặt cô.

Thẩm Họa nở nụ cười mỉm đặc trưng của sinh viên ưu tú thuộc trường đại học danh giá: “Cô Tô, lần trước định chào hỏi cô, có điều khi đó cô đang trốn trong bồn tắm của Khương Qua, tôi thấy cô không tiện cho lắm nên thôi.” Cô ta giờ tay: “Cô Tô, lâu quá không gặp.”

Tô Vũ tin rằng, sau câu nói này của Thẩm Họa, đám người xung quanh lại được phen say sưa bàn luận về trường hợp cô trốn trong bồn tắm của Tạ Khương Qua như thế nào cho xem.

Đúng như dự đoán, ngay lúc này, đám người hóng hớt đã không kìm chế nổi, bắt đầu hưng phấn rì tai nhau.

Tiểu Tạ đau đầu, chen lời: “A Họa, em nói sai rồi. Khi đó cô ấy không biết em đến.” Còn giờ tay thề thốt: “Anh thề, lúc ấy cô ấy đang ngủ.”

Nói rồi anh ôm chặt lấy vai Tô Vũ: “Chắc em không biết, phòng tắm nhà bọn anh to lắm. Bình thường, cô ấy chưa kịp tắm rửa xong đã mệt rồi, lần nào anh cũng phải tốn bao công sức mới kéo cô ấy về giường được.” Chỉ mấy câu ngắn ngủi, mọi người đều thán thở dài, đàn ông khi thay lòng thật đáng sợ, hoàn toàn không cho bạn gái cũ đường lui.

Trước ánh mắt thương hại của những người bên cạnh dành cho mình, Thẩm Họa siết chặt nắm tay, tự khích lệ bản thân: Đừng cảm thấy thất bại, đừng tức giận, đừng khổ sở. Mình mới là người nắm quyền chủ động cơ mà.

Thẩm Họa ngẩng đầu lên, nói với Tô Vũ vẫn im ắng nãy giờ: “Cô Tô có muốn biết vì sao tôi lại dời ngày ra tòa không?”

Cô ta xem thường Tô Vũ, dù cho Tô Vũ có được tình yêu của Tạ Khương Qua. Cô ta cho rằng, Tô Vũ chỉ biết trang điểm, ăn mặc thật xinh đẹp, tỏ vẻ yếu đuối để hưởng thụ đàn ông chiều chuộng chứ chẳng biết làm gì hết.

Tô Vũ biết Thẩm Họa coi thường mình, cũng như bọn người vô tích sự mà cô từng coi thường trước đây.

“Lý do là gì?” Cô tránh khỏi tay Tạ Khương Qua, tiến lại gần Thẩm Họa.

Khoảng cách giữa hai người phụ nữ chỉ cách nhau một cánh tay của vệ sĩ.

Thẩm Họa gần từng chữ: “Tô Vũ, nếu cô xin lỗi tôi, tôi sẽ không tiện cô nữa.” Mắt cô ta lấp lánh ánh lệ: “Tô Vũ, từ đầu đến cuối cô vẫn nợ tôi một lời xin lỗi, chỉ cần cô xin lỗi tôi, tôi sẽ xem như chuyện này chưa từng xảy ra...”

Ánh mắt cô ta chậm rãi lướt qua cô, nhìn Tạ Khương Qua ở đằng sau: “Sau tất cả, cô mới là người anh ấy yêu.” Phụ nữ ấy mà, luôn có rất nhiều thói xấu, khi đã đáng yêu thì không ai đáng yêu bằng, khi đã dối trá thì cũng không ai dối trá bằng! Tô Vũ cảm tay Thẩm Họa, đặt lên giữa trái tim cô ta: “Nếu tôi xin lỗi cô, cô bỏ qua thật ư?” Thẩm Họa ngẩn người chốc lát, mới hắng giọng đáp: “Dĩ nhiên.” “Cô nói dối.” Tô Vũ áp sát cô ta hơn, nói nhỏ đến mức chỉ hai người nghe được. Phóng viên đứng gần họ nhất bỗng đặt câu hỏi: “Cô Tô, cô có định xin lỗi cô Thẩm Họa không?” Tô Vũ lùi lại, giữ khoảng cách với Thẩm Họa, nói to: “Tôi là một người cứng đầu, vậy nên trước giờ, mọi chuyện trong mắt tôi luôn giống như công thức toán học vậy. Chỉ vì kích động, tôi mới gọi một cuộc điện thoại sai lầm ấy, nhưng tôi chẳng hề sai bảo bọn người đó gây ra chuyện kia với Thẩm Họa. Chẳng qua cuộc điện thoại ấy chính là nguyên nhân dẫn đến việc tội ác xảy ra, cho nên hôm nay, tôi sẽ chịu trách nhiệm về cuộc điện thoại kia của mình. Đây là việc rất đơn giản, giống như bài toán một cộng một bằng hai vậy, chỉ là

mọi người đang làm câu chuyện ngày càng trở nên phức tạp mà thôi, nhưng dù nó có phức tạp đến đâu thì đáp án của bài toán ấy vẫn là vậy.” Tô Vũ quay sang nhìn Thẩm Họa: “Đối với những chuyện cô Thẩm đây gặp phải, tôi cũng lấy làm tiếc, thế nhưng cảm xúc của tôi cũng chỉ dừng lại ở sự đáng tiếc mà thôi, vì vậy tôi không việc gì phải xin lỗi cô cả.

Còn nữa, tôi cũng không có ý định trốn tránh hình phạt...”

Chưa kịp nói xong, Tô Vũ đã ngã vào lòng một người. Một lon Coca ném vào thân thể của người đang ôm lấy cô, chắc hẳn nó phải rơi vào người không chịu nói xin lỗi là cô, nhưng Tạ Khương Qua đã nhận thay.

Người ném ly Coca là một người phụ nữ trung niên nhuộm tóc màu đỏ cam, lúc này vẻ mặt bà ta khiêu khích, nhìn hai người họ. Bất chấp vệ sĩ của Tạ Khương Qua không chế, bà ta vẫn gào to bằng tiếng Anh: “Cô phải xin lỗi cô ấy, mọi chuyện đều do cô dựng lên, phải xin lỗi cô ấy...”

Tạ Khương Qua buông Tô Vũ ra, đi đến trước mặt người phụ nữ tóc cam kia, nắm cầm bà ta: “Mụ điên, mụ nên thấy may mắn vì lon Coca rơi vào người tôi, nếu cô ấy bị dính phải bất cứ giọt Coca nào, tôi dám chắc cả đời này, bà sẽ không thể cầm nổi lon Coca nào nữa.” Người phụ nữ kia im bật, câu nói của anh làm đám người xung quanh liên tưởng đến tiếng xương vỡ vụn. Xung quanh đều yên tĩnh như tờ, giới truyền thông lặng lẽ tắt máy ghi âm.

“Giả mà do cô ấy dựng lên?” Anh vẫn bóp chặt lấy cầm bà ta, “Không phải cô ấy đã nói sẽ chịu trách nhiệm cho cuộc điện thoại đó của mình rồi sao? Đối với tôi, cuộc điện thoại của cô ấy cũng hết như hành động vừa rồi của bà thôi, chỉ là một ý nghĩ lúc kích động, song kết quả thì sao, bà muốn ném ly Coca vào người cô ấy nhưng không ngờ người bị hại lại biến thành tội. Đây là một đạo lý rất đơn giản, các người đừng dùng cái gọi là thước đo đạo đức để áp đặt lên cô ấy.”

Tạ Khương Qua buông bà ta ra, lướt mắt qua những người xung quanh, nói thật khí phách: “Các người thật ngu ngốc, bị người ta xúi giục cũng cầm đầu làm theo. Hành động của các người chỉ khiến những người tự cho là thông minh kia nhìn thấu tính cách nô dịch của các người thôi.”

Khi nói đến từ “người tự cho là thông minh”, ánh mắt anh xoáy sâu vào Thẩm Họa: “Các người nghe cho rõ đây, nếu còn kẻ nào dám hành động như người vừa nãy, tôi sẽ cho kẻ đó biết thế nào là lễ độ! Luật sư của tôi sẽ đến chào hỏi người vừa ném ly Coca lên người tôi ngay thôi.”

Nói rồi, Tạ Khương Qua đến trước mặt Tô Vũ, dắt tay cô đi về phía cửa lớn của sân bay trong vòng bảo vệ rầm rộ của vệ sĩ. Tất cả những người ở sân bay dồn hết ánh mắt vào Thẩm Họa, trong mắt mang theo nỗi thương hại lẫn nghi ngờ. Rõ ràng người phụ nữ kia bắt nạt cô ta, cô ta vẫn cho rằng Khương Qua sẽ làm nơ để mặc cô ta muốn làm gì thì làm, vậy mà... Cô ta tức khắc gọi điện cho Khương Qua, muốn náo loạn với anh, muốn khóc lóc ầm ĩ với anh như trước kia. Một tiếng “tút” kéo dài. Tạ Khương Qua ngắt máy. Thẩm Họa thấy anh giao điện thoại cho vệ sĩ, ra hiệu vút vào thùng rác. Tay cầm điện thoại của Thẩm Họa ê chề buông rũ, quay đầu lại nói với luật sư của mình: “Chúng ta tìm khách sạn quanh đây nghỉ tạm thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tô vũ trưởng thành rồi (2)

Chuyện xảy ra ở sân bay hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thẩm Họa. Truyền thông châu u lý trí hơn truyền thông Mỹ. Thứ Ba, những kênh truyền thông

chủ chốt không chỉ đăng bài yêu cầu xin lỗi của

cô ta, mà còn trích lại lời nói của Tô Vũ. Tuy Tô Vũ không xin lỗi nhưng đa số mọi người vẫn tán thành cách nói của cô. Cô chỉ gọi điện vào lúc tâm trạng kích động, hơn nữa cô đã bảo sẽ chịu trách nhiệm cho cuộc gọi đó trước pháp luật. Dần dà cũng có người cảm thấy kẻ thật sự có lỗi với Thẩm Họa là tình người chứ không phải Tô Vũ. Mà những tờ báo nhỏ chê trách Tô Vũ không chịu trách nhiệm kia cũng ngậm miệng hàng loạt. Làn sóng dư luận Thẩm Họa cố gắng khuấy động sau hơn một tháng dần chìm lắng. Ngày thứ Hai tuần thứ ba của tháng Mười Một, Tô Vũ nhận được thông báo Thẩm Họa đã rút đơn kiện, nguyên nhân đưa ra là sức khỏe cô ta không tốt, vì vậy không có tinh lực và can đảm để đối mặt với áp lực từ mọi phía. Hơn nữa cũng vì Tạ Khương Qua mà cô ta chọn tha thứ. Cô ta đăng lên trang mạng cá nhân vài dòng cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, cũng mong mọi người hãy quên chuyện này đi. Bất ngờ nghe được tin mừng, Martha ôm chặt lấy Tô Vũ. Người phụ nữ Ý đẩy đầu luôn miệng nói “tốt quá, tốt quá” Tô Vũ có thể chào đón chú ngựa con chào đời rồi.

Hôm ấy Tạ Khương Qua cũng ở bên cạnh, anh lôi cô khỏi vòng tay của Martha, vô cùng hân hoan, như vậy anh và cô không cần xa nhau nữa, anh không thể rời cô dù chỉ một phút nào.

Đến đêm, Tô Vũ cuộn người trong lòng Tạ Khương Qua, không sao ngủ được.

Anh xoa đầu cô: “Tô Vũ, bây giờ việc em cần làm là quên hết những chuyện không vui đi, một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày, anh sẽ luôn ở bên em. Rồi một ngày nào đó lúc thức dậy, em không còn buồn bã khi nghĩ tới chuyện này nữa.”

Cô gật đầu, nghe lời Tạ Khương Qua, bắt đầu sống những ngày thuộc về chính mình. Mấy hôm sau, Tô Vũ đang đọc sách trên thảm cỏ, Khương Qua và người làm bận rộn trồng hoa hưởng dương trong nông trường, để nơi đây được bao phủ bởi sắc vàng óng ánh thì một cô bé tầm mười lăm tuổi đi tới trước mặt Tô Vũ. Cô bé ngồi cạnh cô, đọc tờ báo trên tay một lúc rồi lại quay sang nhìn cô.

Tô Vũ mới học tiếng Ý, cất giọng lơ lớ hỏi cô bé tại sao lại nhìn mình. Cô bé nói rất nhiều mà Tô Vũ không hiểu lắm, bèn kéo một người làm biết tiếng Anh đến phiên dịch giúp.

Thì ra cô bé bảo, sau này trưởng thành muốn hẹn hò với người đàn ông giỏi giang như Tiểu Tạ giống cô, như vậy mỗi khi phạm lỗi không cần chịu trách nhiệm nữa.

Lúc gần đi, cô bé chỉ vào bức ảnh trên báo, hỏi người đó có phải cô không, những gì báo viết có phải là thật không. Tô Vũ vừa gặp tờ báo lại thì Tạ Khương Qua mò hôi nhể nhại đi tới. Cô dùng tay áo lau mồ hôi trên má anh.

Chẳng bao lâu, sương gió tháng Mười Hai đã đến với cao nguyên Napoli. Hiện giờ không còn mấy người nhắc tới Tạ Khương Qua được chú ý suốt tháng Mười và tháng Mười Một qua. Một vài kênh chỉ đưa tin sơ qua về hình phạt của tòa án Bangkok đối với những kẻ tình nghi dính dáng đến vụ án, cùng vài cư dân mạng nói rằng từng gặp Thẩm Họa ở Napoli.

Tháng Mười Hai, Tạ Khương Qua định dẫn Tô Vũ rời khỏi nơi đây. Anh lên kế hoạch đưa cô tới Bangkok gặp mẹ mình, chuẩn bị đám cưới trong tương lai.

Một ngày cuối tuần đầu tháng Mười Hai, Tô Vũ nhận được điện thoại từ Thẩm Họa hẹn ra “uống vài ly tâm sự”, đồng thời còn bồi thêm câu Tô Vũ hẳn nên tỏ lòng biết ơn cô ta vì đã rút đơn kiện mới đúng. “Công chúa hạt đậu, tôi có tư cách đứng trên cao nhìn xuống cô đấy, cô cảm thấy thế nào?” Thẩm Họa cười khảnh khách qua điện thoại. Đêm hôm ấy, Tô Vũ bảo Tạ Khương Qua lái xe đưa cô đến một quán bar ở Napoli. “Khương Qua, anh chờ em ở đây nhé!”

“Anh không tò mò à?”

“Không! Nhưng em phải nhớ kỹ những gì anh vừa nói với em, không được nhìn ngang liếc dọc đâu đấy.”

Lúc này, Tô Vũ chỉ ăn mặc sơ sài, đối lập hoàn toàn với Thẩm Họa sửa soạn trang điểm tỉ mỉ. Cô cũng muốn ăn diện sang chảnh lắm nhưng Tạ Khương Qua không cho. Anh soi mói quần áo cô hết chỗ này đến chỗ khác, kết quả cô đành mặc áo len rộng thùng thình để đối phó. Vị trí ngồi của cô và Thẩm Họa rất đẹp, từ chỗ họ có thể quan sát gần hết quán bar, cũng là nơi có thể yên tĩnh nói chuyện.

Thẩm Họa châm thuốc điệu nghệ trước mặt Tô Vũ, nói rất nhiều chuyện băng quơ, lái nhai về những gì cô ta và Tạ Khương Qua từng trải qua, bao gồm cả buổi tối đã để lại thương tổn to lớn cho mình. Cô ta không khóc, chỉ lạnh lùng nhìn Tô Vũ, hồi tưởng lại từng chi tiết.

“Gã ta có hàm răng vàng khè, trên người toàn mùi cau. Đến tận bây giờ, chỉ cần nhìn thấy cậu là tôi lại buồn nôn. Hết thấy những thứ này đều nhờ Tô Vũ cô ban tặng đấy. Tôi muốn cô phải ăn năn suốt quãng đời còn lại, chính vì tính tùy hứng ngu ngốc của cô đã phá hủy cuộc đời tôi. Khi cô mặc chiếc váy cưới màu trắng đứng trước cha sứ, công chúa hạt đậu à, liệu cô có không thẹn với lòng không? Cô có thể bình thản ngồi kể cho con cái những câu chuyện ca ngợi lòng chính nghĩa và lương thiện không?” Cô ta bật cười khúc khích: “Không, không bao giờ!”

“Tôi nghĩ, đây chính là mục đích cuối cùng của cô phải không? Để tôi phải ôm nỗi bất an suốt đời vì thứ ân huệ giả tạo của cô? Chuyện này càng ảm ỉ, gánh nặng tâm lý của tôi càng nặng!” Tô Vũ nhấp một ngụm rượu, vạch trần: “Mục đích cuối cùng của cô không phải đưa tôi vào tù, cô muốn tôi mang bóng ma tâm lý cả đời, bóng ma ấy sẽ càng ngày nặng nề nhờ lòng khoan dung của cô.”

Nhưng biết làm sao đây? Hình như cô đánh giá cao tối rồi. Không, có lẽ nên nói là, cô đã đánh giá thấp tôi mới đúng. Nếu là mấy ngày trước, tôi sẽ cảm kích tấm lòng khoan dung của cô, nhưng giờ thì hết rồi. Bởi vì tôi muốn trở thành người phụ nữ xứng với tình yêu của Khương Qua, tôi muốn con chúng tôi kiêu ngạo vì mẹ mình, hơn nữa, tôi cam đoan với cô là tôi chắc chắn làm được điều đó.”

“VẬY Ừ?” Thẩm Họa nhíu mày, “Ví dụ như, nhờ Khương Qua giải quyết những người kia, đưa tiền hoặc uy hiếp chặn miệng họ để cô giành được sự bình yên giả tạo. Thế rồi, cô ăn mặc cao sang thanh lịch xuất hiện tại bữa tiệc từ thiện nào đó và chụp lại tấm ảnh kỷ niệm, chờ con của hai người lớn lên, cô nói với chúng ồ, con yêu, đây là mẹ con đấy ừ?” Thẩm Họa che miệng cười: “Ừ, đây là cách hay đấy! Tôi nghĩ, sau này con cô sẽ kính trọng cô lắm.” Tô Vũ nhìn Thẩm Họa đăm đăm. Cô ta thôi cười, lạnh lùng nhìn lại Tô Vũ. Tô Vũ nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống, châm chích: “Thẩm Họa, tôi thấy buồn cho cô. Cô đem nỗi bất hạnh của mình làm trò tiêu khiển cho đại chúng, cô khuấy động lòng thương hại của mọi người. Cô tự cho là thông minh, nhưng đối với tôi, đây là hành động cực kỳ ngu xuẩn. Rồi thời gian sẽ chứng minh lời tôi nói thôi.”

Hơn nữa, Thẩm Họa, tôi phải cho cô biết, trên đời này không phải chỉ có mình cô từng gặp bất hạnh. Nếu cô còn tiếp tục thế nữa, sớm muộn gì cô sẽ trở về nơi xưa cũ của cô, nhờ bác sĩ tâm lý giúp đỡ mà thôi.”

“Câm miệng! Tô Vũ, cô mới là người không xứng nói những lời này với tôi nhất!” Thẩm Họa định hất ly rượu lên mặt Tô Vũ, thế nhưng đã bị Tô Vũ đưa tay giữ lại.

Cô đứng lên, nhìn xuống Thẩm Họa: “Hôm nay tôi tới để nói với cô, đây là lần cuối cùng tôi đáp lại cô. Hơn nữa, cô nên tự trả tiền cho ly rượu này, coi như biểu đạt lòng biết ơn đối với mẹ cô đi.”

Có lẽ, cô vẫn chưa biết, hoặc cô cố ý làm ngơ: Mạng mẹ cô do ba tôi đổi lấy. Cô còn có mẹ, song tôi lại mất ba, còn mẹ tôi thì mất chồng vào độ tuổi xinh đẹp nhất của đời người!

Cho nên, cô phải mời rượu tôi mới đúng.” Trên đường về nhà, Tạ Khương Qua lái xe rất chậm. Anh vươn một tay ôm vai cô, để đầu cô tựa lên vai anh. Anh nói cuối tuần sau sẽ đưa cô về Bangkok. Cô không tỏ ý kiến mà chỉ bảo anh hát cho cô nghe hết bài này tới bài khác, đến nỗi khàn cả giọng.

Cuối tuần sau, Tô Vũ và Tạ Khương Qua vẫn chưa thể quay lại Bangkok như kế hoạch vì hai người cãi nhau. Tạ Khương Qua muốn đi nhưng cô không đồng ý, cô phải tới sân bay tiễn Mai Hựu Khiêm trước đã. Anh không chịu, kết quả cô vẫn đi, vì thế anh buộc phải theo đuôi cô tới sân bay. Tạ Khương Qua tình tứ ôm vai Tô Vũ, còn ép cô đeo chiếc nhẫn kim cương lớn đến hoa mắt lên ngón áp út.

Mai Hựu Khiêm rời khỏi Napoli sau mười cuộc gọi như đã hứa với Tô Vũ. Cô đứng ở sân bay người đến người đi, mặc chiếc váy màu cà phê đậm. Tóc cô dài chấm vai, chỉ đứng yên thôi đã xinh đẹp hút hồn. Cô khẽ cười, lần vẩy dập dờn theo từng bước chân, thơ mộng như âm ngân của đàn vĩ cầm.

Cô tiên nhỏ đáng yêu đến rồi. Mai Hựu Khiêm bất giác nở nụ cười với bóng dáng ấy. Nhưng một người vô duyên lại chen ngang, chặn tầm mắt của họ.

Mai Hựu Khiêm nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Tạ Khương Qua. Anh chán ghét sự điên cuồng và hiểu thấu lòng người khác của cậu ta. Cậu ta luôn làm những chuyện trái ngược với lẽ thường, mà đây còn là những chuyện anh cực kỳ mong muốn mà không làm được.

Mai Hựu Khiêm nhìn chòng chọc vào Tạ Khương Qua, thầm thở dài. Những khi gọi điện cho Tô Vũ, đã có mấy lần nghe giọng hồn hên của cô, đương nhiên anh ta biết đầu kia điện thoại đang xảy ra việc gì, rõ ràng Tạ Khương Qua cô ý.

Bởi vậy, khi Tạ Khương Qua làm bộ làm tịch đi tới nói lời tạm biệt, Mai Hựu Khiêm đã khiêu khích: “Tiểu Tạ, tôi cảm thấy thứ quyến rũ nhất của Tô Vũ là nốt ruồi son nơi ngực, cậu không biết nó làm tôi say đắm nhiều thế nào đâu. Cậu thì sao?”

Tạ Khương Qua lập tức đáp trả Mai Hựu Khiêm bằng hàng loạt cú đấm. Thực ra anh không hề đấm vào chỗ hiểm, nhưng anh ta lại cố tình tỏ ra đau đớn.

“Tạ Khương Qua, tên điên này!” Tô Vũ hét lên chói tai: “Anh điên rồi, anh không biết anh ấy vừa phẫu thuật xong sao? Anh...”

Giữa sân bay đông người, Tạ Khương Qua cũng gằn giọng: “Em câm miệng, em biết anh ghét nhất em hay mắng anh điên ấy. Anh điện thế này không phải là do em gây vò sao? Nếu có một ngày anh không nói điên vì em nữa, em nên khóc đi là vừa. Anh hỏi em, em mặc như vậy đi gặp chồng cũ có mục đích gì? Đừng tưởng anh không biết, em muốn để lại hình ảnh đẹp nhất trong lòng hắn, để sau này mỗi khi gặp người phụ nữ khác, hắn đều đem ra so sánh với em. Tô Vũ, anh biết em vẫn đồng đánh như trước...”

“Tạ Khương Qua, anh thật sự điên rồi! Đồ điên...”

“Tô Vũ, em còn nói một chữ điên nữa, anh điên thật cho em xem!”

Lúc Mai Hựu Khiêm khuất dạng, hai người vẫn cãi vã không ngừng, dùng hết vốn liếng ngôn ngữ lẫn xung đột tay chân!

Hay lắm, đây chính là hiệu quả mà Mai Hựu Khiêm mong muốn, là biện pháp anh ta phải vắt óc suy nghĩ suốt đêm qua. Để nâng cao hiệu quả, anh ta còn cố ý bảo Tô Vũ ăn mặc xinh đẹp vào. Sau cùng, anh ta cũng lên đẹp được Tạ Khương Qua một cú rồi. Sáng khoái quá đi mất!

Độ cao mười nghìn mét, Mai Hựu Khiêm vẫy tay với cửa sổ cabin. Tạm biệt, cô tiên nhỏ của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Trở về bangkok (1)

Tạ Khương Qua chiến tranh lạnh với Tô Vũ suốt tám tiếng liền. Trong khoảng thời gian ấy, anh không thèm nói với cô câu nào, mà cô cũng chẳng buồn ừ hử với anh.

Chín giờ tối, sau khi xử lý xong cả đồng sự vụ trong phòng làm việc, anh mới phát hiện mình không được chào đón, Tô Vũ đã chặn anh ngoài cửa. Nhìn chằm chằm cánh cửa phòng khép chặt, anh nhún vai: Không sao, chẳng phải chuyện gì to tát! Cùng lắm thì mình về phòng mình ngủ thôi.

Anh về phòng mình, mới hút được nửa điếu thuốc, trong đầu lại xuất hiện vài hình ảnh khiến anh muốn nguyên rửa ai đó... Vóc dáng đàn ông cường tráng cùng dáng hình chữ S của người phụ nữ, mỗi anh ta hôn lên nốt ruồi son nhỏ bé vô cùng trên ngực cô gái kia. Gương mặt người đàn ông không quá điển trai, nhưng góc cạnh rõ nét. Dưới bóng tối bủa vây, góc cạnh gương mặt kia càng trở nên gợi cảm. Hình ảnh Tô Vũ để Mai Hựu Khiêm ôm chầm ở sân bay Bangkok đã trở thành cơn ác mộng của anh trong suốt những năm tháng sau này.

Tạ Khương Qua tựa đầu vào ghế dựa, kích động muốn điếu thuốc đang cháy vào tay mình. Hút thuốc xong, anh lên giường ngủ, nhưng lần qua lần lại mãi mà vẫn không thể vào giấc. Anh rời giường, lại mò đến cửa phòng Tô Vũ “Tô Vũ, mở cửa đi, anh muốn nói chuyện với em.”

Không ai trả lời. Anh chờ dài, nói to hơn một chút.

“Tô Vũ, em nói đúng, anh là một tên điên, nhưng...” Giọng Tạ Khương Qua dịu hẳn đi: “Nhưng anh có điên cũng là vì em. Tô Vũ, em nên vui mới phải, đúng không?”

Cô vẫn không đáp lại, anh đành kiên trì: “Tô Vũ, cho anh vào đi mà, không có em, anh không ngủ được.”

Căn phòng vẫn lặng im, Tạ Khương Qua nổi giận, nhấc chân đá mạnh vào cửa phòng. Lúc bỏ đi, anh còn thảm thề, đây là lần cuối cùng anh nói chuyện với cô!

Anh đứng đờ đờ trở lại phòng mình, uống hết một ly rượu to, sau đó lại leo lên giường. Vừa chui vào chăn thì lại ngửi thấy mùi thơm thoang thoang. Anh vươn tay ra, vừa chạm đến thân thể phụ nữ mềm mại liền lập tức kéo Tô Vũ vào lòng.

Hai cơ thể kề sát nhau, Tạ Khương Qua đè cô dưới thân mình. Người bên dưới không mặc bất cứ thứ gì khiến máu trong người anh rần rật.

“Em vào bằng cách nào?” Giọng anh khàn đi, rõ ràng lúc ra khỏi phòng, anh đã khóa cửa rồi mà. Tô Vũ hơi giả vờ, cười gian: “Em lén trèo qua cửa sổ.” “Lần sau không được làm vậy nữa, nếu nhờ may ngã xuống thì mong em sẽ nở hoa cho xem!”

“Khương Qua, chỉ vì em quá nhớ anh nên mới không kiềm lòng được. Khương Qua, anh có thích em đến gặp anh như thế này không?” Tay cô vòng quanh cổ anh giờ trở xấu, còn dùng ngón chân ma sát đùi của anh rồi dần dần đi lên...

Giờ khắc này, Tạ Khương Qua hận không thể hòa thân thể mịn màng bên dưới vào mình, để lúc nào cô cũng hòa cùng máu thịt anh, để tìm hai người cùng chung nhịp đập, cùng nhau sục sôi, cùng nhau kích động. Cô nắm nút áo ngủ của anh, thò thè: “Khương Qua, không công bằng chút nào, em chẳng mặc gì cả, còn anh...”

Tay anh nhanh chóng đặt lên nút áo của mình, chưa kịp tháo ra thì một bàn tay chặn anh lại.

“Khương Qua, để em” Lúc này đây, người nằm ngửa trên giường đổi thành anh, còn cô thì nằm trên người anh.

Tô Vũ vừa rê lưỡi qua yết hầu anh, vừa thì thầm hỏi: “Khương Qua, anh còn giận em không?”

“Không, anh hết giận từ lâu rồi... Tô Vũ, tiếp tục, tiếp tục đi em...” Lưỡi cô dần lướt xuống, tiếp theo dùng răng cời nút áo ngủ của anh. Tạ Khương Qua vuốt tóc cô, suy nghĩ dần bị lưỡi cô thao túng. Rốt cuộc đồ ngủ của anh cũng bị cô cời ra, lưỡi cô lại chạy đến hai điểm nhỏ trước ngực anh, ban đầu cô dùng chóp mũi chạm vào, chỉ như thế thôi đã khiến anh phát điên rồi chứ đừng nói là...

Tạ Khương Qua thở hổn hển

“Khương Qua, mai này già đi, anh có còn phát điên vì em không?”

“Chỉ cần là Tô Vũ, cho dù già đến rụng cả răng, anh vẫn điên cuồng vì em” Tạ Khương Qua biết, mình sẽ bị người phụ nữ này hành hạ cả đời, giây phút cả cuộc đời... Tô Vũ cực hài lòng, lướt tay qua mặt anh, điều chỉnh chiếc đèn ngủ bên trái. Ánh sáng dịu dịu ảm ảm, chiếu rọi trên đôi môi hồng hồng của cô khiến nó trở nên thật mê ly.

Tạ Khương Qua không nhận được đưa tay chạm vào môi cô, cùng lúc này, đầu lưỡi Tô Vũ như chú rắn nhỏ quấn lấy ngón tay anh.

Bất thành lời, Tạ Khương Qua lóe lên ý nghĩ: “Tô Vũ, em có từng...”

Có từng làm những chuyện thế này với hắn ta không ư? Anh không nói thành lời, chỉ trợn to mắt nhìn cô. “Không hề, trước nay chưa từng có, em thề!” Đám bạn hư hỏng của anh thường nói về mấy chuyện sắc dục. Ví dụ như bọn họ giấu cô nào đó trong văn phòng, để cô ta núp dưới bàn làm việc, chỉ cần mở khóa quần, cô nàng tự khắc biết mình nên làm gì, và dù cho có ai mở cửa bước vào cũng không biết chuyện gì đang xảy ra dưới gầm bàn kia cả.

Sau khi trở về từ Alaska, Tạ Khương Qua cũng tưởng tượng đến hình ảnh phấn khích mà bạn mình kể. Dĩ nhiên, người làm chuyện kia nhất định phải là Tô Vũ. Có điều anh lại không nhớ bất cô làm vậy.

Lúc này đây, cô lại đang ni non bên tai anh: “Khương Qua, em muốn...”

Nghe rõ lời cô, đầu óc Tạ Khương Qua bắt đầu sục sôi bỗng hoàn toàn trống rỗng. Thứ duy nhất có thể hoạt động tron tru bây giờ chỉ có mắt anh. Anh cúi đầu, ngấm gò bông đào đầy đặn của cô cọ lên lồng ngực mình, làn da trắng như tuyết làm chói mắt, thân thể cô dần lui xuống, ánh mắt anh cũng dõi theo. Mái tóc đen như mực, chiếc cổ thanh tú uyển chuyển như đuôi cá đang dần dần lui xuống... Tạ Khương Qua nhắm hai mắt lại. Ban đầu, anh chỉ muốn xem cô có thể chịu được trong bao lâu. Công chúa hạt đậu luôn mạnh mẽ, kiêu chỉ dám nghĩ chứ không dám làm ấy, cứ hù dọa cô một chút, để xem cô có thể chịu được bao lâu.

Mỗi Tô Vũ di chuyển đến bụng anh, từng lỗ chân lông trên người anh đều như co lại, đầu óc dần mất tập trung. Anh nghe thấy tiếng thở dốc của mình. Khi ngón tay cô nhẹ chạm vào nơi đó, Tạ Khương Qua mở mắt, muốn xem đáng về đồ mặt của cô, rồi sẽ nói với cô: Tô Vũ, không cần đâu, thật sự không cần mà.

Thế nhưng khi khi mở mắt ra, Tô Vũ đã cúi đầu.

Anh ngồi bật dậy như bị điện giật: “Tô Vũ, đừng.” Tô Vũ ngẩng đầu lên, đôi môi tươi đẹp như cánh hoa hồng, hai gò má như đụn mây ửng đỏ. Ham muốn đang kêu gào trong cơ thể làm anh vô thức lùi người về sau. Tạ Khương Qua chống một tay ra sau, tay còn lại chạm vào gương mặt cô, mặt cô càng đỏ hơn, cô cúi đầu lần nữa, còn anh cũng thuận theo, từ từ nhắm mắt tận hưởng. Ngày hôm sau, khi Tạ Khương Qua tỉnh dậy, trên giường có một lá thư màu hồng nhạt với dòng chữ: Khương Qua, nếu yêu em, xin hãy tin tưởng em!

Cuối năm 2012, Tô Vũ trở lại Bangkok. Sân bay Suvarnabhumi xa cách lâu ngày, giờ đây đang chìm trong không khí hân hoan đón mừng năm mới. Tô Vũ đứng trước màn hình tivi một lúc. Hôm ấy, các kênh truyền thông đang đưa tin vị nữ thủ tướng của Thái Lan đang được phỏng vấn tại Bắc Kinh.

Thủ tướng Yingluck Shinawatra được gia tộc ủng hộ rất nhiều, bà vừa xinh đẹp vừa tự tin. Tô Vũ rất thích bà, cô luôn nhìn thấy bóng dáng một người mang theo sứ mệnh của gia tộc như Tô Đình thông qua người đàn bà ấy.

Ngày thứ hai đến Bangkok, cô đi thăm mộ Tô Đình. Sau bao biến cố, cô đã có thể mang bó hoa cảm chương này đến trước mặt bà. Cuối cùng, cô đã thốt ra được câu nói mà cô đã để lỡ suốt hai mươi chín năm qua: Mẹ, con yêu mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trở về bangkok (2)

Ngày cuối cùng của tháng Mười Hai, Tô Vũ tự thú tại Bangkok.

Ngay sau ngày Tô Vũ tự thú, thủ tướng Thái Lan tiếp đón một vị khách rất đặc biệt. Chuyện xưa của vị khách này vẫn luôn được truyền đi khắp đường lớn ngõ nhỏ tại Thái Lan, rất nhiều người

mỗi khi nhắc đến anh đều nói thế này: Thuở nhỏ anh sống bên bờ sông Mekong, được nước sông nuôi lớn, chỉ có 1 sông Mekong mới có thể nuôi nấng được một người xuất sắc đến thế. Bước sang thêm năm mới, mọi người thảo luận rầm rộ về chuyện công chúa hạt đậu nhà họ Tô đã trở lại Bangkok, tự thú cho tội lỗi của mình. Bởi vì vụ án kia xảy ra tại Bangkok, người dân rất chú ý đến các tin tức liên quan đến vụ việc này. Ngoài niềm thương cảm cho cô gái bị hại, họ cũng dần tha thứ cho người đã biết nhận lỗi sửa sai kia.

Hôm công chúa hạt đậu tự thú được ba ngày, có lời đồn rằng, thủ tướng Thái Lan từng giao một phần tài liệu bí mật cho cảnh sát Bangkok. Phía cảnh sát cũng trình bản ghi chép nội dung tự thú của Tô Vũ, cũng như lời khai của hai người bị hại trong vụ án kia cho tòa án địa phương, trong đó có một bản là do chính người bị hại và gia đình người bị hại ký tên.

Trước khi tòa án ra phán quyết cuối cùng, chính phủ Thái Lan còn gửi đến cho tòa án một văn kiện, kể rõ những cống hiến của to lớn nhà họ Tô đối với chính phủ Thái Lan. Mười lăm ngày sau ngày, Tô Vũ cảm hành lý đơn giản, theo cảnh sát Bangkok đến chùa Lê Minh ở phía Tây sông Chao Phraya. Trước mắt, cô sống ở đây trong ba tháng. Ở Thái Lan cũng từng án lệ đặc biệt thế này, tùy theo số phiếu bầu của thẩm phán, có thể đổi từ hình phạt tù thành đến đền chùa để làm những việc phục vụ cộng đồng tương tự như phương Tây đối với một số ít tội phạm gây ra lỗi lầm vì nhiều nguyên nhân thúc đẩy. Đây được xem như một cách để thực hiện nghĩa vụ giáo dục lao động.

Mỗi ngày Tô Vũ chịu trách nhiệm quét dọn sân sau của chùa, tiếp theo đi chép kinh văn trong bốn tiếng đồng hồ rồi ăn cơm và ngủ theo giờ quy định, hôm sau sẽ có cảnh sát đến lấy nhật ký lao động ngày hôm trước của cô.

Ngày 15 tháng 1, Tô Vũ đang ở sân sau của chùa thì có một vị khách đến chùa. Người đàn bà đó đứng xa xa nhìn cô hết như rất lâu trước kia lúc ở công viên giải trí, Tô Vũ cầm bốn năm túi rác đi qua trước mặt bà, từ đầu đến cuối, hai người không nói với nhau bất cứ câu nào.

Tháng Hai, một người đàn ông tuần tú ghé qua chùa. Sắc mặt anh có vẻ rất kém, nghe nói gần đây anh hay gặp ác mộng. Qua lời khuyên của vài người,

anh quyết định “vào chùa cho lục căn thanh tịnh“. Thần kỳ ở chỗ, sau khi vào chùa ở, anh không còn gặp ác mộng nữa, vì vậy anh đã quyên góp rất nhiều tiền nơi này.

Vào buổi chiều đầu tiên khi vị khách này đến đây ở, trong căn phòng ở sân sau chùa vắng vắng tiếng nói của một đôi nam nữ.

Sau nhiều tiếng động ồn ào, giọng nữ bắt bình vang lên. “Tạ Khương Qua, em đã bảo anh đừng giúp rồi kia mà.” “Anh đâu có giúp em, anh thề!” “Thật sự không giúp em sao? Tạ Khương Qua, em muốn anh thề trước mặt Phật Tổ” “Anh thề, nếu như anh giúp em thì chết không từ tể!” Lại một loạt tiếng động ồn ào vang lên. “Tạ Khương Qua, ai cho anh thề như vậy, ai cho anh...” “Được rồi, được rồi, Tô Vũ, không sao không sao, anh không sao cả.” Chờ khi người đàn ông đi khỏi, người phụ nữ quỳ trước mặt Phật Tổ, luôn miệng thành kính nói với ngài rằng người đàn ông vừa thề thốt kia là một tên điên, hi vọng Phật Tổ cứ mặc kệ anh, coi như không nghe thấy gì cả.

Mấy buổi tối kế tiếp, trong gian phòng của chùa đều có đoạn đối thoại lặp đi lặp lại như sau:

“Tạ Khương Qua, anh về đi, ngày mai hãy lập tức rời khỏi đây cho em.” “Được, ngày mai anh sẽ về ngay! Tô Vũ, trước khi đi cho anh ôm một cái đi, chỉ ôm thôi là được rồi.” “Tiểu Tạ, anh muốn hơi nhiều rồi đấy.”

“Nửa cái thôi cũng được!” “Tạ Khương Qua, anh điên rồi! Tay anh đang đặt đâu vậy hả, bỏ tay ra cho em.” “Đây đây, Tô Vũ, hay là...” “Tạ Khương Qua, anh mau rút cho em!” Giữa tháng Hai, người đàn ông điển trai kia vẫn chưa chịu rời khỏi chùa. Trong đêm trăng sáng, đôi tình nhân trẻ nào đó nghe được cuộc nói chuyện giữa một đôi nam nữ cách bức tường như sau:

“Khương Qua, ngày mai anh về đi. Em xin anh, hôn cũng cho anh hôn rồi, sờ anh cũng đã sờ rồi. Anh còn như vậy thì những chuyện em làm còn ý nghĩa nữa?”

“Được, anh biết, anh biết rồi.” “Ngày mai anh đi đi!”

Anh lại thở dài: “Ừm, ngày mai anh sẽ đi thật mà. Thật ra, anh cũng biết làm như thế này là không đúng, nhưng anh chỉ muốn đến thăm em một chút, muốn xem em có chịu ầm ức nào không. Đến lúc gặp em rồi, anh lại không nỡ rời xa em, sau khi ở lại thì anh lại muốn hôn em, muốn sờ em, còn muốn... Tô Vũ, anh muốn...”

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Tô Vũ khuyên nhủ: “Khương Qua, nơi này không được. Anh chờ thêm một thời gian nữa đi, hai tháng sau em được rời khỏi đây, đến lúc đó...”

“Được, anh chờ em!”

“Chúng ta về đi thôi!” “Tô Vũ, chờ chút!”

“Gi hả?”

“Xe của anh đậu bên ngoài chùa, chúng ta ra đó chốc lát, nhé? Chỉ ngồi một lúc thôi, anh muốn ôm em một cái, chỉ ôm thôi. Anh thề, nếu có làm gì khác thì anh sẽ...”

Cô vội vàng cắt ngang lời anh: “Tạ Khương Qua, câm miệng!” Sau đó, đôi tình nhân nhỏ tròn mắt chứng kiến đôi nam nữ kia trèo khỏi tường, đi về phía chiếc xe đậu cách đó không xa. Chẳng lẽ tiếp theo là...

Chàng trai nhìn gương mặt ửng đỏ của bạn gái mình.

Quả nhiên, chưa đến mười phút sau, chiếc xe bắt đầu rung lắc dữ dội.

Thật ra thì, trước khi xe bị rung lắc, Tiểu Tạ còn hài hước kể, hỏi anh còn học cấp Ba, có lần anh nghe mấy tên nam sinh nói, bọn con trai hay dụ dỗ mấy cô gái ngây thơ là “Chỉ cần tiến vào chứ không động dục gì thì không có thai được đâu.”

Anh hứa hẹn: “Tô Vũ, cho anh vào đi. Tô Vũ, anh nhớ em lắm, anh hứa chỉ cho vào thôi chứ không cử động, như vậy em sẽ không có lỗi với Phật Tổ.”

Trong vòng ba tháng ở lại chùa, Tô Vũ buộc phải tuân thủ quy định không được quan hệ tình dục với người khác.

“Khương Qua, không cử động thì không có lỗi sao?” Cô bị anh đè dưới thân, ngốc nghếch hỏi nhỏ. “Ừ, không cử động là không sao!” Anh khẳng định chắc nịch.

Thật ra đối với người học trong trường nữ sinh như công chúa hạt đậu thường rất ngây thơ. Mấy nữ sinh trường họ hầu như rất e thẹn không dám bạo dạn nói về chủ đề nhạy cảm kia với nhóm con trai. Cho nên...

Tạ Khương Qua kéo váy cô lên, cứ thế tiến quân thần tốc. Tô Vũ còn cẩn thận nhắc nhở: Khương Qua, anh đã hứa là để yên thôi đấy!”

Anh trấn an: “Anh sẽ để yên, không nhúc nhích đâu mà sợ.”

Không nhúc nhích ư? Thế mới lạ ấy, anh chỉ đang đợi thời cơ này thôi.

Một lúc sau, chân cô móc vào chân anh, Tô Vũ nổi nóng đánh lên vai Tạ Khương Qua, yếu ớt mắng: “Khương Qua, anh là đồ khốn, anh bảo không

nhức nhích mà, rõ ràng anh nói vậy mà!” Ngày hôm sau, Tạ Khương Qua cũng chịu rời khỏi chùa với mấy vết cào nơi cổ và dấu răng ở vị trí xương quai xanh, anh nói cảm ơn trụ trì rồi đi khuất. Tô Vũ mặc áo len cao cổ, đứng sau lưng một nhà sư dõi mắt theo bóng anh tiến đưa.

Hai tháng sau, Tạ Khương Qua quả thật làm như lời anh đã hứa, không đến chùa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cuộc truy tìm vòng quanh thế giới (1)

Giữa tháng Ba, ngày cuối cùng trước khi Tô Vũ rời khỏi chùa Lê Minh, cô gặp lại Thẩm Họa.

Hoàng hôn, ánh dương vàng nhạt bao phủ tòa tháp màu trắng, ánh lên tia sáng lung linh huyền ảo. Thẩm Họa khoanh tay, nhìn cô gái đeo khẩu trang cúi đầu nhặt túi rác dưới đất, chẳng may có động thái đối với việc cô ta đột ngột xuất hiện ở đây.

Cô ta cũng không để ý việc Tô Vũ coi mình như không khí, dù sao tâm trạng hôm nay của cô ta khá tốt.

Mấy hôm trước, cô ta vô tình biết được một chuyện, chuyện này giúp cô ta bù đắp nỗi đã kích khi Tô Vũ đi tự thú.

Nói thật, Thẩm Họa không ngờ có một ngày Tô Vũ làm chuyện khiến cô ta giật mình như về Bangkok tự thú. Trong những ngày đó, trong lòng Thẩm Họa chất chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, đa phần là tiêu cực, hết như sau khi cô ta hao hết tâm tư xây dựng đường ray cho một chiếc xe lửa, vậy mà mới đi được nửa đường, chiếc xe lửa ấy đã bị chệch hướng. Đến lúc nghe thấy Tô Vũ phải ở chùa, cô ta càng vui mừng khôn xiết. Quả nhiên, công chúa hạt đậu sao dám chịu ngồi tù chứ, cái gọi là tự thú cũng chỉ là giả vờ giả vịt. Hiện tại, trong mắt Thẩm Họa, người phụ nữ đang làm việc hết sức chăm chỉ kia cũng chỉ đang diễn trò mà thôi.

“Được rồi, Tô Vũ, tôi tha thứ cho cô.” Thẩm Họa lười biếng mở miệng.

Thẩm Họa quyết định tha thứ, bởi vì chỉ vài phút sau thôi, cô ta muốn nói cho Tô Vũ một việc, mà sau khi nói xong, cô ta biết Tô Vũ và Tạ Khương Qua sẽ không thể còn bắt cứ dây dưa nào với nhau nữa.

Có một vài người trời sinh đã có tính cách như cô ta, dùng sự bất hạnh của người khác để chữa trị nội tâm đầy tổn thương của bản thân. Tưởng tượng cảnh Tạ Khương Qua và Tô Vũ không thể ở bên nhau sẽ khiến lòng cô ta cảm thấy vui sướng.

Ngày đầu tiên đến Bangkok, cô ta lập tức đi thăm mẹ mình và mẹ Tạ Khương Qua. Trong lòng cô ta vẫn còn chút nhớ nhung, mong được gặp lại anh, muốn khôi phục mối quan hệ thân mật với anh. Trước đây, khi nghe tin Tô Vũ tự thú, cô ta đã đi tìm phương Qua, muốn giải thích với anh rằng chỉ vì cô ta quá hận Tô Vũ nên mới biến thành như vậy. Thế nhưng anh chẳng hề chịu gặp mặt cô ta, chỉ bảo Phạm Khương chuyển lời: Hãy biết chừng mực, nếu còn tiếp tục như thế, tôi chỉ ghét cô thêm mà thôi.

Thì ra, Khương Qua đã bắt đầu chán ghét cô ta!

Đặt chân đến Bangkok được năm phút, Thẩm Họa mới hay tin Tạ Khương Qua đưa mẹ mình rời khỏi bệnh viện từ trước đó. Cô ta khó có thể chấp nhận sự thật này. Cô ta đáng ghét như vậy ư? Thuở thiếu thời, cô ta còn từng dùng chung một cái bát, cùng uống một ly nước với anh cơ mà.

Cô ta vẫn luôn hoài niệm khoảng thời gian tươi đẹp kia, mà Khương Qua thì đầu có nhớ. Điều này khiến cô ta đau lòng, cho nên cô ta cần người khác san sẻ bớt nỗi đau của mình.

Thế là, Thẩm Họa đến gặp Tô Vũ. Cô ta muốn Tô Vũ đau lòng, muốn công chúa hạt đậu sinh ra đã được sống trong nhung lụa kia phải đau lòng.

Mái tóc xoắn xinh đẹp, làn da trắng nõn, nụ cười đáng yêu như búp bê, Tô Vũ đã dùng chính vốn tự có của

mình để mê hoặc Khương Qua. Thẩm Họa luôn tin tưởng điều ấy, nếu cô ta có những thứ này, chắc hẳn Khương Qua cũng điên đảo tâm hồn vì mình.

Tô Vũ chẳng may dừng động tác vì những lời cô ta nói. Thẩm Họa đi đến, giật đi thứ mà Tô Vũ đang cầm, kéo khẩu trang trên mặt cô xuống, gắt giọng nhắc lại: “Tô Vũ, tôi đã tha thứ cho cô rồi!”

Tô Vũ đứng dưới tòa tháp trắng, yên lặng nhìn cô ta.

Trong khoảnh khắc đó, Thẩm Họa phát hiện cô gái giàu có suốt ngày đi xe thể thao, huênh hoang khoe mẽ gia thế của bản thân lúc này trông rất ưả nhin. Tòa tháp trắng phía sau khiến gương mặt không chút son phấn kia càng sáng ngời và thánh thiện.

Thánh thiện ư? Sao có thể chứ? Cho dù là như vậy, Thẩm Họa cô cũng phải hủy diệt sự thánh thiện này bằng được. Cô ta vội vàng muốn nói chuyện kia cho Tô Vũ biết. Đây là mục đích cuối cùng thúc đẩy cô ta can đảm trở lại nơi khiến mình nhớ lại cuộc sống khốn khổ trước đây.

Thắm Họa cười nhạt: “Công chúa hạt đậu, tôi muốn nói cho cô biết một việc, tôi nghĩ, sau khi cô biết, cô sẽ sống không bằng chết cho xem. Giống như tôi trước kia vậy.” Sau đó cô ta nhẹ nhàng kẻ sát tại Tô Vũ, một phút sau thì rời khỏi.

Thắm Họa khoanh tay, chờ gương mặt công chúa hạt đậu trở nên khó xem. Y như cô ta đoán. Gương mặt Tô Vũ cách cô ta mấy bước dần trắng bệch, đến mức gần giống với tòa tháp sau lưng, ánh mắt cô từ từ ảm đạm, hết như bầu trời sắp đổ mưa. Ánh hoàng hôn biến mất, bóng tối dần bao phủ, về mặt của Tô Vũ lặng lẽ như núi non vô tri, có một giọt nước mắt trong veo rơi xuống từ đôi mắt tắt lịm ánh sáng ấy.

Thắm Họa có chút khó thở trước gương mặt này.

Hai người đứng cách nhau rất gần, Tô Vũ nói với cô ta: “Tôi từng nói với cô, trên thế giới này, không chỉ mình cô là bất hạnh. Cô có biết tôi trở về Bangkok để làm gì không?”

Cô thốt từng chữ một cách khó khăn, giọng nặng nề: “Cô đã trải qua, tôi cũng từng trải qua, chính vì tôi hiểu quá rõ điều đó nên mới đến đây để nhận hình phạt. Ngoài việc để lòng tôi được thanh thản, tôi còn hy vọng cô hãy quên đi những chuyện đã qua, bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô Thắm, cô vẫn may mắn khi người làm chuyện đó với cô là một người xa lạ, không có bất cứ tình cảm nào với cô.” Tô Vũ chậm rãi, đặt tay mình lên trái tim cô ta.

“Còn tôi, tôi bất hạnh hơn cô nhiều, bởi vì vào thời điểm tôi khó khăn nhất, người tôi tin tưởng nhất đã từng làm chuyện tương tự với tôi. Cô Thắm, cô có biết thế nào gọi là khóc không ra nước mắt không? Ít nhất lúc đó, cô vẫn có mẹ ở bên cạnh! Cô còn có thể khóc lóc thảm thương với mẹ cô, còn tôi thì sao, khi ấy mẹ tôi chỉ vừa mới mất được một tuần! Tay tôi vẫn còn lưu lại nhiệt độ trên thi thể của mẹ!”

Màn đêm buông xuống, Thắm Họa vẫn đứng yên nơi đó, còn Tô Vũ đã đi mất. Lời nói của Tô Vũ đã xua đi hai phần ba nỗi bị thương trong lòng cô ta. Không, có lẽ là toàn bộ mới đúng.

Cho nên lúc này đây, Thắm Họa cảm thấy hụt hẫng, nhớ lại về đau đớn khôn cùng trên gương mặt Tô Vũ, cô ta thậm chí sợ hãi. Con gió lạnh thổi qua khiến cô ta run mình, run rẩy nắm chặt quần áo, vội vã bắt xe taxi về với mẹ mình. Thắm Họa bắt đầu lo sợ về việc mình vừa làm, nếu Khương Qua biết chuyện này, anh sẽ không nể mặt cô ta nữa.

Thắm Họa nép trong lòng mẹ, bên tai văng vẳng câu nói của Tô Vũ. “Bởi vì mẹ cô mà ba đã bỏ lại tôi, cô có mẹ còn tôi thì mất đi ba.”

Thắm Họa bỗng òa khóc, nhưng không biết mình đang khóc vì lý do gì. Khi nước mắt ngừng rơi, mẹ vỗ lưng hỏi: “A Họa, con sao vậy?” “Không sao ạ!” Đúng vậy, không sao đâu, cô ta chỉ nói chuyện mình biết cho Tô Vũ mà thôi. Thắm Họa không

muốn Tô Vũ ở bên cạnh Khương Qua, vì vậy Thượng Đế đã cho cô ta một cơ hội, và cô ta không chút do dự nắm lấy cơ hội chớp nhoáng kia. Cô ta cần nỗi bất hạnh của một số người để bù đắp sự tổn thương trong lòng mình, chỉ đơn giản vậy thôi.

Ngày hôm sau, Thắm Họa biết tin, Tạ Khương Qua không đón được Tô Vũ. Khi Tạ Khương Qua đến, Tô Vũ đã rời đi từ lâu, anh lập tức đuổi theo tới tận Tokyo. Mấy hôm sau nữa, di út của Tô Vũ qua đời, nghe nói bà mất đứng dịp hoa anh đào nở rộ.

Tạ Khương Qua bị Tô Vũ từ chối cho vào viếng.

Sau tang lễ, Tô Vũ biến mất một cách âm thầm lặng lẽ.

Thời điểm nghe tin đó, Thắm Họa đang ngồi trên thảm cỏ đọc bài thơ “Khoảng cách xa nhất trên thế giới” của Tagore cho mẹ nghe.

“Khoảng cách xa nhất trên thế giới

Không phải là trong thoáng chốc không thể tìm thấy nhau.

Mà là khi chưa gặp gỡ đã định sẵn không thể đến được với nhau.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới

Là khoảng cách giữa cá lặn và chim bay Một ở trên trời, một sâu dưới biển...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Cuộc truy tìm vòng quanh thế giới (2)

Đầu Hạ, rất nhiều người thích sưu tầm rượu vang men theo con sông Limmat vắt ngang trung tâm ngoại ô Zurich phồn hoa, đi tới chân núi Alps. Tầm này là mùa tuyết tan của Alps, nơi chân núi tràn

ngập sắc xuân. Những nhà buôn rượu vang lên cáp treo băng qua dải đất biếc xanh, đi bộ một đoạn tới thị trấn Grindelwald nằm ở vùng đất trũng thuộc dãy Alpes, có mùa hè cực ngắn.

Một vài người tranh thủ mùa hè trồng nho nơi khe núi. Bởi điều kiện khí hậu khắc nghiệt nên Grindelwald trồng được rất ít nho, lượng rượu vang sản xuất ra cũng khiêm hoi, nhưng rượu vang Grindelwald lại là thức uống ưa thích của những người sưu tầm rượu. Họ vượt ngàn dặm xa xôi, đặt hàng với người trồng từ khi giàn nho bắt đầu mon mồn lá.

Đầu hè là thời điểm nho Grindelwald phát triển, giàn nho dần dần được bao phủ bởi những chiếc lá xanh rì. Thị trấn Grindelwald gần bốn nghìn người dân cũng náo nhiệt hẳn lên trước những đợt ghé thăm của người sành rượu. Dần dà, người Grindelwald tổ chức ăn mừng vào cuối tuần đầu tiên của tháng Năm, và coi đây là ngày lễ rượu vang của họ. Cuối tuần đầu tiên của tháng Năm, năm 2013 đã đến.

Tia nắng sớm mai le lói trên đỉnh núi Alpes, sau khoảnh khắc xạ ngăn ngừi, nó tỏa từng chùm sáng lên mái nhà người dân thị trấn Grindelwald.

Gần mười nghìn người tụ tập tại nhà thờ duy nhất trong trấn. Khi vật may mắn mục sư chỉ định được gột rửa dưới nắng sớm, một đôi vợ chồng mới cưới sẽ mang nó tới xưởng rượu. Người Grindelwald vẫn giữ truyền thống này đến ngày nay. Họ tin rằng món đồ may mắn nhận được lời chúc phúc của mặt trời, rượu vang năm sau sẽ ngon hơn.

Trước tiếng reo hò cổ vũ, ánh mặt trời nhô hẳn qua núi Alpes, hôn lên từng khuôn mặt người dân rồi đậu trên vật may mắn.

Đôi vợ chồng mới cưới được mục sư hướng dẫn đứng hai bên vật may mắn. Họ cẩn thận nâng chiếc đĩa tròn làm bằng pha lê lên. Ánh nắng nhảy nhót trên đĩa, tạo ra những sắc màu rực rỡ. Đôi vợ chồng nhìn nhau cười. Ngoại hình người chồng giống đàn ông Thụy Sĩ điển hình, tóc xoăn, mắt sâu, sống mũi to hơn người u bình thường. Còn cô vợ là người phương Đông, tóc đen, khuôn mặt xinh xắn, nụ cười quyến rũ.

Đôi vợ chồng cùng đặt chiếc đĩa lên đỉnh đầu rồi mang nó tới xưởng rượu. Nhưng khi họ chưa kịp bỏ chiếc đĩa xuống, tiếng súng đã vang lên, chiếc đĩa vỡ vụn. Phần lớn đám đông vây quanh đều hoảng loạn trước sự cố bất ngờ, họ ôm đầu ngồi thụp xuống, còn lại một phần nhỏ chỉ biết đứng như trời trồng.

Dường như đôi vợ chồng cũng sợ ngây người, tay họ vẫn giơ cao trên đầu, kinh khiếp nhìn nhau.

Grindelwald là thị trấn nhỏ yên bình, gần như chưa bao giờ có tiếng súng nổ tại đây.

Viên thứ hai đạn lao qua ngang tầm mắt mọi người, găm lên bức tường nhà thờ cách đó không xa. Sau tiếng kim loại dính tai nhức óc, không gian yên tĩnh trở lại.

Những người nhắm chặt mắt dần mở bờ mi, không hện mà cùng trong về một nơi. Kẻ nổ súng là một người đàn ông, nếu tiếng súng không sống động đến thế, có lẽ mọi người đều cho rằng đây là những thước phim.

Người đàn ông đứng ở đầu gió, mặc chiếc áo khoác da lồi thoi, bên dưới là chiếc quần jeans bao trọn đôi chân dài. Ngọn gió lay động chiếc áo sơ mi trắng bên trong, làm bóng hình ngược nắng ấy thêm sinh động, trong ngần. Những cô gái ngồi thụp dưới đất quên băng mắt rằng người đàn ông ấy vừa làm họ hoảng sợ, đã vậy còn thêm charm điểm cho anh, gần như ai nấy đều khẳng định anh rất điển trai.

Anh chạy về phía này, mấy cô gái thầm reo vui theo từng bước chân của đối phương. Phải công nhận, anh rất đẹp trai, hóa ra đàn ông phương Đông đẹp hơn họ tưởng tượng nhiều lắm. Thần thái anh linh động như đỉnh núi Alpes từng từng qua bao năm tháng.

Cuối cùng, anh dừng trước đôi vợ chồng, chậm rãi chìa nòng súng vào người đàn ông vẫn giơ tay trên đỉnh đầu này giờ. Hóa ra anh đang nhắm vào Loni, người vừa làm đám cưới một tuần trước. Người dân Grindelwald đều há hốc ngạc nhiên, Loni là thanh niên trung hậu hiền lành nhất thị trấn, sao có thể bị người ta căm ghét đến thế được?

Họ quan sát kỹ hơn, thế mới hiểu vấn đề nằm ở cô gái phương Đông kia. Họng súng của anh chìa thẳng vào Loni, nhưng đôi mắt lại lậ dính chặt vào cô vợ.

Thật ra người Grindelwald không mấy quen thuộc với cô gái kia, chỉ biết vài tháng trước cô nàng nhảy dù xuống đây, chính xác hơn là rơi xuống trước nhà hàng của Long. Về sau cô trở thành nữ nhân viên tại nhà hàng của anh ta.

Trước đó không lâu, người trấn trên mới biết Loni đã kết hôn với Anna - cách Loni gọi cô gái ấy. Mấy chục nghìn người hoảng hốt trước tình cảnh hiện tại. Họ không dám thở khi chưa biết rõ mọi chuyện, sợ anh chú ý tới mình, tự dưng lại ăn một viên đạn.

Vài phút sau, một giọng nói non nớt phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại.

“Chú ơi, chú nói chú là bạn của cậu cháu mà, sao chú lại chìa súng vào cậu ấy thế?”

Cậu nhóc lên tiếng là cháu trai Loni, tên là Jamie. Cùng lúc ấy, mọi người mới để ý này giờ Jamie vẫn đứng cạnh người đàn ông đột ngột xuất hiện. Anh vẫn giữ nguyên tư thế nhắm súng vào Loni, ánh mắt lại liếc sang cô gái tên Anna. Mọi người đều đợi anh trả lời, lòng thầm cầu nguyện, Thượng Đế thương xót, mong rằng đây chỉ là tranh chấp tình cảm, tuyệt đối đừng là phần tử khủng bố giết người không chớp mắt.

Rốt cuộc anh cũng có động thái. Anh lấy một tờ giấy từ túi áo đưa cho Loni, tay phải vẫn dí súng vào huyệt thái dương Loni, tay trái chỉ vào một chỗ trên văn bản, đồng thời cất một tràng tiếng Anh lưu loát: “Ký vào đây, tuyệt đối không được bắm lấy cô ấy nữa.”

Loni ngo ngác quay về phía vợ, ấp úng gọi: “An... Anna...” Tiếng súng thứ ba lập tức nổ vang khung trời. Loni ôm chân hét ầm ĩ, chiếc giày da màu trắng của anh ta rì máu đỏ tươi. Anna cũng hét lên, cô tóm lấy khẩu súng của người đàn ông, đặt họng súng anh nhắm vào lồng ngực của mình. Nhưng anh chưa chịu để yên, quát lại cô.

đây chỉ có vài người Đài Loan đến sưu tầm rượu hiểu hai người họ đang nói gì. “Tạ Khương Qua khôn kiếp, anh dám nổ súng ở đây à?” “Tô Vũ, có phải em nghiện làm vợ người ta rồi không? Em đoán xem anh vừa nghe thằng bé kia nói gì. Nói bảo, cậu mợ cháu đang ở nhà thờ đấy.” Bàn tay cầm súng run rẩy, giọng anh khó nhọc như con thú bị thương: “Cậu mợ ư? Tô Vũ, em đúng là có bản lĩnh làm anh nổi điên thật.”

Câu cuối cùng, anh gần như gào lên. Giọng anh vang vọng giữa thung lũng như thể gặp chuyện buồn thương biết mấy.

Một giây sau, tiếng súng thứ tư vang lên.

Tay anh rũ xuống, vừa rồi anh cũng đã nổ súng vào chân mình. Máu nhanh chóng thấm lên đôi ủng da ngấn màu xám của anh.

Anna dờ dẩn chậm chậm cúi xuống, đưa tay che nơi vết thương trên chân anh.

Tạ Khương Qua đặt tay lên đầu cô: “Tô Vũ, quả nhiên em vẫn đau lòng vì anh.”

Tô Vũ roi nước mắt. Để thoát khỏi anh, cô đã chạy từ Tokyo tới Grindelwald. Thế giới này rộng lớn là vậy, cô nghĩ luôn có nơi anh không tìm được mình. Vậy mà mới có một tháng, Tạ Khương Qua đã tìm ra cô.

Máu dần dần chảy qua kẽ tay cô, đây là những giọt máu của người cô yêu. Anh nói đúng, cô đau lòng, cô còn đau lòng vì anh phải đeo đuổi ngàn dặm xa xôi từ Tokyo đến đây.

Cô ngẩng đầu: “Khương Qua, chúng ta phải tìm bác sĩ ngay thôi.”

Tạ Khương Qua cũng chậm chậm ngồi xổm xuống, nâng mặt cô lên: “Tô Vũ, nói cho anh biết, em không trở thành vợ người ta lần thứ hai đi.”

Liếc nhìn Loni đang ôm chân, cô thầm thở dài, nhìn vào mắt anh: “Vâng, em chưa là vợ của ai hết.”

Tô Vũ có mặt tại đây chỉ vì Loni cầu xin cô giúp đỡ. Anh ta mất mặt vì hai vợ chồng mới làm đám cưới chưa được một tuần mà vợ đã đòi ly hôn, trong khi đó anh ta đã nhận lời mục sư và người dân của trấn là đến đây. Bởi vậy có đồng ý đóng vai vợ anh ta, không ngờ lại ầm ĩ đến mức này. Nghe Tô Vũ kể lại vắn tắt, Tạ Khương Qua mới chịu đến bệnh viện, trước khi đi anh còn hung tợn trừng mắt với Loni. Khi lấy được viên đạn ra, trời đã sấm tối. Tạ Khương Qua kiên quyết không ở lại bệnh viện, Tô Vũ đành phải dẫn anh về nhà.

Nơi Tô Vũ ở là nhà cũ của chị gái Loni, mang phong cách đặc trưng của những ngôi nhà dưới chân núi Alps, bên ngoài là vườn nho trải dài.

Bây giờ anh không thể đi lại bình thường, phải vừa chống gậy vừa cần người đỡ. Vậy mà vừa mở cửa, anh đã quăng chiếc gậy của mình sang một bên, vội vã áp Tô Vũ lên cánh cửa, bịt kín môi cô bằng môi của mình. Nụ hôn của anh mang theo gió sương suốt chặng đường dài, mạnh mẽ dòn dập, nồng cháy mà đáng ghét.

Ban đầu, Tô Vũ còn khẽ giãy giụa. Sau dần, trước những động tác quen thuộc và nỗi vấn vương của hơi thở hăng mong nhớ, cô nhắm mắt lại. Cô biết mình không nên làm vậy, cô biết rằng như vậy quá sai trái. Nhưng từ ngày rời bỏ anh, bầu trời của cô luôn một màu xám xịt, hể nhìn bất cứ thứ gì cũng không dẫn được muốn rời lệ.

Thế giới lớn như vậy, không có thứ gì thuộc về cô. Thế giới lớn như vậy, có nhiều người như vậy, mà cô chỉ muốn một mình anh thôi.

Tô Vũ nhắm mắt nhắm lên đôi môi của mình, giả như không nghe thấy, giả vờ không biết gì cả. Sau một hồi thỏa nỗi nhớ mong, Tạ Khương Qua buông cô ra, ngả đầu lên vai cô than thở: “Để tìm em, anh phải đi vài vòng quanh Trái Đất suốt một tuần liền. Công chúa hạt đậu, em làm anh mệt chết rồi.” Tô Vũ vuốt tóc anh, chắc hẳn mấy ngày rồi anh không gọi đầu rồi nhỉ? Chưa đầy vài phút, vai cô vang lên tiếng thở khe khẽ đầy mệt mỏi.

Tô Vũ để anh nằm lên giường, lau mặt cho anh. Lâu lắm rồi anh chưa cạo râu, tóc cũng mọc dài, hốc mắt thâm quầng. Khi lau xong, cô định rời đi thì bị anh giữ lại.

“Không được đi!” Anh la hét như đứa trẻ, lông mi run run như muốn nâng mí mắt lên.

Cô tựa đầu lên ngực anh, trấn an: “Em không đi. Khương Qua, em không đi, không đi đâu hết!” Khóe miệng anh rần rật rồi nhón cong đầy an yên.

Tạ Khương Qua ngủ liền hai mươi bốn tiếng. Trong khoảng thời gian ấy, Tô Vũ xin nghỉ việc rồi gửi lời xin lỗi với người dân thị trấn Grindelwald. Cô thêu dệt rất nhiều câu chuyện xót xa về Tạ Khương Qua, nhờ vậy họ tha thứ cho anh, có người tốt bụng còn định giúp đỡ nữa. Sau đó, Tô Vũ ra siêu thị mua gạo, cà tím và thịt bò về nấu cơm. Nấu xong món cơm thịt bò hầm cà tím, Tô Vũ đang mở vung ra thì có một đôi tay lạnh lẽo ôm lấy eo cô từ sau lưng. Cô bèn đập vung lại.

Tạ Khương Qua lên tiếng: “Làm anh sợ chết được, anh còn tưởng em lại trốn đi nữa.”

“Sao em lại làm thế được?” Ít nhất, trước khi anh đi lại bình thường, cô không thể rời đi được. Bác sĩ nói chân anh phải mất nửa tháng mới đi lại được.

“Khương Qua, anh đói chưa?” Anh ăn hết món cô nấu, không để thừa dù chỉ một chút, cô ngồi bên kia chiếc bàn nửa mét, nở nụ cười hài lòng. “Tô Vũ, chỗ này cũng được đấy, hay là chúng ta ở lại đây mấy ngày nhé.” Cô mỉm cười với anh coi như ngầm đồng ý.

Tháng Năm ở Grindelwald hết như thế giới trong truyện cổ tích. Thảm cỏ xanh biếc, từng căn nhà gỗ nằm san sát, những vườn nho trải rộng, mỗi ống khói vẩn vút làn khói bếp trắng xóa, đàn bò sữa nhón nhờ trên đồng cỏ. Thời điểm màn đêm buông xuống, sương mù giăng kín, mấy nhà hàng khách sạn nằm bên cây cầu nhỏ bật từng ngọn đèn dưới mái hiên, xua tan màn sương mịt mù. Người dân nơi trấn nhỏ và vài vị khách du lịch ngồi nghỉ bên cầu, tận hưởng ngọn gió mát. Hằng ngày, Anna đẩy xe lăn qua cầu, trên xe lăn là người đàn ông nỏ súng hôm nào. Chủ các nhà hàng, khách sạn đều ra ngoài cất tiếng chào hỏi Anna, ngầm ra dấu cổ lên với cô. Đôi hai người khuất bóng, họ lại kể câu chuyện mà mình nghe được cho những người khách không rõ nguyên do. Anna là thiên sứ, cô thuyết phục kẻ tàn nhẫn đứng đầu tổ chức xã hội đen quay đầu, đó là thành tựu vĩ đại to lớn nhường nào. Phải biết rằng, trong một năm, tổ chức xã hội đen cấp cao kia giết những mấy trăm mạng người đấy.

Thật ra, trong lòng họ nghĩ, người đàn ông điển trai như Tạ Khương Qua không nên gia nhập xã hội đen. ở châu u, chẳng ai ưa xã hội đen cả. Sau mười ngày, Tạ Khương Qua đổi sang chống gậy. Anh tựa cả người lên Anna, trông yếu đuối cực kỳ. Thấy vậy, Jamie tức lắm. Nó muốn chạy đến trước Anna, lớn tiếng nói cho cô: Anna, chủ ta đối trả đấy. Cháu thấy chủ ta tự đi bộ được rồi, trông còn nhanh nhẹn hơn cả người lành lặn ấy.

Nhưng Jamie nào dám nói, người ta có súng cơ mà!

Khi Tạ Khương Qua không cần ngồi xe lăn đến bệnh viện tái khám nữa, Tô Vũ dẫn anh tới hiệu cắt tóc duy nhất trong trấn. thợ cắt tóc là ông lão hơn sáu mươi tuổi. Nghe nói thanh niên trấn trên đều không muốn cắt tóc ở đây.

Nửa tiếng sau, Tạ Khương Qua mang mái tóc chần chu già dặn ra khỏi tiệm cắt tóc. Tô Vũ ôm bụng cười sằng sặc trước quả đầu mới của anh. Tạ Khương Qua mặt xanh mét, kéo cô vào hẻm nhỏ, áp cô lên tường rồi hôn ngấu ngiến. Anh cứ thế thực hiện mấy động tác liên miên mà không gặp chút trở ngại nào hết.

Quả thật, Tô Vũ thừa biết chân anh đã khá hơn.

Rất nhiều năm sau, Tô Vũ vẫn nhớ buổi trưa hôm ấy. Dưới dàn nho, Tạ Khương Qua ngồi trên ghế gỗ cho cô sửa tóc. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, reo từng hạt nắng lên người anh. Cô tỉa bớt mái tóc đều chần chặn cho anh, ánh mắt chăm chú vào từng sợi tóc, còn anh thì mãi ngắm dáng vẻ nghiêm túc của cô.

Cô cầm gương hỏi: “Mái tóc em cắt cho anh có đẹp không?” “Đẹp lắm, đẹp cực kỳ!” Anh không thèm để ý tới chiếc gương mà chỉ mê mẩn nhìn cô. Hôm sau, Tô Vũ phát hiện hộp Durex mới mua trên tủ đầu giường. Cô nghe được một vài chuyện, ví dụ như Tạ Khương Qua đã mua lại căn nhà của Loni, đồng thời nhà thiết kế váy cưới và đội chuyên tổ chức đám cưới vội vã chạy tới nơi này.

Nửa tiếng sau, anh mới nói về chi tiết về lễ cưới.

Tô Vũ ngược nhìn bầu trời âm u bị bao phủ bởi từng tầng mây đen, hờ hững từ chối: “Tạ Khương Qua, không có đám cưới nào cả, hiện tại không có, sau này cũng không.”

Cô vừa dứt lời, Tạ Khương Qua ngay tức khắc nổi cơn thịnh nộ. Sau khi đập phá mọi thứ có thể, anh không kiếm được chất vấn: “Tại sao em lại bỏ trốn tới Grindelwald, tại sao?”

“Tô Vũ, từ từ nào cũng có quyền được biết tội danh của mình.” Anh nắm vai cô, ép cô đối mặt với mình.

Một giây, hai giây rồi ba giây, dần dần, khuôn mặt Tạ Khương Qua bị ngăn cách bởi màn nước mắt nhạt nhòa.

“Khương Qua, anh muốn biết thật sao? Anh thật sự muốn biết tại sao em phải trốn tránh anh bằng mọi giá phải không? Anh thật sự muốn biết tội của mình ư?”

Một phút yên lặng trôi qua. Anh bất ngờ buông cô ra, để mặt cô kề vào lồng ngực mình, oán trách không thôi: “Được rồi, thôi nào Tô Vũ, anh biết rồi, anh không ép em nữa, anh sẽ coi việc em chạy từ Tokyo tới Grindelwald là chơi trò trốn tìm. Nếu em thích chơi, anh sẽ chơi với em, em muốn chơi bao lâu cũng được. Thế nào, Tô Vũ, có được không? Kiểu gì anh cũng tìm thấy em!”

Cô không trả lời, chỉ vùi mặt vào lòng anh.

Anh hôn thái dương cô, dịu dàng hỏi: “Được không, Tô Vũ?”

Cô quan sát sắc trời ngoài kia qua bà vai anh, chậm chậm tuyên bố: “Khương Qua, nếu trước mười hai giờ đêm nay, anh có thể khiến bầu trời Grindelwald treo đầy sao, trò chơi trốn tìm của chúng ta sẽ kết thúc.”

Mười hai giờ kém năm phút, Tô Vũ đứng trước cửa nhà. Tạ Khương Qua không thể làm bầu trời Grindelwald giăng đầy sao nhưng lại mang vì sao tới cho cô. Ánh lửa nho nhỏ màu xanh lam phủ khắp vườn nho. Ngọn trước vừa tắt, ngọn sau liền sáng lên, chậm rãi lan rộng từng lớp, chiếm toàn bộ không gian mênh mông, bao trọn tầm mắt cô. Đứng dưới những điểm sáng ấy, Tô Vũ như trở lại sông Mekong của nhiều năm về trước. Cô và anh đứng trên thuyền, anh chỉ lên bầu trời đêm và nói: Tô Vũ, em nhìn đi, đó là dải ngân hà - giấc mơ lớn nhất trong lòng mỗi đứa trẻ.

Tạ Khương Qua dắt cô đi qua vườn nho. Ánh sáng thu hút đám côn trùng đến, nổi đuôi bay theo hai người, vui vẻ cất tiếng kêu tạo thành bản nhạc thiên nhiên bên tai họ.

Dường như anh đã đưa cô về thời thơ ấu, đồng thời biến giấc mơ của cô trở thành sự thật. Cô khoác lên mình chiếc áo bằng ánh trắng, ngồi trên chiếc thuyền nhỏ màu bạc, tà, dạo chơi trên dải ngân hà.

Anh dẫn cô tới vị trí chính giữa. Tay anh vuốt mồ hôi, trán anh cũng nhễ nhại, có thể thấy để tạo ra cả vùng trời sao này không phải chuyện dễ dàng.

Anh muốn lên tiếng, nhưng bờ môi đã bị cô đã chặn lại. Cô dùng một mình an ủi, anh cũng đưa đầu lưỡi đáp lại cô. Hai người ôm lấy nhau, tay anh lần lên dọc theo eo cô, cởi áo lót, miết ngực cô bằng sức lực vừa phải, biểu đạt tình yêu và sự trân trọng của mình.

Tay cô trượt dần từ cánh tay anh, mò mẫm tới hông anh, đưa vào quần anh, làm thân thể anh cứng đờ. Thân thể hai người trượt xuống thấp dần theo giàn nho.

Dưới giàn nho là ngọn cỏ tháng Năm vừa mới nhú. Tô Vũ trần trụi nằm trên thảm cỏ, còn anh nằm trên cũng không mảnh vải che thân.

Nụ hôn của anh kéo lên từ ngón chân cô. Chân trái cô cọ sát đầu ngón cô, chân phải có cong lên bởi sự tận lực của anh. Lưỡi anh đi lên chút nào, lưng cô rời khỏi mặt đất chút ấy. Một tay cô níu lấy giàn nho, chân phải chạm lên vai.

Khi thất lưng cô cong thành hình bán nguyệt, cô nghe thấy mình khản cầu: “Khương Qua, Khương Qua... Em xin anh... đừng làm chỗ đó... Em... không chịu được... không chịu được...”

Dứt lời, cô òa khóc, cứ ngỡ chỉ một giây sau thôi mình sẽ chết. Khi lưỡi anh đi vào sâu hơn, có cảm giác mình như bị ném vài dòng xoáy đen tối, đối mặt với giây phút tử vong.

Thân thể cô run dữ dội, tiếng khóc thút thít như đứa trẻ chịu oan ức. Vào khoảnh khắc trước khi cô bị cuốn vào bóng đêm, anh mới hòa mình vào niềm vui sướng. Nơi ấy của cô ôm khít khao lấy anh.

Hồi còn nhỏ, vào những đêm trăng khuyết, Tô Vũ ngả đầu lên đầu gối bà, tò mò hỏi: “Bà ơi, con trai và con gái làm hòa với nhau bằng cách nào được nhỉ?”

Bà cười ha ha, bảo sau này lớn lên Tô Vũ sẽ hiểu. Bây giờ cô đã trưởng thành, cô cũng tự có đáp án cho mình, hiểu hết về bí mật giữa đàn ông và phụ nữ.

Tô Vũ là phụ nữ, còn Tạ Khương Qua là đàn ông. Hai người cùng nhau làm hoa bằng cách nguyên thủy nhất dưới bầu trời Grindelwald.

Bình minh, Tô Vũ rời khỏi Grindelwald. Khi ấy, anh vẫn nằm ngủ say trên chiếc giường êm ái.

Trước mười hai giờ đêm qua, bầu trời Grindelwald vẫn đen kịt, không một vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Tìm được và lạc mất (1)

Hành trình từ Los Angeles đến Las Vegas phải đi qua 650 con đường lớn, cứ đi qua mỗi 150 con đường

lớn lại mất hơn năm tiếng đồng hồ.

Đường số 15 nối liền Los Angeles và Las Vegas là thiên đường của giới đua xe, một con đường thẳng tắp không thấy hai bên bờ, xung quanh là vùng hoang vu, tất cả đủ để kích thích hormone adrenalin của giới đua xe tăng vọt.

Một khi giới đua xe lái đến con đường này, họ nhất định tăng tốc độ xe lên mức cao nhất, rồi tiện tay ném chai bia đã uống xong xuống đường, chính nhạc rock mental đến mức lớn nhất, cùng hòa theo sự thăng hoa của âm nhạc. Họ có thể lớn tiếng mắng chửi tổng thống Mỹ bằng những lời tục tĩu mà chẳng sợ gì hết, cũng có thể cùng mấy cô gái đi cùng tận tình vui vẻ, muốn thú vị bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Đường số 15 chính là thiên đường của tự do, không ai bị cảnh sát Mỹ đưa về phạt vì chạy xe quá tốc độ, cũng không có mấy tên hàng xóm tính tình quái gở không ngừng khiếu nại, đâm sau lưng và càng không có những người xen ngang vào trận dã chiến của các đôi trai gái. Đây cũng là thiên đường của những kẻ liều lĩnh. Mọi người có thể ngồi trên xe, không kiêng kỵ gì mà xả súng. Theo ước tính, cứ mỗi ba ngày lại có một vài phát súng vang lên trong khu vực này, mười ngày lại có người thiệt mạng trên con đường số 15 với đủ loại sự cố. Tháng Bảy, California vẫn nắng chang chang, nhiệt độ tại đường số 15 đã lên 4 đến 45 độ. Vài người trẻ tuổi chạy xe từ Los Angeles đến Las Vegas, sau khi trải qua vài vòng truy đuổi với tốc độ cực nhanh không hện mà cùng dừng lại. Người dẫn đội ra hiệu muốn xuống đôi xe, thể là ba chiếc xe vây quanh một chiếc Ferrari màu đỏ đang dừng ở ven đường. Mười mấy người cầm súng bước từ trên xe xuống, đến gần chiếc Ferrari màu đỏ. Sau mấy phút nhận thức, bọn chúng cho rằng đây là cơ hội ngon nghề từ trên trời rơi xuống.

Tên này điên thật, dám mang chiếc LaFerrari do hãng Ferrari vừa mới tung ra đến con đường số 15 này. Huống chi, nó còn mang màu đỏ kinh điển của hãng Ferrari mà bao kẻ mê xe hằng ao ước. Phải biết rằng, trong 499 chiếc do hãng này tung ra, xe màu đỏ có giá trị nhất, cho dù có tiền cũng khó mà mua được. Vậy mà chỉ một lúc nữa thôi, cục cưng màu đỏ này sẽ thuộc về bọn chúng.

Trong đám người đua xe, James là cường tráng nhất, hần ta huyết sáo chào hỏi với cực xinh đẹp sắp về tay mình. Chiếc Ferrari vẫn đậu tại chỗ, trần xe và cửa sổ xe đều bị dán phim đen, không thể nhìn thấy bên trong. Chờ mãi mà không có động tĩnh, James sốt ruột, ngậm điều thuốc gỗ vài cái lên cửa sổ xe hình mắt cá. Cửa sổ xe bên trái dần được lật lên, màu đỏ chói như ngọn lửa dưới trời nắng chang chang khiến người ta lóa mắt, khiến người ta điên cuồng!

James cúi người xuống. Đầu tiên, hần ta trông thấy một chiếc còng tay khóa hai bàn tay một lớn một nhỏ vào nhau, đó là tay của một người đàn ông và một người phụ nữ. Cúi thấp người xuống chút nữa, hần ta phát hiện ra họ đó đều là người phương Đông có gương mặt đẹp không bút nào tả hết. Người đàn ông nhìn hần ta, còn cô gái kia tựa đầu vào vai anh ngủ say. “Người anh em, cho tôi xe của anh đi.” James vào thẳng vấn đề. Anh lắc đầu. Thế là James kê dao vào cổ anh dọa dẫm.

Tạ Khương Qua mỉm cười, ý bảo James nhìn đằng sau mình. Hần ta ngoảnh sang, ngay lập tức con dao vượt khỏi tay, một họng súng đen ngòm dí sát bụng hần ta.

James nhìn động tác của anh rồi cười gian. Chẳng lẽ tên mặt trắng này không biết, nếu dám ngông cuồng nổ súng, người đẹp bên cạnh cũng xong đời sao? Đồng bọn của hần ta đều đến từ phố Queen của New York! Còn chuyện thất đức gì mà bọn chúng chưa làm cơ chứ!

James nhún vai, quay sang đồng bọn của mình. Thế nhưng đáng về mấy tên kia cứ như gặp ma vậy, ánh mắt đăm đăm nhìn thẳng về phía trước James. Trên chiếc xe tải bị bỏ hoang đằng trước, có bốn người đàn ông cường tráng, mỗi người cầm một cây súng lục, chĩa về phía bọn chúng từ lúc nào không biết.

Khi nhìn rõ cách ăn mặc trên người bốn người đàn ông kia và thứ trong tay họ, James biết mình đã chọc phải người không nên dây vào. Hần ta thăm nắn mình ngu ngốc, lẽ ra phải đoán được, người mua được chiếc LaFerrari đỏ nào phải người bình thường chứ.

Thình thoảng có vài chiếc xe chạy qua, nhưng không ai dừng lại hóng hớt náo nhiệt, ngược lại còn cố tình lái xe đi thật nhanh. Người đi qua đường số 15 đều hiểu, quy tắc đầu tiên khi đi qua đây là không xen vào việc của người khác. Chân James run rẩy, người ở phố Queens đều truyền tai nhau về băng nhóm thần bí lâu đời đến từ phương Đông, xem ra... James chậm rãi quay lại đối mặt với Tạ Khương Qua. Lần này, hần ta đã thấy rõ ràng rồi. Có vài người, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể biến thành vũ khí lợi hại, chẳng hạn như người đàn ông trước

mặt James đây, cho dù khóe môi của anh đang nhếch lên đi chăng nữa. Chân James run rẩy, số bia mà hần ta vừa rót vào bụng khiến hần ta không nhịn được muốn tè ra quần. Chỉ cần người đàn ông này bóp còi, thi thể của hần ta và đồng bọn sẽ bị vứt ở Grand Canyon, sau đó chim ưng sẽ đến rĩa xác và tha đi, may mắn một chút thì không lâu sau có người phát hiện. Tiếp theo, cảnh sát Los Angeles sẽ căn cứ vào hình xăm và màu da của bọn hần để điền thêm thông tin vào hồ sơ, đây đều là một đám nghiện ngập, cuối cùng gạt mọi chuyện qua một bên. May mắn, may mắn thay, anh chỉ nhẹ nhàng nói một chữ “cút” mà thôi. James vui mừng khôn xiết. Súng lục của Tạ Khương Qua vẫn chưa rời khỏi bụng hần ta, James mím chặt

miệng, cố gắng không để cái miệng rộng của mình phun ra bất kỳ câu nói rác rưởi nào. Anh nhìn James với ánh mắt giễu cợt, chậm rãi cảnh cáo: “Người phụ nữ của tao đang ngủ, nếu bọn mày dám làm cô ấy thức giấc, bọn mày sẽ nhanh chóng trở thành món mồi ngon cho bầy chim ưng đấy.” Nói rồi, anh từ từ dời súng đi. James không nhịn được liếc qua cô gái đang ngủ say kia. Cô mặc chiếc sườn xám màu xanh đậm, làn da trắng nõn, vóc dáng chuẩn như người mẫu.

Bỗng nhiên, họng súng lại đặt trên người hần ta, song lần này, nó chĩa ngay vào “gốc rễ” của hần.

Tạ Khương Qua lạnh lùng thông báo: “Nếu mày còn nhìn cô ấy thêm một lần nữa, tao sẽ bảo vệ sĩ của tao cho gan mày ăn đạn truyền.”

James giơ tay lên, mắt nhìn thẳng, lui dần về phía sau.

Hôm đó là ngày xui xẻo nhất của James trong cuộc đời. Dưới cái nắng 50 độ, hần ta và đồng bọn phải tự đẩy xe gần một cây số thì xe mới bắt đầu nổ máy được. Khi xe đi được vài cây số, James không nhìn được ngoảnh lại. Chiếc Ferrari đỏ lửa vẫn dừng ở chỗ cũ, hơi nóng từ mặt đường bốc lên khiến cảnh tượng ấy mờ ảo như lâu đài trên cát, đến lúc ấy, hần ta mới sực nhớ ra người đàn ông kia trông rất quen.

Tô Vũ tỉnh lại, phát hiện mình đang trên đường số 15 đi từ Los Angeles đến Las Vegas. Đầu cô đang tựa vào vai Tạ Khương Qua, xung quanh cô là ánh chiều tà màu vàng mờ ảo đặc biệt chỉ có tại California. Cô giơ tay nhìn đồng hồ, đã năm rưỡi chiều. Chỉ trong chín tiếng rưỡi, cô đã từ phố người Hoa ở Los Angeles đến đường số 15 rồi.

Trong thời gian ấy, cô từ kinh ngạc, đến phẫn nộ, thỏa hiệp và cuối cùng là nản lòng thoái chí. Trước lúc đó, cô còn là nhân viên của quán trà ở phố người Hoa với cái tên Tiểu Hồng. Hôm nay cũng như mọi khi, cô mặc bộ sườn xám, bắt đầu công việc của mình. Thế nhưng điều khác biệt ngày thường duy nhất chính là vị khách đầu tiên đến quán không ai khác ngoài Tạ Khương Qua. Hơn ba mươi phút sau, cô bị anh nhét vào trong xe, người còn chưa ngồi vững đã bị anh khóa lại bằng còng tay, một bên đeo vào tay trái của cô, bên còn lại thì khóa vào tay phải của anh. Cô nổi giận đánh đá anh mà anh vẫn không buồn nhúc nhích. Chiếc xe Ferrari phong cách đầu ở đầu phố thu hút biết bao ánh nhìn từ người đi đường. Tô Vũ ngồi trong xe, dùng ngôn ngữ cơ thể của mình cầu cứu những người ngoài kia những chỉ toàn phí công vô ích. Xe của hai người bị cảnh sát ngăn lại, Tạ Khương Qua đưa cho vị cảnh sát kia một tờ chứng minh, Tô Vũ lập tức biến thành Tiểu Hồng - nhân viên trong câu lạc bộ đua xe đã ăn trộm đồ quý giá của khách VIP.

Vị cảnh sát kia còn đang băn khoăn về chiếc còng tay thì điện thoại chợt đổ chuông. Nghe máy xong, anh ta cười vô cùng thân thiết, chúc họ lên đường thuận buồm xuôi gió.

Xe rời khỏi khu vực nội thành Los Angeles, Tạ Khương Qua vội vã ép cô đeo nhẫn kim cương lên ngón áp út, thông báo hai người sẽ đến Las Vegas đăng ký kết hôn.

Nhờ cuộc hôn nhân trong vài giờ ngắn ngủi của Britney Spears mà nơi đăng ký kết hôn ở Las Vegas trở nên nổi tiếng. Giờ đây, rất nhiều người coi việc đi máy bay đến Las Vegas đăng ký kết hôn như một phong trào.

Chẳng qua Tô Vũ biết, Tạ Khương Qua không đùa với cô, hộ chiếu của cô do anh giữ, ở Las Vegas còn có một nhà thôi miên đang chờ cô, việc khiến một cô gái có ý chí không kiên định như cô nói ra câu “Tôi đồng ý” chẳng phải việc khó. Đến chuyện hoang đường như thế mà anh cũng nghĩ ra được, chứng tỏ anh đúng là một tên điên. “Tên điên!” Tô Vũ nghe thấy tiếng nói của mình đột ngột vang lên trong buồng xe nhỏ hẹp. Trút con bực bội xong, cô chán nản dựa lưng vào ghế xe.

“Tĩnh rồi à.” Người bên cạnh lạnh nhạt lên tiếng.

Xe vẫn bon bon trên đường số 15, Tô Vũ quay mặt ra ngoài cửa sổ xe. Cao nguyên, lùm cây, vài chiếc xe bị bỏ lại, thỉnh thoảng vài căn nhà cũ kĩ bị bỏ trống trên cao nguyên lướt qua cửa xe. Dưới ánh chiều tà của California, trông nơi đây thật hoang vu, Tô Vũ nhìn mà thấy lòng ẽ ảm.

Cô mở miệng: “Khương Qua, nếu anh còn như vậy, một chút tình yêu còn sót lại trong em sẽ dần cạn kiệt, đến lúc ấy chỉ sợ là không còn chút gì nữa.” “Em đói bụng à?” Anh chuyển đề tài, giọng điệu bình thản không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

“Tạ Khương Qua!!!” Cô nắm chặt tay.

Bỗng lúc này, bụng cô lại mất kiểm soát, kêu lên ừng ực.

Tạ Khương Qua cười nhạt, bàn tay phải đang đeo còng nắm lấy tay trái cũng đang đeo còng của cô: “Năm phút nữa là đến trạm dừng, anh sẽ mua thức ăn cho em.”

Đến nơi, anh còng tay Tô Vũ vào vô lăng rồi đi vào khu phục vụ bên trong siêu thị nhỏ. Ánh mắt Tô Vũ vô thức dõi theo bóng lưng anh.

Lúc này mặt trời sắp lặn, ánh hoàng hôn phủ khắp trời đất, bóng lưng anh bước vào siêu thị thật cô độc, hoang vu hết như vùng quê này vậy. Tô Vũ đưa tay chạm vào bóng lưng anh ở khoảng cách xa. Anh bước vào siêu thị, nhanh chóng tìm đồ, đến quầy thu ngân đợi tính tiền. Gương mặt anh phản chiếu rõ ràng trên cửa kính của siêu thị, anh đột nhiên ngừng đầu, mắt nhìn về phía cô rồi mỉm cười.

Tô Vũ vội vàng hạ tay xuống. Tạ Khương Qua cầm đồ uống nóng và bánh quy đến, mở miệng ra và bảo: “Nếu không muốn anh dùng

miệng đút em thì em tự mình ăn đi.” Vốn tưởng Tô Vũ nổi đóa, ai ngờ cô chỉ ngoan ngoãn nhận lấy. Có thực mới vực được đạo, cô phải tìm ra cách tốt nhất để trốn thoát Tạ Khương Qua mới được. Chờ Tô Vũ ăn ngấu ăn nghiêng xong, Tạ Khương Qua dùng ngón tay lau miệng cho cô, giọng âu yếm: “Đến Las Vegas, anh sẽ dẫn em đi ăn đại tiệc.” Tô Vũ muốn khóc, suốt dọc đường từ Grindelwald đến Los Angeles cô đã chịu không ít cực khổ, giờ nghe anh quan tâm thế này, cô chỉ muốn vùi đầu vào lòng anh mà nũng nịu tố cáo đám người đã bắt nạt mình. Nhưng không thể được! Thế là Tô Vũ tiếp tục nghiêm mặt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tìm được và lạc mất (2)

Xe lại đi tiếp trên đường số 15, Tô Vũ dần lấy lại sức lực sau khi nạp đủ “nhiên liệu”. Cô liên tục rung còng tay, hòng muốn Tạ Khương Qua tháo thứ này ra, cô nói cô không phải phạm nhân, anh là kẻ điên, là tên thần kinh có vấn đề nên mới làm thế này.

Trong tiếng chửi mắng của cô, xe chạy càng lúc càng chậm, từ từ tiến đến bụi xương rồng lớn. Tới lúc chiếc xe lần lượt khuất dưới bụi xương rồng thì mới dừng hẳn lại. Ánh sáng trong buồng xe dần sáng lên một chút, Tạ Khương Qua ngoảnh mặt qua. Tô Vũ rũ mắt nhìn theo ánh mắt anh, mới phát hiện mình đã lộ hết cảnh xuân.

Lúc ở Los Angeles, cô vừa đánh vừa đá anh nên nút ở hai bên hông sườn xám đã bị bật mấy cái, lúc này, hơn nửa bắp đùi cô lộ ra ngoài, còn thấy được viền ren thấp thoáng bên dưới. Viền ren màu đen càng làm nổi bật đôi chân trắng muốt của cô. Lúc này đây, ánh mắt anh đang khóa chặt trên viền ren kia.

“Tạ Khương Qua!” Cô bực tức quát, đưa tay che đi cảnh xuân lộ lộ. Cô không thể khép vạt sườn xám bị hở bằng một tay. Tạ Khương Qua giữ lấy tay cô, rồi khỏi chỗ, hơi dùng sức nhắc Tô Vũ lên đùi, còn mình thì ngồi vào vị trí của cô.

Một tiếng “roẹt” vang lên, thân thể Tô Vũ lạnh toát, khe hở bên trái của sườn xám bị xé toạc từ đùi lên đến ngang bụng. Tay Tạ Khương Qua trực tiếp chui vào, luồn qua áo lót, nắm lấy bầu ngực mềm mại của cô, bàn tay mang còng tay kéo tay cô ra sau lưng. Cứ như vậy, cả bộ ngực tròn đầy hiện ra trước mặt, anh vùi mặt vào ngực cô: “Tô Vũ, em mặc sườn xám đẹp lắm. Tô Vũ, chúng ta đăng ký kết hôn trước nhé, mấy ngày sau sẽ bổ sung hôn lễ. Đến lúc đó anh sẽ thuê người thiết kế cho em vài bộ sườn xám.”

Tô Vũ giãy dụa, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tạ Khương Qua, rồi em sẽ dùng kéo cắt nát mấy bộ đồ đó cho xem!” Anh vừa cười vừa nói: “Tô Vũ, em còn chưa đăng ký kết hôn cùng anh đã vội vàng làm nũng rồi. Em muốn cắt thì cắt, cắt một trăm bộ hay một nghìn bộ cũng không sao.”

“Tạ Khương Qua, anh có tin không, hôn lễ đó không diễn ra đâu.” Cô lạnh lùng đáp trả. Bàn tay anh vốn đang dịu dàng dần biến thành mạnh bạo. Cô thẳng lưng, ngón chân cũng duỗi ra, cơn đau nhói khiến cô vô thức nhích người về sau. Tô Vũ hơi ngẩng lên, chạm đầu trên trần xe.

Tên khốn kiếp Tạ Khương Qua này!

Mặc dù cách lớp vải, đầu ngực vẫn truyền đến cảm giác đau đớn nóng rát. Tô Vũ thầm mắng: Tên điên này, sao lại cắn chỗ đó chứ?

Anh cời áo ngực của cô ra, luồn tay vào váy, xoa nắn nơi tròn đầy kia, rằng anh hoạt động quanh phần đầu ngực, mỗi động tác đều khiến Tô Vũ phải hít sâu, chỉ sợ anh điên lên cắn đứt.

Nơi nóng rực của anh kề sát nơi mềm mại của cô, quần ren mềm mại và quần jeans thô cứng đối lập rõ ràng, tựa như nơi đó của cô và anh... Tô Vũ sắp không chịu nổi nữa rồi.

Bộ ngực phập phồng lên xuống như mặt biển dậy sóng theo từng lần hít thở dồn dập, kích thích Tạ Khương Qua.

Một giây sau, lại một tiếng “roẹt” nữa vang lên. Tô Vũ trơ mắt nhìn tấm vải màu lam ở trước ngực bị xé đi, hai bầu ngực lộ ra ngoài hoàn toàn, rung rung trước mặt hai người, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào ngực cô.

Anh gằn từng chữ: “Tô Vũ, tại em tự chuốc lấy phiền phức thôi. Đáng lẽ ban đầu em đừng nên quyến rũ anh.” Nói xong, anh cũng không ngừng thêm giây nào mà lập tức cúi đầu.

“Khương Qua, em sai rồi, Khương Qua, thả em ra đi, nhé?” Tô Vũ nói thật đáng thương.

Đáp lại cô là cảm giác đau đớn truyền đến từ đầu ngực, lần này đau rằng anh càng sâu hơn.

Tô Vũ sắp nổi điên, ngực bên trái thì nằm trong tay anh, còn ngực bên phải thì nằm trong miệng anh, một lúc nữa thì... “Khương Qua... Đừng... Đừng cắn... Đau lắm...” Dưới sự đùa nghịch của anh, cô thất không thành tiếng.

Cùng lúc đó, cô xấu hổ phát hiện, sóng tình trong cơ thể dần được sinh sôi, tranh nhau trào dâng, khiến cô chộn rộn, nơi tư mật kia cũng trở nên ẩm ướt. Tô Vũ thăm thò dài, cuối cùng, thân thể vẫn phải khuất phục. Cô chủ động dán lên người anh, đồng thời nắm lấy bàn tay đang đặt trước ngực mình, dẫn dắt tay anh chạm vào viền ren trên người cô. Không cần tốn nhiều sức, mảnh vải mỏng manh đã bị xé rách, tay anh dò xét vào trong, đôi môi anh ngậm lấy tai cô, giọng hơi khàn: “Tô Vũ, em tin không, trăm triệu năm trước, định mệnh đã cho Tạ Khương Qua ở hạ du sông Mekong gặp Tô Vũ ở thượng du sông Mekong.” Có thứ gì đó ướt ướt trào dâng nơi khoe mẽ, Tô Vũ đưa tay sờ, bàn tay dính đầy nước mắt. Dưới màn đêm tại phía Nam bang California, cô và anh cùng nhau nếm trải những kích thích nguyên thủy bên trong chiếc xe màu đỏ núp sau bụi xương rồng lớn. Xe LaFerrari giá trị gần 1.3 triệu Euro trông thì đẹp mà chẳng ích gì trong chuyện này. Buồng xe thì chật chội, trần xe thì quá thấp, Tô Vũ ngồi trên người Tạ Khương Qua, chỉ cần động mạnh một chút là lại đập đầu vào trần xe.

“Chúng ta ra ngoài được không?” Cô thở hổn hển.

“Bên ngoài có rắn, rắn đuôi chuông... Tô Vũ, ở Las Vegas có giường đang chờ sẵn hai chúng ta.” Anh cúi đầu, ngậm đầu ngực cô. Thân thể Tô Vũ lại run lên, đầu đập phải trần xe lần nữa.

Không gian nhỏ hẹp càng làm hormone nào đó tăng cao, gió bên ngoài thổi vào. Thình thoảng có tiếng gào rú và tiếng còi xe inh ỏi truyền đến từ đường số 15, khiến đôi nam nữ bên trong xe kích thích như đang vùng vẫy. Có mấy lần, Tô Vũ cắn vào vai anh, và còn khóc nức thành tiếng trước những đọt va chạm mạnh bạo.

Trên người cô toàn là mồ hôi, lọn tóc ẩm ướt bết dính vào mặt. Tạ Khương Qua vén những sợi tóc đó ra, hôn lên mặt cô. Tô Vũ bấu chặt ngón tay vào lưng anh, đón nhận tiết tấu lúc càng nhanh.

Tiếng động nhỏ bé trong xe dần được thay thế bằng những tiếng la to. Nhưng ngay sau đó, mọi âm thanh dường như im bặt.

Tạ Khương Qua, tên khốn kiếp này, sao anh dám!

Người vừa phóng tưng bản thân trong cơ thể cô đang rất hài lòng, Tạ Khương Qua ôm chặt lấy cô, hôn lên khoe mẽ, chóp mũi cô, đồ ngon đồ ngọt: “Tô Vũ, sinh cho anh một đứa con đi, không phải trước kia em đã nói như vậy sao? Tô Vũ...”

Tạ Khương Qua cố ý! Cô nhắm mắt lại, tay lên lôi vào trong balo của mình, lấy máy kích điện tự vệ ra, sau đó mở công tắc, dờ dẫm dí vào lưng anh. Tô Vũ vẫn cảm nhận được thân thể anh đang run rẩy dữ dội qua nơi mà hai người hòa quyện vào nhau.

“Ra ngoài!” Cô lạnh lùng yêu cầu.

Anh không cử động, khó khăn dời môi mình từ chóp mũi cô đến đôi mắt đang nhắm của cô, nâng niu trao từng chiếc hôn.

Cô lại dí máy kích điện vào người anh một lần nữa, thế nhưng một giây, hai giây rồi ba giây, môi anh vẫn dán trên mí mắt cô.

Tô Vũ chán nản, vứt mấy món đồ đang cầm đi, vòng tay ôm lấy eo anh, lẩm bẩm: “Tạ Khương Qua, anh không đau à?” “Tô Vũ, trong hôn lễ của chúng ta, sườn xám của em không được hở nhiều đâu nhé.” Giọng của anh vô cùng yếu ớt. “Tạ Khương Qua, anh muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng có, tại sao

không buông tha cho em. Anh cảm thấy đeo đuổi em có ý nghĩa lắm à?”

“Tô Vũ, em thích sườn xám màu gì?”

Cô thờ dãi: “Em thích màu tím, màu tím như hoa violet ấy.”

Thân thể anh run rẩy kịch liệt. Có điều lần này chẳng phải do Tô Vũ dùng máy kích điện.

Nửa đêm, xe của hai người lại chạy băng băng trên đường số 15, trong xe mở bài Wedding March. Tạ Khương Qua vừa lái xe vừa phấn khởi nói với Tô Vũ là thời gian chuẩn bị của hai người không nhiều lắm, cô nên tập nghe tiết tấu của bài hát này đi.

ở hướng Tây Nam của Las Vegas, có một tòa nhà vòm tròn màu trắng, bao bọc xung quanh là các hàng cây cổ thụ xum xuê, đây cũng là nơi tốt nhất để quan sát sao Bắc Đẩu trong sa mạc. Tô Vũ thích sao Bắc Đẩu! Vì vậy Tạ Khương Qua bèn mua nơi này!

Trong căn phòng hình tròn có một cái giường màu trắng ngà mà cô thích nhất, đã vậy còn gắn màn treo như cửa công chúa.

Mục đích cuối cùng của anh chính là đưa cô đến đây, cùng nằm cạnh nhau trên chiếc giường này cả phần đời còn lại.

Lúc này anh rất vui vẻ khi đã hoàn thành mục tiêu dẫn cô vào căn phòng hình tròn vào lúc bình minh.

Hai người cùng nhau tắm rửa. Xong xuôi, anh dùng khăn tắm bọc lấy cô rồi bế lên. Tô Vũ ngoan ngoãn vòng tay lên ôm vai anh, có lẽ còng tay cọ sát nên cô hơi cau mày kêu đau.

Vốn Tạ Khương Qua định đăng ký kết hôn xong mới mở ra cho cô, song khi thấy cô đau thật bèn dịu dàng ra điều kiện: “Nếu ở lại, anh sẽ mở ra cho em.” Anh hôn lên trán cô. Tiếp theo, anh đặt cô lên chiếc giường mà mình đã chuẩn bị bao lâu nay, lấy chìa khóa tháo còng tay: “Xin lỗi em Tô Vũ, sau này anh không như thế nữa.”

Cô gật đầu, chỉ khẽ “ùm” một tiếng. Sắc trời dần hiện lên màu trắng bạc, Tô Vũ nằm trong lòng người thương, tay quấn vạt áo anh: “Khương Qua, em không ngủ được, em muốn uống chút rượu.” Tạ Khương Qua cung chiêu, lấy rượu ra, vừa định rót vào ly thì cô ngăn lại. “Đề em rót.” Cô nhận lấy chai rượu. Cổ áo ngủ của cô rất rộng, đã vậy anh còn cao hơn cô, từ góc độ của anh có thể dễ dàng nhìn thấy bầu ngực cô. Anh không nhìn được nhìn thêm mấy lần. “Khương Qua, uống rượu với em đi.” “Ừ.” Ánh mắt anh quyến luyến không rời, tay trái đưa ra đón, đang định cầm lấy ly rượu thì cô cất lời mời gọi: “Khương Qua, muốn em đút anh uống không?”

Người hỏi không đỏ mặt mà người nghe đã mặt đỏ đến mang tai.

Tạ Khương Qua vừa quay đầu đi thì môi đã bị ngăn lại, đầu lưỡi mang theo chất lỏng thơm nồng chảy vào miệng anh. Cảm xúc tuyệt diệu ấy khiến anh không nhìn được nhắm hai mắt lại. Trời dần sáng, hai người cùng nằm trên chiếc giường rộng lớn. Đầu Tạ Khương Qua hơi choáng váng, tiềm thức nói cho anh biết, anh còn một câu chưa hỏi cô.

Tạ Khương Qua, nhớ lại xem...

Rốt cuộc anh cũng nhớ ra!

“Tô Vũ, em có thích chiếc giường này không?”

“Thích!”

Giọng nói kia càng lúc càng xa xăm.

Bốn mươi tiếng sau, khi Tạ Khương Qua tỉnh lại từ chiếc giường màu trắng ngà, bên người anh đã không còn ai. Thì ra Tô Vũ đã chúc anh uống rượu pha thuốc ngủ, thảo nào anh mới thiếp đi mê mết thế này. Công chúa hạt đậu lại trốn khỏi tay anh lần nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Chạy trốn khỏi anh (1)

Vào dịp Giáng sinh năm 2003, cầu thủ đội Lakers của Los Angeles ử rữ xem những hình ảnh sân vận

động Staples được phát trực tiếp từ phòng thay đồ. Họ đã đấu trên sân khách một tuần liền mà không

thể trở về quê nhà, bởi vì sân vận động của họ tổ chức buổi tiệc long trọng chào mừng hội viên mới gia nhập nhóm những người đàn ông ba mươi tỷ đô vào dịp lễ Giáng sinh nên không thể tổ chức thi đấu được. Những người giàu tại Los Angeles thích gặp gỡ bạn bè cùng tầng lớp trong các buổi tiệc tùng.

Cũng vì lẽ đó, hàng loạt câu lạc bộ cao cấp và các bảng xếp hạng đánh giá người giàu có ra đời đúng dịp. Cuối năm, vài cơ quan chuyên ngành đưa ra đủ loại tiêu chí để bình bầu đẳng cấp, dù là những người giàu thất lung giắt bạc triệu cũng có đẳng cấp của mình. Đẳng cấp của người giàu đương nhiên nằm ở khối tài sản của họ. Cứ mười tỷ lại tính một cấp và có hẳn câu lạc bộ mười tỷ đô, hai mươi tỷ đô, ba mươi tỷ đô... Cuối năm, vài bảng xếp hạng sẽ lặng lẽ có sự thay đổi, trong đó những câu lạc bộ chục tỷ đô luôn thu hút sự chú ý từ phía người dân, không biết sang năm mới tỷ phú nào rớt hạng, tăng hạng đây. Hằng năm, mỗi khi tới thời điểm cơ quan uy tín đưa ra bảng xếp hạng, giới tư bản Los Angeles luôn bận rộn xã giao, miết mài với các bữa tiệc mừng Giáng sinh, mừng năm mới.

Năm nay, câu lạc bộ ba mươi tỷ chuyển địa điểm tổ chức bữa tiệc quan trọng nhất của họ tới sân vận động Staples nổi tiếng tại Los Angeles - nơi từng tổ chức rất nhiều các bữa tiệc cao cấp.

Bữa tiệc tại Staples ấy được bao người quan tâm theo dõi. Nghệ sĩ 4trứ danh phô diễn giọng ca, cầu thủ được yêu thích phát biểu chúc mừng năm mới, chính khách góp mặt, người đẹp hội tụ, người nổi tiếng khắp Los Angeles đều tề tựu đông đủ.

Gần đây thị trường tài chính cực kỳ bất ổn, tài sản của vài người bay hơi toàn bộ, tư bản có thể trụ ở câu lạc bộ hai mươi tỷ đô không còn nhiều. Đương nhiên, những người sở hữu khối tài sản tăng đột biến trong giai đoạn chông chênh này được xem là cú đảo ngược tài ba. Năm nay, câu lạc bộ ba mươi triệu đô chào mừng bốn hội viên mới. Bảng xếp hạng Forbes vừa được công bố có một người khiến tất cả bất ngờ. Ai nấy đều bật thốt: Thượng đế ơi, sao lại là anh ta được chứ!

Trong một năm ngắn ngủi, Tạ Khương Qua từ câu lạc bộ mười tỷ đô nhảy vọt hai cấp, trở thành hội viên mới của câu lạc bộ ba mươi tỷ.

Có tin đồn là mấy năm trước, Tạ Khương Qua đổ rất nhiều tiền vào nghiên cứu phát triển vũ khí, cũng chính là sân chơi mà người bình thường không dám dây vào. Cùng với sự bùng nổ chiến tranh Trung Đông mấy năm nay, có vài quốc gia bắt đầu thu mua vũ khí bất kể giá thành để củng cố nền an ninh quốc gia, dẫn đến khoản tiền Tạ Khương Qua đầu tư đã thu về gấp bội.

Không biết tin đồn ấy có thật không, nhưng không thể phủ định sự thật tài sản cá nhân của Tạ Khương Qua đã đạt tới ba mươi tỷ. Những nhà tư bản đại diện của thành phố đều tấm tắc khen thanh niên hai mươi bảy tuổi này là tấm gương đáng để học tập và noi theo.

Bởi vậy, bữa tiệc tổ chức ở sân vận động Staples này trở thành cơ hội tuyệt vời để giao lưu với hội viên mới. Mọi người đều đợi khoảnh khắc Tạ Khương Qua xuất hiện, chủ tịch câu lạc bộ ba mươi tỷ cũng chờ sẵn để đích thân đeo huy hiệu câu lạc bộ lên cổ áo anh.

Vậy mà Tạ Khương qua lại vắng mặt. Anh nhờ trợ lý Phạm Khương đến xin lỗi nên chủ tịch câu lạc bộ đành lúng túng trao huy hiệu cho trợ lý của anh. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử hội viên mới vắng mặt tại buổi chào mừng. Cùng lúc ấy, ở đất nước Mexico chỉ cách nước Mỹ một đường biên giới cũng chìm trong không khí Giáng sinh. Bầu trời đêm tại thủ đô Mexico nhuộm ánh trắng bàng bạc, sắc trắng hòa với sắc đỏ tạo thành thế giới mộng lung thần kỳ. Người người nô nức kéo nhau tới quảng trường phồn hoa náo nhiệt. Trái ngược với khu thương mại sầm uất, dãy phố thành cổ vắng lặng hơn nhiều. Ánh trăng soi chiếu trên bức tường loang lổ vết thời gian, trông trống vắng và lạnh lẽo làm sao.

Trong con hẻm, chiếc điện thoại màu trắng nằm chỏng chơ giữa đường. Tai nghe màu trắng vẫn kết nối với điện thoại phát ra điệu nhạc và tiếng ca cô độc khe khẽ. Nếu nghe kỹ, có thể nhận ra lời bài hát là tiếng Trung.

“Ánh trăng bạc ở nơi nào đó trong tim Sáng đến thế

Mà cũng buồn giá như vậy.

Mỗi con người Đều mang nỗi khổ đau

Muốn che giấu

Mà không sao khuất trọn.

Ánh trăng bạc

Soi tỏ hai bờ thế gian

Người ở trong tim

Mà không ở bên ta.

Không lau hết

Giọt lệ người khi ấy

Đường sao dài Không truy đuổi được lời thứ tha.” “Ánh trăng bạc Soi tỏ hai bờ thế gian

Càng viên mãn

Lòng càng cô độc.

Không lau hết

Giọt lệ trong hồi ức Đường dài Sao bù đắp được đây.

Người là Nỗi thương tổn khôn tả trong ta Muốn quên đi

Mà không thể dứt khoát.

Như giạt trôi

Ngã nghiêng suốt chặng đường Không thể nào buông bỏ

Sự trôi buộc của người. Ánh trăng bạc ở nơi nào đó trong tim

Sáng đến thế

Mà cũng buốt giá như vậy.

Mỗi con người Đều mang nỗi khổ đau Muốn che lấp Mà lại trào dâng.”

Một người đi qua vô tình phát hiện một cô gái đáng thương hết như vật nuôi bị bỏ rơi ở góc tối. Anh ta thờ dãi cúi xuống.

Ồ, thì ra là một cô gái phương Đông xinh xắn.

Anh ta hỏi cô có cần giúp đỡ không nhưng cô gái vẫn nhìn thẳng về trước, như thể không hiểu anh ta nói gì. Nhìn theo mắt cô gái, anh ta trông thấy một người đàn ông cả người đầm máu nằm ở góc tối ánh trăng không chiếu đến, bèn quay lại nhìn cô. Quần áo cô bị xé toạc, áo lót như ẩn như hiện, bên cạnh là chiếc ván trượt dính đầy máu.

Anh ta lập tức hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, chạm tay lên đầu cô, trấn an: “Không sao rồi, không sao rồi...”

“Tôi không cố ý, tôi thật sự không cố ý.” “Đúng, đúng vậy, cô gái, cô không cố ý, không ai bảo cô cố ý cả. Cô tên là gì? Sao cô lại ở đây?”

“Tôi là Tô Vũ, tôi đến đây để trốn một người.” Con đường xưa cũ của thành phố Mexico chia thành hai mảng sáng tối. Tô Vũ cuộn mình trong bóng tối, nhìn người đàn ông không nhúc nhích ở bên kia.

Đầu gối bết máu. Lúc bị gã xé áo, cô đã cảm ván trượt đập mạnh lên đầu gối, khiến gối đổ gục tại chỗ.

Xung quanh im ắng, không có một ai. Ánh trăng bọt bọt như hồn ma, có lẽ không lâu sau sẽ có người đi ngang qua đây, gọi điện báo cảnh sát. Cô đang chờ, chờ ai đó đến đưa cô đi.

Cuối cùng, con đường tĩnh lặng cũng vang lên tiếng bước chân dồn dập, càng lúc càng gần, đến đầu con ngõ rồi chậm dần.

Tô Vũ vẫn im lìm nhìn người nằm dưới đất. Người mới đến kia dùng trước mặt cô, ngồi xổm xuống, hơi thở thân quen ủa đến từ mọi phía.

Mỗi con người đều mang nỗi khổ đau, muốn che lấp mà không sao giấu trong

Không cần nhìn cô cũng biết đó là ai. Cô vùi mặt vào lòng anh, mắt vẫn dán chặt lên người kia, miệng lắp bắp: “Khương Qua, em đã giết người, em đập vỡ đầu gã rồi. Khương Qua, gã đang chảy máu kia. Khương Qua, em sợ lắm” Anh ôm cô thật chặt, đợi cô nói hết mới chậm rãi buông cô ra. Tiếp theo, anh cầm chiếc ván trượt bên cạnh cô, bước ra khỏi bóng đêm, vượt qua ánh trăng sáng tới góc tối bên kia. Anh giờ tay lên rồi đập mạnh ván trượt lên đầu gối.

Chiếc ván rơi xuống đất. Tạ Khương Qua trở về với cô, cởi áo khoác phủ lên người cô rồi ôm siết: “Không. Tô Vũ, em nói sai rồi, người đập vỡ đầu gã là anh. Tô Vũ, em nhìn đi, tay anh còn dính máu này.” Ánh mắt Tô Vũ chậm chậm rơi lên tay Tạ Khương Qua, cơ thể run lên bần bật.

“Tô Vũ, anh đưa em về nhà đây!” Anh hôn lên trán cô, “Chắc hẳn bây giờ em đói lắm rồi nhỉ, chủ nhà em nói mỗi khi em về nhà đều rít kêu đói. Tô Vũ, về nhà anh sẽ nấu một bữa ngon cho em.”

Cô gật đầu, đúng thật là mình hơi đói.

“Khương Qua, anh nhặt di động cho em đi.” Tạ Khương Qua đặt điện thoại lên tay cô, để cô ngã người lên lưng mình, sau đó cõng cô ra khỏi con hẻm ấy. Tô Vũ nằm trên lưng anh nghe bài “Ánh trăng bạc” dạo gần đây mình thích.

Mỗi con người đều mang nỗi khổ đau, muốn che lấp mà không sao giấu trọn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chạy trốn khỏi anh (2)

Tô Vũ sống ở tầng hai một căn nhà cũ kỹ nằm cạnh chợ đồ cổ. Căn phòng không lớn, có một phòng 1 khách, một phòng bếp và một phòng vệ sinh. Tạ Khương Qua dẫn cô vào phòng vệ sinh, lau mặt, rửa tay, gội đầu, tắm rửa cho cô. Khi tất cả đã ổn thỏa, anh mới đi nấu cơm cho cô. Đến khi Tô Vũ ăn xong bữa cơm, đêm Giáng sinh đã qua. Vàng trắng bạc treo trên bầu trời thành phố Mexico đã trốn vào rừng mây. Tạ Khương Qua vào phòng ngủ, nằm lên giường, vỗ vị trí bên cạnh ra hiệu Tô Vũ nằm xuống.

Anh ôm lấy cô, vuốt dọc sống lưng: “Tô Vũ, muốn nghe anh hát không?”

Tô Vũ gật đầu. Trong tiếng hát êm ái của anh, cô trải qua một đêm không mộng mị. Hôm sau, Tô Vũ lo sợ mở báo hình sự ra xem, theo dõi tin tức trên truyền hình Mexico, lên mạng truy cập vài diễn đàn đưa tin xã hội.

Tình trạng ma túy có mặt ở khắp nơi và bọn xã hội đen hung hăng ngang ngược khiến Mexico rơi vào cục diện rối rắm trên trường quốc tế. Ngày nào cũng có hàng loạt vụ giết người xảy ra. Tô Vũ kinh hồn bạt vía xem từng hiện trường giết người xảy ra đêm qua. Nạn nhân là một người đàn ông say bí tỉ.

Tô Vũ biết gã. Gã là tên sâu rọu có tiếng trong vùng. Tối hôm qua gã nhào lên xé quần áo cô, đè cô xuống đất như một kẻ điên. Khi chạm tay đến ván trượt, cô cầm lấy đập lên đầu gã mà không hề do dự. Thế rồi, gã gục lên người cô.

Không có địa điểm xảy ra vụ việc hôm qua trên báo.

Cô trở vào phòng vệ sinh chà mạnh tay mình, sau đó soi gương, tự nhủ: Chắc mọi người chưa phát hiện ra thôi, chỉ là chưa phát hiện ra thôi.

Trong lúc Tô Vũ dựa lên tường phòng tắm thì Tạ Khương Qua đẩy cửa đi vào. Anh luôn miệng trấn an: “Tô Vũ, không sao, không sao hết, cứ để cho anh, anh đã làm tất cả!” Tô Vũ nhìn Tạ Khương Qua đắm đuối. Lâu lắm rồi cô không gặp anh. Tháng Tám, tháng Chín, tháng Mười, tháng Mười Một, tháng Mười Hai, tính ra đã gần nửa năm rồi.

Tháng Mười năm ngoái, cô đến thành phố Mexico làm hướng dẫn viên du lịch Trung Quốc ở chợ đen. Nền văn minh Maya ở Mexico nổi tiếng hậu thế, một ngày cô có thể kiếm được trên năm mươi đô. Cô thuê căn phòng ở thành cổ, sống những ngày bình lặng không có anh.

Tô Vũ nhìn Tạ Khương Qua, chầm chậm chạm tay lên mặt anh. Đọc báo, cô biết anh không đến tiệc Giáng sinh ở Staples. Vậy mà hành động của anh lại nhận được sự yêu thích từ rất nhiều người trẻ. Họ ca ngợi Tiểu Tạ quá tuyệt, việc anh vắng mặt ở tiệc Giáng sinh là rất ngẫu.

Mọi người đoán già đoán non, rốt cuộc hội viên mới của câu lạc bộ ba mươi tỷ đi đâu rồi? Thế nhưng chắc chẳng ai tin nổi Tạ Khương Qua với khối tài sản đạt ba mươi tỷ đô sẽ tới khu phố chỉ cần chi trả mấy chục đô một ngày này. “Em đã trốn tới tận đây rồi, sao anh còn tìm thấy được?” Nhìn mặt anh, Tô Vũ lẩm bầm. “Bởi vì anh luôn có thể tìm được em.” Anh cười. Dáng vẻ Khương Qua xô dẹp lệ màu hồng của cô bây giờ vô cùng buồn cười, chọc cô nở nụ cười thích thú. Cô vừa nhoen khóe môi thì anh đã ôm vào lòng: “Tô Vũ, anh nhớ em quá.” Tô Vũ đưa tay ôm lấy hông anh.

“Công chúa hạt đậu, chúng ta đừng chơi trốn tìm nữa được không?”

Tóc anh dài lắm rồi, vấn đề tóc từ lúc cô cắt cho anh hồi ở trấn Grindelwald.

“Khương Qua.”

“Oi.”

“Lát nữa chúng ta cùng đi mua dép cho anh, và cả bàn chải đánh răng nữa nhé!”

Vừa dứt lời, cả người Tô Vũ đã bị nhấc bổng lên. Tạ Khương Qua ôm cô xoay tròn, đi từ phòng vệ sinh ra phòng khách nhỏ nhỏ, tới phòng ngủ, rồi từ phòng ngủ về phòng khách. Cuối cùng, cả hai ôm nhau ngã nhào xuống đất. Anh dịu dàng hôn cô, xóa đi nỗi hoang mang trong lòng cô.

Khi nụ hôn nhẹ nhàng chuyển tới cổ và đang trên đà xuống dần, Tô Vũ bỗng lên tiếng: “Khương Qua, em không muốn!” Lần này, anh gục trên người cô, đáp “Ừ” một tiếng rồi nằm yên, khác hẳn những lần trước. Trong trung tâm thương mại, rất nhiều cô gái nhìn Tô Vũ bằng ánh mắt ghen tị. Cô ngồi trên chiếc xe đạp hàng siêu thị, để Tạ Khương Qua đẩy cô đi hết lối này tới lối nọ. Khương Qua của cô mặc chiếc sơ mi caro màu xanh da trời, hàm răng đều đặn trắng tinh, đường nét gương mặt tinh tế in trên tú kính, khiến người ta không sao rời mắt được.

Chiếc dép nữ trong tủ để giày trên chiếu tatami được thay bằng dép đôi, bàn chải trong phòng vệ sinh cũng thành bàn chải đối, tú quần áo thêm vài món đồ nam đơn giản, trên giường thêm một chiếc gối, trong tủ bếp nhỏ nhỏ đặt thêm cốc tình nhân. Tạ Khương Qua cứ như vậy bước vào căn nhà của Tô Vũ.

Lễ Giáng sinh trôi qua chóng vánh. Tô Vũ vẫn được người quen giới thiệu hướng dẫn cho các tour du lịch, nhưng nhờ Tạ Khương Qua mà cô làm việc nhiều hơn một tiếng, tiền công một ngày trên năm mươi đô. Cô nói với anh: “Khương Qua, nếu không làm việc, em sẽ điên mất.”

Mỗi ngày thức dậy, Tô Vũ đều sợ hãi đọc báo xem có tin tức gã đàn ông chết cạnh ván trượt đêm Giáng sinh không. Cứ như vậy kéo dài suốt một tháng, cô không hề thấy tin tức tương tự.

Trong khoảng thời gian ấy, ngày nào Tô Vũ cũng ra ngoài và về nhà đúng giờ. Hằng ngày ăn xong bữa sáng Tạ Khương Qua nấu rồi mới đi làm, đến giờ tan làm thì chờ anh tới công ty du lịch đón. Về đến nhà, vừa mở cửa ra đã ngửi được mùi thức ăn nồng đậm. Cô hôn anh, đặc ý giao số tiền kiếm được cho anh, như được quay lại những năm bao nuôi anh. Nhiều lần anh gọi điện bảo cô về với lý do hết tiền. Mỗi khi đưa tiền cho anh, Tô Vũ lại than thở: “Tạ Khương Qua, không có em thì anh sống thế nào?”

“Công chúa hạt đậu nói đúng lắm.” Tạ Khương Qua vừa nói vừa dẫn cô vào phòng vệ sinh. Rửa tay xong, hai người cùng nhau thưởng thức bữa tối ấm cúng, sau đó ra ngoài đi dạo rồi về tắm rửa, cùng xem ti vi, đến khoảng mười rưỡi thì lên giường ngủ.

Suốt một tháng ấy, họ nằm cùng giường biết bao đêm, nhưng Tạ Khương Qua chưa từng làm gì Tô Vũ. Thỉnh thoảng anh luôn tay vào quần áo cô, song chỉ cần cô khẽ giẫy là anh lại thôi.

Những ngày đó, Tô Vũ không hề mộng mị, hề nhắm mắt là ngủ say, lúc tỉnh lại đã là bình minh. Nghe tiếng khe khẽ phát ra từ bếp. Cô xỏ dép vào bếp, áp mặt lên lưng Tạ Khương Qua, vòng tay ôm eo anh làm nũng: “Khương Qua, em buồn ngủ quá.” “Nghịch ngợm!” Mặt anh tỉnh bơ như không, “Đi rửa tay, đánh răng rửa mặt mau rồi còn ăn cơm.”

Vào một ngày đầu tháng Hai, người dân khu phố cổ của thành phố Mexico truyền tai nhau một tin, gã sát rượu mất tích đêm Giáng sinh làm người nhà tưởng hấn chết rồi đã mò về nhà vào đêm qua. Theo lời gã kể, gã bị đập vào đầu nghiêm trọng, tỉnh lại ở bệnh viện Mexico sau nửa tháng hôn mê. Gã biết mình bị thiên hóa học, tuy nhiên đổi lại là được nhận một khoản tiền kêch xù. Chuyện này trở về, gã dự định đưa người nhà đi di dân.

Nghe tin, Tô Vũ lập tức tới gặp gã. Bốn giờ chiều, cô đứng trước cửa nhà gã, đúng lúc gã đang xách túi lớn túi nhỏ chuyển nhà. Thấy Tô Vũ, gã ngần ngơ mấy chục giây, như chưa từng gặp mặt. Mấy phút sau, gã cùng người nhà lên taxi rời đi.

Tô Vũ đứng nguyên tại chỗ, dõi mắt nhìn chiếc xe biến mất khỏi khu phố cổ. Cô siết chặt nắm tay, cất bước. Người Mexico thích màu xanh lá nên trang trí các bức tường bằng màu sắc ấy. Cô chậm rãi đi qua từng con phố màu xanh, cuối cùng chạy như bay về nhà, mở cửa ra.

Tạ Khương Qua đang ở trong căn bếp thơm phức mùi xà phòng. Không biết tại sao mà dạo này cô lại nổi mẩn, Tiểu Tạ bèn tìm hiểu rồi chế tạo xà phòng thiên nhiên cho cô. Xà phòng anh làm thật sự có tác dụng, nên hôm ấy Tô Vũ cho phép tay anh nghịch trên ngực mình coi như phần thưởng.

Nghe tiếng động, Tạ Khương Qua quay đầu lại, mái tóc được kẹp sang một bên bằng kẹp tóc của cô. Tô Vũ cong khóe môi, trước mắt cô là Tạ Khương Qua phiên bản nữ xinh xắn, xinh đến mức khiến người ta ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Tô Vũ ngồi trên bàn bếp nhỏ xiu xem anh làm xà phòng. Tiểu Tạ chăm chú cực kỳ, cô bèn vươn tay lấy chiếc kẹp tóc, ngón tay thuận thế mon trón nơi vành tai anh.

Tô Vũ cau mày, vậy mà Khương Qua lại dám phớt lờ cô? Sao có thể chứ? Nghĩ rồi, cô cọ ngón chân vào bắp chân anh, nhích lên trên từng chút một. Anh hơi tránh đi, cúi đầu, nhắc nhở cô đừng nghịch. Đừng nghịch à? Nụ cười cô tươi hơn, dứt khoát tấn công thân tốc. Quả nhiên, căn lều nhỏ đã dựng cao rồi.

“Tô Vũ, tóc em dài như trước rồi.” Tô Vũ mặt mũi mờ mắt, thấy tóc mình tán mát trên sofa, chợt nghĩ mình có nên đến tiệm uốn xoắn không.

Đến đêm, cô mơ một giấc mơ xa xăm, thấy mẹ với đôi môi to son đỏ như thườ trước. Còn Tạ Khương Qua thì không cần vào phòng vệ sinh nữa, bởi vì nửa đêm, anh bị đánh thức bởi giọng nói của cô gái trên giường

mình. Anh thuận thế ôm lấy cơ thể mềm mại ấy. Tay cô mạnh dạn cầm lấy nơi nóng rực sắp “thức tỉnh” của anh, rồi cô cất lời mời mọc đáng yêu nhưng náo: “Khương Qua, chúng ta làm đi.” Những đêm sau nữa, Tạ Khương Qua luôn nhận được lời mời gọi tuyệt diệu ấy.

Giữa tháng Hai, ánh trăng bạc lại bao trùm thành phố Mexico, những tòa nhà loang lổ nơi phố cổ khiến từng luồng sáng mang vết tích lụi tàn. Vào một buổi tối, sau khi uống vài ngụm rượu, hai người ngồi trên ban công nhỏ hẹp. Tô Vũ hỏi Tạ Khương Qua vẫn lặng lẽ nhìn mình này giờ: “Khương Qua, sao anh nhìn em mãi vậy?”

“Anh chỉ thích ngắm em thôi.” Tô Vũ dời mắt về phương xa, đỡ dẫn vươn tay, làm bầm: “Khương Qua, mẹ em mất vào một đêm trăng, cửa sổ phòng mẹ để mở. Đêm đó, ánh trăng đã cùng mẹ đi hết những phút cuối đời. Khương Qua, đáng lẽ người bên mẹ phải là em, nhưng rốt cuộc chỉ có ánh trăng mà thôi.” Anh ôm lấy cô, để cô ngồi trên đùi mình, giọng có vẻ khản cằn: “Tô Vũ, đừng nghĩ về chuyện đó nữa, quên hết đi được không?” Tô Vũ gật đầu, vui mặt trong lòng Tạ Khương Qua.

Ba cô và bà ngoại đều mất từ thời cô còn ngây thơ nên mới không đau buồn. Năm hai mươi tư tuổi, Tô Vũ đã biết thế nào là cái chết.

Người mất rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh, thân thể không sao ấm lại được nữa. Cảm xúc lạnh lẽo của cơ thể mẹ như vẫn còn vương trên đầu ngón tay cô. Đầu tháng Ba, Tô Vũ vào tiệm thuốc mua vài thứ rồi về nhà, chui tọt vào phòng vệ sinh. Cô run rẩy cảm que thử thai, đến khi xác định mình không mang thai bèn dựa vào tường, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mở cửa bước ra, Tạ Khương Qua đứng bên ngoài với khuôn mặt đỏ gay, giữ lấy vai cô: “Em có mang thai không? Có thai rồi phải không? Phải không?” Anh có vẻ sốt sắng, xem ra rất mong có con, như vậy cô khó mà chạy trốn khỏi anh. Tô Vũ biết, dù mình chưa tìm ra nhưng vẫn cảm nhận được từ công ty du lịch, bến xe bus, trên đường đến các danh lam thắng cảnh, đâu đâu cũng có người của Tạ Khương Qua. Họ nghe lệnh của anh, đảm bảo không để cô chạy mất.

Dưới những cái hôn như bão táp của Tạ Khương Qua, Tô Vũ choáng váng đầu óc, mặt mày ừ rừ: “Không mang thai. Đúng rồi, Tạ Khương Qua, anh bảo cái gì mà phải không? Anh biết em làm gì trong phòng vệ sinh à?”

Tạ Khương Qua bật cười, song hàng mày mang nỗi thất vọng không thể che giấu. Tô Vũ nhìn anh từ trên xuống dưới: “Tạ Khương Qua, sao anh biết được, hay là anh xem trộm ví của em?” Trong ví cô có hóa đơn mua đồ. Tạ Khương Qua cười lúng túng. “Tạ Khương Qua, lần này anh xem ví của em, có phải lần sau anh sẽ xem di động của em không?” Tô Vũ đứng lại.

“Không đâu, tuyệt đối không. Anh mở ví của em, nhưng tuyệt đối không xem điện thoại của em.” Tạ Khương Qua giờ tay bảo đảm.

Cô tung một cú đấm cảnh cáo anh.

Cuối tuần thứ hai của tháng Ba, Tô Vũ xin công ty cho nghỉ phép. Cô kéo Tạ Khương Qua tới trung tâm thương mại, định mua vài món đồ xinh đẹp cho mình.

Đây là một trung tâm thương mại phổ thông ở thành phố Mexico. Cô kéo tay anh chỉ vào mấy bộ quần áo sắc sỡ, hỏi ý kiến Tiểu Tạ.

Anh chọn ra vài món đồ màu sắc nhẹ nhàng đưa cho cô. Ngón tay anh lướt khắp dây quần áo, cuối cùng chỉ vào chiếc váy thiết kế hở bạo, quay về phía Tô Vũ đang cau mày chọn đồ: “Em có dám mặc kiểu này không?”

Tô Vũ lờ anh, ngẩng cao mặt đầy kiêu hãnh, nhận lấy chiếc váy vào phòng thử đồ.

Tạ Khương Qua thầm tính toán, cho dù có đồng ý mua chiếc váy đó, anh cũng chỉ cho phép cô mặc trước mặt

mình, nếu cô dám mặc ra ngoài, anh sẽ xé nát nó. Chiếc váy này rất gợi cảm, đã thế còn thuộc kiểu xuyên thấu...

“Khương Qua.” Phòng thay đồ truyền đến tiếng gọi: “Anh vào đây giúp em chút nào.”

Tạ Khương Qua đi tới. Khi cánh cửa phòng thay đồ đóng lại, anh đứng lặng người nhìn cô. Một bên dây váy treo trên vai cô, bên kia trượt xuống bấp tay cô. Cô ù rù đứng chờ: “Khương Qua, kéo khóa giúp em.” Vậy mà anh vẫn đứng như trời trồng, đôi mắt đăm đăm ngắm đường nét cơ thể cô. Chiếc váy màu be mặc lên người cô trông đẹp lạ thường, đặc biệt là thiết kế khoét sâu trước ngực. Chỉ cần thoáng liếc qua, Tạ Khương Qua liền biết công chúa hạt đậu lại không mặc nội y nữa rồi.

“Khương Qua, anh còn ngờ ngác đứng đó làm gì?” Cô giậm chân trách, “Còn không mau tới giúp em đi.” Cái giậm chân này làm dây váy cô rơi xuống thêm chút nữa. Chiếc váy mỏng tang tựa dải lụa vắt qua dây nui xinh đẹp, đỉnh núi nho nhỏ nổi bật giữa nền màu vải, rực rỡ lóa mắt như thể đóa mai giữa trời đông. Tạ Khương Qua mê muội đi tới trước mặt cô, hăng say miết lấy vật mềm mại đó, để đóa hoa mai thêm kiêu diễm.

“Tô Vũ, anh thấy hôm nay màu nó đỏ lắm, có phải em bôi gì không?”

“Tạ Khương Qua, anh nói linh tinh gì đấy.” Cô lại giậm chân.

Đóa hồng mai trước ngực cô rung lên, như nhành cây trước gió xuân. Tạ Khương Qua sao có thể chịu được sự mê hoặc ấy, lập tức cúi đầu ngậm lấy nó.

Tô Vũ nhắm hai mắt lại.

Tạ Khương Qua nói đúng, cô có bôi thuốc lên ngực, là loại thuốc mê có màu của người da đỏ mà phụ nữ Mexico thường mua. Họ bôi thuốc lên ngực mình, dự đàn ông vào nhà nghỉ. Mấy giờ sau tỉnh lại, những tay hám gái đó mới phát hiện đồ đặc của mình bị mất sạch.

Thuốc mê nhanh chóng phát huy tác dụng. Tạ Khương Qua ngẩng đầu lên nhìn cô, hình như anh đã nhận ra. “Khương Qua, nếu gã Mexico kia không xuất hiện, có lẽ chúng ta sẽ ở đây cả đời.” Tô Vũ giải thích cho hành động của mình.

“Anh cũng muốn vậy, nhưng sắc mặt em ngày càng nhợt nhạt. Tô Vũ, anh đau lòng lắm.”

Cô ngẩng đầu lên, đẩy Tạ Khương Qua ra, mặc thân thể anh trượt xuống dọc tường phòng thay đồ. Tô Vũ trang điểm đậm, đeo những phụ kiện như phụ nữ Mexico để đánh lừa người của Tạ Khương Qua. Khi đã xong xuôi hết thảy, cô định rời đi thì bị anh kéo chân lại. “Tô Vũ, đừng đi. Nếu nhờ may chúng ta cứ chơi trò đuổi bắt này đến tận lúc biến thành ông già bà già thì phải làm sao?”

Tô Vũ không dám nhìn anh, hờ hững ra lệnh: “Tạ Khương Qua, buông tay đi.”

Giọng anh đau đớn khôn cùng, mang nỗi khổ sở như đến từ năm nghìn mét dưới đáy biển: “Tô Vũ, đừng đi. Nếu em giận thì cứ ở bên anh mà giận. Hôm ấy tìm thấy em, anh đau lòng lắm, anh không nỡ để em gặp chuyện tương tự lần nữa.

Tô Vũ, anh cầu xin em, đừng đi mà! Đừng... đi, đừng... bỏ rơi... anh...” Phút sau cuối, tay anh buông rũ khỏi chân cô. Tô Vũ mở cửa phòng thay đồ, không hề quay đầu lại.

Cô vứt điện thoại, đồng hồ vào thùng rác trong trung tâm thương mại. Tạ Khương Qua không chỉ cho người theo dõi mà còn cài thiết bị định vị vào điện thoại và đồng hồ của cô, để có thể nắm chắc tin tức cô mọi lúc mọi nơi.

Vậy là vào tháng Ba năm ấy, Tô Vũ lại một lần nữa thành công trốn thoát khỏi Tạ Khương Qua.

Chương 93: Ngoại truyện: Phạm ca

Nơi mà hai người họ đang ở là một trấn nhỏ ngay sát bờ biển. Bởi vì vùng này được bao quanh bởi dải

đất trũng nên đến giữa tháng Tư hàng năm, cả khu vực ngập trong thủy triều. Lúc triều dâng, mặt

biển nên thơ biến mất ngay trước mắt người dân, thay vào đó là cả vùng nước mênh mông. Vỗ sóng trắng tinh trên bờ biển tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Mỗi khi tới ngày này, người dân khu vực sẽ hẹn nhau nhân lúc thủy triều chưa lên để chạy từ bờ biển bên này tới bờ biển bên kia, rồi chạy từ bên kia về lại bên này. Dần dà, chạy biển trở thành một phong tục của thị trấn này. Dần dần hoạt động này phát triển thành một trong những phong tục truyền thống đặc sắc nhất Hà Lan, về sau nhà nước cũng đặt tên cho nó là tết Chạy biển.

Cứ đến tháng Tư hàng năm, du khách ở khắp nơi trên thế giới nghe danh mà đến. Họ thích gọi tết Chạy biển là Marathon trên biển hơn. Mỗi khi đến dịp này, đàn ông mặc quần cộc, phụ nữ diện bikini, đội tiếng súng hiệu lệnh vang lên, cùng hòa theo dòng người lao tới đầu kia bờ biển như con thủy triều.

Phạm Ca tới trấn nhỏ này trước tết Chạy biển một ngày. Khi cô và Ôn Ngôn Ngọc đến nơi thì bờ cát đã chật ních khách du lịch tham gia chạy biển.

Biển cả có thể làm cho người ta quên hết sự trôi buồm. Khi Ôn Ngôn Ngọc tìm được chỗ chuẩn bị dựng lều thì Phạm Ca đã làm quen được mấy người bạn, trong đó cô rất thích cô gái tên Tô Vũ kia. Giống Phạm Ca, Tô Vũ là cô gái khuôn mặt phượng Đông hiên hoi trong số du khách ở đây. Cô ấy rất hấp dẫn, cứ nhìn đám đàn ông vây quanh cô ấy là biết. Tiếc rằng cô Tô này rất thờ ơ với mấy anh chàng mông cong kia, chỉ mãi nói chuyện với Phạm Ca.

Phạm Ca hỏi: “Sao cậu lại đến đây một mình?”

“Tôi đang trốn một người.” Tô Vũ bình thản trả lời, nhướn mày oán giận: “Người luôn làm tôi đau đầu.”

Trực giác mách bảo Phạm Ca, người Tô Vũ muốn trốn chắc chắn là người yêu của cô ấy. Nghe cách cô ấy nói là dễ dàng đoán được, giọng điệu của cô vừa ngọt ngào khôn tả vừa có chút bất đắc dĩ mơ hồ. Ngay khi nói xong, sắc mặt Tô Vũ thay đổi rõ rệt. Và rồi một chuyện hết sức khôi hài đã xảy ra.

Tô Vũ đội mũ đeo kính cúi thấp xuống, lén lút chui sau lưng Phạm Ca, sau đó kéo vạt váy Phạm Ca che đi người mình.

Phạm Ca bối rối nhìn Tô Vũ, bấy giờ mới hoàn hồn trở lại. Cô ngẩng đầu lên, một thân hình cao gầy chắn trước mặt cô. Chưa đợi cô nhìn rõ, anh ta đã thẳng tay kéo Tô Vũ núp sau lưng cô, tóm ngay lấy tóc đuôi ngựa của cô ấy.

“Đau quá, chết tiệt!” Người bị tóm tóc không cam lòng yêu thế, giương nanh múa vuốt gạt anh ra.

Lúc này Phạm Ca mới để ý đến người bỗng dưng xuất hiện ấy. Đối phương là một người đàn ông có vóc người hoàn hảo, rắn rỏi, cao lớn. Anh đội mũ lưỡi trai, chiếc kính gọng đen khá lớn che đi hơn nửa mặt của anh.

Sau đó, trên bãi biển nở ra hàng loạt pha trình diễn võ thuật. Mấy người đàn ông từng tán tỉnh Tô Vũ tự dưng nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, tiếc rằng anh chàng đội mũ lưỡi trai đã làm cách nào đó, quật ngã từng người một để như trở bàn tay. Nhưng cũng nhờ mấy kẻ cản trở ấy, Tô Vũ mới thoát khỏi sự khống chế của anh, cời giày chạy thực mạng.

Vừa chạy được mấy bước thì anh đã bám sát nút. Hiển nhiên, hành động của Tô Vũ chọc giận anh chàng kia. Anh nâng cô lên hệt như cách lực sĩ nâng tạ. Sau đó... “Bùm” một tiếng. Một giây sau, cô gái quỵn rũ vào ban nãy đã bị ném xuống biển. “Tạ Khương Qua, anh dám!” Giọng hét của Tô Vũ vang vọng giữa vòm trời không, song tiếng vọng lập tức bị tiếng sóng biển vỗ bờ át đi. Tạ Khương Qua khoanh tay đứng yên xem màn khua khoáng tay chân hấp dẫn. Nhưng cô gái bị ném xuống biển không hề vùng vẫy trong nước như anh mong đợi. Ngon sóng trắng xóa vỗ lên mặt cát từng hồi, mà ở nơi lặng sóng, Tô Vũ bị ném xuống biển như thể biến mất khỏi thế gian này. Anh chàng muốn xem kịch vui không bình tĩnh nổi nữa, lập tức nhào tới nơi Tô Vũ biến mất như con lốc, tức khắc lặn mất tăm.

Mấy phút trôi qua mà mặt biển không hề có động tĩnh. Phạm Ca nhìn đến sốt ruột. Cô cời giày, vừa chạm chân xuống nước thì hai người đó chọt nhô lên từ mặt biển cách cô mấy chục bước.

Nước biển cao đến eo họ, màu nước biển tháng Tư xanh hết bầu trời. Chiếc mũ lưỡi trai và cặp kính của anh chàng đã biến mất, anh đứng đó như thể sinh ra từ biển cả bao la, chỉ ngấm một bên sườn mặt đã làm Phạm Ca vô thức bình tĩnh trở lại.

Tiếc rằng cô nàng nóng nảy kia đã phá vỡ bầu không khí tươi đẹp của thời khắc ấy. Tô Vũ vừa đẩy vừa đánh anh, mà anh cũng không chịu yếu thế, ôm chặt cô như thể muốn đồng quy vu tận.

Vậy mà khi con sóng tiếp theo ập tới, anh vội vã che chở cô trong lòng, đến khi ngọn sóng không lộ khuỷu phục trước bờ cát, mặt biển lặng sóng trở lại, anh lại hôn lên môi cô. Ban đầu Tô Vũ còn giãy giụa, sau dần không vùng vẫy nữa, còn chủ động vòng tay ôm lấy cổ anh. Cảnh biển không gì sánh được

cùng cặp đôi tuyệt đẹp hết như cảnh trong phim, khiến Phạm Ca bất giác mỉm cười. Cô quay đầu lại, Ôn Ngôn Ngọc đã đứng đó, gợn tay về phía cô. Phạm Ca đặt tay vào tay anh, mặc cho anh kéo cô vào chiếc lều đã dựng sẵn. Trước khi tiến vào, Phạm Ca không dần được quay đầu lại, đôi nam nữ trên biển vẫn đắm chìm trong nụ hôn đắm thiết.

Ban đêm, ở trong căn lều dựng trên bờ cát và lắng nghe tiếng sóng biển đập đều bên tai luôn khiến người ta dễ dàng say trong tình yêu.

Khi Phạm Ca không dần được kêu lên trong khoảnh khắc thăng hoa, chiếc lều bên cạnh cũng truyền đến tiếng hét cao vút, thậm chí át cả giọng cô.

Đèn lều bên vẫn sáng. “Anh điên à, lại, lại nữa á?” Giọng nữ trong trẻo trở nên rõ rệt giữa đêm tối, nghe có vẻ rất bức bối. Người ở trong lều bên trái là Tô Vũ. Nếu Phạm Ca đoán không nhầm, đối tượng cô ấy đang nổi đóa là người ném cô ấy xuống biển vào ban ngày.

Ánh đèn làm khung cảnh trong lều càng nổi bật rõ ràng. Người đàn ông nằm còn Tô Vũ thì ngồi, bàn tay cô không ngừng run rẩy vì tức giận.

Ánh mắt Phạm Ca nhìn xuống theo cái tay run bần bật của cô ấy. Thấy rõ rồi! Phạm Ca thầm tắc lưỡi xuýt xoa. Người đàn ông kia đúng là điên rồi, cô cứ tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt rồi mở to nhìn thật kỹ, nhưng không sai mà... Không, chắc chắn cô nhìn nhầm rồi. Phạm Ca liếc nhìn Ôn Ngôn Ngọc. Mắt anh sáng bừng, giọng nói sau khi được thỏa mãn rất vui vẻ: Phạm Heo à, em không nhìn nhầm đâu, cái thứ giữ chặt tay cô gái ấy là đồ xịn đấy, hôm nay anh tỉnh còn thấy trong lều của họ mà.

Trời ạ, anh ta điên thật, vậy mà lại còng tay Tô Vũ, quá biến thái! Tại sao anh ta lại như vậy? Phạm Ca lần nữa chuyển mắt về phía Ôn Ngôn Ngọc.

“Anh ta không biến thái đâu. Anh đoán anh ta chỉ không muốn cô gái kia chạy trốn thôi.” Ôn Ngôn Ngọc nheo mắt, vẻ mặt như hiểu thấu tất cả, “Trước kia anh từng có ý nghĩ còng tay em lại đây, để anh đi đâu em phải theo đây.”

Phạm Ca thờ phào, may mà Ôn Ngôn Ngọc không làm vậy. Có điều lời Ôn Ngôn Ngọc nói có gì không đúng nhỉ, trước kia, trước kia... Đúng vậy, anh nói là trước kia. “A Ngọc, anh vừa nói.” Phạm Ca đáp ứng. Ôn Ngôn Ngọc cúi đầu hôn Phạm Ca, lầm bầm: “Khi yêu, nội tâm đàn ông rất kỳ quặc, thậm chí là biến thái, phụ nữ các em không hiểu đâu...”

Vậy ư? Mà cũng đúng, hình như A Ngọc nói rất có lý. Trong cơn mê tình, Phạm Ca quay đầu sang trái, không biết tình cảnh bên kia đã biến thành như vậy từ bao giờ. Tô Vũ bị anh chàng kia áp dưới thân, hai thân thể chồng lên nhau, bàn tay đeo còng với tất đèn, sau cùng cả căn lều đều chìm trong bóng tối. Có điều chuyện thú vị đêm ấy vẫn còn nữa. Đến rạng sáng, Phạm Ca bị đánh thức bởi tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng thờ hỗn hển của một người đàn ông ngoài lều. Nhìn xuyên qua lều, cô thấy một đám người nhón nháo. Anh chàng kia mắng đám người là đồ ngu tiếng Anh, rồi ra lệnh cho họ dù phải đào ba thước đất cũng phải tìm ra Tô Vũ.

Đội họ đi rồi, anh cầm máy gọi điện, vừa gọi vừa đi ra đi vào, nhưng đội mãi đối phương vẫn không nhận điện. Anh gào lên với chiếc di động: Tô Vũ chết tiệt, không mau nghe điện thoại cho anh.

Tiếng chửi thề của anh như thể phát huy tác dụng, hình như có người tiếp máy.

Sau vài câu trao đổi ngắn ngủi, anh lớn tiếng: “Mày là ai? Sao mày dám nghe điện thoại hộ Tô Vũ. Mày chờ đấy, mày nhất định phải chết.” Vì vậy trong đêm đó, bãi biển này đã diễn ra một câu chuyện tình yêu lãng mạn mà những du khách tới đây tham gia tết Chạy biển đều hằng say kể lại.

Cô gái phương Đông ham chơi gạt bạn trai mình ra bãi biển tham gia bữa tiệc buổi tối. Người bạn trai nửa đêm tỉnh lại mò tới bữa tiệc. Sau hơn mười quả lựu đạn hơi cay, người tham gia bữa tiệc nước mắt nước mũi giàn dụa gọi cha gọi mẹ, họ mắng chửi anh chàng là đồ điện, đồ biến thái.

Trong số đó, có một người đàn ông Đan Mạch hết sức vô tội bị anh chàng biến thái kia cầm chai ớt cay xịt tới mức gào khóc thảm thương, chỉ bởi vì anh ta tốt bụng nhận cú điện mãi không có người tiếp.

Hôm sau tỉnh lại, mọi người đều há hốc mồm vì chuyện đã xảy ra tối qua. Ai nấy cũng bàn tán sôi nổi về vụ dùng hơn mười quả lựu đạn hơi cay tương đương với trận chiến chống khủng bố cỡ trung. Phải biết rằng, trong vụ bắt cóc con tin ở trường Moscow nổi tiếng cách đây không lâu, lực lượng quân đội cũng chỉ dùng đến bảy quả. Thần kỳ là không biết người kia lấy lựu đạn hơi cay từ đâu ra. Đó là thứ chỉ thuộc về quân đội. Lựu đạn hơi cay còn khó mua hơn cả khẩu AK47, vậy mà anh ta còn ném một phát hơn mười quả!

Bắt ngờ hơn nữa là, cảnh sát lập tức tới ngay sau khi được báo tin chỉ giải thích rằng đây là hiểu lầm.

Lúc đi mua bữa sáng, Phạm Ca chạm mặt kẻ đầu sỏ gây ra vụ lựu đạn hơi cay tối qua. Tạ Khương Qua vẫn đeo chiếc kính gọng đen cỡ lớn và đội mũ lưỡi trai, cũng đến mua bữa ăn sáng. Trông anh ta rất ung dung nhàn nhã, khác hẳn với hình tượng điên cuồng trong lời kể của đám đồng.

Anh tháo kính, để lộ đôi mắt thanh thuần trong veo vô ngần. Anh chủ động bắt chuyện với Phạm Ca với giọng điệu như thể chỉ vì cô là bạn của cô ấy, nên tôi mới bằng lòng nói chuyện với cô vậy: “Cô là bạn của cô ấy phải không? Cô ấy có nhắc tới cô, còn khen cái tên Phạm Ca của cô rất hay, nhưng tôi thấy tên cô ấy đẹp hơn nhiều.” Phạm Ca dờ khóc dờ cười. Nhưng cô không thấy anh đáng ghét, đàn ông đẹp trai luôn có thể khiến phụ nữ tìm đủ lý do tha thứ cho anh ta.

“Ấn tượng của tôi về cô cũng tạm tạm!” Anh nói tiếp. Phạm Ca tỏ vẻ mời anh cứ tự nhiên, vậy mà anh lại hồ hững đi lướt qua cô. Đúng là tên kỳ quặc, vừa giống đàn ông vừa giống cậu nhóc mới lớn. Mặc dù chiếc mũ lưỡi trai đã che đi ngũ quan anh, nhưng Phạm Ca vẫn cảm thấy hình như đã gặp anh ở đâu đó.

Vào tết chạy biển năm nay, Phạm Ca được Ôn Ngôn Ngọc cõng trên lưng, chạy từ bờ biển bên này tới bên kia. A Ngọc cố chấp nói rằng chỉ cần anh cõng cô đến bờ bên kia, cô nhất định phải đồng ý với anh một việc. Rốt cuộc, Ôn Ngôn Ngọc thật sự đã đưa cô từ bờ biển bên này tới bờ biển bên kia

trong khoảng thời gian chưa đến nửa tiếng.

Trên đường đi, Phạm Ca trên lưng Ôn Ngôn Ngọc được ngắm vô sò trắng như tuyết trên bờ cát, ngắm ánh chiều tà đỏ rực chìm xuống đáy biển, ngắm hoàng hôn trải trên mặt biển, ngắm mặt trăng mọc từ mặt biển, trước ánh nhìn hâm mộ của những cô gái xung quanh.

Rất nhiều cô gái bị bạn trai thả xuống giữa chừng. Bùn lầy trên bờ cát khiến bạn trai họ chùn bước, chỉ có A Ngọc của cô vẫn kiên trì đến cùng, chỉ có A Ngọc của cô cũng có tiền về phía trước, để đôi giày của cô vẫn sạch sẽ trắng tinh như vô sò.

Cuối cùng đã tới bờ biển bên kia!

Ôn Ngôn Ngọc nhẹ nhàng đặt xuống cô. Chân anh, quần áo anh và cả mặt anh đều dính nước bùn, trông thật ngốc nghếch. Anh đứng trước mặt cô, cảm nhận nói: “Phạm Ca, lấy anh đi!”

Ôn Ngôn Ngọc tặc quá, lại cầu hôn ở đây vào thời khắc này. Trên bờ biển phủ kín hoa tươi, nơi này có vàng trắng mới nhú trên bầu trời, có ánh trắng bàng bạc phủ xuống mặt biển, bao trùm lên vô sò trắng ngần, chiếu rọi lên khuôn mặt ấm áp của con người. Những người xung quanh nhìn cô bằng ánh mắt chúc phúc.

Hết thấy mọi thứ đều cảm dỗ cô gật đầu.

Có muốn không? Có muốn không? “Lấy anh ấy đi, bởi vì nơi này rất đẹp.” Giọng nữ khê khàng vang lên bên tai Phạm Ca: “Tin tôi đi, không có địa điểm cầu hôn nào tuyệt hơn chỗ này đâu.”

Đó là Tô Vũ. Dưới ánh trăng, trông cô ấy hồn nhiên ấm áp biết mấy, giọng nói cũng thuyết phục cực kỳ, làm Phạm Ca tin rằng, chắc chắn không còn nơi nào thích hợp cầu hôn hơn chỗ này nữa. Vậy là Phạm Ca đã nhận lời. Cô gật đầu, bàn tay run rẩy của Ôn Ngôn Ngọc đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Vừa đeo xong, người bên cạnh cũng học theo.

Tạ Khương Qua cầu hôn Tô Vũ.

Về mặt anh đứng nhưng giọng nói lại run rẩy cực độ.

Những người nghỉ ngơi trên bờ cát đều trông đợi thời khắc ấy. Tô Vũ chậm rãi nâng một ngón tay, từ tốn nói, Khương Qua, nếu trong vòng mười phút, anh có thể đeo lên cổ em chiếc vòng hoa kết bằng chín trăm chín mươi chín đóa hoa, em sẽ gả cho anh.

Anh chàng lão đảo chạy tới bờ biển giăng đầy hoa tươi, hốt hải tìm được chín trăm chín mươi chín đóa hoa, kết thành vòng hoa xinh đẹp đeo lên cổ người trong vòng mười phút. Anh không thể quay đầu mà cũng không có thời gian quay đầu.

Tô Vũ và Phạm Ca cùng ôm lấy nhau.

“Cô lại lừa anh ta à?”

Tô Vũ gật đầu.

“Cô không chịu được tính tình và sức phá hoại của anh ta à?” Phạm Ca hỏi Tô Vũ. Theo cô thấy, lấy còng tay khóa bạn gái hay mang đạn hơi cay tới bữa tiệc của bạn gái đều là hành động điên cuồng, dần dà khiến người ta không chịu nổi. “Không phải, không phải. Khương Qua tốt tính lắm, anh ấy lên cơn do tôi chọc thôi.” Tô Vũ thở dài. Lúc cô rời đi, Tạ Khương Qua ngốc nghếch đã tìm đủ chín trăm chín mươi chín đóa hoa.

Trên chuyến bay từ Hà Lan trở về Hongkong, Phạm Ca trông thấy khuôn mặt quen thuộc trên bìa tạp chí thời trang Milan mới nhất. Đó là chàng trai đẹp tựa pha lê. Anh chàng đó là Tạ Khương Qua, mọi người thích gọi anh là chàng trai nước hoa hơn, mà anh chàng đó vừa có biệt danh mới do phụ nữ trên toàn thế giới tán thành: Tinh nhân đẳng cấp thế giới.

Họ cùng đặt cho anh biệt danh ấy vì anh nên thuộc về tất cả phụ nữ trên đời. Họ cho phép anh hẹn hò với đủ loại gái, nhưng họ không cho phép bất cứ cô gái nào có được Tạ Khương Qua. Bởi vì theo họ, không một cô gái nào trên thế giới này xứng với Tạ Khương Qua!

Thấy vậy, Phạm Ca ôm bụng cười sằng sặc.

Có lẽ bây giờ “Tinh nhân đẳng cấp thế giới” đang đuổi theo cô gái tên Tô Vũ khắp Trái Đất này đây. Và chắc hẳn, trong chiếc vali của anh lại có thêm món đồ kỳ quặc nào đó. Không biết giờ này quý ngài tinh nhân đẳng cấp thế giới đã tìm được Tô Vũ của mình chưa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Quay về bangkok (1)

Tháng 5 năm 2014, Tô Vũ đứng tại sân bay Suvarnabhumi, nhìn mấy chiếc máy bay lớn đang đậu trên

1 đường băng thông qua tấm kính thủy tinh rộng lớn.

Sau khoảng thời gian một năm lẻ một tháng chạy trốn từ Bangkok đến Grindelwald, từ Grindelwald đến Los Angeles, từ Los Angeles đến Mexico, từ Mexico đến Amsterdam, từ Amsterdam đến Venezuela, từ Venezuela lại về đến Bangkok với quãng đường đã lên đến gần 25.000 km chỉ vì tránh né một người, cuối cùng cô lại trở về đây.

Người mà cô trốn tránh đó chính là Tạ Khương Qua. Lần cuối cùng cô gặp anh là ở ngày lễ hội Chạy biển ở Hà Lan, anh lại dùng cái công chết tiệt kia khóa cô, nhưng cuối cùng cô vẫn tự thoát thân bằng cách của mình. Cô luôn có cách đối phó với Tạ Khương Qua, bởi vì mỗi khi ở trước mặt cô, anh đều ngây ngô chứ không sắc sảo và sáng suốt như trên thương trường. Tô Vũ ngơ ngác nhìn mấy chiếc máy bay lớn đang trước, người như thế hóa thành 4 pho tượng vậy. Loa trong sân bay vang lên liên tục, các du khách không ngừng qua lại xung quanh cô. Tô Vũ ngơ ngác nhìn mấy chiếc máy bay lớn kia, ước mơ được bay lượn trên bầu trời cao làm động lực cho con người chế tạo ra thứ này, có vài người ngồi trên đó trải nghiệm được cảm giác vui vẻ trên mây xanh, có vài người lại mất mạng vì nó.

Tại sao Tạ Khương Qua lại muốn mua máy bay tư nhân chứ? Tại sao? Tô Vũ lẩm bẩm: Tạ Khương Qua chết rồi. A, Tạ Khương Qua chết rồi. Anh đã chết dưới lòng biển sâu Caribbean, ai ai cũng nói như thế, mọi người đều đang nói như thế.

Nửa tháng trước, anh dùng máy bay của mình bay từ Amsterdam đến Venezuela, đang trên đường thì máy bay gặp sự cố, rơi xuống biển Caribbean. Hai tiếp viên hàng không, hai cơ trưởng và một người Hà Lan cùng anh đến Venezuela để xử lý việc gấp đều không một ai sống sót. Trong danh sách những người thiệt mạng còn có cả Tạ Khương Qua.

Không sai, đó chính là Tạ Khương Qua, hội viên danh dự của câu lạc bộ trị giá gần ba mươi tỷ đô, là anh chàng tình nhân đẳng cấp thế giới mà bao cô gái đã trao trọn trái tim.

Phạm Khương vốn chờ sẵn ở Venezuela mà chẳng thấy máy bay của anh đến, máy bay của anh đã mất tín hiệu tại vùng biển Caribbean. Trong khoảng thời gian mất liên lạc ấy, có vài người ngồi trên thuyền thuộc khu vực biển Caribbean đã tận mắt chứng kiến một vật thể khổng lồ bốc cháy rơi từ trên trời xuống, chìm vào biển sâu.

Một tuần sau, lực lượng cứu hộ của Mỹ đã tìm thấy những bộ phận còn sót lại từ chiếc máy bay của Tạ Khương Qua dưới lòng biển Caribbean, nhưng không hề phát hiện ra bất cứ người nào trong chiếc máy bay đó. Họ tìm kiếm suốt nửa tháng nhưng vẫn không thu hoạch được gì thêm. Trong những ngày Tạ Khương Qua mất tích, các fan của anh cùng tụ tập bên nhau, đốt nến trắng và cầu nguyện với Thượng Đế. Tiểu Tạ của bọn họ không phải vừa được phụ nữ toàn cầu bầu chọn là “tình nhân đẳng cấp thế giới” sao, làm sao có thể, làm sao có thể gặp nạn chứ? Bao cô gái gào khóc thảm thương.

Họ bắt đầu nhớ đến những việc tốt mà Tiểu Tạ đã làm, nào là năm ngoái anh giúp đỡ hơn mười triệu học sinh nghèo vượt khó, nào là chi mấy triệu đô mua lương thực, giải quyết nạn đói cho một vùng ở châu Phi, rồi thì mua rất nhiều thuốc men tặng cho người dân thuộc khu vực Đông Nam Á, anh còn...

Thượng Đế quá tàn nhẫn, sao có thể mang Tiểu Tạ tốt đẹp của họ đi như thế? Nghe nói người quá tốt thường chết sớm, bởi vì thịnh thoái Thượng Đế cũng sẽ ghen tỵ với người mà chính ngài tạo ra. Bao cô gái khóc than, Tiểu Tạ của họ chết rồi. À không, Tô Vũ vẫn cảm thấy cái chết của anh rất vô lý, vì vậy cô trở lại Bangkok, cô chấp tin tưởng chẳng bao lâu nữa, anh sẽ tìm đến cô như mọi lần. Anh và cô chỉ đang chơi trò trốn tìm mà thôi.

Tại sao cô phải chơi trốn tìm với anh chứ, đó là vì anh đã làm một việc khiến cô đau lòng.

Vào năm tình hình chính trị Thái Lan có nhiều biến động. Tại thời điểm này, nhà họ Tô bị đăng đối lập liệt vào danh sách một trong các tập đoàn cần được thanh trừ, đồng thời người nhà họ Mai cắt đứt mọi mối quan hệ với nhà họ Tô, và ngày thứ ba sau vụ biến động chính trị ở Thái Lan, một chính trị gia của Mỹ đã đến Bangkok. Đảng đối lập rất mong chờ sự ủng hộ từ phía vị chính trị gia này, ông ta không những ủng hộ cho họ mà còn tặng một khoản tiền lớn để làm quốc khố cho chính phủ mới, song, bên phía đảng đối lập phải đáp ứng điều kiện là làm cho ông ta hài lòng.

Đúng như Mai Hựu Khiêm từng nói với Tô Vũ, có thể lực bên ngoài buộc anh ta phải ly hôn với cô.

Chỉ là, tất cả mọi người đều không biết rằng, người thúc đẩy thế lực bên ngoài này lại chính là người vừa rời khỏi khu vực dân nghèo thường sinh sống ở Bangkok, đó là chàng trai trẻ tuổi có đôi mắt trong veo như nước sông Mekong. Anh đã làm một chuyện bốc đồng vào giai đoạn đó mà chẳng thể ngờ kết quả cuối cùng lại thành ra như vậy. Chàng trai trẻ tuổi kia đã nhiều lần nói với cô, Tô Vũ, đến lúc hai ta già thật già, anh muốn nói cho em biết một việc.

Chẳng qua chưa đợi được đến ngày ấy, Thẩm Họa đã tiết lộ chuyện mà trợ lý của vị chính trị gia kia vô tình kể cho cô ta trong một cuộc họp tư nhân với Tô Vũ.

Sau khi biết chuyện, Tô Vũ không thể giả bộ mình không hay biết gì cả để tiếp tục sống với Tạ Khương Qua. Đáng lẽ nhà họ Tô có thể tránh được một kiếp trong thế cục ấy, nếu... nếu như Tạ Khương Qua không can thiệp vào, Tô Đình cũng đã chẳng xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế.

Tô Vũ hận anh nhưng lại rất yêu, rất yêu anh, yêu đến mức nỗi hận vui đi chỉ còn sự tức giận thường tình. Cô cũng không thể chỉ thẳng vào mặt anh, mắng to hay đòi sống đòi chết, chỉ vì Khương Qua của cô cũng mong cô không biết cho đến khi anh nói ra. Nếu lúc này đây anh biết hành động trong quá khứ của mình đã bị phơi bày, nhất định anh rất đau khổ. Cho nên, Tô Vũ đành vờ như không biết, có lẽ cô chỉ có thể làm thế mà thôi.

Tuy nhiên Tô Vũ không thể ở bên cạnh Tạ Khương Qua nữa, thế giới của hai người không chỉ dựa vào tình yêu để chống đỡ. Không phải cô chưa từng cố quên đi chuyện cũ, nhưng khoảnh khắc cô biết mình mang thai, cô lại hoang mang lo sợ, sợ không có can đảm nói với con mình rằng cái chết của bà ngoại có liên quan đến ba nó. Nhiệt độ trên thi thể Tô Đình dường như vẫn còn lưu lại trên ngón tay cô, anh thật sự quá tàn nhẫn.

Nhưng nghe xem, mọi người đang nói gì kia? Tạ Khương Qua đã chết, anh chết rồi. Khoảnh khắc nghe được tin tức kia, tất cả yêu hận trong cô còn không bằng một phần nghìn mạng sống của anh, cô chỉ cần anh trở lại thôi.

Thế là, Tô Vũ quyết định quay về Bangkok. Ở nơi này, chắc chắn cô sẽ dễ dàng bị tìm thấy, không phải sao?

Cô chậm rãi vươn tay dưới ánh nắng, như thể muốn chạm đến bầu trời. Khương Qua, em không giận anh nữa, anh trở lại đi. Lần này, chỉ cần anh tìm được em, trò chơi trốn tìm của chúng ta đến đây là kết thúc.

Cho nên, Khương Qua à, anh mau tìm được em đi, em không có nhiều kiên nhẫn đâu. Tô Vũ ngồi taxi về căn biệt thự màu trắng kia. Cô xách theo đồng hành lý đơn giản của mình, đứng trước cánh cổng lớn khắc hoa hồng màu vàng kim. Nơi này không hề thay đổi, bên ngoài tường trắng có rất nhiều dây leo, nóc nhà kiểu Á Rập được làm từ những vật liệu phản quang, khi nắng chiếu rọi xuống thì phản chiếu ánh sáng óng ánh. Tô Vũ cứ đứng im tại chỗ, cô nhớ Tạ Khương Qua từng nói, dù có khó khăn đến đâu, anh vẫn sẽ đưa cô trở về căn phòng màu hồng trong căn nhà này.

“Cháu về rồi!” Cô mở miệng.

Vừa dứt lời, cửa lớn chậm rãi mở ra.

Bảo vệ có làn da ngăm đen đứng trước mặt Tô Vũ, nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Chú Cát Dững.” Cô mỉm cười.

Đối phương vội chạy vào trong. Chỉ một lúc sau, những người từng sống lâu năm trong căn biệt thự này, những người đã nhìn cô từng bước trưởng thành đều đi đến trước mặt cô. Người kích động nhất là bảo mẫu người Philippines có dáng người phúc hậu kia, bà ôm chặt lấy cô, nước mắt nhạt nhòa, miệng lẩm bẩm: “Cuối cùng công chúa hạt đậu mà mọi người chờ mong đã trở về rồi”.

Cô về lại phòng mình, dựa vào cửa phòng, xem xét xung quanh, mỗi vật mỗi góc đều còn nguyên như khi cô rời đi vậy.

Mấy năm trước, Tạ Khương Qua đã lấy lại quyền sở hữu căn biệt thự từ chính phủ Thái Lan. Anh triệu tập mọi người trong nhà lại, nói với họ rằng, sẽ có một ngày công chúa hạt đậu của bọn họ trở về.

Đúng như lời anh nói, cô đã trở về rồi đây. Cô buông hành lý để chúng rơi xuống đất, đưa tay bưng kín mặt mình.

Buổi tối, Tô Vũ đứng bên cửa sổ phòng mình, ngắm vàng trăng non trên khung trời cao cao. Ngày đầu tiên cô trở về Bangkok, Tạ Khương Qua không đến tìm Tô Vũ.

Ngày thứ mười cô trở về Bangkok, Tạ Khương Qua vẫn không đến tìm Tô Vũ. Suốt mười ngày trở lại Bangkok, cô đã làm rất nhiều việc. Cô đi salon tóc hấp tóc, mỗi ngày cô đều đến salon làm đẹp, đều trang điểm cho mình thật xinh tươi.

Đến ngày thứ mười một, nơi biển Caribbean truyền đến tin tức, nhóm tìm kiếm cứu hộ của Mỹ và cả nhóm tìm kiếm được cử đến từ Singapore đều rút lui toàn bộ. Tin tức kia hoàn toàn chính xác, đồng nghĩa với mọi chuyện đều đã chấm dứt. Ngày hôm đó, rất nhiều người cử hành nghi lễ tưởng niệm trang trọng trên các trang mạng, các cô gái đau thương cầm nến trắng lần lượt đến quảng trường.

Tô Vũ đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho người quen của Tạ Khương Qua, nói với họ rằng đừng tin những tin tức kia, anh vẫn còn sống sò sò ở Bangkok đây mà. Cô cũng gọi cho Martha, người phụ nữ Ý kia chỉ nói gì đó nhưng không hề an ủi cô.

Sau cùng, Tô Vũ mới gọi cho Phạm Khương. Cô nói rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối, Phạm Khương chỉ im lặng. Buổi tối, Tô Vũ đập nát máy vi tính, bởi vì các cô gái kia thực hiện lễ truy điệu trên các website khiến cô thấy thật phiền. Cô xé toạc báo chí, bởi vì trên đó, nhiều kẻ đã vội vàng thảo luận về di chúc với khối tài sản khổng lồ của anh, đáng về của bọn họ khiến cô ghét cay ghét đắng.

Tô Vũ mở cửa sổ, hô to về phía vàng trắng sáng trên bầu trời: Tạ Khương Qua, anh còn không xuất hiện thì em giận thật đấy!

“Tạ Khương Qua, em đếm ba tiếng xong, anh phải lập tức xuất hiện cho em.” Cô mất đầu đếm... Một, hai, ba!

Vừa nói xong, cửa phòng chậm rãi mở ra. Tô Vũ nín thở, mở to hai mắt mong chờ. Sau khi thấy người vừa bước vào, cô ngã ngồi xuống đất. Hóa ra không phải Tạ Khương Qua, không phải Tạ Khương Qua! Cô khóc nức nở, bảo mẫu vừa bước vào vỗ vai động viên cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Quay về bangkok (2)

Ngày hôm sau là ngày rằm m lịch, Tô Vũ gặp bốn người quen cũ.

Cô đang đi trên đường như người mộng du thì đột nhiên Thẩm Họa lao đến, trùm bao vào đầu cô rồi đánh cô lia lịa. Nước mắt cô ta rơi đầy mặt, cô ta vừa khóc vừa mắng Tô Vũ là yêu tinh hại người.

Đợi đến khi cô ta mắng mệt, tay cũng đã tê rần, Tô Vũ mới hỏi: “Cô còn muốn đánh nữa không?” Thẩm Họa ngẩn người vài giây rồi bật cười khanh khách, sau đó dứt khoát bỏ đi. Cô ta còn nói rằng, hi vọng Tô Vũ cũng sẽ giống như cô ta vậy.

Mái tóc xinh xắn của Tô Vũ trở nên rối bù, cô đi đến salon làm tóc để nhà tạo mẫu tóc biến mái tóc cô đẹp trở lại trước khi đi gặp lại bạn cũ.

Nghe nói Nona được gả cho một gia đình có điều kiện, cô ta đang dắt con mình đi trên đường thì gặp lại Tô Vũ. Cô ta ôm con mình, cười duyên hỏi Tô Vũ thấy con cô ta xinh không? Cô ta còn bảo cô nhìn mũi của con cô ta xem.

Con người trên thế gian này, một khi đã nhận định điều gì là tốt đẹp, thì khi chọn lựa bất cứ thứ gì đều không tự chủ mà chọn lấy thứ giống với điều ấy. Tạ Khương Qua trong lòng Nona là điều tốt đẹp đó, chính vì vậy, cô ta đã chọn kết hôn với một người có mùi rất giống anh. Tô Vũ nhìn chằm chằm mũi của đứa trẻ kia: “Đây là đồ dỏm tồi tệ nhất mà tôi từng thấy đấy.” Bất ngờ là Nona không hề tức giận mà còn móc mĩa: “Tiếc quá, ngay cả đồ dỏm mà công chúa hạt đậu của chúng ta cũng chẳng có nữa.”

“Cô chờ đi Nona, sang năm cô sẽ được gặp con của tôi và Khương Qua thôi. Và tất nhiên, con của chúng tôi đẹp hơn con cô gấp nghìn lần.”

Nona đã đi xa, trong bãi đậu xe chỉ còn vang vọng giọng nói của Tô Vũ.

Hoàng hôn buông xuống, Tô Vũ đến thăm mẹ Tạ Khương Qua. Năm tháng không hề để lại quá nhiều dấu vết trên thân thể của người phụ nữ xinh đẹp này. Bà ngồi trên chiếc ghế dựa khắc hoa màu trắng, bên trong chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt là một chiếc váy màu xanh ngọc, có một cô gái trẻ tuổi đang nói chuyện cùng bà. Tô Vũ đứng cách mẹ Tạ chừng vài chục bước. Bà có một phần tám huyết thống Bồ Đào Nha và Đức, Khương Qua kế thừa sống mũi và chiếc cằm vồ cùng tinh tế từ mẹ nên khi nhìn nghiêng, gương mặt của anh và mẹ mình có phần na ná nhau.

Tại sao cô lại đến đây ư? Bởi vì có quá nhớ anh, nỗi nhớ nhung này sau ngày dài chờ đợi vô ích càng lúc càng tuyệt vọng, cho nên cô quyết định đến đây. Tô Vũ đứng đó, thần thờ ngắm gương mặt nghiêng nghiêng của mẹ Tạ.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, mẹ Tạ quay đầu lại. Bà nở nụ cười trong sáng đơn thuần nhất với cô. Tô Vũ vô thức đi về phía trước, ngồi xuống bên người bà.

“Hôm nay Khương Qua có đến thăm đi không?” Bà gật đầu. “Mấy người kia chỉ nói xằng nói bậy thôi, Khương Qua không hề biến mất đúng không đi?”

Bà lại gật đầu cái nữa.

Cô ngược nhìn bầu trời, nở nụ cười buồn thương, nhìn một lúc, ngay cả cô cũng bắt đầu tin tưởng câu trả lời của mẹ Tạ. Ánh tà dương dần biến mất, màn đêm dần bao phủ, trên sông Mekong loang lổ vệt nắng chiều đỏ sẫm đặc trưng của tháng Năm. Rót cuộc cô cũng đi đến nơi này, đây là nơi đã xuất hiện biết bao lần trong giấc mộng của cô, là nơi mà cô chỉ dám nghĩ chứ không dám đặt chân đến.

Tô Vũ đi trên con đê bằng đôi giày cao gót đính 720 viên kim cương mà Khương Qua tặng mình. Dường như nơi này chẳng hề thay đổi nhưng lại như đã thay đổi hoàn toàn. Mấy năm gần đây, kinh tế Thái Lan phát triển nhanh chóng, người dân không còn sống kiểu nhà nôi thế này nữa, giờ đây mấy ngôi nhà gỗ vắng tanh vắng ngắt, dưới màn đêm, không còn ánh đèn ấm áp hắt ra từ cửa sổ như trước kia.

Tô Vũ bước trên chiếc cầu gỗ nhỏ dẫn tới nhà của Khương Qua, cô sắp đến gõ cửa sổ nhà anh rồi.

Có điều, cô vẫn không dám. Khi những tia sáng cuối cùng biến mất hẳn, màn đêm thật sự đã đến, cô vẫn đứng im. Ngoài tiếng gió thổi vù vù và âm thanh cá bơi lội dưới nước, xung quanh cô gần như hoàn toàn tĩnh lặng.

Chỉ một lúc sau, mặt trăng tròn soi xuống mặt sông Mekong, ánh trăng tỏa sáng khắp nơi, nó còn chiếu rọi lên đôi giày cao gót đính 720 viên kim cương của cô, ánh sáng ấy mờ ảo như giấc mộng.

Tô Vũ như bị mê hoặc, đi về phía nhà Tạ Khương Qua, đôi giày cao gót lóc cóc trên hành lang, vạt váy bay bay trong gió đêm.

Bên ngoài ngôi nhà gỗ nhỏ là một hành lang rộng chưa đầy nửa mét, góc cuối cùng bên phải hành lang là nhà bếp nhỏ xíu của nhà Tạ Khương Qua. Trước đây, cô từng ngồi chờ anh nấu cơm ở nơi cách xa phòng bếp gần một mét để tránh ám mùi dầu khói, để có thể ngửi được hương thơm từ mì tôm và đu đủ, để ngắm bóng lưng xinh đẹp của anh.

Cô ngồi xuống nơi đó, chân buông thõng trên hành lang, đôi giày đính 720 viên kim cương để một bên, bên còn lại đặt một ly rượu rỗng. Cô nhìn sang bên phải, phòng bếp đồ nát chỉ nhỏ bằng khoảng bốn viên gạch men trong phòng tắm nhà cô không còn hương thơm của mì tôm và đu đủ. Không có mì tôm và đu đủ cũng không sao, cô chỉ cần Khương Qua của cô là đủ rồi, vậy mà... Cô quay phắt đầu sang, không có Tạ Khương Qua tuần tú, không hề có!

Nước mắt cứ thế rơi xuống dòng sông Mekong, có lẽ nước mắt quá nhiều nên Tô Vũ dường như nghe thấy tiếng nước mắt rơi xuống mặt sông rõ mồn một.

“Tôm...”. M thanh ấy như vọng lại vào trong đầu cô, cơn gió từ sông Mekong thổi vào gương mặt cô thật dịu dàng và thâm tình, lưu luyến trên gương mặt cô mãi không chịu rời đi. Có truyền thuyết, dưới sông Mekong có rất nhiều linh hồn vì không thể rời bỏ được người thương còn sống ở nhân thế nên

không chịu rời đi. “Khương Qua, là anh à?”

Là anh từ biển Caribbean trở về sông Mekong phải không? Anh đi đoạn đường dài không có điểm dừng như thế, chắc là tốn nhiều sức lực lắm, Khương Qua, anh có mệt lắm không? Cô đưa tay cầm lấy giày cao gót bên cạnh, giơ lên cao, cô nhắm mắt lại: “Khương Qua, nếu anh có ở đây, vậy anh mau đón lấy đôi giày này đi!” Nói rồi, cô buông tay ra. Đôi giày rơi xuống sông phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Ha ha, Khương Qua không đón được rồi. Cũng đúng, anh không đón được là phải, chắc chắn trước kia tên khốn kiếp Tạ Khương Qua này không biết ở Đông Nam Á có tục lệ, bên nam tặng giày cho bên nữ là điềm xấu. Có lẽ giờ anh đã biết rồi nên không chịu đón lấy đôi giày này cũng đúng thôi. Khương Qua, anh nhìn đi, em đã vứt giày anh tặng em rồi, điềm xấu coi như bị phá hủy. Khương Qua, anh trở về đi.

Tô Vũ mở mắt. Đôi giày cao gót rơi xuống mặt sông tạo ra mấy vòng sóng tròn. Dưới ánh trăng, các vòng sóng biến ra rất nhiều mặt trăng.

Trên mặt sông Mekong có một lớp sương mù thật mỏng, bị ánh trăng nhuộm thành một lớp màu trắng sữa, khiến cả dãy nhà gỗ xây trên nước như trong cảnh mộng.

Tô Vũ nhìn mấy ngôi nhà gỗ chìm trong sương mù, luôn cảm thấy như còn thiếu thứ gì đó. Nếu có ai đó thắp đèn mấy ngôi nhà gỗ lên thì tốt quá, sẽ giống hệt như trước đây vậy. Tô Vũ nhắm mắt lại: “Khương Qua, nếu anh ở đây, anh hãy làm cho mấy chiếc đèn kia sáng lên đi.” Xung quanh vẫn yên lặng như tờ. Không biết qua bao lâu, cô lại mở mắt ra. Ngay lập tức, nước mắt cô tuôn trào như vỡ òa.

Trong màn sương mù, gần mười ánh đèn dần được bật lên sáng rực, soi tỏ chân trời màu bạc.

Khương Qua trở về rồi! Trong đêm đen, anh sẽ cầm lấy chiếc chăn rơi trên đất đắp lại lên người cô, dùng khăn lau sạch nước mắt trên mặt cô, những chuyện này đều là những việc anh đã từng làm.

Cô thật ngốc! Cho nên... Cô đứng lên, đi đến trước cửa sổ nhà Tạ Khương Qua, dừng lại, khẽ cúi người xuống rồi gõ cửa: “Khương Quan em vào đây.” Năm tháng trôi qua, hôm nay dưới ánh trăng tròn, Tô Vũ lại lần lượt từ bỏ qua cửa sổ vào phòng Tạ Khương Qua, trèo lên giường anh.

Khi vừa chạm vào cái gối cứng ngắt, sờ đến tấm chăn làm từ loại vải vô cùng thô ráp, còn có chiếc giường nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, chỉ cần hơi nhúc nhích cũng tiếng phát ra tiếng kêu kệt từ ván giường, Tô Vũ cảm thấy thời gian như bị đảo lộn mất rồi.

Những năm tháng dài đằng đẵng kia như thể chỉ trôi qua trong chớp mắt, tưởng chừng một giây trước thôi, đôi nam nữ kia vẫn đang chìm trong bóng đêm, tiếng thở dốc của hai người vang lên liên tiếp trong không gian nhỏ hẹp.

Cô tháo bông tai ra, bò lên giường anh, dựa vào tấm ván gỗ, gối đầu lên chiếc gối cứng, buông xõa mái tóc xoắn dài trên gối. Chẳng cần đoán cô cũng biết rằng, lúc này mình duyên dáng nhường nào, quyến rũ ra sao. “Khương Qua, đây là lần cuối cùng em chơi trò trốn tìm này với anh. Nếu anh không đến tìm em, em sẽ gả cho người đàn ông khác đấy. Khương Qua, nghe đây, em đếm đến ba, anh phải xuất hiện.”

Sau khi dứt lời, cô kéo chăn lên che kín mặt mình.

Xung quanh rất yên tĩnh, cô bắt đầu đếm.

Một, hai, ba... Chữ “ba” được kéo dài. Sau khi kéo dài âm cuối đến hết hơi, Tô Vũ nhắm mắt lại, nín thở chờ đợi.

Nghe kĩ thì có tiếng bước chân, đúng là tiếng bước chân, nhịp bước quá đỗi quen thuộc, tràn đầy tình yêu nồng cháy.

Tiếng bước chân đã cách cô rất gần rồi.

Làm sao đây, hình như cô không thể ngăn nước mắt rơi được mất rồi, cho dù cô đã nhắm mắt, chúng vẫn len theo khóe mắt, trào ra thành dòng.

Ai đó kéo rèm vải thật khẽ nhưng cô vẫn có thể nghe thấy, nghe thấy một cách rõ ràng. Rốt cuộc tiếng bước chân cũng dừng lại, chỉ cách Tô Vũ trong gang tấc.

Cô không dám lộn xộn, chỉ sợ một tiếng động thật nhỏ cũng dọa Khương Qua bỏ chạy. Tiếng Khương Qua cời áo khoác sột soạt vang lên, âm thanh ấy tuyệt vời không gì sánh bằng.

Có bàn tay khẽ sờ soạng trên đầu cô, ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy góc chăn rồi thì khẽ vén lên, chủ nhân của bàn tay kia lập tức chui vào trong chăn. Mọi chuyện tốt đẹp đã diễn ra rồi. Cô hít thật sâu, tham lam hít hà mùi hương mà cô vô cùng yêu thích.

Giường gỗ phải chứa thêm sức nặng của một người nên sắp không chịu nổi nữa, hơn nữa nó quá nhỏ nên Tạ Khương Qua đè lên người cô. Đến khi anh tìm được tư thế thoải mái, âm thanh kêu kệt mới nhỏ dần. Anh vừa nằm xuống, tay đã vội vàng sờ soạng trên người cô. Thế nhưng khi cô đặt tay lên tay anh, anh lập tức dừng lại.

“Sao lại mặc quần áo, bình thường không mặc kia mà?” Giọng nói này đã khắc sâu vào tận xương tủy Tô Vũ, là giọng nói mà cô mong mãi biết bao. Mỗi lần cô bò lên giường anh đều không mặc quần áo, Khương Qua thích nhất là cô trần trụi. Tô Vũ vội vàng ngồi dậy, vắn rúc đầu trong chăn, cam đoan: “Khương Qua, anh chờ một chút, em lập tức cởi quần áo ngay, cho em mười giây thôi, em cởi quần áo nhanh lắm.”

Tuy rằng cô cởi đồ rất nhanh nhưng không thể chỉ trong mười giây được. Trước hết cô cởi quần lót ren của

mình xuống, kéo khóa váy xuống, thuận thế cởi luôn cả áo ngực. Mấy động tác này vô cùng trơn tru, ai ngờ váy dài lại bị mắc kẹt ở đầu cô, Tô Vũ luống cuống đến mức sắp bật khóc, mười giây đã qua lâu rồi, chắc đáng về này của cô xấu xí lắm đây.

Tô Vũ ra sức cởi món đồ chết tiệt kia ra, càng sợ lại càng loạn. Anh khẽ thở dài, hai tay kéo tay cô ra, sau đó kéo khóa váy ra hết, chiếc váy dễ dàng được lấy khỏi đầu cô, trùm chiếc chăn thô ráp bao lấy hai người. Hóa ra ban nãy, trong lúc quá bối rối, cô chỉ kéo nửa khóa mà thôi.

Tô Vũ áp sát thân thể không mảnh vải che thân kia vào người Tạ Khương Qua, vùi mặt trong lòng anh: “Khương Qua, em rất vui vì anh đã tìm được em.

Khương Qua, anh không biết em nhớ anh thế nào đâu, anh có nhớ em không?”

Biết anh vừa gạt đầu, cô hài lòng cười tươi.

“Khương Qua, anh nói chuyện đi...”

“Tô Vũ.” Giọng nói kia truyền đến từ đỉnh đầu cô.

“Em ở đây!” Cô sung sướng đáp lại. “Em không muốn nhìn anh sao?”

Đúng rồi, cô phải nhìn dáng vẻ của anh chứ. Cô quần lấy góc chăn trên tay mình, chờ đến khi chăn được vén lên khỏi gáy hai người, cô mở mắt. Ánh trăng bên ngoài trùng hợp rơi vào bên trong phòng, chiếu lên mặt anh loang loáng như khi chiếu trên mặt nước vậy. Cô vươn tay, chạm vào đường nét trên mặt anh, Khương Qua của cô không thay đổi chút nào cả. Thật kỳ quái, sao lại âm thế: Không phải là lạnh như băng sao? Có điều chuyện này chẳng còn quan trọng nữa rồi. Quan trọng là, anh là Khương Qua của cô, anh đã đến bên cô rồi.

Tô Vũ nhắm mắt lại: “Khương Qua, hôn em đi.”

Một nụ hôn nhẹ nhàng như gửi gắm toàn bộ nhớ nhung qua năm tháng dài đằng đẵng, mãi đến khi anh hôn đến nước mắt của cô, nụ hôn dần trở nên mãnh liệt hơn, đến mức cô sắp ngạt thở, anh mới thả cô ra.

Anh thở hổn hển, hơi thở nóng hổi lưu luyến trên gương mặt cô.

Hắn anh đang khát vọng thân thể của cô đúng không? Anh rất thích vùi mình vào bên trong cô! Nhưng anh không dám! Chắc anh sợ đem đến cho cô những chuyện không hay.

Cô vươn tay, cởi từng nút áo sơ mi của anh, sau đó nằm lại lên giường, kéo tay anh: “Khương Qua, muốn em đi.”

Anh ngồi trên giường gỗ, vẫn không nhúc nhích.

Cô kéo tay anh đặt lên bụng mình, dần dần hạ thấp xuống dưới, tận tình chỉ dẫn ngón tay anh đến nơi mềm mại kia, để ngón tay anh đi vào một chút, để anh cảm nhận được bên trong cô.

“Muốn em đi, Khương Qua.”

Lòng ngực anh lên xuống kịch liệt, anh cúi người, chống một tay trên ván giường, giọng khàn khàn: “Tô Vũ, lát nữa anh sẽ nói chuyện với em sau.”

Cô gạt đầu.

Thân thể anh bao trùm trên thân thể cô, anh dùng tay còn lại cởi dây nịt của mình ra.

Tô Vũ bỗng giữ lấy bàn tay vội vã của anh: “Khương Qua, để em” Tiểu Tạ rất thích trò này, ví dụ như, để cô giúp anh cởi quần áo hay để cô dùng tay chỉ dẫn anh tiến vào. Cô cởi dây nịt, kéo quần anh xuống, dỡ bỏ cả lớp che chắn cuối cùng trên người anh. Nơi đó đã sớm gườm gườm sẵn sàng, tay cô vừa chạm vào, nó lập tức... Cô không muốn để nó rời đi bèn dứt khoát cầm lấy, cảm nhận từng cử động nho nhỏ của nó trong tay mình. “Khương Qua, anh bỏ tay anh ra trước đã.” Cô khe khẽ rên rỉ, ngón tay anh vẫn còn đang ở bên trong cô. Gió từ sông Mekong bên ngoài thổi vào, thấm thấu qua từng lỗ chân lông trên người cô, khiến hơi rượu bên trong cơ thể cô như dần bốc hơi.

Cô dùng tay nắm lấy nó. Hiển nhiên, thứ kia càng trở nên nóng hơn bao giờ hết.

“Tô Vũ, đưa nó vào đi.” Anh dụ dỗ, hơi thở nóng nóng phả vào mặt cô vô cùng chân thật.

Trái tim cô loạn nhịp, rung động hơn bao giờ hết. Thấy cô chậm chạp, người đang nằm trên người cô không hài lòng, anh thúc hông một cái để bày tỏ bất mãn. “Khương Qua...” Miệng cô run run, “Không phải anh bơi từ biển Caribbean đến đây chứ?” “Sao công chúa hạt đậu lại ngốc nghếch như vậy.” Anh thở dài, “Dĩ nhiên là không rồi.” “Khương... Qua...” Lần này đến giọng cô cũng run lên: “Anh... anh... là người thật.” Nỗi căng thẳng khiến tay cô vô thức nắm chặt hơn. Thế là Tạ Khương Qua lại buồn bực hừ khê, anh nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở: “Tô Vũ, thứ em đang cảm cũng là đồ thật đó, còn chưa rõ à? Sau khi bị kích thích, thứ đặc thù trên thân thể đàn ông sẽ trong trạng thái thư giãn trong khoảng thời gian ngắn, tiếp theo nhanh chóng được bơm máu vào tĩnh mạch trong không gian tương tự như miếng bọt biển, đến khi nào đạt đến áp lực nhất định mới dừng lại. Khi đầy máu, không gian tựa miếng bọt biển kia làm thế đặc thù trên thân thể đàn ông khởi động, khiến nó cứng lên và dài ra.”

“Đây chính là quá trình cương cứng của đồ thật đó!” Anh kéo dài giọng. “Công chúa hạt đậu, em nghĩ một người chết có thể làm như thế này được à?”

Khỏe môi Tô Vũ rần rật liên hồi, song cô không thốt nổi tiếng nào. “Ban nãy định nói cho em biết, nhưng em cứ ngốc nghếch coi hết đồ ra, lại còn ngây thơ nói muốn anh nữa chứ.

Vì vậy công chúa hạt đậu à, em phải chịu trách nhiệm với những gì do em gây ra. Bây giờ, ngay lập tức, buông tay em ra, nếu không thứ đồ thật kia sắp nổ tung ra đấy.”

Cô nhanh chóng thả tay ra.

Trong lúc còn giật mình, chân cô đã bị mở ra, anh hùng hổ xông đến như muốn trừng phạt, chôn sâu vào trong, lấp đầy cơ thể cô. Lần này, những giọt nước mắt của Tô Vũ mang niềm vui sướng tột cùng, là giọt nước mắt vốn tưởng đã mất đi nay lại tìm lại được, là nước mắt của hạnh phúc lớn lao.

Khi Tạ Khương Qua định rút ra, cô ôm chặt lấy anh theo bản năng. Cô muốn anh không bao giờ rời đi nữa, cô muốn hai người mãi mãi hòa vào làm một.

“Khương Qua, đừng mà!” Anh gục trên vai cô, thở hổn hển, anh nói một cách khó khăn: “Tô Vũ, em cho anh động đây đi, không động đây anh khó chịu lắm”

Đúng đúng, không động đây anh khó chịu lắm, nhưng mà... ánh trăng đẹp quá, với lại ban nãy cô còn uống chút rượu, nên bây giờ cô không buông tay, đã vậy đôi chân còn quăn lên người anh.

“Khương Qua, anh là thật phải không?”

Giọt mồ hôi to như hạt đậu nhỏ lên người cô, anh thở hổn hển, hít một hơi rồi vỗ mạnh một cái vào đùi cô, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

“Đau không?”

“Đau, đau lắm.”

Cô không nhận được nở nụ cười, Tạ Khương Qua cúi đầu đặt môi lên môi cô, cô buông tay ra, luồn qua nách anh, ôm chặt lấy vai anh.

Sau màn mây mưa, Tô Vũ chẳng còn đủ sức để nghe Tạ Khương Qua nói rõ lý do với mình nữa. Chỉ cần anh trở về là tốt rồi, tốt lắm rồi.

Tô Vũ tựa vào người anh, ngủ say sưa quên hết mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đám cưới bên dòng sông chao phraya

Tô Vũ tỉnh lại vì cái bụng đói meo không ngừng kêu gào. Ánh sáng soi khắp căn phòng chỉ nhỏ khoảng 15 mét vuông, cũng vì không gian quá nhỏ nên vẫn còn phảng phất mùi hương mùi vị đặc trưng của nam nữ thiên nhiên.

Tô Vũ hạnh phúc cười tươi, song một giây sau, nụ cười sượng cứng nơi khỏe môi, Khương Qua đâu? Bây giờ cô mới phát hiện anh không còn nằm trên giường gỗ nhỏ, lẽ ra lúc này anh phải ở bên cạnh mình chứ. Ngay cả quần áo cũng không kịp mặc, cô quần chân quanh người mình, vội vàng lao ra ngoài.

Xung quanh yên tĩnh đáng sợ, Tô Vũ đi khắp một vòng nhưng vẫn không tìm thấy anh. Cô vừa quay trở lại, định vào lại phòng anh thì tấm màn che được kéo lên. Tạ Khương Qua đi đến, tay cầm túi mua hàng từ siêu thị.

Cách khung cửa, hai gương mặt đều trắng bệch, trong ánh mắt mỗi người đều hiện nét hoang mang.

Hóa ra... Hóa ra hai người đều đang lo sợ người kia biến mất. Đến khi Tạ Khương Qua có thể kể hết những chuyện xảy ra trong nửa tháng vừa qua cho Tô Vũ thì đã là hoàng hôn của ngày thứ ba kể từ ngày hai người gặp lại. Lý do là vì họ quá bận, bận ăn uống, bận giải tỏa khát khao, hơn nữa làm chuyện đó rất tốn thể lực, và cũng là chuyện quan trọng nhất mà hai người muốn làm trong suốt ba ngày hai đêm này.

Hoàng hôn, mặt trời chiều giữa hè đỏ như máu nhuộm đỏ rực lòng sông Mekong. Hai người ngồi bên bờ sông, bóng dáng soi xuống mặt sông, thỉnh thoảng có vài con chuồn chuồn lướt qua làm bóng hình hai người trên mặt nước rung rinh giao động. Lúc này, đầu Tô Vũ đang dựa trên vai Tạ Khương Qua, tay anh vuốt ve mái tóc xoắn dài của cô, mái tóc cô vẫn xinh đẹp và mềm mại giống hệt như trước kia vậy. Thẳng thắn bộc bạch hết mọi chuyện, Tạ Khương Qua dè dặt hỏi: “Tô Vũ, em tức giận à?” “Không, em không giận đâu, Khương Qua, em vui vì anh đã lừa em.” Cô dựa trên vai anh, mỉm cười. May mắn thay, Khương qua chỉ lừa cô mà thôi, cho nên cô rất vui vì anh đã lừa cô. Tuy nhiên chỉ một lúc sau thôi, cô lại nổi giận.

“Tạ Khương Qua, tên điên này, anh thật sự đốt cháy máy bay của mình à?” Chiếc máy bay kia rất đắt tiền, cô xót của quá, bây giờ tiền của anh cũng là tiền của cô mà.

Tạ Khương Qua cười thích thú: “Tất nhiên, nếu không làm sao lừa được quân đội Mỹ đến biển Caribbean tìm kiếm chứ, không lừa được bọn họ thì làm sao anh lừa được mọi người, không lừa được mọi người thì làm sao lừa được em.”

Anh sắp đặt kế hoạch lừa toàn bộ thế giới lớn như thế cũng chỉ vì cô mà thôi. Tất cả chỉ vì muốn cô hiểu được, cô không thể mất anh, còn anh, anh cũng không thể mất cô, không thể mất đi cô trong cõi đời này. Mẹ kiếp! Cô dùng đầu mình đập vào đầu anh, đến lúc anh nói vẫn được nhận tiền bảo hiểm máy bay thì mặt mày cô mới tươi vui trở lại.

Ặc... hình như cô trở nên yêu tiền rồi, nói đúng hơn là tiết kiệm, là không phô trương không lãng phí mới đúng.

Cô tựa vào vai Tạ Khương Qua, chậm rãi duỗi tay về phía bầu trời, mở bàn tay ra, trên ngón áp út đeo chiếc nhẫn kim cương hình bầu dục tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tô Vũ nheo mắt ngắm rồi lại cười rộ lên. Sáng nay khi cô tỉnh dậy, chiếc nhẫn kia đã ở trên tay cô rồi. Trong lúc hai người còn nắm lấy tay nhau nằm trên giường, anh nói “Tô Vũ, gả cho anh đi”, cô cầm ngược lại tay anh, dứt khoát đồng ý.

Chỉ một tháng nữa thôi...

Tô Vũ thấy hình bóng mình phản chiếu trên viên kim cương đang nở nụ cười mãn nguyện. Một tháng nữa thôi, cô sẽ gả cho Khương Qua. Tháng Sáu, Thẩm Họa chui rúc trong một thị trấn nhỏ khi họ có giấy chỉ có hơn bốn trăm hộ ở phía Đông nước Mỹ. Lúc này, trong túi cô ta chỉ còn chưa đến một nghìn đô tiền mặt, tài khoản ngân hàng của cô ta cũng không còn một xu. Ngày mà Tạ Khương Qua tuyên bố tổ chức hôn lễ, cô ta đã quyên toàn bộ tiền trong tài khoản của mình cho tổ chức từ thiện. Từ trước đến nay, Tạ Khương Qua toàn gửi tiền vào tài khoản cho cô ta, số tiền cụ thể thì cô ta không biết, chỉ là có lần cô ta đã từng thử đi mua sắm khắp khu phố hàng hiệu nổi tiếng tại Paris, nhưng số tiền tiêu phí cho những món hàng hiệu kia chỉ như một hạt cát trong sa mạc.

Cô ta cảm thấy hành động này của mình rất khí phách, chỉ muốn chứng tỏ với Tạ Khương Qua là cô ta không thèm khát gì những thứ kia, mà chỉ muốn anh ấy nấy thôi.

Quyên góp xong, Thẩm Họa còn gọi điện cho Tạ Khương Qua. “Tạ Khương Qua, chắc anh ấy nấy lắm. ở những năm tháng anh khó khăn nhất, em đã luôn ở bên cạnh anh, điều này là một sự thật không thể thay đổi.”

“Không, cô sai rồi, nói đúng hơn là vào khoảng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời cô, tôi đã ở bên cạnh cô. Lý do tôi ở cạnh cô có hơn phân nửa là vì di Phán, và phần còn lại là vì cô nữa. Nhưng rốt cuộc, di ấy lại khiến cô trở nên như bây giờ.” Tạ Khương Qua bác bỏ. Nghe xong những lời đó, Thẩm Họa tưởng chừng mình sắp điên lên mất. Tạ Khương Qua chẳng buồn nề mặt cô ta nữa.

Thẩm Họa thể tự mình nuôi sống bản thân, đáng lẽ cô ta nên làm thế này từ lâu rồi, không giống người phụ nữ kia.

Vậy mà mới nửa tháng trôi qua, Thẩm Họa đã biết, những hào quang mà trước kia cô ta có và cả những lời khen ngợi có cánh từ tất cả mọi người đều nhờ vào Tạ Khương Qua.

Trong quá trình tìm việc, tấm bằng của học viện Massachusetts mà cô ta có cũng chỉ đối lấy những đáp án như “um”, “à”, “không” và đáng vẽ chán chường của nhà tuyển dụng. Lý do mà những công ty kia không chịu tuyển dụng cô ta cũng chỉ có một, khi còn ngồi trên ghế nhà trường, cô ta không hề đi làm thêm vào mùa hè, không có kinh nghiệm đi làm bán thời gian ở bất cứ đâu.

Trong thời gian còn học, Thẩm Họa thật sự chưa từng nghĩ đến việc mình phải làm những việc kia, cô ta cho là điều đó không quan trọng.

Sau nửa tháng ngẩn ngui, Thẩm Họa phát hiện tiền trong túi mình ngày càng vơi dần, quan trọng là đến tháng Sáu sẽ diễn ra hôn lễ của Tạ Khương Qua, người mang danh hiệu “tình nhân đẳng cấp thế giới” cùng với câu chuyện sống sót sau tai nạn hạt nư “Cuộc phiêu lưu của Robison” thu hút sự chú ý của cả thế giới những ngày vừa qua.

Hôn lễ của Tạ Khương Qua được tổ chức trên mặt sông Mekong, vô cùng náo nhiệt. Hình thức của buổi hôn lễ, đồ cưới, trang sức, khách quý, phù dâu... đều rất phô trương.

Thế là Thẩm Họa đành mang theo số tiền còn lại không nhiều lắm của mình, rời khỏi trấn nhỏ mà cô ta đang sống. Cô ta không biết số tiền này có thể giúp cô ta cầm cự bao lâu, cô ta đã mua những thứ đồ tiện nghi nhất, số tiền còn lại cũng ít dần. Lúc này đây, Thẩm Họa đang ở trong một gian phòng tại khách sạn duy nhất của trấn nọ. Cô ta bực bội ném gối xuống đất, người phụ nữ Tô Vũ này không biết nhục à, sau khi nghe câu chuyện mình kể, cô ta còn dám gả cho Tạ Khương Qua, lẽ ra cô ta và Tạ Khương Qua phải mãi mãi không qua lại với nhau mới đúng chứ? Lẽ ra Tô Vũ và Tạ Khương Qua phải mãi mãi không ở bên cạnh nhau mới đúng.

Mãi đến khi chiếc gối đã bị xé nát, cô ta mới phát hiện bụng mình đói meo. Rời khỏi phòng, cô ta vẫn mãi mê suy nghĩ đến chuyện kia.

Bước vào siêu thị duy nhất trong trấn, ông chủ đang xem ti vi, cô ta cầm bánh mì và nước đến quầy thu ngân tính tiền. Ti vi phát ra âm thanh ồn ào khiến cô ta thấy phiền phức, không cần nhìn cũng biết đó là thứ tiếng Anh sứt sọc của người Thái Lan. Cô ta cho rằng tiếng Anh do người Thái Lan nói là khó nghe nhất thế giới, nghe thật là quê mùa.

Khi sự dè biiu kia xuất hiện trong suy nghĩ, cô ta lại cảm thấy bị ai. Trước đây cô ta không bao giờ chê bai dè biiu người khác như thế. Sự thay đổi của cô ta đều xuất phát từ nỗi bất hạnh năm xưa. Mà chính Tô Vũ đã hại cô ta ra nông nổi này. Mất cô ta nhìn về phía ti vi, chờ đến khi nghe rõ người Thái Lan kia nói gì, cô ta bị lỗ tai lại bỏ chạy khỏi siêu thị. Người Thái Lan trên tivi là Bộ trưởng Bộ Kinh tế của Bangkok đang trả lời phỏng vấn của giới truyền

thông phương Tây. Ông ta bày tỏ mình rất mong đợi buổi hôn lễ được tổ chức vào tháng Sáu trên sông Mekong, ông ta còn đoán rằng sức ảnh hưởng của buổi hôn lễ này có thể nâng cao vị thế của Bangkok, mang theo cả lợi ích và hiệu quả kinh tế. Ông ta ước chừng một con số rồi đắc ý nở nụ cười.

Thăm Hoa đứng trên đường cái không một bóng người, gào thét đầy đau đớn. Vào tuần lễ cuối cùng của tháng Sáu, rốt cuộc người dân Bangkok cũng đợi đến ngày mà bọn họ mong ngóng đã lâu, ngày mà công chúa hạt đậu kết hôn với Tiểu Tạ.

Ai nấy đều hay biết câu chuyện tình yêu giữa công chúa hạt đậu và Tiểu Tạ, bọn họ đã được chứng kiến một mối tình bền chắc hơn cả vàng. Khi ánh nắng sớm mai đầu tiên chiếu xuống Bangkok, trong ngôi chùa có tháp nhọn màu vàng kim san sát có những bức tường được sơn màu trắng sữa, mọi người đứng tại đây có thể dễ dàng nhìn thấy những chiếc cầu bắc ngang qua một con sông, đó chính là sông Chao Phraya.

Vào sáng sớm hôm ấy, trên sông Chao Phraya trải rộng không thấy đôi bờ có mấy con thuyền sơn màu trắng được neo ngang mặt sông. Từng chiếc từng chiếc nối đuôi nhau tạo thành một chiếc cầu thật dài, hai bên thuyền trang trí đầy hoa tươi nhiệt đới như thủy tiên, liên kiều, hoa nhài, hoa dâm bụt, hoa phượng vĩ, hoa lan, hoa hồng sa mạc... Giữa thân thuyền trải một tấm thảm đỏ rộng khoảng nửa mét, thảm đỏ trải trên thuyền trắng kéo dài gần chục kilomet, tia nắng sớm soi lên những chiếc thuyền đang nối đuôi nhau, trông lấp lánh như những viên kim cương thiên nhiên. Có cô bé của gia đình nằm bên bờ sông Chao Phraya khi tỉnh giấc mở cửa sổ ra còn lẩm bẩm: Không phải mình đang nằm mơ ư ầy chứ.

“Không đâu con yêu, con không phải đang mơ đâu, Tiểu Tạ chuẩn bị kết hôn với công chúa hạt đậu đấy.” Mẹ cô bé trả lời.

Hai bên sông Chao Phraya có rất nhiều người đến xem buổi lễ, thế nhưng vẫn có người đàn ông kinh thường khung cảnh này, tại sao à, lãng phí tiền quá chứ sao. Ngay lập tức bạn gái của hắn quát lên: Khốn kiếp, anh đang ghen tỵ với người ta chứ gì, có giỏi thì làm một buổi hôn lễ hoàng gia cho tôi, cứ thế bắt tôi làm mẹ, con chúng ta cũng đã năm tuổi rồi vậy mà hôn lễ của chúng ta đâu hả? Người đàn ông này lập tức im miệng.

“Sao có thể làm được tấm thảm dài như thế, còn nữa, mấy chiếc thuyền này là thật à?” Trên bờ cũng có người hô to. Bên cạnh có người đáp: “Đương nhiên là thật, bởi vì chủ rế của hôn lễ này là của Tiểu Tạ, tỷ phú đô la mà.” Mấy người đứng ở hai bên bờ đều vội vàng đứng ngay ngắn, ai cũng biết, người đến tham dự hôn lễ đều nhận được một gói quà to.

Cuối cùng Tô Vũ và Tạ Khương Qua cũng lái xe đến hạ du sông Chao Phraya, mặt sông cũng trở nên thoáng đãng hơn, thảm đỏ được trải đến một chiếc đình hình tròn, nóc sơn màu trắng có dạng nhọn, trên đỉnh nóc còn cài những đóa sen vàng. Trong buổi hôn lễ, hình ảnh khiến mọi người ấn tượng nhất chính là hoa tươi đầy trời, thảm đỏ trải dài tít tắp, nhớ đến cảnh khi bài Wedding March vang lên, tất cả khách quý mặc lễ phục đều đứng dậy, đổ dồn ánh mắt về phía cô dâu gài đóa hoa lan bên tai.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ vì cô dâu mãi vẫn chưa chịu nói câu “Tôi đồng ý!” Về mặt chú rể cũng trắng như bộ lễ phục mà anh đang mặc trên người vậy. Tô Vũ nhìn gương mặt trắng bệch của Tạ Khương Qua, thầm đếm trong lòng, chờ sự yên lặng kéo dài đủ ba phút. Ba phút này là sự trừng phạt của cô dành cho anh, trừng phạt anh dám làm chuyện như vậy với mẹ cô.

Trong sự hồi hộp của mọi người, ba phút cứ thế trôi qua. Nhìn gương mặt không còn giọt máu của anh, Tô Vũ nhoen miệng mỉm cười. “Tôi đồng ý!” Chú rể mừng phát điên ôm lấy cô dâu xoay mấy vòng, đánh rơi giày cao gót của cô dâu, đóa hoa đeo bên tai cũng rụng mất. Sau đó, Tạ Khương Qua phải nhặt đóa hoa rơi trên đất kia, cài lại bên tai cô dâu. Anh nâng cằm cô lên còn cô thì kiễng chân, vòng tay lên cổ chú rể, bó hoa được cột nơ bướm trong tay cô khẽ rung rinh trong gió.

Khi Tạ Khương Qua hôn lên môi Tô Vũ, cô nhắm mắt lại.

Bao giờ hai người già thật già, cô sẽ cầm dép đập mấy cái vào đầu Tạ Khương Qua, chửi ầm lên “Tạ Khương Qua, tên khốn kiếp, anh dám làm những chuyện khốn kiếp như thế sau lưng tôi, anh nhiều tiền lắm đúng không. Tôi muốn anh đến đập đầu tạ lỗi với mẹ tôi vào tiết thanh minh mỗi năm, anh phải nói thật xin lỗi một trăm lần, nói mẹ, con là một tên điên một trăm lần...”

Mỗi cô thật mềm mại, trong mắt anh, gương mặt của cô xinh đẹp không gì sánh bằng, ngay cả đóa hoa đeo bên tai cô cũng dường như cũng bị lu mờ. Cô rất đẹp, thật ra thì có đẹp nhiều đến đâu anh cũng không biết, anh chỉ biết rằng, sau khi anh yêu cô, cô mới trở nên ngày càng xinh đẹp như thế.

Đến khi nào hai người già thật già, anh vẫn muốn gọi cô là công chúa hạt đậu, anh muốn nói cho cô biết một việc, trước đây mỗi lần đi tìm cô, anh đều đeo sẵn miếng lót trong quần áo, nếu không, sao có thể chịu được mấy chích điện của cô chứ. Rồi anh sẽ cầu xin cô tha thứ, anh sẽ mặt dày mày dạn nói với cô, công chúa hạt đậu, nể tình anh vẫn luôn phục tùng em, xin em tha thứ cho anh đi. Tô Vũ, Tô Vũ, em đừng vứt bỏ anh nữa nhé, em nể tình con trai con gái chúng ta đều đã có gia đình cả rồi, tha thứ cho anh đi. Việc anh làm là đáng tội chết nghìn lần, anh không trốn tránh trừng phạt đâu, anh đã chuẩn bị xong miếng lót trong quần áo rồi, thôi nào, nếu em không thích miếng lót thì em cứ dùng mấy chích điện đi, nhưng mà Tô Vũ à, em nể tình

mấy chích điện kia với anh sao? Em nể sao... Đến khi nào hai người già thật già, Tạ Khương Qua còn muốn nói cho Tô Vũ biết một chuyện nữa.

Vào lúc hai người đã trở nên rất già rất già rồi...

Từ trăm triệu năm về trước, mặt trăng đã bắt đầu xoay quanh trái đất.

Từ trăm triệu năm trước, Tô Vũ ở thượng du sông Chao Phraya đã được định trước sẽ gặp phải Tạ Khương Qua ở vùng hạ du.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Tình yêu của tạ khương qua

Thời thơ ấu êm đềm của Tạ Khương Qua đã chẳng còn nữa. Anh còn chưa kịp cùng ba mình đi xem trận đấu Super Bowl, còn chưa kịp cùng ba leo núi ở Grand Canyon, cũng chưa kịp học cách cười ngượng

mà ba đã phải đi. Trước khi đi, ba đã giao cho anh một nhiệm vụ quan trọng, phải chăm sóc mẹ thật tốt, sẽ có một ngày Khương Qua nhà chúng ta được người người chú ý.

Ba cứ thế rời đi rồi mất nơi xứ người do bị ám sát. Trên chiếc ô của hung thủ bởi chất độc cực mạnh, nước mưa từ ô rơi xuống vô tình dính lên tay ba. Hôm sau, ba chết trong khách sạn, đây là những gì sau này anh điều tra được.

Nếu như không có người phụ nữ tên Tô Vũ kia, Tạ Khương Qua nghĩ mình sẽ bước trên con đường báo thù dài đằng đẵng, cho dù kẻ thù lớn mạnh cỡ nào, anh cũng tìm mọi cách để trừng phạt kẻ đó, bất kể hung thủ là một người, hay là một nhóm.

Thế nhưng, trên thế giới này lại có một người phụ nữ tên Tô Vũ, cô đáng yêu, xinh xắn, có một mái tóc xoăn xinh đẹp và dáng người nóng bỏng, khiến anh không nề phí thời gian chỉ để báo thù. Năm ba rời đi, anh còn chưa đến bảy tuổi, hai mẹ con anh chuyển đến Bangkok, được một người phụ nữ tên Diêu Ngọc Phân giúp đỡ dọn qua sống tại một ngôi nhà trên mặt sông. Nó thuộc khu vực nghèo đói lạc hậu nhất Bangkok, những ngôi nhà đó dành cho người nghèo không mua nổi nhà trên mặt đất.

Mẹ cứ mãi thơ thẩn chẳng biết gì, Tạ Khương Qua phải trưởng thành sớm. Anh vẫn ghi nhớ lời dặn dò của ba, phải chăm sóc mẹ thật tốt. Năm mười bảy tuổi, Tạ Khương Qua quen biết Tô Vũ, công chúa hạt đậu sống trong căn biệt thự màu trắng, ngồi trên chiếc xe thể thao đắt giá, đến từ thượng du sông Chao Phraya.

Năm mười chín tuổi, vào một đêm mưa, công chúa hạt đậu nói với anh: “Khương Qua, chúng ta bỏ trốn đi.” ở Thái Lan, có rất nhiều trường hợp nam nữ yêu nhau bỏ nhà ra đi vì bị ba mẹ ngăn cấm, hành động ấy đều được gọi là bỏ trốn.

Lúc đó anh nghĩ gì nhỉ? Anh nghĩ, cho dù mình chỉ có hai bàn tay trắng, hay còn chưa đến tuổi trưởng thành, và biết rõ làm như thế là vừa bông bột vừa ngu xuẩn biết mấy nhưng anh vẫn muốn nắm lấy tay cô, cùng nhau chạy trốn đến nơi chân trời góc biển.

Trong đêm mưa, anh đưa cô đi, không làm bất cứ điều gì thừa thãi mà chỉ dùng hành động thực tế nói cho cô biết rằng mình đồng ý. Anh chỉ muốn cô nhìn thấy sự trưởng thành của bản thân, những người đàn ông trưởng thành đều dùng hành động để thể hiện trách nhiệm của mình. Tô Vũ bỏ đi, anh ngỡ ngàng đứng trong đêm, sau đó hai người bắt đầu cuộc chạy trốn. Công chúa hạt đậu muốn bỏ trốn cùng anh, nhưng anh phải tìm mẹ đã, phải đưa bà cùng rời khỏi đây.

Trong lúc tìm mẹ, anh còn suy tính mình phải trốn tới đâu đây? Nơi nào cũng được, chỉ cần ở bên cô là đủ. Đến một nơi nào đó thuộc một thành phố nào đó ở một quốc gia nào đó, hai người cùng ở bên nhau. Rồi ở đó anh sẽ bước qua hai mươi tuổi, biết kiếm tiền để nuôi người con gái mình yêu. Có lẽ không thể dành tặng cô những món trang sức và quần áo lộng lẫy, nhưng anh sẽ yêu thương cô bằng cả trái tim mình.

Lúc bình minh, Tạ Khương Qua đứng bên bờ sông cách nhà không xa, nơi đó có một bụi cỏ hoang mới nhú. Một tiếng nói yếu ớt gọi tên anh, đó là giọng của di Phân.

Chỉ một tiếng gọi ấy, trái tim anh càng lúc càng nặng nề...

Di Phân ngồi đó, ôm A Họa quần áo không đủ che thân, còn bên trái bà là mẹ anh.

Anh loáng thoáng đoán được chuyện đã xảy ra. Tệ thật, chắc chắn không như mình nghĩ đâu, chắc chắn không phải, nếu không, mình đã chẳng đến phòng khách sạn theo lời cô rời.

Anh khom lưng, sốt sắng hỏi han: “Di Phân, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

A Họa vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở choàng mắt ra, cô ta cảm một tảng đá đập vào đầu anh, gắt giọng: “Vì sao không nghe điện thoại! Khốn kiếp!”

Trước đó không lâu, quả thật điện thoại anh có vang lên, chẳng qua bên trong Tô Vũ thật sự quá thích, hương thơm trên cơ thể cô quá mê người, giọng nói của cô quá quyến rũ đã thôi thúc anh tắt điện thoại đi.

Đầu óc nổ tung, đôi chân mềm nhũn, anh ngồi phịch xuống đất, đưa tay ôm lấy hai mẹ con di Phân, ôm lấy hai người phụ nữ một già một trẻ từng giúp đỡ anh rất nhiều khi anh tuyệt vọng. Di Phân coi anh như con, A Họa từ nhỏ luôn đòi gả cho anh.

Anh dờ dẫm đặt tay lên lưng di Phân, hứa hẹn: “Di Phân, cứ để cháu, cháu nhất định bắt những kẻ làm tổn thương A Họa phải trả giá.”

Hôm đó, Tạ Khương Qua đã làm rất nhiều việc, báo cảnh sát, khai khẩu cung, làm thủ tục phẫu thuật giúp mẹ con di Phân, trấn an Thẩm Họa đang suy sụp. Nửa đêm chịu đựng Thẩm Họa quần chặt lấy anh như bạch tuyết, đầu cô ta quần băng do mấy lần cô ta nghĩ quần, đập đầu vào tường. Thế nhưng trong những bộn bề phải lo toan ấy, chuyện duy nhất mà anh muốn làm lại chẳng thể hoàn thành. Anh đã không đến khách sạn gần nhà ga kia. Khi đó, anh còn nghĩ, không sao đâu, công chúa hạt đậu có tức giận thì cũng chỉ cảm râm vài câu thôi. Đến lúc đó anh giải thích với cô, biết đâu khi cô hết giận rồi lại đến gõ cửa sổ phòng anh đây.

Anh cố ý quên đi câu nhắc nhở của cô: Khương Qua, nếu anh không đến, chúng ta sẽ kết thúc. Chuyện tiếp theo diễn ra hết sức hoang đường. Trong cơn mê mẩn le lói ánh sáng, anh đặt dao lên cổ uy hiếp tên kia, sau đó giả tiết lộ cho anh biết một việc, nhưng anh không thể xuống tay được. Đầu tiên anh cảnh cáo, tiếp theo bắt gã kia phải giữ bí mật chuyện gã vừa kể, xong xuôi tất cả, anh phát hiện dì Phân đứng sau lưng, lạnh lùng nhìn anh.

Đêm đó, dì Phân cũng nói cho anh biết một số chuyện, theo lời dì Phân, Tô Vũ chỉ coi anh như một quân cờ để trả thù bà.

Vài ngày sau, khắp Bangkok lan truyền một tin tức. Công chúa hạt đậu lấy chồng, người may mắn cưới được cô tên là Mai Hựu Khiêm. May mắn là khi ấy anh còn trẻ, khả năng chịu đựng cũng tốt, Tạ Khương Qua nhìn mẹ mình rồi nghĩ, cứ mặc kệ đi, mình là quân cờ cũng được, cô lập gia đình cũng chẳng sao, cuộc sống này quá ngọt ngào, anh không còn hơi sức để suy nghĩ những chuyện khác nữa.

Cả một ngày anh tất bật tới trường, đi làm, đến bệnh viện, chẳng còn nghĩ ngợi nhiều nữa.

Hôm anh và Thẩm Họa ngồi xe buýt đi ngang qua quảng trường, cách lớp cửa sổ xe, anh nhìn thấy cô mặc một bộ đồ tây, dắt một đứa bé. Anh thấy rất rõ, đó chính là cô, rất đỗi đáng, lúc nào cũng trang điểm hết như một bông hoa nhựa vậy. Nhưng bông hoa nhựa ấy khiến anh không cách nào dời mắt, quên mất cô đã từng đùa giỡn mình như thế nào.

Tô Vũ quay mặt sang, anh nhanh chóng ngoảnh đi chỗ khác, hơn nữa còn làm một hành động rất hèn hạ là để A Họa dựa đầu vào vai mình.

Chiếc xe buýt từ từ rời khỏi quảng trường, đi ngang qua cô.

Thời điểm lướt qua nhau, anh vẫn không dám được quay lại nhìn, cô ôm lấy đứa trẻ kia vào lòng, bóng lưng cô càng lúc càng xa dần.

Có lẽ không lâu sau, cô sẽ có thai, không được mang giày cao gót nữa, vòng eo cũng to hơn, bụng cô phồng lên như một quả bí đao lớn vậy. Chắc chắn cô chẳng dám soi gương nữa, chẳng dám chịu nổi đã kích về ngoại hình.

Hôm sau, Tạ Khương Qua nhìn thấy mấy chiếc bánh quy chocolate đen sì trên báo, đó là bánh ngọt do cô làm. Ngoài những chiếc bánh đó ra còn có một tấm ảnh của cô. Có lẽ mấy chiếc bánh quy kia ngon đến nỗi cô muốn nuốt luôn cả lưỡi rồi, cô không đeo khuyên tai, đầu tóc hơi rối, mặt mũi lấm lem, trông thật nhếch nhác.

Anh đưa tay chạm vào gương mặt trên báo kia, tưởng chừng cô gần trong gang tấc. Người đàn ông kia sẽ ăn hết bánh quy chocolate do cô làm sao? Bánh quy đó có ngon không?

Khoảnh khắc ấy, Tạ Khương Qua mới thật sự nhận ra rằng, công chúa hạt đậu đã thực sự giả cho người đàn ông khác rồi.

Nhưng người đó không phải Tạ Khương Qua mà là một người tên là Mai Hựu Khiêm.

Chắc chắn người đàn ông kia đã ăn hết bánh quy chocolate mà cô làm. Trong đêm đen, ý nghĩ ấy như liều thuốc độc nhanh chóng lan tràn, khiến cuộc sống anh càng trở nên khó khăn, cơn thú dữ trong lòng anh luôn bị lý trí đàn áp dữ dội.

Cơn thú dữ kia bị mẹ Tạ làm cho phiền lòng đến mức chỉ muốn dùng một sợi dây trói mẹ vào người mình, rồi tươi cười nói rằng: Mẹ à, con mang mẹ đến thiên đường nhé! Sau đó anh mang theo mẹ nhảy xuống sông Mekong như những người không chịu được áp lực cuộc sống mà tự tử trên con sông này mỗi năm. Tạ Khương Qua không phải một đứa bé ngoan, hoàn toàn không? Khi những cô gái mặc quần áo đẹp để tiếp cận anh chỉ vì vẻ bề ngoài, anh chỉ muốn vạch trần bộ mặt của bọn họ: Đồ lăng lợ, đừng giả vờ nữa, chẳng phải chỉ muốn tôi lên giường với cô hay sao?

Đêm hôm đó, cơn thú dữ trong anh càng lớn dần. Anh gửi bản hợp đồng buồn cười hoang đường kia cho tòa soạn báo Bangkok, lên án hành động của Tô Vũ là một hành vi quấy rối tình dục. Hay đấy, quân cờ điển trai bị đùa bỡn cũng biết phản kích rồi.

Nhưng có đúng thế không? Không, dĩ nhiên không phải, anh đã suy nghĩ rất kỹ mới làm như vậy. Nhà họ Mai

Chiang Mai là một dòng họ hiển hách điển hình, bản hợp đồng mà anh gửi cho giới báo chí chắc chắn gây lên một vụ tai tiếng. Sau khi biết chuyện xấu này do chính con dâu nhà mình làm, nhà họ Mai nhất định yêu cầu ly hôn cô.

Anh muốn cuộc hôn nhân của cô đổ vỡ, để tên Mai Hựu Khiêm kia mãi mãi không được ăn bánh quy chocolate do cô làm nữa. Có điều mọi chuyện lại chẳng phát triển theo chiều hướng mà Tạ Khương Qua mong muốn. Con bão dư luận mà anh thầm chờ đợi đã khiến cô mất đi đứa bé mới được một tháng trong bụng, người đàn ông kia chỉ trích báo chí, áp lực dư luận đã khiến hai người mất đi đứa con của mình.

Vào buổi tối anh nghe được tin tức đó, anh như u hồn đến khách sạn kia. Anh hỏi ông chủ, đêm hôm đó cô đã đến đây sao? Cô có bước vào gian phòng kia hay không?

“Có, cô gái đó đã đến đây, mười hai giờ đêm mới rời đi. Tôi phải nhìn rất lâu mới nhận ra cô ấy, mặt cô ấy dính đầy bánh ngọt, cười ngơ ngếch, bước đi như tượng gỗ. Tôi đưa khăn giấy cho cô ấy mà cô ấy cũng lơ đãng, mà cũng chẳng nghe tôi nói gì hết, cứ thế thần thờ rời khỏi đây.”

Tạ Khương Qua về nhà, nhảy xuống sông Mekong, tay anh ôm lấy đầu gối, để mặc thân thể mình chìm dưới đáy sông.

Lúc leo lên bờ, Tạ Khương Qua tự nói với mình: Tạ Khương Qua, mày phải rời khỏi đây! Bởi vì, anh không biết cơn thú dữ trong người mình nằm im đến bao giờ. Anh bắt đầu lên kế hoạch rời khỏi Bangkok, nhưng còn chưa kịp thực hiện thì một đoàn người đi những đôi giày da sang trọng đến tìm anh.

Rất lâu trước kia, ba từng nói với anh một câu khiến anh nửa hiểu nửa không: Sẽ có một ngày, Khương Qua nhà chúng ta được người người chú ý.

Thì ra ý của ba là phần di sản ba để lại sẽ giúp anh được bao người ngược nhìn. Mà sự thật đúng là như vậy. Đằng sau mỗi vinh quang đều có bóng dáng của tiền tài. Rất nhiều người tìm đến anh, rất nhiều người ngó ý giúp anh. Dưới sự thúc đẩy của một số người, trong khoảng thời gian ngắn anh đã trở thành một truyền kỳ.

Anh lạnh lùng nhìn bọn họ nói, lạnh lùng nhìn bọn họ làm mọi thứ cho mình. Ngày anh rời khỏi Bangkok, anh gặp Tô Vũ trên thang máy bên ngoài sân bay. Anh đi lên còn cô thì đi xuống, gần như chỉ cần liếc mắt anh đã nhận ra cô ngay.

Cô mặc áo sơ mi nhạt màu, quần bằng vải kaki, tay cầm khăn lụa và áo khoác.

Tô Vũ, Tô Vũ!

Thang máy bên anh chậm chậm đi lên, thang máy của cô từ từ đi xuống, hai người chỉ cách nhau tay vịn.

Tô Vũ, Tô Vũ! Bàn tay anh đỏ mề hôi, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần. Nếu như anh không nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cô thì có lẽ khi thang máy kề sát cô, anh chắc chắn kéo tay cô và nói: Tô Vũ, Tô Vũ, theo anh đi được không, anh không muốn gì cả, em hãy mặc kệ tất cả, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, đến nơi không ai tìm thấy. Anh kiếm tiền nuôi em, mua cho em quần áo và giày, để em ngày càng trở nên xinh đẹp. Thế nhưng... trên thang máy đầy những lữ khách hồi hã, anh cũng chỉ nhìn thấy ba người kia, một người đàn ông, một người phụ nữ và một đứa trẻ.

Hình ảnh một nhà ba người - khuôn mẫu của một gia đình tiêu biểu thật tuyệt đẹp làm sao. Giây phút Tô Vũ vùi đầu vào lòng người đàn ông kia, Tạ Khương Qua đưa tay chạm đến khẩu súng giấu trong túi mình, đó là một khẩu súng lục ngắn mà bao người mơ ước.

Thời điểm vai chạm vai, anh rất muốn dùng súng bắn vỡ đầu Mai Hựu Khiêm, đầu đạn 6 li để lại trên đầu hắn ta một cái lỗ. Với kỹ thuật của anh, anh đảm bảo máu chỉ chảy ra từ lỗ kia, trông mới hay làm sao, rồi những giọt máu tươi rơi trên mặt cô, khiến cô mặt mày trắng bệch.

Tại sao anh lại không rút súng ra nhỉ? Bởi vì Tô Vũ là một người phụ nữ đồng đánh, cô ghét nơi nào có mùi tanh máu, trước kia mỗi khi anh làm cá, cô đều trốn thật xa.

Những suy nghĩ ngốc nghếch bỗng dừng lại một giây, giây sau cô đã lướt qua người anh mất rồi. Bàn tay đang đặt trên khẩu súng lặng lẽ rút ra, lần này anh không quay đầu trông theo nữa, anh không dám, anh sợ nếu làm vậy, anh thật sự giết tên kia, rồi giết luôn cô mất.

Trên độ cao mười nghìn mét, cây súng kia vẫn còn trong túi anh. Nhờ tên tuổi của mình, Tạ Khương Qua có thể mang theo khẩu súng này khắp mọi nơi, bất chấp máy cảm biến ở sân bay. Hình ảnh một nhà ba người trên thang máy vẫn còn in sâu trong đầu anh, mang theo mùi máu tanh nồng đậm, khiến anh chẳng thể xóa bỏ trong những năm tháng sau này.

Đợt Thái Lan xảy ra cuộc đảo chính, anh đang ở trên biển, thuyền buồm của anh vừa mới đến vịnh Mexico. Nghe thấy tin tức kia, một ý niệm nhanh chóng nảy lên trong đầu anh.

Con dã thú trong lòng như gặm cắn anh, dụ hoặc anh, khiến anh nhớ đến gương mặt của Tô Vũ.

Thế là, anh gọi một cú điện thoại, sau khi nói xong, anh nhìn về phía bầu trời đầy sao ở vịnh Mexico, mỉm cười thích thú.

Từ đó anh bắt đầu mua nhà ở khắp nơi trên thế giới, chờ đợi một vài chuyện xảy ra trong tương lai. Khi tin dữ về mẹ của Tô Vũ truyền đến, Tạ Khương Qua vẫn còn đang ở vịnh Mexico. Qua màn hình, anh trông thấy gương mặt đờ đẫn của cô, gương mặt kia bị thương hơn bất kỳ nỗi đau nào trên đời. Ngay cả mẹ cô cũng đã rời xa cô rồi.

Trở về từ vịnh Mexico, anh hứa hôn với Thẩm Họa, trước năm ba mươi tuổi, anh sẽ cưới cô ta. Tất cả mọi người đều cho rằng đây là chuyện đương nhiên, chỉ có mình anh biết là không phải. Dù sao anh cũng phải ép mình hết hy vọng, chỉ khi trái tim đã chết thì con dã thú trong lòng anh mới đòi xổng ra ngoài cắn người.

Lần đầu tiên anh thả con dã thú trong lòng là khi cô mất đi đứa con của mình. Lần thứ hai anh thả con dã thú trong lòng là khi mẹ cô rời xa cô. Sau khi làm những chuyện có lỗi với cô, anh đã không còn tư cách tiếp cận cô nữa. Từ ấy, anh bắt đầu không quan tâm đến cô.

Kể từ ngày đó anh rất thích một nơi, đó là Alaska. Vào tháng Bảy, tháng Tám hằng năm là lúc cực quang nhiều nhất, anh ngồi xe trượt tuyết lướt trên mặt tuyết tại Alaska, đuổi theo những tia cực quang ấy như điên như dại. Anh chạy theo thứ không ngừng thay đổi nơi chân trời kia, đồng thời gọi to tên một người.

Tô Vũ, Tô Vũ... Alaska có một truyền thuyết thế này, nếu anh hướng về phía cực quang, gọi tên người trong lòng một nghìn lần, thì ở lần thứ một nghìn lẻ một, anh sẽ gặp được người đó.

Năm ấy, anh thật sự ngốc nghếch nên mới làm như thế, khi anh gọi tên cô lần thứ một nghìn lẻ một, cô chẳng hề xuất hiện như truyền thuyết. Và sau lần đó, anh chỉ hét đến lần thứ chín trăm chín mươi chín rồi dừng lại, để dành lần thứ một nghìn lẻ một kia khi khác, cũng có thể là lần sau.

Khi rời khỏi Alaska, anh đã trở thành một Tạ Khương Qua hoàn toàn khác, giới truyền thông gọi anh là “chàng trai nước hoa”, còn các cô gái gọi anh là “Tiểu Tạ”.

Những cô gái gọi anh là “Tiểu Tạ” đều là những cô gái đáng yêu, anh thích hẹn hò với các cô nàng ấy, nếu hợp mắt với cô gái nào thì chọn quà để tặng

cho cô gái đó. Thình thoảng anh dịu dàng đề nghị: Cung à, anh thấy tóc xoắn hợp với em hơn đấy!

Thế rồi vào một ngày nào đó, cô gái ấy xuất hiện trước mặt anh cùng với mái tóc xoắn: “Tiểu Tạ, trông em có đẹp không?” Trong phút hoảng hốt, dường như anh đã trả lời: Đẹp lắm, nếu bên tai em cài thêm một chiếc kẹp tóc màu hồng thì càng đẹp hơn.

Vậy là cô gái vốn đã uốn xoắn mái tóc của mình lại cài thêm một chiếc kẹp tóc màu hồng đính đá lấp lánh. Sau đó, anh quả thật hoảng hốt, nhìn chăm chăm gương mặt của cô gái kia. Trong mắt cô gái phản chiếu gương mặt si mê của anh, cô ta kẻ đôi môi hồng như đoá hoa của mình sát lại phía anh.

Có điều anh đột ngột quay mặt đi, bỏ lại cô gái với gương mặt lúng túng ấy. Mấy hôm sau, anh giao chìa khóa chiếc xe đất tiền cho cô gái kia. “Rất hạnh được biết em, em là một cô gái đáng yêu, cảm ơn em đã ở bên anh một khoảng thời gian.” Đây là kiểu chia tay của “Tiểu Tạ”. Anh đã dùng cách thức này chia tay biết bao cô gái. Có một lần, anh còn nấu ăn cho cô gái tên “Bảo Nhi”. Đó là một cô gái hay tức giận, những lúc ấy, hai má cô phồng lên, đậm chân tỏ vẻ hờn dỗi.

Tạ Khương Qua thích ngắm vẻ tức giận của cô ta, cảm xúc lúc ấy cực kỳ thoải mái. Anh thường hay chọc giận cô, chờ cô tức giận anh sẽ nói: Bảo Nhi, đói bụng chưa, anh nấu cho em ăn nhé.

Cứ như vậy, anh làm mãi không biết mệt. Khoảng thời gian Bảo Nhi ở bên cạnh anh dài hơn các cô gái khác, cho đến một ngày kia, Thẩm Họa giằng giụa nước mắt khi trông thấy cô gái tên Bảo Nhi kia. Cô ta đề nghị: “Khương Qua, chúng ta chia tay đi, em không chịu nổi nữa rồi.” Đêm đó, anh đưa A Họa say khướt từ quán rượu về nhà rồi mới quay lại với Bảo Nhi đang chờ ở khách sạn. Bởi vì anh bỏ rơi cô ta nên Bảo Nhi tức phồng mang trợn má, anh nhìn chăm chăm gương mặt tức giận kia một lúc lâu, lạnh nhạt đuổi: Cô về đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Bảo Nhi rời đi, anh bức bối gạt hết đồ đạc rơi xuống đất.

Lần đầu tiên anh nghe thấy tiếng phẫn nộ của chính mình: Tạ Khương Qua, dừng lại đi, chẳng ai có thể thay thế cô ấy cả.

Tô Vũ là duy nhất! Không phải ai khác!

Tạ Khương Qua tự biết mình hèn hạ khi anh lén lút giữ Bảo Nhi bên cạnh mình, lại mua cho Thẩm Họa một chiếc du thuyền, trên du thuyền có khắc chữ SH.

Sáng hôm sau, dưới sự mong mỏi của A Họa, anh thiêu hủy chiếc du thuyền mà anh đã tặng cho cô. Tiếp theo anh bắt đầu học cách trở thành một người bạn trai tốt, một vị hôn phu mẫu mực. Anh tự nhủ với lòng, trước năm ba mươi tuổi, anh sẽ kết hôn với A Họa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, vào năm anh hai mươi sáu tuổi, còn bốn năm nữa là đủ ba mươi. Trong một buổi họp báo, một cô gái xinh đẹp ngã nhào vào lòng ngực anh. Mỗi năm Tạ Khương Qua đều gặp phải rất nhiều tình cảnh tương tự như thế này. Chỉ là, lần này anh không đẩy cô gái kia ra.

Bởi vì anh nhìn thấy tên của cô ta trên bảng tên. Cô gái đó tên Tô Mạt Lệ, họ Tô, Tổ của Tô Châu.

Tạ Khương Qua cũng có con nghiện của chính mình. Anh bắt đầu hẹn hò với cô gái tên Tô Mạt Lệ kia.

Đầu xuân, cây cối trơ trụi dần đâm chồi nảy lộc. Một hôm Tạ Khương Qua xem tạp chí du lịch, nhiếp ảnh gia chụp được một tấm ảnh hoa anh đào nở rộ trên đường phố Tokyo, nhắc nhở mọi người đây là dịp hoa anh đào nở đẹp nhất năm. Thử đập vào mắt anh không phải cảnh hoa anh đào tươi thắm, mà là bóng hình thướt tha đứng dưới tán hoa anh đào kia.

Trong thế giới của Tạ Khương Qua, chưa có một gương mặt nhìn nghiêng của người phụ nữ nào khiến anh nhớ nhung nhiều đến thế, cũng không có người phụ nữ nào khác chỉ cần đứng im mà khuynh quốc khuynh thành đến thế.

Anh chăm chú ngắm thật lâu với ánh mắt tham lam.

Bỗng dung một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: Tiểu Tạ, anh nhìn gì vậy? Anh vội vàng khép quyển tạp chí lại.

Tô Mạt Lệ nhìn anh, cười khanh khách.

“Không có gì.” Anh dịu dàng nở nụ cười đáp lại.

“Tiểu Tạ, ngày mai anh đi cùng em ra quảng trường chơi được không?” Cô ta dè dặt hỏi. Anh gật đầu: “Đương nhiên là được.”

Chỉ trong một đêm, Tạ Khương Qua biết hết mọi tin tức của người phụ nữ kia, từ chuyện ly hôn đến chuyện chuyển đến Tokyo.

Trên quảng trường cổ xưa ở Milan, có rất nhiều chim bồ câu trắng, chúng vỗ cánh bay lượn trước mắt mọi người. Anh đứng trên quảng trường cùng Tô Mạt Lệ, đưa mắt nhìn cánh chim bồ câu trắng bay trên bầu trời xanh xanh, thầm nghĩ: Không biết những con chim bồ câu này có nhìn thấy hoa anh đào nở rộ ở Tokyo không nhỉ?

Không biết ư?

Những con chim bồ câu này làm sao biết cô đã đứng dưới bóng hoa anh đào kia vào ngày tháng năm nào chứ?

Hay là... Tạ Khương Qua quay đầu, nói với Tô Mạt Lệ, theo anh đến Tokyo đi. Tạ Khương Qua cũng có con nghiện của chính mình. Con nghiện của

anh mang tên Tô Vũ. Theo góc độ tâm lý học, ghen là một loại bệnh, cũng tương tự với bệnh tâm thần vậy. Kể từ giây phút trông thấy Tô Vũ dưới tán hoa anh đào trong tạp chí du lịch, thế giới tinh thần của anh đã xuất hiện một ý nghĩ thật ngu xuẩn, hãy xuất hiện trước mặt cô đi, bằng mọi giá khiến cô hận anh.

Tạ Khương Qua thà rằng Tô Vũ hận mình, đôi khi hận còn tốt hơn so với lãng quên, hơn là quên mất anh. Mười mấy giờ sau, Tạ Khương Qua đến Tokyo. Chiếc Rolls-Royce của anh dừng trước một vườn hoa anh đào, anh nhìn vườn hoa anh đào này qua cửa sổ.

Vị quản lý của Cartier ra mở cửa, khi ở Milan, anh đã liên lạc với người này rồi.

Lúc này, việc anh muốn chỉ định một vài người chỉ phục vụ cho mình anh thật dễ dàng. Trong gian phòng trang nhã tên Lưu Kim Tuế Nguyệt của Cartier, anh đứng quay ra cửa sổ, ngắm bầu trời trong xanh ngoài kia, trong lòng anh lặng lẽ đếm và gọi tên người đó. Lần thứ chín trăm năm mươi: Tô Vũ.

Lần thứ chín trăm năm mươi một: Tô Vũ.

Lần thứ chín trăm năm mươi tám: Tô Vũ.

Lần thứ chín trăm chín mươi chín: Tô Vũ. Khi anh nhắm đếm đến lần thứ một nghìn thì ai đó đẩy cửa bước vào, có tiếng bước chân của vài người vang lên, rất nhẹ nhàng và đều đặn. Quản lý chuyên khu Cartier khẽ gọi: “Anh Tạ.”

Anh hít một hơi thật sâu.

Lần thứ một nghìn lẻ một: Tô Vũ.

Sau đó anh quay đầu lại. Hơn mười nhân viên nữ của Cartier đứng xếp hàng trước mặt anh. Tô Vũ của anh đứng cuối cùng, gần cửa sổ nhất, ánh nắng soi lên tóc cô. Bên ngoài cửa sổ, hoa anh đào nở rộ rực rỡ, dù vậy nó cũng không lẫn át được vẻ đẹp của cô dù chỉ một chút.

Những hình ảnh của quá khứ giờ phút này tái hiện lại.

Trong ngôi nhà gỗ bên bờ sông Mekong ở Bangkok, cô mang giày cao gót màu bạc, đi từng bước đến trước mặt anh, chỉ ngón tay sơn móng màu đen vào anh đang đứng ở cuối hàng: “Chọn người này đi.”

Tạ Khương Qua cũng chậm rãi chỉ tay vào cô gái có mái tóc ngắn ở vị trí cuối cùng: “Đưa cô ấy đến đây.” Rốt cuộc, khi anh lại gọi tên Tô Vũ thứ một nghìn lẻ một với cực quang tại Alaska, Tô Vũ đã xuất hiện trước mặt anh rồi. Người phụ nữ ngu ngốc kia không biết rằng, trước khi đến đây, anh đã trang điểm vô cùng tỉ mỉ, cũng chỉ vì muốn mê hoặc cô. Rốt cuộc cực quang của Alaska cũng mang cô đến bên anh.

Mộng đẹp đã trở thành hiện thực.

Thời đại của Nokia, Tô Vũ đem một túi tiền mặt mang Tạ Khương Qua đi, thời đại của Apple, Tạ Khương Qua trực tiếp kéo theo một xe tiền mặt đến trước mặt Tô Vũ, đưa cô từ Tokyo lên đến độ cao mười nghìn mét trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tiểu tạ, con chúng mình xinh không?

“Tiểu Tạ, con chúng mình xinh không?”

Giọng nói ấy vừa cất lên, Tạ Khương Qua đã thấy đau đầu. Khi ấy, anh đang ở phòng làm việc giải quyết công việc, những con số lẻ trên màn hình làm anh hoa mắt chóng mặt, vậy mà hiện giờ... “Tiểu Tạ, ba thấy con xinh không?” Người hỏi nở nụ cười rất dối dịu dàng. “Ừ, xinh lắm, xinh cực kỳ.” Anh không thể đắc tội với vị này được, chỉ nhẹ nhàng nói, ánh mắt vẫn chăm chú vào màn máy tính.

“Tiểu Tạ, ba nói dối, ba có nhìn con đâu.” Hiên nhiên công chúa không vui rồi. Tạ Khương Qua tắt máy tính, anh phải tốn chút công sức để đuổi cô bé này đi mới được. Năm nay công chúa của anh vừa tròn năm tuổi, chiều cao còn chưa đến bàn làm việc. Giờ này...

Khi thấy cách ăn mặc của cô bé, anh dờ khóc dờ cười. Thì ra cô bé lên tã son, đi đôi giày cao gót của mẹ, đeo vàng đội bạc là con gái của anh. Cô bé xoay một vòng, nhón chân, rướn người, chào theo kiểu thực nữ châu u cổ điển rồi lặng lẽ chờ đợi.

Tạ Khương Qua vội vàng vỗ tay khen ngợi. Nàng thực nữ nhỏ rất vui, chúm chím đôi môi tã son nguyệt ngọc. “Tiểu Tạ, ba thấy con xinh hay mẹ Tô Vũ xinh?” Lại... Lại nữa rồi!

“Mă...” Trước đôi mắt tròn xoe sắp tóa lửa của cô bé, anh lập tức ngậm miệng. Cô bé cực kỳ không thích tên của nó. Anh cúi người đối mặt với nó, dịu sắc mặt: “Con yêu, con lại gọi sai rồi, phải gọi là ba, không phải Tiểu Tạ.”

Trông nó cực kỳ buồn bã: “Không gọi ba vì có nguyên nhân, đây là bí mật của con gái.”

“...” Giọng Tạ Khương Qua kéo dài.

“Tiểu Tạ, ba muốn biết bí mật của con không?” Nó vuốt mái tóc xoăn trước ngực, đáng vẻ phiền muộn cực kỳ, “Mẹ bạn con nói, không được làm đám cưới với ba mình. Nếu con gọi ba là ba, lớn lên con không thể cưới ba. Tiểu Tạ, bao giờ con mười tám tuổi, con sẽ cưới ba.” Lớn nhanh đi, lớn lên thì không nói linh tinh thế này nữa. Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô bé, Tạ Khương Qua thầm cầu nguyện với Thượng Đế.

“Tiểu Tạ, khi con trưởng thành, ba có lấy con không?” Nó mở to đôi mắt chờ đợi.

Việc này... Cô bé phiền phức này còn làm anh dễ phát điên hơn mấy con số kia. Nếu anh dám nói chữ “không” hoặc giải thích lòng vòng, bảo đảm nó lập tức rời khỏi phòng làm việc của anh, cứ thế đi thẳng ra ngoài, đứng im lìm ngoài nông trường, thể hiện sự bất mãn bằng cách im lặng. Nó không chỉ làm vậy một lần, nghe nói hồi mẹ nó còn bé cũng có “đức tính” này.

Tạ Khương Qua thờ dài một hơi, nghiêm mặt đối phó với cô bé này không dễ lừa này.

“Con gái yêu, không phải con vừa hỏi con xinh hay mẹ xinh à? Con muốn nghe câu trả lời không?”

Nó vui vẻ gật đầu. Tạ Khương Qua vừa gỡ chiếc mi giả như cánh quạt trên mắt cô bé, vừa khẽ giọng nói: “Ba thấy con lớn lên rồi nhất định xinh hơn mẹ.”

Cô bé mặt mày hớn hờ, anh nháy mắt với nó: “Nhớ nhé, ba chỉ nói với mình con bí mật này thôi, con phải giữ bí mật này giúp ba, hiểu chưa?”

Cuối cùng, công chúa cũng hài lòng. Nó nắm mép váy, cúi người, kiễng chân, chào cảm hơn kiểu ballet Hồ thiên nga.

“Rất vinh hạnh được chia sẻ bí mật với ngài!”

“Thế nhé, chúc ba ngủ ngon!”

Nàng thực nữ làm bộ xong, vừa xoay người thì bị kịch xảy đến. Giày cao gót quá cao, nó ngã cái “bịch”, sấp mặt xuống đất chổng mông lên trời. Vừa vịn váy bị lật lên, để lộ chiếc quần Mickey bao quanh cái mông mũm mĩm của nó.

Cô bé ngã đau òa khóc nức nở, cô giúp việc vội bên đưa nó đi ngủ cuống quýt chạy tới ôm nó. Nó vùi mặt vào ngực cô giúp việc, len lén nhìn anh. Mắt Tạ Khương Qua lại chăm chú nhìn màn hình máy tính, giả bộ không thấy gì cả. Anh nhất định phải làm vậy, nếu không công chúa nổi giận mất.

Đợi mãi công chúa mới bung khuôn mặt nhem nhuốc nước mắt rồi đi. Tạ Khương Qua thờ dài một hơi, tiếp tục xử lý công việc. Nửa tiếng sau, cửa phòng làm việc lại bị đẩy ra lần nữa. Tiếng bước chân làm anh mừng quýnh. Được rồi, anh thừa nhận, anh không phải là người cha mẫu mực, nhưng anh chắc chắn là người chồng mẫu mực!

Tiếng bước chân dừng ở cửa phòng rồi im bật. Người mất kiên nhẫn trước là anh, trước cô, anh luôn là người thỏa hiệp. Tạ Khương Qua ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm người trước mắt, thậm chí trong lòng: Đồ hư hỏng!

Cô nàng Tô Vũ dễ thương này thích mặc trộm áo sơ mi của anh. Khung xương cô nhỏ, nhưng chỗ nên lớn thì lớn, chỗ nên nhỏ thì nhỏ. Cô mặc áo sơ mi trông gọi cảm cực kỳ, đã vậy ba nút đầu và nút cuối không cài. Bên trên lấp ló đôi thỏ trắng, bên dưới không có vấn đề gì, nhưng... Nhưng cô dựa lưng vào cửa phòng, chân trái cô hơi cong lên, mũi chân chạm đất, cảnh xuân cứ như vậy hiện rõ mồn một. Quần trong của cô màu tím đậm, còn có viền ren, chỉ cần anh giật mạnh là chiếc quần rách tươm tức khắc. Mấy năm qua, anh làm hành động này không biết bao nhiêu lần, lần cuối là ba ngày trước, trên xe...

Do nguyên nhân nào đó, Tạ Khương Qua dờ khóc dờ cười phát hiện hai người làm chuyện này cũng phải lên lút.

Có điều... Hiện tại quả bom hẹn giờ đã đi ngủ rồi. Anh vẫy ta, cất giọng khàn khàn: “Lại đây.” Tô Vũ lắc đầu, vẫn đứng im đấy. “Lại đây.” Tạ Khương Qua nhắc lại lần nữa, bất giác rời ánh mắt lên bàn làm việc nhẵn bóng. Cô lại lắc đầu lần nữa.

Mẹ nó! Anh đứng bật dậy, cô chỉ cần đứng đó thôi đã đủ làm anh bút rút khó chịu rồi. Anh vòng qua bàn làm việc, tiến từng bước về phía cô. Tối nay, anh phải làm với cô trên bàn làm việc mới được.

Anh hấp tấp kê môi tới, nhưng có bàn tay ngăn môi anh lại. “Tiểu Tạ, em đẹp không?”

Tạ Khương Qua không biết nên khóc hay nên cười, cô nàng nhà anh và con gái anh luôn tranh giành tình nhân thế này đây.

“Tiểu Tạ, em vừa nghe thấy một bí mật.” Tạ Khương Qua giờ tay đầu hàng.

“Được rồi, được rồi, anh nhận phạt, nhưng...” Anh cầm bàn tay cô đang đặt trên môi anh tới nơi đã ở tư thế sẵn sàng, dụ dỗ, “Tô Vũ, chúng ta làm trước đã làm xong anh sẽ chịu phạt, được không? Tô Vũ, anh khó chịu lắm...”

“Không có cửa đâu, anh không biết khi này quý cô Mã Lệ đặc ý thế nào đâu.”

“Thế thì ngày mai anh để em đặc ý trước mặt nó, được không?” Tạ Khương Qua thầm than thở, là tiếng thờ dài đầy hạnh phúc. Hai người phụ nữ nhà

anh, một là thiếu nữ, một là bé gái nhưng đều khó chiều như nhau. Tuy nhiên anh vẫn có cách đối phó với hai người họ. “Tô Vũ, không phải em muốn con trai, một bé trai giống anh à? Biết đâu tới nay...” Mỗi anh ngậm lấy vành tai cô, “Em vừa qua kỳ an toàn... Tô Vũ... Dáng vẻ của em làm anh cực kỳ hưng phấn, một khi hưng phấn sẽ rục rịch... Một khi rục rịch... Ừm... Anh sẽ không để rơi ra ngoài giọt nào đâu... Cứ như vậy... Tiểu Khương Qua của chúng ta sẽ ra đời...” Anh vừa nói vừa áp thân thể mình lên người cô, tỏ rõ nhu cầu của mình. Bàn tay nắm lấy anh bắt đầu run rẩy, Tô Vũ của anh vẫn luôn không chịu được mấy lời trêu chọc.

“Thật ư... Anh chắc chứ?”

Tạ Khương Qua đặt cô lên bàn làm việc, tiện tay tắt đèn, chỉ để lại đèn tường mờ tối.

Tô Vũ ngồi trên bàn làm việc, buông mí mắt, duỗi tay gỡ chiếc kẹp tóc trên đầu. Mái tóc dài tản mát như thác nước chảy xuôi, thân thể cô ở trên bàn ngửa về phía sau. Hai tay cô chống trên mặt bàn, nhìn anh qua ánh sáng khi tỏ khi mờ, bầu ngực lấp ló dưới cô áo để hở pháp phông mảnh liệt, đôi chân thon dài trắng nõn đung đưa, mép ren màu tím như ẩn như hiện.

Rõ ràng cô muốn làm anh hưng phấn!

Anh điên mất thôi!

Không kịp nữa rồi!

Anh hướng dẫn chân cô kẹp lấy eo mình, xé rách chiếc quần lót ren màu tím của cô. Sau đó là tiếng khóa kéo kim loại, tay anh ôm lấy eo cô, cứ thế tiến vào mà không đạo đức. Anh tích cực chuyển động, chẳng dừng lại dù chỉ một tích tắc. Cùng lúc, anh tay luồn vào áo sơ mi của cô, miết lấy nơi tròn đầy kia không hề thương hại. Sự khít khao của cô luôn làm anh mê mẩn, làm anh không dẫn được con giận. Bởi vì anh lại nhớ đến hình ảnh Mai Hựu Khiêm xuất hiện trên báo kia không hề mang niềm vui sắp làm chú rể. Rõ ràng hắn vẫn nhớ thương cô.

Anh cắn thù điều này!

Tạ Khương Qua dừng lại chốc lát sau phút hăng say, thở dài một hơi. Con họ đã năm tuổi rồi, nhưng anh vẫn lên con ghen, e là mười năm sau anh vẫn như vậy.

Mái tóc dài lại bắt đầu đong đưa tựa rong biển, tiếng rên rỉ vang lên liên tiếp. Tô Vũ nói đứt quãng: “Khương Qua, hãy nhớ em chỉ yêu anh, chỉ... từng yêu anh...” Anh hôn môi cô, đáp lại: “Anh biết, anh biết chứ... Anh biết hết cả...”

Vừa trả lời, anh vừa tăng nhanh tiết tấu. Cô cũng phối hợp với anh, như mối quan hệ mật thiết giữa cá với nước giữa đại dương mênh mông. Đồ đạc trên bàn làm việc đều lung lay, như thể một giây sau sẽ rơi ngay xuống đất.

Song, Tạ Khương Qua không buồn quan tâm. Anh càng nhanh hơn nữa, hét gào để diễn tả niềm hân hoan khi ở trong thân thể cô, một giây sau, anh dẫn cô cùng chạm tới mây trời.

“Tô Vũ, em làm tốt lắm.” Anh không muốn rời đi nên vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy. Anh thở dài rồi tiếp tục giờ trò lưu manh, “Em làm thế nào vậy, ưm, em làm thế nào mà sắp kẹp đứt anh rồi... À không, chắc... chắc là kẹp đứt luôn rồi ấy chứ.”

Nếu anh đoán không nhầm, nhất định anh sẽ được nhận vài cú đòn đau.

Mỗi khi làm xong, anh rất thích chọc giận cô, khiến đôi má cô đỏ hây hây vì ngại ngùng. Cảnh xuân còn vương nơi đáy mắt cô, vừa hờn vừa dỗi khiến thứ mềm mại nơi ngực pháp phông, nhún chìm người ta trong cơn sóng tình.

Nhưng...

“Khương Qua... Ti vi chuyển động kìa. Khương Qua... ti vi bò về phía chúng ta kìa. Khi này cửa bị gió thổi mở... thứ tiến vào...” Giọng cô run rẩy: “Tiến vào không phải là người... mà là tivi... Khương Qua... Em sợ lắm...”

Tạ Khương Qua ngả đầu lên vai cô, bật cười thích thú. Cô nàng này nói linh tinh gì thế. Khoan đã... ti vi, ti vi biết di chuyển... Anh thầm kêu không ổn!

Vừa quay đầu lại, anh phát hiện một vật thể đang di chuyển về phía họ. Nó tiến gần từng chút một, rồi dừng lại cách họ mấy chục bước.

Sách vài tiếng “lách tách”, ti vi bỗng vang lên tiếng chuông. Sau đó lại là tiếng “lách tách”. Cuối cùng “bùm” một phát, một cánh tay dài vươn ra.

“Sadako!” Giọng nữ thảm thiết phá vỡ màn đêm tĩnh lặng.

Tiếp đó là giọng nam gọi: “Tô Vũ, Tô Vũ!” cùng tiếng quát đầy nóng giận, “Tô Mã Lệ!”

Đúng vậy, lần này không phải là giọng nữ tức tối quát cô bé mà là giọng nam, là giọng nam mà nó rất thích. Hiển nhiên, ba đau lòng vì mẹ sợ đến tái mặt.

Cô bé leo khỏi ti vi, vén mái tóc giả ra chuẩn bị phản kháng. Khi trông thấy thân thể run rẩy và khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trắng của mẹ, nó khóc âm lên. Cô bé chạy tới ôm bắp đùi của mẹ, khê lác: “Mẹ, mẹ ơi, con xin lỗi, con không dám nữa. Mẹ, mẹ ơi, mẹ đừng chết mà. Hu hu... Hu hu... Con không dám nữa...”

Tên cô bé là Tô Mã Lệ. Mẹ là Tô Vũ, ba là Tạ Khương Qua. Mẹ và ba đã ký một hợp đồng trước hôn nhân, con gái mang họ Tô, con trai mang họ Tạ.

Thế nên nó được đặt tên là Tô Mã Lệ. Bì kịch là, theo cách gọi của người Mỹ, tên nó sẽ được chuyển thành Mary Sue*

(*) Khi đảo ngược họ ra sau, Mã Lệ Tô phát âm giống Mary Sue - nhân vật hư cấu mang tính cách và ngoại hình hoàn hảo.

Đúng vậy, là Mary Sue! Nếu có người hỏi người đẹp nhất trên đời là ai, không cần suy nghĩ, đó chính là Mary Sue. À... Không, phải là Tô Mã Lệ.

Cô gái xinh đẹp nhất trên đời là Tô Mã Lệ, xếp thứ hai, thứ ba cũng là Tô Mã Lệ, đứng thứ tư mới là Tô Vũ. Dù sao, người có thể sinh ra cô gái xinh đẹp như nó không thể xếp hạng quá thấp được.

Về phần người đàn ông đẹp nhất trên đời, ngoài Tiểu Tạ ra không thể là ai khác. Người đàn ông và cô gái đẹp nhất ghép thành đôi là quy luật tất yếu trong câu chuyện cổ tích, phu nhân Tô Vũ đã cho Tiểu Tạ ăn quả táo bị phù phép, nên Tiểu Tạ mới nghe lời mẹ răm rắp như vậy.

Nhưng không sao, bao giờ lớn lên, nó sẽ tìm được thanh bảo hiểm có thể phá vỡ bùa chú trong khu rừng rậm. Bởi vì Tô Mã Lệ là cô gái xinh nhất trên đời, rất nhiều cậu nhóc mê mẩn vì nó, tặng nó rất nhiều quà. Lần đầu tiên nhận được quà của bạn nam, cô bé hỏi mẹ: “Mẹ ơi, tại sao cậu ấy lại tặng quà cho con.”

“Bởi vì con là con gái của mẹ, kế thừa vẻ đẹp của mẹ.” Mẹ nói với cô. Mẹ rất giỏi giả bộ nghiêm chỉnh, khiêm tốn, nhưng thật ra lại là người huênh hoang và ham hư vinh. Nhưng mẹ nói đúng, nó rất đẹp, có gương lam chứng, thời gian đứng trước gương của nó càng ngày càng dài.

Tô Mã Lệ không ghét mẹ đến vậy. Đôi khi hai mẹ con rất ăn ý, ví dụ như nhất trí trong vấn đề đối ngoại.

Lễ Giáng sinh, Tô Mã Lệ nhận được một bức thư tình. Nó vui lắm, vì cậu nhóc viết thư là người mà đối thủ Annie của nó thích. Hôm đó, nó đặc ý mở thư tình, lớn tiếng đọc trước mặt Annie:

Annie yêu dấu, tối qua tớ lại mơ thấy cậu. Tớ mơ thấy mình hôn môi cậu. Mỗi cậu rất mềm mại, cũng rất ngọt, như kem ly, như sundae...

Gi thế này? Sao có thể: Tô Mã Lệ giận lắm!

Cô bé Annie đeo đầy vòng vàng che miệng cười. Bạn bè kinh ngạc nhìn Tô Mã Lệ, cô bé rất mất mặt, cảm thấy tím tím...

Lúc này, phu nhân Tô Vũ thốt tha đi tới, đứng trước mặt Annie, xoa đầu cô bé đó và hỏi: “Cháu à, cháu biết tại sao cậu bé viết thư tình không trực tiếp đưa cho cháu, mà đưa đến tay Mã Lệ không?”

“Bởi vì...” Tô Vũ mặc sườn xám, trên tay là chiếc ô đàn hương, mặt thoáng nét nghiêm nghị, “Bởi vì cô bé xinh đẹp thường chỉ quan tâm tới cậu bé không viết thư tình cho mình. Nhưng cậu bé kia muốn cô bé xinh đẹp biết mình không viết thư tình cho bạn ấy.” “Ý cô là sao ạ?” Annie hỏi.

Đúng vậy, mẹ có ý gì thế? Thật ra Tô Mã Lệ cũng không hiểu lắm.

“Có nghĩa là, bức thư tình ấy hoàn toàn không liên quan đến cháu.” Mẹ điệu đà đi tới trước mặt cậu nhóc viết thư, cụp lại chiếc ô đàn hương, gõ nhẹ đầu xòe lên đầu nó: “Nhóc con thông minh lắm!”

Cậu nhóc cất giọng ịu ịu: “Cô à... Hình như cô đoán sai rồi. Cháu thật sự muốn đưa thư cho Annie, nhưng bị Mã Lệ cướp mất.”

Phu nhân Tô Vũ không hề nổi giận trước câu trả lời này, chỉ nở nụ cười quyến rũ: “Bạn nhỏ này, cô chờ mười mấy năm sau, nhóc sẽ đến gặp cô, đòi chết đòi sống xin cô cho phép Mã Lệ kết hôn với nhóc đấy.” Cậu nhóc ngờ ngác nhìn phu nhân Tô Vũ. Tô Mã Lệ nổi giận, không cười sẽ chết à! Nó không thích mẹ cười như vậy, một khi mẹ cười kiêu đấy, Tiểu Tạ không còn giống Tiểu Tạ nữa. Trời ạ, nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến! Nam chủ nhân của bữa tiệc Giáng sinh, Tạ Khương Qua cũng đến đây. Ông Tạ thì thầm gì đó bên tai bà Tạ, vừa nói vừa liếc mắt xuống ngực vợ mình. Khi bà Tạ hờn dỗi gõ ô lên đầu ông Tạ, Tô Mã Lệ nổi giận, bởi vì Tiểu Tạ hoàn toàn không để ý tới nó, thậm chí không buồn liếc nhìn dù chỉ một lần. Tô Vũ và Tạ Khương Qua lịch sự xin phép “Tạm thời vắng mặt một lúc” với khách rồi đi. Sau đó, khách khứa tới tham dự tiệc Giáng sinh đều nghe tiếng hét giận dữ của nữ chủ nhân trong hành lang tầng tối.

“Tô Mã Lệ!”

Sự kiện Sadako, Tô Mã Lệ dọa mẹ quá đà nên thật sự chọc phải Tiểu Tạ, bị ông Tạ cấm túc hai tháng.

Được nửa tháng, Tô Mã Lệ và phu nhân Tô Vũ ngồi trên ban công. Trời vừa sang xuân, chắc hẳn ngoài kia trăm hoa đua nở. Hai mẹ con chống tay trên ban công, không hẹn mà cùng thờ dài.

“Mã Lệ, con thờ dài gì chứ?”

“Con mặc đẹp thế này, không ra ngoài đi dạo thì tiếc quá.” “Hồi nhỏ mẹ cũng từng nói vậy đấy.”

“Mẹ, mẹ thờ dài gì thế?”

“Bởi vì ba con không cho mẹ mang giày cao gót.” “Sao ba không cho mẹ mang giày cao gót.”

“Do...” Giọng cười dịu dàng cất lên: “Do phải bảo vệ Tiểu Khương Qua.” “Tiểu Khương Qua là ai?”

“Tiểu Khương Qua là em trai con.”

“Em trai... Con làm gì có em trai.”

“Sau một thời gian nữa thôi, Tô Mã Lệ được gặp em trai rồi.” “Em trai... Mẹ... Mẹ đang nói thế?”

“Mẹ nói đúng mà.”

“A! Mẹ ơi, mẹ!”

“Làm sao?”

“Mẹ ơi, mẹ hãy cứ tin tưởng con!”

“Tin con gì chứ?”

“Con sẽ bảo vệ em trai, mẹ có tin không?”

“Me tin!”

“Con không để em bị bắt cóc đâu!” Tô Vũ nghẹn lời. “Mẹ ơi, con còn bảo vệ em trai không bị Voldemort bắt đi. Sau này, mẹ giao em trai cho con đi. Con sẽ chọn quần áo cho em, con sẽ phân tích cho em trai biết con gái đáng yêu là thế nào. Em trai muốn hẹn hò phải được con đồng ý.”Ồ, đúng rồi, mẹ ơi, con nhớ ra một lý do khiến con không vui rồi. Mẹ ơi, hôm qua khách đến nhà không khen con. Quá kỳ lạ, có phải cậu ấy không nhìn thấy con đâu. Con làm cậu ấy nhìn thấy con, không nhìn thấy phải khen ngợi sao, chẳng lẽ con không xứng với lời khen của cậu ấy à? Với cả, mẹ ơi, con rất tò mò. Có phải mẹ thích ngồi trên bàn làm việc của ba không? Mong mẹ không đau ạ?”

Tạ Khương Qua vừa về đến nhà liền nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Trong vườn hoa nở rộ, trên ban công màu trắng, hai cô gái một lớn một nhỏ đều mang mái tóc xoăn xinh đẹp, đang chống cằm trên lan can màu trắng. Anh đứng đó nhìn nhìn hai cô gái xinh đẹp khiến lòng anh ngọt ngào như rót mật.

Không lâu nữa, nhà anh sẽ nghênh đón thành viên mới. Sau này, cuộc sống sẽ hạnh phúc lắm đây...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Đẳng Cấp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.